

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2013–2014

Posiedzenia od dnia 9 do dnia 12 grudnia 2013 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 89 E z 28.3.2014.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

2016/C 468/01	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. zawierające zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących umowy o partnerstwie strategicznym między UE a Kanadą (2013/2133(INI))	2
2016/C 468/02	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji pozabankowych (2013/2047(INI))	5
2016/C 468/03	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie kosmicznej polityki przemysłowej EU – uwolnienie potencjału wzrostu gospodarczego w sektorze kosmicznym (2013/2092 (INI))	12
2016/C 468/04	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wykorzystania potencjału chmury obliczeniowej w Europie (2013/2063(INI))	19
2016/C 468/05	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. zawierające opinię na temat sprawozdania z oceny BEREC i Urzędu (2013/2053(INI))	30
2016/C 468/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia kryteriów określających, kiedy makulatura przestaje być odpadem, na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów (D021155/01 – 2012/2742(RPS))	33

2016/C 468/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie problematyki płci w odniesieniu do europejskich ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów (2013/2066(INI))	36
2016/C 468/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wysiłków społeczności międzynarodowej na rzecz rozwoju i budowania państwowości Sudanu Południowego (2013/2090(INI))	45
2016/C 468/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie CARS 2020: w kierunku silnego, konkurencyjnego i zrównoważonego przemysłu motoryzacyjnego w Europie (2013/2062(INI))	57
2016/C 468/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz praw w tej dziedzinie (2013/2040(INI))	66
2016/C 468/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wolontariatu i działalności wolontariackiej w Europie (2013/2064(INI))	67
 Środa, 11 grudnia 2013 r.		
2016/C 468/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. zawierające zalecenia Komisji w sprawie koordynacji darczyńców w UE w zakresie pomocy rozwojowej (2013/2057(INL))	73
2016/C 468/13	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2012 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie (2013/2152(INI))	80
2016/C 468/14	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE (2013/2075(INI))	100
2016/C 468/15	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie utrzymania produkcji mleka na obszarach górskich, obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania i w regionach najbardziej oddalonych po wygaśnięciu systemu kwot mlecznych (2013/2097(INI))	114
2016/C 468/16	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie podejścia UE do kwestii odporności i działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego (2013/2110(INI))	120
2016/C 468/17	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie kobiet niepełnosprawnych (2013/2065(INI))	128
2016/C 468/18	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie europejskiego planu działania na rzecz sektora detalicznego przynoszącego korzyści wszystkim stronom (2013/2093(INI))	140
 Czwartek, 12 grudnia 2013 r.		
2016/C 468/19	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie ekoinnowacji – tworzenia miejsc pracy i generowania wzrostu dzięki polityce ochrony środowiska (2012/2294(INI))	146
2016/C 468/20	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie wezwania do przyjęcia wymiernego i wiążącego zobowiązania do przeciwdziałania uchylaniu się od zobowiązań podatkowych oraz unikaniu płacenia podatków w UE (2013/2963(RSP))	155
2016/C 468/21	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie postępów w realizacji krajowych strategii integracji Romów (2013/2924(RSP))	157
2016/C 468/22	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie wyniku szczytu w Wilnie i przyszłości Partnerstwa Wschodniego, zwłaszcza w odniesieniu do Ukrainy (2013/2983(RSP))	163
2016/C 468/23	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Albanii w 2013 r. (2013/2879(RSP))	167

2016/C 468/24	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie przygotowań do posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 19–20 grudnia 2013 r. (2013/2626(RSP))	173
2016/C 468/25	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie problemów konstytucyjnych związanych z wielopoziomowym sprawowaniem rządów w Unii Europejskiej (2012/2078(INI))	176
2016/C 468/26	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie stosunków Parlamentu Europejskiego z instytucjami reprezentującymi rządy krajowe (2012/2034(INI))	187
2016/C 468/27	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie zielonej infrastruktury – zwiększania kapitału naturalnego Europy (2013/2663(RSP))	190
2016/C 468/28	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Centralnego za rok 2012 (2013/2076(INI))	195
2016/C 468/29	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej (2013/2980(RSP))	202
2016/C 468/30	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie pobierania narządów w Chinach (2013/2981(RSP))	208
2016/C 468/31	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie sytuacji w Sri Lance (2013/2982(RSP))	210

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

2016/C 468/32	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie sprawozdań z misji informacyjnych do celów rozpatrywania petycji (interpretacja art. 202 ust. 5 Regulaminu) (2013/2258 (REG))	213
---------------	--	-----

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

2016/C 468/33	P7_TA(2013)0519 Program „Sprawiedliwość” na lata 2014-2020 ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego na lata 2014–2020 program „Sprawiedliwość” (COM(2011)0759 – C7-0439/2011 – 2011/0369(COD)) P7_TC1-COD(2011)0369 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 ustanawiającego program „Sprawiedliwość” na lata 2014–2020	214
---------------	--	-----

2016/C 468/34	<p>P7_TA(2013)0520</p> <p>Program „Prawa i obywatelstwo” na lata 2014-2020 ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego na lata 2014-2020 program „Prawa i obywatelstwo” (COM(2011)0758 – C7-0438/2011 – 2011/0344(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0344</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 ustanawiającego program „Prawa, równość i obywatelstwo” na lata 2014-2020 216</p>
2016/C 468/35	<p>P7_TA(2013)0521</p> <p>Autonomiczne preferencje handlowe dla Republiki Mołdowy ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 55/2008 wprowadzające autonomiczne preferencje handlowe dla Republiki Mołdowy (COM(2013)0678 – C7-0305/2013 – 2013/0325(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2013)0325</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 55/2008 wprowadzające autonomiczne preferencje handlowe dla Republiki Mołdowy 217</p>
2016/C 468/36	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, protokołu między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Unią Europejską a Królestwem Marokańskim (14165/2013 – C7-0415/2013 – 2013/0315(NLE)) 218</p>
2016/C 468/37	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej bezpieczeństwa przy używaniu substancji i preparatów chemicznych w pracy z 1990 r. (konwencja nr 170) (11463/2013 – C7-0236/2013 – 2012/0320(NLE)) 219</p>
2016/C 468/38	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (12324/2013 – C7-0379/2013 – 2013/0083(NLE)) 220</p>
2016/C 468/39	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Chińską Republiką Ludową na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie tariff celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej (16112/2012 – C7-0285/2013 – 2012/0304(NLE)) 221</p>
2016/C 468/40	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia zmienionego protokołu ustaleń ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącego przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększonych ceł nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty z Unii Europejskiej (14374/2013 – C7-0377/2013 – 2013/0324(NLE)) 222</p>

2016/C 468/41	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w umowie między Unią Europejską a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej (lata 2013-2018) (08701/2013 – C7-0216/2013 – 2013/0102(NLE)) 223</p>
2016/C 468/42	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady otwierającego autonomiczne kontyngenty taryfowe Unii na przywóz niektórych produktów rybołówstwa na Wyspy Kanaryjskie w okresie od 2014 do 2020 r. i ustanawiającego zarządzanie tymi kontyngentami (COM(2013)0552 – C7-0262/2013 – 2013/0266(CNS)) . . . 224</p>
2016/C 468/43	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/001 FI/Nokia Salo z Finlandii) (COM(2013)0707 – C7-0359/2013 – 2013/2264(BUD)) 225</p>
2016/C 468/44	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/003 DE/First Solar z Niemiec) (COM(2013)0706 – C7-0358/2013 – 2013/2263(BUD)) 228</p>
2016/C 468/45	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2012/011 DK/Vestas z Danii) (COM(2013)0703 – C7-0357/2013 – 2013/2262(BUD)) 231</p>
2016/C 468/46	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu z myślą o przyjęciu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 639/2004 i decyzję Rady 2004/585/WE (12007/3/2013 – C7-0375/2013 – 2011/0195(COD)) 235</p>
2016/C 468/47	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. dotyczące stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 (12005/2/2013 – C7-0376/2013 – 2011/0194(COD)) 237</p>
2016/C 468/48	<p>P7_TA(2013)0539</p> <p>Szczegółowe warunki dotyczące połowów stad głębinowych na północno-wschodnim Atlantyku oraz przepisy dotyczące połowów na wodach międzynarodowych północno-wschodniego Atlantyku ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego szczegółowe warunki dotyczące połowów stad głębinowych na północno-wschodnim Atlantyku oraz przepisy dotyczące połowów na wodach międzynarodowych północno-wschodniego Atlantyku i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2347/2002 (COM(2012)0371 – C7-0196/2012 – 2012/0179(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2012)0179</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego szczegółowe warunki dotyczące połowów stad głębinowych na północno-wschodnim Atlantyku oraz przepisy dotyczące połowów na wodach międzynarodowych północno-wschodniego Atlantyku i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2347/2002 239</p>

2016/C 468/49	P7_TA(2013)0540	
	Unijny mechanizm ochrony ludności ***I	
	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności (COM(2011)0934 – C7-0519/2011 – 2011/0461(COD))	
	P7_TC1-COD(2011)0461	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2013/UE w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności	263

2016/C 468/50	P7_TA(2013)0541	
	Umowy o kredyt związane z nieruchomościami mieszkalnymi ***I	
	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi (COM(2011)0142 – C7-0085/2011 – 2011/0062(COD))	
	P7_TC1-COD(2011)0062	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz Rozporządzenie (UE) nr 1093/2010	265

2016/C 468/51	Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przywozu ryżu pochodzącego z Bangladeszu (COM(2012)0172 – C7-0102/2012 – 2012/0085(COD))	266
---------------	--	-----

2016/C 468/52	P7_TA(2013)0543	
	Harmonogram aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych ***I	
	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu wyjaśnienia przepisów dotyczących harmonogramu aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych (COM(2012)0416 – C7-0203/2012 – 2012/0202(COD))	
	P7_TC1-COD(2012)0202	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2013/UE zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu wyjaśnienia przepisów dotyczących harmonogramu aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych	272

Środa, 11 grudnia 2013 r.

2016/C 468/53	Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego z dnia 30 października 2013 r. w sprawie warunków udostępniania deklaracji właściwości użytkowych wyrobów budowlanych na stronach internetowych (C(2013)7086 – 2013/2928(DEA))	273
---------------	--	-----

2016/C 468/54	<p>P7_TA(2013)0552</p> <p>Program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles 2020” ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles 2020”) (COM(2011)0913 – C7-0510/2011 – 2011/0449(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0449</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego program wymiany, pomocy i szkoleń w dziedzinie ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles 2020”) i uchylającego decyzje Rady 2001/923/WE, 2001/924/WE, 2006/75/WE, 2006/76/WE, 2006/849/WE oraz 2006/850/WE 274</p>
2016/C 468/55	<p>P7_TA(2013)0553</p> <p>Zmiana rozporządzenia (UE) nr 99/2013 w sprawie Europejskiego programu statystycznego 2013–2017 ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 99/2013 w sprawie Europejskiego programu statystycznego 2013–2017 (COM(2013)0525 – C7-0224/2013 – 2013/0249(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2013)0249</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 99/2013 w sprawie Europejskiego programu statystycznego 2013–2017 . . . 275</p>
2016/C 468/56	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej godnej pracy dla osób pracujących w gospodarstwie domowym z 2011 r. (konwencja nr 189) (11462/2013 – C7-0234/2013 – 2013/0085(NLE)) 276</p>
2016/C 468/57	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Armenii z drugiej strony, w sprawie umowy ramowej między Unią Europejską a Republiką Armenii dotyczącej zasad udziału Republiki Armenii w programach unijnych (16469/2012 – C7-0009/2013 – 2012/0247 (NLE)) 277</p>
2016/C 468/58	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Unią Europejską a Republiką Francuską w sprawie stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy prawodawstwa unijnego dotyczącego opodatkowania dochodów z oszczędności i współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (COM(2013)0555 – C7-0360/2013 – 2013/0269(NLE)) 278</p>
2016/C 468/59	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zmieniającej decyzję 2002/546/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania (COM(2013)0781 – C7-0420/2013 – 2013/0387(CNS)) 279</p>
2016/C 468/60	<p>Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie powołania Phila Wynn Owena na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0313/2013 – 2013/0811(NLE)) 280</p>
2016/C 468/61	<p>Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie powołania Alexa Brenninkmeijera na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0312/2013 – 2013/0810(NLE)) 281</p>
2016/C 468/62	<p>Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie powołania Henriego Grethena na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0309/2013 – 2013/0807(NLE)) 282</p>

2016/C 468/63	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie powołania Nikolaosa Milionisa na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0310/2013 – 2013/0808(NLE)) 283
2016/C 468/64	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie powołania Danièle Lamarque na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0311/2013 – 2013/0809(NLE)) 284
2016/C 468/65	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku Europejskiego Banku Centralnego dotyczącego mianowania przewodniczącego Rady ds. Nadzoru Europejskiego Banku Centralnego (N7-0103/2013 – C7-0424/2013 – 2013/0901(NLE)) 285
2016/C 468/66	<p>P7_TA(2013)0565</p> <p>Wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz działań zewnętrznych ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady określającego wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz działań zewnętrznych (COM(2011)0842 – C7-0494/2011 – 2011/0415(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0415</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych . 286</p>
2016/C 468/67	<p>P7_TA(2013)0566</p> <p>Instrument na rzecz Stabilności ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument na rzecz Stabilności (COM(2011)0845 – C7-0497/2011 – 2011/0413(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0413</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego Instrument na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju 288</p>
2016/C 468/68	<p>P7_TA(2013)0567</p> <p>Europejski Instrument Sąsiedztwa ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Instrument Sąsiedztwa (COM(2011)0839 – C7-0492/2011 – 2011/0405(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0405</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego Europejski Instrument Sąsiedztwa 290</p>
2016/C 468/69	<p>P7_TA(2013)0568</p> <p>Instrument Pomocy Przedakcesyjnej ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) (COM(2011)0838 – C7-0491/2011 – 2011/0404(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0404</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) 293</p>

2016/C 468/70	<p>P7_TA(2013)0569</p> <p>Instrument Partnerstwa na rzecz współpracy z państwami trzecimi ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument partnerstwa na rzecz współpracy z państwami trzecimi (COM(2011)0843 – C7-0495/2011 – 2011/0411(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0411</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi 296</p>
2016/C 468/71	<p>P7_TA(2013)0570</p> <p>Instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (COM(2011)0844 – C7-0496/2011 – 2011/0412(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0412</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie 298</p>
2016/C 468/72	<p>P7_TA(2013)0571</p> <p>Ustanowienie instrumentu finansowania współpracy w zakresie rozwoju ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (COM(2011)0840 – C7-0493/2011 – 2011/0406(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0406</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014-2020 300</p>
2016/C 468/73	<p>P7_TA(2013)0572</p> <p>Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) (COM(2011)0608 – C7-0319/2011 – 2011/0269(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0269</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 303</p>
2016/C 468/74	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (COM(2013)0348 – C7-0200/2013 – 2013/0188(CNS)) 305</p>

2016/C 468/75	P7_TA(2013)0574	System rejestracji przewoźników materiałów promieniotwórczych ***I	
		Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego wspólnotowy system rejestracji przewoźników materiałów promieniotwórczych (COM(2012)0561 – C7-0320/2012 – 2011/0225(COD))	
	P7_TC1-COD(2011)0225	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego wspólnotowy system rejestracji przewoźników materiałów promieniotwórczych [Popr. 1]	316

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

2016/C 468/76		Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 12 grudnia 2013 r. w sprawie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej poprzez zwiększenie liczby sędziów w Sądzie (02074/2011 – C7-0126/2012 – 2011/0901B(COD))	330
2016/C 468/77		Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. na temat wniosku w sprawie dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywy 2006/112/WE i 2008/118/WE w odniesieniu do francuskich regionów najbardziej oddalonych, a w szczególności Majotty (COM(2013)0577 – C7-0268/2013 – 2013/0280(CNS))	333
2016/C 468/78		Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie projektu dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę Rady 2010/18/UE w związku ze zmianą statusu Majotty (14220/2013 – C7-0355/2013 – 2013/0189(NLE))	334
2016/C 468/79		Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. dotyczące stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do procedur przyjmowania niektórych środków (13283/1/2013 – C7-0411/2013 – 2011/0039(COD)) .	337
2016/C 468/80		Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do przyznania uprawnień przekazanych i wykonawczych do przyjmowania niektórych środków (13284/1/2013 – C7-0408/2013 – 2011/0153(COD))	340
2016/C 468/81		Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 12 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie porównywalności opłat za prowadzenie rachunku płatniczego, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (COM(2013)0266 – C7-0125/2013 – 2013/0139(COD))	342
2016/C 468/82		Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 12 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich oraz zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną (COM(2013)0133 – C7-0065/2013 – 2013/0074(COD))	368
2016/C 468/83	P7_TA(2013)0589	Zmiana niektórych dyrektyw w obszarze środowiska, rolnictwa, polityki społecznej i zdrowia publicznego ze względu na zmianę statusu Majotty ***I	
		Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej niektóre dyrektywy w obszarze środowiska, rolnictwa, polityki społecznej i zdrowia publicznego ze względu na zmianę statusu Majotty względem Unii Europejskiej (COM(2013)0418 – C7-0176/2013 – 2013/0192(COD))	
	P7_TC1-COD(2013)0192	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/.../UE zmieniającej niektóre dyrektywy w obszarze środowiska, rolnictwa, polityki społecznej i zdrowia publicznego ze względu na zmianę statusu Majotty względem Unii Europejskiej	397

2016/C 468/84	<p>P7_TA(2013)0590</p> <p>Działanie Unii na rzecz Europejskich Stolic Kultury na lata 2020–2033 ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej działanie Unii na rzecz Europejskich Stolic Kultury na lata 2020–2033 (COM(2012)0407 – C7-0198/2012 – 2012/0199 (COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2012)0199</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2014/UE ustanawiającej działanie Unii na rzecz Europejskich Stolic Kultury na lata 2020–2033 i uchylająca decyzję 1622/2006/WE</p> <p>[Poprawka84] 404</p>
2016/C 468/85	<p>P7_TA(2013)0591</p> <p>Zmiana niektórych rozporządzeń w obszarze rybołówstwa i zdrowia zwierząt ze względu na zmianę statusu Majotki ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego niektóre rozporządzenia w obszarze rybołówstwa i zdrowia zwierząt ze względu na zmianę statusu Majotki względem Unii Europejskiej (COM(2013)0417 – C7-0175/2013 – 2013/0191(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2013)0191</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego niektóre rozporządzenia w obszarze rybołówstwa i zdrowia zwierząt ze względu na zmianę statusu Majotki względem Unii Europejskiej 417</p>
2016/C 468/86	<p>Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 30 października 2013 r. zmieniającego załączniki I, II i IV do rozporządzenia (UE) nr 978/2012 wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych (C(2013) 07167 – 2013/2929(DEA)) 423</p>

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2013–2014

Posiedzenia od dnia 9 do dnia 12 grudnia 2013 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 89 E z 28.3.2014.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2013)0532

Negocjacje dotyczące umowy o partnerstwie strategicznym UE-Kanada

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. zawierające zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących umowy o partnerstwie strategicznym między UE a Kanadą (2013/2133(INI))

(2016/C 468/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając toczące się między UE a Kanadą negocjacje w sprawie umowy o partnerstwie strategicznym,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje niedawne rezolucje w sprawie stosunków z Kanadą, zwłaszcza z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie szczytu UE–Kanada ⁽²⁾, z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie stosunków handlowych UE–Kanada ⁽³⁾ oraz z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie roli UE w promowaniu szerszego partnerstwa transatlantyckiego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając Umowę ramową dotyczącą współpracy handlowej i gospodarczej między Wspólnotami Europejskimi a Kanadą z 1976 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając deklarację transatlantycką Wspólnoty Europejskiej i Kanady z 1990 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację polityczną z 1996 r. oraz wspólny plan działania,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosunków UE z Kanadą (COM(2003)0266),
- uwzględniając Agendę Partnerstwa UE–Kanada z 2004 r.,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie Wspólnego Komitetu ds. Współpracy UE–Kanada z 2011 r.,
- uwzględniając wyniki posiedzenia międzyparlamentarnego UE–Kanada z kwietnia 2013 r.,
- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 90 ust. 4 oraz art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0407/2013),

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 107.

⁽²⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 64.

⁽³⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 20.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0280.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 260 z 24.9.1976, s. 2.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- A. mając na uwadze, że UE utrzymuje z Kanadą historyczne, bliskie i oparte na wspólnych interesach i wartościach stosunki; mając na uwadze, że wspólne wartości w zakresie demokracji i ochrony praw człowieka powinny stanowić podstawowy element każdej umowy między dwiema stronami, której celem będzie stworzenie ram dla stosunków UE i Kanady;
- B. mając na uwadze, że UE i Kanada mogą poszczycić się wieloletnią ścisłą współpracą polityczno-gospodarczą, która formalnie sięga 1976 r., kiedy to UE podpisała z Kanadą umowę ramową, tj. pierwszą taką umowę z krajem należącym do OECD; mając na uwadze, że umowa ta przez długi czas stanowiła odpowiednie ramy pogłębiania stosunków, wzmacniania stowarzyszenia politycznego oraz dalszej współpracy;
- C. mając na uwadze, że w Kanadzie utrwalony jest ustroj demokracji parlamentarnej; mając na uwadze, że Kanada dzieli z UE podobne wartości i zasady demokratyczne;
- D. mając na uwadze, że obecnie negocjowana umowa o partnerstwie strategicznym mogłaby doprowadzić do odświeżenia i ożywienia stosunków między UE a Kanadą i znacznie przyczynić się do pogłębienia stosunków politycznych, gospodarczych i kulturowych oraz do poprawy obustronnej współpracy w wielu obszarach; mając na uwadze, że umowa ta stanowi kodyfikację statusu UE i Kanady jako partnerów strategicznych;
- E. mając na uwadze, że umowa o partnerstwie strategicznym – w połączeniu z umową CETA – oprócz poprawy struktury instytucjonalnej stosunków przyniosłaby obywatelom Europy i Kanady wymierne korzyści i szanse, gdyby w procesie tym uczestniczyły wszystkie zainteresowane strony; mając na uwadze, że otwarcie rynków oraz współpraca regulacyjna może przynieść znaczne korzyści gospodarcze i może mieć pozytywny wpływ na zatrudnienie zarówno w Kanadzie, jak i w UE, a ze względu na rozszerzanie partnerstwa transatlantyckiego i biorąc pod uwagę istniejące ramy NAFTA, może prowadzić do utworzenia transatlantyckiego rynku, co przyniesie korzyści wszystkim zainteresowanym podmiotom, o ile nie obniżą się obecne normy społeczne i środowiskowe;
- F. mając na uwadze, że korzyści i szanse płynące z zacieśnionych stosunków UE i Kanady powinny mieć równomierne przełożenie na wszystkie europejskie i kanadyjskie grupy społeczne zgodnie z ich warunkami życia i wymaganiami; mając na uwadze, że należy uwzględnić odmienne warunki gospodarcze i przemysłowe panujące w UE i Kanadzie; mając na uwadze, że należy zagwarantować poszanowanie dla zrównoważonego i odpowiedzialnego wykorzystania zasobów;
- G. mając na uwadze, że dnia 18 października 2013 r. przewodniczący Komisji i premier Kanady osiągnęli polityczne porozumienie co do kluczowych elementów kompleksowej umowy gospodarczo-handlowej (CETA), a negocjacje w sprawie umowy o partnerstwie strategicznym nadal się toczą; mając na uwadze, że umowa o partnerstwie strategicznym oraz umowa CETA wzajemnie się dopełniają pod względem wzmocnienia stosunków UE–Kanada;
- H. mając na uwadze, że równoległe z prowadzonymi negocjacjami w sprawie umowy o partnerstwie strategicznym wynegocjowano porozumienie UE–Kanada w sprawie PNR, które ma pogłębić stosunki również w zakresie zwalczania terroryzmu oraz zapewnić odpowiednią ochronę przed nieproporcjonalnymi praktykami profilowania opartymi na zatrzymywaniu danych dotyczących pasażerów z UE;
- I. mając na uwadze, że Kanada formalnie wycofała się z protokołu z Kioto w 2011 r.; mając na uwadze, że UE wielokrotnie wzywała Kanadę do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zgodnie z podjętymi przez nią zobowiązaniami międzynarodowymi;
- J. mając na uwadze, że należy sprawnie rozwiązać problem całkowitego zniesienia wiz, zapewniając wszystkim osobom fizycznym i przedsiębiorstwom ze wszystkich państw członkowskich UE – w tym z Rumunii i Bułgarii – równe szanse na współpracę z partnerami w Kanadzie;
- K. mając na uwadze, że partnerstwo strategiczne UE–Kanada powinno być należycie odzwierciedlone na forach i w organizacjach międzynarodowych; mając w związku z tym na uwadze, że popierana przez Kanadę decyzja Rady Arktycznej w sprawie statusu UE jako obserwatora jest godna ubolewania; mając na uwadze, że UE zaangażowała się we współpracę z kanadyjskimi władzami w celu rozwiązania tej kwestii;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

1. zaleca Radzie, Komisji oraz Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, aby zadbały o:
 - a) doprowadzenie do jak najszybszego podpisania umowy;
 - b) podkreślenie, że wszystkie umowy UE z krajami trzecimi powinny zawierać wzajemne klauzule warunkowe i polityczne dotyczące praw człowieka i demokracji, jako wspólne potwierdzenie wzajemnego zaangażowania w przestrzeganie tych wartości i niezależnie od stanu ochrony praw człowieka w danych krajach trzecich; wprowadzenie odpowiednich zabezpieczeń, aby zapewnić, że mechanizm zawieszenia nie będzie nadużywany przez żadną ze stron;
 - c) wywieranie presji, aby taka warunkowość została zawarta w umowie o partnerstwie strategicznym z Kanadą celem zapewnienia spójności wspólnego podejścia UE do tej kwestii;
 - d) zachęcanie w miarę możliwości wszystkich zainteresowanych stron do parafowania i podpisania w najbliższym możliwym terminie umowy o partnerstwie strategicznym i umowy CETA i do podkreślania ich wzajemnie uzupełniającego charakteru;
 - e) dopilnowanie, by w trakcie tego procesu społeczeństwo obywatelskie i główne zainteresowane strony były w pełni zaangażowane i informowane oraz by konsultowano się z nimi;
 - f) dopilnowanie, by umowa obejmowała zdecydowane zobowiązanie do współpracy międzyparlamentarnej, która uwzględnia istotną rolę Parlamentu Europejskiego i parlamentu Kanady w stosunkach UE–Kanada, zwłaszcza w ramach istniejącej od wielu lat delegacji międzyparlamentarnej;
 - g) przedkładanie Parlamentowi okresowych sprawozdań w sprawie realizacji umowy, które powinny zawierać ogólny zarys zrealizowanych działań oraz osiągniętych wyników w odniesieniu do różnych obszarów umowy i w oparciu o obiektywne wskaźniki;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji zawierającej zalecenie Parlamentu Europejskiego Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, państwowemu członkowskim oraz rządowi i parlamentowi Kanady.
-

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0533

Ramy naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji pozabankowych**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji pozabankowych (2013/2047(INI))**

(2016/C 468/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie konsultacyjne Komitetu ds. Systemów Płatności i Rozrachunku oraz Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych z lipca 2012 r. w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji infrastruktury rynku finansowego,
 - uwzględniając sprawozdanie konsultacyjne Komitetu ds. Systemów Płatności i Rozrachunku oraz Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych z sierpnia 2013 r. w sprawie naprawy infrastruktury rynku finansowego,
 - uwzględniając sprawozdania Międzynarodowego Stowarzyszenia Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego z lipca 2013 r. pt. „Światowi ubezpieczyciele o znaczeniu systemowym – metodologia wstępnej oceny” oraz „Światowi ubezpieczyciele o znaczeniu systemowym – środki polityczne”,
 - uwzględniając publikację Rady Stabilności Finansowej z dnia 18 lipca 2013 r. pt. „Światowi ubezpieczyciele o znaczeniu systemowym oraz środki polityczne, które będą mieć do nich zastosowanie”⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie konsultacyjne Rady Stabilności Finansowej z sierpnia 2013 r. w sprawie stosowania kluczowych atrybutów skutecznych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji finansowych instytucji pozabankowych,
 - uwzględniając konsultacje przeprowadzone przez służby Komisji na temat możliwych ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji finansowych instytucji pozabankowych,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji⁽²⁾;
 - uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych (CDPW) oraz zmieniającego dyrektywę 98/26/WE (rozporządzenie w sprawie CDPW),
 - uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (COM(2012)0280) oraz sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej w tej sprawie⁽³⁾,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0343/2013),
- A. mając na uwadze, że oceny infrastruktury rynku finansowego są obecnie włączane do programów oceny sektora finansowego opracowywanych przez MFW i Bank Światowy;
- B. mając na uwadze, że skuteczne plany naprawy oraz narzędzia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są niezbędne do poprawy stabilności sektora finansowych instytucji pozabankowych;
- C. mając na uwadze, że infrastruktura rynku finansowego charakteryzuje się dużą różnorodnością organizacyjną; mając na uwadze, że aby ułatwić przygotowanie właściwych planów naprawczych, a przede wszystkim planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy wprowadzić rozróżnienia między nimi ze względu na stopień złożoności struktury organizacyjnej, geograficzny obszar działania i model biznesowy;

⁽¹⁾ http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_130718.pdf

⁽²⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.

⁽³⁾ A7-0196/2013.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- D. mając na uwadze, że choć rozporządzenie w sprawie infrastruktury rynku europejskiego (EMIR) oraz rozporządzenie w sprawie CDPW mają ograniczać ryzyko systemowe dzięki prawidłowo regulowanej infrastrukturze rynkowej, istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia niezamierzonych konsekwencji;
- E. mając na uwadze, że chociaż obowiązkowe centralne rozliczanie przyczynia się pozytywnie do zmniejszenia ogólnego ryzyka systemowego na rynkach finansowych, to jednak zwiększyło równocześnie koncentrację ryzyka systemowego u kontrahentów centralnych, a należy przypomnieć, że wszyscy kontrahenci centralni mają znaczenie systemowe na swoich rynkach;
- F. mając na uwadze, że najwięksi uczestnicy rozliczający są zazwyczaj uczestnikami więcej niż jednego kontrahenta centralnego, a zatem jeżeli jeden z kontrahentów centralnych nie wykona zobowiązań, również inni mogą mieć trudności;
- G. mając na uwadze, że niedotrzymanie zobowiązań przez wielu uczestników kontrahentów centralnych wpłynie bardzo negatywnie nie tylko na uczestników rynku finansowego, lecz także na dane społeczeństwa ogółem;
- H. mając na uwadze, że uzasadnieniem korzystania z pośrednictwa kontrahenta centralnego jest ograniczenie ryzyka kontrahenta dzięki prawidłowemu zabezpieczeniu produktów przed zaoferowaniem ich centralnego rozliczenia, tak aby niewykonanie zobowiązania przez którąkolwiek ze stron nie wpłynęło na pozostałych uczestników rynku;
- I. mając na uwadze, że z procesów zarządzania ryzykiem wynika, iż kontrahenci centralni zmniejszają ryzyko kontrahenta i niepewność, a także zapobiegają wystąpieniu „efektu domina”;
- J. mając na uwadze, że rozporządzenie EMIR nie rozwiązuje w pełni problemu ryzyka wynikającego z dokonania przez kontrahenta centralnego niewłaściwej oceny wymagań w zakresie zabezpieczenia dla całej klasy produktów;
- K. mając na uwadze, że dla kontrahentów centralnych korzystne finansowo jest stosowanie niższych zabezpieczeń w celu zainteresowania klienta, zwłaszcza przy wprowadzaniu nowych produktów lub klas aktywów; mając na uwadze, że skuteczność funduszy na wypadek niewykonania zobowiązania w rozbiciu na produkty i klasy aktywów wymaga jeszcze oceny;
- L. mając na uwadze, że ryzyko wynikające z krzyżowego zabezpieczania produktów (zabezpieczenia portfela) przez wyodrębnienie aktywów w ramach funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania nie zostało dotąd zbadane, w związku z czym choć ograniczenie wymogów w zakresie zabezpieczeń może w krótkiej perspektywie czasu obniżyć koszty, to stosowanie krzyżowego zabezpieczania nie powinno zagrażać zdolności kontrahenta centralnego do prawidłowego zarządzania ryzykiem i powinno uwzględniać ograniczenia analizy wartości zagrożonej;
- M. mając na uwadze, że jedną z kluczowych korzyści, jaką czerpią klienci od członka rozliczającego, wynika z zapewnienia zapory chroniącej przed ryzykiem kontrahenta w odniesieniu zarówno do kontrahenta centralnego, jak i do innych uczestników rozliczających;
- N. mając na uwadze, że międzynarodowe centralne depozyty papierów wartościowych Unii Europejskiej jako podmioty wspomagające rynek euroobligacji strefy euro są instytucjami systemowo ważnymi w perspektywie globalnej i obecnie działają na podstawie zezwoleń na prowadzenie działalności bankowej;
- O. mając na uwadze, że centralne rozliczanie zwiększyło zapotrzebowanie na zarządzanie zabezpieczeniami oraz powiązane usługi, które w tej chwili są świadczone przez CDPW, a także przez banki depozytariuszy;
- P. mając na uwadze, że perspektywa wprowadzenia Target2Securities spowodowała zainteresowanie CDPW nowymi usługami;
- Q. mając na uwadze, że bez wdrożenia prawa papierów wartościowych standardowe zasady postępowania w przypadku stwierdzenia niewypłacalności nie zapewnią kompleksowych ram postępowania z aktywami klientów w przypadku niewykonania zobowiązań przez CDPW;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- R. mając na uwadze, że Międzynarodowe Stowarzyszenie Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego przedstawiło w lipcu 2013 r. sprawozdanie w sprawie światowych instytucji ubezpieczeniowych o znaczeniu systemowym oraz stwierdziło, że choć tradycyjny model biznesowy działalności ubezpieczeniowej okazał się znacznie mniej podatny na zagrożenia w warunkach kryzysu finansowego niż model przyjęty w działalności banków, to jednak duży, w znacznym stopniu wzajemnie powiązani transgraniczni ubezpieczyciele, w szczególności ci, których działalność w znacznym stopniu wykracza poza zakres tradycyjnego ubezpieczania, obejmując np. gwarancje kredytowe i inwestycyjne, mogą być źródłem istotnego ryzyka systemowego; mając na uwadze, że w oparciu o metodę oceny Międzynarodowego Stowarzyszenia Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego Rada Stabilności Finansowej uznała dziewięciu dużych ubezpieczycieli za ubezpieczycieli o znaczeniu systemowym, przy czym pięciu z nich ma siedzibę w Unii Europejskiej;
- S. mając na uwadze, że chociaż ryzyko systemowe związane z niewykonaniem zobowiązań przez podmiot zarządzający aktywami nie jest tak wyraźne, jak w przypadku krytycznej infrastruktury rynkowej, rozwój modeli biznesowych podmiotów zarządzających aktywami może sprawić, że staną się one ważniejsze pod względem systemowym, co Rada Stabilności Finansowej brała pod uwagę, pracując nad zagadnieniem równoległego systemu bankowego;
1. wzywa Komisję do priorytetowego potraktowania kwestii naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kontrahentów centralnych oraz tych CDPW, które są narażone na ryzyko kredytowe, a przy rozważaniu, czy należy opracować podobne przepisy dotyczące innych instytucji finansowych – do wprowadzenia odpowiednich różnic między nimi, przy należyтым uwzględnieniu tych spośród nich, które mogą być źródłem ryzyka systemowego dla gospodarki;
 2. podkreśla znaczenie tworzenia unijnych przepisów w oparciu o zasady uzgodnione na szczeblu międzynarodowym, zgodnie z ustaleniami Komitetu ds. Systemów Płatności i Rozrachunku oraz Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych, Rady Stabilności Finansowej i Międzynarodowego Stowarzyszenia Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego;
 3. podkreśla znaczenie jasnych przepisów dotyczących stopniowania interwencji we wszelkich przepisach dotyczących naprawy finansowych instytucji pozabankowych, zgodnie z którymi właściwe organy monitorują odpowiednio opracowane wskaźniki kondycji finansowej oraz są uprawnione do wczesnej interwencji w przypadku napięć finansowych u danego podmiotu i żądania od tego podmiotu podjęcia środków naprawczych zgodnie z uprzednio zatwierdzonym planem naprawczym w celu uniknięcia potencjalnie niekorzystnej ostateczności, jaką jest restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja takiego podmiotu;
 4. uważa, że to same finansowe instytucje pozabankowe powinny opracować kompleksowe i konkretne plany odbudowy określające krytyczne operacje i usługi, a także określić strategie i środki konieczne do zapewnienia ciągłości wykonywania krytycznych operacji i świadczenia krytycznych usług; uważa też, że te plany naprawcze powinny być weryfikowane przez właściwy organ nadzoru; jest zdania, że organ nadzoru powinien mieć możliwość zażądania wprowadzenia zmian w planie naprawczym oraz powinien wskazywać kierunek działań i konsultować się z organem ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który – jeżeli będzie innym organem niż organ nadzoru – będzie mógł udzielać zaleceń organowi nadzoru;
 5. uważa, że organy nadzoru powinny mieć prawo interweniować w oparciu o argumenty dotyczące stabilności finansowej, a także wymagać wdrożenia części planów naprawczych, których realizacja nie została jeszcze rozpoczęta lub, w razie potrzeby, podjąć inne działania; organy te powinny jednak mieć świadomość ryzyka spowodowania niepewności na rynku, na którym panują już trudne warunki;
 6. jest zdania, że organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz organy nadzoru w poszczególnych krajach powinny dążyć do współpracy i wymieniać się informacjami;
 7. uważa, że w odniesieniu do grup składających się z podmiotów z siedzibą w różnych jurysdykcjach poszczególne organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny uzgodnić między sobą plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy; tego rodzaju plany powinny być oparte na założeniu współpracy między organami z różnych jurysdykcji;
 8. wyraża opinię, że w ramach środków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy zapewnić rozróżnienie między różnymi usługami i działaniami, do których świadczenia lub wykonywania uprawniona jest dana instytucja infrastruktury rynku finansowego;
 9. podkreśla potrzebę unikania konfliktów między planami naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji a obowiązującym ustawodawstwem, w szczególności z dyrektywą w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych oraz z rozporządzeniem EMIR, gdyż konflikty takie mogą prowadzić do ograniczenia lub uniemożliwienia skutecznego wykonywania przez kontrahentów centralnych i CDPW ich uprawnień w zakresie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

10. w kontekście dokonywania oceny odpowiedniości określonych systemów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do infrastruktury rynkowej, instytucji finansowych oraz podmiotów równoległego systemu bankowego podkreśla pilną potrzebę stworzenia narzędzi skutecznego monitorowania – w czasie zbliżonym do rzeczywistego – papierów wartościowych i przepływu ryzyka finansowego w ramach i pomiędzy granicami działalności przedsiębiorstw, granicami sektorowymi i granicami państw w Unii Europejskiej oraz pomiędzy Unią a innymi regionami na świecie; wzywa Komisję do zagwarantowania, że odpowiednie dane dostarczane zgodnie z przepisami dotyczącymi banków, ubezpieczeń i infrastruktury rynkowej są w tym celu efektywnie wykorzystywane przez Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego, Europejskie Urzędy Nadzoru i inne właściwe organy;

Kontrahenci centralni

11. wzywa Komisję do zagwarantowania, że kontrahenci centralni dla wszystkich produktów rozliczanych za pośrednictwem kontrahenta centralnego mają opracowaną strategię zarządzania na wypadek niewykonania zobowiązań, stanowiącą element szerszej zakrojonego planu naprawczego zatwierdzonego przez organ nadzoru, ze szczególnym uwzględnieniem tych produktów, które podlegają obowiązkowemu centralnemu rozliczaniu, ponieważ w tym przypadku istnieje większe prawdopodobieństwo koncentracji ryzyka;

12. podkreśla znaczenie monitorowania ryzyka, na jakie narażeni są kontrahenci centralni w związku z koncentracją członków rozliczających, i wzywa organy nadzoru do przekazania EUNB informacji o 10 największych członkach rozliczających każdego kontrahenta centralnego, aby takie ryzyko, jak np. ryzyko związane ze współzależnością, efektem domina i możliwością upadku więcej niż jednego kontrahenta centralnego równocześnie, mogło być monitorowane i oceniane centralnie;

13. wzywa Komisję do opracowania narzędzi do mierzenia ryzyka śróddziennego kontrahenta centralnego celem zagwarantowania, że śróddzienny bilans środków przechowywanych przez kontrahenta centralnego w bankach komercyjnych na potrzeby zarządzania rachunkami i usług płatniczych nie przekracza ustalonych wcześniej limitów, gdyż mogłoby to zagrażać funkcjonowaniu kontrahenta centralnego;

14. jest zdania, że aby utrzymać zachęty skłaniające kontrahentów centralnych do dobrego zarządzania, kaskadowe pokrywanie strat w przypadku niewykonania zobowiązania ustanowione w rozporządzeniu EMIR musi być przestrzegane w taki sposób, że pokryte z góry środki własne kontrahenta centralnego są wykorzystywane w pierwszej kolejności, a dopiero potem wykorzystuje się wkład na wypadek niewykonania zobowiązań wniesionych przez członków wykonujących zobowiązania;

15. wzywa Komisję do zagwarantowania, że kontrahenci centralni działają w interesie publicznym oraz odpowiednio dostosowują swoje strategie biznesowe, by znacznie zmniejszać prawdopodobieństwo urzeczywistnienia się scenariuszy działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

16. wzywa Komisję do uznania, że chociaż celem wyodrębniania klas aktywów w ramach funduszu kontrahenta centralnego na wypadek niewykonania zobowiązania jest ograniczenie efektu domina, nie ma jasności co do tego, czy w praktyce będzie to wystarczający krok, aby zapobiec takiemu efektowi, zważywszy że handlowe środki zachęty związane z zabezpieczaniem krzyżowym mogą zwiększyć ryzyko w systemie; wzywa Komisję do zaproponowania kolejnych środków mających minimalizować wspomniane ryzyko efektu domina;

17. wzywa Komisję do zagwarantowania, że zostaną ustanowione rozsądne zasady regulujące postanowienia umowne między kontrahentem centralnym a jego członkami rozliczającymi oraz sposób przekazywania przez członków rozliczających strat ich klientom, tak aby straty mogły być przeniesione z członka rozliczającego niewykonującego zobowiązania na klienta dopiero wówczas, gdy wyczerpane zostaną środki z funduszu członka rozliczającego na wypadek niewykonania zobowiązania w ramach przejrzystego procesu podziału strat;

18. jest zdania, że wszelkie postanowienia umowne między kontrahentem centralnym a jego członkami rozliczającymi powinny zawierać rozróżnienie między stratami będącymi skutkiem niewykonania zobowiązania przez członka a stratami powstałymi z innych powodów, na przykład z powodu podjęcia przez kontrahenta centralnego złych decyzji inwestycyjnych; wzywa Komisję do dopilnowania, by w celu utrzymania odpowiedniego nadzoru komisja ds. ryzyka kontrahenta centralnego była w pełni informowana o inwestycjach dokonywanych przez tego kontrahenta centralnego; uważa, że narzędzia naprawcze, takie jak zawieszenie wypłacania dywidend, wypłacanie zmiennego wynagrodzenia czy dobrowolna restrukturyzacja zobowiązań przez zamianę długu na udziały w kapitale własnym, należy uznać za najbardziej odpowiednie instrumenty, z których należy korzystać w tych warunkach;

19. uważa, że wszyscy kontrahenci centralni powinni stosować kompleksowe ustalenia dotyczące działań naprawczych, zapewniające ochronę wykraczającą poza wysokość środków i zasobów wymaganych przez rozporządzenie EMIR; jest zdania, że te plany naprawcze powinny zapewnić ochronę na wypadek wszystkich dających się przewidzieć okoliczności oraz powinny być uwzględnione i opublikowane w regulaminie kontrahenta centralnego;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

20. zapewnia, że granica między naprawą a restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją w przypadku kontrahentów centralnych zostaje przekroczona wówczas, gdy wyczerpuje się możliwość kaskadowego pokrywania strat w przypadku niewykonania zobowiązania oraz wyczerpuje się zdolność kontrahenta centralnego do absorpcji strat; jest zdania, że w takiej sytuacji organ nadzoru powinien poważnie rozważyć możliwość odwołania zarządu kontrahenta centralnego oraz przeniesienia krytycznych usług kontrahenta centralnego lub przekazania kontroli operacyjnej nad kontrahentem centralnym innemu dostawcy usług; jest zdania, że organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny mieć niezbędny margines oceny sytuacji i pewne pole manewru, umożliwiające im uzasadnianie ich decyzji;

21. uważa, że korzystając z takiej swobody decyzyjnej, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny stosować następujące kryteria specjalne:

- (i) gdy stabilność infrastruktury finansowej rynku jest poważnie naruszona bądź grozi jej naruszenie z powodu ich niezdolności do przestrzegania wymogów ostrożnościowych mających do nich zastosowanie;
- (ii) kiedy nie ma alternatywy dla rozpoczęcia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu przywrócenia stabilności sytuacji w skuteczny sposób i bez wywierania wpływu na stabilność systemu finansowego;
- (iii) kiedy środek restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczny w interesie publicznym, gdyż umożliwia osiągnięcie celu lub celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przy wykorzystaniu proporcjonalnych narzędzi;

22. podkreśla potrzebę traktowania „ciągłości świadczenia usług” jako głównego celu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

23. podkreśla, że udział członków rozliczających w stracie przed odwołaniem zarządu kontrahenta centralnego nie powinien pochodzić z pieniędzy lub aktywów klientów pośrednich lub bezpośrednich, a organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, gdy zostanie powołany, może zastosować narzędzia służące do podziału straty, takie jak obciążenie zmiennego depozytu zabezpieczającego lub uzupełnienie funduszu na wypadek niewykonania zobowiązania przez członków rozliczających wykonujących zobowiązania;

24. jest zdania, że jeżeli organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji miałby możliwość zawieszenia praw do wcześniejszego rozwiązania umowy, aby zatrzymać działalność kontrahenta centralnego na okres maksymalnie dwóch dni, umożliwiłoby to rynkowi właściwe ponowne ustalenie cen kontraktów, zapewniając tym samym bardziej uporządkowane rozłożenie ryzyka; dostępność takiego uprawnienia oraz korzystanie z niego należy dokładnie rozważyć, tak aby było ono uzależnione przynajmniej od stwierdzenia organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że zawieszenie jest konieczne do zapewnienia stabilności finansowej, z uwzględnieniem celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wzajemnych oddziaływań z odpowiednim bankiem lub innymi systemami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosowanymi w odniesieniu do członków rozliczających, zarządzania na wypadek niewykonania przez kontrahenta centralnego zobowiązania i zarządzania ryzykiem oraz z uwzględnieniem wpływu na poszczególne rynki kontrahenta centralnego, uczestników rozliczających i rynki finansowe ogółem; musi temu towarzyszyć uprawnienie do zniesienia obowiązku rozliczenia jako ostateczny środek po rozważeniu przynajmniej, czy w krótkim okresie inny kontrahent centralny może zapewnić rozliczanie;

25. uznaje, że członkowie rozliczający kontrahentów centralnych pochodzą z wielu krajów; uważa w związku z tym, że ramy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kontrahentów centralnych będą skuteczne pod warunkiem ich skuteczności we wszystkich jurysdykcjach, których dotyczą; uważa, że należy zatem uaktualnić krajowe ramy dotyczące niewypłacalności w celu ich dostosowania do nowego europejskiego systemu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

26. uważa, że kontrahenci centralni działający na podstawie zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej powinni podlegać specjalnemu systemowi dla kontrahentów centralnych, a nie proponowanemu zgodnie z dyrektywą w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków systemowi naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków; jest zdania, że szczególnie istotny w tym kontekście jest fakt, iż proponowany w odniesieniu do banków system wymagałby od nich utrzymywania łącznej kwoty długu, który można zamienić na kapitał; uważa, że posiadanie takiego prawa przez kontrahentów centralnych działających na podstawie zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej byłoby niewłaściwym rozwiązaniem, bowiem zwykle nie emitują oni takich instrumentów dłużnych;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Centralne depozyty papierów wartościowych

27. uznaje, że to CDPW ma obowiązek zagwarantować, że jego plan naprawczy wyraźnie zakłada kontynuowanie działalności w rozsądnych sytuacjach kryzysowych w taki sposób, że nawet przy zbyciu innych części przedsiębiorstwa pełnienie podstawowej funkcji rozrachunkowej, jak również świadczenie innych podstawowych usług CDPW może być kontynuowane przez CDPW lub istniejącego dostawcę zewnętrznego na mocy rozporządzenia w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych;

28. wzywa – o wkrótce nie zostaną złożone odrębne wnioski ustawodawcze – do włączenia do rozporządzenia w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych wymogu zagwarantowania przez właściwe organy krajowe ustanowienia odpowiednich planów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z międzynarodowymi standardami Rady Stabilności Finansowej, Komitetu ds. Systemów Płatności i Rozrachunku oraz Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych, w odniesieniu do wszystkich CDPW, w tym odwołań do artykułów dyrektywy w sprawie naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków, które powinny mieć zastosowanie w przypadku tych CDPW, które działają na podstawie zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej;

29. w kontekście braku prawa papierów wartościowych wzywa państwa członkowskie do opracowania i koordynowania ich istniejących specjalnych zasad administracyjnych odnoszących się do CDPW w celu poprawienia pewności prawnej, jeśli chodzi o tryb kontynuowania działalności w sytuacji kryzysu, szczególnie przez zapewnienie dostępu do rejestrów, danych lub rachunków CDPW, umożliwiającego organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub właściwemu organowi krajowemu łatwe zidentyfikowanie właścicieli aktywów;

30. wzywa Komisję do zagwarantowania, że wniosek dotyczący ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do CDPW zapewni – w jak najszerszym zakresie – ciągłość działalności CDPW podczas naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

31. wzywa Komisję do zagwarantowania, że wniosek dotyczący ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do CDPW zapewni ciągłość otoczenia legislacyjnego CDPW, w szczególności przez przestrzeganie dyrektywy o ostateczności rozrachunku, ustaleń dotyczących dostawy w zamian za zapłatę, funkcjonowania dowolnego połączenia operacyjnego CDPW oraz umów z krytycznymi dostawcami usług podczas naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

Zakłady ubezpieczeń

32. zauważa, że w UE od dawna istnieje regulacja ostrożnościowa dotycząca ubezpieczeń; podkreśla znaczenie spójnego i zbieżnego podejścia państw członkowskich do wdrożenia dyrektywy Wypłacalność II w rozsądnym terminie, jak określono w dyrektywie zbiorczej II; wzywa zakończenia negocjacji w sprawie dyrektywy zbiorczej II, by można było ukończyć w terminie poziom drugi i trzeci dyrektywy Wypłacalność II, a tym samym ograniczyć do minimum prawdopodobieństwo konieczności interwencji organów ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

33. wzywa Komisję do należytego uwzględnienia dokumentu IAIS na temat naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ubezpieczycieli oraz do rozpatrzenia go w kontekście poziomu drugiego dyrektywy Wypłacalność II, przepisów dotyczących konglomeratów finansowych oraz dyrektywy w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego, a także do współpracy z międzynarodowymi partnerami w celu przestrzegania harmonogramu określonego przez Radę Stabilności Finansowej w celu wdrożenia zaleceń politycznych, w tym wymogu, by ubezpieczyciele o znaczeniu systemowym dysponowali planami naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ocenami możliwości restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wzmocnionym nadzorem nad grupą oraz surowszymi wymogami dotyczącymi zdolności pokrywania strat; uznaje, że długoterminowy charakter zobowiązań ubezpieczeniowych, poszczególne harmonogramy, długie okresy uwalniania oraz charakter działalności ubezpieczeniowej w porównaniu do działalności banków, a także oraz narzędzia dostępne organom regulacyjnym już dziś zapewniają skuteczność praktyk w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji; uważa, że należy zatem skoncentrować się na działaniach naprawczych;

34. wyraża ubolewanie, że Międzynarodowe Stowarzyszenie Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego oraz Rada Stabilności Finansowej przesunęły na lipiec 2014 r. publikację wytycznych w sprawie oceny statusu systemowego reasekuratorów oraz zaleceń dotyczących polityki w odniesieniu do nich; wzywa Komisję do dokładnego przyjrzenia się ryzyku systemowemu generowanemu przez reasekuratorów, w szczególności w odniesieniu do ich centralnej roli w zakresie zarządzania ryzykiem ubezpieczeniowym, wysokiego stopnia ich wzajemnych powiązań oraz słabej substytucyjności;

Zarządzanie aktywami

35. wzywa Komisję do uważnego dokonania oceny stwierdzającej, czy podmioty zarządzające aktywami powinny być uznane za istotne w perspektywie systemowej, przy uwzględnieniu zakresu ich działalności oraz z wykorzystaniem pełnego zestawu wskaźników, takich jak ich wielkość, model biznesowy, profil ryzyka, zdolność kredytowa, działalność handlowa na własny rachunek, podleganie wymogom dotyczącym segregacji aktywów klientów oraz inne istotne czynniki;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

36. zauważa, że aktywa klientów są rozdzielane i przechowywane przez depozytariuszy, zatem możliwość przeniesienia tych aktywów do innego podmiotu zarządzającego aktywami stanowi istotne zabezpieczenie;

37. jest zdania, że skuteczne zasady w zakresie prawa papierów wartościowych mogłyby załagodzić wiele problemów związanych z niewykonaniem zobowiązań przez duży transgraniczny podmiot zarządzający aktywami;

Systemy płatnicze

38. wzywa Komisję do współpracy z odnośnymi międzynarodowymi organami i instytucjami nadzoru finansowego w celu wskazania słabości w systemach płatności istotnych pod względem systemowym w perspektywie globalnej, a także istniejących ustaleń gwarantujących ciągłość usług w przypadku niewykonania zobowiązań;

39. jest zdania, że skoro systemy płatności są podstawowym elementem wszystkich przekazów gotówkowych, to perturbacje na rynku mogą w oczywisty sposób wywołać w takim systemie znaczne finansowe skutki uboczne, które dotkną innych uczestników rynku finansowego; zauważa, że już dyrektywa o ostateczności rozrachunku z 1998 r. ma na celu ograniczenie potencjalnych zagrożeń w systemach płatności, jednak nie porusza ona w wystarczającym stopniu kwestii naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a zatem należy wprowadzić szczegółowe przepisy, by umożliwić odpowiednie reagowanie przez systemy płatności na wypadek niekorzystnych okoliczności;

o

o o

40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0534

Kosmiczna polityka przemysłowa UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie kosmicznej polityki przemysłowej EU – uwolnienie potencjału wzrostu gospodarczego w sektorze kosmicznym (2013/2092(INI))

(2016/C 468/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł XIX art. 189 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczący polityki w zakresie badań i rozwoju technologicznego oraz przestrzeni kosmicznej, który zwraca szczególną uwagę na opracowanie europejskiej polityki przestrzeni kosmicznej w celu wspierania postępu naukowo-technicznego, konkurencyjności przemysłowej i realizacji polityki UE,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 lutego 2013 r. zatytułowany „Kosmiczna polityka przemysłowa UE” (COM(2013)0108),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 października 2010 r. zatytułowany „Zintegrowana polityka przemysłowa w erze globalizacji. Konkurencyjność i zrównoważony rozwój na pierwszym planie” (COM(2010)0614),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2012 r. zatytułowany „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego” (COM(2012)0582),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 kwietnia 2011 r. zatytułowany „Ku strategii Unii Europejskiej w zakresie przestrzeni kosmicznej w służbie obywateli” (COM(2011)0152),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 listopada 2012 r. zatytułowany „Ustanowienie odpowiednich stosunków między UE a Europejską Agencją Kosmiczną” (COM(2012)0671),
 - uwzględniając decyzję Rady 2004/578/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie zawarcia umowy ramowej między Wspólnotą Europejską a Europejską Agencją Kosmiczną ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia: 11 października 2010 r., 31 maja 2011 r., 2 grudnia 2011 r. i 30 maja 2013 r.,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 19 stycznia 2012 r. w sprawie strategii Unii Europejskiej w zakresie przestrzeni kosmicznej w służbie obywateli ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0338/2013),
- A. mając na uwadze, że w art. 189 TFUE powierzono Unii Europejskiej wyraźne zadanie opracowania polityki przestrzeni kosmicznej w celu wspierania postępu naukowo-technicznego, konkurencyjności przemysłowej i realizacji strategii politycznych UE;
- B. mając na uwadze, że w obliczu rosnącej konkurencji ze strony nowych potęg kosmicznych, takich jak Chiny i Indie, wpływy polityczne poszczególnych państw członkowskich UE nie są już wystarczające, by państwa te w pojedynkę mogły sprostać przyszłym wyzwaniom w tym sektorze;
- C. mając na uwadze, że polityka przestrzeni kosmicznej stanowi kluczowy element strategii „Europa 2020”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 261 z 6.8.2004, s. 63.

⁽²⁾ Dz.U. C 227 E z 6.8.2013, s. 16.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- D. mając na uwadze, że liczne usługi, z których obywatele korzystają każdego dnia, takie jak telewizja, szybki internet, systemy nawigacji lub ogólnoeuropejski automatyczny system powiadamiania o wypadkach drogowych „eCall”, uzależnione są bezpośrednio lub pośrednio od przemysłu kosmicznego;
- E. mając na uwadze, że skonsolidowana wartość obrotów europejskiego przemysłu kosmicznego wynosi około 6,5 mld EUR oraz że w przemyśle tym zatrudnionych jest 34,5 tys. wysoko wykwalifikowanych pracowników; mając na uwadze, że w okresie trudności gospodarczych należy dostrzec znaczenie branży kosmicznej jako sektora o dużym potencjale wzrostu i innowacyjności zapewniającego miejsca pracy o wysokiej wartości dodanej;
- F. mając na uwadze, że obecna koordynacja środków w dziedzinie przestrzeni kosmicznej między UE, państwami członkowskimi a Europejską Agencją Kosmiczną (ESA) jest nadal niewystarczająca, w wyniku czego dochodzi do powielania struktur i nie ma możliwości wydajnego wykorzystania synergii; podkreśla, że ustanowienie jasnych ram zarządzania przestrzenią kosmiczną umożliwi ogromną poprawę skuteczności;
- G. mając na uwadze, że jako organizacja międzyrządowa ESA nie jest w żaden sposób formalnie powiązana z Parlamentem Europejskim, przez co nie ma bezpośrednich kontaktów z obywatelami, podczas gdy kontakty takie mają zasadnicze znaczenie w przypadku wszystkich dziedzin polityki Unii;
- H. mając na uwadze, że przemysł kosmiczny wymaga dużych nakładów inwestycyjnych i charakteryzuje się nadzwyczaj długimi cyklami rozwoju, dlatego też decydujące znaczenie dla przemysłu kosmicznego ma spójność planowania; mając na uwadze, że przejrzystości tej w dużym stopniu przysłuży się stabilność ram regulacyjnych oraz jasne ramy zarządzania;
- I. mając na uwadze, że wykorzystanie europejskiego systemu wynoszącego może przyczynić się do zapewnienia niezależnego dostępu do przestrzeni kosmicznej;
- J. mając na uwadze, że UE jest obecnie uzależniona od nieeuropejskiego GNSS o charakterze wojskowym oraz że wymyślono i opracowano system Galileo, który będzie podlegał kontroli cywilnej;
- K. mając na uwadze, że dla europejskiego przemysłu kosmicznego sprzedaż na warunkach komercyjnych ma istotnie większe znaczenie niż dla jego głównych konkurentów międzynarodowych;
- L. mając na uwadze, że usługi oparte na wyposażeniu satelitarnym odgrywają ważną rolę w kontekście przekazywania informacji dla rozwijających się sektorów społeczeństwa cyfrowego oraz przyczyniają się do realizacji celów unijnej agendy cyfrowej;
- M. mając na uwadze, że według szacunków ekspertów rynek usług w zakresie nawigacji satelitarnej i obserwacji Ziemi może za dziesięć lat osiągnąć wartość 300 mld USD oraz że obecnie od 6 % do 7 % PKB krajów zachodnich UE zależy od nawigacji satelitarnej;
- N. mając na uwadze, że – z uwagi na rosnący popyt na usługi łączności bezprzewodowej oraz właściwości fizyczne rozchodzenia się fal radiowych, a także związany z tym ograniczony zakres widma radiowego – coraz większe znaczenie zyskuje zapewniana na szczeblu międzynarodowym koordynacja wykorzystania widma;

Dostosowanie polityki przestrzeni kosmicznej do europejskich priorytetów

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie kosmicznej polityki przemysłowej UE; jest zdania, że Komisja powinna skoncentrować się na kilku wspomnianych w komunikacie środkach w ramach kosmicznej polityki przemysłowej w celu zapewnienia rzeczywistego uwolnienia potencjału wzrostu w przemyśle kosmicznym;
2. podkreśla, że wszystkie podmioty uczestniczące w zarządzaniu przyszłymi strategiami politycznymi UE dotyczącymi przestrzeni kosmicznej, w tym Komisja, Europejska Agencja GNSS, ESA, agencje krajowe i agencje wyspecjalizowane, takie jak Europejska Organizacja Eksploatacji Satelitów Meteorologicznych (EUMETSAT), muszą być wzajemnie powiązane i działać w perspektywie długoterminowej;
3. jest zdania, że agencje krajowe mogą zgłosić konkretne propozycje w tym zakresie, tak by Komisja mogła zharmonizować wkład państw członkowskich i określić wizję ogólnounijną;
4. podkreśla, że Komisja musi jak najszybciej przedstawić nam jasny plan dla GMES/Copernicus oraz dotyczący rozwoju i rozmieszczenia rozmaitych satelitów Sentinel, a także zaproponować prawne i operacyjne ramy dla tego złożonego systemu;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

5. wspiera działania Komisji, która zamierza przedsięwziąć środki mające na celu utworzenie na szczeblu UE spójnych ram regulacyjnych dotyczących przestrzeni kosmicznej; wyraża poparcie dla utworzenia rzeczywistego unijnego rynku wewnętrznego produktów i usług kosmicznych; jest zdania, że politykę należy rozwijać i kształtować w taki sposób, aby jej realizacja nie miała negatywnego wpływu na warunki rynku komercyjnego ani ich nie wypaczała; zauważa, że neutralność w zakresie konkurencji oraz przejrzystość w tej dziedzinie to dwie kwestie mające podstawowe znaczenie dla kształtowania europejskiej polityki przestrzeni kosmicznej;
6. stwierdza, że do tej pory Komisja nie wypracowała jeszcze horyzontalnego podejścia na rzecz uwzględnienia polityki przestrzeni kosmicznej oraz jej celów w różnorodnych dziedzinach unijnej polityki; wzywa Komisję, by w przyszłości podjęła działania w tym względzie, uwzględniając politykę przestrzeni kosmicznej również w takich dziedzinach polityki jak telekomunikacja, transport, środowisko naturalne, rolnictwo, bezpieczeństwo czy kultura;
7. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Komisji, że telekomunikacja, nawigacja i obserwacja Ziemi oparte na wykorzystaniu przestrzeni kosmicznej dostarczają UE strategicznie ważnej wiedzy, która stanowi podstawę dla stosunków zewnętrznych UE w dziedzinie pomocy rozwojowej i pomocy humanitarnej;
8. zwraca się do Komisji o przyznanie pierwszeństwa takim kwestiom jak: zagadnienia instytucjonalne; system Galileo i program Copernicus; przemysł kosmiczny jako siła napędowa wzrostu gospodarczego i zatrudnienia; ocena wpływu działań związanych z przestrzenią kosmiczną; niezależny dostęp do przestrzeni kosmicznej; znaczenie badań i rozwoju; łączność satelitarna; obserwacja i śledzenie obiektów kosmicznych; oraz śmieci kosmiczne;
9. podziela zdanie Komisji co do tego, że wiele komponentów systemów kosmicznych ma podwójne zastosowanie lub wojskowy charakter, wobec czego podlegają one przepisom dyrektywy 2009/43/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie⁽¹⁾, zmienionej na mocy dyrektywy 2012/47/UE z dnia 14 grudnia 2012 r. w odniesieniu do wykazu produktów związanych z obronnością, jak również przepisom rozporządzenia Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania⁽²⁾ lub wspólnemu stanowisku w sprawie eksportu broni; z zadowoleniem przyjmuje zawarty w komunikacie wniosek dotyczący przedstawienia Parlamentowi formalnego sprawozdania w sprawie systemu kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania przed końcem 2013 r.; wzywa Komisję, państwa członkowskie i Grupę Roboczą ds. Wywozu Broni Konwencjonalnej do wyjaśnienia, które ramy regulacyjne należy stosować w odniesieniu do poszczególnych kategorii produktów i technologii;

Zagadnienia instytucjonalne

10. uznaje sukcesy, jakie ESA osiągnęła dla Europy w ubiegłych dziesięcioleciach w dziedzinie przestrzeni kosmicznej, i zachęca państwa członkowskie niebędące członkami ESA, by rozważyły przystąpienie i rozwój współpracy; zwraca jednak uwagę, że większą skuteczność operacyjną oraz koordynację i odpowiedzialność polityczną w dłuższej perspektywie czasowej można osiągnąć dzięki zacieśnieniu stosunków między ESA a UE w drodze współpracy, między innymi aby uniknąć powielania podejmowanych wysiłków i nakładania się na siebie zadań; wzywa Komisję do bardzo dokładnego zbadania, czy ESA mogłaby w przyszłości zostać powiązana z unijnymi strukturami sprawowania rządów jako organizacja międzypaństwowa, aż do momentu, gdy przekształcenie jej w europejską agencję uznane zostanie za stosowne;
11. uważa, że w międzyczasie Unia Europejska powinna – w ścisłej współpracy z ESA – w większym zakresie niż dotychczas koordynować strategię polityczną dotyczącą przestrzeni kosmicznej i programy kosmiczne państw członkowskich w celu zapewnienia prawdziwie ogólnoeuropejskiego podejścia, przy jednoczesnym poszanowaniu interesów ESA i jej państw członkowskich; jest zdania, że jedynie dzięki ogólnoeuropejskiemu podejściu przemysł kosmiczny może stać się i pozostać konkurencyjny;
12. wzywa Komisję, państwa członkowskie i ESA do utworzenia swego rodzaju grupy koordynacyjnej, której członkowie podczas regularnych posiedzeń będą wspólnie koordynować strategię i środki w dziedzinie przestrzeni kosmicznej, aby uniknąć powielania struktur oraz wypracować wspólne podejście do spraw i forów międzynarodowych;
13. zwraca uwagę, że intensywniejsze wykorzystywanie potencjału kosmicznego przez wojsko nie może prowadzić do ograniczenia cywilnego wykorzystania przestrzeni, a w przyszłości do ograniczenia ewentualnych nowych zastosowań cywilnych; wzywa państwa członkowskie i wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zainicjowania przeglądu przestarzałego już układu o przestrzeni kosmicznej z 1967 r. lub do wprowadzenia nowych ram regulacyjnych, które uwzględniałyby postępy technologiczne poczynione od lat 60. XX w.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

System Galileo i program Copernicus

14. podkreśla konieczność nadania najwyższego priorytetu procesowi ukończenia systemu Galileo oraz kontynuowania programu Copernicus, które stanowią flagowe projekty europejskiej polityki przestrzeni kosmicznej, tak aby pierwsze usługi Galileo mogły być w praktyce udostępnione obywatelom w 2014 r.;
15. podkreśla fakt, że EGNOS jest pierwszym operacyjnym, europejskim programem GNSS; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by wspierały i wdrażały wykorzystywanie EGNOS w rozmaitych dziedzinach, takich jak transport;
16. wyraża ubolewanie w związku z opóźnieniami, do jakich dochodziło w przeszłości podczas rozwoju europejskiego systemu nawigacji satelitarnej Galileo; z zadowoleniem przyjmuje umieszczenie czterech satelitów na orbicie okołoziemskiej; podkreśla, że społeczeństwo musi być lepiej informowane o zaletach i korzyściach wynikających szczególnie z systemu Galileo i ogółem z europejskiego przemysłu kosmicznego, i wzywa Komisję, aby przy okazji przyszłych startów satelitów Galileo przeprowadzała w europejskich stolicach UE zakrojone na szeroką skalę akcje o charakterze publicznym dla celów promowania systemu Galileo i jego możliwości zastosowania;
17. podkreśla, że UE musi informować ludzi, przyciągać przyszłych inżynierów, rozpowszechniać informacje o unijnej nawigacji satelitarnej oraz zaproponować zestaw zachęt dla wszystkich użytkowników do korzystania z technologii opartych na Galileo i EGNOS;
18. jest przekonany, że docelowa pełna zdolność operacyjna, oparta na konstelacji 27 satelitów wraz z odpowiednią liczbą zapasowych satelitów i stosowną infrastrukturą naziemną, jest warunkiem wstępnym uzyskania wartości dodanej systemu Galileo, szczególnie w zakresie wysokiej precyzji i nieprzerwanego funkcjonowania, i w związku z tym osiągnięcia licznych korzyści gospodarczych i społecznych;
19. ubolewa, że obecnie Unia Europejska nie jest w całości objęta systemem EGNOS; apeluje o rozszerzenie tego systemu na Europę Południową, Wschodnią i Południowo-Wschodnią, co umożliwi jego stosowanie w całej Europie;
20. wzywa Komisję i państwa członkowskie do informowania Parlamentu o planach wykorzystania programu Copernicus oraz usługi publicznej o regulowanym dostępie programu Galileo w ramach wspierania misji i operacji WPBiO;

Przemysł kosmiczny jako siła napędowa wzrostu gospodarczego i zatrudnienia

21. stwierdza, że w szczególności – chociaż nie wyłącznie – małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) potrzebują swego rodzaju szybko uruchamianego finansowania ze strony organów publicznych, tak aby przedsiębiorstwa te mogły dysponować wystarczającymi środkami finansowymi na długoterminowe inwestycje w badania i rozwój; jest przekonany, że finansowanie publiczne i istnienie publicznych odbiorców produktów i usług przemysłu kosmicznego umożliwia pobudzanie innowacji, a tym samym wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy;
22. ponownie zaznacza, że UE nie może stracić okazji do rozwoju rynku niższego szczebla w dziedzinie nawigacji satelitarnej, oraz podkreśla znaczenie planu działań w sprawie europejskiej agencji GNSS w celu poszerzenia rynku GNSS, co będzie miało kluczowe znaczenie dla przyszłości gospodarki UE;
23. przypomina, że nowe zastosowania nawigacji satelitarnej mogą poprawić bezpieczeństwo, wydajność i niezawodność w takich obszarach jak lotnictwo, żegluga, sektor drogowy i rolnictwo, bezpieczeństwo drogowe, pobieranie opłat, zarządzanie ruchem i parkowaniem, zarządzanie flotą, telefony alarmowe, śledzenie i oznaczanie towarów, rezerwacja internetowa, bezpieczeństwo morskie, tachografy cyfrowe, transport zwierząt i zrównoważone gospodarowanie ziemią;
24. zwraca uwagę na fakt, o którym wspomina się w komunikacie, że 60 % komponentów elektronicznych znajdujących się na pokładzie europejskich satelitów importuje się obecnie ze Stanów Zjednoczonych; wzywa w tym kontekście do podjęcia inicjatywy dotyczącej sposobu ochrony danych poufnych lub osobowych, a także do wykorzystania obowiązujących procedur w zakresie zamówień publicznych w celu dopilnowania, wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, by zakup infrastruktury kosmicznej od państw członkowskich służył jako dodatkowa siła napędowa wzrostu gospodarczego w sektorze;
25. wzywa Komisję, Europejską Agencję Kosmiczną, Europejską Agencję Obrony i państwa członkowskie do określenia technologii o krytycznym znaczeniu w kontekście wspólnego europejskiego procesu niezawisłości oraz do opracowania rozwiązań alternatywnych, które charakteryzują się mniejszą zależnością od państw trzecich; przypomina o istnieniu ryzyka polegającego na tym, że w razie braku porozumienia Stany Zjednoczone mogłyby zlikwidować lub zablokować europejską infrastrukturę kosmiczną;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do tworzenia zachęt dla przemysłu europejskiego do opracowywania na szczeblu europejskim komponentów wykorzystywanych w przestrzeni kosmicznej w celu zmniejszenia zależności od produktów przywożonych z państw trzecich;
27. zwraca uwagę, że przedsiębiorstwa spoza przemysłu kosmicznego mogą odnosić korzyści z produktów powstałych w wyniku badań w dziedzinie przestrzeni kosmicznej; wzywa zatem wszystkie zainteresowane strony do zwiększenia wymiany wiedzy między podmiotami przemysłu kosmicznego a podmiotami spoza tego przemysłu oraz do współpracy partnerskiej w zakresie rozwoju technologii, która może doprowadzić do przełomowych innowacji z korzyścią dla społeczeństwa; podkreśla, że należy lepiej informować o wymiernych korzyściach przemysłu kosmicznego dla codziennego życia europejczyków;
28. podkreśla, że w szczególności przemysł usług kosmicznych oraz sektor robotyki stwarzają liczne szanse rynkowe w pierwszym rzędzie dla MŚP;
29. podkreśla, że samodzielne i inteligentne systemy robotyczne stanowią kluczowe technologie umożliwiające dalszą eksplorację przestrzeni kosmicznej; zwraca w tym kontekście uwagę na skuteczne wykorzystanie środków europejskich z programu „Horyzont 2020”, zwłaszcza na działania ściślej związane z rynkiem;
30. podkreśla, że kluczem do zapewnienia konkurencyjnego europejskiego przemysłu kosmicznego jest odpowiednia liczba wysoko wykwalifikowanych pracowników; zwraca się zatem do wszystkich zainteresowanych stron o zacieśnienie współpracy między uniwersytetami i przedsiębiorstwami, a także o zachęcanie młodych talentów, zwłaszcza utalentowanych kobiet, do zaangażowania się w działalność tego sektora (np. poprzez uruchomienie krajowych programów studiów i kształcenia oraz zorganizowanie konkursów dla badaczy z Europy i spoza jej terytorium); stwierdza ponadto, że zasadnicze znaczenie ma również pozyskiwanie talentów z państw trzecich (w tym także zachęcanie do powrotów europejskich talentów);

Dostęp do przestrzeni kosmicznej

31. podkreśla znaczenie dostępu do przestrzeni kosmicznej dla wszystkich państw członkowskich oraz sprzedaży na warunkach komercyjnych dla europejskiego przemysłu kosmicznego; zwraca jednocześnie uwagę na częściowy brak dostępu przemysłu europejskiego do rynków instytucjonalnych państw trzecich; podkreśla znaczenie zapewnienia przemysłowi europejskiemu równych warunków wstępnych na szczeblu międzynarodowym; zwraca się zatem do Komisji o wspieranie wzajemności i zapewnienie równych szans i uczciwych warunków konkurencji w ramach umów handlowych (np. transatlantyckiego partnerstwa handlowego i inwestycyjnego – TTIP);
32. podkreśla znaczenie, jakie dla niezależnego dostępu do przestrzeni kosmicznej ma rozwój i wykorzystanie europejskich systemów wynoszących; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie, aby – wspólnie z ESA – zapewniły w dłuższej perspektywie czasowej utrzymanie i rozbudowę europejskiego systemu wynoszącego oraz systemu usług wynoszenia;
33. jest zdania, że europejski przemysł kosmiczny powinien korzystać z istniejącej europejskiej infrastruktury kosmicznej, która została częściowo sfinansowana z europejskich środków publicznych;

Znaczenie badań i rozwoju

34. ponadto wyraża zadowolenie z faktu, iż w nowym programie ramowym w zakresie badań „Horyzont 2020” na badania i innowacje w dziedzinie przestrzeni kosmicznej przeznaczone ma zostać 1,5 mld EUR; wzywa w związku z tym Komisję, aby – w ramach programu „Horyzont 2020” – udostępniła część tego budżetu na badania i rozwój zastosowań łączności satelitarnej;
35. jest zdania, że zwłaszcza w ramach działalności badawczej niezbędne jest zwiększenie koordynacji między UE, ESA i państwami członkowskimi; wzywa wszystkie te strony do opracowania wspólnego planu działania w zakresie badań, obejmującego okres do 2020 r., oraz do zdefiniowania priorytetów i celów polityki przestrzeni kosmicznej, które należy wspólnie osiągnąć, w celu zapewnienia zainteresowanym podmiotom, głównie podmiotom działającym w przemyśle, spójności planowania; podkreśla znaczenie współpracy z państwami trzecimi w dziedzinie badań naukowych;
36. podkreśla, że rozwój zastosowań i usług GNSS ma podstawowe znaczenie dla zagwarantowania, że inwestycja infrastrukturalna, jaką jest Galileo, będzie w pełni wykorzystywana oraz że system Galileo będzie rozwijany do jego pełnej zdolności; zwraca uwagę na konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu finansowania z przeznaczeniem na badania naukowe i rozwój w zakresie GNSS, a także na jego wdrażanie; ubolewa, że ograniczenie funduszy przeznaczonych na badania i innowacje w zakresie zastosowań opartych na systemach EGNOS lub Galileo znacznie opóźnia postęp technologiczny i wzrost potencjału przemysłowego UE, a także wydajne dla środowiska wdrażanie, i w związku z tym wzywa Komisję do wprowadzenia rozwiązań zapewniających MŚP łatwiejszy dostęp do finansowania;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

37. zwraca uwagę, że rozwój innowacyjnych zastosowań w Europie jest spowalniany przez różnorodne przeszkody; w tym kontekście przypomina Komisji o istnieniu nieodkrytego rynku komercyjnego wykorzystania danych kosmicznych uzyskiwanych dzięki programom obserwacji Ziemi i nawigacji satelitarnej; wzywa Komisję do przeprowadzenia badania w celu określenia tych przeszkód (takich jak odpowiedzialność za szkody spowodowane przez obiekty/śmieci kosmiczne, niepewność co do dostępności usług, obawy związane z bezpieczeństwem i ochroną danych, niedostateczna wiedza o potencjale tych zastosowań i brak interoperacyjności) oraz przedstawienia możliwych propozycji rozwiązań umożliwiających otwarcie tych rynków;

Łączność satelitarna

38. podkreśla, że łączność satelitarna odgrywa znaczącą rolę w europejskim przemyśle kosmicznym, ponieważ zamówienia w tej branży zapewniają stałą eksploatację satelitów kosmicznych i systemów wynoszących, przyczyniając się tym samym do realizacji celu niezależnego dostępu UE do przestrzeni kosmicznej; w tym kontekście wskazuje również na znaczenie niezależnych możliwości w zakresie ładunku użytkowego, dostępnych w związku z wynoszeniem satelitów komercyjnych (mowa tu o tzw. dodatkowym ładunku użytkowym), które można wykorzystać do wypróbowania w przestrzeni kosmicznej nowych produktów i technologii i które przyczyniają się w ten sposób do zmniejszenia kosztów i oszczędności czasu, aby możliwe było oferowanie nowych usług;

39. podkreśla, że łączność satelitarna umożliwia skuteczne dostarczanie usług multimedialnych również tym podmiotom gospodarczym i obywatelom, którym dotychczas nie można było ich zapewnić poprzez technologie naziemne;

40. podkreśla, że sieci satelitarne służące rozpowszechnianiu internetu szerokopasmowego w całej UE, a zwłaszcza na obszarach oddalonych, przyczyniają się do osiągnięcia celów unijnej agendy cyfrowej; w związku z tym wzywa Komisję do dopilnowania, by ze względu na neutralność technologiczną odpowiednio uwzględniono internet satelitarny w koszyku technologii przewidzianym do celów rozbudowy łączy szerokopasmowych, jak np. w polityce spójności UE;

41. uważa, że łączność satelitarna zyskuje coraz większe znaczenie logistyczne w sytuacjach kryzysowych, takich jak klęski żywiołowe, lub w działaniach na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego, ponieważ wykorzystywane w jej ramach łączy transmisji danych i łączy komunikacyjne są absolutnie niezbędne w sytuacji, gdy infrastruktura naziemna nie istnieje lub uległa zniszczeniu;

42. wzywa zatem Komisję do przeprowadzenia analizy obecnej dostępności częstotliwości radiowej służącej do łączności satelitarnej oraz przyszłego na nią zapotrzebowania, a także do zapewnienia podczas następnej światowej konferencji radiokomunikacyjnej właściwej ochrony interesów UE oraz interesów branży łączności satelitarnej w zakresie przeznaczania częstotliwości radiowych na szczeblu globalnym i regionalnym;

43. jest zdania, że potencjał innowacji w dziedzinie łączności satelitarnej bynajmniej nie został jeszcze wyczerpany; wskazuje na możliwości najnowszych technologii, takich jak terminal umożliwiający przesyłanie danych za pomocą lasera (ang. Laser Communication Terminal, LCT) lub satelity o wysokiej przepustowości (ang. High Throughput Satellites, HTS), dzięki którym można zaspokoić potrzeby związane z coraz intensywniejszą wymianą danych przy coraz szybszej transmisji danych;

44. podkreśla, że Europa może utrzymać przewagę technologiczną w zakresie łączności satelitarnej tylko wówczas, gdy na szczeblu europejskim będą kontynuowane prace badawcze w tej dziedzinie;

Śmieci kosmiczne

45. podkreśla, że infrastruktura kosmiczna stanowi podstawę szerokiego wachlarza usług, z których podmioty gospodarcze i obywatele korzystają każdego dnia; zwraca uwagę, że utrata dostępu do tej infrastruktury, przykładowo w wyniku kolizji satelitów z innymi obiektami lub odpadami kosmicznymi, może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo podmiotów gospodarczych i obywateli;

46. jest zdania, że śmieci kosmiczne stają się coraz większym problemem; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań na rzecz globalnego zarządzania przestrzenią kosmiczną; wzywa jednocześnie Komisję i państwa członkowskie, by wszystkimi kanałami dyplomatycznymi zachęcały państwa trzecie do podpisania opracowanego przez Unię Europejską Kodeksu postępowania dotyczącego działań w przestrzeni kosmicznej;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

47. zwraca się do Komisji o jak najszybsze wsparcie dla ustanowienia na szczeblu europejskim zaproponowanego na początku bieżącego roku programu wsparcia obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych, aby zapewnić większą niezależność od instytucji w Stanach Zjednoczonych, które publikują ostrzeżenia o ryzyku kolizji;

o

o o

48. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0535

Chmura obliczeniowa**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wykorzystania potencjału chmury obliczeniowej w Europie (2013/2063(INI))**

(2016/C 468/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 września 2012 r. zatytułowany „Wykorzystanie potencjału chmury obliczeniowej w Europie” (COM(2012)0529) oraz towarzyszący mu dokument roboczy,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2010 r. pt. „Europejska agenda cyfrowa” (COM(2010)0245),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie nowej agendy cyfrowej dla Europy: 2015.eu⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 243/2012/UE z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie ustanowienia wieloletniego programu dotyczącego polityki w zakresie widma radiowego,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem takich danych (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (COM(2012)0011),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 19 października 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument „Łącząc Europę” (COM(2011)0665),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności,
- uwzględniając prace Europejskiego Instytutu Norm Telekomunikacyjnych (ETSI) w zakresie wyznaczania standardów odnoszących się do chmury;
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę Parlamentu i Rady 1999/44/WE oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę Parlamentu i Rady 97/7/WE,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu i Rady 1999/44/WE z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu i Rady 95/46/WE z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu i Rady 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 45.⁽²⁾ Dz.U. L 171 z 7.7.1999, s. 12.⁽³⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.⁽⁴⁾ Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu i Rady 2001/29/WE z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0353/2013),
- A. mając na uwadze, że zdalne usługi przetwarzania danych w różnych formach, obecnie powszechnie znane jako „chmura obliczeniowa”, nie są nowością, natomiast znaczący postęp w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych dokonał się w związku ze skalą i wydajnością chmury obliczeniowej, a także w związku z zawartymi w niej treściami;
- B. mając na uwadze, że pomimo tego chmura obliczeniowa przyciąga w ostatnich latach uwagę w związku z rozwojem nowych i innowacyjnych modeli biznesowych na dużą skalę, dużym naciskiem ze strony dostawców usług w chmurze obliczeniowej, innowacjami technicznymi i rozwojem możliwości przetwarzania danych, niższymi cenami i szybkimi łączami, jak również z potencjalnymi korzyściami gospodarczymi oraz korzyściami w zakresie efektywności, w tym odnoszącymi się do zużycia energii, oferowanymi przez usługi przetwarzania w chmurze wszystkim typom użytkowników;
- C. mając na uwadze, że stosowanie i rozwój usług chmury obliczeniowej na obszarach słabo zaludnionych i odległych może ograniczyć stopień ich izolacji, ale jednocześnie stanowi poważne wyzwanie z uwagi na niedostateczną dostępność niezbędnej infrastruktury;
- D. mając na uwadze, że korzyści dla dostawców usług w chmurze wiążą się na przykład z opłatami za świadczenia, monetyzacją niewykorzystanego nadmiaru zasobów przetwarzania danych, ekonomią skali, możliwością przejmowania baz klientów (tzw. efekt lock-in) oraz wtórnego wykorzystania informacji dotyczących użytkowników, np. w celach reklamowych, z zastrzeżeniem ochrony prywatności i bezpieczeństwa danych osobowych; mając na uwadze, że efekt uzależnienia od jednego dostawcy może przynieść niekorzystne z punktu widzenia konkurencyjności skutki, którym można jednak zaradzić poprzez racjonalne działania normalizacyjne oraz poprzez większą przejrzystość umów dotyczących licencjonowania własności intelektualnej;
- E. mając na uwadze, że korzyści dla użytkowników usług w chmurze obejmują potencjalnie niższe koszty, dostęp z dowolnego punktu, wygodę, niezawodność, skalowalność i bezpieczeństwo;
- F. mając na uwadze, że przetwarzanie w chmurze wiąże się również z zagrożeniami dla użytkowników, zwłaszcza w odniesieniu do danych wrażliwych, a użytkownicy muszą zdawać sobie sprawę z tych zagrożeń; mając na uwadze, że jeżeli przetwarzanie w chmurze odbywa się w danym kraju, władze tego kraju mogą mieć dostęp do danych; mając na uwadze, że Komisja powinna uwzględnić ten fakt podczas opracowywania wniosków i zaleceń dotyczących chmury obliczeniowej;
- G. mając na uwadze, że usługi w chmurze obliczeniowej obligują użytkowników do przekazywania informacji dostawcy usług przechowywania w chmurze, który jest osobą trzecią, co budzi obawy co do ciągłości kontroli nad informacjami dotyczącymi użytkowników indywidualnych oraz co do dostępu do nich i ochrony ich przed samym dostawcą, przed innymi użytkownikami tych samych usług oraz przed innymi stronami; mając na uwadze, że popieranie usług, w ramach których wyłącznie użytkownik jest w stanie uzyskać dostęp do swoich informacji, a dostawcy usług przechowywania w chmurze nie mają do nich dostępu, mogłoby rozwiązać niektóre problemy związane z tym zagadnieniem;
- H. mając na uwadze, że powszechniejsze użytkowanie usług w chmurze obliczeniowej dostarczanych przez ograniczoną liczbę dużych dostawców oznacza, że rosnąca ilość informacji jest gromadzona w rękach tych dostawców, co podnosi ich efektywność, ale jednocześnie zwiększa ryzyko katastrofalnej utraty informacji oraz powstania scentralizowanych punktów krytycznych, które mogą osłabić stabilność internetu oraz dostępu do informacji stron trzecich;
- I. mając na uwadze, że należy doprecyzować odpowiedzialność i obowiązki wszystkich zainteresowanych stron w obszarze usług w chmurze obliczeniowej, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa i poszanowania wymogów ochrony danych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 22.6.2001, s. 10.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- J. mając na uwadze, że rynek usług w chmurze obliczeniowej jest podzielony na linię konsumencką i linię biznesową;
- K. mając na uwadze, że dla użytkowników biznesowych znormalizowane usługi w chmurze obliczeniowej mogą być, pod warunkiem spełnienia specyficznych potrzeb użytkownika, atrakcyjnym sposobem na przekształcenie kosztu inwestycji w koszt operacyjny oraz na umożliwienie szybkiego dostępu do dodatkowych możliwości przechowywania i mocy przetwarzania oraz ich skalowania;
- L. mając na uwadze, że dla konsumentów fakt, iż w szczególności dostawcy systemów operacyjnych dla różnych typów sprzętu dla konsumentów w coraz większym stopniu nakierowują konsumentów, poprzez użycie ustawień domyślnych itd., na używanie prawnie zastrzeżonych usług w chmurze, oznacza, iż ci dostawcy tworzą jednocześnie bazę klientów na własne potrzeby i gromadzą informacje o użytkownikach usług;
- M. mając na uwadze, iż korzystanie z zewnętrznych usług w chmurze obliczeniowej w sektorze publicznym należy uważnie rozważyć pod względem jakiegokolwiek zwiększenia ryzyka w odniesieniu do informacji na temat obywateli oraz pod względem zagwarantowania działania funkcji usług publicznych;
- N. mając na uwadze, że z perspektywy bezpieczeństwa wprowadzenie usług w chmurze obliczeniowej oznacza, że odpowiedzialność za zapewnienie bezpieczeństwa informacji należących do poszczególnych użytkowników indywidualnych zostaje przeniesiona z użytkownika usług na dostawcę usług, co zwiększa potrzebę zadbania o to, aby dostawcy usług byli w stanie – z prawnego punktu widzenia – oferować bezpieczne i solidne rozwiązania komunikacyjne;
- O. mając na uwadze, że rozwój usług w chmurze obliczeniowej doprowadzi do zwiększenia ilości przesyłanych danych oraz popytu na przepustowość internetu, a także do większych potrzeb w zakresie wyższych prędkości wysyłania oraz szerszej dostępności szybkich łączy szerokopasmowych;
- P. mając na uwadze, że osiągnięcie celów europejskiej agendy cyfrowej, w szczególności w zakresie korzystania z łączy szerokopasmowych oraz dostępu do nich dla wszystkich, transgranicznych usług publicznych oraz celów związanych z badaniami i innowacją, jest krokiem niezbędnym, aby UE mogła w pełni wykorzystać korzyści oferowane przez chmurę obliczeniową;
- Q. mając na uwadze, że w ostatnim czasie miały miejsce pewne wydarzenia dotyczące kwestii naruszeń bezpieczeństwa, w szczególności skandal szpiegowski PRISM;
- R. mając na uwadze brak farm serwerów w Europie;
- S. mając na uwadze, że cyfrowy rynek wewnętrzny ma kluczowe znaczenie dla realizacji celów strategii Europa 2020, co w znacznym stopniu przyczyniłoby się do realizacji celów Aktu o jednolitym rynku i miało kluczowe znaczenie w reagowaniu na kryzys gospodarczy i finansowy w UE;
- T. mając na uwadze, że dostępność sieci szerokopasmowych na całym obszarze UE, powszechny i równoprawny dostęp wszystkich obywateli do usług internetowych oraz zagwarantowanie neutralności sieci stanowią podstawowy warunek rozwoju europejskiego systemu opartego na modelu chmury obliczeniowej;
- U. mając na uwadze, że instrument „Łącząc Europę” ma między innymi przyczynić się do szerszego korzystania z łączy szerokopasmowych w Europie;
- V. mając na uwadze, że technologia chmury obliczeniowej powinna zachęcać do integracji MŚP dzięki ograniczeniu barier utrudniających wchodzenie na rynek (np. obniżeniu kosztów infrastruktury IT);
- W. mając na uwadze, że europejski system oparty na modelu chmury obliczeniowej wymaga zagwarantowania europejskich norm prawnych w zakresie ochrony danych;
- X. mając na uwadze, że rozwój modelu chmury obliczeniowej powinien przyczynić się do promowania kreatywności z korzyścią dla posiadaczy praw i użytkowników; mając ponadto na uwadze, że w ramach tego procesu należy unikać zakłóceń na jednolitym rynku oraz dążyć do wzmocnienia zaufania konsumentów i przedsiębiorstw do koncepcji chmury obliczeniowej;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Informacje ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie wykorzystania potencjału chmury obliczeniowej w Europie i popiera plany Komisji w zakresie opracowania spójnego podejścia do usług w chmurze obliczeniowej, ale uważa, że z uwagi na ambitne cele tej strategii w kontekście niektórych aspektów odpowiedniejszym rozwiązaniem byłby instrument ustawodawczy;
2. podkreśla, iż polityka wspierająca łącza o dużej przepustowości oraz bezpieczną infrastrukturę łączności jest kluczowym elementem dla wszystkich usług opierających się na łączności, łącznie z usługami w chmurze obliczeniowej, ale podkreśla, że z uwagi na ograniczony budżet instrumentu „Łącząc Europę” wsparcie rozbudowy sieci szerokopasmowych musi być uzupełnione z wykorzystaniem pomocy dostępnej w ramach innych programów i inicjatyw Unii, w tym europejskich funduszy strukturalnych i funduszy inwestycyjnych;
3. podkreśla, że usługi w chmurze obliczeniowej muszą zapewniać bezpieczeństwo i niezawodność proporcjonalne do zwiększonego ryzyka płynącego z koncentracji danych i informacji w rękach ograniczonej liczby dostawców;
4. podkreśla, że przepisy unijne powinny pozostać neutralne oraz, za wyjątkiem istotnych przyczyn związanych z interesem publicznym, nie powinny być przystosowywane w celu ułatwienia bądź utrudnienia funkcjonowania jakichkolwiek modeli biznesowych czy usług;
5. podkreśla, że strategia dotycząca chmury obliczeniowej powinna obejmować aspekty równoległe, takie jak zużycie energii przez centra danych oraz powiązane kwestie środowiskowe;
6. zwraca uwagę na szerokie możliwości wynikające z dostępu do danych z każdego urządzenia podłączonego do internetu;
7. podkreśla oczywisty interes, jaki UE ma w większej liczbie farm serwerów na swoim obszarze z dwóch względów: w zakresie polityki przemysłowej umożliwiłoby to osiągnięcie większych efektów synergii w związku z celami rozwojowymi w dziedzinie sieci dostępu nowej generacji, określonymi w agendzie cyfrowej, a w odniesieniu do systemu ochrony danych w Unii – wzmocniłoby zaufanie, gdyż pieczęć nad serwerami sprawowałaaby UE;
8. podkreśla znaczenie umiejętności cyfrowych dla wszystkich obywateli i wzywa państwa członkowskie do opracowywania koncepcji propagowania bezpiecznego korzystania z usług internetowych, w tym z chmury obliczeniowej;

Chmura obliczeniowa jako narzędzie wspomagające rozwój i zatrudnienie

9. podkreśla, że z uwagi na potencjał gospodarczy chmury obliczeniowej w zakresie zwiększania konkurencyjności Europy na arenie międzynarodowej może ona stać się istotnym narzędziem wspomagającym rozwój i zatrudnienie;
10. w związku z tym podkreśla, że w sytuacji braku lub niewystarczającej dostępności infrastruktury szerokopasmowej rozwój usług w chmurze obliczeniowej może zwiększyć przepaść cyfrową istniejącą między obszarami miejskimi a wiejskimi, co jeszcze bardziej utrudni spójność terytorialną i regionalny rozwój gospodarczy;
11. podkreśla, że Unia mierzy się jednocześnie z licznymi naciskami w zakresie wzrostu PKB w czasie, w którym zakres stymulowania rozwoju w oparciu o finansowanie publiczne jest ograniczony z uwagi na wysokie poziomy długi i deficytu, oraz wzywa instytucje europejskie i państwa członkowskie do uruchomienia wszelkich możliwych dźwigni rozwoju; zwraca uwagę, że przetwarzanie w chmurze może stać się podłożem do rozwoju opartego na transformacjach we wszystkich sektorach gospodarki, ze szczególnym uwzględnieniem takich obszarów jak ochrona zdrowia, energetyka, usługi publiczne oraz edukacja;
12. podkreśla, że bezrobocie, łącznie z bezrobociem osób młodych oraz bezrobociem długotrwałym, osiągnęło w Europie niedopuszczalnie wysoki poziom i prawdopodobnie pozostanie na wysokim poziomie w najbliższej przyszłości oraz że konieczne są stanowcze i pilne działania na szczeblu politycznym; zwraca uwagę, że działania w zakresie umiejętności cyfrowych oraz edukacji cyfrowej w ramach rozwoju chmury obliczeniowej mogą, na późniejszym etapie, nadzwyczajnie zyskać na znaczeniu w zmaganiach z rosnącym bezrobociem, w szczególności wśród osób młodych;
13. podkreśla potrzebę zdecydowanej poprawy umiejętności cyfrowych użytkowników, a także potrzebę szkoleń, aby zwrócić uwagę na korzyści wynikające z chmury obliczeniowej; przypomina o potrzebie ustanowienia większej liczby programów zdobywania kwalifikacji przez specjalistów zarządzających usługami w ramach chmury obliczeniowej;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

14. podkreśla, że MŚP są kluczowym elementem gospodarki UE i że należy podjąć więcej działań mających na celu wspieranie konkurencyjności europejskich MŚP na arenie międzynarodowej oraz stworzenie otoczenia możliwie najbardziej sprzyjającego dla przyjęcia nowych, obiecujących osiągnięć technologicznych, takich jak chmura obliczeniowa, które mogą mieć ogromny wpływ na konkurencyjność przedsiębiorstw z UE;

15. podkreśla pozytywny wpływ usług związanych z chmurą obliczeniową na MŚP, zwłaszcza na przedsiębiorstwa mające siedzibę na obszarach odległych lub peryferyjnych, lub w krajach borykających się z trudnościami gospodarczymi, gdyż usługi takie przyczyniają się do obniżenia kosztów stałych MŚP poprzez możliwość wynajęcia mocy obliczeniowej i pamięci, a także wzywa Komisję do rozważenia odpowiednich ram prawnych umożliwiających MŚP zwiększenie wzrostu i wydajności, ponieważ MŚP mogą skorzystać z ograniczenia kosztów początkowych i łatwiejszego dostępu do narzędzi analitycznych;

16. zachęca Komisję i państwa członkowskie do informowania zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw o gospodarczym potencjale chmury obliczeniowej;

17. przypomina, że UE powinna wykorzystać stosunkową nowość tej technologii i postawić na jej rozwój z myślą o osiągnięciu spodziewanych korzyści skali i ożywić w ten sposób swoją gospodarkę, zwłaszcza w sektorze ICT;

Rynek UE a chmura obliczeniowa

18. podkreśla, że rynek wewnętrzny powinien pozostać otwarty na wszystkich dostawców spełniających przepisy UE, z uwagi na fakt, że globalny wolny przepływ usług i informacji zwiększa konkurencyjność Unii oraz możliwości dla jej przemysłu, jak również korzyści dla obywateli Unii;

19. ubolewa nad zaleceniami masywnego, wszechobecnego i nieograniczonego dostępu dla władz do przechowywanych w chmurach obliczeniowych państw trzecich informacji na temat użytkowników z Unii, i domaga się, aby dostawcy usług w chmurze obliczeniowej otwarcie wyjaśnili, jak zarządzają informacjami przekazywanymi im przez konsumentów w toku korzystania z usług w chmurze obliczeniowej;

20. nalega, aby w celu ograniczenia ryzyka bezpośredniego lub pośredniego dostępu do informacji ze strony obcych rządów, w przypadkach, w których taki dostęp nie jest dozwolony w ramach prawa unijnego, Komisja:

- (i) zagwarantowała, że użytkownicy są świadomi takiego ryzyka, również poprzez wsparcie działań Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) mających na celu powołanie do działania platformy informacyjnej na rzecz interesu publicznego w ramach dyrektywy o usłudze powszechnej,
- (ii) zapewniła finansowanie badań w zakresie odpowiednich technologii takich jak szyfrowanie i anonimizacja, umożliwiających użytkownikom łatwe zabezpieczenie ich informacji, a także komercyjne wdrożenie tych technologii lub udzielenie zamówień publicznych w tym zakresie;
- (iii) zaangażowała Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji w proces weryfikowania minimalnych norm bezpieczeństwa i prywatności usług w chmurze obliczeniowej oferowanych konsumentom w UE, w szczególności sektorowi publicznemu;

21. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący ustanowienia ogólnounijnego systemu certyfikacji, który stworzy zachętę dla podmiotów opracowujących i świadczących usługi chmury obliczeniowej do inwestowania w lepszą ochronę prywatności;

22. wzywa Komisję, aby we współpracy z sektorem przemysłowym Unii oraz innymi zainteresowanymi stronami wskazała obszary, w których szczególne podejście Unii mogłoby okazać się szczególnie atrakcyjne na szczeblu globalnym;

23. podkreśla znaczenie konkurencyjnego i przejrzystego rynku Unii mającego na celu zapewnienie wszystkim użytkownikom na terenie Unii bezpiecznych, zrównoważonych, przystępnych i niezawodnych usług; domaga się prostej, przejrzystej metody pozwalającej na identyfikowanie usterek w systemie bezpieczeństwa w taki sposób, aby działający na europejskim rynku dostawcy usług mieli wystarczający i odpowiedni bodziec do usuwania takich usterek;

24. podkreśla, iż wszyscy dostawcy usług w chmurze działający na terenie Unii muszą konkurować na równych warunkach oraz na jednakowych zasadach mających zastosowanie do wszystkich z nich;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Zamówienia publiczne i zamówienia innowacyjnych rozwiązań a chmura obliczeniowa

25. podkreśla, że wdrożenie usług w chmurze obliczeniowej przez sektor publiczny ma potencjał do obniżenia kosztów administracji publicznej oraz zagwarantowania obywatelom bardziej efektywnych usług, podczas gdy efekt dźwigni cyfrowej mógłby okazać się nadzwyczaj korzystny dla wszystkich sektorów gospodarki; zwraca uwagę, że sektor prywatny również może skorzystać z tych usług w chmurze obliczeniowej do zamawiania innowacyjnych rozwiązań;

26. zachęca administracje publiczne do wzięcia pod uwagę bezpiecznych, niezawodnych i pewnych usług w chmurze w zakresie zamówień w sektorze technologii informacyjnej, podkreślając jednocześnie ich szczególną odpowiedzialność w odniesieniu do ochrony informacji dotyczących obywateli, dostępności oraz ciągłości usług;

27. wzywa w szczególności Komisję do rozważenia możliwości korzystania z usług w chmurze tam, gdzie jest to zasadne, tak aby dać innym przykład;

28. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyspieszenia prac nad Europejskim partnerstwem na rzecz chmur obliczeniowych;

29. wzywa Komisję i państwa członkowskie do nadania modelowi chmury obliczeniowej priorytetowego charakteru w ramach programów naukowych i rozwojowych oraz do promowania go zarówno w administracji publicznej jako innowacyjnego rozwiązania w dziedzinie administracji elektronicznej, które służy obywatelom, jak i w sektorze prywatnym jako innowacyjnego narzędzia rozwoju przedsiębiorstwa;

30. podkreśla, że korzystanie z usług w zakresie chmury obliczeniowej przez organy publiczne, w tym organy ścigania i instytucje UE, wymaga szczególnej uwagi i koordynacji między państwami członkowskimi; przypomina, że należy zagwarantować integralność i bezpieczeństwo danych oraz zapobiec niedozwolonemu dostępowi, w tym przez obce rządy i ich organy wywiadowcze, które nie działają na mocy podstawy prawnej w prawie Unii lub państw członkowskich; podkreśla, że ma to również zastosowanie w przypadku szczególnej działalności związanej z przetwarzaniem danych w związku z pewnymi kluczowymi usługami pozarządowymi – zwłaszcza przetwarzaniem szczególnych kategorii danych osobowych – świadczonymi przez podmioty takie jak banki, towarzystwa ubezpieczeniowe, szkoły i szpitale; podkreśla również, że powyższe ma szczególne znaczenie w przypadku przesyłania danych (poza Unię Europejską między różnymi jurysdykcjami); dlatego uważa, że do czasu wprowadzenia satysfakcjonujących światowych zasad dotyczących ochrony danych organy publiczne, służby pozarządowe i sektor prywatny powinny podczas przetwarzania wrażliwych danych i informacji w jak największym stopniu polegać na unijnych dostawcach chmur obliczeniowych w celu zapewnienia bezpieczeństwa wrażliwych danych i baz danych w posiadaniu organów publicznych;

Standardy a chmura obliczeniowa

31. wzywa Komisję do przejęcia roli przywódczej w rozpowszechnianiu standardów i specyfikacji wspierających sprzyjające zachowaniu prywatności, niezawodne, w wysokim stopniu interoperacyjne, pewne i energooszczędne usługi w chmurze obliczeniowej będące integralną częścią przyszłej unijnej polityki przemysłowej; podkreśla, że niezawodność, bezpieczeństwo i ochrona danych są niezbędne dla zapewnienia zaufania konsumentów i konkurencyjności;

32. podkreśla, że normy są oparte na przykładach najlepszych praktyk;

33. nalega, aby standardy umożliwiły łatwe i kompletne przenoszenie danych i usług, a także wysoki stopień interoperacyjności między usługami w chmurze w celu zwiększenia konkurencji, a nie jej ograniczania;

34. z zadowoleniem przyjmuje wyznaczenie standardów powierzone Europejskiemu Instytutowi Norm Telekomunikacyjnych i podkreśla znaczenie ciągłego przestrzegania otwartych i przejrzystych procedur;

Konsumenci a chmura obliczeniowa

35. wzywa Komisję do zadbania o to, aby urządzenia konsumentów nie korzystały domyślnie z usług przetwarzania w chmurze ani nie były ograniczone wyłącznie do konkretnego dostawcy takich usług;

36. wzywa Komisję do zapewnienia pełnej zgodności wszystkich umów handlowych między operatorami telekomunikacyjnymi a podmiotami świadczącymi usługi chmury obliczeniowej z prawem UE w zakresie konkurencji oraz umożliwienia konsumentom pełnego dostępu do wszelkich usług chmury obliczeniowej za pośrednictwem połączeń internetowych oferowanych przez dowolnego operatora telekomunikacyjnego;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

37. przypomina Komisji o prawie przewidzianym na mocy dyrektywy 1999/5/WE (dyrektywa w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności), z którego Komisja jeszcze nie skorzystała, a które daje jej możliwość wprowadzenia wymogu zadbania o to, aby sprzęt obejmował zabezpieczenia chroniące informacje użytkowników;
38. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wśród konsumentów świadomości wszystkich zagrożeń związanych z korzystaniem z usług w chmurze obliczeniowej;
39. wzywa Komisję do zagwarantowania, że konsument w przypadku nakłaniania do skorzystania z usług w chmurze obliczeniowej lub jakiegokolwiek innego proponowania takich usług w pierwszej kolejności uzyska wszelkie informacje niezbędne do podjęcia przemyślanej decyzji, szczególnie w odniesieniu do systemu prawnego, któremu podlegają dane przechowywane w ramach usług w chmurze obliczeniowej;
40. podkreśla, że informacje dostarczone zgodnie z powyższym powinny wskazywać, między innymi, kto jest dostawcą końcowym usług w chmurze obliczeniowej oraz w jaki sposób usługi są finansowane; podkreśla ponadto, że w przypadku finansowania usług w oparciu o wykorzystanie informacji użytkownika w celach reklamowych lub udostępnienia informacji w takich celach innym podmiotom, użytkownik powinien zostać o tym poinformowany;
41. podkreśla, że informacje powinny być ujęte w znormalizowanym i przenośnym formacie łatwym do zrozumienia i porównania;
42. wzywa Komisję do przeanalizowania odpowiednich środków w celu opracowania minimalnego akceptowalnego poziomu praw konsumenta w zakresie usług w chmurze obliczeniowej, który uwzględniałby między innymi kwestie ochrony prywatności, przechowywania danych w państwie trzecim, odpowiedzialności za utratę danych, a także inne zagadnienia o dużym znaczeniu dla konsumentów;
43. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby przyjęły konkretne środki dotyczące wykorzystywania i wspierania usług chmury obliczeniowej w odniesieniu do zasobów udostępnianych w ramach otwartego dostępu i otwartych zasobów edukacyjnych;

Własność intelektualna, prawo cywilne itp. a chmura

44. wzywa Komisję do podjęcia działań na rzecz dalszej harmonizacji przepisów w państwach członkowskich w celu uniknięcia nieporozumień sądowniczych i rozwarstwienia oraz w celu zapewnienia przejrzystości na jednolitym rynku cyfrowym;
45. wzywa Komisję do dokonania przeglądu innych obszarów prawodawstwa unijnego w celu zniwelowania luk związanych z chmurą obliczeniową; w szczególności wzywa do doprecyzowania systemu praw własności intelektualnej i do przeglądu dyrektywy w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych, dyrektywy w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz dyrektywy w sprawie handlu elektronicznego, które są najważniejszymi aktami unijnego prawodawstwa odnoszącymi się do chmury obliczeniowej;
46. wzywa Komisję do sporządzenia jasnych ram prawnych w zakresie chronionych prawem autorskim treści chmury obliczeniowej, ze szczególnym uwzględnieniem przepisów dotyczących wydawania licencji;
47. przyznaje, że pojawienie się usług przechowywania dzieł chronionych w chmurze obliczeniowej nie powinno poddawać w wątpliwość prawa europejskich podmiotów prawa autorskiego do sprawiedliwej zapłaty za wykorzystywanie ich dzieł, lecz w związku z tym pojawia się pytanie, czy usługi te można traktować na równi z tradycyjnymi i cyfrowymi nośnikami oraz urządzeniami rejestrującymi;
48. zwraca się do Komisji o przeanalizowanie różnych rodzajów usług związanych z chmurą obliczeniową i zbadanie, w jaki sposób przechowywanie w chmurze dzieł chronionych wpływa na systemy pobierania należności z tytułu praw autorskich, a zwłaszcza na mechanizmy opłat za kopiowanie na użytek prywatny, które w przypadku niektórych rodzajów usług związanych z chmurą obliczeniową są znaczące;
49. wzywa Komisję do rozwijania wspólnie z zainteresowanymi stronami zdecentralizowanych usług opartych na bezpłatnym i otwartym oprogramowaniu, które przyczynią się do ujednoczenia praktyk dostawców chmury obliczeniowej i umożliwią obywatelom UE odzyskanie kontroli nad dotyczącymi ich danymi i prywatną korespondencją, np. dzięki szyfrowaniu od jednego nadawcy do jednego odbiorcy;
50. podkreśla, że – z powodu niepewności co do mającego zastosowanie prawa i jurysdykcji – umowy są głównymi narzędziami tworzenia relacji między dostawcami chmury obliczeniowej a ich klientami oraz że istnieje w związku z tym wyraźna potrzeba wspólnych unijnych wytycznych w tym zakresie;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

51. wzywa Komisję do współpracy z państwami członkowskimi w celu opracowania unijnych wzorów umów w oparciu o najlepsze praktyki (lub „umów wzorcowych”), które zapewnią całkowitą przejrzystość dzięki udostępnieniu wszystkich warunków w bardzo jasnej formie;

52. wzywa Komisję do opracowania wraz z zainteresowanymi stronami dobrowolnego systemu certyfikacji dla dostawców systemów bezpieczeństwa, który przyczyni się do ujednoczenia praktyk dostawców chmury obliczeniowej i uświadomi klientom, czego powinni oczekiwać od dostawców usług związanych z chmurą obliczeniową;

53. podkreśla, że z powodu problemów związanych z jurysdykcją raczej mało prawdopodobne jest, by konsumenci w UE mogli dochodzić roszczeń od dostawców usług związanych z chmurą obliczeniową w innych jurysdykcjach; wzywa zatem Komisję do zapewnienia odpowiednich środków umożliwiających dochodzenie roszczeń w zakresie usług konsumenckich, gdyż istnieje wyraźna dysproporcja pomiędzy konsumentami a dostawcami chmury obliczeniowej;

54. wzywa Komisję do zapewnienia szybkiego wdrożenia alternatywnych sposobów rozwiązywania sporów i internetowych sposobów rozwiązywania sporów oraz do zagwarantowania, że konsumenci będą posiadali odpowiednie narzędzia służące zbiorowemu dochodzeniu roszczeń w przypadku naruszeń bezpieczeństwa i prywatności oraz w przypadku nielegalnych przepisów umownych dotyczących usług związanych z chmurą obliczeniową;

55. wyraża ubolewanie w związku z tym, że użytkownicy nie dysponują obecnie żadnymi skutecznymi środkami naprawczymi w przypadku niedotrzymania postanowień umowy;

56. wzywa do systematycznego uwzględniania w propozycjach zawieranych umów informacji przeznaczonych dla konsumentów, a dotyczących czynności w zakresie przetwarzania danych osobowych, a także do obowiązkowego uzyskiwania zgody użytkowników przed zmianą warunków umowy;

57. wzywa Komisję, aby podczas dyskusji w grupie ekspertów zobowiązała podmioty świadczące usługi chmury obliczeniowej do umieszczania w umowach pewnych kluczowych klauzul gwarantujących jakość usługi, takich jak obowiązek modernizacji w razie potrzeby oprogramowania i sprzętu komputerowego, określenia postępowania w przypadku utraty danych oraz czasu, jaki zajmie rozwiązanie problemu, i jak szybko usługodawca może usunąć obraźliwe materiały w przypadku wystąpienia przez użytkownika chmury obliczeniowej z odpowiednim wnioskiem;

58. przypomina, że w przypadku gdy dostawca usług w chmurze wykorzystuje dane dla celów innych niż uzgodnione w umowie o świadczeniu usług lub rozpowszechnia te dane, lub wykorzystuje je w sposób sprzeczny z warunkami umowy, takiego dostawcę należy uznać za administratora i pociągnąć do odpowiedzialności za wszelkie naruszenia;

59. podkreśla, że porozumienia dotyczące usług związanych z chmurą obliczeniową muszą określać – w sposób jasny i przejrzysty – obowiązki i prawa stron w kwestii działalności związanej z przetwarzaniem danych przez dostawców usług w chmurze; zwraca uwagę, że zobowiązania umowne nie powinny pociągać za sobą uchylania zabezpieczeń, praw i ochrony przyznanych na mocy unijnych przepisów w sprawie ochrony danych; wzywa Komisję do opracowania wniosków dotyczących przywrócenia równowagi między dostawcami usług w chmurze obliczeniowej a ich klientami w zakresie warunków świadczenia usług w chmurze, w tym przepisów:

— gwarantujących ochronę przed arbitralnym zaniechaniem świadczenia usług oraz przed usunięciem danych;

— gwarantujących klientowi realne szanse na odzyskanie przechowywanych danych w przypadku zaniechania świadczenia usług lub usunięcia danych;

— zapewniających jasne wytyczne dla dostawców usług w chmurze, ułatwiających przechodzenie ich klientów do innych usług;

60. podkreśla, że zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem unijnym rolę, jaką pełni dostawca usług w chmurze, należy określać osobno dla każdego przypadku, ponieważ dostawcy mogą działać zarówno w charakterze podmiotów przetwarzających dane, jak i administratorów danych; wzywa do poprawy warunków dla wszystkich użytkowników poprzez opracowanie międzynarodowych modeli najlepszych praktyk dotyczących umów oraz poprzez wyjaśnienie, gdzie dostawca usług przechowuje dane i pod jaką jurysdykcję w UE podlega;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

61. podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na sytuacje, w których brak równowagi w zakresie praw i obowiązków stron umowy, tj. klienta i dostawcy usług w chmurze, prowadzi do tego, że klient musi podpisać umowę, w której to dostawca określa cele, warunki i sposoby przetwarzania danych⁽¹⁾; podkreśla, że w takich przypadkach dostawcę usług w chmurze należy uznawać za „administratora”, który ponosi odpowiedzialność wspólnie z klientem;

Ochrona danych, prawa podstawowe i egzekwowanie prawa a chmura obliczeniowa

62. uważa, że dostęp do bezpiecznego internetu to podstawowe prawo każdego obywatela, a chmura obliczeniowa będzie nadal odgrywać w tej kwestii ważną rolę; w związku z tym ponownie wzywa Komisję i Radę, by jednoznacznie uznały swobody cyfrowe za prawa podstawowe oraz za niezbędne warunki korzystania z powszechnych praw człowieka;

63. ponownie stwierdza, że co do zasady poziom ochrony danych w środowisku chmury obliczeniowej nie może być niższy niż ogólnie wymagany poziom ochrony danych w przypadku innego rodzaju przetwarzania danych;

64. podkreśla, że przepisy Unii dotyczące ochrony danych, ponieważ są technologicznie neutralne, już dziś w pełni stosują się do usług związanych z chmurą obliczeniową oferowanych w UE i w związku z tym należy ich w pełni przestrzegać; podkreśla, że należy wziąć pod uwagę opinię grupy roboczej art. 29 w sprawie chmury obliczeniowej⁽²⁾, ponieważ zawiera ona jasne wytyczne na temat stosowania zasad i przepisów unijnego ustawodawstwa w dziedzinie ochrony danych do usług w chmurze obliczeniowej, takich jak pojęcia administratora/przetwarzającego, ograniczenia celu i proporcjonalności, integralności i bezpieczeństwa danych, korzystania z podwykonawców, podziału obowiązków, naruszeń danych i międzynarodowego przekazywania danych; podkreśla konieczność uzupełnienia wszelkich luk w ochronie w związku z chmurą obliczeniową podczas trwającego przeglądu ram prawnych Unii dotyczących ochrony danych na podstawie dalszych wytycznych Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i grupy roboczej art. 29;

65. przypomina o poważnych obawach związanych z niedawnymi doniesieniami o programach inwigilacji Agencji Bezpieczeństwa Narodowego USA i podobnych programach realizowanych przez służby wywiadowcze w różnych państwach członkowskich, uznając, że jeżeli dotychczas dostępne informacje miałyby się potwierdzić, programy te wiążą się z poważnym naruszeniem podstawowych praw obywateli i mieszkańców UE do prywatności i ochrony danych, a także życia prywatnego i rodzinnego, poufności komunikowania się, domniemania niewinności, swobody wypowiedzi, swobody informowania oraz swobody prowadzenia interesów;

66. ponownie wyraża poważne zaniepokojenie w odniesieniu do obowiązku bezpośredniego ujawniania danych i informacji osobowych obywateli UE, które są przetwarzane w ramach umów o świadczenie usług w chmurze obliczeniowej, władzom krajów trzecich przez dostawców usług w chmurze podlegających prawu krajów trzecich lub wykorzystujących serwery znajdujące się na terenie tych krajów, a także w odniesieniu do zdalnego dostępu do danych osobowych i informacji przetwarzanych przez organy ścigania i służby wywiadowcze krajów trzecich;

67. ubolewa, że taki dostęp jest zazwyczaj osiągany za pomocą bezpośredniego egzekwowania przez organy krajów trzecich ich własnych przepisów, bez uciekania się do instrumentów międzynarodowych służących współpracy prawnej, takich jak porozumienia w sprawie wzajemnej pomocy prawnej lub inne formy współpracy sądowej;

68. podkreśla, że takie praktyki podnoszą kwestie zaufania w odniesieniu do dostawców usług w chmurze obliczeniowej i usług internetowych spoza UE, a także w odniesieniu do krajów trzecich, które nie korzystają z międzynarodowych instrumentów współpracy prawnej i sądowej;

69. oczekuje, że Komisja i Rada podejmą konieczne kroki w celu rozwiązania tej sytuacji i zapewnienia poszanowania podstawowych praw obywateli UE;

70. przypomina, że wszystkie przedsiębiorstwa świadczące usługi w UE muszą bez wyjątku przestrzegać prawa UE i że są odpowiedzialne za wszelkie naruszenia;

⁽¹⁾ Zwłaszcza w przypadku konsumentów i MŚP korzystających z usług w chmurze.

⁽²⁾ Opinia 5/2012, WP 196 jest dostępna pod adresem: http://ec.europa.eu/justice/data-protection/article-29/documentation/opinion-recommendation/index_en.htm#h2-1.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

71. podkreśla, że usługi w chmurze, które podlegają pod jurysdykcję kraju trzeciego, a z których korzystają użytkownicy znajdujący się w UE, powinny zawierać jasne i wyraźne ostrzeżenie, że przetwarzane dane mogą podlegać kontroli wywiadowczej i kontroli do celów ścigania ze strony władz kraju trzeciego na mocy tajnych rozkazów lub nakazów sądowych, oraz w stosownym przypadku wniosek o wyraźną zgodę osoby, której dane dotyczą, na przetwarzanie danych osobowych;

72. wzywa Komisję, by podczas negocjacji porozumień międzynarodowych, które dotyczą przetwarzania danych osobowych, zwracała szczególną uwagę na zagrożenia i wyzwania, jakie niesie chmura obliczeniowa dla praw podstawowych, a zwłaszcza – ale nie wyłącznie – prawa do prywatności i ochrony danych osobowych zgodnie z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; ponadto wzywa Komisję do zwrócenia uwagi na te przepisy obowiązujące w kraju partnera w negocjacjach, które dotyczą dostępu organów ścigania i agencji wywiadowczych do danych osobowych przetwarzanych w ramach usług w chmurze obliczeniowej, zwłaszcza wymagając, by udzielanie takiego dostępu organom ścigania i służbom wywiadowczym miało miejsce jedynie w następstwie rzetelnego procesu sądowego i na mocy jednoznacznych podstaw prawnych, a także by określono szczegółowe warunki udzielania takiego dostępu, środki bezpieczeństwa stosowane w momencie przekazywania danych, prawa jednostek, a także przepisy dotyczące nadzoru i efektywnych środków naprawczych;

73. podkreśla swoje głębokie zaniepokojenie pracami działającej przy Radzie Europy komisji na rzecz konwencji o cyberprzestępczości, która ma na celu opracowanie dodatkowego protokołu w zakresie interpretacji art. 32 Konwencji o cyberprzestępczości z dnia 23 listopada 2001 r. dotyczącego „ponadgranicznego dostępu do przechowywanych danych, za zgodą lub gdy są one publicznie dostępne”⁽¹⁾ w celu „ułatwienia ich efektywnego wykorzystywania i wdrażania z uwzględnieniem warunków prawnych, politycznych i technologicznych”; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia – z myślą o nadchodzącym rozpatrzeniu przez Komitet Ministrów Rady Europy – zgodności postanowień art. 32 Konwencji o cyberprzestępczości i ich interpretacji w państwach członkowskich z prawami podstawowymi, w tym ochroną danych i w szczególności przepisami dotyczącymi transgranicznych przepływów danych osobowych, tak jak to zapisano w Karcie praw podstawowych UE, dorobku UE w dziedzinie ochrony danych, europejskiej konwencji praw człowieka i Konwencji Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych, które są prawnie wiążące dla państw członkowskich; wzywa Komisję i państwa członkowskie do stanowczego odrzucenia wszelkich środków, które mogłyby zagrozić stosowaniu tych praw; jest zaniepokojony faktem, że w razie przyjęcia takiego dodatkowego protokołu jego wdrażanie mogłoby doprowadzić do nieograniczonego zdalnego dostępu przez organy ścigania do serwerów i systemów komputerowych umiejscowionych w innych jurysdykcjach bez stosowania porozumień w sprawie wzajemnej pomocy prawnej i innych instrumentów współpracy sądowej wprowadzonych w celu zagwarantowania podstawowych praw jednostki, w tym ochrony danych i rzetelnego procesu;

74. podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na małe i średnie przedsiębiorstwa, które w coraz większym stopniu podczas przetwarzania danych osobowych korzystają z technologii chmury obliczeniowej, a które nie zawsze mają wystarczające zasoby lub wiedzę, by odpowiednio stawić czoła wyzwaniom związanym z kwestiami bezpieczeństwa danych;

75. podkreśla, że kwalifikacje administratora lub podmiotu przetwarzającego dane muszą odpowiadać obecnemu posiadanemu przez nich poziomowi kontroli nad środkami przetwarzania, aby umożliwić jasny podział obowiązków związanych z ochroną danych osobowych z wykorzystaniem chmury obliczeniowej;

76. podkreśla, że przy przetwarzaniu danych osobowych dostawcy usług w chmurze obliczeniowej muszą brać pod uwagę wszystkie zasady wynikające z prawa UE o ochronie danych, takie jak uczciwość i zgodność z prawem, zasada celowości, proporcjonalność, dokładność czy krótkie okresy zatrzymywania danych;

77. podkreśla znaczenie efektywnych, proporcjonalnych i zniechęcających kar administracyjnych, które można nakładać za niezgodność usług w chmurze obliczeniowej z normami ochrony danych UE;

⁽¹⁾ [http://www.coe.int/t/dghl/cooperation/economiccrime/Source/Cybercrime/TCY/TCY%202013/T_CY\(2013\)14transb_elements_protocol_V2.pdf](http://www.coe.int/t/dghl/cooperation/economiccrime/Source/Cybercrime/TCY/TCY%202013/T_CY(2013)14transb_elements_protocol_V2.pdf)http://www.coe.int/t/DGHL/cooperation/economiccrime/cybercrime/default_en.asp

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

78. podkreśla, że aby móc określić najodpowiedniejsze zabezpieczenia, które należy wdrożyć, wpływ każdej usługi w chmurze na ochronę danych należy oceniać na bieżąco;
79. podkreśla, że europejski dostawca usług w chmurze powinien zawsze działać w zgodzie z unijnym prawem o ochronie danych, nawet jeżeli stoi to w sprzeczności z poleceniami klienta lub administratora z kraju trzeciego lub gdy osoby, których dane dotyczą, są (wyłącznie) mieszkańcami krajów trzecich;
80. podkreśla potrzebę rozwiązania na szczeblu międzynarodowym problemów związanych z chmurą obliczeniową, zwłaszcza kwestii kontroli wywiadowczej rządu i stosowania odpowiednich zabezpieczeń;
81. podkreśla, że obywatele UE podlegający kontroli wywiadowczej kraju trzeciego powinni mieć prawo przynajmniej do takich samych zabezpieczeń i środków naprawczych jak obywatele tego kraju trzeciego;
82. ubolewa nad podejściem Komisji, która w swym komunikacie nie uwzględniła zagrożeń i wyzwań związanych z chmurą obliczeniową, i nalega, by Komisja kontynuowała prace nad chmurą obliczeniową i przygotowała bardziej holistyczny komunikat na temat chmury obliczeniowej, uwzględniający interesy wszystkich zainteresowanych stron i zawierający – oprócz standardowego odesłania do ochrony praw podstawowych i zgodności z wymogami dotyczącymi ochrony danych – przynajmniej:
- wytyczne służące zapewnieniu pełnej zgodności z prawami podstawowymi obowiązującymi w UE oraz obowiązkami związanymi z ochroną danych;
 - ograniczające warunki, pod którymi dostęp do danych w chmurze będzie lub nie będzie możliwy do celów egzekwowania prawa, zgodnie z Kartą praw podstawowych UE i ustawodawstwem UE;
 - zabezpieczenia przed nielegalnym dostępem przez obce i wewnętrzne podmioty, np. za pomocą zmiany wymogów obowiązujących przy zamówieniach publicznych i stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2271/96⁽¹⁾, w celu przeciwdziałania prawu zagranicznemu, które może przyczynić się do masowego nielegalnego przekazywania z chmur danych należących do obywateli i mieszkańców UE;
 - propozycje dotyczące tego, jak zdefiniować „przepływ” danych osobowych oraz jak aktualizować standardowe klauzule umowne, które są dostosowane do środowiska usług w chmurze, mając na uwadze, że chmura obliczeniowa często obejmuje masowy przepływ danych od klientów chmury na serwery dostawców usług w chmurze oraz do centrów danych, w którym to procesie może uczestniczyć wiele różnych podmiotów, a sam proces może mieć charakter transgraniczny i obejmować podmioty zarówno z UE, jak i krajów trzecich;
83. wzywa Komisję, aby zbadała zasadność przeglądu umowy „bezpiecznej przystani” między UE i USA w celu dostosowania jej do rozwoju technologicznego, zwłaszcza w odniesieniu do aspektów związanych z chmurą obliczeniową;

o

o o

84. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2271/96 z dnia 22 listopada 1996 r. zabezpieczające przed skutkami eksterytorialnego stosowania ustawodawstwa przyjętego przez państwo trzecie oraz działaniami opartymi na nim lub z niego wynikającymi (Dz.U. L 309 z 29.11.1996, s. 1).

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0536

Sprawozdanie oceniające dotyczące BEREC

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. zawierające opinię na temat sprawozdania z oceny BEREC i Urzędu (2013/2053(INI))

(2016/C 468/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 23 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania z oceny Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) i Urzędu (SWD(2013)0152),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 maja 2010 r. zatytułowany „Europejska agenda cyfrowa” (COM(2010) 0245),
 - uwzględniając art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie nowej agendy cyfrowej dla Europy: 2015.eu⁽¹⁾,
 - uwzględniając ramy łączności elektronicznej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1211/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. ustanawiające Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz Urząd⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0378/2013),
- A. mając na uwadze, że Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) utworzono, by brał udział w kształtowaniu wytycznych technicznych i politycznych co do ukończenia rynku wewnętrznego, uwzględniając jego podwójny cel: nadawanie regulatorom najwyższego poziomu niezależności oraz poprawa spójności wdrażania ram regulacyjnych na szczeblu UE przez tych regulatorów;
- B. mając na uwadze, że sprawozdanie z oceny uznaje i docenia znaczenie BEREC i Urzędu BEREC, szczególnie w odniesieniu do procedur z art. 7/7a i w obszarze neutralności sieci i roamingu międzynarodowego;
- C. mając na uwadze, że od utworzenia BEREC i Urzędu BEREC minęło niewiele czasu;
- D. mając na uwadze, że ukończenie rynku wewnętrznego to ciągły proces, któremu najlepiej służy usprawnianie przepisów obowiązujących na poszczególnych rynkach krajowych, a także mając na uwadze, że najbardziej solidnym i trwałym sposobem na osiągnięcie tego celu (a tym samym dopilnowanie, aby rynki krajowe postrzegały decyzje regulacyjne jako uzasadnione) jest podejście oddolne, reprezentowane obecnie przez BEREC;
- E. mając na uwadze, że warunkiem skuteczności działań podejmowanych przez BEREC jest zagwarantowanie jego niezależności względem państw członkowskich i instytucji UE;
- F. mając na uwadze, że uwarunkowania krajowe mogą skomplikować definiowanie wspólnych stanowisk, powodując, że osiągnięcie porozumień stanie się trudniejsze;

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 45.

⁽²⁾ Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 1.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- G. mając na uwadze, że BEREC odgrywa zasadniczą rolę w zwiększaniu spójności stosowania ram regulacyjnych UE we wszystkich państwach członkowskich, co jest niezbędne dla sprawnego rozwoju rynku wewnętrznego sieci i usług łączności elektronicznej;
- H. mając na uwadze, że niedawne inicjatywy podejmowane na szczeblu krajowym, szczególnie w odniesieniu do procesu rewizji wydatków, mogą wpłynąć na wdrażanie zasady niezależności;
- I. mając na uwadze, że krajowe organy regulacyjne nie są jednolite, ponieważ mają czasem bardzo odmienne uprawnienia na terenie swoich państw – niektóre zajmują się tylko regulacją rynku, inne zajmują się także takimi zagadnieniami, jak regulacja rynku, bezpieczeństwo sieci, prywatność, rejestracja domen, usługi częstotliwości widma i usługi dla użytkowników;
- J. mając na uwadze, że możliwe jest, że obecnie Urząd BEREC nie jest wykorzystywany w stopniu optymalnym;
- K. mając na uwadze, że niektóre agencje Unii mające siedzibę w innych państwach mają także biuro pomocnicze w Brukseli;
- L. mając na uwadze, że większość posiedzeń eksperckich grup roboczych odbywała się w Brukseli lub na zaproszenie krajowego organu regulacyjnego, oraz że należy rozwijać wideokonferencje;
- M. mając na uwadze, że korzyść dla konsumenta jest jednym z głównych celów rynku wewnętrznego łączności elektronicznej;
- N. mając na uwadze, że decyzje podejmowane przez BEREC na szczeblu europejskim powinny tworzyć europejską wartość dodaną;
1. uważa, że sprawozdanie z oceny jest ogólnie rzeczowe i wyważone;
 2. uważa, że niezbędna współpraca, koordynacja i nieformalne aspekty zarządzania wymagają czasu, aby w pełni się rozwinąć;
 3. uważa, że można jeszcze usprawnić sposób funkcjonowania BEREC i Urzędu BEREC, przy czym stwierdza, że dostępne zasoby są ograniczone; podkreśla jednak, że dobrze funkcjonowało stosowanie nowej procedury, o której mowa w art. 7/7a dyrektywy 2009/140/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, co uzasadnia strukturę dwustopniową;
 4. podkreśla, że BEREC jest najmniejszą agencją UE, dla której wkład z budżetu wynosi tylko 3 768 696 EUR i która ma tylko 16 stanowisk przewidzianych w budżecie UE na 2013 r., służących przede wszystkim administracyjnemu wsparciu struktury BEREC, składającej się z krajowych organów regulacyjnych;
 5. przypomina opinię Komisji Budżetowej z 29 maja 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Urząd ds. Rynku Łączności Elektronicznej (COM(2007) 0699 – C6-0428/2007 – 2007/0249(COD)), w której odrzucono pomysł ustanowienia nowej agencji;
 6. uważa, że krajowe organy regulacyjne odrywają istotną rolę w systemie regulacyjnym, jako że rynki krajowe cechują się niezmiennymi różnicami związanymi z typologią sieci i różnią się także w odniesieniu do modeli popytu konsumenta, demografii itd.; podkreśla, że dla zapewnienia ustrukturyzowanej współpracy w ramach Unii Europejskiej, a przez to prawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku fundamentalne znaczenie ma istnienie niezależnych, wyspecjalizowanych i wyposażonych we właściwe środki organów regulacyjnych;
 7. uważa, że BEREC odgrywa znaczącą rolę w systemie regulacyjnym jako jednostka odpowiedzialna za zmniejszanie krajowych różnic faktycznych i regulacyjnych w celu ukończenia rynku wewnętrznego łączności elektronicznej;
 8. zaleca lepsze określenie roli BEREC, szczególnie w stosunkach z krajowymi organami regulacyjnymi, oraz jej zwiększenie poprzez powiększenie zakresu odpowiedzialności, tak by ułatwić definiowanie wspólnych stanowisk w celu wzmocnienia podejścia opartego na rynku wewnętrznym, w tym poprzez ocenę skuteczności obecnej współpracy z krajowymi organami regulacyjnymi i Komisją zgodnie z procedurami, o których mowa w art. 7/7a;
 9. uważa, że większa harmonizacja zadań prowadzonych przez krajowe organy regulacyjne w państwach członkowskich, tak by miały one uprawnienia w istotnych aspektach bezpośrednio związanych z bezpieczeństwem i odpornością rynku wewnętrznego łączności elektronicznej, przyczyniłaby się do lepszego funkcjonowania BEREC i zapewnienia przewidywalności uczestnikom rynku;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

10. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zwiększenia niezależności krajowych organów regulacyjnych na szczeblu krajowym i europejskim, a nie jej zmniejszania, zważywszy, że to jedyny sposób na zapewnienie ogólnej niezależności BEREC;
 11. uważa, że rola i struktura BEREC i Urzędu BEREC powinna być dostosowana do stopnia realizacji rynku wewnętrznego łączności elektronicznej;
 12. wzywa Komisję Europejską do zagwarantowania niezależności BEREC względem instytucji europejskich w przyszłych wnioskach dotyczących zakresu działalności i zadań BEREC;
 13. uważa, że BEREC powinien działać w interesie obywateli europejskich, i że należy wzmocnić mechanizm odpowiedzialności przed Parlamentem Europejskim, który jest jedyną instytucją UE bezpośrednio wybraną do reprezentowania interesów europejskich obywateli;
 14. zaleca, by BEREC poprawił swoją wewnętrzną odpowiedzialność przez jasne określanie swoich celów w rocznym programie prac i przedstawianie w sprawozdaniu rocznym osiągnięć i postępów na podstawie tych celów;
 15. uważa, że dla zapewniania spójności i zgodności działań BEREC niezmiernie ważne jest lepsze ustalanie priorytetów i wspieranie komunikacji z wszystkimi zainteresowanymi podmiotami na etapie opracowywania programu prac;
 16. uważa, że BEREC powinien mieć więcej możliwości podejmowania decyzji strategicznych, co oznacza m.in., że BEREC powinien opracowywać własne analizy i ekspertyzy umożliwiające podejmowanie takich decyzji, aby uczynić proces podejmowania decyzji w większym stopniu odgórnym i niezależnym;
 17. podkreśla, że powinna zostać usystematyzowana rola doradcza BEREC w zakresie wniosków ustawodawczych dotyczących sektora łączności elektronicznej;
 18. uważa, że komunikacja zewnętrzna BEREC powinna zostać doprecyzowana i usprawniona, aby wspierać uczestnictwo zainteresowanych podmiotów na wszystkich etapach procesu kształtowania polityki;
 19. zaleca sformalizowanie roli Niezależnej Grupy Regulatorów (IRG) w Brukseli i zweryfikowanie, czy nie wkracza ona w zakres zadań powierzonych Urzędowi BEREC;
 20. zaleca częstsze korzystanie z telepracy, wideokonferencji i innych technik pracy na odległość, jakie umożliwia łączność elektroniczna, aby obniżyć koszty i zmniejszyć emisję CO₂;
 21. zaleca Komisji i państwom członkowskim zapewnienie odpowiedniego finansowania zarówno dla BEREC, jak i dla krajowych organów regulacyjnych;
 22. uważa, że lokalizacja Urzędu BEREC nie stanowi przeszkody w śledzeniu codziennej aktywności instytucji UE w odniesieniu do łączności elektronicznej, co jest szczególnym przedmiotem zainteresowania BEREC, oraz że nie utrudnia to skutecznego korzystania z Urzędu BEREC, pod warunkiem że wzrośnie poziom użycia elektronicznych technologii łączności;
 23. uważa, że należy dokonać przeglądu, wzmocnienia i doprecyzowania misji Urzędu BEREC, biorąc szczególnie pod uwagę dotyczące tej kwestii przyszłe wyniki przeprowadzonego w BEREC audytu;
 24. zaleca dokonanie niezbędnych zmian i rozważenie możliwości zapewnienia niezbędnych zasobów umożliwiających Urzędowi BEREC skuteczniejsze i efektywniejsze wspieranie zasadniczych działań BEREC, a nie zapewnianie wyłącznie wsparcia administracyjnego;
 25. uważa, że refleksji na temat lokalizacji Urzędu BEREC powinien towarzyszyć zamiar zwiększenia jego niezależności w stosunku do instytucji UE i państw członkowskich oraz należyte poszanowanie zasady równomiernego rozmieszczenia siedzib instytucji, agencji i innych jednostek UE;
 26. uważa, że potrzebna jest większa konsolidacja w celu umożliwienia operatorom pełniejszego wykorzystania korzyści skali, a BEREC powinien odgrywać w tym procesie znaczącą rolę;
 27. uważa, że usprawnienie rynku wewnętrznego, skutkujące zwiększeniem konkurencji i polepszeniem usług dla konsumentów, wymaga jasnych i stabilnych ram prawnych;
 28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0544

Ustanowienie kryteriów określających, kiedy makulatura przestaje być odpadem na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia kryteriów określających, kiedy makulatura przestaje być odpadem, na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów (D021155/01 – 2012/2742(RPS))**

(2016/C 468/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia kryteriów określających, kiedy makulatura przestaje być odpadem, na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów (COM(2013)0502),
 - uwzględniając raport naukowo-techniczny JRC pt. „Kryteria zniesienia statusu odpadu dla odpadów papierowych: propozycje techniczne” opublikowany w marcu 2011 r.,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE w sprawie odpadów oraz uchylającą niektóre dyrektywy ⁽¹⁾, a w szczególności uwzględniając jej art. 6 ust. 1,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przemieszczania odpadów ⁽²⁾, w szczególności jego art. 49,
 - uwzględniając decyzję Komisji 2011/753/UE ustanawiającą przepisy i metody obliczeń w odniesieniu do weryfikacji zgodności z celami określonymi w art. 11 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE ⁽³⁾, w szczególności jej art. 2 ust. 2;
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. pt. „Europa efektywnie korzystająca z zasobów – inicjatywa przewodnia strategii »Europa 2020«” (COM(2011)0021),
 - uwzględniając opinię wydaną dnia 9 lipca 2012 r. przez komitet, o którym mowa w art. 39 dyrektywy 2008/98/WE,
 - uwzględniając art. 5a ust. 4 lit. e) decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 88 ust. 2 i 3 oraz ust. 4 lit c) Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że określenie kryteriów zniesienia statusu odpadu zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE może być istotnym instrumentem promowania recyklingu i rynku surowców wtórnych, a tym samym zwiększenia efektywnego wykorzystania zasobów;
- B. mając na uwadze, że proponowane rozporządzenie Rady stanowi, iż odpad papierowy o niepapierowej zawartości mniejszej lub równej 1,5 % powietrznie suchej masy przestaje być odpadem, gdy jest przeznaczony do wykorzystania włókien papierowych do produkcji papieru, pod warunkiem spełnienia pewnych dodatkowych kryteriów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3.⁽²⁾ Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 310 z 25.11.2011, s. 11.⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- C. mając na uwadze, że wielomateriałowy papier o zawartości materiałów niepapierowych wynoszącej ponad 30 % powietrznie suchej masy uznaje się w całości za składnik niepapierowy; mając na uwadze, że typowe wielomateriałowe opakowanie papierowe zawiera zaledwie 30 % lub mniej składników niepapierowych (24 % polietylenu, 6 % aluminium) i że w związku z tym nie będzie uznawane za składnik niepapierowy; mając na uwadze, że w rezultacie strumień odpadów papierowych może zawierać dowolne ilości wielomateriałowych opakowań papierowych (przy znacznej zawartości w nich składników niepapierowych oraz pokaźnej zawartości resztek płynów, żywności i znajdujących się na nich innych substancji organicznych) i nie być już postrzegany jako odpad, lecz jako produkt;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z art. 3 pkt 17 dyrektywy 2008/98/WE „recykling” jest zdefiniowany jako „jakikolwiek proces odzysku, w ramach którego materiały odpadowe są ponownie przetwarzane w produkty, materiały lub substancje wykorzystywane w pierwotnym celu lub innych celach”;
- E. mając na uwadze, że w projekcie rozporządzenia moment zniesienia statusu odpadu zdefiniowano jako moment, gdy makulatura zostaje przeznaczona do wykorzystania włókien papierowych do produkcji papieru, a zatem przewidziano, że nastąpi on przed faktycznym jej przetworzeniem w papierni; mając na uwadze, że jest to sprzeczne z obowiązującą definicją recyklingu, która wymaga ponownego przetworzenia odpadów;
- F. mając na uwadze, że takie odpady uzyskane po zebraniu i posortowaniu ulegają jedynie wstępnemu przetworzeniu (a nie ponownemu przetworzeniu) i nie mogą być użyte bez dalszego ponownego przetworzenia;
- G. mając na uwadze, że fakt, iż zgodnie z definicją zniesienie statusu odpadu następuje przed faktycznym recyklingiem, zrodzi problemy w związku z obowiązującym obszernym prawodawstwem wspólnotowym, takim jak przepisy dotyczące oznakowania ekologicznego, udzielania zamówień publicznych, ekoprojektu oraz rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), w którym o recyklingu jest mowa jako o procesie, który dotychczas miał prowadzić do uzyskania gotowego do użycia produktu po recyklingu, a także mając na uwadze, że jest to sprzeczne z art. 2 pkt 2 decyzji Komisji 2011/753/UE, gdzie wstępne przetwarzanie wyraźnie odróżniono od ostatecznego recyklingu;
- H. mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE niektóre określone rodzaje odpadów przestają być odpadami, gdy zostaną poddane procesowi odzysku (w tym recyklingowi) i spełniają ściśle kryteria opracowane zgodnie z warunkami określonymi w tym artykule; warunki te brzmią następująco: a) dana substancja lub przedmiot spełniają wymagania obowiązujących przepisów i norm mających zastosowanie do produktów (art. 6 ust. 1 lit. c)) oraz b) zastosowanie danej substancji lub przedmiotu nie prowadzi do ogólnych niekorzystnych skutków dla środowiska lub zdrowia ludzkiego (art. 6 ust. 1 lit. d));
- I. mając na uwadze, że próg zawartości niepapierowej wynoszący 1,5 % jest oparty na europejskiej normie EN 643; mając na uwadze, że zgodnie z raportem JRC norma ta „jest centralnym elementem handlu odpadami papierowymi” i „określa wykaz europejskich standardowych klas odpadów”; mając na uwadze, że oparcie się na tej normie w celu określenia kryteriów zniesienia statusu odpadu bezsprzecznie narusza przepisy art. 6 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2008/98/WE, które wyraźnie odnoszą się do „norm mających zastosowanie do produktów”, a nie do norm mających zastosowanie do odpadów;
- J. mając na uwadze, że odnośne normy dotyczące wyrobów papierowych, takie jak ISO 1762 dla zanieczyszczeń nieorganicznych, ISO 5350/1 i 5350/2 dla widocznych zabrudzeń oraz ISO 624 dla ekstraktów (węglowodanów o niskiej masie cząsteczkowej) wymagają czystości na poziomie 1 ppm, a więc 15 000 razy niższym od proponowanego;
- K. mając na uwadze, że włączenie w zakres rozporządzenia papieru wielomateriałowego jest sprzeczne z wyraźnym zaleceniem zawartym w raporcie JRC, w którym wielowarstwowe odpady papierowe wyłączono z zakresu stosowania kryterium zniesienia statusu odpadu ze względu na dodatkowe swoiste zagrożenie dla środowiska powstające w przypadku wywozu tego materiału, szczególnie poza UE;
- L. mając na uwadze, że jak stwierdzono w art. 49 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 w razie wywozu poza granice UE właściwy organ wysyłki w Unii wymaga i podejmuje starania w celu zapewnienia, by wszelkie wywożone odpady były zagospodarowane w sposób racjonalny ekologicznie w państwie trzecim miejsca przeznaczenia, m.in. poprzez zdolność wykazania, iż instalacja, która odbiera odpady, będzie zarządzana zgodnie z normami ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego, zasadniczo równoważnymi z normami określonymi w przepisach unijnych;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- M. mając na uwadze, że w związku ze zniesieniem statusu odpadu w przypadku zużytego papieru, w tym wielowarstwowych odpadów papierowych, na etapie, gdy jeszcze nie uległ odpowiedniemu recyklingowi, materiał ten będzie przedmiotem swobodnego handlu na światowych rynkach i nie będą już miały zastosowania klauzule ochronne dotyczące racjonalnego ekologicznie gospodarowania ustanowione na mocy rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów; mając na uwadze, że zwolnienie strumieni odpadów o wysokiej zawartości materiałów niepapierowych – która może ponadto znacznie przekraczać próg 1,5 % ze względu na pominięcie papieru wielomateriałowego zdefiniowanego obecnie jako taki – z wymogów zawartych w rozporządzeniu o przemieszczaniu odpadów wyraźnie grozi naruszeniem przepisów art. 6 ust. 1 lit. d dyrektywy 2008/98/WE zawierających warunek, że zastosowanie danej substancji nie prowadzi do ogólnych niekorzystnych skutków dla środowiska;
- N. mając na uwadze, że system gospodarowania zaproponowany, aby wykazać zgodność z kryteriami, o których mowa w art. 3 projektu rozporządzenia Rady, a w szczególności z przepisem, który mówi o tym, że materiały niepapierowe w przesyłkach wielomateriałowego papieru mają być przeznaczone do odzysku, będzie prawie niemożliwy do zastosowania do odpadów, które przestały być odpadami i w związku z tym są przedmiotem swobodnego obrotu, prawdopodobnie wielokrotnie przechodzącym z rąk do rąk, i które w każdym razie nie wymagają już przyjaznego dla środowiska przetwarzania odpowiedniego materiału;
- O. mając na uwadze, że ożywienie światowego handlu tym „papierem niebędącym już odpadem” poprzez obejście środków ochronnych z zakresu ochrony środowiska i ochrony zdrowia miałoby nie tylko dodatkowy negatywny wpływ na środowisko podczas transportu, lecz mogłoby również doprowadzić do spadku europejskiego współczynnika recyklingu papieru ze względu na ograniczoną dostępność odpadów papierowych, a zatem producenci papieru w Europie mogliby musieć zastępować je przynajmniej po części produkcją opartą w większej mierze na włóknach pierwotnych przy większym zużyciu energii i powiązanych z nią emisjach CO₂, co znow mogłoby być w sprzeczności z warunkiem unikania ogólnych niekorzystnych skutków dla środowiska;
- P. mając na uwadze, że w komunikacie Komisji „Europa efektywnie korzystająca z zasobów” przedstawiono strategię na rzecz przekształcenia UE w „gospodarkę obiegową”, która będzie się opierać na społeczeństwie stosującym recykling i dążącym do ograniczenia wytwarzania odpadów oraz wykorzystywania odpadów jako surowca; mając na uwadze, że zaproponowane kryteria zniesienia statusu odpadu mogą poważnie zagrozić dalszemu zwiększeniu współczynników recyklingu w UE, a zatem obecny wniosek nie byłby zgodny z art. 6 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2008/98/WE;
1. sprzeciwia się przyjęciu rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia kryteriów określających, kiedy makulatura przestaje być odpadem, na podstawie art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/98/WE w sprawie odpadów;
 2. uważa, że ten projekt rozporządzenia Rady jest niezgodny z celem i treścią aktu podstawowego;
 3. uważa, że ten projekt rozporządzenia Rady przekracza powierzone Komisji uprawnienia wykonawcze przewidziane w akcie podstawowym;
 4. uważa, że Komisja nie przeprowadziła należytej oceny skutków projektu rozporządzenia w sprawie recyklingu papieru, w sprawie łańcucha wartości odpadów papierowych, w sprawie przemieszczania odpadów papierowych oraz w sprawie ogólnego wpływu projektu rozporządzenia na środowisko naturalne; wzywa Komisję do ponownego rozpatrzenia projektu rozporządzenia i ulepszenia proponowanych kryteriów zniesienia statusu odpadu w świetle zastrzeżeń zawartych w niniejszej rezolucji;
 5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, jak również rządóm i parlamentom państw członkowskich.
-

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0545

Sprawozdanie w sprawie aspektów płci w kontekście unijnych ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie problematyki płci w odniesieniu do europejskich ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów (2013/2066(INI))

(2016/C 468/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności art. 1, 14, 15, 21, 23, 24, 25, 34 i 35,
- uwzględniając międzynarodowe przepisy dotyczące praw człowieka, w szczególności Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej; Deklarację ONZ o prawach osób należących do mniejszości narodowych lub etnicznych, religijnych i językowych przyjętą w 1992 r.; Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet; oraz Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka,
- uwzględniając europejskie konwencje w sprawie ochrony praw człowieka i podstawowych wolności, w szczególności Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC); Europejską kartę społeczną i związane z nią zalecenia Europejskiego Komitetu Praw Społecznych; Konwencję ramową Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych oraz Konwencję Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej,
- uwzględniając art. 2, 3 i 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 8, 9 i 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Unijne ramy dotyczące krajowych strategii integracji Romów do 2020 r.” (COM(2011)0173) i konkluzje Rady Europejskiej z dnia 24 czerwca 2011 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Krajowe strategie integracji Romów: pierwszy etap wdrażania unijnych ram” (COM(2012)0226),
- uwzględniając wniosek dotyczący zalecenia Rady w sprawie skutecznych środków integracji Romów w państwach członkowskich (COM(2013)0460),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Postępy we wdrażaniu krajowych strategii integracji Romów” (COM(2013)0454),
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽²⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną (COM(2008)0426),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie sytuacji kobiet romskich w UE ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie strategii UE w dziedzinie integracji Romów ⁽⁴⁾,
- uwzględniając analizę wyników badania Romów w rozbiciu na płeć, przeprowadzoną przez Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej i przedstawioną przez tę agencję na wniosek złożony zgodnie z art. 126 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

⁽³⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 283.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 112.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0349/2013),
- A. mając na uwadze, że strategia na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010-2015 wymaga od Komisji propagowania „równości płci we wdrażaniu projektów przewodnich strategii Europa 2020” oraz że w konkluzjach Rady w sprawie unijnych ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów (NRIS) znajduje się wniosek o „uwzględnienie perspektywy płci we wszystkich obszarach polityki i działaniach na rzecz postępów w integracji Romów”;
- B. mając na uwadze, że kobiety romskie często doświadczają dyskryminacji wielokrotnej i krzyżowej ze względu na płeć i pochodzenie etniczne oraz mają często ograniczony dostęp do zatrudnienia, edukacji, opieki zdrowotnej, opieki społecznej i procesów decyzyjnych; mając na uwadze, że kobiety romskie są często ofiarami rasizmu, uprzedzeń i stereotypów, które negatywnie wpływają na ich rzeczywistą integrację;
- C. mając na uwadze, że kobiety romskie na skutek tradycji patriarchalnej i szowinizmu płciowego nie mają wolnego wyboru w zasadniczych kwestiach dotyczących ich życia, takich jak edukacja, praca, zdrowie seksualne i reprodukcyjne, a nawet małżeństwo; mając na uwadze, że dyskryminacji kobiet romskich nie można usprawiedliwiać tradycjami, lecz należy się zająć tym problemem przy jednoczesnym poszanowaniu tradycji i różnorodności;
- D. mając na uwadze, że ryzyko ubóstwa romskich kobiet jest większe niż takie samo ryzyko w odniesieniu do romskich mężczyzn, oraz że romskie rodziny mające czworo lub więcej dzieci są najbardziej zagrożone ubóstwem w UE;
- E. mając na uwadze, że powszechnie stosowane wskaźniki raczej pomijają takie problemy, jak ubóstwo pracujących, ubóstwo energetyczne, przemoc wobec kobiet i dziewcząt, ubóstwo rodzin wielodzietnych i samotnych rodziców, ubóstwo dzieci oraz społeczne wykluczenie kobiet;
- F. mając na uwadze, że starsze kobiety romskie są narażone na większe ryzyko ubóstwa ze względu na fakt, że większość z nich pracowała w gospodarce nieformalnej, bez wynagrodzenia lub zabezpieczenia społecznego;
- G. mając na uwadze, że zdecydowana większość dorosłych Romów sklasyfikowanych jako „nieaktywni” to kobiety, zaś liczba romskich kobiet w wieku produkcyjnym wykonujących pracę za wynagrodzeniem – częściowo ze względu na tradycyjny podział pracy między kobiety i mężczyzn oraz z powodu rasizmu i seksizmu na europejskich rynkach pracy – stanowi jedynie połowę liczby romskich mężczyzn w wieku produkcyjnym, przy czym liczby te są podobne w przypadku samozatrudnienia;
- H. mając na uwadze, że dane pochodzące z wszystkich państw pokazują, że kobiety romskie doświadczają dotkliwych form wykluczenia w dziedzinie zatrudnienia, a także dyskryminacji w miejscu pracy, podczas szukania pracy lub jej wykonywania; mając na uwadze, że kobiety romskie są także wykluczone z gospodarki formalnej i napotykają trudności ze względu na ograniczone możliwości edukacji, nieodpowiednie warunki mieszkaniowe, niskiej jakości opiekę zdrowotną, tradycyjny podział ról między kobietami a mężczyznami i ogólną marginalizację, a także ze względu na dyskryminowanie przez społeczności stanowiące większość; mając na uwadze, że krajowe sprawozdania z wdrażania unijnych ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów (NRIS) nie skupiają się odpowiednio na kwestii równouprawnienia płci;
- I. mając na uwadze, że na obszarach wiejskich w niekorzystnym położeniu matkom w rodzinach wielodzietnych i samotnym matkom jest zdecydowanie trudniej pracować poza domem i z dala od rodzin;
- J. mając na uwadze, że wskaźnik umiejętności czytania i pisania oraz wyniki kształcenia kobiet romskich są o wiele gorsze niż podobne wskaźniki i wyniki zarówno romskich mężczyzn, jak i nieromskich kobiet, oraz że większość romskich dziewcząt przedwcześnie kończy naukę, a duży ich odsetek w ogóle nie uczęszcza do szkoły;
- K. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy ma negatywny wpływ na zdrowie i dobrostan romskich kobiet, pogarszając ich długotrwałą, godną ubolewania sytuację, zważywszy że ponad jedna czwarta wszystkich romskich kobiet musiała ograniczyć codzienne czynności z powodu problemów zdrowotnych;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- L. mając na uwadze, że nieprzestrzeganie kompleksowych praw seksualnych i reprodukcyjnych, w tym antykoncepcji, stanowi przeszkodę dla wzmocnienia pozycji kobiet romskich i równouprawnienia płci oraz prowadzi do nieplanowanych ciąży, także wśród nastolatek, co prowadzi do przerwania nauki i pozbawia kobiety i dziewczęta możliwości podjęcia pracy; mając na uwadze, że wczesne macierzyństwo są w dużej mierze spowodowane brakiem odpowiedniego dostępu do usług opieki społecznej oraz nieodpowiednią strukturą opieki zdrowotnej, która nie jest dostosowana do potrzeb kobiet romskich;
- M. mając na uwadze, że romskie kobiety ze względu na ich niski status społeczno-ekonomiczny i dyskryminację w opiece zdrowotnej nie są świadome większości swoich praw i korzystają z usług medycznych w znacznie mniejszym zakresie niż większość ludności;
- N. mając na uwadze, że romskie kobiety i dziewczęta w sposób nieproporcjonalnie częsty cierpią na ciężkie choroby, w tym HIV/AIDS, lecz programy profilaktyczne dla nich są powszechnie niedofinansowane i nie są traktowane priorytetowo, a dostępność badań przesiewowych pozostaje niska;
- O. mając na uwadze, że skrajne ubóstwo, brak równouprawnienia płci oraz przejawy wewnętrznej dyskryminacji powodują, że kobiety romskie są w większym stopniu narażone na stanie się ofiarami handlu ludźmi, prostytucji, przemocy domowej i wyzysku, a jednocześnie napotykać one dodatkowe przeszkody w dostępie do ochrony;
- P. mając na uwadze, że ogromna liczba kobiet romskich pada ofiarą przemocy domowej z rąk swoich mężów, teściów i innych członków rodziny; mając na uwadze, że znacząca większość przypadków stosowania przemocy i naruszeń praw człowieka wobec kobiet romskich nie jest zgłaszana ze względu na to, że przemoc wobec kobiet jest wciąż akceptowana w społeczeństwach patriarchalnych jako legalne sprawowanie władzy, ale także ze względu na to, że sprawcy przemocy wobec kobiet są rzadko pociągani do odpowiedzialności za swoje czyny, co zraża kobiety do szukania pomocy prawnej;
- Q. mając na uwadze, że akty przemocy wobec kobiet romskich są często popełniane przez organy władzy we wszystkich państwach członkowskich UE, przejawiające się głęboką dyskryminacją i wyraźnym naruszeniem europejskiej konwencji praw człowieka mogących przybierać różnorakie postacie, takie jak gromadzenie i przechowywanie w rejestrach danych o dzieciach romskich i dorosłej ludności romskiej wyłącznie ze względu na pochodzenie etniczne lub też eksmitowanie setek ludzi bez zaoferowania im żadnego odpowiedniego mieszkania zastępczego lub wsparcia, co jest działaniem godnym potępienia i bezdusznym, całkowicie sprzecznym z międzynarodowymi zobowiązaniami państw członkowskich w dziedzinie praw człowieka;
- R. mając na uwadze, że na wszystkich instytucjach UE i państwach członkowskich spoczywa odpowiedzialność za eliminowanie przemocy wobec kobiet i dziewcząt, a także za ukrócenie bezkarności i postawienie przed sądem sprawców przestępstw z nienawiści, osób nawołujących do nienawiści oraz winnych dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt romskich;
- S. mając na uwadze, że dyrektywa Rady 2000/43/WE zakazuje dyskryminacji ze względu na pochodzenie rasowe lub etniczne; mając na uwadze, że Komisja wszczęła około 30 postępowań w sprawie naruszenia zobowiązań państw członkowskich UE z powodu niewłaściwej transpozycji dyrektywy o równości rasowej do prawa krajowego;
1. podkreśla, że NRIS muszą być ukierunkowane na wzmocnienie pozycji kobiet romskich, tak aby mogły one objąć kontrolę nad własnym życiem, stając się widocznym motorem zmian w swoich społecznościach i zabierając głos, aby wywrzeć wpływ na strategię polityczną i programy, które ich dotyczą, a także muszą być ukierunkowane na poprawę odporności społeczno-ekonomicznej romskich kobiet, tj. ich zdolności dostosowania się do szybko zmieniającego się otoczenia gospodarczego poprzez oszczędzanie i zapobieganie spadkowi dochodów;
2. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie okresowe Komisji⁽¹⁾ i wniosek dotyczący zalecenia Rady w sprawie skutecznych środków integracji Romów w państwach członkowskich z dnia 26 czerwca 2013 r.⁽²⁾, w którym szczególnie nacisk położono na dostęp do zatrudnienia, mieszkań, kształcenia i opieki zdrowotnej, i wezwano państwa członkowskie do podjęcia działań pozytywnych i uwzględnienia strategii integracji Romów w ramach walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym;

⁽¹⁾ COM(2012)0226.

⁽²⁾ COM(2013)0460.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

3. wzywa te państwa członkowskie, które w ramach europejskiego semestru otrzymały dodatkowo konkretne zalecenia dotyczące kwestii związanych z sytuacją Romów, do szybkiego wdrożenia tych zaleceń oraz do walki z dyskryminacją, między innymi w miejscu pracy, do zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji romskich, w proces decyzyjny, a także do wykorzystywania nie tylko funduszy unijnych, lecz również funduszy krajowych i innych na rzecz wypełniania zobowiązań zawartych w krajowych strategiach integracji Romów (NRIS);
4. wyraża ubolewanie, że pomimo przyjętej w 2006 r. rezolucji w sprawie sytuacji kobiet romskich oraz opracowanych przez Radę 10 wspólnych podstawowych zasad dotyczących integracji Romów, z których jedna dotyczy świadomości problematyki równego statusu płci, europejscy i krajowi politycy wciąż praktycznie nie zajęli się kwestią szczególnego narażenia kobiet romskich i kobiet należących do społeczności wędrownych;
5. podkreśla, że skuteczność unijnych ram dotyczących NRIS można by znacznie poprawić dzięki większemu zaangażowaniu Komisji, z racji jej potencjału w zakresie poprawy jakości regulacji i innych instrumentów, wspomagania większej spójności strategii politycznych i promowania nadrzędnych celów wspomnianych ram;
6. wzywa państwa członkowskie do opracowania krajowych planów działania w czterech najbardziej priorytetowych dziedzinach: opieka zdrowotna, zakwaterowanie, zatrudnienie i edukacja, z uwzględnieniem konkretnych założeń i celów, finansowania, wskaźników i harmonogramu realizacji; wzywa także do przeprowadzenia oceny postępów poprzez weryfikację wyników wdrażania;
7. wzywa rządy i władze lokalne państw członkowskich do włączenia kobiet romskich za pośrednictwem organizacji kobiecych, romskich organizacji pozarządowych oraz odpowiednich zainteresowanych stron w przygotowywanie, wdrażanie, ocenę i monitorowanie NRIS oraz w tworzenie powiązań między organami odpowiedzialnymi za równouprawnienie, organizacjami zajmującymi się prawami kobiet a strategiami włączenia społecznego; wzywa Komisję do rozwiązania w spójny sposób problemu równouprawnienia płci podczas wdrażania strategii Europa 2020 i krajowych programów reform;
8. wzywa Komisję do przedstawienia schematu procesu integracji Romów w UE obejmującego osiągnięcia, cele oraz szczególne środki służące ich realizacji, a także do przedstawienia aktualnego stanu wdrażania środków i kolejnych kroków;
9. wzywa państwa członkowskie do zwalczania problemu segregacji przestrzennej, przymusowych eksmisji i bezdomności wśród mężczyzn i kobiet romskich oraz do opracowania skutecznej i przejrzystej polityki mieszkaniowej;
10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, aby prawa podstawowe romskich kobiet i dzieci były przestrzegane oraz – również za pomocą kampanii uświadamiających – aby kobiety i dziewczynki romskie były świadome przysługujących im praw w ramach obowiązującego prawodawstwa krajowego dotyczącego równouprawnienia płci i dyskryminacji ze względu na płeć, aby zwalczać patriarchalne tradycje i szowinizm płciowy;
11. wzywa Komisję, by doprecyzowała instytucjonalny podział zadań i obowiązków pomiędzy zaangażowanymi organizacjami, forami i organami oraz by jasno określiła rolę tych podmiotów – takich jak grupa zadaniowa WE ds. Romów, sieć krajowych punktów kontaktowych, platforma europejska na rzecz integracji Romów, Agencja Praw Podstawowych UE oraz jej grupa robocza ad hoc ds. integracji Romów – w nadzorowaniu, kontrolowaniu i koordynowaniu unijnych ram dotyczących NRIS;
12. wzywa Komisję, by wspierała NRIS poprzez poszukiwanie wspólnych, porównywalnych i wiarygodnych wskaźników oraz opracowanie zestawu wskaźników dotyczących integracji Romów w UE, tak aby przedstawić jasne i jednoznaczne wyniki, dzięki którym będzie można zmierzyć postępy i sprostać wymogowi skutecznego monitorowania;
13. wzywa państwa członkowskie do zadbania o to, aby środki oszczędnościowe nie miały nieproporcjonalnie dużego wpływu na kobiety romskie i należące do społeczności wędrownych oraz aby decyzje budżetowe opierały się na zasadach dotyczących praw człowieka;
14. zwraca się do Komisji o ponaglenie państw członkowskich, aby w swoich krajowych strategiach przedstawiły wskaźniki określające rezultaty, wartości wyjściowe i główne cele liczbowe w odniesieniu do najważniejszych obszarów priorytetowych, co posłuży za punkt wyjścia do mierzenia postępów;
15. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zadbały o gromadzenie we wszystkich systemach administracyjnych danych segregowanych według kryterium płci i pochodzenia etnicznego oraz o wykorzystywanie tych danych do opracowania strategii politycznych; podkreśla, że gromadzenie danych musi się odbywać zgodnie z odpowiednimi zasadami dotyczącymi praw człowieka;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

16. wzywa państwa członkowskie, by zgodnie ze zobowiązaniami zapisanymi w polityce krajowej przeznaczyły odpowiednie środki finansowe na realizację NRIS, a także by strategie na rzecz integracji znalazły odzwierciedlenie w krajowej polityce budżetowej;

17. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by ustanowiły odpowiednie ramy dla konsultacji, wzajemnej nauki oraz wymiany doświadczeń między decydentami politycznymi a organizacjami romskimi, a także by rozpoczęły zorganizowany dialog w celu włączenia organizacji romskich i organizacji pozarządowych do procesu planowania, wdrażania, monitorowania i oceny europejskich, krajowych i lokalnych strategii integracji Romów;

18. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia równych praw obywatelskich oraz równego dostępu do opieki zdrowotnej, kształcenia, zatrudnienia i warunków mieszkaniowych, przy jednoczesnym poszanowaniu praw człowieka, niedyskryminacji i kompatybilności z wędrownym trybem życia w stosownych przypadkach;

19. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zawarły w umowach o partnerstwie instrumenty zintegrowanych inwestycji terytorialnych i rozwoju lokalnego kierowane przez społeczność, wykorzystywały je w odniesieniu do słabo rozwiniętych mikroregionów i regionów najbardziej potrzebujących, a także by uwzględniły rozwój lokalny kierowany przez społeczność w zestawie opracowywanych programów operacyjnych;

20. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zadbała o to, aby określone i kompleksowe przepisy zapobiegające dyskryminacji były przyjmowane i wdrażane zgodnie ze standardami międzynarodowymi i europejskimi we wszystkich państwach członkowskich, zapewniając przygotowanie organów odpowiedzialnych za walkę z dyskryminacją do propagowania równego traktowania i mechanizmów składania skarg dostępnych dla kobiet i dziewcząt romskich;

21. wzywa państwa członkowskie do położenia w strategiach krajowych większego nacisku na terytorialny charakter włączenia społecznego oraz do skupienia się na najbardziej potrzebujących mikroregionach za pomocą całościowych i zintegrowanych programów rozwoju;

22. wzywa państwa członkowskie, by skupiły się także na miejskim wymiarze polityki spójności, zwracając szczególną uwagę na miasta, które są niewspółmiernie dotknięte nierównościami społecznymi – takimi jak bezrobocie, wykluczenie społeczne czy polaryzacja – oraz aby pomagały im w rozwijaniu infrastruktury, by wykorzystać ich potencjalny wkład we wzrost gospodarczy, a także umocnić powiązania pomiędzy obszarami miejskimi i wiejskimi w celu promowania rozwoju sprzyjającego integracji społecznej;

23. wzywa państwa członkowskie do lepszego uwzględniania aspektu płci przy wdrażaniu NRIS dzięki zastosowaniu podejścia opartego na równouprawnieniu płci do wszystkich strategii politycznych i praktyk dotyczących kobiet romskich oraz do połączenia ich wdrażania z istniejącymi strategiami w zakresie równouprawnienia, określając wyraźne cele, w szczególności takie jak eliminacja różnic w wynagrodzeniach i świadczeniach emerytalnych kobiet i mężczyzn w społecznościach romskich i likwidacja przemocy wobec kobiet i dziewczynek, oraz podejmując konkretne działania w tym celu;

24. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, by włączyć do NRIS szczególne środki dotyczące praw kobiet i uwzględniania aspektu płci oraz aby uwzględniały one perspektywę płci oraz sytuację w zakresie dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie i dyskryminacji krzyżowej, których doświadczają kobiety romskie w szczególności w zakresie zatrudnienia, warunków mieszkaniowych i edukacji, oraz by w ocenie i corocznej kontroli przeprowadzanych przez Komisję Europejską, a w szczególności Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej, uwzględnić prawa kobiet i perspektywę równości płci w każdej sekcji NRIS; domaga się, by te wyniki były przedstawiane Parlamentowi Europejskiemu;

25. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o to, aby szczególne prawa i potrzeby kobiet romskich znalazły odzwierciedlenie w NRIS, oraz do opracowania konkretnych wskaźników ich wdrażania, prowadzenia działań następczych i ich monitorowania, np. w oparciu o wskaźnik rozwoju uwzględniający płeć (GDI) Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP), który zwraca uwagę na aspekty takie jak długie życie w dobrym zdrowiu, wiedza i godne warunki życia, wskaźnik zaangażowania społecznego (GEM) obejmujący np. udział w życiu politycznym i politycznych procesach decyzyjnych, udział w gospodarce i gospodarczych procesach decyzyjnych oraz kontrolę nad zasobami gospodarczymi; wzywa Komisję i państwa członkowskie do sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci jako jednego z narzędzi uwzględniania aspektu płci;

26. wzywa państwa członkowskie do opracowania krajowych ram monitorowania i oceny NRIS, obejmujących aspekty takie jak monitorowanie budżetu i oraz inne formy monitorowania przez społeczeństwo obywatelskie (przez krajowe organizacje pozarządowe, sieci organizacji pozarządowych lub organizacje parasolowe), ocena ekspertów (dokonywana przez niezależnych ekspertów posiadających sprawdzoną wiedzę specjalistyczną w tej dziedzinie) oraz monitorowanie administracyjne;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

27. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby przy opracowywaniu specjalnych środków w ramach NRIS przeprowadzały oceny wpływu z uwzględnieniem aspektu płci;
28. wzywa Komisję do wprowadzenia skuteczniejszych instrumentów pomiaru rzeczywistej sytuacji społeczno-ekonomicznej romskich kobiet, np. poprzez włączenie ilościowego oszacowania „ekonomii życia” oraz uznanie sektora gospodarki nieformalnej w projekcie „Wyjść poza PKB”; ponadto wzywa Komisję do opracowania i monitorowania wskaźników dotyczących NRIS uwzględniających aspekty płci i politykę włączenia społecznego;
29. zachęca organizacje pozarządowe działające w tej dziedzinie w państwach członkowskich do opracowania zindywidualizowanych planów działania mających na celu pomaganie kobietom i młodzieży w znalezieniu pracy, udzielanie porad psychologicznych, aby zachęcić ludność romską do udziału w kształceniu i szkoleniu zawodowym oraz do rozpoznania swoich osobistych umiejętności i zdolności, aby zwiększać włączenie społeczne na rynku pracy; do działania jako pośrednicy między podmiotami oferującymi szkolenia służące zdobyciu lub zmianie kwalifikacji oraz pracodawcami a kobietami romskimi/ludnością romską; do promowania edukacji kobiet i dziewcząt romskich poprzez przyznawanie pomocy finansowej i stypendiów, przy jednoczesnym poszanowaniu zasady równości szans, ponieważ powszechnie wiadomo, że dziewczęta zawierają związki małżeńskie wcześniej niż chłopcy;
30. wzywa państwa członkowskie do wyraźnego nakierowania przyjmowanych środków na romskie kobiety znajdujące się w sytuacji skrajnego ubóstwa społeczno-ekonomicznego oraz do równoczesnego skupienia się na grupach ryzyka poprzez przeciwdziałanie ubożeniu i radzenie sobie z tym zjawiskiem;
31. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia liczby i widoczności programów na rzecz Romów i społeczności wędrownych, a także zwiększenia liczby beneficjentów wśród Romów i społeczności wędrownych, w tym szczególnego wspierania organizacji Romów i społeczności wędrownych, które działają na rzecz wzmocnienia pozycji kobiet, oraz do udostępniania funduszy strukturalnych organizacjom pozarządowym;
32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania mechanizmów finansowych mających na celu wspieranie społeczeństwa obywatelskiego i społeczności w monitorowaniu polityki włączenia społecznego, inicjatyw i projektów dotyczących kobiet romskich i kobiet należących do społeczności wędrownych;
33. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia do unijnego procesu integracji Romów celu polegającego na ograniczeniu ubóstwa dzieci, do uwzględnienia praw dzieci w środkach włączenia społecznego, do monitorowania postępów pod względem ubóstwa dzieci, a także do określenia i opracowania priorytetowych działań w tym zakresie;
34. podkreśla, że należy zapobiegać marginalizacji od wczesnego dzieciństwa; uważa, że zasadnicze znaczenie ma przyjęcie podejścia skierowanego do poszczególnych pokoleń kobiet, aby położyć kres przenoszeniu ubóstwa z pokolenia na pokolenie;
35. wzywa państwa członkowskie do włączenia do NRIS skrojonych na miarę programów aktywnego włączenia romskich kobiet w rynek pracy poprzez zapewnienie kobietom i dziewczętom romskim dostępu do wysokiej jakości programów edukacyjnych i udostępnienie im kształcenia ustawicznego, aby umożliwić zdobycie poszukiwanych na rynku kwalifikacji; wzywa państwa członkowskie, aby włączyły do horyzontalnych celów wszystkich priorytetowych dziedzin NRIS celów polegających na budowaniu potencjału kobiet romskich i umocnieniu ich pozycji poprzez wspieranie aktywnego udziału kobiet romskich w życiu społecznym na szczeblu lokalnym, krajowym i europejskim;
36. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia środków działania pozytywnego, aby ułatwić romskim kobietom i mężczyznom dostęp do miejsc pracy w administracji publicznej;
37. wzywa państwa członkowskie do opracowania specjalnych środków ukierunkowanych na rodziny wielodzietne (z czwórką lub większą liczbą dzieci), a także gospodarstwa domowe prowadzone przez samotnych rodziców, ułatwiających wejście na rynek pracy, przewidujących uzgodnienia w zakresie dostosowanej do indywidualnych potrzeb opieki społecznej, poszerzających dostęp do placówek opieki nad dziećmi, zapewniających integrację romskich dzieci w lokalnych szkołach i placówkach opieki nad dziećmi oraz dających pełny i równy dostęp do edukacji obowiązkowej, co pomoże przeciwdziałać wykluczeniu społecznemu i powstawaniu gett;
38. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia równego dostępu do wysokiej jakości i dostępnych finansowo placówek opieki nad dziećmi oraz placówek edukacji wczesnoszkolnej, usług w zakresie wczesnego wspomaganie rozwoju dzieci oraz edukacji dzieci romskich opartej na partnerskiej współpracy z rodzicami, aby ponownie wprowadzić cele barcelońskie w zakresie opieki nad dziećmi i rozwinąć łatwo dostępne, finansowo przystępne i wysokiej jakości usługi opieki przez cały okres życia;
39. wzywa państwa członkowskie do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków, aby zapobiegać zwalnianiu pracownic w czasie ciąży lub urlopu macierzyńskiego oraz do rozważenia możliwości uznania okresu wychowywania dzieci za okres liczący się do celów świadczeń emerytalnych;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

40. wzywa państwa członkowskie do zbadania przeszkód utrudniających kobietom romskim samozatrudnienie, do umożliwienia dostępnej, szybkiej i niedrożej rejestracji romskich kobiet prowadzących przedsiębiorstwa oraz do rozwinięcia systemów mikropożyczek na zakładanie nowych małych przedsiębiorstw i przeznaczonych dla przedsiębiorców, o prostych, przyjaznych dla przedsiębiorcy procedurach administracyjnych obejmujących pomoc techniczną i środki wspierające oraz specjalne licencje uznające pracę sezonową lub tymczasową za „pracę za wynagrodzeniem”, uprawniającą do świadczeń z systemu zabezpieczeń społecznych; zachęca państwa członkowskie i władze lokalne do uruchomienia europejskiego instrumentu mikrofinansowego na rzecz zatrudnienia i włączenia społecznego;

41. wzywa państwa członkowskie, by opracowały ukierunkowane środki zorientowane na integrację w dziedzinie wsparcia dla osób bezrobotnych (np. kształcenie w celu zmiany kwalifikacji, tworzenie miejsc pracy i pośrednictwo pracy poprzez dotowanie wynagrodzeń, wsparcie systemu opieki społecznej, ulgi podatkowe itp.) – zamiast jak obecnie niemal wyłącznie skupiać się na programach prac publicznych;

42. wzywa do wspierania i promowania zawodowej integracji ludności romskiej; stwierdza, że w celu odpowiedniego stosowania usług i środków oraz rozwijania procesów kierowania rozwojem zawodowym przez urzędy pracy należy zatrudniać asystentów i pracowników o pochodzeniu romskim zajmujących się konkretnymi sprawami;

43. wzywa Komisję i państwa członkowskie do utworzenia specjalnego systemu mentoringu i wsparcia w zakresie kształcenia poprzez świadczenie w ramach społeczności usług edukacyjnych i społecznych na rzecz młodzieży romskiej od wczesnego dzieciństwa do uniwersytetu, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii związanych z płcią;

44. zwraca się do państw członkowskich o pełne wykorzystanie możliwości w ramach funduszy strukturalnych, zwłaszcza Europejskiego Funduszu Społecznego, aby poprawić sytuację Romów w zakresie edukacji i zatrudnienia oraz dać im prawdziwą szansę na włączenie społeczne i uniknięcie ubóstwa, którego wskaźniki są nadal wysokie; wzywa państwa członkowskie do regularnego monitorowania postępów, zwłaszcza w odniesieniu do edukacji i szkolenia młodych Romów, a w szczególności kobiet;

45. zachęca państwa członkowskie do zwalczania stereotypów, aby zapobiegać piętnowaniu tej grupy etnicznej, co zniechęca pracodawców do zatrudniania ludności romskiej i prowadzi do dyskryminacji w administracji publicznej i szkołach, a także ma negatywny wpływ na relacje z władzami i poszukiwanie pracy;

46. ponownie podkreśla, że braki edukacyjne Romów mają ważny wymiar płciowy, ponieważ z danych wynika, że średnio 68 % kobiet romskich potrafi czytać i pisać, podczas gdy wśród mężczyzn odsetek ten wynosi 81 %, oraz że współczynnik skolaryzacji dziewcząt romskich na poziomie edukacji podstawowej wynosi jedynie 64 %, a podobnie dzieje się w odniesieniu do uczestnictwa w programach podnoszenia kwalifikacji zawodowych; zauważa jednak, że istnieją duże rozbieżności w powyższych danych statystycznych między państwami członkowskimi;

47. wzywa państwa członkowskie do opracowania specjalnych programów, aby zapewnić kontynuację nauki przez romskie dziewczęta i młode kobiety, zarówno na szczeblu podstawowym, jak i średnim i wyższym, a także do wprowadzenia specjalnych środków aby wspierać w szczególności nieprzerywanie nauki, dotując ich wchodzenie na rynek pracy oraz zapewniając szkolenia zawodowe; ponadto wzywa państwa członkowskie i Komisję do uwzględnienia tych środków przy koordynowaniu i ocenie NRIS;

48. wzywa państwa członkowskie do opracowania strategii przeciwdziałania dyskryminacji, aby zapobiegać rasistowskiemu zachowaniu w sferze publicznej, w szczególności na rynku pracy, i potępiać takie zachowanie, dbając o ścisłe przestrzeganie praw romskich kobiet i mężczyzn na rynku pracy;

49. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby inwestowały zasoby w zachęcanie osób uczących się w sposób nietradycyjny do kontynuowania edukacji oraz aby wspierały organizacje pozarządowe i programy, których celem jest wzmocnienie integracji osób uczących się w sposób nietradycyjny poprzez kształcenie i programy edukacyjne dla osób dorosłych;

50. wzywa państwa członkowskie do promowania sieci studentów romskich, wzmocnienia solidarności między nimi, zwiększania widoczności przypadków osób odnoszących sukcesy oraz przeciwdziałania izolacji romskich studentów;

51. wzywa państwa członkowskie, by zachęcały romskie rodziny do udziału w życiu szkolnym, do oceniania szkół, w których uczą się romskie dzieci i młodzież, oraz do wprowadzenia wszelkich niezbędnych zmian zapewniających integrację na płaszczyźnie edukacji oraz możliwość zdobywania osiągnięć przez wszystkich; podkreśla, że potrzebne są szczególne środki na rzecz romskich dziewcząt, oparte na przypadkach osób odnoszących sukcesy potwierdzone przez społeczność akademicką;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

52. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o przeznaczanie środków na budowę szkół, przedszkoli i żłobków o większej ilości miejsc, tak aby romskie dzieci mogły brać udział w zajęciach szkolnych wraz z innymi, nieromskimi dziećmi i aby nie spotykały się z dyskryminacją i pomijaniem w trakcie procesu edukacji ani odrzuceniem przez nauczycieli ze względu na pochodzenie etniczne;

53. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia programów systematycznego szkolenia w zakresie uwrażliwiania na kwestie płci i uwarunkowań kulturowych dla podmiotów świadczących usługi socjalne i usługi w zakresie opieki zdrowotnej;

54. podkreśla, że edukacja dziewcząt romskich pomaga w poprawie życia społeczności romskiej na różne sposoby, ponieważ jest to m.in. warunek decydujący o poprawie możliwości zatrudnienia kobiet romskich, ułatwiający im dostęp do rynku pracy i dający pewną stabilność dochodów, a także mający kluczowe znaczenie dla wychodzenia z ubóstwa i przewycięzania wykluczenia społecznego; zauważa ponadto, że uzupełnianie wiedzy nauczycieli o kulturze Romów pomaga ograniczać zjawisko wykluczenia społecznego; dlatego wzywa państwa członkowskie do zwalczania segregacji, do zadbania o większą dostępność edukacji oraz o poprawę jej zdolności integracyjnych, a także do zapewnienia metod nauczania uwzględniających aspekty kulturowe, co obejmuje asystentów szkolnych pochodzenia romskiego oraz zaangażowanie rodziców w życie szkoły, jednocześnie traktując priorytetowo poprawę kwalifikacji zawodowych z myślą o dopasowaniu ich do zapotrzebowania na rynku pracy;

55. wzywa Komisję i państwa członkowskie do określenia kobiet romskich jako wyraźnej grupy docelowej w inicjatywach z zakresu opieki zdrowotnej, zwłaszcza w odniesieniu do chorób, które są wyraźnie powiązane z kobiecym układem hormonalnym lub ubóstwem, takich jak osteoporoza, schorzenia mięśniowo-szkieletowe i choroby ośrodkowego układu nerwowego; ponadto zachęca do zapewnienia pełnej dostępności badań przesiewowych i profilaktycznych w kierunku nowotworów piersi i szyjki macicy, włącznie ze szczepieniami przeciwko wirusowi brodawczaka ludzkiego, a także do dążenia do objęcia opieką zdrowotną kobiet w ciąży już w pierwszych trzech miesiącach ciąży;

56. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia dostępu do opieki zdrowotnej, w szczególności poprzez udział organizacji pozarządowych kobiet romskich w pracach nad przygotowaniem, wdrażaniem i oceną programów w dziedzinie opieki zdrowotnej, tak aby kobiety i dziewczęta romskie mogły dokonywać własnych wyborów co do życia seksualnego, zdrowia i macierzyństwa poprzez promowanie planowania rodziny, udostępnienie pełnej gamy usług opieki zdrowotnej w dziedzinie zdrowia seksualnego, oraz poprzez ochronę dzieci i nastolatków przed wykorzystywaniem seksualnym i wczesnym zawieraniem małżeństw, zapobiegając śmiertelności noworodków i matek oraz zjawisku przymusowej sterylizacji;

57. wzywa państwa członkowskie do ułatwienia i propagowania zrównoważonego pod względem płci udziału wspólnot romskich w opracowywaniu, wdrażaniu, monitorowaniu i ocenie programów profilaktyki, leczenia, opieki i wsparcia, a także w ograniczaniu stygmatyzacji i dyskryminacji w systemie opieki zdrowotnej;

58. wzywa państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do opracowania i wdrożenia strategii politycznych zapewniających wszystkim kobietom romskim, także tym pochodzącym z najbardziej wykluczonych społeczności, dostęp do usług podstawowej opieki zdrowotnej, pomocy lekarskiej w przypadkach nagłych oraz profilaktyki zdrowotnej; wzywa także do organizowania skierowanych do pracowników służby zdrowia działań edukacyjnych służących zwalczaniu uprzedzeń wobec Romów;

59. wzywa państwa członkowskie do przeprowadzenia dochodzenia w sprawie pośredniej i bezpośredniej dyskryminacji kobiet romskich przy korzystaniu z praw podstawowych i dostępie do usług użyteczności publicznej, do zakazania i ścigania przejawów takiej dyskryminacji, a także do zapobiegania wszelkim innym formom dyskryminacji; podkreśla znaczenie, jakie ma prowadzenie kampanii uświadamiających, by zwalczać dyskryminację i rasistowskie stereotypy wobec Romów, a w szczególności kobiet romskich;

60. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uznania Romów, a w szczególności kobiet romskich, za szczególną grupę docelową programów operacyjnych i programów rozwoju obszarów wiejskich w kolejnym okresie programowania;

61. wzywa Komisję do opublikowania sprawozdania z oceny wdrożenia dyrektywy Rady 2000/43/EC w każdym państwie członkowskim; wzywa także Komisję do opracowania konkretnych zaleceń dla każdego państwa członkowskiego z myślą o objęciu ramami dyrektywy również wymiaru płci;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

62. wzywa Radę do osiągnięcia porozumienia w sprawie dyrektywy dotyczącej równego traktowania i wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną, aby zdelegalizować dyskryminację na każdym tle i dyskryminację wielokrotną we wszystkich sferach życia; wzywa także wszystkie instytucje UE do zadbania o to, aby dyskryminacja krzyżowa została objęta przepisami niniejszej dyrektywy;

63. wzywa państwa członkowskie do zajęcia się wszelkimi formami przemocy wobec kobiet, takimi jak przemoc domowa, wykorzystywanie seksualne i handel ludźmi, ze szczególnym uwzględnieniem kobiet romskich, oraz do wspierania ofiar poprzez włączenie do NRIS szczególnych celów w zakresie walki z handlem kobietami romskimi oraz poprzez zapewnienie odpowiednich środków na odpowiednie usługi użyteczności publicznej oraz poprzez udzielanie pomocy również w ramach podstawowych usług, takich jak system opieki zdrowotnej, organizacje pracownicze i system edukacji; zwraca się ponadto do Komisji o wsparcie tych inicjatyw rządowych i inicjatyw społeczeństwa obywatelskiego dotyczących tych problemów, gwarantując jednocześnie przestrzeganie praw podstawowych ofiar;

64. wzywa państwa członkowskie do współpracy z kobietami romskimi przy projektowaniu strategii służących wzmocnieniu ich pozycji i uwzględniających ich wielowymiarową tożsamość oraz do promowania działań przeciwstawiających się stereotypom płciowym, obejmujących zarówno kobiety i mężczyzn, jak i dziewczęta i chłopców;

65. zauważa, że aranżowane małżeństwa, małżeństwa dzieci i małżeństwa z przymusu to wciąż szeroko rozpowszechnione „tradycyjne praktyki”; podkreśla, że te praktyki stanowią pogwałcenie praw człowieka i mają nie tylko znaczący wpływ na zdrowie romskich dziewcząt, zwiększając zagrożenie komplikacjami podczas ciąży i porodu, ale także narażają dziewczęta na nadużycia seksualne i wykorzystywanie oraz przekreślają ich szanse na zdobycie edukacji i zatrudnienia;

66. wzywa państwa członkowskie, aby ratyfikowały i wdrożyły konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi, a także aby w pełni transponowały postanowienia dyrektywy 2011/36/UE w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar⁽¹⁾, w szczególności poprzez ulepszenie sposobów identyfikacji, zwiększenie ochrony oraz niesionej pomocy, w szczególności w odniesieniu do dzieci;

67. zwraca się do państw członkowskich i Komisji, by opracowały na szczeblu europejskim rozwiązania problemów dotyczących ludności romskiej, uwzględniając prawo do swobodnego przemieszczania się, przysługujące tej ludności jako obywatelkom i obywatelom europejskim, oraz konieczność współpracy między państwami członkowskimi, aby rozwiązać problemy, z jakimi boryka się ta grupa etniczna;

68. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania wymiany informacji i dobrych praktyk w odniesieniu do integracji kobiet romskich we wszystkich sferach życia społecznego;

69. zaleca państwom członkowskim, aby podjęły odpowiednie działania mające na celu przerwanie praktyki oddawania młodych kobiet romskich w aranżowane małżeństwa, co uwłacza ich godności;

70. wzywa państwa członkowskie do pilnego zajęcia się potrzebami starszych kobiet romskich, które są jedną z najbardziej narażonych grup, ponieważ nie mają wystarczających dochodów i w miarę starzenia się wymagają długoterminowej opieki zdrowotnej;

71. wzywa Komisję, by uruchomiła kompleksową strategię zwalczania przemocy wobec kobiet, zgodnie z apelami Parlamentu zawartymi w szeregu rezolucji; zwraca się do Komisji o dostarczenie narzędzi prawnych, w tym europejskiej dyrektywy w sprawie zwalczania przemocy ze względu na płeć;

72. wzywa do promowania i rozwijania języka romskiego i kultury romskiej, tworzenia struktur administracyjnych zajmujących się sprawami ludności romskiej oraz do wzmocnienia polityki dotyczącej ludności romskiej i jej wdrażania, a także do większego zaangażowania we współpracę międzynarodową związaną z kwestiami dotyczącymi ludności romskiej;

73. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s.1.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0546

Rozwój i budowanie państwowości Sudanu Południowego**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wysiłków społeczności międzynarodowej na rzecz rozwoju i budowania państwowości Sudanu Południowego (2013/2090(INI))**

(2016/C 468/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie sytuacji w Sudanie i Sudanie Południowym ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz krajów rozwijających się ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie IV Forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie perspektyw rozwoju dotyczących budowania pokoju i ugruntowywania tożsamości narodowej w regionach po konfliktach zbrojnych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając misję rozpoznawczą Komisji Rozwoju do Sudanu Południowego z lipca 2011 r.,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe unijnej misji obserwacji wyborów w sprawie referendum w Sudanie Południowym w dniach 9-15 stycznia 2011 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) a Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽⁶⁾, zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. ⁽⁷⁾, a następnie w Wagadugu dnia 22 czerwca 2010 r. ⁽⁸⁾,
- uwzględniając oświadczenie współprzewodniczących Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie sytuacji w Sudanie i Sudanie Południowym, wydane w Horsens (Dania) w maju 2012 r. ⁽⁹⁾,
- uwzględniając deklarację UE i jej państw członkowskich z dnia 9 lipca 2011 r. w sprawie niepodległości Republiki Sudanu Południowego ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 22 lipca 2013 r. w sprawie Sudanu i Sudanu Południowego ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając oświadczenie komisarz K. Georgijewej z dnia 5 lipca 2012 r. w sprawie Sudanu i Sudanu Południowego ⁽¹²⁾,
- uwzględniając opracowany przez Dyрекcję Generalną ds. Pomocy Humanitarnej plan wdrażania dotyczący pomocy humanitarnej dla Sudanu i Sudanu Południowego na rok 2013 i zmiany do niego ⁽¹³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 49.⁽²⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 38.⁽³⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 80.⁽⁴⁾ Dz.U. C 45 E z 23.2.2010, s. 74.⁽⁵⁾ http://eeas.europa.eu/eueom/pdf/missions/final-report-eueom-referendum-south-sudan-2011_en.pdf.⁽⁶⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.⁽⁷⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27.⁽⁸⁾ Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3.⁽⁹⁾ http://www.europarl.europa.eu/intcoop/acp/2012_horsens/pdf/soudan_en.pdf.⁽¹⁰⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_Data/docs/pressdata/EN/foraff/123591.pdf.⁽¹¹⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/138254.pdf.⁽¹²⁾ http://europa.eu/rapid/press-release_MEMO-12-524_pl.htm⁽¹³⁾ http://ec.europa.eu/echo/files/funding/decisions/2013/HIPs/Sudan-SouthSudan_en.pdf.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- uwzględniając oświadczenia rzecznika wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z dnia 18 czerwca 2013 r. w sprawie śmiertelnego ataku na tymczasowe pokojowe siły zbrojne ONZ w Abyei (UNISFA) w Południowym Kordofanie ⁽¹⁾, z dnia 1 maja 2013 r. w sprawie konfliktu w sudańskich prowincjach Południowego Kordofanu i Nilu Błękitnego ⁽²⁾, a także z dnia 8 stycznia 2013 r. w sprawie niedawnego rozwiązania organizacji społeczeństwa obywatelskiego w Sudanie ⁽³⁾,
- uwzględniając oświadczenie wydane lokalnie przez delegację UE w dniu 25 lipca 2013 r. w następstwie rozwiązania przez prezydenta rządu Republiki Sudanu Południowego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając deklarację z Dili zatytułowaną „Nowa wizja budowania pokoju i państwowości” z dnia 10 kwietnia 2010 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając Nowy ład na rzecz państw niestabilnych przedstawiony podczas czwartego forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, które odbyło się w Pusan w 2011 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając sprawozdanie OECD za rok 2011 na temat międzynarodowego zaangażowania w państwach niestabilnych – Republika Sudanu Południowego ⁽⁷⁾,
- uwzględniając raport Banku Światowego w sprawie rozwoju z 2011 r.: konflikty, bezpieczeństwo i rozwój ⁽⁸⁾,
- uwzględniając raport panelu wykonawczego wysokiego szczebla Unii Afrykańskiej w sprawie Sudanu i Sudanu Południowego (AUHP), opublikowany w dniu 31 lipca 2013 r. ⁽⁹⁾,
- uwzględniając oświadczenie rzecznika sekretarza ONZ z dnia 8 marca 2013 r. w sprawie utworzenia bezpiecznej zdemilitaryzowanej strefy granicznej między Sudanem i Sudanem Południowym oraz reaktywacji wspólnego mechanizmu weryfikacji i monitorowania granic ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 27 czerwca 2013 r. przyjętą przez Radę Praw Człowieka ONZ w sprawie pomocy technicznej i budowania potencjału dla Sudanu Południowego w dziedzinie praw człowieka (A/HRC/21/L.7/Rev.1),
- uwzględniając porozumienie ramowe w sprawie ustaleń politycznych i dotyczących bezpieczeństwa w prowincjach Nilu Błękitnego i Kordofanu, podpisane w dniu 28 czerwca 2011 r. ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając konkluzje sprawozdań Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka, przedstawionych Radzie Praw Człowieka na jej 21. i 23. posiedzeniu ⁽¹²⁾,
- uwzględniając porozumienia zawarte w dniu 27 września 2012 r. w Addis Abebie między Republiką Sudanu i Republiką Sudanu Południowego ⁽¹³⁾,
- uwzględniając raport Amnesty International za 2013 r. w sprawie sytuacji praw człowieka w Sudanie Południowym ⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie organizacji Human Rights Watch zatytułowane „This old man can feed us, you will marry him” (Ten starzec może nas wyżywić, poślubisz go) ⁽¹⁵⁾,

⁽¹⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_Data/docs/pressdata/EN/foraff/137507.pdf.

⁽²⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/136969.pdf

⁽³⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/134590.pdf

⁽⁴⁾ http://eeas.europa.eu/statements/local/local_statement_south_sudan_24072013_en.pdf.

⁽⁵⁾ http://timor-leste.gov.tl/wp-content/uploads/2010/04/Dili_Declaration_FINAL_12.04.20101.pdf.

⁽⁶⁾ <http://www.oecd.org/dac/effectiveness/Final%20file.pdf>, strona 39.

⁽⁷⁾ <http://www.oecd.org/countries/southsudan/48697972.pdf>.

⁽⁸⁾ http://wdronline.worldbank.org/worldbank/a/c.html/world_development_report_2011/abstract/WB.978-0-8213-8439-8.abstract.

⁽⁹⁾ <http://appablog.wordpress.com/2013/07/31/report-of-the-african-union-high-level-implementation-panel-for-sudan-and-south-sudan/>.

⁽¹⁰⁾ <http://www.un.org/sg/statements/index.asp?nid=6644>.

⁽¹¹⁾ http://www.sudantribune.com/IMG/pdf/Two_Areas_Agreement.pdf.

⁽¹²⁾ http://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session21/A-HRC-21-34_en.pdf.

http://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session21/A.HRC.21.62_en.pdf http://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session23/A-HRC-23-31_en.pdf.

⁽¹³⁾ <http://www.rssnegotiationteam.org/historic-september-27-peace-agreements.html>.

⁽¹⁴⁾ <http://www.amnesty.org/en/region/south-sudan/report-2013>.

⁽¹⁵⁾ <http://www.hrw.org/reports/2013/03/07/old-man-can-feed-us-you-will-marry-him-0>.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając art.48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0380/2013),
- A. mając na uwadze, że w rezolucji 1966 (2011) Rada Bezpieczeństwa ONZ z zadowoleniem przyjęła utworzenie Republiki Sudanu Południowego w dniu 9 lipca 2011 r., a także mając na uwadze, że Zgromadzenie Ogólne ONZ przegłosowało w dniu 14 lipca 2011 r. przyjęcie Sudanu Południowego jako państwa członkowskiego (A/RES/65/308);
- B. mając na uwadze, że problemy ciągłego braku bezpieczeństwa, zacołania i słabych rządów dotyczące region Sahelu aż po Róg Afryki można rozwiązać jedynie dzięki całościowemu podejściu;
- C. mając na uwadze, że nowe państwo Sudanu Południowego jest również jednym z najuboższych krajów na świecie, w którym 50 % ludności żyje poniżej progu ubóstwa, a samo nowe państwo, powstałe w wyniku konfliktu wojennego i usytuowane w niestabilnym regionie, może ponieść klęskę, jeżeli wspólnota międzynarodowa i lokalne podmioty nie osiągną porozumienia w sprawie zastosowania strategii czyniącej zeń państwo demokratyczne i obejmujące wszystkich;
- D. mając na uwadze, że przedsięwzięto pewne środki w kontekście reformy sektora bezpieczeństwa (RSB), takie jak ustanowienie narodowej policji południowosudańskiej (SSNPS), Rady Bezpieczeństwa Narodowego i Rozbrojenia (NSDC) oraz Rady Demobilizacji i Reintegracji (DRC);
- E. mając na uwadze, że dobrobyt i przetrwanie nowego państwa, jakim jest Sudan Południowy, w dużej mierze zależy od konstruktywnych i pokojowych stosunków z wszystkimi krajami sąsiedzkimi, w szczególności z Republiką Sudanu, oraz od zdolności tych dwóch krajów do pogodzenia swoich różnic, a także uzgodnienia i realizowania wykonalnych rozwiązań, zwłaszcza w odniesieniu do konfliktów granicznych, dochodów z ropy naftowej, ostatecznego statusu Abyei, długu państwowego i obywatelstwa;
- F. mając na uwadze, że budowanie państwowości oraz pokonanie słabości wymaga długoterminowej perspektywy, a także solidnego, przewidywalnego i stabilnego zaangażowania wspólnoty międzynarodowej;
- G. mając na uwadze, że Sudan Południowy, który jako nowe państwo stawia czoła wielu poważnym wyzwaniom, równocześnie osiągnął znaczny postęp w kluczowych wskaźnikach dotyczących rozwoju od czasu wdrożenia całościowego porozumienia pokojowego z 2005 r., o czym świadczy sześciokrotny wzrost zapisów do szkół podstawowych, spadek śmiertelności wśród dzieci o 25 %, a także powołanie podstawowych instytucji państwowych na szczeblach federalnym i państwowym;
- H. mając na uwadze, że dzieci jako pierwsze doznają krzywd w wyniku braku bezpieczeństwa i konfliktów, które dotyczą Sudanu Południowy; mając na uwadze przemoc seksualną, której doświadczają kobiety i dzieci, jak również wcielanie tych ostatnich w szeregi ugrupowań zbrojnych;
- I. mając na uwadze, że kiedy więcej kobiet uczestniczy w procesie rozstrzygania konfliktów i w podejmowaniu decyzji politycznych, rozszerza się zakres demokratycznej odbudowy;
- J. mając na uwadze, że uzależnienie Sudanu Południowego od produkcji ropy naftowej, która dostarcza około 88 % dochodu krajowego, jest duże i całkowicie związane z eksportem z Republiki Sudanu; mając na uwadze, że to zbyt duże uzależnienie jest zagrożeniem dla gospodarki kraju, ale też stanowi narzędzie nacisku na ten nowy kraj, co wywołuje dodatkowe napięcie, a nawet konflikty, zwłaszcza z Sudanem, lub konflikty międzyetniczne, jak można było zaobserwować przez ostatnie dwa lata; mając na uwadze, że Sudan Południowy zawarł z sąsiednimi krajami (Kenią, Etiopią i Dżibuti) porozumienia o zbadaniu możliwości budowy dwóch nowych rurociągów łączących jego pola naftowe z Zatoką Adeńską oraz Oceanem Indyjskim;
- K. mając na uwadze zaprzestanie produkcji ropy naftowej przez rząd południowosudański przez przeszło rok, a także zamknięcie rurociągów w Sudanie, co w konsekwencji pozbawiło kraj głównych dochodów i pogрузżyło go w poważnym kryzysie finansowym, po którym nastąpił wciąż trwający okres oszczędności budżetowych;
- L. mając na uwadze, że według wskaźnika zarządzania zasobami naturalnymi za rok 2013 Sudan Południowy – mając „ambitne ramy prawne, których celem jest propagowanie przejrzystego zarządzania sektorem naftowym” – znajduje się na 50. miejscu (na 58 ocenianych państw), gdyż władzom tego państwa nie udało się przekazać informacji o tym sektorze, ani też wprowadzić właściwych mechanizmów monitorowania i kontroli;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- M. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa udzieliła znaczącego politycznego i materialnego wsparcia dla niepodległości i przetrwania Sudanu Południowego, a także jego rozwoju gospodarczego i społecznego oraz mając na uwadze, że UE odegrała bardzo pozytywną rolę w tym względzie; mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie zobowiązały się z okazji niepodległości Sudanu Południowego do nawiązania bliskiego i długoterminowego partnerstwa z Republiką Sudanu Południowego i jego ludnością;
- N. mając na uwadze, że w dniu 23 maja 2011 r. Rada zatwierdziła pakiet finansowy w wys. 200 mln EUR dla Sudanu Południowego, który jest finansowym wkładem UE do wspólnego krajowego dokumentu strategicznego (strategia reagowania) dla Sudanu Południowego na lata 2011-2013;
- O. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa i międzynarodowe organizacje humanitarne w szerokim zakresie zareagowały na potrzebę złagodzenia cierpień ludności w tym regionie, chociaż dostęp do niektórych regionów okazał się niemożliwy z powodu działań ugrupowań rebelianckich i rządu sudańskiego, a UE dostarczyła i nadal dostarcza tam znacznej pomocy humanitarnej, której wartość w samym tylko roku 2012 wyniosła 110 mln EUR;
- P. mając na uwadze, że perspektywy długoterminowego rozwoju i budowania państwowości w Sudanie Południowym są nierozzerwalnie powiązane z regionalną współzależnością w Rogu Afryki, zwłaszcza jeśli chodzi o rozwiązywanie problemów bezpieczeństwa z sąsiednim Sudanem (w tym w regionach Darfuru, Kordofanu i Nilu Błękitnego) oraz inwestowanie w integrację ekonomiczną z innymi partnerami regionalnymi;
- Q. mając na uwadze, że Sudan Południowy jest jednym z pierwszych krajów, w którym wspólne planowanie działań Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), Komisji i państw członkowskich w połączeniu z planem rozwoju Sudanu Południowego zostało wprowadzone w życie w formie jednolitego unijnego dokumentu strategii krajowej, uzgodnionego w grudniu 2011 r. i opiewającego na łączną kwotę 830 mln EUR pomocy rozwojowej;
- R. mając na uwadze, że Sudan Południowy nie przystąpił jeszcze do Umowy z Kotonu, gdyż jego rząd wyraża obawy co do ewentualnych skutków dla stosunków tego kraju z Republiką Sudanu; mając na uwadze, że przystąpienie do Umowy z Kotonu nie zobowiązałoby Sudanu Południowego do natychmiastowego przystąpienia do statutu rzymskiego; mając na uwadze, że niechęć do przystąpienia do Umowy z Kotonu prowadzi do problemów w planowaniu pomocy UE od 2014 r. w ramach 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju, co potencjalnie może spowodować wykluczenie Sudanu Południowego nie tylko z przydziału kwot krajowych, ale także z funduszy regionalnych i znacznych zasobów Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), które poprawiłyby infrastrukturę tego kraju i zwiększyły regionalną integrację gospodarczą; mając na uwadze, że poprzez ratyfikację umowy z Kotonu Sudan Południowy zwiększyłby swoją zdolność przyciągania inwestorów z europejskiego sektora prywatnego; mając na uwadze, że dodatkowe instrumenty finansowe, do których Sudan Południowy miałby dostęp po przystąpieniu do umowy z Kotonu, w równym stopniu mogłyby pomóc we wdrażaniu porozumień z Addis Abeby;
- S. mając na uwadze, że Rada w sierpniu 2010 r. mianowała Rosalind Marsden specjalną przedstawicielką Unii Europejskiej w Sudanie, a następnie rozszerzyła i przedłużyła jej mandat, lecz w czerwcu 2013 r. zgodziła się o przedłużeniu jedynie o cztery miesiące do dnia 31 października 2013 r. z myślą o włączeniu go do mandatu specjalnego przedstawiciela w Rogu Afryki pomimo jej niedokończonych prac oraz ważnej roli odgrywanej przez nią w propagowaniu umiejętnego korzystania z różnych unijnych narzędzi, a także wpływu na rozwój sytuacji w tym regionie; mając na uwadze, że bez wyznaczonego Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Sudanie/Sudanie Południowym UE pozostanie z boku podczas międzynarodowych negocjacji i starań;
- T. mając na uwadze pomoc udzieloną przez Unię Europejską Panelowi Wykonawczemu Wysokiego Szczebla Unii Afrykańskiej pod przewodnictwem byłego prezydenta Republiki Południowej Afryki Thabo Mbeki, a także pomoc udzieloną przez Unię Europejską misjom ONZ, tj. misji ONZ w Sudanie (UNMIS), misji ONZ w Republice Sudanu Południowego (UNMISS), wspólnej misji UA i ONZ w Darfurze (UNAMID) oraz tymczasowym siłom bezpieczeństwa ONZ w Abyei (UNISFA);
- U. mając na uwadze, że Nowy ład na rzecz państw niestabilnych został sformułowany przez grupę państw G7+ (łącznie z Sudanem Południowym) oraz Międzynarodowy dialog na rzecz budowania pokoju i państwowości (IDPS), a następnie przyjęty przez UE wraz z 36 innymi krajami na zorganizowanym w Pusan w grudniu 2011 r. czwartym forum wysokiego szczebla poświęconym skuteczności pomocy;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- V. mając na uwadze, że w Waszyngtonie w kwietniu 2013 r. odbyło się forum partnerów gospodarczych, na którym ogłoszono zamiar zawarcia porozumienia w sprawie nowego ładu (new deal compact), określającego ramy nowych zobowiązań wspólnoty międzynarodowej na rzecz pomocy rozwojowej dla Sudanu Południowego;
- W. mając na uwadze, że zewnętrzne działania związane z budowaniem państwowości i rozwojem mogą być udane jedynie wtedy, kiedy przywódcy Sudanu Południowego zaangażują się w nie i będą w stanie rozwinąć odpowiedzialne, reaktywne i obejmujące wszystkich zarządzanie, a także przewyciężyć krótkoterminowe lub grupowe interesy; mając na uwadze, że Sudan Południowy nie został jeszcze objęty większością wskaźników zarządzania i że wciąż dostępnych jest bardzo niewiele danych liczbowych dotyczących zakresu korupcji w tym kraju; mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa, prywatna i publiczna, nie toleruje korupcji i w związku z tym musi zagwarantować, że udzielanie pomocy lub inwestycje nie prowadzą do szkodliwych praktyk lub im nie sprzyjają;
- X. mając na uwadze, że brak jest sieci zabezpieczenia społecznego, a dostęp do takich usług, jak opieka zdrowotna, zaopatrzenie w energię elektryczną czy wodę pozostaje nadzwyczaj ograniczony; mając na uwadze, że według niektórych szacunków jedynie jedna trzecia ludności ma dostęp do czystej wody, a także mając na uwadze, że kwestie dostępu do wody nasiliły konflikty gminne;
- Y. mając na uwadze, że w Sudanie Południowym odnotowuje się wśród kobiet i dziewcząt najwyższy na świecie wskaźnik umieralności okołoporodowej matek oraz że co siódma kobieta w tym kraju umiera w trakcie porodu lub tuż po nim ⁽¹⁾; mając na uwadze, że do głównych przyczyn śmiertelności okołoporodowej matek należą infekcje i/lub krwawienia oraz że w Sudanie Południowym występują poważne braki podstawowego sprzętu medycznego, wykwalifikowanych pielęgniarek/pielęgniarzy oraz położnych,
- Z. mając na uwadze, że w Sudanie Południowym szacunkowo 48 % dziewcząt w wieku 15-19 lat jest zmuszanych do zawarcia związku małżeńskiego, oraz mając na uwadze, że według doniesień do zawarcia związku małżeńskiego zmuszane są również dwunastoletnie dziewczęta, co bezpośrednio wpływa na uczęszczanie dziewcząt do szkół, gdyż stanowią one zaledwie 39 % uczniów szkół podstawowych i 30 % uczniów szkół średnich,
- AA. mając na uwadze, że przekonanie o tym, że dziewczęta i kobiety są własnością swych ojców lub mężów, jest skostniałym elementem systemu posagowego, który obowiązuje w Sudanie Południowym,
- AB. mając na uwadze, że przemoc w rodzinie uważa się za skostniałą normę społeczną w całym Sudanie Południowym, a 82 % kobiet oraz 81 % mężczyzn jest zdania, że kobieta powinna tolerować przemoc domową oraz zachować ten problem w kręgu rodzinnym ⁽²⁾,
- AC. mając na uwadze, że wskaźnik analfabetyzmu jest szacowany na ponad 80 % ludności (najwyższy wskaźnik na świecie w przypadku kobiet), a wskaźnik dostępu dziewcząt do edukacji należy do najniższych na świecie, gdyż dziewczęta stanowią jedynie 25 % dzieci objętych kształceniem; mając na uwadze brak nauczycieli;
- AD. mając na uwadze wysoki deficyt nauczycieli oraz naglące zapotrzebowanie na absolwentów szkół zawodowych, jak również na placówki oświatowe, które kształciłyby wykwalifikowaną siłę roboczą;
- AE. mając na uwadze duże obszary gruntów rolnych w Sudanie Południowym, co oznacza nie tylko bardzo obiecujący potencjał sektora rolnego w dziedzinie korzystnych perspektyw handlowych i tworzenia lokalnych miejsc pracy, ale też pomogłoby zaspokoić potrzeby żywnościowe samego kraju, a także – z czasem – krajów sąsiednich;
- AF. mając na uwadze, że kobiety stanowią kluczową siłę zdolną usprawnić rozwiązywanie problemu braku bezpieczeństwa żywnościowego i pewności wyżywienia, a także mogą przyczyniać się do podnoszenia wydajności rolnictwa;
- AG. mając na uwadze prawie całkowity brak stałej drogowej, kolejowej i wodnej infrastruktury transportowej w Sudanie Południowym; mając na uwadze, że rozwój tej infrastruktury jest konieczny do napędzenia wzrostu gospodarczego kraju, a także rozwoju handlu, dostępu do rynków oraz do tworzenia miejsc pracy;

⁽¹⁾ Analizy i informacje z zakresu pomocy humanitarnej, sprawozdanie dotyczące bezpieczeństwa kobiet w Sudanie Południowym z 2012 r.

⁽²⁾ Conflict and Health, marzec 2013 r.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- AH. mając na uwadze, że liczbę min przeciwpiechotnych i niewybuchów znajdujących się jeszcze na terytorium Sudanu Południowego od czasu wojny domowej szacuje się na wiele milionów;
- AI. mając na uwadze, że bezpieczeństwo wewnętrzne pozostaje jednym z kluczowych wyzwań dla Sudanu Południowego, gdzie wybuchają liczne konflikty o niewielkim natężeniu, prowadząc do poważnych problemów humanitarnych; mając na uwadze, że powtarzają się doniesienia o nadużyciach popełnianych przez siły bezpieczeństwa Sudanu Południowego, takich jak egzekucje pozasądowe, gwałty i torturowanie podczas akcji rozbrajania ludności cywilnej; mając na uwadze, że podjęte po 2005 r. działania demobilizacyjne, rozbrojeniowe i reintegracyjne przeciągają się, a także mając na uwadze, że brak jest możliwości do zaakceptowania systemów emerytalnych dla weteranów;
- AJ. mając na uwadze, że ludność jest narażona na poważne ryzyko związane z brakiem bezpieczeństwa żywnościowego, który w tym roku dotknął 4,1 mln mieszkańców Sudanu Południowego; mając na uwadze bardzo ograniczony dostęp do opieki medycznej, wysoki deficyt personelu i sprzętu medycznego oraz potrzeby humanitarne ludności przesiedlonej z powodu konfliktów; mając na uwadze najwyższy na świecie wskaźnik umieralności okołoporodowej matek i wskaźnik umieralności dzieci do 5 roku życia;
- AK. mając na uwadze, że Sudan Południowy spadł o 12 miejsc w rankingu organizacji Reporterzy bez Granic z 2013 r. dotyczącym światowego wskaźnika wolności prasy – państwo to zajmuje 124. miejsce spośród 180 ocenianych państw;
- AL. mając na uwadze, że trwała i długoterminowa stabilizację w Rogu Afryki można osiągnąć tylko w oparciu o silne instytucje, właściwą rolę i przestrzeń dla społeczeństwa obywatelskiego, praworządność oraz poszanowanie praw człowieka, w szczególności wolności wypowiedzi, oraz w oparciu o solidne perspektywy rozwoju gospodarczego dla ogółu społeczeństwa; mając na uwadze, że odłączenie się Sudanu Południowego od Sudanu według doniesień doprowadziło do konfliktu religijnego; mając na uwadze, że wielu uchodźców uciekło z Sudanu do Sudanu Południowego, który w znacznej mierze zamieszkują chrześcijanie; mając na uwadze, że szacunkowa liczba uchodźców, którzy przedostali się z Sudanu do Sudanu Południowego, w czerwcu 2013 r. wyniosła 263 000 ⁽¹⁾;
- AM. mając na uwadze, że dziennikarzom często grożono, a także aresztowano ich i przetrzymywano w zamknięciu bez powodu; mając na uwadze, że donoszono o nękanii i nielegalnym przetrzymywaniu dziennikarzy przez siły bezpieczeństwa; mając na uwadze, że władzom Sudanu Południowego nie udało się przeprowadzić szybkich, skutecznych i bezstronnych dochodzeń w sprawie ataków na dziennikarzy lub w przypadkach takich, jak zabójstwo krytyka rządu i dziennikarza Isaiaha Abrahama;
- AN. mając na uwadze, że słabości wymiaru sprawiedliwości prowadzą do poważnych naruszeń praw człowieka; mając na uwadze, że zachodzi wyraźna potrzeba specjalistycznego przeszkolenia osób wykonujących zawody prawnicze w zakresie praw człowieka; mając na uwadze, że w celu rozwiązania problemu bezkarności należy zwiększyć wiedzę na temat kluczowych instrumentów praw człowieka, co umożliwi ich stosowanie; mając na uwadze, że prawie całkowicie brak jest pomocy prawnej w systemie sądownictwa karnego;
- AO. mając na uwadze, że językiem urzędowym Sudanu Południowego jest angielski, który nie jest w powszechnym użyciu, a większość mieszkańców tego kraju jest niepiśmienna oraz mając na uwadze, że język angielski głównie używany jest w urzędach publicznych, systemie sądowniczym, prywatnych przedsiębiorstwach i największych mediach kraju; mając na uwadze, że poszczególne ludy zamieszkujące Sudan Południowy posługują się łącznie ponad 60 językami i dialektami; mając na uwadze, że język stanowi istotny czynnik jedności narodowej, w związku z czym ważna jest właściwa polityka językowa;
- AP. mając na uwadze, że w Sudanie Południowym wciąż stosuje się karę śmierci, dopóki do konstytucji tego państwa nie zostaną wprowadzone poprawki z tym związane;
- AQ. mając na uwadze, że przeważające występowanie ślubów dzieci – blisko połowa wszystkich dziewcząt w Sudanie Południowym w wieku 15-19 lat jest zameżna – stwarza warunki zwiększające ich narażenie na fizyczne, seksualne, psychologiczne i ekonomiczne nadużycia;

⁽¹⁾ Agenda ONZ ds. Uchodźców, „Skonsolidowany program apeli o wsparcie (CAP) dla Sudanu Południowego, przegląd śródroczny 2013”.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

AR. mając na uwadze, że sprawiedliwy udział kobiet w sferze publicznej zagwarantowany jest prawem konstytucyjnym wspieranym przez wprowadzenie parytetu na poziomie 25 %; mając na uwadze, że pomimo zaangażowania rządu Sudanu Południowego na rzecz zwiększania udziału kobiet w sektorze publicznym odnotowano niewielkie postępy w tym zakresie; mając na uwadze, że skuteczne zaangażowanie mieszkank Sudanu Południowego w działania na rzecz zaprowadzania pokoju, sprawowanie rządów i rozwój gospodarczy mogą pomóc w umacnianiu pokoju i bezpieczeństwa w kraju;

1. z zadowoleniem przyjmuje niedawne sygnały świadczące o złagodzeniu napięcia między rządami Sudanu Południowego i Republiką Sudanu, zademonstrowane podczas wizyty prezydenta Sudanu Południowego w Republice Sudanu na początku września 2013 r., a także deklaracje dobrej woli po obu stronach złożone przy tej okazji; podkreśla, że rozwój gospodarczy i społeczny obu krajów w dużej mierze zależy od pokojowych i nastawionych na współpracę stosunków między obydwojma krajami;

2. wzywa rządy obu krajów oraz wspólnotę międzynarodową do kontynuowania i zintensyfikowania działań zmierzających do rozwiązania problemów pozostawionych bez rozwiązania po wygaśnięciu całościowego porozumienia pokojowego z 2005 r. i nastaniu niepodległości Sudanu Południowego w lipcu 2011 r., które to problemy wciąż są przeszkodą w nawiązaniu dobrosąsiedzkich stosunków, a także do całkowitego zaprzestania używania gróźb i sił zbrojnych oraz wspomagania nielegalnych ugrupowań wojskowych w tym regionie;

3. wzywa władze Sudanu Południowego, by podporządkowały się postanowieniom rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2109, by stały na straży rządów prawa, wypełniły swój obowiązek ochrony ludności cywilnej oraz by zapewniały poszanowanie praw podstawowych swoich obywateli; apeluje również do władz Sudanu Południowego o zintensyfikowanie działań mających na celu zwalczanie masowych, brutalnych kradzieży bydła, do jakich tradycyjnie dochodzi na wiejskich obszarach kraju;

4. ubolewa, że zalecenie Unii Afrykańskiej wydane dla rządów w Chartumie i Dżubie, by w październiku 2013 r. zorganizować referendum dotyczące spornego regionu Abyei nie przyniosło rezultatów; zwraca się do władz Sudanu Południowego, by umożliwiły udział w referendum wędrownemu ludowi Misseriyya, ponieważ w przeciwnym przypadku Chartum przeciwstawia się zorganizowaniu referendum; z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie władz Sudanu Południowego, w którym przypomina się, że lud Misseriyya miał zawsze wolny dostęp do wody i pastwisk w regionie Abyei oraz że w przyszłości członkowie tego ludu będą nadal mogli korzystać z tego prawa;

5. występuje wobec rządów Sudanu i Sudanu Południowego z propozycją zwrócenia się w ostatniej instancji do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości (MTS) w sprawie sądowego i pokojowego rozwiązania ostatnich sporów granicznych między tymi dwoma krajami;

6. apeluje do Republiki Sudanu i Republiki Sudanu Południowego o całkowite przestrzeganie porozumień zawartych we wrześniu 2012 r. w Addis Abebie;

7. ponawia swoje poparcie dla regionalnego zaangażowania Unii Europejskiej w kontekście unijnych ram strategicznych dla Rogu Afryki, jak również całościowego podejścia do Sudanu i Sudanu Południowego; zwraca ponadto uwagę na zbliżone warunki geograficzne w regionie Sahelu oraz na wzajemnie powiązane wyzwania polityczne, gospodarcze i społeczne w tym regionie; wzywa zatem Unię Europejską do skuteczniejszej koordynacji strategii w szerszym pojętym regionie, szczególnie poprzez powiązanie celów i zakresu ram strategicznych UE na rzecz Rogu Afryki z celami i zakresem strategii UE na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu; zachęca do uwzględnienia praw człowieka w ściśle powiązany sposób w ramach obu instrumentów; ponadto wzywa Unię Europejską do współpracy ze Specjalnym Przedstawicielem Unii Europejskiej (SPUE) w regionie Sahelu i SPUE ds. Praw Człowieka, w uzupełnieniu do współpracy ze SPUE w regionie Rogu Afryki, przy jednoczesnym stawianiu czoła wyzwaniom, z którymi wciąż zmaga się ten region, oraz do zobowiązania się do nawiązania pełnego dialogu z partnerami regionalnymi z myślą o wzmocnieniu współpracy i rozwoju;

8. uznaje i w pełni popiera pozytywne działania specjalnej przedstawiciel UE w Sudanie i Sudanie Południowym, a także innych partnerów UE; wzywa wszystkie instytucje UE i państwa członkowskie do nawiązania lub utrzymania konstruktywnego dialogu z obydwojma państwami, a także do przyczynienia się do rzeczywistego procesu prowadzenia kompleksowego dialogu narodowego z myślą o przyszłości narodu sudańskiego i południowosudańskiego;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

9. apeluje do władz Sudanu i Sudanu Południowego o pełne wdrożenie całościowego porozumienia pokojowego, w którym wezwano oba państwa do rozwiązania kwestii dotyczących podziału władzy, obywatelstwa, dochodów z ropy naftowej i podziału długu; podkreśla, że pomimo istotnych różnic między rządami w Chartumie i Dżubie, zwłaszcza jeśli chodzi o kontrowersyjne referendum w sprawie Abyei, które miało się odbyć w październiku 2013 r., odnotowuje się pozytywne oznaki współpracy między tymi rządami, jak inicjatywa dotycząca umożliwienia ruchu transgranicznego, stanowiąca krok przygotowujący do zawarcia porozumień handlowych między obydwojoma państwami; z uznaniem wyraża się o postępach poczynionych przez Unię Afrykańską w zakresie nakłaniania prezydentów Sudanu i Sudanu Południowego do współpracy z myślą o wspieraniu wdrażania umów o współpracy; wzywa Sudan i Sudan Południowy do wznowienia negocjacji w sprawie zaopatrywania Północy w ropę naftową;

10. apeluje do Sudanu Południowego i Sudanu o jak najlepsze wykorzystanie bogactwa i możliwości, jakie oferują temu regionowi zasoby ropy naftowej, oraz o osiągnięcie porozumienia w sprawie niewyjaśnionych przejściowych uzgodnień gospodarczych między obydwojoma krajami;

11. podkreśla znaczenie umowy o współpracy, w tym umów sektorowych, między Sudanem a Sudanem Południowym podpisanych dnia 27 września 2012 r. w Addis Abebie; wyraża jednak obawy w związku z jednostronnym oświadczeniem rządu Sudanu o zaprzestaniu eksportu ropy naftowej z Sudanu Południowego i o zamrożeniu wszystkich umów sektorowych, co zaszkodzi gospodarkom obu państw i nasili napięcie w regionie; wzywa oba rządy do współpracy z panelem wykonawczym wysokiego szczebla z ramienia Unii Afrykańskiej na rzecz powrotu do umowy o współpracy, do zaprzestania wspierania uzbrojonych grup rebeliantów, do pełnego przestrzegania umowy o bezpiecznej zdemilitaryzowanej strefie granicznej kontrolowanej przez rozszerzone tymczasowe siły bezpieczeństwa ONZ w Abyei oraz do przygotowania referendum w sprawie przyszłego statusu Abyei;

12. wzywa wszystkie grupy i strony w Sudanie Południowym do opracowania wspólnej wizji dla kraju i jego pokojowego, pomyślnego i zrównoważonego rozwoju; przedstawia rządowi Sudanu Południowego propozycję rozpoczęcia krajowej uwzględniającej wszystkich debaty w celu zakończenia konfliktów etnicznych i nawiązania pokojowych relacji;

13. podkreśla znaczenie pokazania ludności Sudanu Południowego wartości i skuteczności jej nowego demokratycznego państwa, również poprzez utworzenie stabilnego rządu, który nie będzie funkcjonował w oparciu o arbitralne dekrety prezydenckie i zapewni rozdział władzy ustawodawczej, wykonawczej i sędziowskiej, poszanowanie praw człowieka i wolności mediów, zapobieganie korupcji i zwalczanie jej oraz świadczenie usług publicznych i budowę infrastruktury, w tym także na obszarach wiejskich poza Dżubą; ubolewa nad skutkami korupcji dla tego nowego państwa i wzywa międzynarodową społeczność darczyńców, w tym Unię Europejską, do dokładnej oceny zdolności Sudanu Południowego do rozwiązania tego problemu; ponadto apeluje do Sudanu Południowego o zintensyfikowanie starań na rzecz zwalczania korupcji, co obejmuje inicjatywy prezydenta S. Kiira przeciwko wyższym urzędnikom, jednocześnie zachęcając rząd do dalszego wdrażania planu rozwoju, w tym również w drodze dywersyfikacji gospodarki, aby nie była już zależna od eksportu ropy naftowej;

14. apeluje do Sudanu Południowego o ratyfikowanie Umowy z Kotonu zawartej między UE a krajami AKP, co umożliwi długoterminowe zaangażowanie się UE na rzecz rozwoju Sudanu Południowego, i podkreśla, że przystąpienie Sudanu Południowego do tej umowy w żaden sposób nie wpłynie na pojednanie i konstruktywne relacje w Republiką Sudanu, w którego długofalowym interesie leży pomyślny rozwój wszystkich jego sąsiadów;

15. apeluje do Sudanu Południowego o jak najszybsze ratyfikowanie międzynarodowych konwencji poświęconych ochronie praw człowieka;

16. wzywa kluczowych partnerów międzynarodowych, a zwłaszcza państwa członkowskie UE, Komisję oraz ESDZ do utrzymania ich zaangażowania na rzecz rozwoju i budowania państwowości, a także bezpieczeństwa ludzi dla całej ludności Sudanu Południowego; podkreśla potrzebę powiązania budowania pokoju, w tym kwestii rozliczenia się z przeszłością, z wysiłkami związanymi z budowaniem państwowości w celu zapewnienia zrównoważonego budowania państwowości; popiera zaangażowanie UE jako kluczowego partnera w kontekście Nowego Ładu za pośrednictwem State Building Compact (Porozumienia w sprawie budowania państwowości);

17. wzywa kluczowych partnerów międzynarodowych, a zwłaszcza państwa członkowskie UE, Komisję oraz ESDZ do utrzymania ich zaangażowania na rzecz rozwoju i budowania państwowości, a także bezpieczeństwa ludzi dla całej ludności Sudanu Południowego; popiera zaangażowanie UE jako kluczowego partnera w kontekście Nowego Ładu za pośrednictwem State Building Compact (Porozumienia w sprawie budowania państwowości);

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

18. podkreśla znaczenie Unii Europejskiej, współpracującej z wielostronnymi partnerami i darczyńcami, we wspieraniu Sudanu Południowego na drodze do demokracji; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wkład Unii Europejskiej (4,9 mln USD) dla Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji, który ułatwi dialog i komunikację między poszczególnymi plemionami i klanami na temat sposobów podziału ograniczonych zasobów (wody, pastwisk) w kontekście eskalacji przemocy między społecznościami; z zadowoleniem przyjmuje prace Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Oświaty, Nauki i Kultury (Unesco) w zakresie ochrony archiwów historycznych stanowiących dla Sudanu Południowego ważne narzędzia w procesie budowania tożsamości narodowej; biorąc pod uwagę coraz wyższy poziom świadomości społeczności międzynarodowej w odniesieniu do broni chemicznej, nalega, aby rząd Sudanu Południowego jak najszybciej podpisał i ratyfikował Konwencję o zakazie prowadzenia badań, produkcji, składowania i użycia broni chemicznej oraz o zniszczeniu jej zapasów, jak i inne traktaty o kontroli broni i rozbrojeniu, w tym traktaty mające na celu zwalczanie nielegalnego i niekontrolowanego przepływu broni strzeleckiej i lekkiej;

19. przypomina, że wszelkie formy wsparcia budżetowego dla krajów rozwijających się wymagają swoistych narzędzi zarządzania ryzykiem, powinny uzupełniać inne rodzaje pomocy, muszą być poparte właściwą kontrolą parlamentarną budżetu krajowego w kraju przeznaczenia oraz innymi formami odpowiedzialności i udziałem obywateli, a także że środki te wymagają zagwarantowania i wsparcia ze strony zarówno rządu krajowego, jak i odnośnych darczyńców pomocy;

20. zachęca ESDZ, specjalną przedstawiciel UE w Sudanie i Sudanie Południowym oraz Komisję do podniesienia poziomu świadomości na temat bardzo pozytywnego wkładu UE w pokojowe, demokratyczne przemiany oraz w rozwój ekonomiczny i społeczny Sudanu Południowego, a także do zwiększenia widoczności tych działań; jest zaniepokojony, że zakończenie mandatu specjalnej przedstawiciel UE w Sudanie i Sudanie Południowym w czasie, gdy pewna liczba zobowiązań zawartych w całościowym porozumieniu pokojowym z 2005 r. oraz w porozumieniu z Addis Abeby z września 2012 r. nadal nie jest zrealizowana, mogłoby zmniejszyć tę widoczność i ograniczyć wpływ UE i jej państw członkowskich; wnioskuje o rozszerzenie mandatu Specjalnego Przedstawiciela zamiast planowanego włączenia Sudanu do mandatu Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Rogu Afryki, która to funkcja jest już nadmiernie obciążona obowiązkami;

21. apeluje o regularne przeglądy unijnych ram strategicznych dla Rogu Afryki i całościowego podejścia UE do Sudanu i Sudanu Południowego z myślą o dopilnowaniu, by instrumenty i zasoby polityki umożliwiały wspieranie procesu pokojowego i budowanie demokracji, co obejmuje również przygotowania do wyborów w 2015 r.; zauważa, że przyszłe mandaty specjalnych przedstawicieli UE w tym regionie, w tym decyzje o połączeniu stanowisk, powinny być rozpatrywane w kontekście takiego przeglądu polityki oraz w odpowiedzi na realia polityczne w regionie;

22. z zadowoleniem przyjmuje fakt przyznania przez UE Sudanowi Południowemu – w uzupełnieniu do pomocy humanitarnej – pomocy rozwojowej w wys. 285 mln EUR od 2011 r., kiedy to Sudan Południowy zdobył niepodległość (z wyłączeniem pomocy państwa członkowskiego);

23. wzywa organy państwa do zaprzestania działań, które uniemożliwiają organizacjom pozarządowym i humanitarnym przedostanie się do ludności przebywającej w strefach konfliktów; przypomina, że stawianie organizacjom pozarządowym i humanitarnym tego rodzaju przeszkód stanowi naruszenie międzynarodowego prawa humanitarnego;

24. popiera skoncentrowanie pomocy UE dla Sudanu Południowego na rolnictwie, demokratycznych rządach i praworządności, edukacji oraz zdrowiu; stwierdza, że pomimo istnienia przepisów i rozporządzeń ich wdrażanie jest opóźnione; z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji mające na celu udzielenie wsparcia przy budowaniu potencjału systemu sądowego, a zwłaszcza dostarczenie pomocy technicznej wymiarowi sprawiedliwości i sądowi najwyższemu; z zadowoleniem wita wsparcie UE dla Narodowego Zgromadzenia Ustawodawczego Sudanu Południowego;

25. wzywa Komisję, państwa członkowskie i władze Sudanu Południowego do współpracy z władzami lokalnymi oraz organizacjami kobiet w celu zapewnienia i propagowania dostępu do edukacji, praw dotyczących zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego dziewcząt i kobiet oraz usług opieki zdrowotnej w tej dziedzinie, w tym antykoncepcji, testów na nosicielstwo HIV/AIDS oraz leczenia;

26. wzywa do regularnego monitorowania i oceniania przedsięwzięć finansowanych przez Unię Europejską, również pod względem postępów w dziedzinie równości kobiet i mężczyzn, a także do przekazywania Parlamentowi Europejskiemu stosownych informacji;

27. wzywa do uwzględnienia opinii lokalnych społeczności, zwłaszcza kobiet, by wyznaczyć wyraźniejsze cele dla projektów i móc dostosować je do sytuacji na miejscu i zmieniających się okoliczności;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

28. apeluje do społeczności międzynarodowej, zwłaszcza do UE i państw członkowskich, by w swoich działaniach zewnętrznych i we współpracy z miejscowymi partnerami i organizacjami pozarządowymi kładły nacisk na dostęp dziewcząt do szkolnictwa podstawowego i na przeciwdziałanie analfabetyzmowi wśród dorosłych, który pozbawia Sudan Południowy cennego kapitału ludzkiego potrzebnego do jego rozwoju i umocnienia go jako demokratycznego państwa;

29. zaleca jak najszybsze wdrożenie systemu edukacji, który dostarczałby wykwalifikowanych pracowników do budowania i utrzymania infrastruktury Sudanu Południowego, w tym dróg, budownictwa mieszkaniowego, systemu uzdatniania wody, oczyszczalni ścieków, sieci elektrycznych, informatycznych, telefonicznych itp.;

30. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie UE dla Panelu Wykonawczego Wysokiego Szczebla Unii Afrykańskiej (AUHIP), wzywając jednocześnie do przeprowadzenia przeglądu panelu celem dokonania oceny jego skuteczności; ubolewa, że wsparcie UE nie zawsze było w pełni widoczne;

31. podkreśla konieczność wspierania mechanizmów, które umożliwią właściwy i przejrzysty podział dochodów z ropy naftowej oraz gospodarowanie nimi; apeluje do władz Sudanu Południowego oraz Narodowego Zgromadzenia Ustawodawczego, a także do partnerów międzynarodowych i firm obecnych w Sudanie Południowym o przyczynienie się do większej przejrzystości w generowaniu i wykorzystywaniu tych dochodów; z zadowoleniem przyjmuje niedawne przegłosowanie przez Narodowe Zgromadzenie Ustawodawcze ustawy o gospodarowaniu dochodami z ropy naftowej; wzywa do szybkiego uprawomocnienia ustawy przez prezydenta i do szybkiego spełnienia wszystkich warunków przewidzianych w ustawie;

32. podkreśla konieczność dokonania większych i zrównoważonych inwestycji w infrastrukturę, świadczenie podstawowych usług oraz rozwój rolnictwa w Sudanie Południowym; kładzie nacisk na fakt, że rozwój rolnictwa powinien mieć przede wszystkim na celu zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego ludności oraz zróżnicowanie gospodarki krajowej, czemu może zagrozić przekazywanie żyznych ziem prywatnym spółkom zagranicznym wydobywającym i eksportującym duże ilości surowców; podkreśla w związku z tym znaczenie struktury rolnictwa, kwestii znacznie zaniedbanej w Sudanie Południowym, co doprowadziło do sporów o grunty, będących jedną z głównych przyczyn konfliktu w kraju; wzywa UE do wspierania starań na rzecz gospodarowania gruntami i wzmocnienia bezpieczeństwa struktury rolnictwa w kraju, przy jednoczesnym uwzględnieniu nieformalnych uzgodnień lokalnych dotyczących rozwiązywania sporów i uznawania zwyczajowych tytułów prawnych do gruntów;

33. zachęca rząd Sudanu Południowego do wspierania dywersyfikacji gospodarki i ograniczenia uzależnienia od węglowodorów; zachęca Sudan Południowy do zwiększenia lokalnej produkcji żywności, promowania przemysłu eksportowego i rozwijania infrastruktury transportowej, aby ułatwić dostęp do rynków.

34. podkreśla udział, jaki mogłyby wnieść kobiety w rozwój rolnictwa i w gospodarkę obszarów wiejskich; zachęca Sudan Południowy do wdrożenia środków sprzyjających zaangażowaniu kobiet w tym sektorze działalności gospodarczej;

35. przypomina o konieczności rozwoju i doskonalenia infrastruktury umożliwiającej korzystanie z ulepszonej wody pitnej w całym kraju, zaleca ulepszenie planów inwestycyjnych w dziedzinie energii wodnej;

36. podkreśla, że zagwarantowanie bezpieczeństwa całej ludności Sudanu Południowego wymaga wciąż nowych działań rządu tego kraju i jego międzynarodowych partnerów, podejmowanych wraz z rozbrojeniem, demobilizacją i reintegracją grup zbrojnych, przeprowadzenia szerszych reform sektora bezpieczeństwa prowadzących do zmniejszenia liczebności stałej armii oraz do jej profesjonalizacji, pełnego poszanowania kontroli cywilnej i hierarchii dowodzenia, a także większego poszanowania praw człowieka przez siły zbrojne; podkreśla potrzebę częstego i konstruktywnego zachęcania społeczeństwa obywatelskiego Sudanu Południowego i stowarzyszeń kobiet do zajęcia się problemem braku bezpieczeństwa oraz do promowania poszanowania praw człowieka, w tym praw kobiet;

37. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że przeważającą większość osób wewnątrznie przesiedlonych i uchodźców z powodu konfliktów zbrojnych w Sudanie Południowym stanowią kobiety i dzieci; wzywa do skutecznego monitorowania praw człowieka, w tym wszelkich przypadków przemocy na tle seksualnym i płciowym, a także naruszeń lub nadużyć w stosunku do dzieci; wzywa walczące ugrupowania do położenia kresu bezkarności sprawców;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

38. wzywa rząd Sudanu Południowego do zapewnienia równouprawnienia płci i zagwarantowania korzystania przez kobiety z ich praw i wolności bez dyskryminacji wynikającej z takich powodów, jak płeć, rasa, przekonania religijne lub kulturowe, pochodzenie narodowe lub społeczne;

39. wzywa władze Sudanu Południowego do przyjęcia prawa rodzinnego określającego minimalny wiek zawierania małżeństwa i warunki opieki nad dziećmi oraz ustawy rozwiązującej problem przemocy na tle płciowym, zwłaszcza poprzez uznanie za przestępstwo bolesnych tradycyjnych praktyk, takich jak okaleczanie kobiecych narządów płciowych;

40. apeluje do rządu Sudanu Południowego o ratyfikowanie Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) i Konwencji ONZ o prawach dziecka;

41. apeluje do rządu Sudanu Południowego o kontynuowanie pełnej współpracy z misją ONZ w Republice Sudanu Południowego (UNMISS) oraz o udzielenie ONZ-owi pomocy w wypełnianiu mandatu, zwłaszcza w zakresie ochrony ludności cywilnej; wzywa państwa członkowskie ONZ do utrzymania ich zobowiązań w ramach UNMISS przy jednoczesnym realistycznym dostosowywaniu – w miarę potrzeby – jej mandatu z uwzględnieniem zmieniającej się zdolności władz południowosudańskich do zapewnienia bezpieczeństwa ludności w najbliższych latach;

42. wyraża zdziwienie faktem, że ONZ nie przyznało UE, pomimo jej wkładów do budżetu ONZ, uprzywilejowanego statusu w czasie misji wyborczych i tym samym nie zagwarantowało ochrony obserwatorów i wsparcia dla ich właściwego funkcjonowania (bezpiecznego zakwaterowania, dostępu do opieki medycznej);

43. podkreśla konieczność zastąpienia tymczasowej konstytucji stałą konstytucją opartą na konsultacjach z ludnością i jej wsparciu; wyraża zaniepokojenie w związku z brakiem woli politycznej ze strony rządu Sudanu Południowego; usilnie przypomina rządowi o obowiązkach nałożonych na niego dekretem prezydenckim w zakresie przeprowadzenia procesu rewizji konstytucji i wzywa rząd do podjęcia tych działań przed wyborami w 2015 r.; wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do pomocy i wspierania lokalnie prowadzonych procesów tworzenia konstytucji, w które muszą być zaangażowane wszystkie grupy społeczne, w tym kobiety i mieszkańców oddalonych regionów; z myślą o wyborach prezydenckich w 2015 r. wzywa delegację Unii Europejskiej w Dżubie do czuwania nad wprowadzeniem środków przewidzianych w sprawozdaniu unijnej misji obserwacji wyborów z 2011 r.;

44. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie prezydenta Sudanu Południowego do osiągnięcia celu, jakim jest przynajmniej 25-procentowy udział kobiet w rządzie, oraz zachęca go do zwiększenia udziału kobiet w trwającym procesie konstytucyjnym; przypomina, że kobiety odgrywają kluczową rolę w rozwiązywaniu konfliktów, w procesach pokojowych i w budowaniu stabilnej państwowości; zachęca w związku z tym władze Sudanu Południowego do zapewnienia pełnego udziału kobiet w realizacji procesu pokojowego w Sudanie; apeluje do społeczności międzynarodowej o dalsze wspieranie udziału kobiet w życiu publicznym wszystkich szczebli;

45. apeluje do rządu Sudanu Południowego o nasilenie działań zmierzających do opracowania planu działań wspierających przejście do okresu, gdy porządek konstytucyjny i praworządność zostaną przywrócone w całym kraju w wyniku zorganizowania demokratycznych, wolnych, uczciwych i przejrzystych wyborów w 2015 r.; wzywa UE i jej międzynarodowych partnerów do zwiększenia wsparcia dla nadchodzącego procesu wyborczego;

46. zauważa, że od czasu zawarcia całościowego porozumienia pokojowego w 2005 r. trwają wysiłki na rzecz zwalczania korupcji, lecz antykorupcyjne ramy prawne Sudanu Południowego wciąż są w niewielkim stopniu rozwinięte; zauważa również, że nawet jeśli istnieją instrumenty prawne, brak kompetencji, zasobów i woli politycznej może utrudniać ich wdrażanie; zachęca Sudan Południowy do ratyfikowania międzynarodowych konwencji antykorupcyjnych i wzywa władze Sudanu Południowego do rozwijania i wdrażania zintegrowanej strategii antykorupcyjnej; podkreśla, że społeczność międzynarodowa i UE powinny wspierać Sudan Południowy w jego staraniach w tym zakresie, w szczególności poprzez wzmoczone wsparcie dla budowania potencjału;

47. wzywa rząd Sudanu Południowego do wdrożenia ustaw medialnych w celu ochrony wolności mediów i zagwarantowania im bezpieczeństwa podczas przekazywania wiadomości;

48. wzywa narodową służbę bezpieczeństwa Sudanu Południowego do zaprzestania prześladowania działaczy praw człowieka i dziennikarzy oraz bezprawnego przetrzymywania i cenzurowania dziennikarzy, gdyż stoi to w sprzeczności z konstytucją Sudanu Południowego, która wymaga od rządu zapewnienia wolności prasy;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

49. apeluje do władz Sudanu Południowego o przeprowadzenie szybkich, skutecznych oraz bezstronnych dochodzeń w sprawie wszystkich domniemań zagrożeń i ataków na działaczy praw człowieka i dziennikarzy, a także o pociągnięcie winnych do odpowiedzialności zgodnie z normami międzynarodowymi; z zadowoleniem przyjmuje podjęcie przez władze dochodzeń w sprawie zabójstw osób cywilnych i oskarżeń o naruszanie praw człowieka przez siły zbrojne;
 50. apeluje do rządu Sudanu Południowego o podjęcie wszelkich leżących w jego mocy działań zmierzających do zaprzestania egzekucji pozasądowych oraz postawienia przed sądem oficerów służby bezpieczeństwa oskarżonych o zabójstwo dziennikarza Isaiaha Abrahama;
 51. wzywa władze Sudanu Południowego, aby bardziej zdecydowanie zwalczały bezkarność, wyposażając pracowników wymiaru sprawiedliwości i organów ścigania w narzędzia mające powstrzymać przemoc wobec kobiet oraz zapewniając skuteczne skazywanie sprawców;
 52. zaleca Radzie Praw Człowieka ustanowienie skutecznego mechanizmu monitorowania sytuacji praw człowieka w Sudanie Południowym, takiego jak niezależny ekspert;
 53. stanowczo sprzeciwia się karze śmierci we wszelkich okolicznościach i wzywa Sudan Południowy do podjęcia konkretnych działań w celu jej zniesienia;
 54. podkreśla, że kobiety w Sudanie Południowym spotykają się z licznymi przejawami dyskryminacji i łamania ich praw podstawowych, takimi jak powszechne zmuszanie do małżeństw w młodym wieku, brak prawa rodzinnego, ograniczony udział kobiet w życiu politycznym na wszystkich szczeblach władzy oraz przemoc domowa i seksualna; wzywa rząd Sudanu Południowego do wyeliminowania wszystkich form dyskryminacji kobiet, do zwalczania analfabetyzmu poprzez poprawę dostępu kobiet do edukacji, co polepszy ich rolę w społeczeństwie oraz w budowaniu nowego państwa; wzywa rząd Sudanu Południowego do opracowania krajowego planu działania mającego na celu zaprzestanie praktyki małżeństw dzieci poprzez wspieranie m.in. dostępu dzieci do edukacji; wzywa w związku z tym rząd Sudanu Południowego – zważywszy, że tradycyjne praktyki odgrywają ważną rolę w społeczeństwie Sudanu Południowego – do położenia kresu wszelkim dyskryminującym tradycyjnym praktykom wymierzonym w kobiety poprzez np. zaangażowanie organizacji pozarządowych w edukację pracowników wymiaru sprawiedliwości w zakresie poszanowania praw człowieka;
 55. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie pierwszego kolegium pielęgniarstwa i położnictwa przy szpitalu uniwersyteckim w Dżubie, jednak zauważa, że potrzeba więcej wykwalifikowanych pielęgniarek/pielęgniarzy i położnych, aby znacznie polepszyć stan zdrowia macierzyńskiego kobiet i zdrowia dzieci; trzeba także budować drogi i założyć w całym kraju więcej ośrodków zdrowia w oparciu o ten model;
 56. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi Sudanu Południowego, rządowi Sudanu, komisarzowi Sudanu Południowego ds. praw człowieka, Narodowemu Zgromadzeniu Ustawodawczemu Sudanu Południowego, Zgromadzeniu Narodowemu Sudanu, Unii Afrykańskiej oraz sekretarzowi generalnemu ONZ.
-

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0547

CARS 2020: Plan działania na rzecz konkurencyjnego i zrównoważonego przemysłu motoryzacyjnego w Europie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie CARS 2020: w kierunku silnego, konkurencyjnego i zrównoważonego przemysłu motoryzacyjnego w Europie (2013/2062(INI))

(2016/C 468/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł XVII art. 173 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawny art. 157 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską) dotyczący polityki przemysłowej UE i odnoszący się m.in. do konkurencyjności przemysłu Unii,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „CARS 2020: Plan działania na rzecz konkurencyjnego i zrównoważonego przemysłu motoryzacyjnego w Europie” (COM(2012)0636),
 - uwzględniając sprawozdania grupy wysokiego szczebla CARS 21 w sprawie konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju przemysłu motoryzacyjnego w Unii Europejskiej (2012 r.)⁽¹⁾ oraz w sprawie konkurencyjnego systemu regulacyjnego dla przemysłu motoryzacyjnego w XXI w. (2006 r.)⁽²⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji pt. „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego” (COM(2012)0582),
 - uwzględniając konkluzje Rady ds. Konkurencyjności z dnia 10 i 11 grudnia 2012 r. w sprawie sytuacji europejskiego przemysłu i w sprawie szczególnej sytuacji przemysłu motoryzacyjnego,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Transportu i Turystyki (A7-0391/2013),
- A. mając na uwadze, że przemysł motoryzacyjny jest jednocześnie niezbędnym ogniwem łańcucha produkcji przemysłowej oraz kluczowym dla Europy czynnikiem konkurencyjności, wzrostu i zatrudnienia;
- B. mając na uwadze, że europejski przemysł motoryzacyjny, pomimo niebywałego dotąd kryzysu gospodarczego i finansowego o niebywałym zasięgu, ma do odegrania ważną rolę w utrzymaniu pewnych umiejętności branżowych i sektorów produkcji przemysłowej w Europie, a to wymaga podjęcia skoordynowanych działań w UE;
- C. mając na uwadze, że sytuacja gospodarcza nie jest jedyną przyczyną tego kryzysu i że należy całkowicie na nowo przemyśleć nasze podejście do mobilności w XXI w., gdyż jest ona istotnym czynnikiem sprzyjającym wzrostowi gospodarczemu;
- D. mając na uwadze, że przemysł motoryzacyjny odczuwa skutki dokonującej się rewolucji na szczeblu światowym przy spadku lub zastoju popytu w Europie, podczas gdy następuje przesunięcie popytu ku gospodarkom wschodzącym i przenoszenie produkcji do tych krajów, następują stopniowe, lecz odczuwalne zmiany źródeł wykorzystywanej energii oraz cyfryzacja części i funkcji, w wyniku czego wzrasta poziom produktywności, co z kolei powoduje istotne zmiany w łańcuchu wartości;
- E. mając na uwadze, że europejski sektor motoryzacyjny nadal jest światowym liderem w dziedzinie badań i innowacji, a zatem musi odzyskać konkurencyjność oraz przywrócić zrównoważoną produkcję w całym łańcuchu produkcji i wartości;
- F. mając na uwadze, że jednym z rozwiązań problemu nadwyżek produkcji jest przekierowanie zdolności produkcyjnych na inne sektory przemysłowe, jak transport publiczny i energie odnawialne, oraz inwestowanie w zrównoważoną infrastrukturę;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/automotive/files/cars-21-final-report-2012_en.pdf.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/automotive/files/pagesbackground/competitiveness/cars21finalreport_en.pdf

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Zarządzanie polityczne

1. popiera nową strategię Komisji polegającą na podjęciu nowej europejskiej polityki przemysłowej, zwłaszcza na rzecz zrównoważonego przemysłu motoryzacyjnego, umieszczonego w sercu gospodarki europejskiej;
2. oczekuje od Komisji do skuteczniejszej koordynacji jej wysiłków, aby zalecenia „CARS 2020” rzeczywiście weszły w fazę operacyjną i były monitorowane przez grupę wysokiego szczebla, tak aby nie powtórzyło się niepowodzenie pierwszej fazy procesu „CARS 21” (z grudnia 2005 r.), kiedy to po sformułowaniu wniosków nie nastąpiły niezbędne działania; w tym celu zwraca się do Komisji o przygotowanie jasnego harmonogramu przyspieszonych działań oraz, w ramach jej kompetencji, o posłużenie się prawem inicjatywy, zwłaszcza poprzez opracowanie wytycznych, w celu koordynowania i uzupełniania działań podejmowanych przez państwa członkowskie i przedsiębiorstwa, z myślą o zapewnieniu europejskim obywatelom godnego poziomu życia, jak i wzmocnienia przemysłu UE z myślą przede wszystkim o wzroście gospodarczym i wzroście zatrudnienia oraz o ożywieniu gospodarczym;
3. wzywa Komisję do opracowania przekrojowych planów działania, które obejmą rozwój sektora energetyki, sektora transportu i sektora ICT;
4. uważa, że negatywny wpływ na działania Komisji w tym obszarze mają różne ograniczenia oraz brak mechanizmów koordynacji polityki; wzywa Komisję do przedstawienia oceny rozbieżności pomiędzy jej ambicjami a środkami, jakimi dysponuje, jako podstawy do debaty z Radą i Parlamentem;
5. uważa, że Komisja powinna uwzględniać cały przemysł motoryzacyjny, w szczególności sektory podwykonawstwa, dystrybucji i serwisu posprzedażowego, we wszystkich przyszłych procesach podejmowania decyzji dotyczących tego przemysłu;
6. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady ds. Konkurencyjności z grudnia 2012 r. dotyczące polityki przemysłowej; apeluje do państw członkowskich o dalsze wysiłki na rzecz szczegółowego przeglądu polityki przemysłowej dla sektora motoryzacyjnego oraz do ostatecznego potwierdzenia nowych ustaleń dotyczących ogólnoeuropejskiej współpracy w tym sektorze; przypomina, że ta ściślejsza współpraca w obszarze polityki przemysłowej dla sektora motoryzacyjnego może odbywać się na szczeblu Unii lub na zasadzie dobrowolności pomiędzy kilkoma państwami;
7. wzywa państwa członkowskie do przeprowadzenia skoordynowanych reform strukturalnych na rzecz zwiększenia konkurencyjności, takich jak wsparcie dla badań i innowacji, rozwój kompetencji, nabywanie przez pracowników nowych kwalifikacji zawodowych, zmniejszenie kosztów pośrednich, zwiększenie elastyczności pracy w oparciu o dialog społeczny, zmniejszenie obciążeń biurokratycznych i skrócenie terminów płatności;
8. uważa za niezwykle ważne, by w trosce o odbudowę atmosfery zaufania w UE Unia usprawniła wdrażanie swojego planu działania i ulepszyła sposób, w jaki informuje się o nim obywatele, inwestorów i przedsiębiorstwa;

Gospodarka i produkcja motoryzacyjna w Europie

9. uważa, że konieczne jest utrzymanie i dalszy rozwój spójnego i dynamicznego łańcucha badań, produkcji, wartości i innowacji w UE, ze szczególnym uwzględnieniem produkcji pojazdów odpowiadających standardom zrównoważonego rozwoju; jest zdania, że utrzymanie konkurencyjności Europy w przyszłości będzie zależało od stworzenia pozytywnego sprzężenia zwrotnego, które korzystnie wpłynie na innowację, zatrudnienie, konkurencyjność, zdrowie, środowisko i mobilność;
10. zwraca uwagę, że udział kosztów pracy w przemyśle motoryzacyjnym to jedynie 13–20 % wartości dodanej; zwraca ponadto uwagę, że konkurencyjność w skali światowej można zapewnić jedynie poprzez innowacje w ramach łańcucha produkcyjnego i elastyczność procesu produkcji, co trzeba odpowiednio wynegocjować z pracownikami;
11. podkreśla znaczenie utrzymania i wzmocnienia bazy produkcyjnej w Europie, zarówno dla zapewnienia europejskim obywatelom godnego poziomu życia, jak i dla wzmocnienia europejskiego przemysłu z myślą o wzroście i ożywieniu gospodarczym;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

12. przyznaje, że rynek europejski, w tym w sektor motoryzacyjny, przejawia tendencje spadkowe i przeżywa kryzys; ubolewa jednak nad tym, że Komisja nie analizuje podstawowych przyczyn tych tendencji spadkowych, takich jak ogromne zróżnicowanie sytuacji przemysłu (łańcuchy produkcji, segmenty i rodzaje rynków, produkty, gałęzie) oraz liczne strukturalne zmiany dotyczące popytu (demograficzne, socjologiczne, behawioralne, gospodarcze i techniczne); uważa zatem, że równoległe z podjęciem ogólnoeuropejskich działań przekrojowych należy w celu pobudzenia popytu podjąć na szczeblu krajowym oraz europejskim środki specjalnie dostosowane do indywidualnych warunków;

13. uważa, że nowe wzorce zachowań w zakresie mobilności, takie jak multimodalne sieci transportu i sieci transportu publicznego, zarządzanie ruchem, inteligentne miasta, wspólne korzystanie z samochodu oraz współwłasność, stanowią potężne bodźce na rzecz zwiększenia konkurencyjności europejskiego przemysłu motoryzacyjnego;

14. ubolewa, że Komisja nie wspomina o nadwyżkach mocy produkcyjnych – głównym problemie całej branży, który niesie za sobą nieuchronne krótko- i średnioterminowe skutki (łańcuch produkcji, zatrudnienie, gospodarka regionalna); wzywa zatem Komisję do przedstawienia w jak najkrótszym czasie:

- a. badania na temat skali nadwyżek mocy produkcyjnych w Europie oraz analizy najlepszych praktyk w rozwiązywaniu tego problemu, w tym stosowanych poza UE (Stany Zjednoczone),
- b. planu działania wskazującego wszystkie dostępne instrumenty polityczne w tym obszarze, a w szczególności te dotyczące badań i innowacji;
- c. propozycje udzielenia pracownikom i przedsiębiorstwom sektora motoryzacyjnego bardziej aktywnego i skoordynowanego wsparcia na rzecz przekwalifikowania zawodowego i przynoszenia działalności do innych rozwijających się sektorów;

15. w odniesieniu do restrukturyzacji:

- a. z zadowoleniem przyjmuje zamiar ponownego powołania przez Komisję grupy zadaniowej mającej na celu monitorowanie operacji o największym zasięgu oraz opublikowanie zielonej księgi na temat skutecznych praktyk w dziedzinie restrukturyzacji (COM(2012)0007),
- b. apeluje do przedsiębiorstw i państw członkowskich o zacieśnienie współpracy i antycypowanie zmian w sektorze przemysłu, aby uniknąć negatywnego zewnętrznego wpływu na spójność procesu produkcji przemysłowej (zatrudnienie, produkcja);
- c. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby w sposób skoordynowany rozwinęły plany rekonwersji w celu wsparcia regionów, które doznały poważnego spadku zatrudnienia w sektorze motoryzacyjnym, i wnioskuje, by zaangażować w skoordynowany sposób w ten proces wszystkie istniejące instrumenty na szczeblu europejskim (EBI, EFS i EFRR) i krajowym zarówno w celu pokierowania zwolnionymi pracownikami i ich reorientacją na alternatywne możliwości zatrudnienia w sektorach pokrewnych, np. energii ze źródeł alternatywnych, jak i w celu optymalizacji dostępnych technologii motoryzacyjnych;
- d. podkreśla również kluczową rolę oraz odpowiedzialność przedsiębiorstw i władz regionalnych w polityce rekonwersji, w szczególności poprzez udoskonalenie szkoleń dla pracowników, jak również poprzez udostępnienie wolnych terenów dla rozwoju społeczno-gospodarczego i rekonwersji dotkniętych regionów;

16. zwraca uwagę państw członkowskich oraz przedsiębiorstw na fakt, że tworzenie klastrów (zamówienia grupowe, umowy o współpracy, konsorcja, fuzje) jest sposobem na utrzymanie konkurencyjności wobec coraz ostrzejszej międzynarodowej konkurencji;

17. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wzmocnienie szczegółowych środków na rzecz ułatwienia dostępu MŚP oraz średniej wielkości przedsiębiorstw do rynków finansowych, w szczególności poprzez tworzenie regionalnych punktów kompleksowej obsługi; uważa, że MŚP oraz średniej wielkości przedsiębiorstwa, szczególnie działające w sektorach podwykonawstwa, dystrybucji i handlu detalicznego oraz serwisu posprzedażowego są największymi ofiarami kryzysu; zwraca uwagę, że takie przedsiębiorstwa stanowią jednocześnie atut dla gospodarki, gdyż ich rozmiar i reaktywność pozwalają im dostosować się do zachodzących zmian, i że były u początków wielu osiągnięć technologicznych; uważa również, że dywersyfikacja rynków zbytu MŚP oraz średniej wielkości przedsiębiorstw (poprzez międzynarodowy wymiar i uczestnictwo w nowych projektach) stanowią drogę rozwoju, którą należy wykorzystać;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

18. przypomina o znaczeniu zgodności z zasadą neutralności technologicznej przy wyborze norm, aby chronić inwestycje podmiotów, które jako pierwsze wprowadzają na rynek daną technologię, i zachęcać do innowacji w tym sektorze;

Zasoby ludzkie

19. uważa, że umiejętności pracowników sektora motoryzacyjnego są atutem dla Europy; przyjmuje z zadowoleniem utworzenie w 2013 r. europejskiej rady ds. umiejętności w dziedzinie motoryzacji i ufa, że w krótkim czasie określi ona skuteczną politykę w tym obszarze;

20. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Komisji w sprawie kształtowania umiejętności oraz rozwijania kompetencji jako podstaw trwałej przewagi konkurencyjnej;

21. uważa, że w chwili obecnej rynek pracy nie zaspokaja potrzeb sektora (duże zapotrzebowanie na wykwalifikowanych pracowników); uważa, że konieczne jest w związku z tym skorygowanie publicznych strategii kształcenia (promowanie nauk ścisłych, technologii, wykształcenia inżynierskiego i matematycznego oraz zawodowego) oraz strategii przedsiębiorstw w zakresie szkoleń (zwłaszcza poprzez rozbudowanie dualnych systemów szkolenia), aby zatrzymać oraz przyciągnąć wysoko wykwalifikowanych pracowników;

22. zwraca się do państw członkowskich o dostosowanie swojego ustawodawstwa do potrzeb bardziej otwartego i konstruktywnego dialogu społecznego i stosunków pracy dotyczących organizacji pracy (np. porozumienia sektorowe, partycypacja pracownicza); wzywa państwa członkowskie do opracowywania i stosowania najlepszych praktyk;

23. zaleca państwom członkowskim i przedsiębiorstwom zwiększenie poziomu ustawicznego kształcenia zawodowego pracowników, aby przewidywać przyszłe zapotrzebowanie oraz aby w przypadku utraty pracy pracownicy ci mogli służyć swoimi umiejętnościami w innych sektorach odnotowujących wzrost;

Innowacje i technologie

24. uważa, że innowacje technologiczne są kluczowym czynnikiem konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego; wzywa do stosowania podejścia opartego na neutralności pod względem technologicznym; potwierdza swoją wolę osiągnięcia celów strategii „Europa 2020” oraz stworzenia ekonomicznych i trwałych środków transportu, a także wprowadzenia nowych metod produkcji;

25. podkreśla, że zintegrowane innowacyjne projekty obejmujące cały łańcuch wartości mają kluczowe znaczenie dla wzmocnienia konkurencyjności;

26. jest zdania, że wiedza oraz innowacyjność mogą być źródłem trwałej przewagi konkurencyjnej europejskiego przemysłu motoryzacyjnego wówczas, gdy tempo wprowadzania nowych rozwiązań wyprzedza możliwości ich imitacji oraz gdy sposoby ochrony innowacji i zwalczania szpiegostwa przemysłowego zapewnią możliwość zwrotu inwestycji, bez szkody dla konsumentów; oczekuje, że obszary przewagi innowacyjnej na rynku europejskim będą miały związek z ekologią i bezpieczeństwem;

27. stwierdza, że w europejskim przemyśle motoryzacyjnym funkcjonują dwie skuteczne strategie na rzecz konkurencyjności: strategia przywództwa kosztowego oraz strategia dyferencjacji; uważa, że łączne ich zastosowanie w postaci strategii mieszanej byłoby trudniejsze i mniej efektywne, gdyż wymagałoby szerszego frontu badań innowacyjnych;

28. zauważa, że europejski przemysł motoryzacyjny odnotowuje liczne sukcesy dzięki strategii przywództwa kosztowego za sprawą popularnych niedrogich modeli skierowanych na rynek europejski (np. takie marki jak Skoda, Dacia i Nissan);

29. z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące postępu technologicznego, lecz zwraca uwagę na warunkowy charakter jej prognoz w zakresie tworzenia wartości dodanej oraz możliwości rynkowych i szans zatrudnienia;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

30. uważa, że konieczne jest sprzyjanie badaniom i rozwojowi skupiających się na niskoemisyjnych i zrównoważonych technologiach, w których Europa powinna być liderem, aby zmniejszyć zależność Europy od importu energii; wskazuje, że dotyczy to również pojazdów elektrycznych i hybrydowych, paliw alternatywnych, przenośnego magazynowania energii oraz rozwoju niezbędnych sieci dystrybucji i infrastruktury, lecz ubolewa nad tym, że takie technologie nie zostały jeszcze wprowadzone na rynek; oczekuje podjęcia działań mających na celu:

- dostosowanie w jak największym stopniu technologii do oczekiwań UE i rynku światowego oraz zyskanie akceptacji osób kupujących samochody,
- wzięcie pod uwagę wszystkich środowiskowych i społecznych efektów zewnętrznych związanych z cyklem życia pojazdu, procesem jego produkcji oraz z koniecznym wysiłkiem na rzecz usunięcia pozostałości po pojeździe;

31. jest zdania, że warunkiem konkurencyjności europejskiego przemysłu motoryzacyjnego jest jego rentowność uzyskana dzięki stosownemu rozwojowi sektorów kooperujących, dostarczających z obszaru Europy taniego wsadu produkcyjnego: stali, odlewów, odkuwek, elementów tapicerki, opon oraz części elektrycznych i elektronicznych;

32. uważa, że wysiłki UE powinny opierać się na strategii dyferencjacji, której podstawą byłyby pewna liczba priorytetów ukierunkowanych na zwiększenie przewagi technologicznej Europy, w tym:

- a. konwergencja technologiczna, zwłaszcza w zakresie standardów dla etapów poprzedzających produkcję i dystrybucję,
- b. rozwój ekoinnowacji odróżniających produkty europejskie od pozostałych (pojazdy lżejsze, bardziej wydajne, mniej zanieczyszczające i łatwiejsze w recydingu, kluczowe technologie prorozwojowe, akumulatory i magazynowanie energii, układ wspomagania kierowcy, komfort, samochody podłączone do sieci), zwiększanie bezpieczeństwa (eCall) i dostępności (korzystanie przez kierowców niepełnosprawnych);
- c. współpraca na szczeblu unijnym i światowym w obszarach jeszcze w małym stopniu eksploatowanych, zwłaszcza w dziedzinie napędu,
- d. zwiększenie wiodącej roli Europy na polu międzynarodowych norm, które zapewnią prymat naszych nowych rozwiązań technicznych na rynku światowym, z uwzględnieniem znaczenia międzynarodowej harmonizacji w celu uzyskiwania dostępu do nowych rynków;
- e. instrumenty, takie jak procedura pomiaru zużycia paliwa, stające się istotnym elementem konkurencyjności światowego przemysłu motoryzacyjnego na rynku europejskim, umożliwiające ochronę producentów europejskich przed nieuczciwą konkurencją;
- f. rozwój infrastruktury dla pojazdów elektrycznych oraz paliwa alternatywne;

33. zwraca się do państw członkowskich i Komisji o stymulowanie tworzenia ponadnarodowych klastrów, biegunów rywalizacji i partnerstw publiczno-prywatnych koncentrujących się na przyszłej mobilności oraz będących stałym źródłem innowacji (prototypy);

34. zwraca uwagę, że badania i rozwój wymagają znacznych nakładów finansowych (ryzyko naukowe, długi cykl inwestycji), i ubolewa w związku z tym, że Europa nie osiągnęła jeszcze celu polegającego na przeznaczaniu 3 % PKB na badania i rozwój; uważa, że cięcia przewidziane przez państwa członkowskie w budżetach programów COSME i „Horyzont 2020”, zwłaszcza w liniach budżetowych dotyczących transportu, przyniosą duże szkody;

35. zauważa, że sektor motoryzacyjny jest źródłem znacznych inwestycji prywatnych w badania i rozwój; zwraca jednak uwagę, że dopóki rynek europejski pozostaje w recesji, finansowanie z UE, takie jak w ramach programów „Horyzont 2020” i COSME, może pobudzać prywatne inwestycje w sektorze; wzywa do utrzymania ambitnego podejścia do finansowania opartego na jasnych priorytetach: na inicjatywie na rzecz ekologicznych samochodów oraz na rozwoju MŚP; zwraca uwagę, że władze regionalne i lokalne, w zależności od swoich kompetencji, dysponują różnorodnymi narzędziami pozwalającymi na aktywne wspieranie przemysłu motoryzacyjnego,

36. podkreśla znaczenie zapewnienia w wieloletnich ramach finansowych na lata 2014–2020 odpowiednich środków finansowych na rzecz restrukturyzacji sektora, przekwalifikowania i modernizacji działających w tym sektorze mikroprzedsiębiorstw oraz MŚP w celu zwiększenia produktywności oraz sprzyjania produkcji krajowej;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Regulacje

37. podkreśla potrzebę wprowadzenia przy najbliższej okazji zasady inteligentnych regulacji jako spójnego podejścia do prawodawstwa mającego wpływ na przemysł motoryzacyjny; przypomina, że takie było jedno z zaleceń pierwszej grupy „CARS 21” (2005 r.), do którego dotychczas się nie zastosowano; podkreśla zasadnicze znaczenie inteligentnych regulacji dla sprzyjania inwestycjom w sektorze motoryzacyjnym;

38. jest zdania, że propozycja Komisji w sprawie moratorium na wszelkie nowe przepisy, które mogłyby mieć negatywny wpływ na sytuację ekonomiczną sektora, przyczyni się do osiągnięcia w dalszej perspektywie konkurencyjności i pomoże wzbudzić odpowiednią reakcję na wyzwania środowiskowe;

39. podkreśla znaczenie rozsądnych terminów określanych sektorowi w celu dostosowania założeń projektowych i inwestycji w obrębie systemu przemysłowego;

40. wzywa do ponownej analizy, w razie potrzeby, przyjętych wytycznych i podjętych decyzji, które mogłyby przyczynić się do zrównoważonych zmian sektora motoryzacyjnego; wzywa Komisję do podjęcia oceny ex-post przyjętych przepisów, a także oceny skutków niewdrożenia lub nieprawidłowego wprowadzenia w życie przyjętych przepisów;

41. wzywa europejskich producentów do utrzymania i umocnienia dotychczasowych unijnych przepisów dotyczących gwarancji prawnej;

42. jest zdania, że gwarancje handlowe na europejskie produkty motoryzacyjne są zbyt krótkoterminowe i nie odpowiadają ich wysokiej niezawodności, co powoduje, że stają się one głęboko niekonkurencyjne w stosunku do gwarancji handlowych producentów z krajów trzecich (Japonia, Korea);

43. uważa, że niezbędne jest ujednoczenie regulacji technicznych w całej Europie, aby zwalczać sztuczne zakłócenia konkurencji; kładzie nacisk na potrzebę ujednoczenia i usprawnienia procedur testowych, których wyniki dotyczące zużycia paliwa w przypadku niektórych producentów są w dużej mierze rozbieżne; zwraca się do Komisji o zajęcie się kwestią konsumentów wprowadzanych w błąd za pośrednictwem niereprezentatywnych informacji dotyczących zużycia paliwa oraz efektywności środowiskowej pojazdów; wspiera planowane prace nad nowym, wiarygodnym cyklem badań jazdy i takimiż procedurami, tak aby odzwierciedlały rzeczywiste warunki jazdy, a także apeluje o ich niezwłoczne wprowadzenie;

44. zachęca europejskie przedsiębiorstwa wytwarzające produkty motoryzacyjne do wzmocnienia współpracy na wspólnym rynku poprzez europejską normalizację, homologację, unifikację oraz użycie, a także dobrowolny podział segmentów rynku;

45. uważa, że istnieje potrzeba znacznego zwiększenia bezpieczeństwa drogowego w UE poprzez podjęcie działań dotyczących pojazdów, infrastruktury i zachowań kierowców; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie eCall dotyczący systemu umożliwiającego automatyczne nawiązywanie przez pojazdy połączenia ze służbami ratowniczymi w sytuacji groźnego wypadku;

46. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o wzmocnienie ochrony praw własności intelektualnej na poziomie międzynarodowym oraz o wdrożenie strategii ochrony tajemnicy handlowej na poziomie UE w celu walki z podrabianiem i szpiegostwem przemysłowym; przypomina, że rozwój technologiczny to wrażliwy i delikatny sektor;

Środki finansowe

47. zwraca się do Europy oraz państw członkowskich o harmonizację, optymalizację i wzmocnienie wykorzystania dostępnych środków finansowych w celu pobudzania inwestycji w zakresie zrównoważonej mobilności wykraczających poza dotacje państwowe, poprzez stosowanie zachęt podatkowych dla MŚP (ulga podatkowa na badania naukowe, bonus-malus ekologiczny, premie za złomowanie), prywatnych instrumentów finansowych (kapitał podwyższonego ryzyka, anioły biznesu) oraz instrumentów publicznych (Europejski Bank Inwestycyjny);

48. zwraca się do Komisji o dokonanie dogłębnej analizy opodatkowania sektora motoryzacyjnego, prowadzącej – za pomocą porównania między poszczególnymi państwami UE – do uproszczenia i zrjonalizowania obciążenia podatkowego produkcji i handlu w zakresie usług związanych z pojazdami mechanicznymi, jak również do ograniczenia obciążeń biurokratycznych;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

49. uważa za konieczne utrzymanie komplementarności środków przeznaczonych z jednej strony na restrukturyzację, z drugiej – na badania i rozwój; z tego względu wzywa do utrzymania kwot przeznaczonych na Europejski Fundusz Społeczny oraz Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji;

50. żąda, aby polityka konkurencji (przepisy dotyczące pomocy publicznej) była podporządkowana polityce konkurencyjności, wzrostu i zatrudnienia, na wzór rozwiązań praktykowanych przez naszych zagranicznych konkurentów;

51. wzywa do dodania klauzuli warunkowości, nakładającej na przedsiębiorstwo branży motoryzacyjnej, w okresie amortyzacji wspartych inwestycji, obowiązek utrzymania działalności w miejscu, w którym zostało przyznane wsparcie finansowe lub, w przypadku delokalizacji, zwrócenia kosztów poniesionych przez instytucje europejskie;

Rynek wewnętrzny

52. przypomina, że silny rynek wewnętrzny jest wstępnym warunkiem powrotu na ścieżkę konkurencyjności i zrównoważonego rozwoju w sektorze motoryzacyjnym;

53. uważa, że większe wewnętrzne zbliżenie ma zasadnicze znaczenie w dziedzinach, w których panujące warunki kłócą się z zasadą równych szans:

a. wobec konkurentów spoza Unii: wysokie ceny energii i surowców, silne euro;

b. na rynku wewnętrznym: konkurencja socjalna i podatkowa, przywileje podatkowe dla przedsiębiorstw oraz zachęty do zakupu (premie ekologiczne, premie za złomowanie);

c. na rynku wewnętrznym UE: warunki zdolności pojazdów do recyklingu oraz ekologicznego recyklingu samochodów używanych;

54. podkreśla, że należy w szczególności wzmocnić sektor dostawców oraz że w nim tkwi potencjał innowacji (Car2car, car2infrastructure) oraz istnieją możliwości zatrudnienia;

55. wyraża ubolewanie, że aktualne rozdrobnienie przepisów na rynku posprzedażowym działa na szkodę kierowców oraz zdrowej i lojalnej konkurencji między państwami członkowskimi; z myślą o zwiększeniu zatrudnienia oraz siły nabywczej kierowców, a także o utrzymaniu i rozwoju linii produkcyjnych w Europie, wzywa do zbliżenia prawodawstwa, szczególnie w odniesieniu do sektora części zamiennych, oraz do informowania kierowców o ich prawach w przypadku naprawy pojazdów; zwraca się do Komisji o to, by temu zbliżeniu prawodawstwa towarzyszyła pogłębiona analiza porównawcza wpływu rozdrobnienia przepisów dotyczących rynku wewnętrznego, europejski sektor produkcyjny i siłę nabywczą kierowców;

56. apeluje o koordynację na szczeblu UE w celu wzmocnienia walki z importem podrobionych części samochodowych;

57. zauważa konieczność zadbania przez państwa członkowskie o większą przejrzystość i stosowanie zasady dobrej wiary w stosunkach handlowych między producentami i dystrybutorami; uważa, że ustanowienie kodeksu postępowania między producentami i dystrybutorami jest bezpiecznym środkiem, by do tego doprowadzić; uważa, że Kodeks ten powinien zawierać co najmniej klauzule dotyczące przeniesienia działalności dystrybutorów, sprzedaży wielu marek i prawa do odszkodowania na wypadek rozwiązania umowy przez producenta bez uzasadnionej przyczyny, zgodnie z dodatkowymi wytycznymi Komisji 2010/C 138/05;

58. wzywa Komisję do podjęcia we współpracy z państwami członkowskimi działań w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumenta, przejrzystości i bezpieczeństwa na rynku samochodów używanych, a także do prowadzenia działań zmierzających do stopniowego wycofania zanieczyszczających i mniej bezpiecznych pojazdów; pochwała zawarte w rozporządzeniu w sprawie badań przydatności do ruchu drogowego zalecenie Komisji dotyczące obowiązkowego rejestrowania przebiegu przy każdym badaniu; jest zdania, że inicjatywy takie jak belgijski system Car Pass mogą być wspierane z wykorzystaniem normy europejskiej; stwierdza, że procedury ponownej rejestracji pojazdów stosowane w przypadku przenoszenia pojazdów muszą także zniechęcać do dokonywania oszustw transgranicznego fałszowania przebiegu;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

59. potwierdza istnienie interesu gospodarczego dla Europy w ponownym tworzeniu dużych projektów przemysłowych, np. w dziedzinie aeronautyki i przestrzeni kosmicznej, aby osiągnąć rozmiar krytyczny, niezbędny do konfrontacji ze światową konkurencją; przypomina, że takie projekty mogą być realizowane na szczelnie Unii lub na zasadzie dobrowolności między państwami członkowskimi;

60. podkreśla wagę inteligentnych strategii specjalizacji, dzięki którym zostają stworzone ramy dla inicjatywy zamiany wewnątrz europejskiej konkurencji tych samych działań przez komplementarne regionalne specjalizacje, które uczynią UE bardziej konkurencyjną w stosunku do krajów trzecich;

61. zwraca uwagę:

a. państw członkowskich – na dostępne alternatywne rozwiązania mające na celu zwiększenie popytu (takie jak systemy oznakowania, kontrolowane uwolnienie oszczędności pracowniczych, zachęty podatkowe dotyczące zakupów dokonywanych przez przedsiębiorstwa, recykling materiałów, zamówienia publiczne),

b. przedsiębiorstw – na różnorodne dostępne mechanizmy marketingowe (takie jak ubezpieczenie, w tym ubezpieczenie spłaty kredytu na wypadek utraty pracy, rozszerzone gwarancje, wspólne korzystanie z pojazdów, sprzedaż przez internet);

62. ubolewa, że plan działania CARS 2020 koncentruje się głównie na producentach samochodów w Europie, pomijając znaczenie całego rynku posprzedażowego, jego aktorów i ich potrzeb; uważa, że europejska polityka motoryzacyjna musi być obszerna i oparta na podejściu holistycznym; stwierdza, że głównym celem powinno być zapewnienie równych szans dla wszystkich podmiotów w łańcuchu; jest jednak zdania, że europejska polityka dotycząca przemysłu motoryzacyjnego powinna uwzględniać także zapisy dostosowane do wszystkich jej aktorów, zarówno dużych producentów, jak i małych i średnich przedsiębiorstw w łańcuchu dystrybucji i naprawy;

Rynki zewnętrzne i stosunki handlowe

63. zwraca uwagę, że przemysł motoryzacyjny wnosi istotny pozytywny wkład do bilansu handlowego UE, że eksport na rynki wschodzące stanowi niekwestionowany warunek maksymalizacji długoterminowych zysków oraz że przyszłość naszych firm wiąże się nierozdzielnie z sojuszami z zagranicznymi funduszami i przedsiębiorstwami, poprzez np. umiejscowienie siedziby firmy poza granicami Unii, aby zapewnić jej wzrost (zwłaszcza poprzez produkcję i sprzedaż na miejscu) oraz import pojazdów, mający na celu zaspokojenie popytu;

64. z zadowoleniem wita zapowiedź Komisji przełomowych prac nad strefą wolnego handlu z USA i Japonią i równego dostępu do rynków globalnych, co oznacza ściśle przestrzeganie tych samych reguł przez wszystkich uczestników rynku motoryzacyjnego na świecie; zwiększa to prawdopodobieństwo ustanowienia zrównoważonego rozwoju oraz wzrostu bezpieczeństwa na drogach jako globalnych źródeł przewagi konkurencyjnej;

65. uznaje, że jednolita międzynarodowa homologacja umożliwiająca kontrolę pojazdów oraz komponentów motoryzacyjnych w skali całego jednolitego rynku europejskiego oparta na unijnych jakościowych normach ekologicznych i bezpieczeństwa może odegrać znaczącą rolę w wykluczeniu nieuczciwej konkurencji;

66. zauważa, że popyt na rynkach wschodzących będzie rósł nie tylko w segmencie dóbr luksusowych, lecz także w niższych segmentach oraz że europejski przemysł w tych segmentach będzie bardziej konkurencyjny;

67. przyznaje, że konkurencyjność dużej części naszych przedsiębiorstw motoryzacyjnych pogarsza się ze względu na wzrost konkurencji, czasami nieuczciwej, ze strony przedsiębiorstw z państw trzecich; podkreśla, że wiele z nich może odnieść sukces, jeżeli umożliwi się im zaspokojenie rosnącego popytu na nowych rynkach eksportowych; zwraca się do Komisji, aby przeorganizowała swoją politykę handlową:

a. poprzez skoordynowanie środków do dyspozycji państw członkowskich w celu promowania przedsiębiorstw unijnych oraz ochrony unijnych produktów, inwestycji i praw własności intelektualnej poza UE,

b. poprzez centralizację instrumentów europejskich wspierających eksport, głównie tych zorientowanych na MŚP („Małe przedsiębiorstwo, wielki świat”), przykładowo poprzez stworzenie kompleksowej i łatwo dostępnej sektorowej platformy cyfrowej,

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- c. poprzez stopniowe opieranie naszych relacji handlowych na zasadzie wzajemności, niedocenionej przez Komisję w ramach „CARS 2020”,
 - d. poprzez wzywianie do zniesienia barier pozataryfowych w przemyśle motoryzacyjnym,
 - e. poprzez skrócenie czasu oczekiwania na wszczęcie dochodzenia i usprawnienie stosowania instrumentów ochrony handlu;
68. zwraca się do Komisji o włączenie pojęcia konkurencyjności sektora motoryzacyjnego do swoich ocen skutków ex ante dotyczących przyszłych umów handlowych, o przeprowadzanie uaktualnionych ocen po wejściu w życie tych umów i o regularne przeprowadzanie ocen łącznych skutków umów obowiązujących obecnie oraz umów w trakcie negocjacji, na podstawie szczegółowych i jasno zdefiniowanych kryteriów, obejmujących formę udziału w ocenie zainteresowanych podmiotów;
69. postanawia wyposażyć się w środki niezbędne do samodzielnej analizy skutków każdej umowy o wolnym handlu;
- o
- o o
70. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także państwom członkowskim.
-

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0548

Zdrowie reprodukcyjne i seksualne oraz prawa w tej dziedzinie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz praw w tej dziedzinie (2013/2040(INI))

(2016/C 468/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczący zdrowia publicznego, a zwłaszcza ust. 7 tego traktatu, który stanowi, że „[d]ziałania Unii są prowadzone w poszanowaniu obowiązków państw członkowskich w zakresie określania ich polityki dotyczącej zdrowia, jak również organizacji i świadczenia usług zdrowotnych i opieki medycznej”,
 - uwzględniając program działań przyjęty w 1994 r. podczas kairskiej Międzynarodowej Konferencji w sprawie Ludności i Rozwoju (ICPD), a także program działań przyjęty w 1995 r. na pekińskiej Światowej konferencji w sprawie kobiet,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0426/2013),
- A. mając na uwadze, że program działań przyjęty na kairskiej ICPD podaje definicję zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego;
1. zauważa, że określanie i realizacja polityki w dziedzinie zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz edukacji seksualnej należą do kompetencji państw członkowskich;
 2. zauważa, że nawet jeśli to do kompetencji państw członkowskich należy określanie i realizacja polityki w dziedzinie zdrowia i edukacji, UE może przyczyniać się do propagowania najlepszych praktyk wśród państw członkowskich;
 3. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich, Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz sekretarzowi generalnemu ONZ.
-

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0549

Wolontariat i działalność wolontariuszy w Europie**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wolontariatu i działalności wolontariackiej w Europie (2013/2064(INI))**

(2016/C 468/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 165, 166 i 214 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając definicję wolontariatu zaproponowaną przez Międzynarodową Organizację Pracy (MOP) w opracowanym przez nią podręczniku dotyczącym mierzalnej oceny pracy wolontariuszy (2011),
- uwzględniając decyzję nr 2241/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie jednolitych ram wspólnotowych dla przejrzystości kwalifikacji i kompetencji (Europass),
- uwzględniając decyzję nr 1719/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiającą program „Młodzież w działaniu” na okres 2007–2013 ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1720/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1904/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 12 grudnia 2006 r. ustanawiającą program „Europa dla Obywateli” na rzecz promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego na lata 2007–2013 ⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2010/37/WE z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie Europejskiego Roku Wolontariatu Propagującego Aktywność Obywatelską (rok 2011) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady i zgromadzonych w Radzie przedstawicieli rządów państw członkowskich dotyczącą uznawania wartości kształcenia nieformalnego i incydentalnego wśród młodzieży europejskiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady z dnia 27 listopada 2007 r. w sprawie działań młodzieży w ramach wolontariatu (14427/1/2007),
- uwzględniając rezolucję Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 16 maja 2007 r. w sprawie realizacji wspólnych celów dotyczących działań młodzieży w ramach wolontariatu ⁽⁶⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie mobilności młodych wolontariuszy w Unii Europejskiej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając zalecenie 2006/961/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie mobilności transnarodowej we Wspólnocie w celach edukacji i szkolenia: Europejska Karta na rzecz Jakości Mobilności ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 30.⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 45.⁽³⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 32.⁽⁴⁾ Dz.U. L 17 z 22.1.2010, s. 43.⁽⁵⁾ Dz.U. C 168 z 20.7.2006, s. 1.⁽⁶⁾ Dz.U. C 241 z 20.9.2008, s. 1.⁽⁷⁾ Dz.U. C 319 z 13.12.2008, s. 8.⁽⁸⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 5.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- uwzględniając swe oświadczenie z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie ustanawiania europejskich statutów dla towarzystw wzajemnych, stowarzyszeń i fundacji ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 3 października 2011 r. w sprawie roli wolontariatu w polityce społecznej (14552/2011),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie roli wolontariatu sportowego w propagowaniu aktywności obywatelskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 27 października 2010 r. na temat obywatelstwa UE – 2010 r. pt. „Usuwanie przeszkód w zakresie praw obywatelskich UE” (COM(2010)0603),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Działania na rzecz pełnego udziału młodych ludzi w edukacji, zatrudnieniu i społeczeństwie” z dnia 5 września 2007 r. (COM(2007)0498),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania: strategia UE na rzecz młodzieży – Odnowiona otwarta metoda koordynacji na potrzeby wyzwań i możliwości stojących przed młodzieżą” z dnia 27 kwietnia 2009 r. (COM(2009)0200),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. pt. „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Mobilna młodzież – Inicjatywa na rzecz uwolnienia potencjału młodzieży ku inteligentnemu, trwałemu i sprzyjającemu włączeniu społecznemu wzrostowi gospodarczemu w Unii Europejskiej” z dnia 15 września 2010 r. (COM(2010)0477),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Komunikat w sprawie polityki UE i wolontariatu: Uznanie i propagowanie wolontariatu transgranicznego w UE” (COM(2011)0568),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego „Erasmus dla wszystkich” – Program UE na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu (COM(2011)0788),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 19 grudnia 2012 r. dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wykonania, wyników i ogólnej oceny Europejskiego Roku Wolontariatu (2011) (COM(2012)0781),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 28 marca 2012 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie polityki UE i wolontariatu: Uznanie i propagowanie wolontariatu transgranicznego w UE” ⁽³⁾.
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie uznania i propagowania wolontariatu transgranicznego w UE ⁽⁴⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego,
- Uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie wykonania, wyników i ogólnej oceny Europejskiego Roku Wolontariatu (2011);

⁽¹⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 187.

⁽²⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 24.

⁽³⁾ CESE 824/2012.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 14.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A7-0348/2013),
- A. mając na uwadze powodzenie Europejskiego Roku Wolontariatu (2011) , jego odpowiednie cele oraz wpływ jeżeli chodzi o podnoszenie poziomu wiedzy na temat wolontariatu;
- B. mając na uwadze, że stworzenie warunków sprzyjających wolontariatowi i jego powszechnej dostępności jest procesem długoterminowym, wymagającym zaangażowania wszystkich zainteresowanych stron;
- C. mając na uwadze, że wolontariat stanowi istotny aspekt czynnego obywatelstwa i demokracji, jak również kształtowania jednostki, uosabiając takie wartości europejskie jak solidarność i niedyskryminacja, mając również na uwadze, że przyczynia się on do rozwoju demokracji uczestniczącej i do promowania praw człowieka w UE i poza nią;
- D. mając na uwadze istotną rolę wolontariatu w dyskusji na temat polityki publicznej;
- E. mając na uwadze, że zaangażowanie w wolontariat może stanowić istotny sposób zdobywania kompetencji potrzebnych na rynku pracy, jak również sposobność na zyskanie wysokiej pozycji społecznej;
- F. mając na uwadze, że sport w dużym stopniu opiera się na działalności wolontariuszy;
- G. mając na uwadze, że wolontariat to najistotniejszy czynnik emancypacji indywidualnej i zbiorowej, solidarności i spójności społecznej;
- H. mając na uwadze, że wolontariat przyczynia się do realizacji celów strategii „Europa 2020” jako ważny czynnik wspierający tworzenie kapitału społecznego i stymulowanie rozwoju oraz wspierający spójność społeczną i gospodarczą;
- I. mając na uwadze, że w swoich konkluzjach z października 2011 r. w sprawie roli wolontariatu w polityce społecznej Rada podkreśliła znaczenie działań wolontariackich na rzecz walki z brakiem równości płci;
- J. mając na uwadze, że utrzymujące się ograniczenia biurokratyczne na szczeblu krajowym ograniczają możliwości angażowania się w wolontariat, który nie został dotychczas w wystarczającym stopniu uznany w systemach prawnych wielu państw;
- K. mając na uwadze, że ze względu na różnice kulturowe i odmienne tradycje w poszczególnych państwach członkowskich, istnieją między nimi znaczące różnice prawne jeżeli chodzi o wolontariat, prawa przysługujące wolontariuszom i sposób organizacji wolontariatu;
- L. mając na uwadze, że poważny kryzys gospodarczy, polityka oszczędnościowa oraz presja fiskalna zagrażają stabilności finansowej wielu organizacji pozarządowych, instytucji sportowych i stowarzyszeń wolontariackich, które mimo to kontynuują swą działalność w tych trudnych czasach, aby wzmocnić integrację społeczną i dobrobyt społeczny;
- M. mając na uwadze, że aby chronić dziedzictwo Europejskiego Roku Wolontariatu (2011) należy powziąć na szczeblu UE spójne i skoordynowane działania w kierunku europejskiej polityki w zakresie wolontariatu, która obecnie pozostaje rozdrobniona i podzielona między różne służby;
1. przyjmuje do wiadomości dane liczbowe odnoszące się do kampanii informacyjnej w ramach Europejskiego Roku Wolontariatu (2011) przytoczone w załącznikach do sprawozdania Komisji i ubolewa nad faktem, że osiągnięte rezultaty są dość skromne z powodu niedostatecznych zasobów finansowych;
 2. uznaje i wspiera różne formy wolontariatu praktykowane w poszczególnych państwach członkowskich pod postacią różnych organizacji krajowych i sieci stowarzyszeń działających na szczeblu lokalnym; w związku z tym wzywa do przyjęcia przez państwa członkowskie wielokulturowego podejścia, a także domaga się, by Komisja przeprowadziła szczegółową analizę krajowych praktyk i tradycji w dziedzinie wolontariatu w celu wypracowania wspólnego podejścia europejskiego;
 3. zauważa, że dalsza konsolidacja wspólnego europejskiego podejścia do wolontariatu stworzy więcej możliwości w zakresie mobilności i zatrudnienia ludzi młodych dzięki umożliwianiu im nabywania cennych kompetencji;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w celu stworzenia warunków sprzyjających wolontariatowi niektóre państwa członkowskie przyjęły lub zmodyfikowały przepisy obowiązujące w tym sektorze i zaleca innym państwom członkowskim, by postąpiły podobnie, koncentrując się jednocześnie na umacnianiu praw wolontariuszy w oparciu o Europejską kartę praw i obowiązków wolontariuszy;
5. zachęca państwa członkowskie, by tworzyły środowisko sprzyjające wolontariatowi, szczególnie za pomocą struktur prawnych tam, gdzie struktur takich brak;
6. zauważa, że niektóre państwa członkowskie wdrożyły wytyczne zawarte w podręczniku MOP dotyczącym mierzalnej oceny pracy wolontariuszy i zachęca pozostałe państwa do tego samego, tak aby zgromadzić porównywalne dane na temat wolontariatu, które dadzą jasny obraz jego istotnego wkładu społecznego;
7. wzywa do przyjęcia europejskiego statutu stowarzyszeń wolontariackich, mającego na celu wspomoczenie prawnego i instytucjonalnego uznania tych stowarzyszeń;
8. podkreśla potrzebę popularyzacji wolontariatu, zwłaszcza wśród uczniów, studentów i ludzi młodych, w celu rozszerzenia zakresu solidarności i pogłębienia poparcia dla niej;
9. zauważa, że wysoka liczba europejskich paszportów umiejętności stworzonych w internecie w ostatnich miesiącach stanowi dowód sukcesu portfela cyfrowego, który oferuje wszechstronny obraz umiejętności poszczególnych osób, łącznie z umiejętnościami nabytymi w ramach wolontariatu, aby można było je oficjalnie uznawać, zarówno w celach zawodowych jak i edukacyjnych;
10. podkreśla wartość dodaną kompetencji i umiejętności nabytych w ramach wolontariatu w życiorysie i w karierze zawodowej, które można uznawać jako pozaformalne i nieformalne doświadczenie edukacyjne i zawodowe;
11. uważa, że proponowany dokument „Europass Experience” dałby wolontariuszom możliwość opisania i wykazania kompetencji uzyskanych podczas wolontariatu, a nieujętych w otrzymywanych zaświadczeniach, oraz – w świetle zalecenia Rady w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego – zachęca Komisję Europejską do jak najszybszego wprowadzenia tego dokumentu;
12. podkreśla znaczenie wspomnianych umiejętności i kompetencji dla motywowania ludzi młodych do angażowania się w wolontariat oraz dla stworzenia kapitału społecznego i pobudzenia rozwoju społecznego;
13. zaleca potraktowanie z uwagą parytetu płci w sektorze wolontariatu, a w szczególności zdecydowanej przewagi mężczyzn, którzy wśród zwierzchników wolontariuszy dominują na stanowiskach kierowniczych;
14. uważa, że dla ludzi młodych umiejętności nabyte w ramach wolontariatu powinno się uwzględniać w europejskim paszporcie umiejętności i Europass, aby traktować równorzędnie kształcenie formalne i nieformalne;
15. podkreśla, że wolontariat pozwala młodzieży przerywającej naukę szkolną odnaleźć swe środowisko i podjąć działalność integracyjną;
16. potwierdza poparcie dla inicjatywy Komisji mającej na celu utworzenie Europejskiego Ochotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej, aby zachęcić Unię do szybkiej i skoordynowanej reakcji na kryzysy humanitarne i wielkie klęski żywiołowe poprzez wsparcie kształcenia, mobilizacji i koordynacji wolontariuszy w zakresie operacji pomocy humanitarnej UE;
17. podkreśla, że wolontariat, coraz bardziej rozpowszechniony wśród osób młodych oraz osób starszych, promuje kształcenie międzykulturowe, poczucie tożsamości europejskiej, solidarność między pokoleniami i przyczynia się do aktywnego starzenia się i aktywności obywatelskiej na wszystkich etapach życia;
18. zwraca uwagę, że działalność wolontariacka umożliwia ludziom młodym i starszym wnoszenie wkładu na rzecz społeczeństwa i uzyskiwanie w zamian za to uznania i szacunku, co poprawia jakość ich życia, dobrobyt oraz ogólny stan zdrowia;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

19. wskazuje na fakt, że szeroka oferta działań w dziedzinie wolontariatu oraz łatwy dostęp do nich jeżeli chodzi o koszt, informacje, infrastrukturę, a także ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej oraz ubezpieczenie wypadkowe, stanowią istotny element wpięcia wolontariatu wśród wszystkich grup wiekowych;
20. jest zdania, że wolontariat jako aktywna forma budowania społeczeństwa obywatelskiego może przyczynić się do rozwoju dialogu międzykulturowego i odegrać ważną rolę w walce z uprzedzeniami i rasizmem;
21. zwraca uwagę na znaczącą rolę, jaką odgrywa wolontariat w tworzeniu kapitału ludzkiego i społecznego oraz w promowaniu integracji społecznej; Wzywa Komisję i państwa członkowskie do uznania wartości dodanej wolontariatu sportowego, a konkretnie wolontariatu w dziedzinie sportu amatorskiego, bez którego wiele organizacji sportowych nie miałoby racji bytu;
22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uznania wysokiej wartości dodanej wolontariatu w obecnym okresie poważnego kryzysu gospodarczego;
23. podkreśla, że konieczne jest podejmowanie nieustannych wysiłków na rzecz zapewnienia kobietom równego dostępu do działalności wolontariackiej;
24. zwraca uwagę na potrzebę zachowania ciągłości między Europejskim Rokiem Wolontariatu (2011) a następnymi latami europejskimi w celu zadbania o to, by wolontariat był postrzegany jako cenny środek wyrazu czynnej aktywności obywatelskiej, i w związku z tym zachęca Komisję Europejską do uwzględnienia wolontariatu jako istotnego czynnika aktywnej postawy obywatelskiej podczas Europejskiego Roku Obywateli;
25. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania, by wyniki osiągnięte na szczeblu krajowym podczas Europejskiego Roku Wolontariatu (2011) miały długotrwały charakter;
26. zwraca się do Komisji o określenie i opracowanie zintegrowanej polityki wolontariatu i do posłużenia się otwartą metodą koordynacji w celu ułatwienia wymiany i współpracy między podmiotami w różnych państwach członkowskich;
27. wzywa państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych kroków, mających na celu instytucjonalizację wolontariatu zgodnie z przepisami krajowego prawa pracy;
28. zwraca się do państw członkowskich i do Komisji o utworzenie wspólnego punktu kontaktowego w formie serwisu odpowiedzialnego za politykę wolontariatu oraz za koordynację prac poszczególnych służb i różnych instytucji;
29. podkreśla konieczność utworzenia, szczególnie we współpracy z europejskimi organizacjami, stowarzyszeniami i sieciami wolontariackimi, centralnego portalu unijnego, który stanie się paneuropejską platformą usprawniającą koordynację w tej dziedzinie, zawierającego również bazę danych wzorcowych praktyk w zakresie wolontariatu oraz sekcję dotyczącą wolontariatu transgranicznego, a także informacje o dostępnych programach, kosztach i warunkach uczestnictwa, co ułatwi gromadzenie i wymianę informacji;
30. zachęca państwa członkowskie do utworzenia krajowych koordynacyjnych stron internetowych i wyszukiwarek, które umożliwią łatwy i przejrzysty dostęp do ofert wolontariatu osobom indywidualnym, a organizacjom współpracę;
31. zachęca państwa członkowskie do utworzenia stabilnych i trwałych struktur wsparcia dla wolontariatu, zarówno na szczeblu krajowym, jak i transgranicznym, które będą pomagać zarówno wolontariuszom, jak i organizacjom wolontariatu; zaleca państwom członkowskim utrzymanie krajowych jednostek koordynujących utworzonych w związku z Europejskim Rokiem Wolontariatu (2011);
32. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia przepisów dyrektywy 2004/114/WE⁽¹⁾ w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniach bez wynagrodzenia lub wolontariacie oraz do uproszczenia procedur wizowych, a nawet ich zniesienia dla osób, które pragną zaangażować się w działania wolontariackie, szczególnie w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa;

⁽¹⁾ Dz.U. L 375 z 23.12.2004, s. 12.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

33. wzywa władze krajowe, regionalne i lokalne do zapewnienia należytego finansowania i do uproszczenia procedur administracyjnych oraz do wprowadzenia bodźców podatkowych dla organizacji pozarządowych i sieci centrów wolontariackich, w szczególności małych organizacji, które dysponują ograniczonymi środkami; domaga się w związku z tym jaśniejszego określenia kwestii dotacji dla stowarzyszeń, aby ich finansowanie nie było mylone z pomocą państwa, która może zaburzać konkurencję w danym sektorze gospodarczym;
34. wzywa Komisję Europejską do oceny możliwości uwzględnienia pracy wolontariackiej w wymiarze gospodarczym jako części współfinansowania w projektach europejskich;
35. podkreśla znaczenie wspierania wolontariatu również w zakresie strategii odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw, przy poszanowaniu międzynarodowej normy ISO 26000:2010 zawierającej wytyczne dotyczące odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw w odniesieniu do wolontariatu;
36. wzywa Komisję do dopilnowania, by państwa członkowskie wprowadziły obowiązkowe ubezpieczenia wolontariuszy, objęły ich opieką zdrowotną oraz zapewniły bezpieczeństwo prowadzonych przez nich działań;
37. domaga się, by państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, wprowadziły ustawodawstwo dotyczące wolontariatu i upraszczały działania wolontariackie również poprzez kształcenie formalne, nieformalne i pozaformalne, tak aby wolontariusze stale podnosili swoje kwalifikacje i stawali się w coraz większym zakresie odpowiedzialni za swoje działania;
38. wzywa państwa członkowskie do upraszczania działań wolontariackich również poprzez kształcenie formalne, nieformalne i pozaformalne, tak aby wolontariusze stale podnosili swoje kwalifikacje i stawali się w coraz większym zakresie odpowiedzialni za swoje działania, mając na uwadze, że ich poświęcenie w dużej mierze ma charakter altruistyczny i bezinteresowny; zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia w placówkach oświatowych fakultatywnych szkoleń dla wolontariuszy;
39. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dalszego promowania wolontariatu europejskiego na uniwersytetach i w innych placówkach szkolnictwa wyższego;
40. uważa, że w procesie kształcenia pozaformalnego działalność wolontariacka przyczynia się do rozwoju umiejętności i kwalifikacji zawodowych, przez co ułatwia wolontariuszom wejście lub powrót na rynek pracy;
41. zaleca, aby Komisja nadal utrzymywała kontakty z następcą grupy „EYV 2011 Alliance” – Europejskim Sojuszem na rzecz Wolontariatu – i z innymi organizacjami wolontariackimi oraz aby uwzględniła zalecenia przedstawione w Agendzie Działania na rzecz Wolontariatu w Europie (PAVE) w opracowywaniu planu działań proponowanych na przyszłość;
42. zachęca Komisję do zapewnienia odpowiednich zasobów na utworzenie Funduszu Rozwoju Wolontariatu Europejskiego w celu zagwarantowania utworzenia odpowiedniej infrastruktury wsparcia;
43. podkreśla znaczenie uproszczenia na szczeblu europejskim i krajowym dostępności finansowania europejskiego dla NGO, a w szczególności z EFS;
44. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia zalecenia Rady w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego oraz do zapewnienia, przed planowanym terminem w 2018 r., wdrożenia oficjalnych struktur weryfikacji wiedzy, umiejętności i kompetencji uzyskanych dzięki wolontariatowi, umożliwiających uzyskanie kwalifikacji uznawanych przez placówki oświatowe, pracodawców i inne podmioty;
45. wzywa Komisję do uznania czasu przeznaczonego na wolontariat jako współfinansowania rzeczowego kwalifikującego się do uzyskania dotacji europejskich oraz do opracowania, we współpracy z organizacjami wolontariackimi systemów rejestrowania i dokumentowania czasu poświęconego na wolontariat w oparciu o dostępne instrumenty i modele;
46. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0558

Koordinacja działalności darczyńców UE w zakresie pomocy rozwojowej**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. zawierające zalecenia Komisji w sprawie koordynacji darczyńców w UE w zakresie pomocy rozwojowej (2013/2057(INL))**

(2016/C 468/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 9 i art. 151, a także art. 153 ust. 1 lit. e),
- uwzględniając art. 209 i 210 TFUE,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r.,
- uwzględniając deklarację paryską z 2005 r., program działania z Akry z 2008 r. oraz partnerstwo z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju z 2011 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: konsensus Europejski ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2011 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 maja 2012 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: program działań na rzecz zmian” ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie dnia 15 maja 2007 r. dotyczące unijnego kodeksu postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2006 r. pt. „Szersza współpraca, lepsza współpraca: pakiet 2006 w sprawie skuteczności pomocy UE” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie IV forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy ⁽⁶⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 17 listopada 2009 r. w sprawie ram działania na rzecz skuteczności pomocy ⁽⁷⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych (ministrów ds. rozwoju) z dnia 14 czerwca 2010 r. w sprawie podziału pracy między poszczególne kraje ⁽⁸⁾, na mocy których dodaje lub zastępuje się szereg elementów ram działania na rzecz skuteczności pomocy,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.⁽²⁾ Dok. 9369/12.⁽³⁾ Dok. 9558/07.⁽⁴⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 373.⁽⁵⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 100.⁽⁶⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 80.⁽⁷⁾ Dok. 15912/09.⁽⁸⁾ Dok. 11081/10.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych (ministrów ds. rozwoju) z dnia 9 grudnia 2010 r. pt. „Wzajemna rozliczalność i przejrzystość: czwarty rozdział unijnych ram działania na rzecz skuteczności pomocy”⁽¹⁾,
 - uwzględniając tekst ujednoczony „Ram działania na rzecz skuteczności pomocy” przyjęty przez Sekretariat Generalny Rady Unii Europejskiej w dniu 11 stycznia 2011 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie z października 2009 r. pt. „Program skuteczności pomocy – korzyści podejścia ogólnoeuropejskiego”, sporządzone na polecenie Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Rozwoju⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie końcowe z marca 2011 r. pt. „Wspólne wieloletnie programowanie”, sporządzone na polecenie Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Rozwoju⁽⁴⁾,
 - uwzględniając opublikowane w maju 2011 r. „Sprawozdanie końcowe z oceny deklaracji paryskiej – faza 2”,
 - uwzględniając sprawozdanie pt. „Koszty braku działań na poziomie europejskim” w sprawie zacieśniania współpracy pomiędzy darczyńcami w UE, przedłożone Komisji Rozwoju w dniu 10 lipca 2013 r.,
 - uwzględniając decyzję Rady z dnia 26 lipca 2010 r. określającą organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (2010/427/UE)⁽⁵⁾, szczególnie artykuł 9 (instrumenty i programowanie w obszarze działań zewnętrznych),
 - uwzględniając art. 42 i 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0393/2013),
- A. mając na uwadze, że z aktualnych szacunków zawartych we wspomnianym wyżej sprawozdaniu pt. „Koszty braku działań na poziomie europejskim” wynika, iż na skutek ograniczenia kosztów transakcyjnych, które może nastąpić w przypadku koncentracji wysiłków UE i jej państw członkowskich w zakresie pomocy na mniejszej liczbie krajów i działań, można zaoszczędzić aż 800 mln EUR rocznie; mając na uwadze, że można zaoszczędzić dodatkowo 8,4 mld EUR, jeżeli podział zasobów między poszczególne kraje byłby w całości koordynowany, a jego jedynym celem stanowiłoby ograniczanie ubóstwa;
- B. mając na uwadze, że w sytuacji, w której, ogólnie rzecz biorąc, nastąpił niewielki postęp w zakresie realizacji celu ONZ polegającego na zapewnieniu do 2015 r. oficjalnej pomocy rozwojowej w wysokości 0,7 % dochodu narodowego brutto, skuteczniejsza koordynacja na szczeblu UE jest sprawą najwyższej wagi;
- C. mając na uwadze, że na skutek zachodzących na świecie zmian demograficznych oraz większej przyszłej współzależności między krajami rozwijającymi się obecnie a całą UE większa efektywność w wydatkowaniu środków na rzecz pomocy rozwojowej sprawi, że pomoc ta przyniesie lepszy bezpośredni skutek oraz dodatkowe korzyści w postaci większego wzajemnego szacunku w przyszłości;
- D. mając na uwadze, że skoordynowane działania UE jako całości, szczególnie poprzez utworzenie komitetu składającego się z przedstawicieli Komisji, Rady i Parlamentu Europejskiego, stanowią wartość dodaną, która – w zakresie polityki oraz dźwigni finansowej – przewyższa wartość poszczególnych działań 28 państw członkowskich UE oraz Komisji;
- E. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie powinny nieustannie dawać dobry przykład w zakresie dążenia do ograniczenia rozdrobnienia pomocy, wypełniając w pełni zobowiązania w zakresie skuteczności pomocy międzynarodowej i rozwoju, podjęte w Paryżu, Akrze i Pusan, a także w oparciu o postępy poczynione w bieżącym procesie wspólnego programowania;

⁽¹⁾ Dok. 17769/10.

⁽²⁾ Dok. 18239/10.

⁽³⁾ Projekt nr 2008/170204 – wersja 1.

⁽⁴⁾ Projekt nr 2010/250763 – wersja 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 201 z 20.5.2010, s. 3.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- F. mając na uwadze, że koordynacja darczyńców UE powinna przyczynić się do osiągnięcia celu polegającego na zakończeniu wszelkiej formalnej i nieformalnej pomocy związanej i do przekształcenia „programu skuteczności pomocy” w „program skuteczności rozwoju”;
- G. mając na uwadze, że inicjatywy UE na rzecz poprawy koordynacji działań darczyńców mają przede wszystkim charakter dobrowolny i niewiązany; mając na uwadze, że unijnego kodeksu postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju przyniósł skromne wyniki;
- H. mając na uwadze, że traktaty stanowią podstawę prawną UE do wzmocnienia spójności i skuteczności działań zewnętrznych UE;
- I. mając na uwadze, że Komisja powinna być motorem pełnej realizacji programu skuteczności pomocy i rozwoju na szczeblu UE;
1. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wywiązania się z zobowiązań wynikających z deklaracji paryskiej, programu działania z Akry oraz partnerstwa z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, przy czym główne przeszkody w tym zakresie stanowią brak woli politycznej, biurokracja oraz wysokie koszty transakcyjne; przypomina w tym kontekście, że jednym z podstawowych warunków realizacji programu skuteczności pomocy jest przyjęcie w pełni zasady odpowiedzialności demokratycznej, która oznacza, że strategiami rozwoju kieruje dany kraj i że odzwierciedla ona zobowiązania wszystkich zainteresowanych podmiotów krajowych;
 2. wzywa UE i jej państwa członkowskie do pełnego wykorzystania przepisów prawnych Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczących rozwoju, w których wzywa się do komplementarności UE i jej państw członkowskich we współpracy na rzecz rozwoju (art. 208 i 210 TFUE) w celu wzmocnienia skutecznej koordynacji darczyńców w UE;
 3. wzywa do skuteczniejszej koordynacji przez UE i jej państwa członkowskie poprzez m.in. wspólne programowanie, w tym w zakresie podziału pracy w obrębie danego kraju w celu uniknięcia nakładania się działań oraz wysokich kosztów transakcyjnych; podkreśla konieczność przeprowadzenia dokładnej analizy konkretnych potrzeb każdego kraju otrzymującego pomoc wynikających z sytuacji danego kraju, przy jednoczesnym zapewnieniu, że finansowane projekty zakorzenione są w lokalnej gospodarce i są korzystne dla najbardziej potrzebujących;
 4. wzywa do skuteczniejszej koordynacji przez UE i jej państwa członkowskie podziału pracy między poszczególne kraje w celu rozwiązania problemu występowania „krajów ulubionych” i „krajów pomijanych przy udzielaniu pomocy”; podkreśla, że polityka UE dotycząca podziału pracy powinna gwarantować, że w pełni uwzględniane są kwestie horyzontalne, takie jak prawa człowieka, równouprawnienie płci oraz zmiany klimatu; podkreśla również, że cel polegający na zwiększeniu wpływu pomocy oraz osiągnięciu lepszych wyników i największych korzyści ekonomicznych nie powinien prowadzić do unikania ryzyka w ramach stosowania polityki rozwojowej, która skupia się wyłącznie na „łatwych krajach”;
 5. apeluje o dokonanie ponownej oceny korzyści komparatywnych UE i jej państw członkowskich w podziale zadań w zakresie rozwoju poprzez ocenę mocnych i słabych punktów, która powinna obejmować dane państwo członkowskie (lub Komisję), a także innych darczyńców i kraje partnerskie;
 6. zauważa jednak, że lepsza koordynacja jest również potrzebna w obrębie społeczności międzynarodowej i – co ważniejsze – w odniesieniu do podmiotów lokalnych, zwłaszcza rządów lokalnych, parlamentów krajowych, społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych; przypomina, że milenijny cel rozwoju nr 8 – utworzenie globalnego partnerstwa na rzecz rozwoju” – zachęca do powszechnego udziału i ścisłej współpracy wszystkich podmiotów działających w dziedzinie rozwoju;
 7. podkreśla, że dzięki łączeniu zasobów udostępnianych przez państwa będące darczyńcami wielostronne organizacje na rzecz rozwoju mają możliwość zwiększenia skuteczności pomocy i maksymalizacji wydajności; zauważa, że dzięki wykorzystaniu zasobów udostępnionych przez organizacje międzynarodowe darczyńcy mogą także wymieniać się informacjami o działaniach na rzecz rozwoju, co skutkuje większą przejrzystością i rozliczalnością;
 8. podkreśla wagę wspierania rozwoju zdolności tych krajów, tak aby mogły one nabywać kompetencje, zdobywać wiedzę i budować instytucje niezbędne do skutecznego zarządzania własnym rozwojem; podkreśla znaczenie wolnego handlu, gospodarki rynkowej i przedsiębiorczości dla samodzielnego zwalczania przez te kraje ubóstwa, co pozwoli na zapewnienie zrównoważonego rozwoju gospodarczego i ograniczenie ich zależności od pomocy; podkreśla również wagę propagowania i podtrzymywania zasad dobrego zarządzania, podkreśla ponadto, że ważne jest, by rządy państw otrzymujących pomoc walczyły z korupcją i budowały swoją infrastrukturę fiskalną, tak aby mogły zapewnić sobie dochody z podatków, a także przeciwdziałać unikaniu opodatkowania i nielegalnemu odpływowi kapitału;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

9. podkreśla rosnącą rolę nietradycyjnych darczyńców, a także inwestycji sektora prywatnego oraz przepływów pieniężnych o charakterze charytatywnym do krajów rozwijających się, co stawia nowe wyzwania związane z koordynacją; jest zdania, że w obrębie nowych ram koordynacji działalności darczyńców UE w zakresie pomocy rozwojowej należy także zbadać możliwości zintegrowania tych aspektów w oparciu o zobowiązania podjęte na mocy partnerstwa z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju;
10. podkreśla znaczenie zróżnicowanego podejścia do skuteczności pomocy, uwzględniającego stopień rozwoju krajów partnerskich (kraje najslabiej rozwinięte, państwa niestabilne lub kraje o średnich dochodach) i ich specyficzne potrzeby; to zróżnicowane podejście powinno opierać się na wielopłaszczyznowych wskaźnikach rozwoju wykraczających poza PKB, które uwzględniają skalę ubóstwa w danym kraju, skalę nierówności i współczynnik wrażliwości;
11. wzywa państwa członkowskie do pełnego korzystania z nowych elektronicznych narzędzi służących koordynacji projektów, jak baza danych dotyczących oficjalnej pomocy rozwojowej dla Mozambiku, której utworzenie sfinansowała UE;
12. wzywa UE do tego, aby zagwarantowała, że zobowiązania w zakresie skuteczności pomocy i rozwoju są w pełni odzwierciedlone we wszystkich mechanizmach finansowych mających znaczenie dla współpracy na rzecz rozwoju;
13. podkreśla, że z uwagi na ograniczenia dotyczące budżetów krajowych i unijnych, wynikające z trudności gospodarczych oraz rosnące polityczne zainteresowanie kwestią wykazywania się efektywniejszym wydatkowaniem środków na rzecz rozwoju niezbędna jest lepsza koordynacja darczyńców, a UE powinna odgrywać istotną rolę w jej wspieraniu, i że koordynacja powinna obejmować wszystkie główne aspekty projektów na rzecz rozwoju, w tym ich planowanie, monitorowanie i ocenę;
14. uważa, że ze względu na ich dobrowolny, niewiążący charakter w obecnych inicjatywach UE na rzecz poprawy koordynacji darczyńców nie wykorzystano w pełni potencjału UE i jej państw członkowskich w celu skuteczniejszego i efektywniejszego świadczenia pomocy rozwojowej; dlatego wzywa UE i jej państwa członkowskie do ustanowienia nowego instrumentu koordynacji w formie rozporządzenia;
15. wzywa Komisję do przedłożenia, najlepiej do dnia 31 grudnia 2015 r. i w żadnym wypadku nie później niż w pierwszej połowie 2016 r., zgodnie z art. 209 i 210 TFUE, wniosku w sprawie aktu dotyczącego regulacyjnych aspektów koordynacji darczyńców w UE w zakresie pomocy rozwojowej, co byłoby odpowiedzią na przyjęcie i wdrożenie planu działania obejmującego działania przygotowawcze mające na celu ułatwienie wejścia w życie owych aspektów regulacyjnych, zgodnie ze szczegółowymi zaleceniami przedstawionymi w załączniku do niniejszego projektu rezolucji;
16. zwraca się do Komisji i ESDZ o dokonanie oceny tego planu działania w oparciu o zestaw wcześniej uzgodnionych wskaźników; w procesie tym uczestniczyłyby z jednej strony delegatury UE wraz z przedstawicielstwami dyplomatycznymi państw członkowskich w krajach partnerskich, z drugiej zaś strony DG DEVCO i ESDZ razem z przedstawicielstwami państw członkowskich; w ramach tego procesu Komisja i ESDZ składałyby sprawozdania przed Parlamentem Europejskim w celu uzgodnienia sposobu wdrożenia planu działania;
17. potwierdza, że zalecenia te są zgodne z prawami podstawowymi i zasadą pomocniczości;
18. uważa, iż wspomniany wniosek nie pociąga za sobą skutków finansowych;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji oraz szczegółowych zaleceń zawartych w załączniku Komisji i Radzie.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI:

SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA DOTYCZĄCE TREŚCI WYMAGANEGO WNIOSKU

Zalecenie 1 (dotyczące celu i zakresu rozporządzenia, które ma zostać przyjęte)

Celem tego rozporządzenia powinny być kodyfikacja i umocnienie mechanizmów i praktyk w celu zwiększenia komplementarności i skuteczności koordynacji w zakresie pomocy rozwojowej. Powinno ono zawierać odpowiednie rozwiązanie problemu, jakim jest konieczność zwiększenia skuteczności i efektywności pomocy rozwojowej UE.

Rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do państw członkowskich oraz instytucji UE.

Zalecenie 2 (dotyczące ogólnych zasad, których należy przestrzegać w zakresie koordynacji darczyńców w UE)

Rozporządzenie powinno określać następujące zasady:

- **Odpowiedzialność:** UE i jej państwa członkowskie powinny uznać przywództwo kraju partnerskiego oraz dostosować się do strategii ustanowionych przez instytucje rządowe na szczeblu centralnym. Strategie te powinny obejmować, w odpowiednich przypadkach, działania na rzecz wzmocnienia zdolności kraju partnerskiego do tworzenia ram działania w zakresie koordynacji darczyńców.
- **Harmonizacja:** UE i jej państwa członkowskie powinny wprowadzić w życie na szczeblu krajowym wspólne porozumienia dotyczące planowania (wspólnego planowania) oraz współpracować w celu zmniejszenia liczby oddzielnych, często powielających się misji, wprowadzając w ich miejsce przeglądy w terenie i przeglądy diagnostyczne. Powinny one także delegować uprawnienia umożliwiające darczyńcom realizację działań, w zakresie których jeden z tych darczyńców ma przewagę komparatywną na szczeblu sektorowym lub krajowym.
- **Dostosowanie:** UE i jej państwa członkowskie powinny opierać swoje ogólne wsparcie (strategie krajowe, dialogi polityczne oraz programy współpracy na rzecz rozwoju) na należących do krajów partnerskich krajowych strategiach rozwoju oraz okresowych przeglądach dotyczących postępów w zakresie realizacji tych strategii. Aby zmniejszyć obciążenie administracyjne związane z pomocą, państwa te powinny w pierwszej kolejności korzystać z systemów krajowych. UE i jej państwa członkowskie powinny unikać tworzenia specjalnych struktur w celu codziennego zarządzania projektami i programami finansowanymi w ramach pomocy oraz ich wdrażania.
- **Przewidywalność środków:** Aby skutecznie koordynować swoje starania na rzecz rozwoju, UE i jej państwa członkowskie powinny w odpowiednim czasie dostarczyć krajom rozwijającym się informacje dotyczące ich przyszłych wydatków lub planów wdrożeniowych, przedstawiające orientacyjny podział zasobów w celu umożliwienia krajom partnerskim integracji tych zasobów w ramach ich planów średnioterminowych.
- **Przejrzystość i wzajemna rozliczalność:** UE i jej państwa członkowskie powinny współpracować z krajami partnerskimi w celu ustanowienia wzajemnie uzgodnionych ram, które zapewnią możliwość dokonywania wiarygodnych ocen wyników oraz przejrzystość i rozliczalność systemów krajowych, oraz poprawy dostępności i jakości danych pochodzących z krajów partnerskich. Należy dodatkowo wspierać istotne inicjatywy umożliwiające osiągnięcie tych celów, takie jak „unijna gwarancja przejrzystości” oraz międzynarodowa inicjatywa na rzecz przejrzystości pomocy.
- **Zróżnicowane podejście:** Do wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia niezbędne jest przyjęcie zróżnicowanego podejścia, uzależnionego od kontekstu i potrzeb rozwojowych, tak by współpraca z krajami i regionami partnerskimi była konkretna, odpowiednio dostosowana i opierała się na potrzebach tych krajów i regionów, ich strategiach, priorytetach i zasobach.
- **Weryfikacja, ocena i omówienie wyników:** UE powinna monitorować proces wdrożenia niniejszego rozporządzenia oraz składać sprawozdania z postępów w tym zakresie. Sprawozdania z podjętych działań należy przedkładać co roku parlamentom narodowym oraz Parlamentowi Europejskiemu.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Zalecenie 3 (dotyczące wspólnego planowania)

Rozporządzenie powinno skodyfikować zobowiązanie UE i jej państw członkowskich i Komisji do zwiększenia ich udziału we wspólnym wieloletnim planowaniu, które jest dostosowane do strategii rozwoju krajów partnerskich, uwzględniających, w najszerszym możliwym zakresie, synchronizację z cyklami planowania na szczeblu krajów partnerskich. Wspólne ramy programowania stanowią praktyczne narzędzie zaawansowanego podziału pracy i powinny uzupełniać oraz umacniać istniejące porozumienia w zakresie koordynacji darczyńców w celu uniknięcia niepotrzebnych równoległych procesów.

Rozporządzenie powinno zapewniać możliwość aktywnego monitorowania przez UE postępów na szczeblu krajowym i centralnym w celu zapewnienia stałych postępów w zakresie realizacji istniejących zobowiązań oraz odpowiedniego przestrzegania planów działania w zakresie wdrażania ram wspólnego planowania UE.

Zalecenie 4 (dotyczące podziału pracy)

UE wraz z jej państwami członkowskimi opracowała szeroki wachlarz wytycznych dotyczących sposobu, w jaki należy dokonać skutecznego podziału pracy. Unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju stanowi źródło wytycznych dla UE i jej państw członkowskich oraz powinien zostać szybko wdrożony we wszystkich krajach partnerskich.

Zalecenie 4.1 (dotyczące podziału pracy w obrębie danego kraju)

UE i jej państwa członkowskie powinny obniżyć koszty transakcyjne, ograniczając liczbę darczyńców w UE zaangażowanych w dialog dotyczący polityki sektorowej oraz działania na rzecz współpracy. Aby tego dokonać, powinny one opracowywać i wdrażać plany odpowiedzialnego wycofywania się z danego sektora, co ułatwi koncentrowanie się na określonych sektorach, w oparciu o dialog z rządami partnerskimi i z innymi darczyńcami, a także analizę skutków, jakie może mieć niedofinansowanie.

Zalecenie 4.2 (dotyczące podziału pracy między poszczególne kraje)

W celu ograniczenia rozdrobnienia pomocy między poszczególne kraje oraz proliferacji darczyńców UE i jej państwa członkowskie powinny dołożyć starań, aby podziału zasobów pomiędzy poszczególne kraje dokonywano na podstawie uzyskanych informacji, uwzględniając także intencje pozostałych państw członkowskich oraz możliwości wywarcia wpływu przez UE. Państwa członkowskie powinny dążyć do lepszej koncentracji geograficznej, a Komisja powinna odgrywać rolę koordynującą, szczególnie w krajach pomijanych przy udzielaniu pomocy. W tym kontekście łączne analizy i strategie opracowane przez UE zarówno w odniesieniu do „krajów ulubionych”, jak i „krajów pomijanych przy udzielaniu pomocy” mogą stanowić podstawę lepszego podziału pracy między poszczególne kraje.

Zalecenie 5 (dotyczące monitorowania postępów na szczeblu centralnym i krajowym)

W rozporządzeniu należy skodyfikować mechanizmy przedstawiania dowodów dotyczących postępów w zakresie zwiększonej koordynacji darczyńców na szczeblu krajowym, uwzględniając m.in.: a) informacje zdezagregowane dotyczące wszystkich odpowiednich przepływów środków na rzecz pomocy; b) postępy w zakresie procesów wspólnego programowania, ze szczególnym uwzględnieniem podziału pracy; c) dowody na ograniczenie kosztów transakcyjnych dzięki podziałowi pracy; oraz d) włączenie wspólnego programowania i podziału pracy w główny nurt w ramach procesów strategicznego planowania.

Informacje te powinny być udostępnione krajom partnerskim, aby umożliwić tym krajom uwzględnienie ich w dokumentach dotyczących ich budżetów krajowych, a tym samym zapewnić przejrzystość wobec parlamentów, społeczeństwa obywatelskiego i innych zainteresowanych stron.

Zalecenie 6 (dotyczące zaangażowania parlamentów narodowych w proces monitorowania koordynacji darczyńców)

Rozporządzenie powinno zawierać przepisy umożliwiające zwiększenie udziału parlamentów narodowych w procesie monitorowania koordynacji darczyńców. W tym zakresie Parlament Europejski i parlamenty narodowe powinny odbywać coroczne spotkania w celu oceny postępów i omówienia wyników.

Zalecenie 7 (dotyczące sprawozdania rocznego dla Parlamentu Europejskiego i Rady)

Rozporządzenie powinno zawierać przepisy dotyczące oceny na podstawie sprawozdania rocznego. Komisja powinna zbadać postępy poczynione w zakresie wdrożenia środków przedsięwziętych zgodnie z rozporządzeniem oraz powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, jak również komitetowi, o którym mowa w zaleceniu 9, sprawozdanie roczne z wdrożenia tego rozporządzenia oraz wyniki dotyczące koordynacji pomocy UE.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Sprawozdanie powinno zostać przekazane również Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów.

Sprawozdanie roczne powinno być oparte na informacjach odnoszących się do poprzedniego roku, dostarczonych przez centralę i jednostki terenowe. Powinno ono zawierać ocenę wyników starań podjętych w celu poprawy koordynacji polityki UE i jej państw członkowskich na rzecz rozwoju przy wykorzystaniu możliwie najbardziej szczegółowych i wymiernych wskaźników dotyczących postępów w zakresie osiągnięcia celów określonych w rozporządzeniu.

Zalecenie 8 (dotyczące przeglądu)

Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające wdrożenie rozporządzenia w pierwszych trzech latach, do którego w odpowiednich przypadkach dołączony będzie wniosek ustawodawczy wprowadzający niezbędne zmiany.

Zalecenie 9 (dotyczące ustanowienia komitetu koordynującego)

Rozporządzenie powinno zawierać przepisy dotyczące ustanowienia komitetu. Komitet powinien przyjąć swój regulamin oraz powinien składać się z przedstawicieli Komisji, Rady i Parlamentu Europejskiego.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0575

Prawa człowieka na świecie w 2012 r. oraz polityka Unii Europejskiej w tym zakresie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2012 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie (2013/2152(INI))

(2016/C 468/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka (PDPC) oraz inne traktaty i instrumenty międzynarodowe dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając deklarację milenijną Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r. (A/Res/55/2) i odnośne rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ,
- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając sprawozdanie roczne UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2012 r., przyjęte przez Radę w dniu 6 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2011 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽¹⁾,
- uwzględniając strategiczne ramy UE i plan działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji (11855/2012), przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie przeglądu strategii UE w zakresie praw człowieka ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2012/440/WPZiB z dnia 25 lipca 2012 r. w sprawie mianowania Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej ds. Praw Człowieka ⁽³⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 maja 2012 r. – „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: program działań na rzecz zmian”,
- uwzględniając swoje zalecenie dla wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz dla Rady i Komisji z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie przeglądu organizacji i funkcjonowania ESDZ w roku 2013 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej dotyczące propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań oraz zalecenie Parlamentu dla Rady z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie wytycznych UE dotyczących propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej dotyczące promowania i ochrony wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym, transpłciowym i interseksualnym (LGBTI),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0503.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0504.

⁽³⁾ Dz.U. L 200 z 27.7.2012, s. 21.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 114.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0278.

⁽⁶⁾ http://www.eeas.europa.eu/human_rights/docs/guidelines_en.pdf.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając wytyczne UE w sprawie dialogów dotyczących praw człowieka, przyjęte przez Radę w dniu 13 grudnia 2001 r. i zaktualizowane w dniu 19 stycznia 2009 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2013 r. w sprawie korupcji w sektorze publicznym i prywatnym: wpływ na prawa człowieka w krajach trzecich ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie 22. sesji Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie wsparcia UE dla MTK: stawić czoła wyzwaniom i pokonać trudności ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wspólne komunikaty Komisji Europejskiej oraz wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 20 marca 2013 r. pt. „Europejska polityka sąsiedztwa: działania na rzecz wzmocnienia partnerstwa” (JOIN(2013)4) oraz z dnia 25 maja 2011 r. pt. „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie: przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa” (COM(2011)0303),
- uwzględniając dokument strategiczny na lata 2011–2013 w sprawie Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka oraz wniosek Komisji dotyczący nowego rozporządzenia finansowego dla Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka na lata 2014–2020 (COM(2011)0844),
- uwzględniając zalecenie dla Rady z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie warunków ewentualnego utworzenia Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji (EED) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie polityki Unii Europejskiej na rzecz obrońców praw człowieka, przyjętą dnia 17 czerwca 2010 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie polityk zewnętrznych UE na rzecz demokratyzacji ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie strategii wolności cyfrowej w polityce zagranicznej UE ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 67/176 z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie moratorium na stosowanie kary śmierci,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000), 1820 (2008), 1888 (2009), 1889 (2009), 1960 (2010) i 2106 (2013) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie wskaźników UE dotyczących kompleksowego podejścia do wdrażania przez UE rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, przyjęte przez Radę UE w dniu 13 maja 2011 r.,
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie praw dziecka, w tym ostatnią rezolucję z dnia 4 kwietnia 2012 r. (66/141),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie międzynarodowej polityki handlowej w kontekście nadrzędnych potrzeb związanych ze zmianami klimatu ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0394.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0055.

⁽³⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 115.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 26.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 257 E z 6.9.2013, s. 13.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 69.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 165.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0470.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 31.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 94.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w międzynarodowych umowach handlowych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0418/2013),
- A. mając na uwadze, że różne procesy przejściowe, w tym rozruchy społeczne, konflikty i sytuacje po konfliktach, jak również wstrzymane przemiany w państwach autorytarnych stanowią coraz większe wyzwanie dla strategii UE w zakresie popierania praw człowieka i demokracji na świecie; mając na uwadze, że w sprawozdaniu rocznym UE dotyczącym praw człowieka i demokracji na świecie w 2012 r. wskazuje się, że UE musi w dalszym ciągu pracować nad elastycznym reagowaniem w polityce; mając na uwadze, że najbardziej podstawowa decyzja polityczna UE dotyczy wytrwałości i politycznej determinacji, żeby pozostać w zgodzie z fundamentalnymi wartościami Unii Europejskiej w czasach pełnych wyzwań i pod naciskiem innych celów i interesów politycznych;
- B. mając na uwadze, że sprawiedliwość, państwo prawa, odpowiedzialność, przejrzystość, rozliczalność, walka z bezkarnością, uczciwe procesy oraz niezawisłe sądownictwo są nieodzownymi elementami ochrony praw człowieka;
- C. mając na uwadze, że art. 21 TUE jeszcze bardziej wzmacnia zobowiązanie Unii do kierowania się w swoich działaniach na arenie międzynarodowej zasadami demokracji, praworządności, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, równości i solidarności oraz respektowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych, Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i prawa międzynarodowego;
- D. mając na uwadze, że kopenhaskie kryteria polityczne dotyczące „stabilności instytucji będących gwarantem demokracji, praworządności, respektowania praw człowieka oraz poszanowania i ochrony praw mniejszości” pozostają fundamentalną cechą procesu rozszerzenia;
- E. mając na uwadze, że rewolty w świecie arabskim zmusiły Unię Europejską do uznania porażki poprzednich polityk i zobowiązania się do stosowania zasady „więcej za więcej” podczas dokonywania przeglądu polityki sąsiedztwa opartej na zobowiązaniu do „dostosowywania poziomu wsparcia oferowanego przez UE na rzecz partnerów stosownie do postępów w reformach politycznych oraz tworzeniu głębokiej demokracji”, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, w tym wolnych i sprawiedliwych wyborów, wolności zrzeszania się, wypowiedzi oraz wolności zgromadzeń, wolnej prasy i wolnych mediów, praworządności, na straży której stoi niezależna władza sądownicza, a także wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań;
- F. mając na uwadze, że konkluzje Rady w sprawie opracowanego przez Komisję Europejską Programu działania na rzecz zmian w zakresie unijnej polityki rozwoju, przyjętego w maju 2012 r., stanowią wyraźnie, że „wsparcie na rzecz partnerów będzie dostosowywane do ich sytuacji rozwoju oraz zaangażowania i postępów w zakresie praw człowieka, demokracji, praworządności i dobrego rządzenia”; mając na uwadze, że w ostatnim wspólnym stanowisku UE dotyczącym forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy zadeklarowano, że we współpracy rozwojowej systematycznie należy odwoływać się do „odpowiedzialności demokratycznej”, w ramach której kraje partnerskie ponoszą odpowiedzialność za promowanie środowiska sprzyjającego społeczeństwu obywatelskiemu oraz wzmocnienie pozycji parlamentów, władz lokalnych, krajowych instytucji audytowych oraz wolnych mediów;
- G. mając na uwadze, że Rada UE w czerwcu 2012 r. przyjęła ramy strategiczne oraz plan działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji, zobowiązując instytucje UE do realizacji określonych, wymiernych celów polityki; mając na uwadze, że Rada UE w lipcu 2012 r. stworzyła stanowisko i powołała pierwszego tematycznego Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka; mając na uwadze, że procedura przyjęcia nowego planu działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji, który ma wejść w życie w styczniu 2015 r., gdy wygaśnie obecny plan działania, musi rozpocząć się wiosną 2014 r.;
- H. mając na uwadze, że w październiku 2012 r. utworzono Europejski Fundusz na rzecz Demokracji, głównie w celu udzielania bezpośrednich dotacji prodemokratycznym działaczom lub organizacjom walczącym o przemiany demokratyczne w państwach sąsiedztwa i poza nimi;

⁽¹⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 101.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- I. mając na uwadze, że powołaniu Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) towarzyszyły zapewnienia, że popieranie praw człowieka i demokracji będzie motywem przewodnim nowej europejskiej służby dyplomatycznej; mając na uwadze, że sieć delegatur UE na całym świecie daje wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa nowe możliwości w zakresie realizowania polityki UE w dziedzinie praw człowieka;
- J. mając na uwadze, że w swojej rezolucji dotyczącej poprzedniego sprawozdania rocznego oraz w rezolucji w sprawie przeglądu polityki UE w dziedzinie praw człowieka (które zostały przyjęte w grudniu 2012 r.) Parlament podkreślił konieczność reformy własnych praktyk w celu włączenia praw człowieka w główny nurt jego działalności oraz działań następczych wobec pilnych rezolucji potępiających naruszenia zasad demokracji, praw człowieka oraz praworządności;
- K. mając na uwadze, że eurobarometr Parlamentu Europejskiego – badanie opinii publicznej przeprowadzone w 27 państwach członkowskich UE w listopadzie i grudniu 2012 r. – wykazał po raz kolejny, że ochrona praw człowieka pozostaje jedną z najważniejszych wartości w oczach Europejczyków; mając na uwadze, że wiarygodna realizacja podjętych przez UE zobowiązań na rzecz popierania praw człowieka i demokracji w ramach strategii zewnętrznych jest kluczowa z perspektywy zachowania ogólnej wiarygodności polityki zagranicznej UE;
- L. mając na uwadze, że w grudniu 2012 r. Unia Europejska otrzymała nagrodę Nobla za swój wkład w postępowanie w zakresie pokoju i pojednania, demokracji i praw człowieka w Europie;

Uwagi ogólne

1. uznaje, że prawa człowieka znajdują się w centrum stosunków UE ze wszystkimi państwami trzecimi, w tym partnerami strategicznymi; podkreśla, że polityka UE w dziedzinie praw człowieka musi być zgodna ze zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu, zapewniać spójność między zewnętrznymi i wewnętrznymi strategiami politycznymi oraz unikać podwójnych standardów w polityce zewnętrznej; wzywa w związku z tym do przyjęcia konkluzji Rady UE do Spraw Zagranicznych dotyczących praw człowieka i strategicznych partnerów UE, które stanowiłyby podstawę ustanowienia progu wspólnych pozycji dotyczących praw człowieka, do jakich państwa członkowskie i urzędnicy UE muszą się co najmniej odnieść w dyskusjach z partnerami strategicznymi będącymi ich odpowiedzialnymi;
2. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka oraz ESDZ do przestrzegania zobowiązań i włączenia kwestii praw człowieka i demokracji do głównego nurtu relacji UE z jej partnerami, również na najwyższym politycznym szczeblu, poprzez stosowanie wszelkich odpowiednich instrumentów polityki zewnętrznej UE;
3. uznaje kluczową rolę, jaką społeczeństwo obywatelskie odgrywa na rzecz ochrony i propagowania demokracji i praw człowieka; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zagwarantowania ścisłej współpracy i partnerstwa ze społeczeństwem obywatelskim, co obejmuje też obrońców praw człowieka; uznaje również, że UE powinna z całą mocą wspierać wszystkich obrońców praw człowieka, demokracji, wolności i przejrzystości na całym świecie;
4. stwierdza, że instytucje UE i wszystkie państwa członkowskie powinny w przejrzysty i odpowiedzialny sposób stosować zdecydowane i spójne podejście do przypadków naruszenia praw człowieka na całym świecie; uważa, że w sytuacji, gdy UE staje w obliczu przypadków uporczywego łamania praw człowieka, powinna ona mówić jednym głosem i wyrażać swoje stanowisko tak, aby jej przekaz dotarł zarówno do rządów dopuszczających się naruszeń, jak i do podlegających im obywateli; wzywa Radę do Spraw Zagranicznych do organizowania co roku publicznej debaty dotyczącej praw człowieka;
5. przypomina swoją determinację, aby ściśle uczestniczyć we wdrażaniu strategicznych ram UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji oraz aby brać udział w konsultacjach dotyczących tej kwestii;

Sprawozdanie roczne UE za 2012 r.

6. wyraża zadowolenie z przyjęcia sprawozdania rocznego UE dotyczącego praw człowieka i demokracji w 2012 r.; oczekuje nieustannego zaangażowania ze strony wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, wyrażającego się w przedstawianiu Parlamentowi regularnych sprawozdań; wzywa do aktywnych i konstruktywnych debat między instytucjami UE przy opracowywaniu przyszłych sprawozdań, dzięki którym zwiększy się widoczność działań UE na tym polu;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

7. uważa, że sprawozdanie roczne powinno stać się kluczowym narzędziem komunikowania i omawiania działań UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji; z zadowoleniem przyjmuje zatem zobowiązanie wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel oraz ESDZ do wykorzystywania unijnych sprawozdań rocznych jako sprawozdań z realizacji dotyczących strategicznych ram UE oraz planu działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji;
8. zauważa odwołania do działań Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka obecne w sprawozdaniu rocznym oraz zachęca wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz ESDZ do uwzględnienia większej liczby pogłębionych analiz, zwłaszcza w odniesieniu do roli Specjalnego Przedstawiciela w realizacji strategicznych ram i planu działania, w celu zapewnienia adekwatnego opisu jego roli oraz prac;
9. docenia wysiłki podjęte na rzecz zestawienia różnych działań UE w dziedzinie wspierania praw człowieka i demokracji w sprawozdaniach krajowych, które dostarczają wielu informacji o pracy instytucji UE na całym świecie; wyraża jednak ubolewanie, że sprawozdania krajowe nie zostały najwyraźniej sporządzone według systematycznego, przejrzystego i spójnego schematu, który pozwoliłby na bardziej skrupulatną analizę oddziaływania i skuteczności działań UE;
10. podtrzymuje swój pogląd, że sprawozdania krajowe powinny zostać wzmocnione i powinny uwzględniać wdrażanie krajowych strategii w zakresie praw człowieka, a w związku z tym powinny odnosić się do konkretnych, opartych na zestawie wskaźników kryteriach umożliwiających ocenę pozytywnych i negatywnych tendencji, ocen skuteczności działań UE oraz dostarczających punktu odniesienia przy dostosowaniu poziomu wsparcia UE do postępów w dziedzinie praw człowieka, demokracji, praworządności i dobrego rządzenia;
11. z zadowoleniem przyjmuje wysiłek na rzecz włączenia działań Parlamentu Europejskiego do sprawozdania rocznego, zachęca do korzystania z dorobku i potencjału PE w tym m.in. licznych badań i analiz zleczanych przez PE i zachęca wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz ESDZ do zrelacjonowania, jakie działania UE podjęła w odpowiedzi na rezolucje Parlamentu, w tym pilne rezolucje dotyczące naruszania praw człowieka; zachęca do ciągłego przepływu informacji oraz do współpracy między Parlamentem a Specjalnym Przedstawicielem UE ds. Praw Człowieka, zwłaszcza w nadzwyczajnych okolicznościach;
12. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2012, ponieważ ukazuje ono starania UE o uwzględnianie kwestii praw człowieka, równości płci, demokracji i dobrych rządów w głównych nurtach polityki rozwoju i w instrumentach rozwoju;

Ramy polityczne UE

Strategiczne ramy i plan działania

13. po raz kolejny wyraża uznanie dla unijnych ram strategicznych i planu działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji, stanowiących kamień milowy we włączaniu praw człowieka w główny nurt we wszystkich politykach zewnętrznych UE; podkreśla potrzebę ogólnego porozumienia i większej koordynacji w unijnej polityce dotyczącej praw człowieka między instytucjami UE a państwami członkowskimi; wzywa ESDZ do podejmowania większych wysiłków na rzecz zwiększenia poczucia odpowiedzialności wśród państw członkowskich za ten plan działania; apeluje o włączenie do sprawozdania rocznego sekcji dotyczącej wdrażania planu działania przez państwa członkowskie;
14. podkreśla kluczowe znaczenie skutecznej i wiarygodnej realizacji wspomnianych zobowiązań zarówno w strategicznych ramach, jak i w planie działania; wskazuje, że taka wiarygodność wymaga adekwatnego finansowania strategii ukierunkowanych na prawa człowieka oraz konsekwentnego włączania ich w główny nurt na wysokim szczeblu politycznym, takim jak poziom ministerialny czy poziom szczytów z państwami trzecimi, w tym z partnerami strategicznymi;
15. ubolewa nad faktem, że prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne są w dalszym ciągu w dużej mierze pomijane w unijnej polityce w zakresie praw człowieka, co stoi w sprzeczności z podjętym przez UE zobowiązaniem na rzecz niepodzielności i współzależności praw, oraz wzywa ESDZ, Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia ukierunkowanych w tę stronę wysiłków, w tym w dziedzinie praw pracowników i praw społecznych;
16. zauważa, że obecny plan działania zakończy się wraz z rokiem 2014; oczekuje, że wiceprzewodnicząca/wysoka przedstawiciel oraz ESDZ zaangażują się w terminowe dokonanie przeglądu i przeprowadzenie konsultacji z państwami członkowskimi, Komisją, Parlamentem i społeczeństwem obywatelskim, co doprowadzi do przyjęcia nowego planu działania, który wejdzie w życie w styczniu 2015 r.;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Specjalny Przedstawiciel UE ds. Praw Człowieka

17. uznaje znaczenie mandatu udzielonego pierwszemu Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka; zachęca Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka do poprawy widoczności, umiejscowienia w głównym nurcie, spójności, jednolitości i skuteczności polityki UE w dziedzinie praw człowieka, a w szczególności praw kobiet i praw wszystkich mniejszości, oraz osiągania właściwej równowagi pomiędzy cichą dyplomacją a dyplomacją publiczną podczas pełnienia swojego mandatu; ponownie zaleca, aby Specjalny Przedstawiciel UE składał Parlamentowi regularne sprawozdania ze swojej działalności i wyjaśniał swoje priorytety tematyczne i geograficzne oraz by zapewniał monitorowanie zgłoszonych przez Parlament kwestii budzących zaniepokojenie;

18. pochwała otwartość dialogu prowadzonego przez Specjalnego Przedstawiciela UE z Parlamentem i społeczeństwem obywatelskim, co tworzy podstawy ważnej praktyki, która powinna być kontynuowana i ujednoczona w celu zapewnienia należytej przejrzystości i odpowiedzialności; z zadowoleniem przyjmuje współpracę Specjalnego Przedstawiciela UE z organami regionalnymi i na forach wielostronnych oraz zachęca go do dalszego rozszerzania spektrum takich działań;

19. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż współpraca ze Specjalnym Przedstawicielem UE ds. Praw Człowieka została uwzględniona w jego mandacie w regionie Sahelu, i wzywa Radę oraz wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, aby również przyjęły tę praktykę w odniesieniu do mandatów przyszłych specjalnych przedstawicieli UE dla danego obszaru geograficznego;

Wytyczne UE w zakresie praw człowieka

20. z zadowoleniem przyjmuje wytyczne UE w sprawie wolności religii lub przekonań oraz w sprawie praw człowieka osób LGBTI; przypomina jednak ESDZ o konieczności przestrzegania dobrych praktyk międzyinstytucjonalnych i terminowego nawiązywania kontaktu z właściwymi organami politycznymi Parlamentu podczas opracowywania wszelkich nowych narzędzi strategicznych, takich jak wytyczne, lub podczas dokonywania przeglądu istniejących już narzędzi; przypomina zalecenie Parlamentu dla Rady dotyczące wytycznych w sprawie wolności religii lub przekonań, w którym Parlament zaproponował ambitny zestaw instrumentów zawierających sugestie w zakresie praktycznego wdrożenia wytycznych w celu osiągnięcia znacznego postępu w dziedzinie ochrony i propagowania tej podstawowej i powszechnej wolności; pochwała przyjętą przez ESDZ oraz Radę praktykę dokonywania przeglądu i zmian starszych wytycznych; zachęca ESDZ do przyjęcia bardziej rygorystycznej procedury przeglądu, obejmującego dokładniejsze konsultacje z zainteresowanymi stronami w celu dostosowania się do zmieniających się okoliczności;

21. wzywa ESDZ oraz Radę do zwracania szczególnej uwagi na kwestię właściwych planów wdrażania wytycznych; zaleca dalsze szkolenia i zwiększanie świadomości wśród pracowników ESDZ oraz delegatur UE, a także wśród dyplomatów państw członkowskich; wyraża szczególne obawy w kwestii realizacji wytycznych dotyczących międzynarodowego prawa humanitarnego oraz wytycznych dotyczących tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania;

Dialog na temat praw człowieka z państwami trzecimi

22. zauważa dalsze trudności w osiąganiu konkretnych postępów w kilku dialogach i konsultacjach UE dotyczących praw człowieka; zachęca UE do poszukiwania nowych sposobów nadania dialogowi z państwami trzecimi większego znaczenia; podkreśla konieczność uprawiania stanowczej, ambitnej i przejrzystej polityki w dziedzinie praw człowieka w ramach tych dialogów; wzywa zatem UE do wyciągnięcia jasnych wniosków politycznych, gdy dialog dotyczący praw człowieka nie jest konstruktywny, oraz kładzenia w takich sytuacjach – lub w przypadkach uporczywego łamania praw człowieka – większego nacisku na dialog polityczny, *démarche* i dyplomację publiczną; ostrzega też przed dalszym wyłączeniem debat o prawach człowieka z dialogów na wysokim szczeblu politycznym;

23. uważa, że dialogi i konsultacje dotyczące praw człowieka powinny wzmacniać i wspierać społeczeństwo obywatelskie, obrońców praw człowieka, związki zawodowe, dziennikarzy, prawników i parlamentarzystów sprzeciwiających się naruszeniom praw człowieka w ich krajach oraz domagających się przestrzegania przysługujących im praw; wzywa UE do dopilnowania, aby dialogi i konsultacje dotyczące praw człowieka były ambitne i aby towarzyszyły im jasno określone, publicznie znane punkty odniesienia, na podstawie których można dokonać obiektywnej oceny ich skuteczności;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

24. przypomina, że korupcja w sektorach publicznym i prywatnym nadal się utrzymuje i przyczynia się do pogłębiania się nierówności oraz dyskryminacji w odniesieniu do równego korzystania z praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych lub społecznych i kulturalnych, oraz podkreśla fakt, że udowodniono, iż czyny o charakterze korupcyjnym i naruszenia praw człowieka wynikają z niewłaściwego wykorzystywania władzy, braku odpowiedzialności oraz różnych form dyskryminacji; apeluje o najwyższy poziom odpowiedzialności i przejrzystości w odniesieniu do pomocy zewnętrznej i budżetów publicznych związanych z budżetem UE i unijną pomocą zewnętrzną;

Krajowe strategie w zakresie praw człowieka i punkty kontaktowe ds. praw człowieka

25. dostrzega wysiłek podejmowany przez ESDZ w celu sfinalizowania pierwszego cyklu strategii krajowych UE w dziedzinie praw człowieka; ponownie przypomina o swoim poparciu dla celu, jakim jest przejście odpowiedzialności za strategię krajową przez delegaturę UE i ambasady państw członkowskich na danym terytorium, przy jednoczesnym zapewnieniu kontroli jakości na szczeblu centralnym; ubolewa jednak nad brakiem przejrzystości w odniesieniu do treści strategii krajowych; ponownie wzywa do publicznego ujawnienia przynajmniej kluczowych priorytetów strategii wszystkich poszczególnych krajów oraz oczekuje, że Parlament będzie miał dostęp do tych strategii, aby umożliwić mu prowadzenie należytych kontroli; zachęca UE do sporządzenia publicznej oceny wniosków wyciągniętych podczas pierwszego cyklu krajowych strategii UE w dziedzinie praw człowieka oraz wskazania najlepszych praktyk, które należy wykorzystać w kolejnym cyklu;

26. z zadowoleniem przyjmuje prawie kompletną sieć punktów kontaktowych ds. praw człowieka w delegaturach UE; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel i ESDZ do opracowania takiego planu użytkowania tej sieci, by w pełni wykorzystać jej potencjał; zachęca delegatury UE do publikowania danych kontaktowych wszystkich punktów kontaktowych ds. praw człowieka i urzędników łącznikowych UE ds. obrońców praw człowieka;

Prawa człowieka a polityka handlowa UE

27. popiera praktykę uwzględniania prawnie wiążących i niepodlegających negocjacom klauzul dotyczących praw człowieka w międzynarodowych umowach zawieranych przez UE z państwami trzecimi i uznaje, że klauzule dotyczące praw człowieka powinny być regularnie zamieszczane również w umowach handlowych; wzywa do skutecznego monitorowania stosowania tych klauzul oraz do przedkładania właściwej komisji parlamentarnej sprawozdań dotyczących oceny sytuacji i sugerowanej reakcji;

28. zaznacza, że Parlament powinien wstrzymać swoją zgodę na zawarcie międzynarodowych umów w przypadku gdy występują poważne naruszenia praw człowieka;

29. przypomina, że poprawiony GSP+ wejdzie w życie dnia 1 stycznia 2014 r.; z zadowoleniem przyjmuje kontynuację programu GSP+, w ramach którego państwa mogą uzyskać preferencyjne taryfy po dokonaniu ratyfikacji i wdrożeniu 27 głównych konwencji dotyczących praw człowieka, praw pracowników oraz ochrony środowiska; przypomina o możliwości zawieszenia preferencyjnych warunków w ramach GSP, GSP+ oraz inicjatywy „wszystko oprócz broni” w przypadku ciężkiego naruszenia praw człowieka; wzywa Komisję do tego, aby uczyniła ocenę kwalifikowalności do programu GSP+ ogólnodostępną w celu zwiększenia przejrzystości i odpowiedzialności;

30. wzywa ponadto UE do określenia i przyjęcia konkretnych wytycznych dotyczących skutecznego włączenia praw człowieka w umowy handlowe i inwestycyjne w celu osiągnięcia metodologicznej spójności oraz rygoru przy ocenie oddziaływania praw człowieka;

Prawa człowieka w politykach rozwojowych UE

31. podkreśla fakt, że Partnerstwo z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju wezwało społeczność międzynarodową do przyjęcia, w odniesieniu do współpracy międzynarodowej, podejścia opartego na prawach człowieka w celu zwiększenia efektywności działań na rzecz rozwoju;

32. wzywa Komisję do przeprowadzenia kompleksowych ocen wpływu projektów UE w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju, które powinny zawierać ocenę ich wpływu na sytuację w zakresie praw człowieka, aby zagwarantować, że wysiłki UE w dziedzinie pomocy rozwojowej nie przyczyniają się do dalszej marginalizacji dyskryminowanych grup społecznych oraz zadbać o uczciwy podział środków finansowych UE między różne regiony danego kraju, w zależności od ich potrzeb i stopnia rozwoju;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

33. ponownie stwierdza, że Komisja i Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) powinny być odpowiedzialne za przyjęcie podejścia opartego na prawach przy ustalaniu przyszłych programów;

34. jest zdania, że parlamenty narodowe i organizacje społeczeństwa obywatelskiego odgrywają ważną rolę w procesie skutecznego wdrażania postanowień w zakresie praw człowieka oraz podkreśla, że należy stworzyć odpowiednie warunki dla ich uczestnictwa w procesie decyzyjnym, aby podkreślać poczucie ich własnej odpowiedzialności za wybory polityczne dokonywane w związku ze strategiami rozwojowymi;

Polityka Unii Europejskiej dotycząca procesów przemian

35. zauważa przytłaczające dowody z ostatnich lat wskazujące na kluczowe znaczenie takiej polityki zagranicznej UE, która stanowi adekwatną odpowiedź na dynamiczne procesy przemian w państwach trzecich; zachęca UE do dalszego wyciągania wniosków z zarówno pozytywnych, jak i negatywnych doświadczeń z przeszłości, aby uniknąć powtórzenia pewnych błędów polityki oraz ustalić najlepsze praktyki w celu wywierania wpływu i ujednolicania procesów demokratyzacji; uznaje wymóg dotyczący polityki elastyczności w rozbieżnych sytuacjach i zachęca do opracowania narzędzi polityki, które mogłyby być stosowane w różnych scenariuszach przemian w celu włączenia – w sposób elastyczny i wiarygodny – działań na rzecz wspierania praw człowieka i demokracji w podejście unijne;

36. podkreśla, że przemiany polityczne i demokratyzacja muszą wiązać się z poszanowaniem praw człowieka, promowaniem sprawiedliwości, przejrzystością, odpowiedzialnością, pojednaniem, praworządnością oraz ustanowieniem instytucji demokratycznych, z należyтым uwzględnieniem równości płci i systemu sądenia nieletnich; podkreśla znaczenie prawa do dochodzenia roszczeń w zakresie naruszeń praw człowieka popełnionych przez dawne reżimy; podkreśla, że w odniesieniu do sprawiedliwości okresu przejściowego UE powinna zawsze opowiadać się za metodami uwzględniającymi kontekst przy jednoczesnym przestrzeganiu w sposób ścisły zasady odpowiedzialności za naruszanie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego;

37. podkreśla, że UE powinna okazywać pełne poparcie państwom, które obaliły reżimy autorytarne i są w trakcie przemian prowadzących do demokracji, poprzez wspieranie społeczeństwa obywatelskiego jako podmiotu pełniącego istotną rolę na rzecz obrony praworządności, odpowiedzialności i przejrzystości oraz promowania ruchów społecznych realizujących postulaty zmiany politycznej i uczestnictwa; przypomina, że policja, wojsko oraz władza sądownicza są często wykorzystywane jako mechanizmy regularnego naruszania praw człowieka; podkreśla zatem, że reforma instytucjonalna tych organów musi zapewniać większą odpowiedzialność i przejrzystość podczas procesów przemian;

38. uważa, że zewnętrzne instrumenty finansowe UE stanowią ważne narzędzie promowania i obrony wartości UE za granicą; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie do umiejscowienia praw człowieka, demokracji i praworządności w centrum działań zewnętrznych UE; wzywa do ulepszeń w zakresie spójności i skuteczności różnych instrumentów tematycznych i geograficznych prowadzących do osiągnięcia tego celu strategicznego;

39. mocno zachęca UE do wspierania aktywnego i niezależnego społeczeństwa obywatelskiego na całym świecie, zarówno pod względem politycznym, jak i finansowym, zwłaszcza poprzez Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka; sugeruje, że otwarcie europejskich programów wymiany studenckiej na młodzież z państw nienależących do UE oraz ustanowienie programów szkoleniowych dla młodych pracowników sprzyjałoby aktywnemu udziałowi młodych ludzi w budowaniu demokracji oraz wzmocniłoby społeczeństwo obywatelskie; ubolewa, że wolność zgromadzeń – będąca podstawowym warunkiem wszelkiego rozwoju demokratycznego oraz szczególnie wrażliwą kwestią w krajach, w których zachodzą procesy przemian – wydaje się pominięta w planie działania UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji; wzywa ESDZ i państwa członkowskie do opracowania wytycznych dotyczących wolności zgromadzeń;

40. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji i wzywa do zaangażowania tego funduszu w zapewnienie wsparcia podmiotom dążącym do demokratycznych zmian poprzez zaoferowanie im elastycznego finansowania dostosowanego do ich potrzeb; wzywa do zagwarantowania odpowiedniego wsparcia finansowego UE i jej państw członkowskich dla EFD, przypomina, że kwestią o znaczeniu krytycznym jest unikanie jakiegokolwiek pokrywania się prerogatyw i działań Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji z prerogatywami i działaniami instrumentów zewnętrznych UE, szczególnie tych w dziedzinie praw człowieka i demokracji;

Polityka dotycząca rozszerzenia, demokratyzacja i prawa człowieka

41. podkreśla doniosłość procesu rozszerzenia jako środka wspierania demokratyzacji i zwiększania ochrony praw człowieka;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

42. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o umieszczeniu praworządności w centrum procesu rozszerzenia; nawołuje UE do zachowania czujności podczas procesów rozszerzenia i żądania ścisłego wdrażania postanowień kluczowych z perspektywy praw człowieka, takich jak aktywna ochrona praw osób należących do mniejszości narodowych w celu zapewnienia równego traktowania tych mniejszości w odniesieniu do kształcenia, opieki zdrowotnej, usług socjalnych i innych usług publicznych, ustanowienie praworządności wraz z aktywnymi działaniami służącymi zwalczaniu wszelkich przejawów korupcji, skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz działania na rzecz zagwarantowania podstawowych wolności oraz pełnej i skutecznej równości między osobami należącymi do mniejszości narodowych i osobami należącymi do większości narodowej we wszystkich obszarach życia społecznego, gospodarczego, politycznego i kulturalnego;

43. podkreśla pilną potrzebę osiągnięcia sprawiedliwego i trwałego rozwiązania konfliktu na Bliskim Wschodzie, by doprowadzić do współistnienia dwóch państw: niezależnego, demokratycznego i trwałego państwa palestyńskiego oraz państwa Izrael, sąsiadujących ze sobą pokojowo i bezpiecznie w uznanych na szczeblu międzynarodowym granicach z 1967 r.;

44. z niepokojem zauważa, że poszanowanie praw mniejszości jest jednym z największych wyzwań zidentyfikowanych w opracowanej przez Komisję strategii rozszerzenia na lata 2012–2013; zachęca państwa członkowskie, a także kraje kandydujące i kraje będące potencjalnymi kandydatami do podjęcia ogólnej debaty publicznej na temat akceptowania mniejszości, włączania ich do systemu edukacji, udziału w strukturach społeczeństwa obywatelskiego, polepszania warunków życia oraz ogólnego zwiększania świadomości; wyraża ubolewanie z powodu szczególnie niekorzystnej sytuacji społeczności romskiej na terenie Bałkanów Zachodnich oraz faktu, że wpływa ona negatywnie na procesy asymilacji; wzywa zainteresowane kraje do wdrożenia skutecznych środków, aby rozwiązać problemy takie jak dyskryminacja i segregacja oraz dostęp do mieszkań i opieki zdrowotnej; potępia ogólnie podburzanie do nienawiści i uprzedzeń oraz złe traktowanie i dyskryminację ze względu na płeć lub orientację seksualną, a także dyskryminację grup szczególnie wrażliwych i osób niepełnosprawnych; podkreśla, że jest to problem, który występuje często w wielu krajach objętych procesem rozszerzenia, jak również w większości państw członkowskich;

45. zauważa, że w krajach objętych procesem rozszerzenia ogólnie poprawiła się wolność mediów; ubolewa przy tym nad brakiem środków gwarantujących wolność wypowiedzi w pewnych krajach objętych procesem rozszerzenia, który często prowadzi do autocenzury, ingerencji ze strony świata polityki, nacisków gospodarczych oraz prześladowania dziennikarzy i stosowania wobec nich przemocy; w tej kwestii jest poważnie zaniepokojony nasilającymi się naruszeniami wolności wypowiedzi i wolności prasy w Turcji;

Wyzwania dotyczące przemian w polityce sąsiedztwa

46. dostrzega wyzwania związane z przemianami demokratycznymi w sąsiedztwie południowym i wschodnim; zauważa narastające rozbieżności reform demokratycznych w sąsiedztwie UE; ponownie podkreśla znaczenie organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organizacji praw człowieka w procesie przemian demokratycznych; zachęca w związku z tym do wprowadzenia rozróżnienia między południowym i wschodnim wymiarem polityki sąsiedztwa w celu efektywniejszego uwzględnienia konkretnych uwarunkowań i potrzeb każdego obszaru geograficznego;

47. wzywa UE do podejmowania spójnych działań jako partner dążący do reform odnoszących się do jej sąsiedztwa; w związku z tym wspiera dalsze zaangażowanie w procesy stowarzyszeniowe z krajami sąsiadującymi; przyjmuje do wiadomości wnioski ze szczytu w Wilnie i wzywa do dalszego zacieśnienia stosunków między UE i krajami Partnerstwa Wschodniego; wspiera demokratyczne i proeuropejskie procesy na Ukrainie oraz potępia niedawne użycie siły przeciw pokojowym demonstracjom publicznym w Kijowie jako naruszenie podstawowych zasad wolności zgromadzeń i wolności wypowiedzi;

48. zauważa nowe podejście UE, mające na celu wzmocnienie partnerstwa między UE a państwami i społeczeństwami sąsiadującymi, oparte na wzajemnej odpowiedzialności i wspólnym zobowiązaniu do poszanowania uniwersalnych wartości praw człowieka, demokracji, sprawiedliwości społecznej i praworządności;

49. z niepokojem zauważa kruchość procesów demokratycznych i pogarszanie się sytuacji dotyczącej praw człowieka i podstawowych wolności w większości państw sąsiedztwa; podkreśla, że dobre rządzenie, przejrzystość, wolność zrzeszania się, wolność wypowiedzi, myśli, sumienia i religii oraz wolność zgromadzeń, wolna prasa i wolne media, praworządność i niezawisła władza sądownicza są kluczowe dla podtrzymania przemian demokratycznych; ponownie podkreśla znaczenie ochrony i promowania równości płci i praw kobiet oraz wspierania rozwoju społecznego i zmniejszanie nierówności; uznaje kluczową rolę, jaką w budowaniu wsparcia społecznego dla reform demokratycznych w państwach sąsiedztwa odgrywa społeczeństwo obywatelskie;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

50. ubolewa nad faktem, że w niektórych państwach organizacje społeczeństwa obywatelskiego w dalszym ciągu mają do czynienia z poważnymi ograniczeniami, takimi jak ograniczenia swobody poruszania się, postępowania sądowe przeciwko przywódcom organizacji pozarządowych i obrońcom praw człowieka, uciążliwe procedury administracyjne, agresywne stosowanie przepisów dotyczących zniesławienia przeciwko organizacjom pozarządowym lub kompletny zakaz działalności, restrykcyjne przepisy kontrolujące finansowanie zagraniczne lub uzależnienie przyjęcia wsparcia finansowego od udzielonej zgody; w tym kontekście podkreśla znaczenie Europejskiego Funduszu na Rzecz Demokracji jako elastycznej i dyskretnej formy wspierania prodemokratycznego potencjału społeczeństw krajów przed i w trakcie procesu transformacji demokratycznej;

51. wyraża ubolewanie z powodu braku postępów w osiąganiu trwałego rozwiązania politycznego w odniesieniu do „zamrożonych konfliktów”; podkreśla, że w dialogu politycznym należy w pełni uwzględnić i respektować integralność terytorialną i uznane przez społeczność międzynarodową granice uczestniczących w nim państw; wzywa UE do bardziej aktywnego zaangażowania się w tym zakresie;

52. podkreśla znaczenie krajowych instytucji praw człowieka w ramach struktury zajmującej się prawami człowieka na szczeblu krajowym, w tym w odniesieniu do monitorowania praw człowieka i zwiększania świadomości, a także zapewniania możliwości dochodzenia roszczeń w zakresie naruszeń tych praw; wzywa ESDZ i Komisję do opracowania polityki służącej wspieraniu krajowych instytucji praw człowieka oraz do wspierania ustanowienia i wzmocnienia tych instytucji zgodnie z zasadami paryskimi jako priorytetu w ramach pomocy zewnętrznej, w szczególności w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa;

53. pozostaje zaniepokojony brakiem demokracji, praworządności, podstawowych wolności oraz brakiem poszanowania praw człowieka na Białorusi;

54. z niepokojem odnotowuje przypadki wybiórczej sprawiedliwości w pewnych państwach Partnerstwa Wschodniego; przypomina, że UE wielokrotnie występowała o uwolnienie więźniów politycznych, takich jak Julia Tymoszenko na Ukrainie; powtarza, że w państwach oddanych wartościom demokratycznym odpowiedzialność polityczna i karna powinny być w jasny sposób oddzielone;

55. popiera wszelkie kroki prowadzące do dialogu politycznego, który jest istotny dla postępu przemian w Egipcie; wyraża zaniepokojenie niedawnymi sytuacjami kryzysowymi i polityczną polaryzacją w tym kraju, w tym bitwami ulicznymi między wojskiem a zwolennikami Stowarzyszenia Braci Muzułmanów, terroryzmem i brutalnymi starciami na półwyspie Synaj; potępia przemoc ekstremistów wobec mniejszości, w tym wobec społeczności koptyjskich chrześcijan; solidaryzuje się z ludnością Egiptu walczącą o demokrację, pochwała starania Unii Europejskiej oraz wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel na rzecz rozwiązania kryzysu w Egipcie i ponownie wskazuje pilną potrzebę podjęcia konstruktywnego i pluralistycznego dialogu politycznego w celu stworzenia jasno określonego planu działania na rzecz przejścia ku rzeczywistej i trwałej demokracji; wzywa wszystkich przywódców politycznych tego państwa do poszukiwania sposobu na wyjście z niebezpiecznego impasu oraz do porozumienia w sprawie realizacji konkretnych działań służących budowaniu zaufania w celu uniknięcia ryzyka dalszego rozlewu krwi oraz polaryzacji postaw w państwie; wzywa do szybkiego powrotu do procesu demokratyzacji, w tym do zorganizowania wolnych i uczciwych wyborów prezydenckich i parlamentarnych w ramach w pełni pluralistycznego procesu; wzywa władze egipskie do przyspieszenia prac nad konstytucją sprzyjającą włączeniu społecznemu i zapewniającą równe prawa dla wszystkich obywateli;

56. wzywa do natychmiastowego zaprzestania wszystkich aktów przemocy, napaści na tle seksualnym i innych form poniżającego traktowania protestujących kobiet i działaczy na rzecz praw kobiet oraz do przeprowadzenia gruntownych i bezstronnych dochodzeń w sprawie wszystkich takich przypadków i obarczenia pełną odpowiedzialnością osób winnych tych naruszeń;

57. pozostaje głęboko zaniepokojony krytyczną sytuacją w Syrii; w najmocniejszych słowach wyraża ubolewanie w związku z wykorzystaniem broni chemicznej i stosowaniem na szeroką skalę siły i przemocy w stosunku do ludności cywilnej i mniejszości w tym państwie – co nie może być usprawiedliwione żadnymi okolicznościami – i odczuwa odrazę do skali działań państwa, mogących stanowić zbrodnie przeciwko ludzkości; ponownie zdecydowanie pochwała wezwanie skierowane przez wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka, aby sprawa sytuacji w Syrii została skierowana przez Radę Bezpieczeństwa ONZ do Międzynarodowego Trybunału Karnego z wnioskiem o wszczęcie oficjalnego dochodzenia; wzywa wszystkie uzbrojone frakcje do natychmiastowego zaprzestania stosowania przemocy w państwie; wyraża olbrzymie zaniepokojenie trwającym kryzysem humanitarnym, w tym także sytuacją uchodźców, oraz skutkami dla państw ościennych i stabilności w tym regionie; ponownie podkreśla, że pomoc humanitarna dla osób potrzebujących

Środa, 11 grudnia 2013 r.

podstawowych produktów i usług w Syrii i krajach ościennych musi stać się natychmiastowym priorytetem społeczności międzynarodowej i Unii Europejskiej; uważa, że klucz do rozwiązania konfliktu stanowią mechanizmy polityczne i procesy dyplomatyczne; podkreśla znaczenie dokładnej realizacji Konwencji o zakazie prowadzenia badań, produkcji, składowania i użycia broni chemicznej oraz o zniszczeniu jej zapasów; z zadowoleniem odnosi się do niedawno przyjętej rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz do wniosku sekretarza generalnego ONZ dotyczącego drugiej konferencji genewskiej zaplanowanej na grudzień 2013 r.; potępia prześladowania chrześcijan i pozostałych mniejszości religijnych na Bliskim Wschodzie;

58. przypomina swoje rezolucje z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie sytuacji w Saharze Zachodniej ⁽¹⁾ oraz z dnia 22 października 2013 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w regionie Sahelu ⁽²⁾ oraz apeluje o zagwarantowanie poszanowania praw człowieka ludności saharyjskiej i podkreśla potrzebę zajęcia się kwestią poszanowania tych praw w Saharze Zachodniej i w obozach w Tindouf, w tym wolności zrzeszania się, wolności wypowiedzi i prawa do demonstrowania; domaga się uwolnienia wszystkich saharyjskich więźniów politycznych; domaga się otwarcia tego obszaru dla niezależnych obserwatorów, organizacji pozarządowych i mediów; popiera uczciwe i akceptowalne dla wszystkich stron polityczne rozwiązanie w Saharze Zachodniej, zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Organizacji Narodów Zjednoczonych, w tym z rezolucjami dotyczącymi samostanowienia;

Sprawiedliwość okresu przejściowego i wyzwania związane z budowaniem pokoju po konflikcie

59. uznaje odpowiedzialność za czyny stanowiące naruszenia za nieodłączny element procesu budowania trwałego pojednania; wzywa UE i państwa członkowskie, by popierały regularne uczestnictwo kobiet w procesach pokojowych i w podejmowaniu decyzji politycznych i gospodarczych, zwłaszcza w ramach przemian demokratycznych i w sytuacjach rozwiązywania konfliktów, oraz podkreśla kluczową rolę tego uczestnictwa; apeluje o postawienie zbrodniarzy wojennych przed MTK oraz wzywa państwa członkowskie do zacieśnienia w tym zakresie swojej współpracy z MTK; z zadowoleniem przyjmuje zamiar opracowania przez ESDZ dedykowanej polityki z zakresu sprawiedliwości okresu przejściowego, aby pomóc społeczeństwom rozliczyć się z czynami dokonanymi w przeszłości i zwalczyć bezkarność oraz zachęca do terminowego jej opracowania; podkreśla konieczność rozwiązywania kwestii sprawiedliwości okresu przejściowego w sposób spójny z ogólnymi zasadami wspierania przez UE międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, w szczególności MTK; zwraca szczególną uwagę na stanowiące źródło inspiracji doświadczenia UE z Bałkanów Zachodnich; wzywa UE do aktywnego wspierania nowo utworzonego mandatu specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wspierania prawdy, sprawiedliwości, zadośćuczynienia i gwarancji niepowtarzania się naruszeń;

60. podkreśla, że kluczowym elementem podejścia UE do sprawiedliwości okresu przejściowego powinno być wsparcie reform instytucjonalnych w odniesieniu do władzy sądowniczej w celu poprawy funkcjonowania praworządności zgodnie z międzynarodowymi normami; podkreśla konieczność sądenia sprawców dawno popełnionych zbrodni przez sądy krajowe lub międzynarodowe; podkreśla znaczenie dialogu publicznego w konfrontacji z przeszłością, właściwego konsultowania się z ofiarami oraz programów odszkodowań, w tym repatriacji; uważa, że weryfikowanie informacji o przeszłości osób pracujących w instytucjach tymczasowych stanowi test wiarygodności sprawiedliwości okresu przejściowego;

61. zauważa, że opracowywanie spójnych strategii dotyczących przemian po zakończeniu konfliktu to szczególnie złożony proces; podkreśla w związku z tym konieczność zwiększania zgodności z międzynarodowymi prawami człowieka oraz normami prawa humanitarnego w sytuacjach konfliktów zbrojnych oraz ich monitorowania, a także zachęca ESDZ do wspierania organizacji społeczeństwa obywatelskiego zajmujących się propagowaniem przestrzegania prawa humanitarnego przez zbrojne jednostki państwowe i niepaństwowe, ze zwróceniem szczególnej uwagi na prawa kobiet i najlepszy interes dziecka;

62. zdecydowanie potępia poważne naruszenia praw człowieka popełnione w sytuacjach konfliktów zbrojnych podczas ostatnich i trwających sytuacji kryzysowych, między innymi w Syrii, Mali, Demokratycznej Republice Konga oraz Republice Środkowoafrykańskiej, w szczególności egzekucje pozasądowe, gwałty oraz inne formy przemocy seksualnej, torturowanie, niesłuszne aresztowania i zatrzymania, zwłaszcza w odniesieniu do sytuacji kobiet i dzieci, które są szczególnie wrażliwe; wzywa UE do walki z bezkarnością we wszystkich tych przypadkach oraz do wspierania działań podejmowanych przez krajową władzę sądowniczą oraz MTK w celu wymierzenia sprawiedliwości sprawcom; zachęca UE do włączenia mechanizmów zapobiegania torturom do wszystkich działań w ramach stosunków zewnętrznych UE;

63. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz ESDZ do przeprowadzenia dokładnego przeglądu polityki w odniesieniu do tragicznych wydarzeń w Syrii, Libii i Mali oraz innych niedawnych konfliktów w celu dokonania zmian w unijnych wytycznych w sprawie międzynarodowego prawa humanitarnego oraz dążenia do skuteczniejszej realizacji tych

⁽¹⁾ Dz.U.C 99 E z 3.4.2012, s. 87.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0431.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

wytycznych; wzywa UE do wspierania trwających inicjatyw Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża oraz rządu Szwajcarii mających na celu reformę obecnych ram międzynarodowego zarządzania w odniesieniu do międzynarodowego prawa humanitarnego; popiera działania UE zmierzające do przeprowadzenia reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ w celu umożliwienia skutecznego reagowania na współczesne sytuacje kryzysowe;

64. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że od stycznia 2014 r. rozpocznie swą działalność Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej, który umożliwi przeszkolenie i wysłanie na operacje humanitarne na całym świecie ok. 8 000 obywateli z UE i spoza niej, a także odnotowuje, że szacunkowo kolejne 10 000 osób wesprze tę inicjatywę w charakterze „wolontariuszy internetowych”, którzy będą realizować zadania możliwe do wykonania na komputerze w domu;

65. wzywa UE do opracowania wspólnego stanowiska UE w sprawie uzbrojonych dronów;

Wstrzymane przemiany i państwa zbójckie

66. zwraca również uwagę na wstrzymane przemiany w państwach i regionach, w których ruchy na rzecz reform oraz procesy przejściowe zostały wstrzymane lub zaniechane przez sprawujące władzę reżimy; wzywa UE do dalszych działań na rzecz przekonania rządzących elit tych państw, jak również innych państw zbójckich pozostających pod autorytarnymi rządami, do rozpoczęcia procesów reform w celu rozwinięcia silnej i stabilnej demokracji, w której przestrzega się praworządności, praw człowieka i podstawowych wolności; jest zdania, że takie działania należy prowadzić podczas wszystkich dialogów z partnerami UE, w tym na najwyższym szczeblu politycznym, poprzez wykorzystanie wszystkich stosownych obszarów unijnej polityki zewnętrznej, tzn. rozwoju, handlu itp.;

67. przypomina, że państwom i regionom, w których wstrzymano przemiany, brakuje reform demokratycznych i odpowiedzialności politycznej; powtarza, że wszyscy obywatele mają prawo do pełnego i wolnego uczestnictwa w życiu politycznym, w ramach którego odbywają się wolne, sprawiedliwe i powszechne wybory i w którym funkcjonuje więcej niż jedna partia oraz różne alternatywne i niezależne media;

68. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu ostatnio przyjętych represyjnych przepisów oraz ich arbitralnego wykonywania przez władze rosyjskie, prowadzącego często do prześladowania organizacji pozarządowych, działaczy społeczeństwa obywatelskiego, obrońców praw człowieka oraz osób LGBTI, a także wzywa UE do wyrażania zaniepokojenia tymi kwestiami na wszystkich szczeblach politycznych; apeluje o uwolnienie Michała Chodorkowskiego i innych więźniów politycznych oraz ubolewa nad wykorzystywaniem wymiaru sprawiedliwości do celów politycznych; wzywa władze rosyjskie do przeprowadzenia bezstronnych śledztw i pociągnięcia do odpowiedzialności osób odpowiedzialnych za śmierć Siergieja Magnickiego, Natalii Estemirowej, Anny Politkowskiej, Stanisława Markiełowa i Wasilija Aleksaniana; ubolewa, że Rada nie uwzględniła zaleceń Parlamentu z dnia 23 października 2012 r. dotyczącego sprawy Magnickiego, wzywa zatem Radę do przyjęcia decyzji w sprawie stworzenia wspólnego unijnego wykazu urzędników zamieszanych w śmierć Siergieja Magnickiego; dodaje, że decyzja Rady powinna nakładać na tych urzędników ukierunkowane sankcje; wyraża swoje najgłębsze zaniepokojenie z powodu działalności skrajnie prawicowych samowolnych grup kontaktujących się z osobami LGBTI drogą internetową w celu ich wabienia i atakowania oraz umieszczania setek wideo z tymi aktami online; wzywa delegację UE i ambasady państw członkowskich w Rosji do zwiększenia wsparcia dla obrońców praw człowieka osób LGBTI zgodnie z odpowiednimi wytycznymi;

69. wyraża zaniepokojenie ciągłymi represjami na Kubie wobec niezależnych dziennikarzy i działaczy na rzecz praw człowieka, a także zniesieniem możliwości wyrażania różnicy poglądów politycznych na Kubie; zwraca uwagę na sytuację więźniów sumienia na Kubie, którzy nadal skazywani są na podstawie fałszywych oskarżeń lub przetrzymywani w aresztach tymczasowych; wzywa ESDZ i wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do wspierania w ramach ONZ międzynarodowej i niezależnej komisji śledczej mającej za zadanie przeprowadzenie dochodzenia w sprawie okoliczności, w których w lipcu 2012 r. zginęli kubańscy obrońcy praw człowieka i pokojowo nastawieni opozycjoniści, Oswaldo Payá Sardiñas (laureat Nagrody im. Sacharowa z 2002 r.) i Harold Cepero;

70. podkreśla konieczność międzynarodowego nadzorowania sytuacji w zakresie praw człowieka w Chinach i wzywa państwa członkowskie UE, by aktywnie zaangażowały się w ustanowienie tego nadzoru w związku z brakiem znaczących i wymiernych rezultatów dialogu UE-Chiny na temat praw człowieka; pozostaje zaniepokojony nasilającymi się restrykcjami wymierzonymi w obrońców praw człowieka, prawników, działaczy społeczeństwa obywatelskiego, dziennikarzy i blogerów; wspiera wewnętrzne domaganie się przez ludność chińską przysługujących im podstawowych wolności i praw; przypomina, że UE mogłaby ułatwić to zadanie przez budowanie większego zaufania, znajdowanie nowych form dialogu oraz usprawnianie już istniejących instrumentów;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

71. wzywa władze chińskie do podjęcia poważnego dialogu z ludnością tybetańską w celu dokonania oceny przyczyn leżących u podstaw dużej liczby samospaleń; potępia niedobrowolne przesiedlenia i przemieszczenia tybetańskich koczowników, zagrażające przetrwaniu sposobu życia, który stanowi integralną część tybetańskiej tożsamości; wzywa ESDZ, zgodnie z nowo przyjętymi wytycznymi UE w sprawie wolności religii i przekonań, do zwrócenia szczególnej uwagi na kwestię represji religijnych w Tybecie oraz wzywa Chiny do zakończenia swoich restrykcyjnych polityk względem tybetańskiego buddyzmu; podkreśla potrzebę poprawy systemu kształcenia ze szczególnym uwzględnieniem kształcenia dwujęzycznego w tym regionie w celu zachowania tożsamości narodowej i dziedzictwa narodowego oraz w celu wyeliminowania przyczyn bezrobocia osób młodych;

72. wyraża poważne zaniepokojenie z powodu sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie, trwających nadal represji w stosunku do reformatorów, rosnącej liczby więźniów politycznych, więźniów sumienia oraz więźniów za wiarę, dyskryminacji i prześladowania społeczności wyznawców bahaizmu, niezmiennie wysokiej liczby egzekucji, w tym egzekucji nieletnich, powszechnego stosowania tortur, niesprawiedliwych procesów i niebotycznych kwot kaucji, a także poważnego ograniczania wolności informacji, wypowiedzi, zgromadzeń, wyznania, edukacji i przemieszczania się; z zadowoleniem przyjmuje uwolnienie kilku więźniów sumienia w Iranie, w tym Nasrin Sotoudeh, prawniczki i laureatki Nagrody im. Sacharowa; wzywa władze irańskie do uwolnienia Maħdiego Karrubiego, Zahry Rahnaward i Mir-Hosejna Musawiego, trojga liderów opozycji przebywających w areszcie domowym, którym od ponad dwóch lat nie postawiono żadnych zarzutów, a także do zezwolenia specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie na wizytę w tym kraju, podjęcie działań na rzecz wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci, zlikwidowania cenzury internetu i umożliwienia swobodnego wyrażania swoich poglądów w Iranie; odnotowuje wznowienie stosunków dyplomatycznych między Iranem i społecznością międzynarodową oraz wyraża nadzieję na zadowalające i akceptowane przez obie strony zakończenie negocjacji między grupą E3+3 a Iranem w sprawie irańskiego programu jądrowego;

73. wyraża głębokie zaniepokojenie pogorszeniem się sytuacji w zakresie praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej, zwraca uwagę na przyjęcie przez Parlament Europejski rezolucji o pilnym charakterze (art. 122 Regulaminu) i wzywa KRLD do zaangażowania się w znaczący dialog na temat praw człowieka z Unią Europejską; wzywa KRLD do zaprzestania pozasądowych egzekucji i położenia kresu wymuszonym zaginięciom, do uwolnienia więźniów politycznych i zezwolenia obywatelom na swobodne podróżowanie, zarówno na obszarze kraju, jak i poza jego terytorium; wzywa KRLD do zapewnienia krajowym i międzynarodowym mediom wolności wypowiedzi i wolności prasy oraz do zezwolenia obywatelom na wolny od cenzury dostęp do internetu; zauważa, że wszystkie działania KRLD o charakterze prowokacyjnym, a także środki ograniczające nałożone na obywateli tego kraju doprowadziły do szeroko rozpowszechnionego ubóstwa i deprivacji materialnej;

74. wyraża poważne zaniepokojenie sytuacją w Kaszmirze, gdzie każdy akt przemocy względem ludności cywilnej jest powodem głębokiego ubolewania; jest świadomy, że wszczęte zostały śledztwa mające wyjaśnić kwestię niezidentyfikowanych miejsc pochówku; postuluje jednak, aby każda próba znalezienia winnych i rozliczenia sprawców naruszeń wobec ludności cywilnej opierała się na mechanizmach ochrony praw człowieka;

75. wzywa Unię Europejską do działań wspierających powołanie państwa prawa, gwaranta podstawowych praw i wolności, poprzez uczestnictwo w skoordynowanej i pluralistycznej strategii dla Sahelu, która z jednej strony zapewniłaby bezpieczeństwo w regionie, a z drugiej doprowadziła do upowszechnienia praw człowieka, tak aby zaprzestać ich łamania, które przybiera formę tortur, niesłusznych aresztowań wymierzonych często w członków opozycji i dziennikarzy, tłumienia pokojowych demonstracji, przemocy wobec kobiet w postaci gwałtów, przymusowych małżeństw, okaleczania narządów płciowych, jak również dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne lub kastowe;

76. wyraża głębokie zaniepokojenie nasilającą się tendencją do stosowania przez państwo przemocy wobec osób LGBTI w niektórych państwach subsaharyjskich, zwłaszcza w Ugandzie, Nigerii, Kamerunie i Senegalu; zdecydowanie potępia próby wprowadzania w życie coraz bardziej represyjnych przepisów w państwach, w których homoseksualizm już jest uznawany za niezgodny z prawem; zwraca się do parlamentarzystów o zaprzestanie ulegania populistycznym i konserwatywnym naciskom, wywieranym między innymi przez przywódców religijnych, oraz o ochronę praw wszystkich obywateli, w tym osób LGBTI; wskazuje, że w 76 państwach homoseksualizm jest nadal niezgodny z prawem, a w pięciu krajach zagrożony jest karą śmierci; ponownie wyraża ubolewanie, że umowę z Kotonu podpisano bez przeprowadzenia w ramach dialogu politycznego dyskusji na temat dyskryminacji ze względu na orientację seksualną, co Parlament bieżącej kadencji wielokrotnie postulował; przypomina Komisji i Radzie o zdecydowanym postanowieniu Parlamentu, żeby włączyć ten aspekt do następnego przeglądu tej umowy;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

77. wzywa UE do opracowania skutecznej polityki sankcji wobec wszystkich reżimów stosujących metody represyjne względem ludności cywilnej;

78. wzywa UE, aby w dalszym ciągu aktywnie wspierała obrońców praw człowieka, w tym przez udostępnianie na czas tymczasowego schronienia zagrożonym osobom; wzywa UE do rozszerzenia swojej polityki wspierania obrońców praw człowieka o osoby zgłaszające przypadki naruszenia i dziennikarzy śledczych, którzy mogą w znaczący sposób przyczynić się do ochrony i propagowania praw człowieka;

Obserwacja wyborów i strategie wspierania demokracji

79. z zadowoleniem przyjmuje dalsze wsparcie przez UE procesów wyborczych na świecie poprzez rozmieszczenie unijnych misji obserwacji wyborów oraz misji ekspertów ds. wyborów, a także poprzez zapewnianie pomocy wyborczej i wspieranie obserwatorów krajowych; zauważa, że misje te przyczyniły się ostatnio do wsparcia rozwoju demokratycznego w sąsiedztwie UE i były świadkami przeniesienia władzy w ręce opozycji (Senegal) oraz umocnienia demokracji powstałej w następstwie konfliktu (Sierra Leone);

80. podkreśla znaczenie podejmowania działań następczych w odpowiedzi na sprawozdania i zalecenia sporządzone w ramach misji obserwacji wyborów; podkreśla inicjatywę Parlamentu mającą na celu wspieranie kontynuacji zaleceń misji obserwacji wyborów poprzez zastosowanie ich jako części „planu działania na rzecz demokracji” w danych państwach oraz nadanie głównemu obserwatorowi specjalnej roli w celu zapewnienia kontynuacji i wdrażania zaleceń z poparciem stałych organów Parlamentu;

81. podkreśla znaczenie zwiększania potencjału operacyjnego parlamentów między wyborami; przypomina w tym kontekście, że UE zadeklarowała podczas forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, że współpracę rozwojową będzie opierać na zasadzie „odpowiedzialności demokratycznej”, w odniesieniu w szczególności do wzmocnionej pozycji parlamentów; wzywa UE do podjęcia działań na rzecz podejścia opartego na prawach w celu włączenia zasad dotyczących praw człowieka do działalności operacyjnej UE oraz do obrony zagadnień z zakresu praw człowieka w ramach globalnego programu rozwoju, zgodnie z ustaleniami zawartymi w planie działania;

82. przypomina o zobowiązaniu wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel do skoncentrowania się podczas obserwacji wyborów na uczestnictwie kobiet, mniejszości narodowych i osób niepełnosprawnych zarówno jako kandydatów, jak i wyborców; postuluje, aby wnioski unijnych misji obserwacji wyborów były zawsze brane pod uwagę podczas opracowywania programów wsparcia pełnego i równego udziału kobiet w procesach wyborczych oraz podczas wdrażania zaleceń misji;

Wolność wypowiedzi

83. podkreśla szczególne znaczenie wolności wypowiedzi, w tym wolności mediów w okresie przejściowym; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie UE w opracowanie wytycznych dotyczących wolności wypowiedzi (online i offline) oraz zaleca UE rozwijanie metodologii monitorowania zmian w ustawodawstwie ograniczających pluralizm i wolność prasy w państwach trzecich oraz reagowania na nie;

84. wyraża poważne i niesłabnące zaniepokojenie cenzurą internetu oraz skalą tego zjawiska w różnych krajach; podkreśla, że w swoich strategiach politycznych UE musi nadać priorytet wdrażaniu prawa do uczestnictwa oraz prawa dostępu do informacji jako głównych zasad demokracji, których należy przestrzegać również w internecie, a także musi korzystać z dostępnych mechanizmów zwiększania odpowiedzialności publicznej, takich jak zasady otwartego dostępu do danych; podkreśla, że powinno to się odbywać na wszystkich szczeblach dialogu z państwami trzecimi, w tym w ramach stosunków dwustronnych, również na najwyższym szczeblu; podkreśla, że media internetowe pełnią istotną rolę dla funkcjonalności i skuteczności społeczeństwa obywatelskiego, w tym obrońców praw człowieka, związków zawodowych i osób zgłaszających przypadki naruszenia; wzywa Komisję i ESDZ do podejmowania dalszych wysiłków na rzecz włączania wolności cyfrowej do głównego nurtu stosunków zewnętrznych UE;

85. zauważa niefortunną tendencję do ustanawiania przepisów ograniczających swobodę wypowiedzi i gromadzenia się osób wspierających prawa człowieka osób LGBTI; zauważa, że przepisy takie obowiązują obecnie na Litwie i w Rosji, są rozpatrywane na Ukrainie i zostały zaproponowane w Gruzji, Armenii i Kazachstanie; gratuluje Mołdawii uchylecia przepisów zabraniających „rozpowszechniania jakichkolwiek innych związków niż te odnoszące się do małżeństwa lub rodziny”; wzywa delegacje UE w odnośnych krajach do wyrażenia szczególnego zaniepokojenia UE tymi przepisami;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Wspieranie powszechnych praw człowieka przez UE

86. w pełni popiera pozytywne stanowisko przyjęte przez UE w strategicznych ramach dotyczących praw człowieka i demokracji w kwestii promowania i ochrony wszystkich praw człowieka, jak również obietnicę, że UE „będzie protestować przeciwko wszelkim próbom zanegowania powszechnego charakteru praw człowieka”; ponownie wyraża swoje pełne poparcie dla niepodzielności i powszechności praw człowieka oraz wzywa UE do przestrzegania tych wartości; przypomina, że zgodnie z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (tytuł V rozdział 1 – Postanowienia ogólne o działaniach zewnętrznych Unii) obejmuje to również Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych;

System praw człowieka ONZ

87. wyraża ponownie swoje wsparcie dla wzmocnienia systemu praw człowieka ONZ jako fundamentalnego z perspektywy postępu w zakresie powszechnych praw człowieka; docenia działania UE w ramach przeglądu Rady Praw Człowieka ONZ i wzywa wszystkich członków Rady Praw Człowieka do przestrzegania najwyższych norm w zakresie praw człowieka oraz postępowania zgodnie z deklaracjami złożonymi przed wyborami; uznaje niezależność urzędu Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz posiadaczy mandatów w ramach specjalnych procedur ONZ za kluczowy warunek ich sprawnego funkcjonowania, a także podkreśla potrzebę stosowania gwarantującego to finansowania bez wskazania konkretnego celu;

88. z zadowoleniem przyjmuje początek drugiego cyklu procesu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka i wzywa UE do tego, aby nadal zwracała szczególną uwagę na poprawę procedur powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz stopień wdrożenia zaleceń powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka, które państwa zaakceptowały i których zobowiązały się przestrzegać;

89. wzywa państwa członkowskie UE do pracy nad zobowiązaniami podjętymi w ramach strategicznych ram UE w celu ratyfikowania i wdrożenia kluczowych międzynarodowych traktatów dotyczących praw człowieka poprzez ratyfikowanie i wdrożenie w szczególności dziesięciu podstawowych traktatów ONZ dotyczących praw człowieka oraz protokołów fakultatywnych, a także do złożenia właściwych deklaracji dotyczących zagwarantowania przyjęcia wszelkich procedur dotyczących indywidualnych skarg i zapytań; podkreśla znaczenie tej ratyfikacji ze względu na wewnętrzną i zewnętrzną wiarygodność polityki UE w dziedzinie praw człowieka; wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że uporczywie nieprzedstawianie w terminie przez niektóre państwa członkowskie UE swoich okresowych sprawozdań właściwym organom ONZ ds. monitorowania praw człowieka podważa również wiarygodność unijnej polityki w zakresie praw człowieka względem państw trzecich;

90. wzywa UE do zachęcania państw trzecich do pełnej współpracy ze specjalnymi sprawozdawcami ONZ i niezależnymi ekspertami w zakresie praw człowieka, w tym przez wydawanie stałych zaproszeń i przyjmowanie takich ekspertów;

91. zachęca UE i jej państwa członkowskie do wspierania Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka we wdrażaniu jej sprawozdania za rok 2012 w sprawie wzmocnienia organów traktatowych Narodów Zjednoczonych, które odgrywają kluczową rolę w monitorowaniu faktycznego wdrożenia zobowiązań w zakresie praw człowieka przez państwa będące stronami traktatów ONZ dotyczących praw człowieka;

92. ubolewa nad przyjęciem przez Radę Praw Człowieka ONZ rezolucji A/HRC/RES/21/3 w sprawie tradycyjnych wartości, podważającej zasadę uniwersalnych i niepodzielnych praw człowieka i poleca UE wyrażenie wobec niej sprzeciwu; ubolewa nad brakiem działań następczych w związku z rezolucją A/HRC/RES/17/19 w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej oraz wzywa grupę państw pracujących nad tą kwestią – w tym Republikę Południowej Afryki – do zapewnienia jak najszybszych działań następczych w związku z tą rezolucją; pochwała działania Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka mające na celu promowanie i ochronę korzystania przez osoby LGBTI ze wszystkich praw człowieka, obejmujące zwłaszcza oświadczenia, sprawozdania i nową kampanię Wolni i Równi; wzywa Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka do kontynuowania tych działań i wyrażania żywego zaniepokojenia z powodu tzw. przepisów antypropagandowych ograniczających wolność wypowiedzi i gromadzenia się;

93. w świetle reguł międzynarodowego prawa humanitarnego określonych w konwencji haskiej z 1907 r. (art. 42–56) i w czwartej konwencji genewskiej (IV. konwencja genewska, art. 27–34 i 47–78), a także w przepisach I. protokołu dodatkowego, podkreśla potrzebę dopilnowania przez UE, aby partnerzy podlegający kategorii okupanta wypełniali swoje obowiązki wobec ludności na terytoriach okupowanych; przypomina, że zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym przestrzeganie norm zdrowia publicznego, zaopatrzenie okupowanej ludności w żywność i zapewnienie jej

Środa, 11 grudnia 2013 r.

opieki medycznej należą do obowiązków okupanta; ponownie podkreśla, że wszelkie przeniesienia ludności cywilnej przez okupanta na terytorium okupowane są zabronione i że osobom oskarżonym o przestępstwa karne należy umożliwić udział w postępowaniach zgodnych z uznanymi na szczeblu międzynarodowym gwarancjami sądowymi, do których zalicza się informowanie o powodzie ich aresztowania, oskarżenie o konkretne przestępstwo oraz jak najszybsze zapewnienie rzetelnego procesu;

Międzynarodowy Trybunał Karny

94. ponownie wyraża zdecydowane wsparcie dla Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK); uważa rosnącą liczbę państw-stron za ważny element rozwoju stanowiący o coraz większej powszechności trybunału; z zadowoleniem przyjmuje ratyfikowanie statutu rzymskiego przez Gwatemalę w kwietniu 2012 r. oraz przez Wybrzeże Kości Słoniowej w lutym 2013 r.;

95. wzywa ministrów spraw zagranicznych państw UE do przyjęcia konkluzji Rady do Spraw Zagranicznych, w których potwierdzone zostało zdecydowane wsparcie UE i jej państw członkowskich dla Międzynarodowego Trybunału Karnego i w których odnotowano wysiłki UE na rzecz nieustannego dokonywania przeglądu, aktualizacji i rozszerzania swoich instrumentów dotyczących Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz w których wyrażono odnowione zobowiązanie do podejmowania działań na rzecz powszechności statutu rzymskiego w celu zapewnienia szerszego dostępu do sprawiedliwości ofiarom poważnych przestępstw podlegających prawu międzynarodowemu;

96. ubolewa, że Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego nadal nie jest uwzględniony w nowym rozporządzeniu w sprawie GSP na liście konwencji wymaganych do uzyskania statusu GSP+; zauważa, że wiele państw wnioskujących o GSP+ nie jest państwem-stroną statutu lub go nie ratyfikowało (np. Armenia i Pakistan); ponownie zaleca, by dodać statut rzymski do kolejnej listy konwencji;

97. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby podkreślały potrzebę ratyfikowania i wdrożenia statutu i porozumienia o przywilejach i immunitetach trybunału w negocjacjach oraz rozmowach politycznych z państwami trzecimi, organizacjami regionalnymi oraz innymi grupami regionalnymi, a także by uwzględniały postanowienia dotyczące MTK oraz międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w umowach UE z państwami trzecimi;

98. zachęca ESDZ do dopilnowania, aby wszystkie delegatury UE i specjaliści przedstawiciele UE byli w pełni poinformowani o decyzji Rady UE i planie działania w sprawie MTK, a także o zestawie narzędzi na rzecz komplementarności oraz zachęca do aktywnego wspierania MTK, wykonywania jego decyzji oraz zwalczania bezkarności osób popełniających przestępstwa objęte statutem rzymskim;

99. wzywa delegatury UE oraz specjalnych przedstawicieli UE, zwłaszcza Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka, do aktywnego wspierania MTK podczas dialogu politycznego i spotkań z państwami trzecimi, wykonywania jego decyzji oraz zwalczania bezkarności osób popełniających przestępstwa objęte statutem rzymskim; sugeruje ponadto wzmocnienie wsparcia finansowego udzielanego MTK;

100. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia unijnego zestawu narzędzi na rzecz przyspieszenia komplementarności oraz wzywa ESDZ i Komisję do podjęcia dodatkowych działań na rzecz jego skutecznego wdrożenia; zachęca UE do dopilnowania, aby wsparcie dla MTK było odpowiednio włączane do głównego nurtu wszystkich właściwych obszarów polityki zagranicznej UE;

101. wzywa państwa członkowskie UE do pełnego wdrożenia statutu rzymskiego przez dostosowanie ustawodawstwa krajowego do wszystkich zobowiązań statutowych oraz do stosowania się do wniosków MTK o pomoc i współpracę na wszystkich etapach postępowań przed trybunałem, zwłaszcza w odniesieniu do badania wstępnego, dochodzenia, aresztowania i wydania, ochrony ofiar i świadków, tymczasowego zwolnienia i wykonania wyroku; ubolewa, że wpłaty składowe do funduszu powierniczego na rzecz ofiar pozostają niewystarczające i wzywa państwa członkowskie UE do zapewnienia funduszowi niezbędnych środków, aby mógł w pełni realizować powierzone mu zadanie;

102. wyraża poparcie dla odpowiednio finansowanych ze zwyczajnego budżetu trybunału działań na rzecz współpracy zewnętrznej i informowania opinii publicznej oraz podkreśla znaczenie tych działań dla zapewnienia widoczności wymiaru sprawiedliwości;

103. wzywa państwa członkowskie UE, aby ratyfikowały poprawki z Kampali do statutu rzymskiego oraz zachęcały państwa trzecie do ich ratyfikacji;

104. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz zwalczania bezkarności na własnym terytorium; zachęca je w tym kontekście do uwzględnienia zaleceń europejskiej sieci punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Kara śmierci

105. ponownie wyraża swój jednoznaczny sprzeciw wobec kary śmierci i uważa wdrożenie powszechnego moratorium z myślą o całkowitym zniesieniu kary śmierci za główny cel polityki UE w dziedzinie praw człowieka; podkreśla fakt, że nigdy nie udowodniono, iż kara śmierci skutecznie odstrasza od popełniania przestępstw oraz że według dostępnych danych kara śmierci stosowana jest przede wszystkim w stosunku do osób znajdujących się w trudnej sytuacji; pochwała działania Unii Europejskiej i jej państw członkowskich podjęte w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych, które doprowadziły do przyjęcia przez Zgromadzenie Ogólne rezolucji dotyczącej moratorium na stosowanie kary śmierci w grudniu 2012 r.; wyraża jednak zaniepokojenie przywróceniem kary śmierci w niektórych krajach; wzywa UE do dalszego podejmowania ukierunkowanych kampanii dotyczących kary śmierci oraz do bardziej intensywnego dialogu z krajami opowiadającymi się za utrzymaniem tej kary; oczekuje, że zostaną z nim przeprowadzone odpowiednie konsultacje w trakcie planowanego na 2013 r. przeglądu rozporządzenia (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci lub tortur;

106. ubolewa, że Białoruś pozostaje ostatnim państwem na kontynencie europejskim, w którym stosowana jest kara śmierci; powtarza, że egzekucje Dmitrija Konowalowa oraz Władysława Kowalewa są powodem do ubolewania; powtarza apel do Białorusi o wdrożenie moratorium na stosowanie kary śmierci, które powinno prowadzić ostatecznie do jej zniesienia;

Biznes a prawa człowieka

107. przypomina, że europejskie przedsiębiorstwa powinny przestrzegać norm dotyczących praw człowieka podczas prowadzenia działalności, również poza terytorium UE; wyraża zaniepokojenie w związku z doniesieniami na temat współpracy niektórych przedsiębiorstw unijnych z reżimami autorytarnymi, zwłaszcza w przypadkach, w których handel towarami o znaczeniu strategicznym, np. w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych, doprowadził do naruszeń praw człowieka;

108. przypomina, że ważne jest wspieranie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w tym podczas prowadzenia działalności poza UE, oraz zapewnienie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w całym łańcuchu zaopatrzenia; jest przekonany, że przedsiębiorstwa europejskie i ich oddziały oraz podwykonawcy powinni odgrywać kluczową rolę w promowaniu i rozpowszechnianiu międzynarodowych standardów dotyczących biznesu i praw człowieka na całym świecie; podkreśla znaczenie rzetelnej sprawozdawczości dotyczącej praw człowieka, społecznego i środowiskowego wpływu projektów wspieranych przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) lub w ramach kredytów eksportowych przyznanych przez europejskie agencje kredytowe; podkreśla fakt, że operacje finansowe wykonywane przez te instytucje powinny przyczyniać się do realizacji podstawowych zasad leżących u podstaw działań zewnętrznych Unii, o których mowa w art. 21 TUE;

109. wzywa ESDZ do przedstawienia sprawozdania dotyczącego realizacji zobowiązań podjętych w planie działania UE dotyczącym praw człowieka w odniesieniu do wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka; ubolewa z powodu braku postępów w zakresie udzielenia przez Komisję odpowiedzi na wniosek Parlamentu Europejskiego dotyczący prawodawstwa nakładającego na unijne przedsiębiorstwa wymóg dopilnowania, by dokonywane przez nie zakupy nie wspierały inicjatorów konfliktów i sprawców poważnych naruszeń praw człowieka;

110. przypomina Komisji o podjętym przez nią we wrześniu 2010 r. zobowiązaniu w zakresie zbadania kwestii pracy przymusowej w więzieniach w państwach trzecich i dokonania przeglądu reakcji UE stosownie do sytuacji oraz zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi sprawozdania w sprawie wyniku tego procesu; wzywa Komisję do wprowadzenia przepisów zakazujących importu do UE towarów produkowanych w ramach pracy przymusowej i pracy więźniów;

Eliminacja wszelkich form dyskryminacji

111. przypomina artykuły Powszechnej deklaracji praw człowieka stanowiące, że wszyscy ludzie rodzą się wolni i równi pod względem swojej godności i swoich praw oraz posiadają wszelkie prawa i wolności zawarte w deklaracji bez względu na jakiejkolwiek różnice; podkreśla znaczenie zwalczania wszelkich form dyskryminacji, w tym ze względu na rasę, kolor, płeć, orientację seksualną, język, wyznanie, przynależność kastową, pochodzenie społeczne, kulturę, wiek, urodzenie, niepełnosprawność lub inny status; ponawia apel do UE o to, by zwalczanie dyskryminacji i nietolerancji stanowiło kluczową część jej polityki w dziedzinie praw człowieka oraz o oparcie tej polityki na sprzyjającej włączeniu i kompleksowej definicji niedyskryminacji; podkreśla, że poszanowanie praw mniejszości stanowi kluczowy element pokoju, rozwoju i demokracji; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie UE wraz z Organizacją Narodów Zjednoczonych i organizacjami regionalnymi w tym zakresie i zachęca do dalszych działań;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

112. wzywa UE do zwracania szczególnej uwagi na dyskryminację opartą na formach podziału społecznego, takich jak kasty czy analogiczny system dziedzicznego statusu, które mają niezwykle szkodliwy, a czasem destrukcyjny wpływ na szanse równego korzystania z praw człowieka; jest zdania, że państwa, w których utrzymuje się nadal podział kastowy, należy usilnie wzywać do jego zakazania, a państwa te muszą zagwarantować, że przyjmowane przepisy w zakresie zwalczania podziału kastowego są rzeczywiście wdrażane;

Wolność myśli, sumienia, religii lub przekonań

113. podkreśla, że prawo do wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań, wyrażone w art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz innych międzynarodowych instrumentach dotyczących praw człowieka stanowi podstawowe prawo człowieka, powiązane z innymi prawami człowieka i podstawowymi wolnościami, obejmujące prawo do wiary lub niewiary, a także wolność wyznawania przekonań zarówno o charakterze teistycznym, jak i nieisteistycznym czy ateistycznym, prywatnie lub publicznie, samemu lub we wspólnocie z innymi oraz prawo do przyjmowania, zmiany, odrzucania lub powrotu do poglądów według własnego uznania; wzywa UE do wspierania prawa do wolności religii lub przekonań na forach międzynarodowych i regionalnych oraz w stosunkach dwustronnych z państwami trzecimi;

114. przypomina, że prawo odmowy służby wojskowej ze względu na przekonania stanowi pełnoprawne wykonywanie prawa do wolności myśli, sumienia i religii oraz wzywa ESDZ i państwa członkowskie do zaapelowania do krajów, w których istnieje system obowiązkowej służby wojskowej, o umożliwienie odbycia alternatywnej służby o charakterze niezołnierskim lub cywilnym, pełnionej w interesie publicznym i nienoszącej znamion kary, oraz o powstrzymanie się od karania obdzektorów, w tym na podstawie wyroków sądowych, za niewywiązanie się z obowiązku odbycia służby wojskowej;

115. potępia w najmocniejszych słowach dyskryminację, nietolerancję, przemoc i zabójstwa na tle religii lub przekonań, niezależnie od miejsca ich występowania oraz osób, których dotyczą; jest szczególnie zaniepokojony nasilającymi się próbami rozwiązywania sporów w religijnie podzielonych narodach przy użyciu przemocy i prześladowania, gdyż działania te stanowią przeszkodę dla długotrwałego pokoju i pojednania; jest również zaniepokojony coraz bardziej wrogą postawą rządów i ogółu społeczeństwa w wielu krajach, w których nadal odmawia się mniejszościowym grupom religijnym lub wyznaniowym wolności kultu lub publicznego wyrażania swojej religii lub przekonań; zwraca uwagę, że narasta wrogość społeczna i mnożą się ataki na grupy religijne lub wyznaniowe, które przyniosły skutek w postaci licznych zgonów i zranień, oraz że w dalszym ciągu niepokój budzi bezkarność i brak ochrony mniejszościowych społeczności religijnych lub wyznaniowych;

116. sprzeciwia się wszelkiemu ustawodawstwu, na mocy którego karze się obywateli za zmianę ich religii lub przekonań; wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, iż w wyniku stosowania takich przepisów obywatele w niektórych krajach ryzykują uwięzienie lub nawet karę śmierci; jest również zaniepokojony tym, że osoby, które odeszły od religii lub ją zmieniły, stają się obiektem społecznej wrogości, która przejawia się w przemocy i zastraszaniu; sprzeciwia się przepisom przewidującym karanie za wypowiedzi uznawane za bluźniercze, szkalujące lub obraźliwe w stosunku do religii lub symboli, wizerunków lub uczuć religijnych; stwierdza, że przepisy te nie są zgodne z przyjętymi normami międzynarodowymi w zakresie praw człowieka; potępia przepisy ustaw o bluźnierstwie obowiązujących w Afganistanie, Bangladeszu, Egipcie, Pakistanie i Arabii Saudyjskiej, które zezwalają na uwięzienie winnego lub skazanie go na karę śmierci;

117. z zadowoleniem przyjmuje ostatnio wystosowane przez Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka zaproszenia do składania wniosków, w których nadaje się priorytetowe znaczenie działaniom społeczeństwa obywatelskiego zwalczającym dyskryminację ze względu na religię lub przekonania oraz wspiera takie działania; zachęca UE do wspierania pluralistycznych wysiłków na rzecz dialogu międzykulturowego i międzywyznaniowego oraz współpracy na różnych szczeblach z udziałem przywódców społeczności, kobiet, młodzieży i przedstawicieli mniejszości etnicznych, oraz w celu wspierania budowania pokoju i spójności społecznej; wzywa UE i państwa członkowskie do opracowania programów dotacyjnych na rzecz ochrony i propagowania wolności religii lub przekonań w krajach, w których prawo to jest najbardziej zagrożone;

118. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do wspierania prawa do wolności religii lub przekonań na forach międzynarodowych i regionalnych, w tym na forum ONZ, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE), Rady Europy i innych mechanizmów regionalnych; zachęca UE do dalszego przedstawiania swojej corocznej rezolucji w sprawie wolności religii lub przekonań na Zgromadzeniu Ogólnym ONZ oraz do wspierania mandatu Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Prawa oraz wzmocnienie pozycji kobiet i dzieci

119. wyraża pełne poparcie dla prac ONZ na rzecz ochrony praw i wzmocnienia pozycji kobiet; zachęca UE do podejmowania ukierunkowanych kampanii na rzecz politycznego i gospodarczego uczestnictwa kobiet oraz do wspierania inicjatyw skierowanych przeciw przemocy na tle płciowym i kobietobójstwu; popiera realizację planu działania w sprawie równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju; wzywa delegatury UE do wprowadzenia konkretnych środków dotyczących roli pomocy zewnętrznej i współpracy na rzecz rozwoju w ramach lokalnych strategii wdrażania wytycznych UE dotyczących przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz zwalczania wszelkich form ich dyskryminacji, w tym przymusowych małżeństw; podkreśla, że rola Komisji i państw członkowskich w tej dziedzinie, zarówno w UE, jak i poza jej granicami, nie może się ograniczać do zwalczania przemocy wobec kobiet we wszystkich jej formach: fizycznej, psychologicznej, społecznej czy finansowej, lecz powinna skoncentrować się na niezależnej od płci edukacji od najmłodszych lat; apeluje zatem do Komisji i Rady o dalsze zachęcanie państw trzecich do tego, by uwzględniały prawa kobiet podczas opracowywania przepisów krajowych oraz zadbały o ich odpowiednie wdrożenie;

120. ponownie potępia wykorzystywanie kobiet oraz wszelkie formy przemocy wobec kobiet, w tym przemocy domowej; w związku z tym wzywa wszystkie państwa członkowskie Rady Europy do podpisania i ratyfikowania Konwencji w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet oraz apeluje do UE o zaangażowanie się w proces przystąpienia do tej konwencji, tak aby zapewnić spójność pomiędzy wewnętrznymi i zewnętrznymi działaniami UE w sprawie przemocy wobec kobiet; podkreśla znaczenie prowadzenia kampanii informacyjnych i edukacyjnych w społecznościach, w których praktykuje się okaleczanie narządów płciowych kobiet, seksualne wykorzystywanie młodych dziewcząt, wczesne i przymusowe małżeństwa, kobietobójstwo i inne naruszenia praw człowieka ze względu na płeć, oraz podkreśla znaczenie, jakie ma włączenie w przygotowanie i realizację tych kampanii obrońców praw człowieka, którzy już walczą o zaprzestanie takich praktyk; zachęca ESDZ i państwa członkowskie UE do dalszego podejmowania kwestii okaleczania narządów płciowych kobiet w dialogu politycznym i strategicznym z państwami partnerskimi, w których praktyka ta nadal występuje;

121. wzywa UE do dalszej ochrony praw reprodukcyjnych i podkreśla potrzebę umieszczenia tych polityk w centrum współpracy na rzecz rozwoju z państwami trzecimi; zdecydowanie potępia odrażającą praktykę okaleczania narządów płciowych kobiet w niektórych częściach Afryki, zabójstwa honorowe, aborcję ze względu na płeć dziecka i przymusowe małżeństwa; przywołuje istotne wnioski Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju w Kairze;

122. popiera rozpoczętą przez sekretarza generalnego ONZ inicjatywę „Przed wszystkim edukacja”, ponieważ dostęp do edukacji wzmacnia ochronę przeciwko zagrożeniom dla przyszłości dziewcząt, takich jak wczesne małżeństwo i wczesna ciąża, wirus HIV, ubóstwo, przemoc domowa i przemoc na tle seksualnym, a także zmniejsza śmiertelność dzieci i matek;

123. apeluje o nasilenie działań służących możliwie najpełniejszej realizacji – przed upływem terminów – milenijnych celów rozwoju związanych z równością płci, zdrowiem matek i dostępem do odpowiednich systemów opieki zdrowotnej, edukacją oraz prawami w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, zwłaszcza najsłabszych grup takich jak dziewczęta i młode kobiety, w oparciu o stanowcze zobowiązanie się rządów do poprawy mechanizmu odpowiedzialności za wypełnienie obecnych zobowiązań w zakresie praw człowieka oraz mechanizmu ich monitorowania, a także do propagowania powszechnego dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz do zapewnienia rzeczywistego uczestnictwa wszystkich ludzi, w tym osób najbardziej marginalizowanych i pokrzywdzonych, w procesie opracowywania, podejmowania decyzji i wdrażania; zdecydowanie zaleca, by prawa kobiet i równouprawnienie uczynić odrębnym celem w ramach milenijnych celów rozwoju na okres po 2015 r., z wyraźnym naciskiem na kwestie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz prawa w tym zakresie;

124. wzywa UE i jej państwa członkowskie do dopilnowania, aby proces przeglądu prowadzony w związku z dwudziestolecie Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju (ICPD + 20) doprowadził do kompleksowej analizy wszystkich aspektów dotyczących pełnego korzystania z praw seksualnych i reprodukcyjnych oraz wzywa do ponownego potwierdzenia zdecydowanego i postępowego podejścia do powszechnych praw seksualnych i reprodukcyjnych zgodnie z międzynarodowymi normami w zakresie praw człowieka, a także apeluje o zwiększenie odpowiedzialności, jeśli chodzi o osiągnięcia; w szczególności wzywa UE i państwa członkowskie do dopilnowania, aby proces przeglądu był prowadzony na zasadach uczestnictwa oraz zapewniał różnym zainteresowanym stronom, w tym społeczeństwu obywatelskiemu, a także kobietom, młodzieży i młodym ludziom, możliwość konstruktywnego udziału; przypomina, że ramy tego przeglądu muszą opierać się na prawach człowieka i w szczególny sposób muszą skupiać się na prawach seksualnych i reprodukcyjnych;

125. wyraża poważne zaniepokojenie problemem gwałtów; ubolewa nad zastraszająco wysokim stopniem bezkarności sprawców gwałtów w krajach takich jak Indie czy Pakistan;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

126. potępia powszechne wykorzystywanie przemocy seksualnej i gwałtu jako broni wojennej, zwłaszcza w regionie Wielkich Jezior; zwraca uwagę na włączenie przestępstw na tle płciowym oraz przemocy seksualnej do statutu rzymskiego jako zbrodni wojennej, zbrodni przeciwko ludzkości lub do aktu prawodawczego dotyczącego ludobójstwa lub tortur; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2106 (2013) w sprawie zapobiegania przemocy seksualnej podczas konfliktu, przyjętą 24 czerwca 2013 r., która potwierdza, że MTK odgrywa główną rolę w zwalczaniu bezkarności osób dokonujących przestępstw seksualnych i przestępstw na tle płciowym; wzywa UE do wsparcia pełnej realizacji tych zasad; powtarza również zobowiązanie UE do włączenia praw człowieka i kwestii związanych z płcią w główny nurt misji WPBiO zgodnie z przełomowymi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa;

127. wzywa UE do nadania priorytetu walce z handlem ludźmi; podkreśla potrzebę uwzględnienia zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych aspektów, podczas rozwiązywania problemu handlu ludźmi; zachęca państwa członkowskie do wdrożenia unijnej dyrektywy (2011/36/UE) i Strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016;

128. apeluje o powszechną ratyfikację Konwencji ONZ o prawach dziecka; wzywa Komisję i ESDZ do podjęcia działań na rzecz praw dziecka, z położeniem szczególnego nacisku na przemoc wobec dzieci, a konkretnie na kwestie przymusowej pracy dzieci, małżeństw dzieci, wcielania dzieci w szeregi ugrupowań zbrojnych, ich rozbijania, rehabilitacji i późniejszej resocjalizacji, a także nawołuje, aby w dialogu na temat praw człowieka prowadzonym z odnośnymi krajami poruszać kwestię zajmowania się czarami przez dzieci; podkreśla, że w unijnej polityce zewnętrznej należy nadać priorytetowe znaczenie kwestii praw dzieci;

129. podkreśla potrzebę przyspieszenia działań na rzecz realizacji zmienionej strategii wdrożenia wytycznych UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych; zachęca UE do dalszego pogłębiania współpracy ze specjalnym przedstawicielem ONZ ds. dzieci w konfliktach zbrojnych; z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie w 2012 r. nowej linii finansowania służącej wspieraniu dzieci dotkniętych konfliktami zbrojnymi poprzez pomoc humanitarną zapewniającą dostęp do edukacji w sytuacjach nadzwyczajnych;

130. przypomina swoje wcześniejsze zalecenia w sprawie usprawnienia własnych procedur dotyczących kwestii związanych z prawami człowieka i zwiększenia wysiłków na rzecz skutecznego włączenia kwestii praw człowieka do głównego nurtu własnych struktur i procesów; ubolewa, że nie wprowadzono żadnych ulepszeń w odniesieniu do debat plenarnych i rezolucji dotyczących przypadków łamania praw człowieka, naruszania zasad demokracji i praworządności, a także związanych z nimi działań następczych; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie praw człowieka z parlamentami narodowymi państw członkowskich;

o

o o

131. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Wiceprzewodniczącemu Komisji/Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy, a także rządów państw i terytoriów, o których mowa w niniejszej rezolucji.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0576

Sprawozdanie roczne dotyczące polityki konkurencji UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE (2013/2075(INI))

(2016/C 468/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące polityki konkurencji za rok 2012 (COM(2013)0257) i dołączony do niego dokument roboczy służb Komisji (SWD(2013)0159),
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 101, 102 i 107,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 169/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie stosowania zasad konkurencji do transportu kolejowego, drogowego i żeglugi śródlądowej ⁽²⁾,
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (COM(2013)0404),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie ustalania wysokości szkody w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia art. 101 lub 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C(2013)3440),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji pt. „Konsultacje publiczne: W stronę spójnego europejskiego podejścia do zbiorowego dochodzenia roszczeń” (SEC(2011)0173),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 czerwca 2013 r. pt. „W kierunku europejskich horyzontalnych ram w zakresie zbiorowego dochodzenia roszczeń” (COM(2013)0401),
- uwzględniając zalecenie Komisji w sprawie wspólnych zasad dotyczących mechanizmów zbiorowego dochodzenia roszczeń o zaprzestanie bezprawnych praktyk oraz roszczeń odszkodowawczych w państwach członkowskich, dotyczących naruszeń praw przyznanych na mocy prawa Unii (C(2013)3539/3),
- uwzględniając ekspertyzę opublikowaną przez departament tematyczny Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej pt. „Dochodzenie roszczeń zbiorowych w ramach prawa ochrony konkurencji” z czerwca 2012 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji opublikowany na podstawie art. 27 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie AT.39740 – Google (2013/C 120/09),
- uwzględniając zobowiązania przedstawione Komisji na podstawie art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawie COMP/39.398 – Visa Europe,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ⁽³⁾,
- uwzględniając konsultacje Komisji z dnia 27 marca 2013 r. w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw w UE – projekt zmiany uproszczonej procedury i rozporządzenia wykonawczego do rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw,

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 61 z 5.3.2009, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2008 r. w sprawie zastosowania zasad pomocy państwa do środków podjętych w odniesieniu do instytucji finansowych w kontekście obecnego globalnego kryzysu finansowego (komunikat bankowy) ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 grudnia 2008 r. pt. „Dokapitalizowanie instytucji finansowych w związku z obecnym kryzysem finansowym: ograniczenie pomocy do niezbędnego minimum oraz mechanizmy zabezpieczające przed nadmiernym zakłóceniem konkurencji” (komunikat o dokapitalizowaniu) ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2009 r. w sprawie postępowania z aktywami o obniżonej wartości we wspólnotowym sektorze bankowym (komunikat w sprawie aktywów o obniżonej wartości) ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 lipca 2009 r. w sprawie przywrócenia rentowności i oceny środków restrukturyzacyjnych stosowanych w sektorze finansowym w dobie kryzysu zgodnie z regułami pomocy państwa (komunikat w sprawie restrukturyzacji) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 17 grudnia 2008 r. pt. „Tymczasowe wspólnotowe ramy prawne w zakresie pomocy państwa ułatwiające dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego” (pierwotne ramy tymczasowe) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 grudnia 2010 r. pt. „Tymczasowe unijne ramy prawne w zakresie pomocy państwa ułatwiające dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego” (nowe ramy tymczasowe), które wygasły dnia 31 grudnia 2010 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosowania od dnia 1 sierpnia 2013 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego („komunikat bankowy”) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dokument analityczny Komisji dla Komitetu Ekonomiczno-Finansowego w sprawie przeglądu wytycznych dotyczących pomocy państwa na restrukturyzację banków,
- uwzględniając ekspertyzę opublikowaną przez departament tematyczny Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej pt. „Pomoc państwa – zasady na czas kryzysu dla sektora finansowego i gospodarki realnej” z czerwca 2011 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie stosowania reguł Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa w odniesieniu do rekompensaty z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ⁽⁸⁾,
- uwzględniając decyzję Komisji 2012/21/UE z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ⁽⁹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011)” ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 360/2012 z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym ⁽¹¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.10.2008, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. C 10 z 15.1.2009, s. 2.

⁽³⁾ Dz.U. C 72 z 26.3.2009, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 195 z 19.8.2009, s. 9.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 16 z 22.1.2009, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 6 z 11.1.2011, s. 5.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 216 z 30.7.2013, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 4.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 7 z 11.1.2012, s. 3.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 15.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 114 z 26.4.2012, s. 8.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie reformy zasad UE dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji pt. „Unowocześnienie unijnej polityki w dziedzinie pomocy państwa” (COM(2012) 0209),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa ⁽²⁾,
 - uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa oraz rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego (COM(2012)0730),
 - uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 659/1999 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (COM(2012)0725),
 - uwzględniając wytyczne Komisji dotyczące pomocy państwa na rzecz przedsiębiorstw kolejowych ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie polityki regionalnej będącej częścią szerszych programów pomocy państwa ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając porozumienie ramowe z dnia 20 listopada 2010 r. w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską ⁽⁵⁾ (zwane dalej „porozumieniem ramowym”), w szczególności jego ust. 9, 12, 15 i 16,
 - uwzględniając postępowanie wszczęte w jednym państwie członkowskim w sprawie naruszenia podstawowej zasady prawnej „nulla poena sine lege” (nie ma kary bez podstawy prawnej), zgodnie z którą za naruszenie związane z funkcjonowaniem kartelu nie można nałożyć na przedsiębiorstwo grzywny w przypadku, gdy wysokość takiej grzywny nie została ustanowiona w prawie;
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie 33. sprawozdania Komisji na temat polityki konkurencji – 2003 r. ⁽⁶⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie sprawozdania Komisji dotyczącego polityki konkurencji w 2004 r. ⁽⁷⁾, z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie sprawozdania Komisji dotyczącego polityki konkurencji za rok 2005 ⁽⁸⁾, z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie sprawozdań Komisji dotyczących polityki konkurencji za rok 2006 i 2007 ⁽⁹⁾, z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji za rok 2008 ⁽¹⁰⁾, z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji za rok 2009 ⁽¹¹⁾, z dnia 2 lutego 2012 r. na temat rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE ⁽¹²⁾ i z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego polityki konkurencji UE ⁽¹³⁾,
 - uwzględniając art. 48 oraz art. 119 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0357/2013),
- A. mając na uwadze, że w okresie od 2008 r. do końca 2011 r. bankom w UE przyznano równowartość 1,6 biliona EUR w ramach pomocy państwa, a także mając na uwadze, że pomocy tej udzielono głównie w formie subskrypcji emisji długu lub gwarancji i, wyjątkowo, w postaci dotacji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 51.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0026.

⁽³⁾ Dz.U. C 184 z 22.7.2008, s. 13.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0267.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 304 E z 1.12.2005, s. 114.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 143.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 105.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 43.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 16.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 136 E z 11.5.2012, s. 60.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 239 E z 20.8.2013, s. 97.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0268.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- B. mając na uwadze, że MŚP, które stanowią 98 % przedsiębiorstw UE, dotyka w wielu państwach członkowskich poważna zapaść kredytowa;
- C. mając na uwadze, że co roku z powodu istnienia karteli narastają straty w wysokości 181–320 miliardów EUR – około 3 % PKB UE;
- D. mając na uwadze, że brak liberalizacji i otwartości w kolejowym transporcie pasażerskim i towarowym jest częściowo spowodowany brakiem prawdziwie niezależnych organów nadzorczych na szczeblu krajowym w niektórych państwach członkowskich;
- E. mając na uwadze, że sprawozdanie roczne dotyczące polityki konkurencji powinno być instrumentem zwiększania ogólnej konkurencyjności Unii poprzez rozszerzenie konkurencji i otwieranie rynku dla nowych podmiotów, co z kolei przyczyniłoby się do rozszerzenia i pogłębienia rynku wewnętrznego, nie tylko w odniesieniu do praktycznego wdrażania polityki konkurencji przez Komisję;
- F. mając na uwadze, że usunięcie przeszkód utrudniających swobodny przepływ towarów, usług, osób i kapitału jest warunkiem wstępnym wzrostu;
- G. mając na uwadze, że sektory, w których poziom konkurencji jest niższy, to często sektory, w których wyniki gospodarcze są niedostateczne;
- H. mając na uwadze, że celem polityki konkurencji jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i równych warunków działania, ochrona konsumentów przed praktykami antykonkurencyjnymi i zagwarantowanie najlepszych cen; mając na uwadze, że celem polityki konkurencji nie jest mikrozarządzanie, ale egzekwowanie jasnych i sprawiedliwych reguł umożliwiających skuteczne działanie sił rynkowych;
- I. mając na uwadze, że działania publiczne, inwestycje publiczne i usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym odgrywają zasadniczą rolę w zapewnianiu spójności społecznej, zwłaszcza w czasie kryzysu;
- J. mając na uwadze art. 14 TFUE, który stanowi, że aby zapewnić warunki, w szczególności gospodarcze i finansowe, dzięki którym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym wypełniałyby swoje zadania, należy stosować zwykłą procedurę ustawodawczą;
- K. mając na uwadze, że protokół nr 26 dołączony do TFUE gwarantuje organom krajowym szeroki zakres uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie świadczenia, zlecenia i organizowania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym;
- L. mając na uwadze wyrok w sprawie Altmark, w którym określono cztery kryteria rozróżnienia między rekompensatą z tytułu świadczenia usług publicznych a pomocą państwa;

Polityka konkurencji jako narzędzie wsparcia jednolitego rynku

1. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Komisji i zwrócenie uwagi na rolę, jaką odgrywa polityka konkurencji w kontroli łączenia przedsiębiorstw, usuwaniu barier, zapobieganiu nadużyciom pozycji dominującej, zmwom i powodującym zakłócenia środkom pomocy państwa na rzecz jednolitego rynku, przy uwzględnieniu rozwoju światowej gospodarki;
2. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że w sprawozdaniu dotyczącym polityki konkurencji za rok 2012 Komisja skoncentrowała się w znacznej mierze na praktykach nieuczciwej konkurencji będących wynikiem praktyk stosowanych przez dane państwo, natomiast poświęciła niewiele uwagi nieuczciwym praktykom związanym z koncentracją przedsiębiorstw na jednolitym rynku;
3. jest zdania, że polityka konkurencji stanowi siłę napędową wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy, zwłaszcza w czasach kryzysu;
4. przypomina, że polityka konkurencji oraz prawidłowe funkcjonowanie jednolitego rynku są niezbędne, aby zmierzyć się z kryzysem, promować wzrost i zrównoważone zatrudnienie w ramach strategii „Europa 2020” oraz by przyczynić się do osiągnięcia celów Unii Europejskiej;
5. podziela zatem stanowisko Komisji, że kryzys nie powinien być stosowany jako pretekst do łagodzenia dyscypliny w zakresie egzekwowania reguł konkurencji;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

6. jest zdania, że polityka konkurencji musi zostać zmieniona, tak aby lepiej odpowiadała wyzwaniom stawianym przez globalizację.
7. jest zdania, że powinna istnieć możliwość włączenia klauzuli elastyczności do nowej europejskiej polityki konkurencji
8. uznaje, że zbyt wiele sektorów jest nadal w znacznym stopniu podzielonych granicami krajowymi i sztucznymi barierami publicznymi lub prywatnymi oraz zgadza się, że polityka konkurencji ma do odegrania zasadniczą rolę w zwalczaniu takiego rozdrobnienia oraz w tworzeniu równych warunków działania we wszystkich sektorach jednolitego rynku, przy uwzględnieniu specjalnych potrzeb MŚP i konsumentów końcowych;
9. podkreśla fakt, że wdrożenie polityki konkurencji w szerszym ujęciu nie może przyczyniać się do wzmocnienia już istniejących przedsiębiorstw oraz dostawców towarów i usług, lecz jej nadrzędnym celem powinno być raczej ułatwienie wchodzenia na rynek nowym podmiotom oraz pojawiania się nowych pomysłów i technik, co zmaksymalizuje korzyści dla obywateli Unii;
10. uważa, że polityka konkurencji powinna przyczynić się do propagowania i wzmocnienia otwartych standardów i interoperacyjności, aby zapobiec technologicznemu uzależnieniu konsumentów i klientów od mniejszości podmiotów na rynku;
11. uważa, że w poszczególnych państwach członkowskich ceny produktów nadal różnią się między sobą, jak np. w przypadku leków, co jest wynikiem różnych porozumień między państwami członkowskimi a przemysłem farmaceutycznym. wzywa Komisję, by przyjrzała się temu problemowi oraz przedstawiła wnioski dotyczące utworzenia w interesie konsumentów bardziej przejrzystego rynku wewnętrznego, przy jednoczesnym unikaniu wszelkich niepotrzebnych różnic w cenach;
12. z zadowoleniem przyjmuje jednolity patent UE jako krok w stronę osiągnięcia jednolitego rynku i w kierunku udzielenia odpowiedzi na wyzwania globalizacji; wzywa do podjęcia kroków w celu zapewnienia możliwości uczestnictwa w nim wszystkim państwom członkowskim; uznaje za niezbędne pogodzenie praw własności intelektualnej z wymogami konkurencyjności, przy jednoczesnym dbaniu o interes ogólny i zapewnieniu tego, że właściciele patentów nie będą wykorzystywali swych praw ze szkodą dla obywateli; wzywa Komisję do potępienia działań mających na celu nieuzasadnione opóźnienie wejścia na rynek leków generycznych;

Legitymacja i skuteczność polityki konkurencji UE

13. uważa, że powinien posiadać uprawnienia ustawodawcze w zakresie współdecyzji w dziedzinie ustalania ram polityki konkurencji; ubolewa nad faktem, że art. 103 i 109 TFUE przewidują jedynie konsultacje z Parlamentem; jest zdania, że taki deficyt demokracji jest nie do przyjęcia; proponuje jak najszybszą zmianę tej sytuacji poprzez ustalenia międzyinstytucjonalne w dziedzinie polityki konkurencji, a także dokonanie odnośnej korekty przy okazji kolejnej zmiany traktatu; przypomina, że odpowiedzialność polityczna Komisji wobec Parlamentu obejmuje politykę konkurencji oraz, że zorganizowany dialog z odnośnym komisarzem jest ważnym narzędziem pozwalającym na sprawowanie należytej kontroli demokratycznej w tej dziedzinie;
14. uważa, że rodzaj dialogu, jaki podjął komisarz ds. konkurencji, nie może zastąpić rzeczywistej demokratycznej kontroli sprawowanej przez Parlament; podkreśla, że kontrola parlamentarna jest tym bardziej konieczna, że Komisja, w ramach polityki konkurencji, sprawuje kontrolę nad decyzjami demokratycznie wybieranych władz krajowych i lokalnych; podkreśla również, że należy ulepszyć dialog między Komisją, państwami członkowskimi, organami lokalnymi i regionalnymi oraz społeczeństwem obywatelskim;
15. podkreśla znaczenie równego traktowania Parlamentu i Rady w odniesieniu do dostępu do posiedzeń i informacji, które dotyczą przygotowania prawodawstwa lub miękkiego prawa w dziedzinie polityki konkurencji, zgodnie z postanowieniami porozumienia ramowego; wyraża ubolewanie w związku z nieprzestrzeganiem tych postanowień przez Komisję;
16. podkreśla potrzebę ożywienia kultury konkurencyjności, promującej swe wartości i przyczyniającej się do pozytywnego podejścia do przestrzegania przepisów, co będzie miało zapobiegawczy i korzystny wpływ na rozwój polityki konkurencji;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

17. podkreśla, że horyzontalny wymiar polityki konkurencji w Unii Europejskiej wymaga maksymalnej spójności tej polityki z innymi gałęziami polityki UE w różnych dziedzinach oraz że dla prawidłowego działania rynku wewnętrznego niezbędne jest zapewnienie zgodności rozporządzeń sektorowych z zasadami polityki konkurencji;
18. uważa, że Komisja powinna przedstawić wniosek mający na celu uregulowanie zagadnień dotyczących konkurencji, które wiążą się z udziałem mniejszościowym;
19. zachęca Komisję, by kontynuowała wydawanie wytycznych z obszaru miękkiego prawa w dziedzinie polityki konkurencji, z należyтым uwzględnieniem obowiązującego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, w celu zapewnienia zainteresowanym stronom pewnego zakresu pewności prawa; uważa jednak, że miękkie prawo nie może zastępować ustawodawstwa w tych obszarach, w których pewność prawa ma istotne znaczenie;
20. podkreśla, że nakładanie grzywien stanowi odstrasżające narzędzie, które ma duże znaczenie dla polityki konkurencji, i że dla powodzenia dochodzeń niezbędne jest szybkie działanie; uważa, że istotne znaczenie ma pewność prawa, uproszczenie procedur oraz możliwość szybszego osiągnięcia rozwiązania dzięki właściwym porozumieniom i dlatego ponownie wzywa Komisję do włączenia przepisów dotyczących grzywien do rozporządzenia (WE) nr 1/2003; jednocześnie uważa, że Komisja powinna przeprowadzać więcej niezapowiedzianych kontroli, podejmując działania w przypadku podejrzenia naruszenia;
21. uważa jednak, że stosowanie coraz wyższych grzywien jako jedyne go instrumentu ochrony konkurencji może być zbyt słabe, również ze względu na potencjalną utratę miejsc pracy w wyniku niezdolności do dokonywania płatności; podkreśla, że polityka nakładania wysokich grzywien nie powinna być stosowana jako alternatywny mechanizm finansowania budżetu; opowiada się za metodą „kija i marchewki”, w ramach której przewiduje się kary służące skutecznemu odstraszaniu zwłaszcza sprawców wielokrotnych wykroczeń, a jednocześnie zachęca się do przestrzegania przepisów;
22. wzywa Komisję do dopilnowania, aby jej polityka nakładania kar i ich egzekwowania doprowadziła do odbudowy zrównoważonego rynku oraz zachęciła przedsiębiorstwa do wewnętrznej identyfikacji naruszeń i dobrowolnego wdrażania działań naprawczych; nalega, by Komisja uwzględniła poziom nielegalnych zysków i strat narażonych podmiotów;
23. ponownie podkreśla to, że zwiększyła się liczba wniosków o zmniejszenie grzywien z uwagi na niezdolność do ich uiszczenia, zwłaszcza ze strony przedsiębiorstw produkujących jeden produkt oraz MŚP; nadal uważa, że system opóźnionych lub podzielonych płatności mógłby stanowić środek alternatywny wobec obniżenia grzywien, by nie powodować wypadania przedsiębiorstw z rynku;
24. zauważa, że wykorzystanie światowego obrotu przy obliczaniu 10 % pułapu może prowadzić do nakładania skumulowanych sankcji za to samo naruszenie, z uwagi na rosnącą na świecie liczbę organów ds. konkurencji; uważa w związku tym, że obrót w EOG byłby właściwszy niż obrót światowy;
25. nadal oczekuje dostosowania wytycznych w sprawie grzywien w odniesieniu do przedsiębiorstw produkujących jeden produkt oraz MŚP; z zadowoleniem przyjmuje jednak fakt, że Komisja niedawno uwzględniła szczególne potrzeby przedsiębiorstw produkujących jeden produkt w swojej decyzji dotyczącej okuć do okien i drzwi balkonowych (COMP/39452 z dnia 28 marca 2012 r.);
26. wzywa Komisję do zwiększenia współpracy z sądami krajowymi w celu ułatwienia egzekwowania reguł konkurencji na drodze prywatnoprawnej oraz prawidłowego rozstrzygnięcia sporów dotyczących pomocy państwa; z zadowoleniem przyjmuje przygotowane przez Komisję programy szkoleniowe dla sędziów krajowych;
27. pozytywnie ocenia rolę organów sądownictwa w polityce konkurencji i zachęca je do wykorzystywania swych kompetencji do uzyskania od Komisji informacji i opinii, jak również do uczestniczenia w szkoleniach wspólnotowych; zaleca Komisji, aby ściśle współpracowała z organami sądownictwa, aktywnie wykorzystywała swoje kompetencje w celu zapewnienia organom sądownictwa wsparcia, takiego jak „amicus curiae”, o którym należy we właściwy sposób powiadamiać za pomocą strony internetowej Komisji, oraz aby zbadała możliwości wszczęcia postępowania sądowego w celu wyeliminowania sytuacji, w których obrona nie jest możliwa, oraz ochrony interesów leżących w gestii Unii Europejskiej;
28. uznaje wniosek Komisji z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie objętego przepisami prawa krajowego dochodzenia roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji, nad którym obecnie trwają prace; jest zdecydowany, aby znaleźć zadawalające rozwiązanie dla konkretnych problemów pojawiających się w tej dziedzinie;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

29. podkreśla konieczność aktywnego promowania przez Unię Europejską rzeczywistej i proceduralnej konwergencji reguł konkurencji w środowisku międzynarodowym; stwierdza, że międzynarodowa współpraca jest niezbędna dla zapewnienia spójnego i interoperacyjnego wdrażania polityki konkurencji przez właściwe organy, co przyczyni się do większej skuteczności analiz i zagwarantowania równych warunków działania;

30. podkreśla znaczenie wspierania konwergencji reguł konkurencji na całym świecie; zachęca Komisję do zawarcia dwustronnych porozumień o współpracy w dziedzinie egzekwowania zasad konkurencji; obecnie pracuje nad proponowaną umową między UE i Szwajcarią w sprawie współpracy w zakresie stosowania prawa konkurencji; jest zdecydowany, aby znaleźć zadowalające rozwiązanie dla konkretnych problemów pojawiających się w tej dziedzinie;

31. uważa, że zasoby Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Konkurencji powinny być dostosowane do jej zwiększonego obciążenia pracą i zakresu zadań, między innymi poprzez przesunięcie środków z zdezaktualizowanych lub niewykorzystanych linii budżetowych, w celu umożliwienia podejmowania bardziej proaktywnych działań;

Organy ds. konkurencji

32. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia niezależności wszystkich krajowych organów ds. konkurencji i organów regulacyjnych sektorów od rządów krajowych, poprzez zapewnienie – jako kwestii zasadniczej – nominacji niepolitycznych prezesów i członków zarządu, wobec których nie zachodzi konflikt interesów; wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, aby krajowe organy ds. konkurencji i organy regulacyjne sektorów dysponowały wystarczającą liczbą pracowników i wystarczającymi środkami, które będą zróżnicowane w zależności od potrzeb rynkowych i skutecznego wykonywania ich zadań;

33. podkreśla znaczenie pełnej przejrzystości krajowych organów ds. konkurencji i organów regulacyjnych sektorów; domaga się, aby wszystkie istotne informacje dotyczące spraw i oficjalnych decyzji, z zastrzeżeniem tajemnicy przedsiębiorstwa, która może mieć istotny wpływ na konkurencję, były wyraźnie widoczne i dostępne online w otwartej bazie danych;

34. popiera usystematyzowaną współpracę w ramach europejskiej sieci konkurencji, która umożliwia w całej UE spójne egzekwowanie reguł konkurencji przez organy publiczne oraz zachęca do dalszego pogłębiania tej współpracy; zważywszy, że krajowy wymiar niektórych rynków jest większy niż innych rynków, co wynika z różnych uwarunkowań prawnych, gospodarczych i kulturowych; uważa, że co do zasady, programy prac i wnioski z posiedzeń europejskiej sieci konkurencji powinny być podawane do wiadomości publicznej na stronie internetowej DG ds. Konkurencji;

35. uważa, że krajowe organy ds. konkurencji i inne krajowe organy regulacyjne sektorów powinny kontynuować współpracę w celu zapewnienia działań uzupełniających, w szczególności w sektorach, w których nie osiągnięto jeszcze pełnej liberalizacji lub nie funkcjonuje ona w pełnym wymiarze; proponuje utworzenie szerszej sieci europejskich organów regulacyjnych, obejmującej krajowe organy ds. konkurencji i organy regulacyjne sektorów, w celu wymiany najlepszych praktyk;

Pomoc państwa i skutki dla gospodarki realnej

Pomoc państwa dla banków

36. uznaje ważną rolę, jaką od początku kryzysu odgrywa kontrola pomocy państwa służąca jako mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków znajdujących się w trudnej sytuacji;

37. uważa, że kontrola pomocy państwa podczas kryzysu powinna koncentrować się na ustabilizowaniu systemu bankowego, na zwalczaniu nieuczciwej segmentacji warunków kredytowania w gospodarce realnej a także dyskryminacji MŚP i gospodarstw domowych na jednolitym rynku; wzywa jednak Komisję do dopilnowania, aby realizacja celu ustabilizowania systemu bankowego nie prowadziła do dalszego zwiększenia długu publicznego; pilnie wzywa Komisję do połączenia przedłużenia tymczasowej pomocy państwa udzielanej sektorowi bankowemu ze wzmocnionymi i surowszymi warunkami dotyczącymi koncentracji na pożyczkach dla klientów indywidualnych, a także większymi ograniczeniami i przejrzystymi zasadami w zakresie udziału w zyskach, struktur opłat i rozdzielania dywidend;

38. przypomina, że wielokrotnie wzywał Komisję do dokonania przeglądu przepisów w zakresie pomocy państwa dla banków, wprowadzonych w 2008 r. w ramach środków tymczasowych; z zadowoleniem przyjmuje zatem działania Komisji podjęte niedawno w tej dziedzinie;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

39. apeluje do Komisji o systematyczne aktualizowanie szczegółowych danych dotyczących pomocy państwa udzielonej sektorowi finansowemu od początku kryzysu, skonsolidowanych strat oraz zmian dokonanych zwrotów z uwzględnieniem każdego państwa i każdej jednostki objętej taką pomocą oraz o publikowanie tych danych na stronach internetowych Komisji w celu zapewnienia pełnej przejrzystości odnośnie do wielkości pomocy publicznej od początku kryzysu oraz jej wpływu na płatnika;

40. uważa, że praktyki księgowe powinny zostać zharmonizowane przed dokonaniem jakiegokolwiek oceny kwoty pomocy państwa, która miałyby być przyznana bankom, w taki sposób, aby na przykład podejście księgowe do pożyczek finansowanych po raz drugi było jednakowe niezależnie od danego państwa członkowskiego;

41. podkreśla, że – szczególnie w przypadku banków otrzymujących pomoc państwa – podczas udzielania kredytów refinansowych należy w pełni uwzględnić rentowność kredytobiorcy; uważa, że w przypadku przedsiębiorstw wielonarodowych warunkiem refinansowania kredytu powinna być sprzedaż aktywów i akcji spółek, w których posiadają one udziały;

42. apeluje do Komisji o uważne monitorowanie tych rynków w sektorze bankowym, gdzie koncentracja jest na wysokim poziomie lub wzrasta, w szczególności na skutek restrukturyzacji w reakcji na kryzys; przypomina, że oligopolistyczne rynki są szczególnie podatne na praktyki antykonkurencyjne; obawia się, że taka koncentracja może ostatecznie zaszkodzić konsumentom; podkreśla, że zbyt duża koncentracja stanowi zagrożenie zarówno dla sektora finansowego, jak i dla gospodarki realnej;

43. podkreśla, że konsolidacja w sektorze bankowym doprowadziła do zwiększenia udziału w rynku kilku głównych instytucji finansowych; pilnie wzywa Komisję do dalszej uważnej obserwacji tego sektora w celu zwiększenia konkurencji i ochrony konsumentów na europejskich rynkach bankowych, w tym bankowości inwestycyjnej, gdzie depozyty detaliczne są wykorzystywane do finansowania bardziej ryzykownej działalności inwestycyjnej banków;

44. apeluje do Komisji o uważne rozpatrzenie zbioru aktywów i udziałów kapitałowych instytucji finansowych przed wydaniem zezwolenia na pomoc państwa;

45. podkreśla fakt, że deponenci posiadający na rachunkach bankowych do 100 000 EUR powinni zostać objęci maksymalną ochroną i wyłączeni z wszelkich uzgodnień dotyczących podziału obciążeń wynikających z restrukturyzacji lub uporządkowanej likwidacji banku;

46. uważa, że Komisja powinna rozważyć możliwość uzależnienia w niektórych przypadkach pomocy państwa dla banków od spełnienia warunków dotyczących udzielania kredytów dla MŚP;

47. podkreśla, że w związku z kryzysem finansowym możliwości dostępu MŚP do finansowania zostały w sposób nieproporcjonalny ograniczone; zwraca uwagę, że MŚP stanowią 98 % wszystkich przedsiębiorstw w strefie euro, zapewniają miejsca pracy dla około trzech czwartych wszystkich pracowników w strefie euro i generują około 60 % wartości dodanej oraz że brak dostępu do finansowania uniemożliwia im dokonywanie inwestycji i wzrost; wzywa zatem Komisję do nadania pierwszeństwa środkom na rzecz dostosowania regulacji sektora finansowego w celu wspierania wzrostu i złagodzenia kryzysu finansowania, który dotyka MŚP;

48. podkreśla, że banki otrzymujące pomoc państwa nie powinny zwiększać swojej wielkości ani stopnia złożoności; wzywa Komisję, aby zachęcała banki do tego, aby ich model biznesowy opierał się o opłacalną część ich działalności, politykę wynagrodzeń i strukturę opłat oraz aby nie zwiększały swojej ekspozycji na dług publiczny, w szczególności jeśli jednocześnie ograniczają one przepływ kredytowy dla MŚP i gospodarstw domowych; zaznacza, że konieczny jest nowy stały system regulacji, tak aby uniknąć błędów systemu prawnego sprzed kryzysu, w szczególności w odniesieniu do sektora finansowego, a także by zaradzić wypaczeniom powstałym w trakcie kryzysu finansowego i gospodarczego oraz dopilnować, aby przy otrzymywaniu przez banki pomocy państwa szczególną uwagę poświęcono określeniu skutków i korzyści tego faktu dla podatników, konsumentów i ogólnie jednolitego rynku;

49. ubolewa, że MŚP poddawane programom dostosowań w państwach członkowskich borykają się z trudnościami w dostępie do kredytów bankowych i są zobowiązane do płacenia wyższego oprocentowania jedynie z powodu położenia w strefie euro, co prowadzi do powstawania zakłóceń jednolitego rynku;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

50. podkreśla, że należy zachęcać również inwestorów zewnętrznych do uczestniczenia w możliwie jak największym stopniu w spółkach zarządzających aktywami tworzonych w ramach programów pomocy państwa, co jest sposobem oddzielania aktywów o obniżonej wartości, w celu dopilnowania, aby nie zachodził konflikt interesów pomiędzy inwestorami posiadającymi aktywa lub dokonującymi ich przesunięcia a celami danej spółki zarządzającej aktywami;

51. uważa, że spółki zarządzające aktywami powinny dążyć do jak najszybszej sprzedaży swoich aktywów w celu przywrócenia normalności na rynku i zakończenia interwencji publicznej w danym sektorze;

52. uważa, że doświadczenia DG ds. Konkurencji w zakresie kryzysu w sektorze bankowym należy traktować w kategoriach najlepszych praktyk i wykorzystywać w przyszłości jako działania zapobiegawcze zamiast do celów interwencji ex post;

Unowocześnienie pomocy państwa

53. ponownie z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie unowocześnienia unijnej polityki w dziedzinie pomocy państwa (COM(2012)0209) oraz przyjęte niedawno przez Radę zmienione zasady pomocy państwa w odniesieniu do wyłączeń grupowych i procedur; wzywa jednak Komisję do dopilnowania tego, aby stymulowanie wzrostu gospodarczego, będące jednym z ogólnych celów przedmiotowej reformy, nie przyczyniło się ponownie do zwiększenia długu publicznego;

54. uważa, że przedsiębiorstwa powinny dokonać restrukturyzacji w ramach wyraźnych ograniczeń, przy jednoczesnym zmniejszeniu do minimum wszelkich szkodliwych skutków dla konkurentów, którzy nie uzyskali wsparcia ze środków publicznych;

55. wzywa Komisję do zbadania, w którym momencie przedsiębiorstwa stają się zbyt duże, aby mogły zbankrutować, oraz zastanowienia się, jakie środki można podjąć na szczeblu krajowym i unijnym w celu uniemożliwienia przedsiębiorstwom uzależnienia się od wykupu przez państwo w przyszłości;

56. odnotowuje wyrażony przez Komisję ogólny zamiar zwolnienia większej liczby środków z obowiązku zgłaszania; podkreśla jednak, że państwa członkowskie będą musiały zapewnić zgodność ex ante środków de minimis oraz programów objętych wyłączeniem grupowym z regułami pomocy państwa w celu zapewnienia dostatecznego poziomu kontroli, przy czym Komisja w dalszym ciągu będzie przeprowadzać kontrolę ex post takich przypadków;

57. podziela zdanie Komisji, że procedury pomocy państwa należy przyspieszyć w celu umożliwienia skoncentrowania się w większym stopniu na skomplikowanych przypadkach, które wywierają poważny wpływ na konkurencję na rynku wewnętrznym; odnotowuje wniosek Komisji dotyczący zwiększenia jej kompetencji decyzyjnych w odniesieniu do rozpatrywania skarg; wzywa Komisję do przedstawienia szczegółowych kryteriów dotyczących tego, w jaki sposób należy odróżniać w tym kontekście ważniejsze przypadki od mniej ważnych; zwraca uwagę, że wyższe progi w rozporządzeniu de minimis oraz rozszerzenie kategorii horyzontalnych w ramach rozporządzenia upoważniającego i ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych stanowią odpowiednie sposoby wprowadzenia takiego rozróżnienia;

58. podkreśla, że Komisja powinna zapewnić lepszą wymianę informacji z państwami członkowskimi pod względem ich jakości i terminowości ich przedstawiania oraz przygotowania zgłoszeń; podkreśla, że skuteczne systemy krajowe muszą zapewniać zgodność środków pomocy państwa wyłączonych z obowiązku zgłoszenia ex ante z prawem Unii; zwraca uwagę, że wyższe progi w rozporządzeniu de minimis oraz rozszerzenie kategorii horyzontalnych w ramach rozporządzenia upoważniającego i ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych stanowią odpowiednie sposoby wprowadzenia takiego rozróżnienia;

59. zauważa, że dotychczas wyłącznie państwa członkowskie dostarczają informacji istotnych w przypadkach kontroli pomocy państwa; ponawia swój apel do Komisji o ocenę tego, czy będą potrzebne dodatkowe zasoby ludzkie w celu rozszerzenia jej narzędzi służących do gromadzenia informacji oraz umożliwienia Komisji otrzymywania informacji bezpośrednio od uczestników rynku; zauważa jednak, że Komisja nie powinna mieć możliwości uwzględniania w ocenie zgodności dodatkowych kwestii dotyczących jakości i skuteczności i że decyzje te należy pozostawić podmiotowi przyznającemu pomoc;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

60. zwraca uwagę, że w niektórych państwach członkowskich nie ma jasności co do tego, czy środki publiczne przyznawane Europejskim Centrum Konsumentom można uznać za nieuzasadnioną pomoc państwa w rozumieniu unijnego prawa konkurencji; zauważa z niepokojem, że taka sytuacja zagraża dalszemu wsparciu Europejskich Centrów Konsumentom przez państwa członkowskie oraz że już obecnie spowodowała tymczasowe zawieszenie finansowania dla tych centrów; wzywa zatem Komisję do zapewnienia odpowiedniego funkcjonowania Europejskich Centrów Konsumentom poprzez jak najszybsze wyjaśnienie, że ten rodzaj finansowania nie stanowi pomocy państwa na mocy prawa Unii, zważywszy, że Europejskie Centra Konsumentom nie prowadzą działalności gospodarczej, lecz zapewniają usługi pomocnicze konsumentom;

Sektor transportu

61. uważa, że Komisja powinna jeszcze bardziej wzmocnić powiązania między polityką konkurencji a polityką transportową, aby poprawić konkurencyjność europejskiego sektora transportu;

62. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia otwartej i uczciwej konkurencji w odniesieniu do wszystkich rodzajów transportu;

63. wzywa Komisję do rozwoju sieci transportu publicznego w celu poprawy usług dla klientów;

64. pilnie wzywa Komisję, aby w celu przeciwdziałania stałemu wzrostowi emisji CO₂ zwróciła szczególną uwagę na wypełnienie międzynarodowe zobowiązanie do ograniczenia wzrostu globalnego ocieplenia do dwóch stopni Celsjusza (°C) w porównaniu z poziomami sprzed uprzemysłowienia, zgodnie z celem na rok 2020;

Kolej

65. apeluje do Komisji o zakończenie wdrażania jednolitego europejskiego obszaru kolejowego, o zapewnienie pełnej przejrzystości przepływów środków pieniężnych pomiędzy zarządcami infrastruktury a przedsiębiorstwami kolejowymi oraz o sprawdzenie, czy każde państwo członkowskie ma niezależny i silny krajowy organ regulacyjny;

66. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków podejmowanych w celu zagwarantowania otwarcia sektora transportu kolejowego na uczciwą konkurencję, jak również poprawy jakości usług;

67. wzywa Komisję do rozważenia możliwości przyjęcia wniosku ustawodawczego w sprawie europejskiego organu regulacyjnego, który współpracowałby z krajowymi organami regulacyjnymi i działałby w przypadkach, gdy krajowe organy regulacyjne nie istnieją lub pozostają beczynne;

68. podkreśla, że na jednolity rynek w sektorze kolejowych przewozów towarowych wywiera wpływ nieprawidłowa lub niepełna transpozycja prawa UE przez państwa członkowskie, a także „wąskie gardła” w mobilności transgranicznej, które szkodzą konkurencji i wzrostowi gospodarczemu; wzywa Komisję do sprawdzania, czy bariery rynkowe wprowadzone przez operatorów bądź aspekty techniczne różniące się w poszczególnych państwach członkowskich, takie jak szerokość torów, układy zasilania i sygnalizacji oraz inne podobne przeszkody w zakresie interoperacyjności i dostępu do infrastruktury, mogą zostać uznane za naruszenia reguł konkurencji;

Lotnictwo

69. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez Komisję zamiar dokonania do końca 2013 r. przeglądu wytycznych UE dotyczących pomocy państwa na rzecz transportu powietrznego i portów lotniczych, w których trzeba będzie wyeliminować wszelkie możliwości zakłócenia konkurencji i ustanowić równe warunki działania dla wszystkich uczestników rynku;

70. zachęca Komisję do przygotowania uzasadnionego przeglądu w celu ustalenia, którzy przewoźnicy lotniczy podejmują działania antykonkurencyjne przez nadużywanie szczególnych warunków lub pozycji dominującej na niektórych portach lotniczych;

71. zachęca Komisję do zbadania, czy niektóre praktyki związane z wyznaczaniem konkretnych węzłów lotniczych – w oparciu o warunki ponad 1 000 dwustronnych umów o komunikacji lotniczej podpisanych przez państwa członkowskie z krajami spoza UE – nie zakłócają konkurencji oraz czy nie są sprzeczne z interesem europejskich konsumentów;

Przemysł motoryzacyjny

72. wzywa Komisję do zapewnienia właściwej równowagi w sile przetargowej producentów i dystrybutorów, przy jednoczesnym podkreśleniu:

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- znaczenia zwalczania praktyk dyskryminacyjnych w dziedzinie dystrybucji online w oparciu o rozporządzenie w sprawie ograniczeń wertykalnych i wyłączeń grupowych (rozporządzenie Komisji (UE) nr 330/2010) w celu zabezpieczenia zdolności dystrybutorów do stosowania nowatorskich metod dystrybucji, a także dotarcia do większej liczby bardziej zróżnicowanych klientów;
- znaczenia sprzedawców na rynkach sprzedaży nowych pojazdów silnikowych po wygaśnięciu rozporządzenia Komisji (WE) nr 1400/2002 w dniu 31 maja 2013 r.;

domaga się, aby Komisja położyła nacisk na potrzebę rozwoju zasad dobrego postępowania między producentami i sprzedawcami w odniesieniu do porozumień wertykalnych w sektorze motoryzacyjnym, szczególnie w odniesieniu do ochrony inwestycji po wygaśnięciu umowy oraz możliwości przeniesienia działalności na innego członka sieci tej samej marki, w celu propagowania przejrzystości w stosunkach handlowych i umownych między stronami;

Przemysł stoczniowy

73. apeluje o podjęcie wysiłków w celu zagwarantowania konkurencyjności europejskiego przemysłu stoczniowego dzięki promowaniu jego działalności w Unii Europejskiej w obliczu coraz bardziej konkurencyjnego środowiska międzynarodowego;
74. podkreśla potrzebę zapewnienia europejskim armatorom pewności prawa i równego traktowania we wszystkich państwach członkowskich;

Sektor usług finansowych

75. wzywa Komisję i krajowe organy regulacyjne do przeprowadzenia dochodzenia przeciwko możliwym zmomom kartelowym i nadużywaniu przez przedsiębiorstwa dominującej pozycji na rynkach ubezpieczeń pojazdów silnikowych;

Sektor energii

76. zauważa, że jednolity rynek energetyczny zaowocuje nie tylko niższymi cenami dla konsumentów, lecz również przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności przedsiębiorstw UE;
77. z zadowoleniem przyjmuje realizowanie przez Komisję praktyk antykonkurencyjnych w dziedzinie energetyki;
78. domaga się, aby Komisja dopilnowała pełnego wdrożenia pakietu dotyczącego wewnętrznego rynku energii, w związku z tym, że otwarty i konkurencyjny jednolity rynek energii nie został jeszcze w pełni zrealizowany; wzywa Komisję do konsekwentnego kontynuowania działań podjętych w następstwie dochodzenia sektorowego w celu skutecznego stosowania reguł konkurencji w sektorze energetycznym; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje realizowane w sektorze energetycznym procedury z zakresu prawa konkurencji, których celem jest zakończenie tworzenia wewnętrznego rynku energii w 2014 r. oraz wyeliminowanie przeszkód wprowadzonych ponownie przez dostawców energii;
79. uważa, że utworzenie jednolitego europejskiego rynku energii przyczyni się do obniżenia cen energii zarówno dla konsumentów, jak i przedsiębiorstw, a także do zwiększenia konkurencyjności europejskich przedsiębiorców na arenie międzynarodowej; uważa, że w związku z tym należy nalegać na utworzenie przez Komisję jednolitego europejskiego rynku energii do roku 2014;
80. podkreśla ogromne znaczenie zapewnienia przez państwa członkowskie i Komisję terminowego i prawidłowego wdrożenia obowiązujących przepisów dotyczących rynku energii, w tym prac normatywnych wymaganych w trzecim pakiecie dotyczącym wewnętrznego rynku energii, tak aby do 2014 r. utworzyć zintegrowany i konkurencyjny europejski wewnętrzny rynek energii;
81. zwraca się do Komisji o dopilnowanie, aby rozporządzenia i dyrektywy w sprawie energii były transponowane i stosowane prawidłowo we wszystkich państwach członkowskich; wzywa Komisję do zachowania szczególnej czujności w przypadkach, gdy ceny przewyższają średnią UE, ponieważ wysokie ceny zakłócają konkurencję i szkodzą konsumentom;
82. uważa, że Komisja musi rygorystycznie traktować wprowadzanie reform rynku energii mających na celu obniżenie cen energii, w szczególności w państwach członkowskich objętych procedurą nadmiernego deficytu;
83. wzywa Komisję i krajowe organy regulacyjne do przeprowadzenia dochodzenia przeciwko możliwym zmomom kartelowym lub nadużywaniu przez przedsiębiorstwa dominującej pozycji na detalicznych rynkach paliw;
84. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzone niedawno przez Komisję dochodzenia w sektorze ropy naftowej, w wyniku których uznano, że naruszenie reguł konkurencji w tym obszarze ma ogromny wpływ na konsumentów;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

85. wzywa Komisję i krajowe organy regulacyjne do zbadania, czy tzw. efekt poniedziałku – domniemana manipulacja cenami benzyny przez przedsiębiorstwa w zależności od określonego dnia tygodnia – jest prawdziwy; pilnie wzywa Komisję do dokładnego monitorowania poziomu konkurencji, ponieważ trzy największe podmioty wciąż kontrolują około 75 % (energia elektryczna) i ponad 60 % (gaz) rynku, pomimo stopniowego otwierania rynków w połowie lat 90. XX w.; zwraca się do Komisji o wydanie wytycznych w celu poprawy dostępu odnawialnych źródeł energii do sieci energetycznej;

86. zwraca się do Komisji o zbadanie w następnym rocznym sprawozdaniu, w jakim zakresie koncentracja dostawców surowców krytycznych może być szkodliwa dla działalności sektorów odbiorców oraz dla bardziej wydajnej ekologicznie gospodarki, jako że niektóre z tych surowców mają ogromne znaczenie dla stosowania wydajnych ekologicznie technologii niezbędnych do osiągnięcia celów środowiskowych;

87. podkreśla rolę inteligentnych sieci w umożliwianiu dwukierunkowej komunikacji pomiędzy producentami a konsumentami energii elektrycznej i zwraca uwagę, że inteligentne sieci stwarzają konsumentom możliwości w zakresie śledzenia i dostosowywania własnego zużycia energii; podkreśla, że państwa członkowskie powinny zamieszczać na stronach internetowych informacje na ten temat, tak aby była ona dostępna dla konsumentów i wszystkich zainteresowanych podmiotów, takich jak wykonawcy budowlani, architekci oraz dostawcy urządzeń grzewczych, chłodzących i elektrycznych;

Usługi płatnicze

88. jest zaniepokojony faktem, że europejski rynek płatności elektronicznych jest nadal rozdrobniony i że kwestie związane z konkurencją pozostają do rozwiązania; odnotowuje dwa wnioski Komisji z dnia 24 lipca 2013 r. w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę oraz w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, nad którymi obecnie trwają prace; jest zdecydowany, aby znaleźć zadawalające rozwiązanie dla konkretnych problemów pojawiających się w tej dziedzinie;

89. podkreśla, że pomimo obowiązku transponowania dyrektywy w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (2011/7/UE) do prawa krajowego do marca 2013 r. nie wszystkie państwa członkowskie wdrożyły tę dyrektywę. zauważa, że jest to szkodliwe dla konkurencji na jednolitym rynku i powoduje negatywne skutki szczególnie dla MŚP;

Telekomunikacja

90. wzywa Komisję do zdwojenia wysiłków na rynkach telekomunikacyjnych w celu przyspieszenia zakończenia rozdrobnienia tych rynków oraz zapobieżenia nadużyciom pozycji dominującej przez operatorów o silnej pozycji na tych rynkach; apeluje o nadzór nad tym, by usługi świadczone przez operatorów, w szczególności w zakresie zapewniania dostępu do internetu, były przejrzyste, porównywalne oraz wolne od barier umownych ograniczających konkurencję;

91. z zadowoleniem odnosi się do wsparcia, jakiego udzieliła Komisja w zakresie rozmieszczenia w całej Unii szerokopasmowej infrastruktury, która będzie źródłem konkurencyjności gospodarczej i spójności społecznej; zastanawia się, czy usługi cyfrowe w Europie można uznać za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym;

92. uznaje najwyższą wagę wpływu polityki konkurencji na rozwój infrastruktury szerokopasmowej na jednolitym rynku, aby dzięki równowadze między inwestycjami publicznymi i prywatnymi możliwe było osiągnięcie celów agendy cyfrowej i zapewnienie dostępu do internetu na odległych, wiejskich i słabo zaludnionych obszarach Unii Europejskiej;

Nowe technologie i innowacje

93. podkreśla ogromne znaczenie „patentów kluczowych” dla innowacyjności sektora TIK i dlatego apeluje do Komisji o szybkie działania w celu zagwarantowania, że ich właściciele przyznają innym operatorom sprawiedliwe, racjonalne i niedyskryminujące licencje, aby umożliwić dalszy postęp techniczny i rozwój nowych produktów z korzyścią dla konsumentów; zwraca uwagę, że polityka konkurencji powinna dysponować narzędziami, które pozwalają zapobiegać tworzeniu sztucznych przeszkód dla wzajemnego połączenia, interoperacyjności i rozwoju korzyści skali na rynkach;

94. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione przez Komisję w badaniu praktyk antykonkurencyjnych spółki Google oraz ostatnie informacje dotyczące możliwości zawarcia porozumienia do wiosny 2014 r.; apeluje do Komisji o podjęcie zdecydowanych działań w odniesieniu do wszystkich zidentyfikowanych problemów oraz do przedsięwzięcia priorytetowo wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia uczciwej konkurencji na rynkach wyszukiwania internetowego i usług reklamowych w wyszukiwarkach internetowych, zważywszy na dominującą pozycję spółki Google, z udziałem w rynku wynoszącym w większości państw członkowskich ponad 90 %, oraz na możliwość nadużywania tej dominującej pozycji;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

95. wzywa Komisję do przeprowadzenia testu rynkowego na temat nowych propozycji wysuniętych przez spółkę Google w celu dokonania dokładnej oceny ich adekwatności i wpływu; zważywszy na znaczenie, jakie wyszukiwarki mają w gospodarce cyfrowej, podkreśla, że Komisja musi w każdym przypadku dopilnować, aby spółka Google w pełni zobowiązała się do zapewnienia rozwiązań w czterech problematycznych obszarach wskazanych przez Komisję i do wdrożenia tych rozwiązań; wzywa Komisję, w przypadku niemożności osiągnięcia ugody, do natychmiastowego pisemnego zgłoszenia zastrzeżeń tej spółce;

96. przypomina, że neutralność sieci ma nadrzędne znaczenie dla zapewnienia braku dyskryminacji między usługami internetowymi i pełnego zagwarantowania konkurencji;

Pomoc państwa dla sektora piłki nożnej

97. z zadowoleniem przyjmuje wszczęcie przez Komisję dochodzeń w sprawie pomocy państwa udzielanej dla sektora piłki nożnej, ponieważ taka pomoc stanowi wypaczenie sposobu korzystania ze środków publicznych;

98. uważa, że Komisja powinna uważnie zbadać każdy kredyt lub każdy kredyt refinansowany udzielony klubom piłkarskim przez banki, które otrzymały pomoc państwa, a w szczególności oprocentowanie kredytów w porównaniu ze średnim oprocentowaniem kredytów oraz wielkość kredytu w porównaniu z zadłużeniem danego klubu piłkarskiego;

99. apeluje do Komisji o przyjęcie ustrukturyzowanego podejścia do kwestii stosunków między sportem zawodowym a polityką konkurencji, w szczególności takich jak nieodprowadzanie składek na ubezpieczenie społeczne, wywiązywanie się ze zobowiązań podatkowych przez kluby piłkarskie i klauzule dotyczące rozwiązania umowy;

Łańcuch żywnościowy

100. wyraża zadowolenie z utworzenia w DG ds. Konkurencji grupy roboczej ds. żywności (Food Task Force), której zadaniem jest nadzór nad rozwojem konkurencji w łańcuchu żywnościowym i jej wpływem na konsumentów, a także rozpoczęcie badań dotyczących handlu detalicznego; uważa, że ustanowienie zrównoważonego systemu relacji w sektorze żywności nie może się odbywać ze szkodą dla polityki konkurencji lub przy zastosowaniu czysto komercyjnego podejścia, z pominięciem głównych zasad tej polityki;

101. z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji w zakresie kontroli podaży na rynku białego cukru i z niecierpliwością oczekuje na wyniki tego dochodzenia;

Aspekty społeczne

102. zauważa, że zasady pomocniczości, demokratycznej kontroli i wspierania interesu ogólnego są zasadami leżącymi u podstaw Unii Europejskiej;

103. podkreśla, że zgodnie z ogólnymi zasadami zawartymi w traktatach (niedyskryminacja, równe traktowanie, proporcjonalność) państwa członkowskie i władze lokalne muszą mieć możliwość swobodnego decydowania o sposobie finansowania i organizowania usług socjalnych świadczonych w interesie ogólnym; w tym kontekście zwraca uwagę na społeczne cele Unii oraz konieczność wspierania dobrej jakości, dostępności i skuteczności tych usług – bez względu na to, czy są one świadczone przez podmioty publiczne czy prywatne;

104. zauważa, że Unia Europejska ma przed sobą duże wyzwania w zakresie reindustrializacji, transformacji sektora energetycznego oraz w zakresie sprzętu cyfrowego, które wymagają dużych inwestycji oraz że te inwestycje w dziedzinie edukacji, szkolenia i podnoszenia umiejętności mające przeciwdziałać bezrobociu osób młodych raczej uzupełniają cele polityki konkurencji, a nie zaprzeczają im;

105. podkreśla, że politykę konkurencji należy realizować zgodnie z art. 9 TFUE, który stanowi, że przy określaniu i realizacji swoich polityk i działań Unia bierze pod uwagę wymogi związane z wspieraniem wysokiego poziomu zatrudnienia;

106. wyraża przekonanie, że politykę konwergencji społecznej można realizować w ścisłym powiązaniu z silną polityką gospodarczą i polityką konkurencji;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

107. uważa, że zapewnianie przedsiębiorstwom równych warunków działania na rynku wewnętrznym zależy również od zwalczania dumpingu socjalnego, który należy uznać za praktykę antykonkurencyjną; uważa, że Komisja powinna zwrócić uwagę na wewnętrzne praktyki dumpingowe stosowane przez przedsiębiorstwa, które w obrocie międzynarodowym lub krajowym sprzedają towary poniżej ceny produkcji, aby doprowadzić do upadłości jednego lub większej ilości konkurentów; uważa, że Komisja powinna zatem dążyć do zwiększenia konwergencji państw członkowskich w zakresie wyników gospodarczych i społecznych; podkreśla, że reformy strukturalne muszą obejmować gruntowną przebudowę systemu podatkowego, aby zwalczać nadużycia finansowe, oszustwa podatkowe i raje podatkowe;

o

o o

108. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i krajowym organom ds. konkurencji.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0577

Produkcja mleka na terenach górskich, obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz w regionach najbardziej oddalonych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie utrzymania produkcji mleka na obszarach górskich, obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania i w regionach najbardziej oddalonych po wygaśnięciu systemu kwot mlecznych (2013/2097(INI))

(2016/C 468/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł III Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności w odniesieniu do rolnictwa,
 - uwzględniając art. 174 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności w odniesieniu do regionów górskich, a także art. 349 w odniesieniu do regionów najbardziej oddalonych,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 247/2006 w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 261/2012 ⁽²⁾ w sprawie stosunków umownych w sektorze mleczarskim i przetworów mlecznych,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ⁽³⁾,
 - uwzględniając protokół dotyczący wdrożenia konwencji alpejskiej z 1991 r. dotyczącej gospodarowania na terenach górskich oraz protokół dotyczący rolnictwa na terenach górskich, opublikowany w dniu 30 września 2006 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów NAT-V-028 z dnia 30 maja 2013 r. w sprawie rozwoju sytuacji na rynku i wynikających z niej warunków sprawnego wycofywania systemu kwot mlecznych – drugie sprawozdanie dotyczące „miękkiego lądowania”,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Rozwój sytuacji na rynku i wynikające z niej warunki sprawnego wycofywania systemu kwot mlecznych – drugie sprawozdanie dotyczące »miękkiego lądowania«” (COM(2012)0741),
 - uwzględniając analizę pt. „Znakowanie produktów rolnych i spożywczych pochodzących z gospodarki na terenach górskich”, zleconą przez Dyрекcję Generalną ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich (porozumienie administracyjne AGRI-2011-0460/JRC-IPTS No 32349-2011-10),
 - uwzględniając analizę z lutego 2009 r., przeprowadzoną przez Komisję i poświęconą gospodarczym skutkom zniesienia systemu kwot mlecznych (regionalna analiza produkcji mleka w UE),
 - uwzględniając analizę przeprowadzoną w styczniu 2008 r. przez departament tematyczny B (polityka strukturalna i polityka spójności) w odniesieniu do przyszłości systemu kwot mlecznych i różnych możliwych scenariuszy,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0383/2013),
- A. mając na uwadze, że wygaśnięcie systemu kwot mlecznych będzie miało wpływ na cały europejski rynek mleka, a producenci mleka na terenach górskich i w regionach najbardziej oddalonych odczują to w sposób szczególny, ponieważ na tych obszarach nie będzie można wykorzystać szans wzrostu, jakie niesie ze sobą liberalizacja, ze względu na naturalne i trwałe utrudnienia występujące w tych regionach;

⁽¹⁾ Dz.U. L 42 z 14.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 38.

⁽³⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 271 z 30.9.2006, s. 63.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 32 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 obszary położone na północ od 62. równoleżnika oraz niektóre obszary przyległe uznaje się za tereny górskie, a także mając na uwadze, że definicję i status regionów najbardziej oddalonych określa art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- C. mając na uwadze, że decyzje dotyczące przyszłości młodych właścicieli gospodarstw działających na tych obszarach są uzależnione od wielkości ich gospodarstw oraz ich zasobów finansowych, przy uwzględnieniu tego, że gospodarstwa, które niedawno zainwestowały w system kwot, po zniesieniu tego systemu zbliżą się do granicy wypłacalności i odczuwają coraz większe obciążenia finansowe;
- D. mając na uwadze, że typowe dla terenów górskich i regionów najbardziej oddalonych dodatkowe koszty produkcji mleka są znaczące i że konieczne jest zapewnienie wydajnej ekonomicznie i przynoszącej dochód pracy rolników po wygaśnięciu systemu kwot w obliczu dodatkowych obowiązków i szczególnie w obliczu dodatkowych ograniczeń użytkowania gruntów;
- E. mając na uwadze, że wygaśnięcie kwot może być źródłem niekorzystnych warunków konkurencji również dla części innych obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz zagrozić trwałości produkcji mleka na tych obszarach, m.in. dlatego, że natężenie produkcji jest tak niskie, iż przedsiębiorstwa skupujące i przetwarzające mleko mogą się przenieść na obszary bardziej konkurencyjne, gdzie w szczególności koszt odbioru mleka lub transportu produktów na rynek jest niższy;
- F. mając na uwadze, że jednym z głównych celów nowej wspólnej polityki rolnej jest utrzymanie wydajnego rolnictwa na terenach górskich, obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania i w regionach najbardziej oddalonych;
- G. mając na uwadze, że koszty produkcji, skupu, transportu i sprzedaży mleka oraz wyrobów mlecznych poza regionem produkcji są na tych obszarach znacznie wyższe niż na obszarach o korzystniejszym położeniu;
- H. mając na uwadze, że procesy łączenia się producentów mogą sprzyjać obniżaniu kosztów produkcji oraz wzmocnieniu pozycji negocjacyjnej rolników, w szczególności przy ustalaniu cen mleka;
- I. mając na uwadze, że istniejące warunki ramowe oznaczają, iż przetwarzanie produktów mlecznych jest często niemożliwe blisko miejsca ich produkcji; wskazuje na konieczność uwzględnienia otoczenia infrastrukturalnego oraz umożliwienia stosowania specyficznych określeń, takich jak „produkt górski”, w odniesieniu do produktów przetwarzanych w określonej odległości od danego terenu górskiego; uznaje za konieczne, aby środek ten znalazł zastosowanie w stosunku do wszystkich produktów wytwarzanych z mleka pochodzącego z terenów górskich;
- J. mając na uwadze, że na wielu spośród tych obszarów produkcja mleka to najważniejszy i najczęściej występujący rodzaj działalności rolniczej mającej kluczowe znaczenie dla produkcji wysokiej jakości przetworów mlecznych oznaczonych w sposób uznawany przez UE; mając na uwadze, że ważne jest utrzymanie bazy produkcyjnej na wszystkich obszarach Unii, aby możliwe było zaopatrzenie każdego regionu, w którym ma miejsce konsumpcja, bez nadmiernych kosztów transportu i kosztów środowiskowych;
- K. mając na uwadze, że w wielu państwach członkowskich i regionach produkcja mleka jest podstawowym filarem gospodarki regionalnej oraz wartością dodaną w rolnictwie;
- L. mając na uwadze, że opracowywanie i promowanie wysokiej jakości przetworów mlecznych to jeden z możliwych sposobów rozwiązania problemu rosnącej produkcji mleka;
- M. mając na uwadze, że w wielu regionach mleko jest produkowane głównie w małych i średnich przedsiębiorstwach rodzinnych;
- N. mając na uwadze, że 59 % obszarów rolniczych na terenach górskich wykorzystuje się jako trwałe użytki zielone lub pastwiska w połączeniu z działalnością w sektorze mleczarskim, przy czym w większości przypadków inne wykorzystanie tych obszarów do celów rolniczych jest niemożliwe lub mija się z celem, a 9,5 % mleka w UE produkuje się na terenach górskich; mając na uwadze, że rzeźba terenu i klimat ograniczają zakres działalności rolniczej, która jest w związku z tym w bardzo niewielkim stopniu zróżnicowana;
- O. mając na uwadze, że w niektórych regionach najbardziej oddalonych produkcja mleka może mieć charakter niezastąpiony, gdyż stanowi jedną z głównych sił napędzających tamtejszą gospodarkę oraz ma kluczowe znaczenie dla równowagi społecznej, jakości środowiska i wykorzystania gruntów; mając na uwadze, że w regionach tych programy POSEI stanowią najlepsze instrumenty przekazywania wyższej pomocy w celu utrzymania poziomu produkcji;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- P. mając na uwadze, że hodowla zwierząt na tych obszarach jest nie tylko działalnością gospodarczą i źródłem dochodu dla ludności, lecz także głównym elementem tradycyjnej kultury i struktur społecznych, głęboko związanych ze zwyczajami i tradycjami miejscowej ludności;
- Q. mając na uwadze, że na terenach górskich, w regionach najbardziej oddalonych oraz częściowo na pozostałych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania zaprzestanie hodowli zwierząt i związanej z nią produkcji mleka oznacza często wycofanie się z rolnictwa, zaniedbanie dobrej klasy użytków rolnych i w konsekwencji opuszczenie danego obszaru i przeniesienie się z obszaru wiejskiego do miasta;
- R. mając na uwadze, że rolnictwo na tych obszarach w sposób szczególnie przyczynia się do utrzymania piękna krajobrazu i bioróżnorodności oraz do ograniczenia zagrożeń naturalnych, a także stanowi podstawę udanego rozwoju regionalnego, bez którego inne sektory gospodarki, zwłaszcza turystyka, nie mogłyby się rozwijać; mając na uwadze, że wycofanie się z rolnictwa na tych obszarach wiązałoby się z ryzykiem wyrządzenia poważnej szkody również tym innym sektorom;
- S. mając na uwadze, że produkcja mleka na wielu obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania jest czynnikiem wzmacniającym spójność gospodarczą i społeczną, którego nie wolno podważać poprzez likwidację systemu kwot; mając na uwadze, że konieczne jest zachowanie i dalsze wspieranie ochrony krajobrazu rolniczego, branży turystycznej, lokalnego obiegu gospodarczego (produkcja–przetwarzanie–sprzedaż), miejsc pracy i perspektyw dla młodych ludzi;
- T. mając na uwadze, że zlikwidowanie systemu kwot mlecznych doprowadzi do konkurencji między regionami produkcji mleka w całej Europie; mając na uwadze, że zróżnicowanie produktów ma kluczowe znaczenie w utrzymaniu dostępu do rynku przez tereny górskie i te regiony najbardziej oddalone, które produkują mleko i produkty mleczne;
1. zwraca uwagę, że płatności bezpośrednie w ramach pierwszego filaru polityki rolnej w wielu państwach członkowskich opierają się na wartościach referencyjnych z przeszłości, również przy uwzględnieniu obecnej reformy wspólnej polityki rolnej, co może oznaczać nader niekorzystne warunki dla użytków zielonych i dla produkcji mleka na tych obszarach; w związku z wdrożeniem reformy rolnej na gruncie krajowym wzywa zatem państwa członkowskie doświadczające tej sytuacji do zadbania o szybkie przejście na model, dzięki któremu skorygowane zostaną niekorzystne warunki tych regionów;
 2. zauważa, że mleko pochodzące z terenów górskich stanowi około 10 % mleka produkowanego w 27 państwach członkowskich UE, ale już 2/3 mleka produkowanego w Austrii, Słowenii i Finlandii, gdzie w produkcji tej uczestniczy 3/4 producentów, a w około dziesięciu innych krajach odnośne dane są również bardzo znaczące; zwraca również uwagę, że w większości tych wilgotnych regionów górskich, a także w regionach najbardziej oddalonych to głównie bydło mleczne korzysta z użytków zielonych, dzięki czemu tamtejsze krajobrazy pozostają otwarte i zamieszkałe, co sprzyja turystyce, różnorodności biologicznej i ochronie środowiska;
 3. jest zdania, że przy obliczaniu płatności bezpośrednich w ramach pierwszego filaru trwałe użytki zielone i pastwiska, dla których na tych obszarach najczęściej nie ma innej możliwości wykorzystania niż hodowla bydła, owiec lub kóz, nigdy nie powinny być traktowane w sposób drugorzędny w stosunku do innych użytków rolnych;
 4. uważa, że w ramach pierwszego filaru wspólnej polityki rolnej i w ramach POSEI w przypadku regionów najbardziej oddalonych konieczne należy przewidzieć premię powiązaną z hodowlą zwierząt żywionych w systemie wypasowym dla gospodarstw posiadających pastwiska i powierzchnie paszowe dla zwierząt; odrzuca nowe wymogi dotyczące sposobu karmienia przeżuwaczy, które mogłyby prowadzić do zerwania z dotychczasowymi praktykami w rolnictwie;
 5. podkreśla, jak ważną rolę odgrywają płatności związane z produkcją w ramach pierwszego filaru polityki rolnej; wskazuje, że na obszarach tych należy zapewnić państwom członkowskim dodatkowe możliwości w zakresie wiązania płatności – krajowych lub unijnych – z produkcją, zgodnie z ustaleniami poczynionymi w ramach obecnej reformy wspólnej polityki rolnej;
 6. podkreśla, że w przepisach wspólnej polityki rolnej szczególną uwagę należy zwrócić na małe gospodarstwa na tych terenach, gdyż z uwagi na swoją strukturę wymagają one wyższych bezpośrednich nakładów pracy ludzkiej i ponoszenia wyższych kosztów związanych z zakupem czynników produkcji oraz mają szczególne znaczenie dla utrzymania miejsc pracy i dla rozwoju obszarów wiejskich;
 7. wskazuje, że z uwagi na specyficzne warunki wygaśnięcie systemu kwot mlecznych na terenach górskich i w regionach najbardziej oddalonych powinno zostać poddane odrębnej ocenie, tak aby możliwe było podjęcie przemysłanych działań mających na celu wsparcie i utrzymanie produkcji;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

8. z uwagi na niezastąpiony charakter produkcji mleka w niektórych regionach najbardziej oddalonych, Komisja Europejska oraz państwa członkowskie powinny wykorzystać w tych regionach program POSEI w celu zwiększenia wsparcia w zakresie płatności bezpośrednich i środków rynkowych, a także programy rozwoju obszarów wiejskich w odniesieniu do drugiego filaru wspólnej polityki rolnej;
9. wymaga, aby przy tworzeniu wspólnych ram strategicznych opracować dodatkowe środki, także z uwzględnieniem programów rozwoju regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności; uważa, że celem wspólnych ram strategicznych musi być wspieranie regionalnych koncepcji rozwoju i programów utrzymania istniejących struktur, które koncentrują się na utrzymaniu rolnictwa i wzmocnieniu poprzedzających je i następujących po nich łańcuchów wartości;
10. wzywa państwa członkowskie i regiony do opracowania w ramach rozwoju obszarów wiejskich – w stosownych przypadkach – specjalnego programu na rzecz produkcji mleka na tych terenach;
11. podkreśla z tej racji konieczność wspierania konsolidacji lub pojawienia się kreatywnych projektów wartości dodanej, zróżnicowania produktów związanych z terytoriami i wprowadzenia nowych strategii rozwoju terenów górskich regionów najbardziej oddalonych; wzywa Komisję do przedstawienia wcześniej opracowanego systemu wspierania pojawiających się projektów, ożywienia i inwestycji zbiorowych związanych z tymi projektami;
12. wzywa państwa członkowskie do przeciwdziałania zasklepianiu użytków zielonych oraz do uwzględnienia tego aspektu w procesie ustawodawczym odnoszącym się do planowania przestrzennego;
13. podkreśla, że środki przewidziane w ramach drugiego filaru, takie jak dodatek wyrównawczy, dopłata na działania agrosrodowiskowe, pomoc na inwestycje produkcyjne indywidualne lub zbiorowe, przetwarzanie – nie zapominając w przypadku regionów najbardziej oddalonych (które są objęte systemem POSEI) o tym, że niektóre produkty mogą być uważane za kluczowe dla transformacji regionalnej produkcji rolnej, zwłaszcza produktów mlecznych, ujętych w systemie specjalnych dostaw, w celu utrzymania konkurencyjności – sprzedaż, pomoc w osiedlaniu się młodych rolników, pomoc na rzecz promowania jakości, pomoc w dywersyfikacji, innowacji i współpracy (w tym samorządów lokalnych) mają duże znaczenie dla zrównoważonej produkcji mleka na tych obszarach; domaga się zatem, aby państwa członkowskie i regiony miały niezbędne ramy prawne, poziom finansowania oraz swobodę w zakresie przyznawania odpowiednio wysokiego i zróżnicowanego dodatku wyrównawczego oraz aby wspierano proekologiczne i zrównoważone formy rolnictwa oraz rolnictwo ekologiczne; wzywa ponadto do adekwatnego wyrównania w ramach drugiego filaru wspólnej polityki rolnej podwyższonych kosztów inwestycji związanych z produkcją mleka na terenach górskich i w regionach najbardziej oddalonych, które wynikają ze szczególnych warunków ukształtowania terenu, z oddalenia tych regionów, silnego rozdrobnienia gruntów i z braku ciągłości terytorialnej w przypadku wysp;
14. wymaga, aby zdolnym do rozwoju gospodarstwom mleczarskim zapewniono dodatkowe, celowe działania na rzecz wspierania inwestycji, np. w związku z odpisami i odsetkami na obory i technologię, w celu obniżenia kosztów produkcji oraz poprawy konkurencyjności tych gospodarstw;
15. wzywa państwa członkowskie do udzielania w ramach środków przewidzianych w drugim filarze szczególnego wsparcia projektom, które np. polegają na współpracy mającej na celu rozsądne z punktu widzenia ekonomiki gospodarstwa wykorzystanie maszyn lub budynków;
16. wzywa Komisję do opracowania spójnego programu na rzecz rozwoju obszarów wiejskich i sektora mleczarskiego na terenach górskich, w regionach najbardziej oddalonych, na obszarach produkcji mleka o niekorzystnych warunkach gospodarowania i w państwach członkowskich, w których większość produkowanego mleka pochodzi z bardzo małych gospodarstw;
17. zwraca uwagę, że z powodu szczególnie trudnej sytuacji komunikacyjnej i przeważnie niewielkich ilości mleka w przeliczeniu na jedno gospodarstwo koszty skupu mleka oraz transportu gotowych produktów na terenach górskich i w regionach najbardziej oddalonych są szczególnie wysokie, co w związku z niekorzystnym położeniem nader negatywnie wpływa na konkurencyjność; wzywa do przyznawania zakładom przetwórczym, zwłaszcza spółdzielczym, pomocy mającej na celu rekompensatę wyższych kosztów skupu i produkcji, w tym wyższych cen czynników produkcji, i transportu gotowych produktów na tych obszarach w stosunku do zakładów usytuowanych korzystniej;
18. podkreśla, że konieczne jest opracowanie narzędzia monitorowania rynku produkcji mleka (obserwatorium rynku mleka), aby gromadzić i rozpowszechniać dane i informacje dotyczące produkcji i podaży, zapewniać wczesne ostrzeżenie o ryzyku zakłócenia równowagi rynku, biorąc pod uwagę różnorodność produktów mlecznych, oraz przeprowadzać analizę w kontekście zmienności cen w najbliższej przyszłości w celu dokładnego dostosowania ilości mleka do zapotrzebowania rynku;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

19. zwraca uwagę, że w regionach górskich, najbardziej oddalonych i na innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania przetwarzanie i sprzedaż w obrębie gospodarstwa lub na halach górskich stwarza małym i bardzo małym gospodarstwom możliwość wypracowania wyższej wartości dodanej, a ponadto podnosi turystyczną atrakcyjność regionów górskich, najbardziej oddalonych i innych obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania; podkreśla, że tego rodzaju inicjatywy należy wspierać w ramach drugiego filaru wspólnej polityki rolnej;
20. podkreśla, że znaczna odległość dzieląca regiony najbardziej oddalone od rynków konsumenckich wiąże się z koniecznością dwukrotnego składowania z uwagi na założenia organizacyjne współczesnej logistyki; w związku z tym wzywa Komisję do uwzględnienia w ramach przepisów dotyczących inwestycji w tych regionach kryteriów kwalifikujących tego rodzaju struktury magazynowe do składowania produktów poza terytorium regionów najbardziej oddalonych;
21. zwraca uwagę, że hale i pastwiska górskie oraz te obszary regionów najbardziej oddalonych, które produkują mleko, wymagają szczególnej uwagi, jeśli chodzi o inwestycje i działania mające na celu utrzymanie lub przywrócenie warunków koniecznych do prowadzenia działalności w zakresie hodowli i przetwórstwa oraz sprzedaży uzyskanych w ich wyniku produktów;
22. wskazuje, że należy wprowadzić środki umożliwiające wytwarzanie typowych produktów metodami tradycyjnymi;
23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do takiego formułowania wszelkich przepisów prawnych, aby przewidziane w nich obowiązki, wymogi higieniczne lub dotyczące etykietowania oraz wymogi dotyczące informowania były proporcjonalne i mogły zostać spełnione również przez drobnych producentów rolnych lub przetwórców;
24. wskazuje, że na terenach górskich i obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania, takich jak te regiony najbardziej oddalone, które produkują mleko lub produkty mleczne, należy wspierać drobnych producentów rolnych w zakładaniu organizacji producentów, które wzmacniają ich siłę przetargową, gdyż dla drobnych producentów rolnych z tych obszarów ważne jest utrzymanie i rozwijanie bardziej zregionalizowanych i lokalnych rynków;
25. podkreśla, że wymogi higieniczne i wymogi dotyczące sprzedaży muszą być dostosowane do wielkości rynków i ich potrzeb oraz że normy higieniczne powinny w odpowiedni sposób mieć zastosowanie do rolników z terenów górskich, obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania i regionów najbardziej oddalonych, jak również do przetwórców mleka z tych obszarów;
26. zwraca uwagę, że hodowla niezbędna z punktu widzenia wydajnej produkcji mleka wiąże się ze szczególnie wysokimi kosztami w przypadku małych gospodarstw; wzywa zatem do wspierania działalności hodowlanej, aby umożliwić gospodarstwom mleczarskim na tych obszarach wyhodowanie doskonałej jakości potomstwa z własnej trzody;
27. jest zdania, że należy wspierać stowarzyszenia producentów mleka, aby umożliwić wszystkim gospodarstwom na tych obszarach odpowiedni dostęp do rynku i stworzyć partnerstwo mające na celu wspieranie agroturystyki;
28. podkreśla, że naśladując wzór wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, organizacjom producentów należy stworzyć możliwość ustanawiania programów operacyjnych współfinansowanych z budżetu UE; w ramach tych programów organizacje producentów powinny otrzymać możliwość wspierania działań w zakresie dostępu do nowych rynków, rozwoju rynków, zagwarantowania jakości, innowacji produkcyjnych i reklamy, zwłaszcza w odniesieniu do nowo powstałego oznaczenia „produkt górski” i innych opcjonalnych nazw chronionych, które mogą zostać zatwierdzone, chronionych nazw pochodzenia i innych znaków jakości, a także środków kwalifikacyjnych i antykryzysowych;
29. wzywa Komisję i państwa członkowskie do szczególnego uwzględnienia użytków zielonych i produkcji mleka na terenach górskich, w regionach najbardziej oddalonych i na innych obszarach o niekorzystnym położeniu we wspólnych programach badawczych oraz w ramach wspólnych projektów badawczych przyczyniających się do innowacyjnych rozwiązań dla tych obszarów przy jednoczesnym zwróceniu uwagi na konieczność stawienia czoła wyzwaniom dotyczącym wydajności i zmiany klimatu; uważa, że badania te należy prowadzić również w celu wskazania korzyści zdrowotnych dla konsumentów;
30. wzywa Komisję do ścisłego monitorowania rozwoju produkcji mleka na tych obszarach i dokonania przeglądu skutków gospodarczych wygaśnięcia systemu kwot mlecznych dla gospodarstw mleczarskich z tych obszarów; zwraca się do Komisji o przedłożenie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania w tej sprawie do 2017 r. oraz przedstawienie wniosku ustawodawczego w razie znacznego spadku produkcji mleka w tych regionach;
31. wzywa Komisję, aby we współpracy z producentami, związkami producentów i organizacjami handlu opracowywała programy służące łagodzeniu skutków oczekiwanych szybkich spadków cen mleka, na przykład przy zastosowaniu modelu fundraisingu;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy skuteczności unijnego programu dopłat do spożycia mleka w szkołach, a zwłaszcza do umożliwienia odpowiednim podmiotom wyraźnego uwzględnienia mleka z terenów górskich, oznaczonego jako „produkt górski”, w zaproszeniach do ubiegania się o zamówienie; wzywa również państwa członkowskie do stosowania krótkich łańcuchów dostaw w ramach programu dopłat do spożycia mleka w szkołach, aby wspierać lokalną produkcję mleka i ograniczyć emisje dwutlenku węgla związane z transportem;
 33. wzywa Komisję, aby w ramach tworzenia regulacji prawnych wdrażających stosowanie oznaczenia „produkt górski” uwzględniła specyfikę produktów o chronionej nazwie pochodzenia, już regulowanych przez specjalne przepisy dotyczące pochodzenia, a to poprzez rozważenie możliwości wprowadzenia elastycznych rozwiązań dla terenów górskich, które ze względu na szczególne, niekorzystne warunki, również w odniesieniu do produkcji upraw pastewnych, mogłyby zostać wyłączone z możliwości przewidzianych w rozporządzeniu (UE) nr 1151/2012, niezgodnych z celami tego rozporządzenia;
 34. wzywa Komisję i państwa członkowskie do promowania i wspierania integracji w cyklu produkcyjnym opuszczonych pastwisk, zwiększenie produkcji trawy i jej racjonalne wykorzystanie;
 35. podkreśla znaczenie środków w zakresie wspierania młodych rolników podejmujących działalność na terenach górskich i w regionach najbardziej oddalonych, gdyż tempo starzenia się na tych obszarach jest ponadprzeciętne;
 36. wzywa państwa członkowskie do stworzenia koniecznych struktur, aby producenci i przetwórcy z terenów górskich i obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania mieli dostęp do szkoleń i kredytów;
 37. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0578

Odporność na katastrofy i ograniczenia ryzyka ich występowania w krajach rozwijających się

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie podejścia UE do kwestii odporności i działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego (2013/2110(INI))

(2016/C 468/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 210 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając konsensus europejski w sprawie rozwoju z dnia 20 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając Europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej z dnia 18 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 grudnia 2010 r. zatytułowany „Przegląd śródkresowy planu działania na rzecz realizacji »Europejskiego konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej« – wdrażanie skutecznych działań humanitarnych UE opartych na określonych zasadach” (COM(2010)0722),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2012 r. zatytułowany „Podejście UE do kwestii odporności: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego” (COM(2012)0586) (w dalszej części: Komunikat w sprawie odporności z 2012 r.),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 19 czerwca 2013 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz odporności w krajach narażonych na kryzys na lata 2013–2020” (SWD(2013)0227),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie podejścia UE do kwestii odporności,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 lutego 2009 r. zatytułowany „Strategia UE na rzecz wspierania działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się” (COM(2009)0084),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 16 lutego 2011 r. zatytułowany „Plan wdrożenia strategii UE na rzecz wspierania działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się na lata 2011–2014” (SEC(2011)0215),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 18 maja 2009 r. w sprawie strategii UE na rzecz wspierania działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się,
- uwzględniając plan działania Narodów Zjednoczonych z Hyogo na lata 2005–2015, przyjęty przez Światową Konferencję na rzecz Zmniejszania Ryzyka Związanego z Klęskami Żywiołowymi, która odbyła się w styczniu 2005 r. w Hyogo, Japonia, zatwierdzony przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych rezolucją A/RES/60/195, a także jego śródkresowy przegląd,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 kwietnia 2001 r. zatytułowany „Łączenie pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju – ocena” (COM(2001)0153),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 sierpnia 2012 r. zatytułowany „Ochrona socjalna w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju” (COM(2012)0446),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego „Wspólnotowe podejście do zapobiegania klęskom żywiołowym oraz katastrofom spowodowanym przez człowieka” ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. zatytułowaną „Wzmacnianie europejskiej zdolności reagowania w przypadku klęsk i katastrof: rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej” ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 50 E z 21.2.2012, s. 30.

⁽²⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 31.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 lutego 2013 r. zatytułowany „Godne życie dla wszystkich: eliminacja ubóstwa i zapewnienie światu zrównoważonej przyszłości” (COM(2013)0092),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2011 r. zatytułowany „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637) oraz konkluzje Rady w tym zakresie z dnia 14 maja 2012 r.,
 - uwzględniając Nowy ład na rzecz państw niestabilnych określony w ramach Partnerstwa z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju i przyjęty przez piąte forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, które odbyło się w Pusan, Korea Południowa, w dniach 29 listopada–1 grudnia 2011 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju – określenie ram po 2015 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 czerwca 2013 r. w sprawie nadrzędnego programu działań na okres po 2015 r.,
 - uwzględniając konferencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zrównoważonego rozwoju – Przyszłość, jakiej chcemy, która odbyła się w czerwcu 2012 r. w Rio de Janeiro, Brazylia (Rio+20), w szczególności jej decyzje dotyczące zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi,
 - uwzględniając czwartą sesję światowej platformy na temat zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, która odbyła się w dniach 19–23 maja 2013 r. w Genewie, Szwajcaria,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zwiększenie roli żywienia matek i dzieci w pomocy zewnętrznej: ramy polityki UE” z dnia 12 marca 2013 r. (COM(2013)0141),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A7-0375/2013),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z definicją Komisji zawartą w Komunikacie w sprawie odporności z 2012 r. odporność oznacza „zdolność osoby fizycznej, gospodarstwa domowego, społeczności, kraju lub regionu do wytrzymania, dostosowania się i szybkiego przezwyciężenia obciążeń i wstrząsów”;
- B. mając na uwadze, że zmniejszanie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi jest kluczowym elementem procesu budowania odporności; mając na uwadze, że zmniejszanie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi obejmuje analizę zagrożeń i zarządzanie nimi w celu zmniejszenia podatności na klęski żywiołowe, a także realizację działań na rzecz uzyskania gotowości, zapobiegania i ograniczania skutków zagrożeń na wszystkich poziomach, od lokalnego do międzynarodowego;
- C. mając na uwadze, że łączenie pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju jest istotnym narzędziem w ramach podejścia do kwestii odporności, które umożliwia wypełnienie luk operacyjnych i finansowych pomiędzy fazą pomocy doraźnej a fazą pomocy rozwojowej;
- D. mając na uwadze, że plan działania z Hyogo to nieoceniony instrument służący realizacji programu działań na rzecz zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi na całym świecie, a także mając na uwadze, że plan ten wygasa w 2015 r.; mając na uwadze, że przewiduje się, iż ramy dotyczące zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi po 2015 r. zostaną przyjęte podczas Światowej Konferencji na rzecz Zmniejszania Ryzyka Związanego z Klęskami Żywiołowymi, która odbędzie się w Japonii na początku 2015 r.;
- E. mając na uwadze, że w ramach przeglądu śródkresowego dotyczącego Europejskiego konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej wskazano na postępy poczynione w kwestii zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, zauważając jednocześnie, że niezbędne są dalsze, praktyczne postępy;
- F. mając na uwadze, że według ONZ od 1992 r. 4,4 mld ludzi zostało dotkniętych klęskami żywiołowymi, wartość powstałych szkód sięga 2 bln USD, a 1,3 mln ludzi poniosło śmierć; mając na uwadze, że koszty związane z klęskami żywiołowymi wyniosły 300 mld USD w 2011 r.; mając na uwadze, że zgodnie z szacunkami Azjatyckiego Banku Rozwoju inwestycja rządu jednego dolara na rzecz zmniejszenia ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi na obszarach narażonych na kryzys przynosi oszczędność przynajmniej czterech dolarów jeżeli chodzi o koszty pomocy doraźnej i odbudowy;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0283.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- G. mając na uwadze, że w dobie globalizacji powiązane łańcuchy dostaw oznaczają, że straty ekonomiczne poniesione w jednym regionie mają wydźwięk globalny; przykładowo szacuje się, że powódzie w Tajlandii w 2011 r. spowodowały zahamowanie światowej produkcji przemysłowej o 2,5 %;
- H. mając na uwadze, że koszt klęsk żywiołowych wzrasta, gdyż zmiana klimatu powoduje występowanie coraz bardziej niebezpiecznych zjawisk pogodowych, a także z uwagi na szybko postępującą urbanizację i nieodpowiednie zarządzanie tym procesem, wzrost liczby ludności, degradację gleby oraz niedobór zasobów naturalnych; mając na uwadze, że kryzys żywnościowy i żywieniowy z coraz większą częstotliwością dotyka wielu regionów w krajach rozwijających się;
- I. mając na uwadze, że wysiłki zmniejszające ryzyko związane z klęskami żywiołowymi i wysiłki w zakresie budowania odporności muszą uzupełniać, nie zaś zastępować, wysiłki podejmowane przez kraje rozwinięte w celu ograniczenia ich udziału w zaostrzaniu zmiany klimatu;
- J. mając na uwadze, że czasy konsolidacji finansowej charakteryzują się znaczną potrzebą wykorzystywania zasobów w sposób efektywny i skuteczny; mając na uwadze, że finansowanie zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi należy rozpatrywać w perspektywie długofalowej i powinno ono odzwierciedlać rzeczywiste ryzyko oraz być ukierunkowane głównie na pomoc najbardziej podatnym na wstrząsy;
- K. mając na uwadze, że Chiny wydały 3,15 mld USD na zmniejszanie skutków powodzi, a tym samym unikając strat szacowanych na 12 mld USD; mając na uwadze, że w takich krajach, jak Bangladesz, Kuba, Wietnam i Madagaskar pomyślnie i w sposób znaczny udało się zmniejszyć wpływ zagrożeń meteorologicznych w postaci burz tropikalnych i powodzi dzięki systemom wczesnego ostrzegania, gotowości na wypadek klęsk żywiołowych oraz innym środkom zmniejszającym ryzyko;
- L. mając na uwadze, że w większości krajów duży odsetek wszystkich inwestycji realizowany jest w sektorze prywatnym, a także mając na uwadze, że krajowy rozwój gospodarczy i odporność na klęski żywiołowe zależą od inwestycji sektora prywatnego uwzględniających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi;
- M. mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami ONZ liczba ludności w miastach na świecie wzrośnie o 72 % do 2050 r., a także fakt, iż rozwój miast nastąpi głównie w krajach słabiej rozwiniętych, co spowoduje znaczne zwiększenie liczby osób narażonych na ryzyko związane z klęskami żywiołowymi;
- N. mając na uwadze, że klęski żywiołowe mogą wywołać szereg innych problemów, takich jak ubóstwo skrajne, brak bezpieczeństwa żywnościowego i niedożywienie;
- O. mając na uwadze, że brak zrównoważonych metod planowania rozwoju i praktyk w przeszłości doprowadził do większej podatności ludności z różnych obszarów na klęski żywiołowe; mając na uwadze, że ocenę ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi należy traktować jako warunek wstępny planów i programów rozwojowych;
- P. mając na uwadze, że brak koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi UE oraz innymi krajami darczyńców w sytuacjach pokryzysowych zmniejsza skuteczność wspólnych wysiłków; mając na uwadze, że zwiększona koordynacja darczyńców zarówno w sytuacjach pokryzysowych, jak i w kontekście wysiłków mających na celu budowanie odporności może przynieść znaczne oszczędności i poprawić skuteczność realizacji celów rozwoju;
- Q. mając na uwadze, że Globalny raport z oceny stanowi obecnie wiarygodne globalne źródło informacji na potrzeby analizy ryzyka wystąpienia zagrożeń i trendów dotyczących stopnia podatności na zagrożenia; mając na uwadze, że brak dokładnych danych dotyczących klęsk żywiołowych nadal stanowi poważne wyzwanie;
- R. mając na uwadze, że integracja regionalna jest źródłem sukcesu gospodarczego, politycznego i społecznego;
- S. mając na uwadze, że należy uregulować kwestię przekazywania gruntów, tak aby ludność obszarów wiejskich nie ponosiła szkody z tego tytułu;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Podejście UE do kwestii odporności

1. Z zadowoleniem przyjmuje Komunikat Komisji w sprawie odporności z 2012 r. i określone w nim cele; zachęca Komisję do aktywnej realizacji postulatów zawartych w komunikacie i dopilnowania, by długofalowe podejście do budowania odporności oraz zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi było rozwijane, z uwzględnieniem zarówno obszarów pomocy humanitarnej, jak i pomocy na rzecz rozwoju, gdyż jest to kwestia znajdująca się na styku tych obszarów;
2. z zadowoleniem przyjmuje Plan działania na rzecz odporności w krajach narażonych na kryzys na lata 2013–2020 i jego priorytety; wzywa Komisję, wraz z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ), do wdrażania zawartych w nim postulatów i priorytetów oraz do zapewniania ciągłych postępów w realizacji określonych w nim celów;
3. wyraża zaniepokojenie, że kwestie odporności, a dokładniej zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, zostały jedynie wspomniane w konkluzjach Rady w sprawie nadrzędnego programu działań na okres po 2015 r.; jest zdania, że należy położyć większy nacisk na te kwestie w programie działań na okres po 2015 r.;
4. wzywa Komisję do aktywnego włączenia środków w zakresie odporności zarówno do programu pomocy humanitarnej, jak i do programu pomocy na rzecz rozwoju; podkreśla, że należy doprowadzić do silniejszych powiązań pomiędzy krótkoterminową pomocą humanitarną a długofalowymi programami na rzecz rozwoju oraz dopilnować, aby te aspekty stały się częścią ogólnego podejścia UE do kwestii odporności;
5. uważa, że w ramach podejścia UE do kwestii odporności największy nacisk należy położyć na ludność najbardziej podatną na zagrożenia, najbardziej i najbardziej zmarginalizowaną, o wysokiej podatności na ryzyko, w szczególności ryzyko związane z klęskami żywiołowymi oraz ograniczonymi możliwościami ochrony przed tego rodzaju wstrząsami, w tym przed zjawiskami rozwijającymi się stopniowo; podkreśla, że długofalowe podejście do kwestii odporności musi być ukierunkowane na podstawowe przyczyny podatności na ryzyko oraz na znaczne zmniejszenie roli czynników ryzyka;
6. podkreśla, że w ramach długofalowego podejścia UE do kwestii odporności należy zająć się problemem degradacji ekosystemu, zwłaszcza zasobów rolnych, wodnych i rybnych oraz zasobów różnorodności biologicznej, jak również wzywa UE do przyjęcia spójnej polityki mającej ograniczyć podatność na zagrożenia w ramach unijnej strategii zmniejszania ryzyka, co można osiągnąć poprzez przyjęcie zrównoważonych metod i systemów produkcji rolnej, takich jak płodozmian, agroekologia, agroleśnictwo, rolnictwo ekologiczne i rolnictwo oparte na drobnych producentach rolnych;
7. wzywa Komisję do ukierunkowania programu działań w zakresie odporności na kraje podatne na zagrożenia i narażone na kryzys oraz do inwestowania we wzmacnianie instytucji lokalnych w celu zapewnienia stabilizacji i dostępności podstawowych usług dla ludności podatnej na zagrożenia;
8. podkreśla, że problem luki pomiędzy fazą pomocy doraźnej a fazą pomocy rozwojowej może być rozwiązany poprzez łączenie pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju, dążąc do osiągnięcia synergii pomiędzy pomocą humanitarną a działaniami na rzecz rozwoju; wyraża pogląd, iż należy bardziej szczegółowo zająć się strategiami związanymi z przejściem i równoległymi powiązaniami pomiędzy pomocą humanitarną a współpracą na rzecz rozwoju, w szczególności w krajach narażonych na klęski żywiołowe, przedłużające się kryzysy oraz w krajach walczących ze skutkami klęsk żywiołowych;
9. domaga się, aby kraje zagrożone klęskami żywiołowymi odgrywały wiodącą rolę i zajmowały pierwszoplanowe miejsce w określaniu priorytetów i strategii związanych z przejściem od pomocy humanitarnej do długofalowej strategii rozwojowej, ponieważ z racji swojej pozycji kraje te lepiej znają sytuację panującą w danym miejscu, aby określić, jakie rozwiązanie jest najlepsze dla ich własnych społeczności;
10. podkreśla, że zmiana klimatu wpływa na intensyfikację czynników ryzyka i z tego względu należy uwzględnić ją w strategiach dotyczących odporności, w szczególności w zakresie dostosowania do zmian klimatu;

Zmniejszanie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi jako istotny element budowania odporności

11. podkreśla, że inwestowanie w środki zmniejszające ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w ramach procedur zapobiegawczych jest o wiele bardziej opłacalne niż finansowanie reagowania na skutki klęsk żywiołowych; dlatego też zachęca do dalszego inwestowania w strategię na rzecz zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi i budowania odporności w krajach rozwijających się, w szczególności na obszarach najbardziej podatnych na zagrożenia, a także do włączenia tego rodzaju inwestycji do planów rozwoju;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

12. zaznacza, że skuteczne zarządzanie kryzysowe obejmuje wprowadzenie ram umożliwiających natychmiastowe udostępnienie wszelkich niezbędnych zasobów;
13. podkreśla, że kwestii zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi powinno się nadać odpowiedni priorytet w przyszłych programach rozwojowych i powinna ona zostać włączona do programów rozwojowych oraz programów pomocy humanitarnej we wszystkich krajach podatnych na zagrożenia i narażonych na ryzyko;
14. wzywa UE, jej państwa członkowskie oraz rządy jej krajów partnerskich do ulepszania i rozwijania strategii zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi poprzez wdrażanie programów oceny ryzyka i usprawnianie systemów wczesnego ostrzegania, w szczególności w krajach podatnych na zagrożenia i narażonych na kryzys, poprzez wzmacnianie gotowości na wypadek klęsk żywiołowych w celu zapewnienia środków skutecznego reagowania na wszystkich poziomach, a także poprzez wspieranie bardziej zrównoważonych planów rozwoju w krajach partnerskich;
15. wzywa kraje partnerskie do utworzenia systemów księgowych umożliwiających odnotowywanie strat na poziomie lokalnym i wymianę informacji pomiędzy poziomem lokalnym i krajowym dla celów planistycznych i statystycznych; odnotowuje, że pewien stopień normalizacji może przyczynić się do lepszego odnotowywania strat na poziomie regionalnym, a tym samym zacieśnienia współpracy regionalnej;
16. wzywa UE i państwa członkowskie oraz kraje partnerskie do uwzględnienia kwestii zrównoważenia środowiskowego i zarządzania ryzykiem związanym z klęskami żywiołowymi w programach reformy gospodarki gruntami i mechanizmach ewidencji gruntów;
17. odnotowuje, że kwestie zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi oraz zmiany klimatu są ze sobą powiązane, i w związku z tym wzywa Komisję oraz wszystkie podmioty do dalszych działań na rzecz włączania strategii na rzecz zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi oraz dostosowania do zmian klimatu, m.in. istniejących krajowych programów działań przystosowawczych (NAPAs), i do uwzględnienia ich podczas planowania 11. EFR, do poszukiwania konkretnego wsparcia finansowego, np. poprzez wdrażanie światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu, oraz do koordynacji wysiłków na rzecz harmonizacji tych działań;
18. popiera komplementarne i spójne podejście do ram dotyczących milenijnych celów rozwoju oraz kwestii zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi po 2015 r.; uważa, że procesy po realizacji milenijnych celów rozwoju oraz planu działania z Hyogo muszą uwzględniać rezultaty wdrożenia obecnych ram, a także doświadczenia w obszarach najbardziej dotkniętych klęskami żywiołowymi i kryzysami; powtarza, że niezbędne jest skuteczne włączenie kwestii zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi do ram na okres po 2015 r.;

Zrównoważony rozwój, ochrona socjalna oraz odporność społeczności

19. podkreśla, że podejście do kwestii odporności musi przynosić zrównoważone korzyści dla grup społeczeństwa, które są najbardziej podatne na zagrożenia, w szczególności dla tych dotkniętych ubóstwem skrajnym i żyjących w osiedlach nieformalnych lub slumsach oraz społeczności tubylczych, poważnie narażonych na ryzyko związane z klęskami żywiołowymi;
20. podkreśla, że zrównoważony rozwój należy postrzegać jako niezbędny element działań na rzecz zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi; zauważa, że postęp w perspektywie długofalowej możliwy jest wyłącznie wówczas, gdy usunięte zostaną podstawowe czynniki, takie jak złe zarządzanie środowiskowe, nieodpowiednia infrastruktura, degradacja gleby i złe planowanie przestrzenne, które powodują, że społeczności lub osoby fizyczne są bardziej podatne na zagrożenia;
21. rozumie, że w krajach rozwijających się, w szczególności w krajach o niskich dochodach, duża część gospodarstw domowych funkcjonujących w stanie długotrwałego ubóstwa zasadniczo objęta jest znikomą lub żadną ochroną socjalną, a tym samym jest jeszcze bardziej narażona na zagrożenia naturalne lub katastrofy spowodowane przez człowieka; wzywa Komisję do dalszego propagowania działań na rzecz ochrony socjalnej w swoich programach współpracy na rzecz rozwoju, wraz z konkretnymi działaniami na rzecz poprawy systemów państwowych, środków zapobiegawczych oraz ubezpieczeń na wypadek klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka;
22. zachęca do tego, aby w podejściu do kwestii odporności zwrócić szczególną uwagę na klęski żywiołowe o małej skali i wyraźniej pokazywać szkody dla społeczności będące następstwem klęsk żywiołowych na małą skalę oraz wpływ tych klęsk na społeczności;
23. podkreśla potrzebę wzmocnienia i rozwijania edukacji w kontekście klęsk żywiołowych i nagłych wypadków oraz usprawnienia metod rozpowszechniania, zestawiania i przekazywania informacji oraz wiedzy, które będą pomocne w procesie budowania odporności społeczności i promowania zmian zachowania i kultury gotowości na wypadek klęsk żywiołowych;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

24. podkreśla istotną rolę, jaką władze lokalne oraz lokalne i krajowe organizacje społeczeństwa obywatelskiego odgrywają w procesie budowania odporności, w szczególności w krajach podatnych na zagrożenia oraz narażonych na kryzysy, a także zachęca władze lokalne do rozwijania, w porozumieniu z lokalnymi społecznościami i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, spójnych i skoordynowanych procesów wdrażania strategii w zakresie odporności;

25. podkreśla fakt, że sprawne mechanizmy odpowiedzialności i monitorowania powinny zostać opracowywane z udziałem władz lokalnych, partnerów w dziedzinie rozwoju, naukowców, społeczeństwa obywatelskiego, mediów oraz ogółu społeczeństwa w celu poprawy dostępu do informacji i uświadamiania potrzeby realizowania strategii w zakresie zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi i budowania odporności; wzywa do regularnego zbierania danych, m.in. danych meteorologicznych oraz danych dotyczących zbiorów, zwierząt gospodarskich, funkcjonowania rynków, stanu odżywienia dzieci i najuboższych członków społeczeństwa, a także istniejących mechanizmów zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi i dostępu do podstawowych usług; zachęca do regularnego zgłaszania i publikowania takich danych na publicznie dostępnych platformach w celu ułatwienia dostępu do informacji, wczesnego ostrzegania i poprawy sytuacji;

Wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego i przypadków klęsk żywiołowych w przeszłości

26. wskazuje, że następstwem klęsk żywiołowych i nagłych wypadków są często kryzysy żywnościowe i przypadki niedożywienia wśród ludności dotkniętej tymi zdarzeniami, w szczególności wśród dzieci; podkreśla także, że kryzysy żywnościowe same w sobie stanowią klęski żywiołowe, a także że podejście do kwestii odporności, ukierunkowane na poprawę bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia, musi być systematycznie włączane do decyzji dotyczących programowania;

27. wzywa UE do wyciągnięcia wniosków z prowadzonej w minionych dziesięcioleciach polityki współpracy oraz przedstawienia wniosków mających na celu praktyczne wsparcie spójności polityki na rzecz rozwoju poprzez powiązanie pomocy rozwojowej z innymi obszarami polityki UE, takimi jak rolnictwo, handel, podatki, zmiana klimatu i inwestycje;

28. apeluje do Komisji o uwzględnienie kwestii zawłaszczania gruntów w dialogu politycznym z krajami rozwijającymi się, tak aby spójność polityki stała się fundamentem współpracy na rzecz rozwoju na szczeblu krajowym i międzynarodowym oraz aby możliwe było zapobieganie wywłaszczaniu drobnych producentów rolnych, dalszemu osłabianiu osób ubogich na obszarach wiejskich oraz niezrównoważonemu użytkowaniu gruntów i zasobów wodnych;

29. odnotowuje, że kryzysy żywnościowe i żywieniowe są coraz częstsze w regionie Sahelu i w Rogu Afryki, gdzie miliony ludzi nie mają dostępu do odpowiedniej żywności; wskazuje, że kryzysy żywnościowe, które miały miejsce w Rogu Afryki w 2011 r. i w Sahelu w 2012 r. pokazały, że sama pomoc humanitarna nie wystarczy, aby przerwać cykl utrzymującego się głodu i niedożywienia, czy też zaradzić podstawowym przyczynom; podkreśla znaczenie zaradzenia podstawowym przyczynom stałego braku bezpieczeństwa żywnościowego w tych regionach, takim jak ograniczony dostęp do odpowiednich podstawowych usług i edukacji, dotkliwe ubóstwo, niewystarczające wsparcie dla drobnego rolnictwa i hodowli zwierząt, problemy z dostępem do gruntów, degradacja środowiska, gwałtowny wzrost liczby ludności, nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku, spadek produkcji żywności na osobę i złe zarządzanie; podkreśla, że podstawowe przyczyny kryzysów żywnościowych występujących obecnie są bardziej złożone niż w przeszłości, a wstrząsy związane z rynkiem i cenami są częstsze i istnieje większe prawdopodobieństwo, że dotkną osoby ubogie;

30. odnotowuje, że brak bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego to pierwszy i najistotniejszy czynnik powodujący zagrożenie kryzysem żywnościowym, gdyż obniża zdolność ludzi do przygotowania się na ryzyko, wytrzymania kryzysu i przezwyciężenia jego skutków; odnotowuje także, że utrzymujący się brak bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego niesie ze sobą długofalowe, negatywne skutki, które redukują kapitał ludzki poprzez hamowanie rozwoju dzieci i wywieranie negatywnego wpływu na zdolności rozwojowe społeczeństw; zauważa, że kryzysy wywołane wysokimi i bardzo zmiennymi cenami żywności generują wysokie koszty i są trudne do przezwyciężenia; wskazuje, że proponowane przez Komisję podejście do kwestii odporności to krok w dobrym kierunku, aby zlikwidować podstawowe przyczyny podatności na zagrożenia, wśród których najistotniejsze to utrzymujący się brak bezpieczeństwa żywnościowego i żywieniowego;

31. jest zdania, że unijny plan działania na rzecz odporności powinien służyć wdrożeniu spójności polityki na rzecz rozwoju oraz rozwiązaniu problemów dotyczących bezpieczeństwa żywnościowego i odporności klimatycznej poprzez eliminację niezrównoważonych praktyk takich jak dumping produktów rolnych i niesprawiedliwe zasady handlu; wzywa UE do zajęcia się problematyką zrównoważonego rolnictwa w sposób całościowy na szczeblu krajowym i międzynarodowym;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

32. z zadowoleniem przyjmuje zarówno wspólne podejście do pomocy humanitarnej i pomocy na rzecz rozwoju, jak i podejście regionalne, w ramach unijnej inicjatywy „Wspieranie odporności Rogu Afryki” (SHARE) oraz globalnego porozumienia pod przewodnictwem UE na rzecz inicjatywy odporności Sahelu (AGIR); wzywa do poświęcenia jeszcze większej uwagi tym regionom oraz do jeszcze lepszej współpracy i koordynacji pomiędzy rządami krajowymi, międzynarodowymi darczyńcami, społeczeństwem obywatelskim oraz sektorem prywatnym w związku z działaniami na rzecz zlikwidowania barier pomiędzy podejściami do pomocy na rzecz rozwoju a podejściami do pomocy humanitarnej, pomiędzy reagowaniem w sytuacjach „normalnych” i „kryzysowych”;

33. wzywa do opracowania skutecznego podejścia do kwestii odporności, które musi mieć charakter międzyinstytucjonalny, przy czym musi być skoordynowane, kompleksowe i systematyczne oraz musi obejmować szereg elementów, takich jak zapewnianie przewidywalnych i ukierunkowanych siatek bezpieczeństwa socjalnego dla osób najbardziej podatnych na zagrożenia, które nie tylko zapewnią natychmiastowy dostęp do żywności podczas kryzysu żywnościowego, ale także zagwarantują szybkie przezwyciężanie skutków i odporność na przyszłe wstrząsy; wzywa do uznania kwestii ograniczenia przypadków niedożywienia dzieci za główny element odporności poprzez skoordynowane plany krajowe, ukierunkowane w szczególności na dzieci poniżej drugiego roku życia oraz kobiety w ciąży;

34. odnotowuje, że dowody płynące z Nigru, Burkiny Faso i Mali wskazują na to, iż tanie techniki agroekologiczne, w szczególności agroleśnictwo oraz ochrona gleb i wód, poskutkowały poprawą odporności drobnych producentów rolnych na brak bezpieczeństwa żywnościowego; podkreśla jednak, że jedynie poprzez rolnictwo agroekologiczne nie uda się przezwyciężyć strukturalnych przyczyn braku bezpieczeństwa żywnościowego; wzywa do włączenia elementów pozarolniczych do interwencji w obszarze rolnictwa oraz do dopilnowania, by poprawa żywienia stała się wyraźnym celem uwzględnionym w programach dotyczących rolnictwa; ponadto wzywa do dopilnowania, by kobiety-rolnicy także czerpały korzyści z programów poprzez zagwarantowanie, że kwestie barier wynikających z nierówności płci (takie jak dostęp do ziemi, kredytów, usług z zakresu upowszechniania wiedzy rolniczej oraz nakładów) zostaną uwzględnione w projektach programów dotyczących rolnictwa;

Lepsza koordynacja wysiłków i ulepszone metody finansowania

35. wskazuje, że dla instytucji w państwach członkowskich i UE niezbędna jest poprawa koordynacji działań rozwojowych i pomocy humanitarnej oraz współpraca na rzecz zwiększenia efektywności udzielanej pomocy; przywołuje ekspertyzę Parlamentu Europejskiego z czerwca 2013 r. zatytułowaną „Koszt braku wspólnego działania w Europie w zakresie polityki na rzecz rozwoju” i zawarte w niej szacunki, zgodnie z którymi możliwe byłoby uzyskanie oszczędności rzędu 800 mln EUR rocznie w zakresie kosztów transakcji pod warunkiem ukierunkowania wysiłków pomocowych darczyńców na mniejszą liczbę krajów i działań, a dodatkowo 8,4 mld EUR oszczędności rocznie można by uzyskać poprzez lepsze modele alokacji środków między państwami;

36. zwraca uwagę na istotny wkład drobnych wędrownych hodowców zwierząt w produkcję mięsa, mleka i krwi na obszarach nieprzystosowanych do innych form rolnictwa; podkreśla, że odgrywają oni ważną rolę w żywieniu społeczności oraz wnoszą pożyteczny wkład na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i wyżywienia, o czym świadczą dane dotyczące obszarów suchych i półsuchych, wskazujące, że dzieci z obszarów pasterskich mają na ogół zapewnione większe bezpieczeństwo żywnościowe niż dzieci mieszkające w miastach i małych miejscowościach; wzywa zatem do uwzględnienia praw i potrzeb takiej ludności pasterskiej podczas opracowywania interwencji i programów w zakresie rolnictwa;

37. podkreśla, jak ważne jest zwiększanie potencjału drobnych gospodarstw rolnych poprzez wspieranie inwestycji publicznych/prywatnych, zwłaszcza mikrokredytów udzielanych kobietom;

38. jest zdania, że oszczędności uzyskane w wyniku lepszej koordynacji darczyńców mogłyby być przykładowo przeznaczone na działania w zakresie zmniejszania ryzyka związanego z kłękami żywiołowymi, a te, z kolei, przyniosłyby znaczący zysk, powodując jednocześnie pozytywne sprzężenie zwrotne;

39. z zadowoleniem przyjmuje postulat Komisji zawarty w Planie działania na rzecz odporności z 2013 r. dotyczący organizacji dorocznego Forum UE na rzecz odporności; postrzega to wydarzenie jako szansę na koordynację wysiłków w zakresie odporności podejmowanych przez instytucje publiczne, w tym parlamenty krajowe i Parlament Europejski, sektor prywatny, organizacje pozarządowe i społeczeństwo obywatelskie w celu zapewnienia dobrej koordynacji postępów w dziedzinie zmniejszania ryzyka związanego z kłękami żywiołowymi i odporności, przy współpracy wszystkich podmiotów;

40. zachęca do zwiększonej współpracy pomiędzy sektorem publicznym i sektorem prywatnym w kwestiach zmniejszania ryzyka związanego z kłękami żywiołowymi i odporności; wzywa Komisję do działania na rzecz zwiększenia zaangażowania sektora prywatnego poprzez tworzenie zachęt i odpowiedniego środowiska umożliwiającego podmiotom

Środa, 11 grudnia 2013 r.

z sektora prywatnego wymianę wiedzy specjalistycznej w zakresie budowania odporności i zmniejszania ryzyka; w tym kontekście apeluje jednak do Komisji o opracowanie wniosku ustanawiającego zasady partnerstwa publiczno-prywatnego, w tym oceny skutków społecznych i ekologicznych, aby zapobiegać np. zaostrzeniu konfliktów o użytkowanie gruntów lub dostęp do zasobów wodnych, zwłaszcza w celu ochrony drobnych producentów rolnych; zachęca ponadto do udzielania wsparcia państwom AKP do celów kontrolowania umów z międzynarodowymi inwestorami; dodatkowo zachęca do zapewnienia przejrzystości inwestycji i ich celów za pośrednictwem platform dostępnych dla społeczeństwa obywatelskiego;

41. zaleca zwiększoną współpracę z krajami spoza UE oraz instytucjami międzynarodowymi i regionalnymi w zakresie gotowości na wypadek klęsk żywiołowych, a także reagowania na klęski żywiołowe i odbudowy; popiera wzmocnienie współpracy pomiędzy Komisją a Biurem ONZ ds. Zmniejszania Ryzyka Związanego z Klęskami Żywiołowymi (UNISDR) w celu poprawy działań UE w zakresie zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi;

42. podkreśla, że o ile UE i organizacje międzynarodowe są w stanie zapewnić postęp w zakresie zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi i odporności w krajach rozwijających się poprzez realizowane programy, to zapewnienie bezpieczeństwa obywateli jest zasadniczo obowiązkiem rządów krajowych, a kraje partnerskie muszą zatem wykazywać silne zaangażowanie polityczne w związku ze wspieraniem i wdrażaniem działań na rzecz zwiększenia odporności i zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi;

o

o o

43. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0579

Kobiety niepełnosprawne

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie kobiet niepełnosprawnych (2013/2065(INI))

(2016/C 468/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, europejską konwencję praw człowieka oraz Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i jej wejście w życie dnia 21 stycznia 2011 r. zgodnie z decyzją Rady 2010/48/WE z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 dotyczący kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z dnia 18 grudnia 1979 r.,
- uwzględniając wspólnotową kartę podstawowych praw socjalnych pracowników,
- uwzględniając art. 10, 19 i 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽²⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną (COM(2008)0426) oraz stanowisko Parlamentu w tej sprawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 listopada 2010 r. zatytułowany „Europejska strategia w sprawie niepełnosprawności 2010–2020: odnowione zobowiązanie do budowania Europy bez barier” (COM(2010)0636) oraz dokumenty zawarte w dołączonym do niego dokumencie roboczym służb Komisji zatytułowanym „Początkowy plan realizacji europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020 – wykaz działań na lata 2010–2015” (SEC(2010)1323 i SEC(2010)1324),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2010 r. zatytułowany: „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym: europejskie ramy na rzecz spójności społecznej i terytorialnej” (COM(2010)0758),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 3 grudnia 2012 r. dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępności stron internetowych instytucji sektora publicznego (COM(2012)0721),
- uwzględniając zalecenie Rady 98/376/WE z dnia 4 czerwca 1998 r. w sprawie karty parkingowej dla osób niepełnosprawnych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady pt. „Promowanie włączenia społecznego na rynku pracy: wyjście z kryzysu i przygotowania do wdrożenia strategii lizbońskiej po 2010 r.” z dnia 30 listopada 2009 r.,
- uwzględniając projekt rezolucji Rady z dnia 2 czerwca 2010 r. w sprawie nowych europejskich ram dotyczących niepełnosprawności (10173/2010) oraz rezolucję Rady w sprawie sytuacji osób niepełnosprawnych w Unii Europejskiej (2008/C 75/01),

⁽¹⁾ Dz.U. L 23 z 27.1.2010, s. 35.

⁽²⁾ Dz.U. L 303 z 2.12.2000, s. 16.

⁽³⁾ Dz.U. C 137 E z 27.5.2010, s. 68.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 167 z 12.6.1998, s. 25.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące funkcjonowania i skutków rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2006 z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie praw osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej podróżujących drogą lotniczą (COM(2011)0166),
- uwzględniając orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-13/05, dotyczące dyrektywy 2000/78/WE w sprawie równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy oraz pojęcia niepełnosprawności ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 1988 r. w sprawie języka migowego dla osób niesłyszących ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie kobiet i niepełnosprawności ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 września 1992 r. dotyczącą praw osób niepełnosprawnych umysłowo ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 1995 r. dotyczącą praw człowieka osób niepełnosprawnych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 9 maja 1996 r. w sprawie praw osób autystycznych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 13 grudnia 1996 r. dotyczącą karty parkingowej dla osób niepełnosprawnych i praw osób niepełnosprawnych ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 kwietnia 1997 r. dotyczącą równych szans dla osób niepełnosprawnych ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 kwietnia 2001 r. pt. „Ku Europie bez barier dla osób niepełnosprawnych” ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 września 2003 r. w sprawie komunikatu Komisji odnoszącego się do kwestii prawnie wiążącego instrumentu ONZ z zakresu propagowania i ochrony praw i godności osób niepełnosprawnych ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych oraz jej protokołu fakultatywnego ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie mobilności i integracji osób niepełnosprawnych oraz europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020 ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie zmniejszania nierówności zdrowotnych w UE ⁽¹³⁾,
- uwzględniając europejski pakt na rzecz równości płci (2011–2020),
- uwzględniając plan działania w sprawie równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet 2010–2015,
- uwzględniając drugi manifest praw kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych w Unii Europejskiej („Instrument dla działaczek i przedstawicielek władz”),

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 z 16.9.2006, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. C 187 z 18.7.1988, s. 236.

⁽³⁾ Dz.U. C 158 z 26.6.1989, s. 383.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 284 z 2.11.1992, s. 49.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 17 z 22.1.1996, s. 196.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 152 z 27.5.1996, s. 87.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 20 z 20.1.1997, s. 386.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 132 z 28.4.1997, s. 313.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 21 E z 24.1.2002, s. 246.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2004, s. 231.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 111.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 131 E z 8.5.2013, s. 9.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 25.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0329/2013),
- A. mając na uwadze, że 80 milionów osób niepełnosprawnych mieszkających w Unii Europejskiej odczuwa znaczącą potrzebę dostępnego i pozbawionego uprzedzeń otoczenia fizycznego, intelektualnego i społecznego, bez barier, przeszkód i stereotypów utrudniających pełne korzystanie z przynależnych im podstawowych praw człowieka i obywatelstwa europejskiego; mając na uwadze, że spośród tych 80 mln osób 46 mln to kobiety i dziewczęta, które stanowią 16 % całej ludności płci żeńskiej w UE;
- B. mając na uwadze, że według szacunków liczba ludzi niepełnosprawnych na całym świecie sięga miliarda ⁽¹⁾, a 80 % z nich mieszka w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że sytuacja kobiet niepełnosprawnych jest o wiele bardziej niekorzystna, ponieważ napotykają one znaczne trudności w uzyskaniu dostępu do odpowiedniego mieszkania, opieki zdrowotnej, transportu publicznego, kształcenia, szkolenia zawodowego oraz zatrudnienia, a także doświadczają nierówności w kwestii dostępu do kredytów i innych zasobów produkcyjnych i rzadko uczestniczą w procesie podejmowania decyzji;
- C. mając na uwadze, że wzrasta liczba osób starszych, co oznacza, że w związku z tym wzrośnie liczba osób niepełnosprawnych, w tym również kobiet; mając na uwadze, że wg Światowej Organizacji Zdrowia częstość występowania niepełnosprawności jest wyższa wśród kobiet, a zjawisko to dotyczy ich w szczególnym stopniu, gdyż ich średnia długość życia jest większa niż u mężczyzn, wobec czego liczba kobiet niepełnosprawnych będzie rosła szybciej;
- D. mając na uwadze, że wzrost liczby osób niepełnosprawnych spotęguje obciążenia dla opiekunów, zwłaszcza opiekunów rodzin, którymi najczęściej są kobiety zmuszone do ograniczenia wymiaru pracy, a nawet opuszczenia rynku pracy w celu zapewnienia opieki zależnym członkom swoich rodzin;
- E. mając na uwadze, że pełny udział kobiet niepełnosprawnych w życiu społecznym i gospodarczym ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia sukcesu strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu; mając na uwadze, że osobom niepełnosprawnym, w tym kobietom i dziewczętom, należy zapewnić sprawiedliwe i równe możliwości i szanse uczestnictwa w życiu społecznym, gospodarczym i politycznym społeczności; mając na uwadze, że osoby niepełnosprawne muszą wciąż mierzyć się z różnymi przeszkodami uniemożliwiającymi im pełne uczestnictwo w życiu społecznym, co często prowadzi do wykluczenia społecznego i ubóstwa oraz ogranicza korzystanie w pełni z obywatelstwa europejskiego;
- F. mając na uwadze, że dyskryminacja może prowadzić do izolacji społecznej, urazów psychicznych i smutku;
- G. mając na uwadze, że podstawą dla wszelkich form stowarzyszenia demokratycznych państw jest ułatwianie uczestnictwa wszystkich obywateli – kobiet i mężczyzn – w procesach demokratycznych (zwłaszcza w wyborach), utworzenie infrastruktury umożliwiającej takie uczestnictwo tam, gdzie jej brakuje, oraz wobec tego propagowanie włączenia społecznego kobiet niepełnosprawnych;
- H. mając na uwadze, że ze strony wszystkich zainteresowanych podmiotów konieczne jest zapewnienie równego dostępu kobiet niepełnosprawnych do wysokiej jakości usług z zakresu publicznej opieki zdrowotnej, m.in. poprzez poprawę szkolenia zawodowego i uczenia się przez całe życie personelu medycznego w zakresie ich szczególnych potrzeb, w szczególności w odniesieniu do zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego;
- I. mając na uwadze, że kobiety niepełnosprawne powinny mieć prawo do edukacji, ochrony zdrowia, zatrudnienia, mobilności, życia rodzinnego, nawiązywania więzi uczuciowych, zawierania związków małżeńskich, macierzyństwa oraz do szczególnego rodzaju ochrony zapewniającej im te prawa;
- J. mając na uwadze, że przedstawianie w sferze publicznej partnerstwa, seksualności i macierzyństwa w sposób doświadczany przez kobiety i dziewczęta niepełnosprawne przyczynia się do zwalczania uprzedzeń, utrzymujących się stereotypów i rozpowszechniania błędnych informacji; mając na uwadze, że przedstawianie tych kwestii może następować na różne sposoby, zwłaszcza z wykorzystaniem środków i mediów artystycznych i kulturalnych;

⁽¹⁾ Światowy raport na temat niepełnosprawności z 2011 r. przygotowany przez Światową Organizację Zdrowia we współpracy z Bankiem Światowym.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- K. mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta niepełnosprawne z dużo większym prawdopodobieństwem mogą paść ofiarą przemocy, w szczególności przemocy domowej i wykorzystania seksualnego, a według szacunków kobiety niepełnosprawne są nawet do dziesięciu razy bardziej narażone na nadużycia niż kobiety nienależące do grupy osób niepełnosprawnych⁽¹⁾; mając na uwadze, że w zależności od tego, czy dane kobiety żyją w społeczności czy w ośrodkach opieki, konieczne jest przedsięwzięcie konkretnych środków w celu przeciwdziałania temu zjawisku, które jest niedopuszczalne i które jest przestępstwem oraz stanowi poważne naruszenie praw człowieka; mając na uwadze, że wszystkim kobietom należy zapewnić pełny dostęp do usług wsparcia, gdyż kobiety i dziewczęta niepełnosprawne są narażone na większą zależność emocjonalną, większe ryzyko padnięcia ofiarą wszelkich rodzajów przemocy ze względu na płeć, niższy poziom rozwoju osobistego i społecznego oraz powszechną niewiedzę dotyczącą seksualności oraz niezliczone i szkodliwe mity otaczające tę kwestię; mając na uwadze, że istnieją dane świadczące o częstszym wykorzystywaniu seksualnym kobiet niepełnosprawnych w następstwie większego ubóstwa;
- L. mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta niepełnosprawne są narażone na dyskryminację z wielu przyczyn jednocześnie ze względu na różnice w traktowaniu kobiet i mężczyzn, wiek, religię, pochodzenie etniczne i kulturowe, zachowania społeczne i stereotypy związane z niepełnosprawnością, którym należy przeciwdziałać; mając na uwadze, że kobiety niepełnosprawne są często dyskryminowane w stosunku do niepełnosprawnych mężczyzn w odniesieniu do dostępu do zatrudnienia i edukacji; mając na uwadze, że Komisja i państwa członkowskie mogą przeciwdziałać temu zjawisku dzięki uwzględnianiu aspektu płci we wszystkich odpowiednich dziedzinach polityki dotyczących niepełnosprawności;
- M. mając na uwadze, że obowiązkiem organów publicznych jest zapewnienie kobietom i dziewczętom niepełnosprawnym, poprzez powołanie specjalistycznych usług publicznych o wysokiej jakości, otoczenia dostosowanego w taki sposób, aby mogły one w pełni korzystać z praw i spełniać swoje obowiązki oraz podejmować decyzje za siebie na równych warunkach z osobami, które nie są niepełnosprawne, stopniowo zyskując coraz większą niezależność; mając na uwadze, że w odniesieniu do sytuacji osób niepełnosprawnych, infrastruktury, ustawodawstwa i struktur wsparcia między państwami członkowskimi występują znaczne różnice;
- N. mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta niepełnosprawne mogą korzystać z równych praw wyłącznie pod warunkiem istnienia sprawiedliwości w odniesieniu do płci oraz takiej samej dostępności organów administracji państwowej dla kobiet niepełnosprawnych jak dla osób, które nie są niepełnosprawne; zauważa jednak, że w UE występują znaczące różnice w odniesieniu do praktyki w dziedzinie równouprawniania płci i jej wdrażania;
- O. mając na uwadze, że społeczność osób cierpiących na jedno lub kilka upośledzeń fizycznych lub umysłowych jest wyjątkowo zróżnicowana i należy ją traktować zgodnie z potrzebami poszczególnych osób;
- P. mając na uwadze, że wysokie bezrobocie wśród osób niepełnosprawnych utrzymuje się na alarmująco wysokim poziomie; mając na uwadze, że w związku z tym osoby niepełnosprawne jako słabsza grupa społeczna w większym stopniu narażona na ubóstwo są bardziej zagrożone wykluczeniem społecznym; mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta niepełnosprawne mają większe trudności w dostępie do rynku pracy, co uniemożliwia im prowadzenie uregulowanego i samodzielnego trybu życia; mając na uwadze, że zatrudnienie nie jest jedynie źródłem dochodu, lecz stało się także mechanizmem włączenia społecznego, gdyż przyczynia się do powstawania więzi społecznych i licznych relacji interpersonalnych; mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta niepełnosprawne często nie otrzymują pełnego wynagrodzenia; mając na uwadze, że należy wyeliminować bariery dla mobilności oraz większą zależność od członków rodziny i opiekunów, aby zachęcić je do aktywniejszego uczestnictwa w rynku kształcenia i pracy oraz w życiu społecznym i gospodarczym społeczności;
- Q. mając na uwadze, że w państwach członkowskich, w których więcej środków inwestowanych jest we włączenie kobiet niepełnosprawnych, kobiety te odnoszą większe sukcesy w samodzielnym życiu i w rozwoju własnego potencjału;
- R. mając na uwadze, że kobiety niepełnosprawne pochodzące z najsłabszych warstw społecznych mają mniejsze szanse na rozwinięcie własnego potencjału i na niezależną samorealizację;
- S. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy, a także cięcia w publicznej służbie zdrowia i systemie usług socjalnych w większości państw członkowskich mają negatywne konsekwencje dla grup szczególnie wrażliwych, w szczególności dla kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych; mając na uwadze, że już przed kryzysem były one w dużym stopniu narażone na ubóstwo; mając na uwadze, że stosowane środki oszczędnościowe przekładają się na zmniejszenie liczby specjalistów ds. kształcenia osób o specjalnych potrzebach edukacyjnych i specjalistów ds. opieki nad osobami

⁽¹⁾ Human Rights Watch: *Prawa człowieka kobiet i dzieci niepełnosprawnych* (2012), s. 5.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

niepełnosprawnymi, na zmniejszenie wsparcia społecznego dla opiekunów, pomocy społecznej dla osób niepełnosprawnych i finansowania instytucji i organizacji zajmujących się osobami niepełnosprawnymi, a także na zmniejszenie możliwości dostępu osób niepełnosprawnych do zatrudnienia w sektorze publicznym, co wywarło ogromny wpływ na życie i możliwości kobiet niepełnosprawnych w zakresie osiągnięcia niezależności;

- T. mając na uwadze istnienie ścisłych powiązań między mobilnością, niepełnosprawnością i włączeniem społecznym, w szczególności jeśli chodzi o swobodę komunikowania się i dostęp do komunikacji (również w alfabecie Braille'a, języku migowym i innych alternatywnych formach komunikacji), swobodę przemieszczania się we wszystkich obszarach życia oraz dostęp do usług; mając na uwadze konieczność promowania pełnego udziału osób niepełnosprawnych we wszystkich przejawach życia społecznego i ułatwienia dostępu do technologii informacyjno-komunikacyjnych, a także robotyki domowej i rozwiązań komunikacyjnych on-line;
- U. mając na uwadze, że wspieranie pozostawania kobiet niepełnosprawnych wraz z rodzinami bardziej sprzyja włączeniu społecznemu oraz jest mniej uciążliwe dla państw członkowskich niż promowanie zamykania ich w placówkach specjalistycznych;
1. podkreśla znaczenie włączenia społecznego wszystkich obywateli UE niezależnie od upośledzenia fizycznego, umysłowego czy psychospołecznego oraz apeluje o ustanowienie specjalnych celów w odniesieniu do poprawy jakości życia osób niepełnosprawnych, jak i do usprawnienia spójnej polityki poprzez zadbanie o pełne uczestnictwo wszystkich zainteresowanych; podkreśla, że opracowywanie strategii, polityki i środków ustawodawczych zapewniających niedyskryminację i równość szans powinno odbywać się przy ścisłej współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, w tym również z kobietami niepełnosprawnymi;
 2. domaga się uwzględniania kwestii płci w strategiach politycznych dotyczących niepełnosprawności i podkreśla znaczenie uwzględniania kwestii niepełnosprawności i płci w strategiach politycznych, programach i środkach dotyczących płci w celu zwiększenia uznawania i zrozumienia problemu dyskryminacji ze względu na płeć i niepełnosprawność w UE oraz w ustawodawstwie i polityce państw członkowskich; uważa, że należy zapewnić uczestnictwo kobiet niepełnosprawnych w odpowiednich organach w roli konsultantek, doradczyń bądź ekspertów; ubolewa nad faktem, że europejska strategia w sprawie niepełnosprawności na lata 2010–2020 nie zawiera zintegrowanej perspektywy równości płci ani osobnego rozdziału poświęconego polityce w sprawie niepełnosprawności z uwzględnieniem problematyki płci; ubolewa również, że do europejskiej strategii na rzecz równości kobiet i mężczyzn na lata 2010–2015 nie włączono kwestii niepełnosprawności, choć kobiety niepełnosprawne często znajdują się w trudniejszej sytuacji niż niepełnosprawni mężczyźni i są w większym stopniu narażone na ryzyko ubóstwa i wykluczenia społecznego;
 3. wzywa te państwa członkowskie, które jeszcze nie ratyfikowały konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych oraz jej protokołu fakultatywnego, do uczynienia tego, aby umożliwić jej pełne wprowadzenie w życie;
 4. podkreśla, że liczne badania wykazały podwójną dyskryminację kobiet niepełnosprawnych, mianowicie ze względu na płeć i na niepełnosprawność, oraz podkreśla, że jednoczesne występowanie tych dwóch rodzajów dyskryminacji ma szczególnie negatywny wpływ na kobiety i dziewczęta niepełnosprawne; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w obliczu obecnego braku specyficznych mechanizmów włączyły do systemów opieki społecznej przepisy dotyczące kobiet niepełnosprawnych;
 5. przypomina rządowi, że dyskryminacja ze względu na niepełnosprawność jest zakazana i wzywa państwa członkowskie do podjęcia ambitniejszych działań w kierunku eliminacji istniejących przeszkód;
 6. przypomina, że włączenie i uczestnictwo kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych można zapewnić wyłącznie pod warunkiem ułatwienia ich poruszania się w środowisku fizycznym i społecznym w sposób nieutrudniony przez bariery i wzywa do podjęcia wysiłków w tym celu;
 7. podkreśla rolę stowarzyszeń pomocowych skupiających osoby, zwłaszcza kobiety, które opiekują się osobami niepełnosprawnymi ze swoich rodzin lub bliskiego otoczenia, oraz działania tych stowarzyszeń na rzecz zwiększania świadomości;
 8. podkreśla znaczenie optymalizacji wykorzystania instrumentów finansowych UE, w szczególności funduszy strukturalnych, w sposób sprzyjający dostępowi i niedyskryminacji osób niepełnosprawnych, ze szczególnym uwzględnieniem kobiet, często narażonych na dyskryminację z wielu przyczyn, oraz znaczenie zwiększenia dostępności możliwości finansowania ze środków programów tego rodzaju po 2013 r.;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

9. podkreśla potrzebę informowania o usługach dostępnych dla obywateli (edukacji, opiece zdrowotnej, wymiarze sprawiedliwości, transporcie, obsłudze administracyjnej itd.) we wszystkich możliwych kodach, formach i formatach języka, w sposób prosty i bezpieczny; jeśli usługi te świadczone są w formie obsługi telefonicznej, to powinny być także dostępne dla kobiet głuchych i głuchoniewidomych;

10. zdecydowanie stwierdza, że włączenie zakłada przeciwdziałanie stereotypom za pomocą pozytywnych wizerunków i form wyrazu kulturowego oraz kampanii uświadamiających, obiektywnego przedstawiania wizerunków kobiet niepełnosprawnych i pokazywania szerokiego zakresu ról, które mogą odgrywać w codziennym życiu społeczeństwa, w sposób ukierunkowany zwłaszcza na przedstawianie niepełnosprawności w sferze publicznej, ponieważ to właśnie w tym obszarze występują braki; zaznacza, że środki przekazu pełnią ważną funkcję w rozpowszechnianiu informacji dotyczących kobiet niepełnosprawnych i powinny przyczyniać się do pozytywnej zmiany postaw społecznych wobec nich, w zgodzie z zasadami i wartościami Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych;

11. wzywa państwa członkowskie do uznania przemocy seksualnej za poważne przestępstwo, które podlega ściganiu, zwłaszcza wówczas, gdy ofiarami są kobiety niepełnosprawne, w szczególności niepełnosprawne umysłowo, aby zmniejszyć wysoką liczbę zgłaszanych gwałtów i przypadków molestowania seksualnego oraz przemocy w dużych instytucjach;

12. podkreśla, że w celu zapobiegania przypadkom ukrywania, porzucania, zaniedbywania i izolacji dziewcząt niepełnosprawnych należy wspierać kampanie informacyjne skierowane do rodzin, oferując informacje o zasobach unijnych przeznaczonych na opiekę nad nimi i ich przyszły rozwój, a także dążąc do likwidacji dyskryminujących stereotypów związanych z płcią; uważa, że w przypadkach gdy najbliższa rodzina nie może opiekować się dzieckiem niepełnosprawnym, administracja publiczna powinna zapewnić alternatywną opiekę w dalszej rodzinie, a gdyby nie było to możliwe, w ramach społeczności, w środowisku rodzinnym; zauważa potrzebę wsparcia tworzenia rodzin zastępczych i adopcji dzieci niepełnosprawnych poprzez usprawnienie procedur biurokratycznych i udzielanie informacji oraz odpowiednią pomoc dla rodzin zastępczych i adopcyjnych;

13. proponuje, aby w sferze budownictwa mieszkaniowego uwzględnić kwestie architektoniczne i inne kwestie środowiskowe oraz przedsięwziąć środki w celu przyspieszenia zmiany „projektu dostosowanego do specjalnych potrzeb” na „integrujący projekt zapewniający włączenie wszystkich obywateli”; jednak pełna dostępność i odpowiednie dostosowania powinny stanowić cel nie tylko w obszarze architektury, lecz także projektowania w ogóle, powinny one być niezmiennym dążeniem i rzeczywistością, zwłaszcza w aspekcie podstawowych potrzeb życia codziennego kobiet niepełnosprawnych; podkreśla potrzebę zagwarantowania kobietom niepełnosprawnym dostępu do mieszkań socjalnych, samodzielnych bądź dzielonych ze współlokatorami, oraz zaoferowania im w tym celu pomocy ekonomicznej przeznaczonej na eliminację barier dla mobilności w domu, która to pomoc powinna być również dostępna dla osób mieszkających w lokalach wynajmowanych; wobec tego ponownie podkreśla potrzebę zapewnienia osobom niepełnosprawnym szerszego dostępu do godnych warunków życia zarówno w zakresie warunków mieszkaniowych, jak i zdolności do przemieszczania się, dostępu do usług użyteczności publicznej i uczestnictwa w życiu publicznym;

14. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ułatwienia korzystania kobietom i dziewczętom o ograniczonej sprawności ruchowej oraz kobietom i dziewczętom niepełnosprawnym z infrastruktury transportowej, pojazdów, kanałów informacyjnych i rezerwacyjnych bez barier; stwierdza, że kobiety niepełnosprawne stanowią większość osób niepełnosprawnych korzystających z transportu publicznego; podkreśla wobec tego, że kwestią fundamentalną staje się uwzględnianie aspektów związanych z niepełnosprawnością i płcią podczas planowania, wdrażania i oceny polityki transportowej w celu zapewnienia równości szans i niedyskryminacji kobiet niepełnosprawnych; wobec powyższego zaleca angażowanie ich jako konsultantów ds. polityki transportowej, gdyż dysponują odpowiednim doświadczeniem w tej dziedzinie;

15. wskazuje, że konieczne jest również zapewnienie dostępności mediów społecznościowych i internetu, np. czytelności wszystkich publicznych stron internetowych dla osób z upośledzeniem wzroku, a dostosowania powinny obejmować również inne, niedotyczące wzroku rodzaje niepełnosprawności, np. polegać na przystosowaniu bardzo złożonych treści do potrzeb osób niepełnosprawnych intelektualnie i załączaniu nagrań wideo z tłumaczeniem treści na język migowy itp., tak aby możliwe było ich zrozumienie; wyraża zaniepokojenie brakiem pełnego dostępu obywateli do organów państwowych i aplikacji w zakresie e-rządzenia; utrzymuje, że wszyscy niepełnosprawni, w tym również niedośłyszące osoby starsze, których liczba i odsetek w społeczeństwie rośnie (zgodnie z szacunkami WTO), muszą mieć dostęp do umiejętności cyfrowych; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący dyrektywy w sprawie dostępności stron internetowych instytucji sektora publicznego;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

16. podkreśla, że uczestnictwo demokratyczne jest częścią praw podstawowych i obywatelskich kobiet niepełnosprawnych i że konieczne jest jego ułatwienie i zagwarantowanie; wzywa zatem państwa członkowskie i wszystkie właściwe organy publiczne do zapewnienia odpowiednio dostosowanych ułatwień i do umożliwienia kobietom aktywnego zaangażowania i uczestnictwa;

17. przypomina, że konwencja ONZ promuje model praw człowieka polegający na wsparciu procesu decyzyjnego, oparty na równości i przyrodzonej godności wszystkich osób, zamiast przestarzałego systemu delegowania procesu decyzyjnego; wzywa zatem państwa członkowskie do ułatwiania reprezentacji kobiet niepełnosprawnych w procesach decyzyjnych w celu zadbania o ich interesy i ochronę przysługujących im praw;

18. uważa, że kobiety i dziewczęta niepełnosprawne mają prawo w miarę możliwości decydować o własnym życiu i potrzebach, że należy ich wysłuchiwać, konsultować się z nimi i aktywnie zachęcać je do jak największej niezależności, a także podkreśla, że prawa te powinny być również gwarantowane w specjalistycznych instytucjach w zwykłym kontekście życiowym; podkreśla, że pomoc osobista jest sposobem na niezależność życiową, wobec czego należy ją ułatwiać i propagować w przypadku kobiet niepełnosprawnych w ramach wsparcia w placówkach edukacyjnych i instytucjach szkolenia zawodowego, w miejscach pracy, w rodzinie, a także w okresie ciąży i macierzyństwa;

19. przypomina, że na każdym etapie życia kobiety pojawiają się nie tylko szanse, lecz także obowiązki i w tym sensie wiele kobiet musi znieść nieproporcjonalne obciążenia w kontekście ciąży i macierzyństwa, gdy muszą mierzyć się z negatywnymi konsekwencjami ciąży, w szczególności gdy ojcowie ani nie wywiązują się ze swoich obowiązków, ani nie dbają o dobro i los swoich dzieci, ponieważ opuszczają rodzinę, podczas gdy w rodzinie rodzice powinni mieć takie same obowiązki, jeżeli wcześniej nie uzgodnili innego ich podziału;

20. zdecydowanie stwierdza, że aby kobiety i dziewczęta niepełnosprawne mogły podejmować samodzielne decyzje, muszą być informowane o swoich prawach; informacje te powinny być przekazywane w sposób ogólnodostępny i zrozumiały dla zainteresowanych, z uwzględnieniem różnych kanałów, środków i formatów komunikacji zgodnych z ich wyborem, a także – w odpowiednich przypadkach – stopniem niepełnosprawności intelektualnej;

21. zauważa, że aby zwłaszcza kobiety i dziewczęta niepełnosprawne otrzymywały odpowiednią opiekę, w sektorze medycznym potrzebne są ciągle, trwające przez cały okres aktywności zawodowej konkretne szkolenia w zakresie chorób i niepełnosprawności psychicznych w celu ich lepszego rozpoznawania oraz kierowania pacjentów dotkniętych tymi chorobami do specjalistycznych i wykwalifikowanych w tej dziedzinie służb medycznych; wzywa zatem państwa członkowskie do zadbania o specjalistyczne szkolenia dla wszystkich pracowników mających do czynienia z osobami niepełnosprawnymi oraz podkreśla, że w trakcie szkolenia personel medyczny i szkoleniowy powinien poszerzać swoją wiedzę na temat wszystkich niepełnosprawności, z których wiele pozostaje mało znanych mimo ich częstego występowania;

22. zauważa, że system edukacji oraz szkoleń zawodowych dla osób niepełnosprawnych funkcjonuje w niektórych państwach członkowskich oddzielnie i w stopniu niewystarczającym; podkreśla znaczenie integracji kobiet niepełnosprawnych w standardowych systemach edukacji i systemach zawodowych, o ile dany rodzaj niepełnosprawności umożliwia taką integrację;

23. podkreśla potrzebę wspierania migrujących niepełnosprawnych dziewcząt i kobiet, aby umożliwić im rozwijanie umiejętności i potencjału podczas szkoleń zawodowych, a także zdobycie odpowiedniego zatrudnienia;

24. zauważa, że różne etapy życia kobiety – w tym okres ciąży – wiążą się z konkretnymi wyzwaniami, z którymi należy sobie radzić, a kiedy radzą sobie z nimi kobiety niepełnosprawne, powinny one mieć takie same prawa i szanse jak kobiety sprawne, aby unikać zniechęcania kobiet niepełnosprawnych do zachodzenia w ciążę; ponadto, uwzględniając dodatkowe wyzwania, przed jakimi stają kobiety niepełnosprawne, podkreśla, że powinny one mieć prawo do przedłużonego urlopu macierzyńskiego w celu przystosowania się do nowej sytuacji i prawidłowego rozwoju życia rodzinnego; zauważa, że przymusowa sterylizacja i aborcja to formy przemocy wobec kobiet, które są nieludzkim i poniżającym sposobem traktowania, który państwa członkowskie muszą wyeliminować i zdecydowanie potępiać;

25. podkreśla, że kobietom i dziewczętom niepełnosprawnym należy stworzyć takie same możliwości swobodnego korzystania z własnej seksualności, jakie mają osoby sprawne i uważa, że kobiety niepełnosprawne muszą mieć możliwość życia i realizowania własnych pragnień posiadania – lub nieposiadania – dzieci, podobnie jak kobiety sprawne; podkreśla, że aby dziewczęta, nastolatki i kobiety niepełnosprawne odpowiadały za swoją seksualność, muszą mieć dostęp do edukacji seksualnej w wydaniu zawodowych ekspertów w tej dziedzinie, na przykład wychowawców lokalnych publicznych służb społecznych, oraz – w odpowiednich przypadkach – przystosowanej do stopnia niepełnosprawności intelektualnej kobiety

Środa, 11 grudnia 2013 r.

lub dziewczynki; kobiety i dziewczęta niepełnosprawne muszą poznać i zrozumieć wiedzę dotyczącą funkcjonowania organizmu (jak zachodzi się w ciążę i jak można jej zapobiegać), sposobów przeciwstawienia się praktykom seksualnym niezgodnym z ich wolą, zapobiegania chorobom przenoszonym drogą płciową itp.; podkreśla rolę zapewnienia specjalistycznego wsparcia zarówno dla nich samych, jak i dla ich rodzin, aby mogły w pełni cieszyć się macierzyństwem, przy jednoczesnym zagwarantowaniu wsparcia w zakresie opieki nad ich dziećmi; zwraca uwagę, aby państwa członkowskie w szczególności sposób uwzględniły w tym przypadku potrzeby kobiet niepełnosprawnych umysłowo;

26. uważa, że dla kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych istotne znaczenie ma pełny dostęp do opieki medycznej zaspokajającej ich szczególne potrzeby, w tym do konsultacji ginekologicznych, badań lekarskich, dotyczących również planowania rodziny oraz dostosowanego wsparcia podczas ciąży; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniego dostępu do tych usług o wysokiej jakości za pośrednictwem krajowych systemów publicznej opieki zdrowotnej;

27. wskazuje znaczenie eliminowania uprzedzeń, negatywnych poglądów i społecznej stygmatyzacji oraz zachęcania do akceptacji społecznej, zaangażowania społecznego, poszanowania i tolerancji oraz do zwrócenia uwagi na wartość różnorodności ludzi; zachęca zwłaszcza państwa członkowskie do prowadzenia kampanii uświadamiających;

28. podkreśla, że przemoc wobec kobiet i przemoc seksualna to poważne naruszenie praw podstawowych; w związku z ich nader słabą pozycją społeczną podkreśla konieczność ochrony kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych przebywających w domach pomocy społecznej i szpitalach przed napaścią na tle seksualnym i innymi formami złego traktowania fizycznego, którego kobiety mogą być ofiarami, oraz z zaniepokojeniem wskazuje na brak danych dotyczących tego niepokojącego zjawiska; zwraca się do państw członkowskich o zbadanie skali tego problemu poprzez zachęcenie kobiet niepełnosprawnych będących ofiarami przemocy do przerwania milczenia; zachęca do zgromadzenia odpowiednich danych w poufny sposób, aby przedsięwziąć stosowne środki w celu rozwiązania tego problemu; wzywa Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn do przeprowadzenia ekspertyz dotyczących przemocy wobec kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych;

29. wzywa państwa członkowskie do zapobiegania molestowaniu w miejscu pracy dzięki skutecznym procedurom w przypadku molestowania zgodnie z dyrektywą 2000/78/WE, aby zmniejszyć dużą liczbę gwałtów i przypadków molestowania seksualnego oraz przemocy seksualnej i przymusowych sterylizacji, zwłaszcza w dużych instytucjach;

30. podkreśla, że w wielu krajach rozwijających się wciąż istnieją znaczne bariery uniemożliwiające ucieczkę przed przemocą i zgłaszanie tego rodzaju przestępstw oraz ograniczające dostęp do organów sądowych i służb socjalnych;

31. wzywa UE i państwa członkowskie do podejmowania wszelkich odpowiednich działań ustawodawczych, administracyjnych, społecznych i edukacyjnych w celu ochrony kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych zarówno w warunkach domowych, jak i poza domem przed wszelkimi rodzajami wykorzystywania, przemocy i nadużyć oraz do ułatwienia im dostępu do wymiaru sprawiedliwości poprzez zapewnianie odpowiedniego wsparcia i pomocy w ramach społeczności przy uwzględnieniu ich specyficznych potrzeb, w tym odpowiednich urzędów, aby uniknąć izolacji i zamknięcia w domu; uważa, że ponadto wszystkie takie usługi i programy powinny być ściśle monitorowane przez niezależne organy; ubolewa, że w europejskich i krajowych przepisach dotyczących zapobiegania wykorzystywaniu, przemocy i złemu traktowaniu zazwyczaj nie uwzględnia się czynnika niepełnosprawności;

32. wzywa Komisję do wdrożenia kompleksowej strategii zwalczania przemocy wobec kobiet, zgodnie z wnioskiem Parlamentu przedstawionym w kilku rezolucjach, a ostatnio w swojej rezolucji z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie priorytetów oraz zarysu ram nowej polityki UE w dziedzinie walki z przemocą wobec kobiet⁽¹⁾; ponownie stwierdza, że Komisja musi przedstawić instrument ustawodawczy dotyczący prawa karnego, aby zwalczać przemoc ze względu na płeć, w tym chronić prawa kobiet niepełnosprawnych w przypadku wykorzystywania seksualnego i przemocy w miejscach publicznych i w domu;

33. zdecydowanie stwierdza, że należy zagwarantować kobietom niepełnosprawnym skuteczny, pozbawiony barier, łatwy i bezpieczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz możliwość korzystania na każdym etapie procesu z systemów i technologii wsparcia komunikacji zgodnych ze swoim wyborem, w tym z obecności tłumacza języka migowego lub przewodnika-tłumacza osób głuchoniewidomych w celu zagwarantowania poprawnej komunikacji z funkcjonariuszami policji i wymiaru sprawiedliwości; podkreśla, że biorąc pod uwagę wysoki stopień zależności wielu kobiet niepełnosprawnych od osób zapewniających im opiekę, które w licznych przypadkach są jednocześnie sprawcami

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 26.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

przemocy i wykorzystywania, należy zapewnić niezależne formy komunikacji z kobietami niepełnosprawnymi będącymi ofiarami przemocy w celu umożliwienia im złożenia doniesienia i natychmiastowego umieszczenia w ośrodkach całodobowej opieki, na okres przejściowy, do czasu sądowego rozstrzygnięcia sprawy; proponuje wprowadzenie w ramach postępowania procesowego procedur konkretnie dopasowanych do potrzeb kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych, łącznie z zapewnieniem pomocy organizacji pozarządowych; podkreśla, że żadne bariery nie mogą utrudniać dostępu kobiet niepełnosprawnych do środków prawnych; wskazuje przy tym na potrzebę przedsięwzięcia skutecznych środków w celu zapewnienia kobietom niepełnosprawnym dostępu do wsparcia, jakiego mogą potrzebować, korzystając ze swojej zdolności prawnej, wsparcie to – o ile będzie wymagane – powinno być dostosowane do indywidualnych potrzeb i zdolności oraz służyć podejmowaniu decyzji dotyczących praw obywatelskich i politycznych; wskazuje również na potrzebę zapewnienia odpowiednich i skutecznych środków ochronnych w celu zapobiegania niegodziwemu traktowaniu kobiet niepełnosprawnych przez osoby trzecie lub instytucje podczas korzystania przez te kobiety ze swojej zdolności prawnej, środków takich jak bezstronne oceny rzeczywistych potrzeb przeprowadzane przez niezależnych, uprawnionych ekspertów oraz okresowe przeglądy zastosowanych działań;

34. podkreśla, że konieczne jest analizowanie każdej zgody na sterylizację udzielonej przez kobietę niepełnosprawną przez bezstronną osobę trzecią odpowiedzialną za sprawdzenie, czy decyzję podjęto uczciwie i dobrowolnie, a w razie braku poważnych wskazań medycznych – czy nastąpiło to bez przymusu; ponadto podkreśla, że nigdy nie należy podawać środków antykoncepcyjnych ani przerywać ciąży, nawet w granicach prawa, wbrew woli kobiety lub dziewczynki niepełnosprawnej; uważa, że kobiety i dziewczęta niepełnosprawne powinny mieć prawo do wyrażenia świadomej zgody i zrozumienia wszelkich procedur medycznych; jest zdania, że jeżeli kobieta lub dziewczynka niepełnosprawna nie jest w stanie wyrazić zgody, zgoda ta powinna zawsze opierać się na poszanowaniu praw człowieka; wzywa państwa członkowskie do zapobiegania przymusowej sterylizacji kobiet niepełnosprawnych oraz do potępienia tego procederu;

35. zauważa, że do opisywania upośledzeń fizycznych i niepełnosprawności stosuje się różną terminologię oraz że należy skupić się na niepełnosprawności a nie na upośledzeniach z medycznego punktu widzenia, zgodnie z podejściem przyjętym w Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych i stosowanym przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości; podkreśla, że pracodawcy powinni koncentrować się na umiejętnościach i zdolnościach niepełnosprawnych pracowników lub kandydatów;

36. zwraca się do państw członkowskich o ułatwianie i zapewnianie kobietom i dziewczętom niepełnosprawnym dostępu do wszelkich form kształcenia formalnego i nieformalnego oraz do możliwości uczenia się przez całe życie, a także dostępu do rynku pracy, gdyż należy je zachęcać do podejmowania studiów i do korzystania z nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych, a także wspierać i zachęcać do uzyskania dostępu do rynku pracy, przy czym podkreśla również, że określone talenty, poglądy i doświadczenia mogą znacząco wzbogacić środowisko pracy; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia przeszkolenia i informacji nauczycielom, instruktorom, pracownikom sektora administracji publicznej oraz pracodawcom, aby wdrażali procesy integracji społecznej mające na celu wykorzystanie potencjału oraz atutów kobiet niepełnosprawnych; proponuje wykorzystanie Europejskiego Funduszu Społecznego jako skutecznego instrumentu podnoszenia poziomu życia i włączenia kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych we wszystkie obszary życia, na przykład w dostęp do rynku pracy, a także ograniczania bezrobocia osób młodych i ubóstwa;

37. wzywa państwa członkowskie do przeprowadzenia przeglądu ram legislacyjnych i politycznych w zakresie uczestnictwa kobiet niepełnosprawnych oraz kobiet niepełnosprawnych intelektualnie i upośledzonych umysłowo w rynku pracy; podkreśla potrzebę przyjęcia aktywnych środków polityki rynku pracy dla kobiet niepełnosprawnych, umożliwiających wybór np. elastycznej umowy o pracę, pracy w niepełnym lub pełnym wymiarze godzin, a także potrzebę rozważenia możliwości stymulowania małych i średnich przedsiębiorstw poprzez zachęty finansowe i inne wsparcie na rzecz lepszego godzenia życia zawodowego i prywatnego; podkreśla, że kobiety niepełnosprawne powinny mieć równy dostęp do finansowania tworzenia małych przedsiębiorstw i innych form samozatrudnienia, a także prawo wyboru między różnymi formami zatrudnienia; zachęca państwa członkowskie do korzystania z najlepszych praktyk europejskich; wzywa pracodawców do odpowiedniego dostosowywania miejsc pracy i warunków pracy, aby bardziej skoncentrować się na zachęcaniu osób niepełnosprawnych do pracy i na aktywnym włączaniu ich w rynek pracy, przy czym należy umożliwić rozpatrywanie indywidualnych spraw związanych z dyskryminacją w sądach pracy zgodnie z art. 5 dyrektywy 2000/78/WE;

38. zwraca uwagę, że obecnym systemom kształcenia i szkolenia zawodowego zazwyczaj nie udaje się obniżyć wysokiego wskaźnika wczesnego kończenia nauki wśród osób niepełnosprawnych, wobec czego zachęca państwa członkowskie do poświęcenia szczególnej uwagi dzieciom niepełnosprawnym i dzieciom specjalnej troski w kontekście edukacyjnym, aby poprawić ich integrację społeczną i przyczynić się do obniżenia wskaźnika wczesnego kończenia nauki do poziomu poniżej 10 %;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

39. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania odpowiedniego finansowania i wsparcia dla stowarzyszeń i organizacji zrzeszających osoby niepełnosprawne, stanowiących podstawowe instytucje promujące prawa osób niepełnosprawnych, oraz do dowartościowania ich działalności obywatelskiej opartej na uczestnictwie w społeczeństwie;

40. wzywa państwa członkowskie do udzielenia odpowiedniego, specjalistycznego wsparcia rodzinom kobiet niepełnosprawnych poprzez zapewnienie szkoleń i pomocy opiekunom na wielu szczeblach, a także do powołania instytucji ich wspierających, umożliwiających czasową opiekę nad osobami niepełnosprawnymi, udzielaną wówczas, jeżeli w danej rodzinie wystąpi taka konieczność;

41. podkreśla istniejące nierówności w infrastrukturze państw członkowskich przeznaczonej dla osób niepełnosprawnych oraz konieczność zapewnienia niepełnosprawnym kobietom i dziewczętom możliwości swobodnego przemieszczania się w całej UE, a także zwraca uwagę, że państwo członkowskie będące celem podróży powinno zaspokajać wszystkie szczególne potrzeby, do jakich ma prawo kobieta niepełnosprawna, na równych zasadach z miejscowymi osobami niepełnosprawnymi;

42. wyraża ubolewanie, że Rada nie zakończyła jeszcze prac nad projektem dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną, wbrew stanowisku Parlamentu z 2009 r.; wzywa Radę do zapewnienia przyjęcia tej dyrektywy do końca bieżącej kadencji Parlamentu;

43. zdecydowanie stwierdza, że osoby niepełnosprawne, zwłaszcza kobiety, są szczególnie narażone na znalezienie się w sytuacji ubóstwa (według OECD prawie jedna na cztery osoby niepełnosprawne żyje w ubóstwie); wzywa państwa członkowskie do podjęcia odpowiednich środków w celu ochrony kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych przed ubóstwem oraz zagwarantowania im zasiłków i praw z racji niepełnosprawności, a także dostępu do usług socjalnych i zdrowotnych poprzez opracowanie odpowiednich krajowych programów i zapewnienie ich skutecznego wdrażania poprzez stałe monitorowanie i ciągłą ocenę; zaznacza, że ryzyko ubóstwa i bezrobocia jest szczególnie wysokie w przypadku matek samotnie wychowujących dzieci niepełnosprawne; zwraca uwagę, że promowanie równości płci i równych szans, a także walka z dyskryminacją, której ofiarami są dzieci niepełnosprawne i ich rodziny, to narzędzia służące zwalczaniu stygmatyzacji, ubóstwa i wykluczenia społecznego, a współzależności występujące między niepełnosprawnością, płcią i ubóstwem należy uwzględniać we wszystkich strategiach politycznych, aby przeciwdziałać ubóstwu i wykluczeniu społecznemu;

44. wzywa, by publiczne systemy opieki zdrowotnej identyfikowały i kwalifikowały grupy osób w sytuacji szczególnego ryzyka jako użytkowników o specjalnych potrzebach oraz były wyposażone w środki i jednostki referencyjne w zakresie prawidłowego udzielania pomocy;

45. wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na kobiety starsze, często samotne i dotknięte rozwijającymi się chorobami skutkującymi niepełnosprawnością, przez wprowadzenie programów prewencyjnych i działań wspomagających;

46. podkreśla, że w wielu krajach wprowadzenie środków oszczędnościowych spowodowało ograniczenie podstawowych świadczeń i usług i że kobiety niepełnosprawne są grupą szczególnie narażoną na skutki tej sytuacji; podkreśla również, że obniżanie środków dla osób niepełnosprawnych i ich opiekunów, którymi często są kobiety, negatywnie wpłynie na zaspokajanie potrzeb edukacyjnych, społecznych i ekonomicznych kobiet pełniących obowiązki rodzinne; wobec tego wzywa państwa członkowskie do przyjęcia środków mających na celu usunięcie wszelkich przeszkód, które utrudniają świadczenie poprawnie funkcjonujących, łatwo dostępnych, wysokiej jakości i przystępnych cenowo usług dla kobiet niepełnosprawnych;

47. zauważa brak wysokiej jakości, łatwo dostępnych i przystępnych cenowo usług pomocy i opieki nad osobami niepełnosprawnymi w większości państw członkowskich oraz nierównomierne obciążenie obowiązkami opieki między kobietami a mężczyznami, co ma bezpośredni, negatywny wpływ na możliwość uczestnictwa kobiet we wszystkich aspektach życia społecznego, gospodarczego, kulturalnego i politycznego; w związku z tym należa, aby zwrócić szczególną uwagę na osoby zajmujące się osobami niepełnosprawnymi, często kobiety, oraz uwzględnić ich zaangażowanie w doświadczeniu zawodowym, a także podkreśla potrzebę zachęcenia państw członkowskich, by w ramach swoich systemów ubezpieczeń społecznych i w momencie osiągnięcia przez obywatela wieku emerytalnego uznawały poświęcenie i nieodpłatną pracę opiekunów osób niepełnosprawnych, którymi w większości przypadków są kobiety; zdecydowanie stwierdza, że należy zwrócić szczególną uwagę na te kobiety, aby otrzymywały odpowiednią płacę i emeryturę; wzywa zatem Komisję do przedstawiania wniosku ustawodawczego w sprawie urlopu dla opiekunów (lub urlopu opiekuńczego), dzięki któremu można by brać urlop, aby zająć się chorym, niepełnosprawnym lub upośledzonym członkiem rodziny lub pozostać zatrudnionym na czas urlopu, aby zadbać o członków rodziny na utrzymaniu;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

48. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o opracowanie zakrojonych na szeroką skalę kampanii uświadamiających w celu zwiększenia widoczności kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych i podkreśla cenną rolę, którą w budowaniu pozytywnego wizerunku kobiet niepełnosprawnych i zachęcaniu ich do dochodzenia swoich praw mogą odegrać środki masowego przekazu i internet;

49. uważa, że kwestią fundamentalną jest zagwarantowanie przez państwa członkowskie równości kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych wobec prawa, a także równej ochrony prawnej i korzystania z owej równości bez jakiegokolwiek dyskryminacji; jest zdania, że należy zabronić wszelkiej dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność i płeć, pamiętając, że zbieg tych dwóch okoliczności daje efekt potęgujący, jeśli chodzi o brak równości;

50. wzywa Komisję do większego uwzględnienia problematyki płci podczas dokonywania przeglądu śródkresowego europejskiej strategii w sprawie niepełnosprawności 2010–2020 i opracowywaniu związanego z nią wykazu działań na lata 2015–2020;

51. przypomina, że w unijną politykę na rzecz niepełnosprawności powinna od początku być wpisana zasada równości płci, co ma zapobiec utrzymywaniu się, i pogłębianiu w trakcie jej wdrażania, wcześniej istniejących nierówności; podkreśla potrzebę ustalenia wskaźników ujmujących perspektywę płci łącznie z niepełnosprawnością; uważa, że brak wskaźników utrudnia właściwe poznanie rzeczywistości, z jaką mają do czynienia kobiety niepełnosprawne; wzywa Komisję do tego, by opracowując w przyszłości analizy dotyczące kwestii kobiet i niepełnosprawności, zaprosiła do współpracy same kobiety i dziewczęta niepełnosprawne;

52. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do przyjęcia horyzontalnej dyrektywy dotyczącej przeciwdziałania dyskryminacji mającej na celu usunięcie we wszystkich obszarach leżących w kompetencjach UE barier, które uniemożliwiają osobom niepełnosprawnym, w szczególności kobietom i dziewczętom niepełnosprawnym, osiągnięcie ich pełnego potencjału w zakresie uczestnictwa w życiu społecznym i niezależności;

53. zwraca się do państw członkowskich o wsparcie dobrowolnych inicjatyw wspierających różnorodność ludzi i zapewnienie odpowiedniego finansowania organizacjom pozarządowym zajmującym się tą kwestią;

54. wzywa Komisję i państwa członkowskie do gromadzenia wyczerpujących i wiarygodnych danych statystycznych z podziałem na płeć i z myślą o ukierunkowanych badaniach na temat rzeczywistej sytuacji osób niepełnosprawnych, gdyż jest to niezbędne, aby w efektywny sposób kształtować politykę, w której ma być rozwiązany problem dyskryminacji krzyżowej obejmującej płeć, niepełnosprawność i przemoc; uważa, że gromadzenie takich danych powinno się odbywać przy współudziale kobiet niepełnosprawnych; uważa również, że istnieje potrzeba brania pod uwagę perspektywy płci we wszystkich badaniach dotyczących osób niepełnosprawnych, a także perspektywy niepełnosprawności w badaniach dotyczących kobiet i dziewcząt;

55. podkreśla, że różnorodność wzbogaca społeczeństwo;

56. zauważa, że godność człowieka jest nienaruszalna i musi być szanowana oraz chroniona;

57. podkreśla, jak ważne jest zastosowanie podejścia uwzględniającego różnicę płci do kwestii niepełnosprawności w agendzie rozwoju na okres po 2015 r.;

58. wzywa Komisję oraz Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do uwzględniania w skoordynowany sposób kwestii niepełnosprawności w polityce rozwojowej i projektach dotyczących rozwoju oraz do promowania kompleksowej strategii ograniczania ubóstwa w programach geograficznych dla kobiet niepełnosprawnych, z myślą o uwolnieniu ich potencjału gospodarczego; podkreśla, że reforma rolna musi zapewniać równouprawnienie płci w kwestii własności gruntów, w tym dla kobiet niepełnosprawnych;

59. zwraca się do Komisji oraz ESDZ o wdrożenie mechanizmu monitorującego celem oceny wpływu ich strategii politycznych na sytuację kobiet niepełnosprawnych na szczeblu krajowym; wzywa UE do wsparcia działań krajów partnerskich dotyczących opracowywania i wdrażania przepisów dotyczących zatrudnienia zgodnie z postanowieniami Komitetu do spraw Praw Osób Niepełnosprawnych i konwencją MOP nr 159;

60. wzywa Komisję do wspierania inicjatyw mających na celu zwiększenie zdolności zainteresowanych stron w zakresie skutecznej realizacji międzynarodowych zobowiązań na rzecz rozwoju z włączeniem niepełnosprawności zgodnie z celami Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych; zachęca UE do wspierania udziału organizacji działających na rzecz osób niepełnosprawnych w procesach decyzyjnych na szczeblu międzynarodowym i krajowym;

61. zauważa, że sytuacje zagrożeń i kryzysy humanitarne pogarszają warunki bezpieczeństwa i ochrony kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych zmniejszając znacząco ich szanse przeżycia; podkreśla, że kobiety i dziewczęta niepełnosprawne znajdują się w położeniu większej bezbronności niż inne osoby, zarówno przed, w trakcie, jak i po zaistnieniu sytuacji zagrożenia, takich jak konflikty zbrojne, okupacja terytoriów, klęski żywiołowe i kryzysy humanitarne; nalega na potrzebę uczulenia krajowych i międzynarodowych organizacji odpowiedzialnych za zdrowie publiczne, by przygotowując się do sytuacji kryzysowych oraz udzielając pomocy kryzysowej lub humanitarnej, zwracały uwagę na

Środa, 11 grudnia 2013 r.

prawa i szczególne potrzeby kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych, a także na potrzebę dysponowania zasobami ludzkimi i materialnymi zapewniającymi powszechny dostęp i równość szans dla kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych w sytuacjach zagrożenia i kryzysowych, co pozwoli uniknąć nieudzielenia pomocy lub niewłaściwego jej udzielenia;

62. podkreśla, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny uznać znaczenie promowania współpracy międzynarodowej w celu wsparcia krajowych wysiłków na rzecz urzeczywistnienia prawa kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych do korzystania w pełni i na warunkach równości ze wszystkich swoich praw i wolności podstawowych; nalega, by programy współpracy międzynarodowej obejmowały także kobiety i dziewczęta niepełnosprawne, w związku z czym konieczne jest bezpośrednie zaangażowanie organizacji przedstawicielskich (mieszanych bądź kobiecych) w planowanie, wdrażanie, monitorowanie i ocenę polityki współpracy prowadzonej na szczeblu lokalnym, krajowym, unijnym lub międzynarodowym, poprzez wymianę i rozpowszechnianie informacji, doświadczeń, programów kształcenia i najlepszych praktyk;

63. podkreśla, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny promować włączanie do swoich strategii politycznych, programów i projektów współpracy rozwojowej aspektu płci i niepełnosprawności jako kwestii przekrojowej, gwarantując w ten sposób opracowanie szczegółowych projektów wspierających równość szans dla osób niepełnosprawnych, w szczególności kobiet i dziewcząt; podkreśla, że Komisja, Parlament Europejski, Organizacja Narodów Zjednoczonych, wyspecjalizowane organizacje i pozostałe międzynarodowe, krajowe i lokalne organizacje pomocowe powinny umieścić finansowanie programów skierowanych do kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych wśród swoich priorytetów oraz przeznaczać fundusze na ten cel w swoich programach ogólnych, a także przeznaczać fundusze na programy lub ich części przeznaczone dla kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych; uważa, że UE powinna uwzględnić kwestię praw kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych we współpracy dwustronnej i współpracy z państwami trzecimi, a w dłuższej perspektywie czasowej z samorządami terytorialnymi poprzez bezpośrednie wsparcie ekonomiczne w ramach swojej wielostronnej polityki współpracy rozwojowej, wsparcie ekonomiczne dla organizacji międzynarodowych, współfinansowanie organizacji pozarządowych z Unii Europejskiej i innych części świata, a także politykę związaną z pomocą humanitarną;

64. nalega na koniczność wsparcia aktywnego uczestnictwa kobiet niepełnosprawnych w europejskich organizacjach przedstawicielskich (szczególnie Europejskim Forum Niepełnosprawności, Europejskim Lobby Kobiet i należących do niego organizacjach krajowych), w monitorowaniu traktatów międzynarodowych dotyczących praw człowieka, poprzez przekazywanie istotnych informacji w sprawozdaniach alternatywnych, w których zdaje się przekrojową relację z sytuacji kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych w zakresie ich praw i wolności podstawowych;

65. uważa, że istnieje potrzeba zadbania o to, by w swoich sprawozdaniach okresowych z realizacji traktatów dotyczących praw człowieka Unia Europejska i jej państwa członkowskie zamieszczały informacje na temat kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych, w kontekście każdego z ich praw, opisywały bieżącą sytuację prawną i faktyczną, a także informowały o działaniach podjętych w celu poprawy ich sytuacji i o napotkanych trudnościach i przeszkodach, w szczególności na obszarach wiejskich; jest zdania, że praktyka ta powinna być rozciągnięta na wszystkie instytucje zajmujące się obroną praw człowieka, zarówno w obrębie Unii Europejskiej, jak i poszczególnych państw, w tym organizacje reprezentujące osoby niepełnosprawne i ich rodziny, kobiety w ogóle i kobiety niepełnosprawne;

66. uważa, że jednym z podstawowych wyzwań stojących na drodze do zmiany sytuacji kobiet i dziewcząt niepełnosprawnych jest włączenie kwestii niepełnosprawności do wszystkich programów, działań i strategii politycznych na rzecz równości płci oraz zaplanowanie i wdrożenie pozytywnych działań w celu umożliwienia im rozwoju, zważywszy na ich niekorzystną sytuację;

67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Radzie Europy i sekretarzowi generalnemu ONZ.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0580

Europejski plan działania na rzecz sektora detalicznego niosący korzyści wszystkim uczestnikom

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie europejskiego planu działania na rzecz sektora detalicznego przynoszącego korzyści wszystkim stronom (2013/2093(INI))

(2016/C 468/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 stycznia 2013 r. pt. „Utworzenie europejskiego planu działania na rzecz sektora detalicznego” (COM(2013)0036),
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 31 stycznia 2013 r. w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw produktów spożywczych i niespożywczych między przedsiębiorstwami (COM(2013)0037),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 5 lipca 2010 r. pt. „Nadzór nad rynkiem handlu i dystrybucji »W kierunku bardziej wydajnego i sprawiedliwego wewnętrznego rynku handlu i dystrybucji w perspektywie roku 2020«” (COM(2010)0355),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie wydajniejszego i bardziej sprawiedliwego rynku detalicznego ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 maja 2012 r. pt. „Europejski program na rzecz konsumentów – Zwiększanie zaufania i pobudzanie wzrostu gospodarczego” (COM(2012)0225),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie nowego europejskiego programu na rzecz konsumentów ⁽²⁾,
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z 29 maja 2012 r. pt. „Tablica wyników dla rynków konsumenckich – konsumenci na rynku wewnętrznym jak w domu: Monitorowanie integracji wewnętrznego rynku detalicznego oraz analiza porównawcza otoczenia konsumenta w państwach członkowskich” (SWD(2012)0165),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 listopada 2012 r. pt. „Ochrona przedsiębiorstw przed wprowadzającymi w błąd praktykami marketingowymi i zapewnienie skutecznego wykonania: przegląd dyrektywy 2006/114/WE dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej” (COM(2012)0702),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2013 r. w sprawie nieuczciwych praktyk reklamowych ⁽³⁾,
- uwzględniając prace Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności oraz platformy ekspertów ds. praktyk w zakresie umów zawieranych między przedsiębiorstwami,
- uwzględniając dokument konsultacyjny Komisji z dnia 4 lipca 2013 r. pt. „Konsultacje partnerów społecznych na podstawie art. 154 TFUE w sprawie poprawy współpracy w ramach UE w zakresie zapobiegania i powstrzymywania pracy nierejestrowanej” (ang. „Consultation of Social Partners under Article 154 TFEU on enhancing EU cooperation in the prevention and deterrence of undeclared work”) (C(2013)4145),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 października 2009 r. pt. „Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie” (COM(2009)0591),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie sprawiedliwego wynagrodzenia dla rolników: poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 9.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0239.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0436.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 22.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 19 lutego 2008 r. w sprawie zbadania przypadków nadużywania władzy przez duże supermarkety prowadzące działalność w Unii Europejskiej oraz przeciwdziałania im ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 stycznia 2012 r. pt. „Spójne ramy na rzecz wzmocnienia zaufania na jednolitym rynku cyfrowym handlu elektronicznego i usług online” (COM(2011)0942),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. ⁽²⁾ oraz z dnia 4 lipca 2013 r. ⁽³⁾ w sprawie stworzenia jednolitego rynku cyfrowego,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 lipca 2013 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Utworzenie europejskiego planu działania na rzecz sektora detalicznego” ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2013 r. w sprawie zielonej księgi Komisji w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych w łańcuchu dostaw produktów spożywczych i niespożywczych między przedsiębiorstwami ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych ⁽⁷⁾ oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej ⁽⁹⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych ⁽¹⁰⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego ⁽¹¹⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0374/2013),
- A. mając na uwadze, że znaczenie rynku detalicznego jest nie do przecenienia, gdyż jest on źródłem 11 % unijnego PKB i 15 % wszystkich miejsc pracy w UE, zarówno jeżeli chodzi o pracowników wykwalifikowanych, jak i niewykwalifikowanych, a także współtworzy tkankę społeczną;
- B. mając na uwadze, że strategiczne znaczenie sektora detalicznego musi być uznane jako czynnik wzrostu, zatrudnienia, konkurencyjności i innowacji, a także umacniania europejskiego jednolitego rynku;
- C. mając na uwadze, że w społeczeństwie, w którym relacje międzyludzkie w coraz większym stopniu opierają się na kontaktach wirtualnych w internecie, sklepy to nadal miejsca, w których spotyka się innych ludzi, a główne ulice handlowe, centra miast oraz bezpośrednia sprzedaż przez producentów w szczególności tworzą przestrzeń wspólnych doświadczeń i stanowią centralny punkt lokalnej tożsamości, dumy z przynależności do danej społeczności, a także wspólnego dziedzictwa i wspólnych wartości; mając jednak na uwadze, że handel elektroniczny i tradycyjne sklepy nie wykluczają się nawzajem, lecz w istocie uzupełniają;

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 E z 6.8.2009, s. 23.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0468.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0327.

⁽⁴⁾ <http://www.eesc.europa.eu/?i=portal.en.int-opinions.26063>;

⁽⁵⁾ <http://www.eesc.europa.eu/?i=portal.en.int-opinions.26065>;

⁽⁶⁾ Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 48 z 23.2.2011, s. 1.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- D. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy poważnie odbija się na sektorze detalicznym, w szczególności dotycząc małe, niezależne sklepy;
- E. mając na uwadze, że nieuczciwe praktyki handlowe nadal istnieją i wywierają negatywny wpływ na cały łańcuch dostaw, m.in. na rolników i MŚP; mając na uwadze, że nieuczciwe praktyki handlowe wpływają niekorzystnie na interesy konsumentów oraz na wzrost i tworzenie miejsc pracy;
1. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie przez Komisję europejskiego planu działania na rzecz sektora detalicznego;
 2. jest zdania, że w planie działania więcej uwagi należało poświęcić wpływowi obecnego kryzysu finansowego na sektor detaliczny, w szczególności na małe, niezależne sklepy;
 3. z zadowoleniem przyjmuje zamiar utworzenia przez Komisję stałej grupy ds. konkurencyjności w sektorze detalicznym, ale jednocześnie podkreśla znaczenie zapewnienia zrównoważonej reprezentacji, uwzględniającej zarówno dużych, jak i małych detalistów, dostawców, spółdzielnie i konsumentów, grupy interesów środowiskowych i społecznych; wzywa Komisję, by przyjęła całościowe podejście do handlu detalicznego, unikając powielania zadań i dodatkowej biurokracji, oraz by zapewniła spójność i ścisłą koordynację z innymi istniejącymi forami, takimi jak doroczny Okrągły Stół Rynku Detalicznego;
 4. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie przez Komisję eksperckiej grupy wysokiego szczebla ds. innowacji w sektorze detalicznym oraz wzywa Komisję, by rychło dokonała przeglądu przyszłych zaleceń tej grupy, tak by nadal wspierać przedsiębiorczość, zachęcać do innowacji oraz tworzyć miejsca pracy i wzrost w Europie;
 5. popiera organizowany przez Komisję Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów Okrągły Stół Rynku Detalicznego, który stanowi instytucjonalne forum służące utrzymaniu sektora detalicznego na wysokiej pozycji w hierarchii najważniejszych zagadnień politycznych UE, dokonaniu przeglądu postępów w realizacji odnośnych aspektów planu działania w sektorze detalicznym, przedstawianiu sprawozdań z prac stałej grupy ds. konkurencyjności w sektorze detalicznym oraz uaktualnianiu informacji na temat postępów dokonanych w ramach innych istniejących platform i mechanizmów nieformalnego dialogu; zwraca się do stałej grupy ds. konkurencyjności w sektorze detalicznym, aby ściśle współpracowała z Parlamentem Europejskim przy przygotowaniach dorocznego Okrągłego Stołu Rynku Detalicznego;
 6. wzywa państwa członkowskie do niepodejmowania środków w kontekście polityki oszczędnościowej, które podważają zaufanie konsumentów i bezpośrednio godzą w interes sektora detalicznego, takich jak podwyżka VAT, rodzaje i zmiana klasyfikacji produktów lub podwyższenie opłat nakładanych na sklepy; przypomina znaczenie poprawy w dostępie do źródeł finansowania, w szczególności jeżeli chodzi o MŚP prowadzące handel hurtowy i detaliczny; w związku z tym przypomina plan działania Komisji z 2001 r. oraz ostatnie wnioski ustawodawcze mające na celu utrzymanie przepływu kredytowego do MŚP oraz poprawę ich dostępu do rynków kapitałowych;
 7. podkreśla, że państwa członkowskie muszą powstrzymać się od środków dyskryminujących, takich jak przepisy dotyczące handlu i ceł dotyczące tylko określonych sektorów lub modeli biznesu, które zakłócają konkurencję;
 8. potępia fakt, że niektóre państwa członkowskie dyskryminują firmy zagraniczne poprzez tworzenie nowych barier, które utrudniają tym firmom rozpoczęcie działalności w danym państwie członkowskim, co stanowi wyraźne naruszenie zasad rynku wewnętrznego;
 9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do nadania najwyższego priorytetu politycznego sektorowi detalicznemu, który stanowi ważny filar jednolitego rynku, w tym także jednolitego rynku cyfrowego, oraz do usunięcia regulacyjnych, administracyjnych i praktycznych przeszkód w tworzeniu przedsiębiorstw, rozwoju i kontynuacji oraz utrudniających detalistom pełne korzystanie z rynku wewnętrznego; uważa, że przepisy w dziedzinie rynku detalicznego powinny opierać się na faktach, uwzględniając potrzeby sektora, i powinny opierać się w szczególności na zbadaniu i zrozumieniu wpływu ustawodawstwa na małe przedsiębiorstwa;
 10. zwraca się do państw członkowskich, aby transponowały przepisy dotyczące rynku wewnętrznego w sposób spójny i konsekwentny oraz aby w pełni i w prawidłowy sposób wdrażały zasady i przepisy rynku wewnętrznego; podkreśla, że wymogi dotyczące dodatkowych badań i rejestracji, nieuznawanie świadectw i norm, terytorialne ograniczenia dostaw i tym podobne środki są źródłem dodatkowych kosztów dla konsumentów i detalistów, w szczególności dla MŚP, a tym samym pozbawiają Europejczyków możliwości odniesienia pełnych korzyści z jednolitego rynku; ponadto wzywa Komisję, aby w celu poprawy zarządzania stosowała politykę zerowej tolerancji wobec tych państw członkowskich, które niewłaściwie wdrażają zasady jednolitego rynku, o ile to konieczne za pomocą postępowań o naruszenie przepisów oraz przyspieszania tych procedur;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

11. domaga się rozszerzenia zakresu tabeli wyników rynku wewnętrznego, tak aby obejmowała ona wdrożenie dyrektywy usługowej;
12. zachęca federację przedsiębiorstw i stowarzyszenia konsumentów, aby zapewniały zainteresowanym stronom więcej informacji, szkoleń i porad prawnych w zakresie przysługujących tym stronom praw i dostępnych im instrumentów służących rozwiązywaniu problemów, takich jak SOLVIT, oraz aby wspierały wzajemną wymianę najlepszych praktyk;
13. z zadowoleniem przyjmuje zamiar opracowania przez Komisję instrumentów ułatwiających konsumentom dostęp do przejrzystych, zrozumiałych, porównywalnych i wiarygodnych informacji na temat cen, jakości i zrównoważonego charakteru towarów i usług; zachęca Komisję do utworzenia łatwo dostępnej bazy danych, zawierającej wszystkie unijne i krajowe wymogi dotyczące etykietowania; jednocześnie ostrzega przed tworzeniem coraz większej liczby etykiet i ustalaniem coraz większej liczby wymogów dotyczących etykietowania oraz wzywa do uproszczenia, m.in. poprzez połączenie różnych aspektów zrównoważenia w ramach jednej etykiety, zniwelowanie różnic między obowiązkowymi krajowymi wymogami dotyczącymi etykietowania oraz ustanowienie w stosownych przypadkach wspólnych kryteriów/poziomów odniesienia na szczeblu UE;
14. zwraca się do Komisji, by przy monitorowaniu wdrażania planu działania zwracała szczególną uwagę na działania wspierające niezależnych detalistów; zachęca władze lokalne i regionalne do promowania działań mających na celu zapewnienie niezależnym detalistom równego dostępu oraz równych szans, przy pełnym poszanowaniu zasad wolnej i uczciwej konkurencji; działania te obejmują na przykład: zachęcanie do stosowania zasady „adoptuj sklep” (ang. adopt-a-shop), w myśl której duzi detaliści działają w charakterze mentorów mniejszych sklepów w tej samej lokalizacji, szczególnie tych nowo powstałych; promowanie grup niezależnych detalistów, w tym spółdzielni, które czerpią korzyści z wzajemnej pomocy i pewnego rodzaju ekonomii skali, zachowując jednocześnie pełną niezależność; przestrzeganie prawa samorządów lokalnych i regionalnych do stymulowania klimatu przyjaznego małym, niezależnym sklepom, które przeważnie funkcjonują w centrach miast, poprzez obniżanie w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego cen energii i dzierżawy (również w przypadku podświetlanych w nocy szyldów sklepowych) oraz wprowadzanie specjalnych korzystnych stawek opłat lokalnych dla małych przedsiębiorstw oraz niezależnych detalistów, przy zachowaniu zgodności z obowiązującymi przepisami UE w zakresie pomocy państwa, konkurencji oraz zamówień publicznych na rynku wewnętrznym, a także promowanie współpracy pomiędzy różnymi sklepami w danej okolicy;
15. przypomina, że choć koncentracja sklepów poza centrami miast może być wygodna dla niektórych konsumentów, może ona również wywierać niekorzystny wpływ na środowisko i stanowić wyzwanie dla innych konsumentów, szczególnie dla ludzi starszych, osób o ograniczonej sprawności ruchowej lub osób nieposiadających samochodu; wzywa zatem władze lokalne i regionalne do przyjmowania wyważonego podejścia, także uwzględniając to, że w wielu regionach osiągnięto już poziom nasycenia, szczególnie w kontekście kryzysu ekonomicznego; podkreśla, że sektor detaliczny powinien nadal przyjmować swoją część odpowiedzialności za propagowanie zrównoważoności, autentycznej swobody wyboru dla konsumentów oraz dostępu do rynku dla małych sklepów; zauważa, że koszty czynszu w centrach handlowych poza centrami miast mogą być zbyt wysokie dla małych, niezależnych sklepów i podkreśla konieczność zapewnienia równych warunków dla tych sklepów, na przykład poprzez wyliczanie wysokości czynszu jako procenta obrotu, tam gdzie nie jest to jeszcze obowiązującą praktyką;
16. uznaje kompetencje władz lokalnych w zakresie miejskiego planowania przestrzennego; podkreśla jednak, że miejskie planowanie przestrzenne nie powinno być wykorzystywane jako pretekst do ograniczania swobody przedsiębiorczości; w związku z tym przypomina o znaczeniu należytego egzekwowania dyrektywy usługowej; wzywa państwa członkowskie do usunięcia barier dla swobody przemieszczania się i otwarcia swoich rynków, aby pobudzać konkurencyjność i promować różnorodność sklepów, niezbędną dla zachowania atrakcyjności obszarów handlowych, w szczególności w centrach miast;
17. podkreśla istotną rolę partnerstw publiczno-prywatnych w zapewnianiu czystych, bezpiecznych i łatwo dostępnych obszarów handlowych w centrach miast, między innymi poprzez eliminowanie negatywnych skutków pustostanów w obszarach handlowych, np. udostępnianie tych lokalizacji nowopowstałym przedsiębiorstwom po obniżonych cenach dzierżawy, przy zachowaniu zgodności z obowiązującymi przepisami UE dotyczącymi pomocy państwa i zamówień publicznych;
18. zauważa, że błyskawiczny rozwój e-handlu przyniósł znaczne korzyści konsumentom i firmom, jeżeli chodzi o innowacje, nowe możliwości rynkowe oraz wzrost, większy wybór, większą konkurencję i niższe ceny; zwraca jednak uwagę, że przed sklepami stoją obecnie nowe wyzwania, które sprawiają, że strategie wielokanałowej sprzedaży jeszcze bardziej zyskują na znaczeniu; mając na względzie społeczną i kulturową rolę sektora detalicznego, zachęca detalistów do

Środa, 11 grudnia 2013 r.

jak największego wykorzystania technologii innowacyjnych i do opracowania nowych modeli biznesowych dla swojej bazy klientów online, a jednocześnie do zwiększenia potencjału doświadczenia zakupowego w ramach tradycyjnego handlu detalicznego, między innymi poprzez zwiększenie poziomu usług, zarówno przed- jak i posprzedażowych;

19. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, aby wspierać e-handel; ubolewa jednak, że wśród celów nie ma celu zapewnienia dostępności towarów i usług online dla konsumentów we wszystkich państwach członkowskich; wzywa Komisję, aby zaproponowała strategię uniemożliwiającą handlowcom przyjmowanie dyskryminacyjnych strategii w swoich praktykach e-handlu, a tym samym zadbała o to, by wszyscy obywatele europejscy mieli nieograniczony dostęp do transgranicznego handlu online;

20. podkreśla, że e-handel odgrywa istotną rolę w zapewnieniu konsumentom wyboru i dostępu do towarów i usług, szczególnie na odległych obszarach; podkreśla, że należy podjąć odpowiednie działania, aby rozwinąć jego pełny potencjał, także poprzez poprawę dostępu do internetu na najbardziej odległych obszarach Unii Europejskiej; popiera działania, o jakie zaapelowano w komunikacie Komisji w sprawie handlu elektronicznego z 11 stycznia 2012 r., mające na celu zwiększenie zaufania, uproszczenie rejestracji domen za granicą, poprawę bezpieczeństwa płatności online i usług doradczeniowych, ułatwienie transgranicznego odzyskiwaniu długów, a także sprawniejsze udzielanie konsumentom informacji o ich prawach, zwłaszcza w odniesieniu do anulowania transakcji i możliwości reklamacji;

21. przypomina o znaczeniu eliminowania barier (w tym barier językowych, administracyjnych i związanych z brakiem informacji) ograniczających potencjał przedsiębiorczości w handlu transgranicznym online i podważających zaufanie konsumentów do jednolitego rynku;

22. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący opłaty interchange oraz podkreśla znaczenie likwidacji zasad stosowanych przez system kart płatniczych, które wzmacniają antykonkurencyjne skutki tej opłaty; wzywa Komisję do wspierania państw członkowskich, które już posiadają przejrzyste, konkurencyjne i innowacyjne systemy płatności, oraz do wykorzystania ich jako modelu najlepszych praktyk w dalszych działaniach na rzecz tańszego i uczciwszego rynku płatności w Europie;

23. podkreśla spoczywającą na sektorze detalicznym odpowiedzialność w zakresie zrównoważonego rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że detaliści oraz dostawcy przodują pod względem odpowiedzialności ekologicznej, zwłaszcza w odniesieniu do odpadów, zużycia energii, transportu i redukcji CO₂; jest zdania, że konieczne są dalsze działania w tej dziedzinie;

24. z zadowoleniem przyjmuje w szczególności dobrowolne inicjatywy i zobowiązania podjęte przez detalistów i dostawców w zakresie zmniejszenia ilości marnowanej żywności;

25. przypomina o znaczeniu zabezpieczenia sektora detalicznego na obszarach publicznych, gdyż składa się on głównie z tysięcy mikroprzedsiębiorstw rodzinnych a jednocześnie stanowi cechę charakterystyczną gospodarki europejskiej;

26. podkreśla fakt, że detaliści oferują różnorodne nowoczesne sposoby kupowania i sprzedaży towarów i usług, które przyczyniają się do zwiększenia wyboru dla konsumentów i do elastycznych możliwości zatrudnienia, w szczególności dla młodzieży oraz długotrwale bezrobotnych;

27. domaga się większego wsparcia i większych zachęt dla MŚP i spółdzielni, w szczególności tych, które są innowacyjne, wnoszą wkład w gospodarkę społeczną, wychodzą naprzeciw nowym potrzebom rynku i biorą udział w działaniach przyjaznych dla środowiska i odpowiedzialnych pod względem społecznym, aby zwiększyć konkurencyjność sektora detalicznego UE, doprowadzić do obniżenia cen dla konsumentów, poprawić jakość usług i stworzyć nowe miejsca pracy;

28. przypomina o znaczeniu właściwego wdrażania obowiązujących przepisów prawa społecznego i prawa pracy; wzywa do równości traktowania podmiotów handlowych na rynku wewnętrznym, tak by zwalczać pracę nierejestrowaną i oszustwa podatkowe i socjalne;

29. przychylnie odnosi się do franczyzy, uznając ją za model biznesowy, który wspiera nowe firmy oraz odpowiedzialność małych firm; zwraca jednak uwagę, że w niektórych przypadkach warunki umów są nieuczciwe oraz wzywa do zawierania przejrzystych i uczciwych umów; w szczególności zwraca uwagę Komisji i państw członkowskich na problemy, jakich doświadczają franczyzobiorcy, którzy chcą sprzedać swoje przedsiębiorstwa lub zmienić formułę biznesową, kontynuując jednocześnie aktywność w danym sektorze; wzywa Komisję do zbadania zakazu mechanizmów

Środa, 11 grudnia 2013 r.

narzucania cen w systemach franchisingu oraz skutków długoterminowych klauzul o zakazie konkurencji, opcji kupna i zakazu multifranchisingu oraz do ponownego rozważenia w związku z tym obecnego wyłączenia z przepisów prawa konkurencji kontrahentów, których udział w rynku nie przekracza 30 %;

30. jest zaniepokojony szybkim rozwojem marek własnych; podkreśla, że marki własne należy rozwijać w taki sposób, aby ułatwić konsumentom wybór, szczególnie pod kątem przejrzystości, jakości informacji i różnorodności, oraz zapewnić MŚP wyraźne możliwości wprowadzania innowacyjnych rozwiązań i rozszerzania działalności;

31. wspiera prace Forum Wysokiego Szczebla do spraw Poprawy Funkcjonowania Łańcucha Dostaw Żywności oraz platformy ekspertów ds. praktyk w zakresie umów zawieranych między przedsiębiorstwami; jest zdania, że Parlament powinien niezwłocznie rozwiązać istniejące problemy związane z jego uczestnictwem w pracach Forum; podkreśla, że nieuczciwe praktyki handlowe występują także w łańcuchu dostaw produktów niespożywczych; dlatego zwraca się do Komisji i federacji przedsiębiorców, aby przeprowadziły konstruktywny dialog międzysektorowy w istniejących forach, w tym w ramach dorocznego Okrągłego Stołu Rynku Detalicznego oraz na forum grupy ds. konkurencyjności, którą ma powołać Komisja;

32. z zadowoleniem przyjmuje zasady dobrych praktyk oraz listę przykładowych uczciwych i nieuczciwych praktyk w stosunkach pionowych w łańcuchu dostaw żywności, a także ramy służące wdrożeniu i egzekwowaniu tych zasad; podziela opinię stowarzyszeń handlowych, że istnieje potrzeba egzekwowania przepisów, i podkreśla, że jeżeli mechanizm egzekwowania przepisów ma przynieść praktyczne skutki, musi on zostać uznany przez wszystkie podmioty łańcucha dostaw żywności i muszą w nim uczestniczyć wszystkie te podmioty, w tym organizacje rolników, a także przemysłu wytwórczego i branży dystrybucji hurtowej; wzywa Komisję do dokonania przeglądu praktycznych skutków tej dobrowolnej inicjatywy w ciągu jednego roku od jej wejścia w życie, wraz z egzekwowaniem zasad dobrych praktyk;

33. zwraca uwagę, że problemy związane z pionowymi stosunkami handlowymi wynikają również z selektywnych i wyłącznych zasad dystrybucji w handlu detalicznym towarami markowymi; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do ochrony praw detalistów i właścicieli sklepów posiadających bardziej ograniczoną siłę przetargową;

34. uważa, że słabszym uczestnikom rynku, szczególnie rolnikom i innym dostawcom, często trudniej jest zgłaszać przypadki nieuczciwych praktyk handlowych i podkreśla tutaj znaczącą rolę stowarzyszeń, które powinny mieć możliwość zgłaszania skarg w ich imieniu; wzywa Komisję do zbadania potrzeby oraz możliwości powołania i działania rzecznika lub arbitra, badając także, czy taki organ powinien być uprawniony do podjęcia działań z urzędu w przypadku w przypadku popartych dowodami nieuczciwych praktyk handlowych;

35. wzywa Komisję do przyznania małym dostawcom prawa do zakładania grup producentów bez nakładania na nie kar przez krajowe organy ds. konkurencji, które oceniły znaczenie tych grup wyłącznie w oparciu o produkcję krajową;

36. wzywa Komisję do egzekwowania obowiązujących przepisów odnoszących się do terytorialnych ograniczeń dotyczących dostaw narzucanych przez dostawców swoim klientom;

37. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, jak również parlamentom i rządów państw członkowskich.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0584

Ekoinnowacje – zatrudnienie i wzrost gospodarczy poprzez politykę w zakresie środowiska

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie ekoinnowacji – tworzenia miejsc pracy i generowania wzrostu dzięki polityce ochrony środowiska (2012/2294(INI))

(2016/C 468/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Innowacja na rzecz zrównoważonej przyszłości – Plan działania w zakresie ekoinnowacji (Eco-AP)” COM(2011)0899),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Projekt przewodni strategii Europa 2020. Unia innowacji” (COM(2010)0546),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa efektywnie korzystająca z zasobów – inicjatywa przewodnia strategii Europa 2020” (COM(2011)0021),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Stymulowanie technologii w kierunku zrównoważonego rozwoju: plan działań Unii Europejskiej w zakresie technologii środowiskowych” (COM(2004)0038),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategiczna wizja w zakresie norm europejskich – Postęp w celu poprawy i przyspieszenia zrównoważonego wzrostu gospodarki europejskiej do roku 2020” (COM(2011)0311),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Rio+20: w kierunku gospodarki ekologicznej i lepszego zarządzania” (COM(2011)0363),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Program na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia: europejski wkład w pełne zatrudnienie” (COM(2010)0682),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia ustanawiającego „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) (COM(2011)0809),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (COM(2011)0808),
- uwzględniając białą księgę Komisji zatytułowaną „Adaptacja do zmian klimatu – europejskie ramy działania” (COM(2009)0147),
- uwzględniając zieloną księgę Komisji „Jak zmienić wyzwania w możliwości: wspólne ramy strategiczne dla finansowania unijnego na rzecz badań naukowych i innowacji” (COM(2011)0048),
- uwzględniając nowy instrument „gwarancja dla młodzieży”,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie europejskiego partnerstwa na rzecz innowacji w ramach sztandarowej inicjatywy – Unia innowacji ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie Europy efektywnie korzystającej z zasobów ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 74 E z 13.3.2012, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 59.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 września 2011 r. w sprawie określenia wspólnego stanowiska UE na konferencji ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju (szczyt Rio + 20) ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie innowacyjnych metod finansowania na szczeblu globalnym i europejskim ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie inwestowania w przyszłość: nowe wieloletnie ramy finansowe (WRF) na rzecz Europy konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący decyzji Rady ustanawiającej program szczegółowy wdrażający program „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) (COM(2011)0811),
- uwzględniając wniosek Komisji w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia Programu działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE) (COM(2011)0874),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie Unii innowacji: przekształcanie Europy po zakończeniu kryzysu na świecie ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie komunikatu „W kierunku odnowy gospodarczej sprzyjającej zatrudnieniu” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie rozwoju potencjału nowej zrównoważonej gospodarki w zakresie miejsc pracy ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 września 2012 r. w sprawie roli kobiet w gospodarce ekologicznej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie białej księgi Komisji zatytułowanej „Adaptacja do zmian klimatu – europejskie ramy działania” ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zielonej księgi Komisji zatytułowanej „Jak zmienić wyzwania w możliwości: wspólne ramy strategiczne dla finansowania unijnego na rzecz badań naukowych i innowacji” ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając sprawozdanie z badania Eurobarometr Flash 315: Podejście europejskich przedsiębiorców do ekoinnowacji, marzec 2011 r.,
- uwzględniając sprawozdanie poświęcone analizom i procesowi sprawozdawczości w związku z wynikami osiąganymi przez Agencję Wykonawczą ds. Konkurencyjności i Innowacyjności w ramach projektów powielania rynkowego w zakresie ekoinnowacji (program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji – CIP), opublikowane w maju 2013 r.;
- uwzględniając raport opublikowany w 2008 r. w ramach Inicjatywy na rzecz zielonych miejsc pracy podjętej przez UNEP, MOP, IOE i ICTU zatytułowany „Zielone miejsca pracy: ku godnej pracy w zrównoważonym, niskoemisyjnym świecie”,

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 106.

⁽²⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 75.

⁽³⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 89.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 108.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 81.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 6.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 353 E z 3.12.2013, s. 38.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 115.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 1.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- uwzględniając sprawozdanie Greenpeace i Europejskiej Rady ds. Odnawialnych Źródeł Energii (EREC) z 2009 r. zatytułowane „Praca na rzecz klimatu: odnawialna energia i rewolucja w zakresie ekologicznych miejsc pracy”,
 - uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych (ETUC) i Agencji Rozwoju Społecznego (SDA) z 2007 r. zatytułowane „Zmiany klimatu i zatrudnienie: wpływ zmian klimatu i środków w zakresie redukcji emisji CO₂ na zatrudnienie w UE-25 do 2030 r.”,
 - uwzględniając sprawozdanie Eurofound ze stycznia 2013 r. pt. „Ekologizacja przemysłu w UE: prognozowane skutki w kategoriach liczebności i jakości miejsc pracy oraz zarządzanie tymi skutkami” i powiązaną bazę danych badań sytuacyjnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Eurofound z 2011 r. pt. „Stosunki pracy i zrównoważony rozwój: rola partnerów społecznych w przejściu na gospodarkę ekologiczną”,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0333/2013),
- A. mając na uwadze, że czyste i zdrowe środowisko naturalne jest warunkiem koniecznym do utrzymania dobrobytu oraz wysokiego poziomu życia w Europie, ale również stanowi siłę oraz konkurencyjność gospodarki;
- B. mając na uwadze, że wyzwania środowiskowe, takie jak zmiana klimatu, ograniczone zasoby i zanik różnorodności biologicznej, wymagają radykalnych przemian w naszej gospodarce, w których technologie ekologiczne odgrywają kluczową rolę;
- C. mając na uwadze, że skala kryzysu daje niepowtarzalną i historyczną szansę na transformację gospodarki, wyznaczając drogę do zrównoważonego długoterminowego rozwoju;
- D. mając na uwadze, że rozwój zielonej technologii w ostatnich latach udowodnił, że inwestowanie w rozwój ekologiczny nie jest kosztowne, a daje ogromne możliwości gospodarcze; mając na uwadze, że chociaż prawie każdy sektor poniósł duże straty w wyniku recesji, pomimo odnotowania spadku sektor ekologiczny nadal znajduje się w fazie wzrostu;
- E. mając na uwadze, że konieczna jest transformacja obecnej gospodarki, która wymaga angażowania znacznych zasobów, w gospodarkę zasobooszczędną, poprzez przekształcenie istniejącego przemysłu w przemysł ekologiczny o wysokiej wartości dodanej, który zapewni miejsca pracy, jednocześnie chroniąc środowisko naturalne;
- F. mając na uwadze, że przyjazne środowisku rozwiązania zachęcą do wprowadzenia zawansowanej technicznie produkcji i usług, zwiększą konkurencyjność Europy oraz stworzą nowe miejsca pracy wymagające wysokich kwalifikacji;
- G. mając na uwadze, że poprzez wsparcie nowych procesów służących uzdrowieniu procesów produkcyjnych, nowych metod zarządzania oraz nowych technologii, a także nowych usług zmierzających do tworzenia bardziej ekologicznych przedsiębiorstw, ekoinnowacje mają pomóc Europie wykorzystać większość szans przy rozwiązywaniu bieżących problemów;
- H. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich lat ceny zasobów znacznie wzrosły, co sprawia, że o konkurencyjności przedsiębiorstw w coraz większym stopniu decyduje ich umiejętność efektywnego wykorzystywania zasobów;
- I. mając na uwadze, że doświadczenia z przeszłości pokazują, iż władze z trudem są w stanie przewidzieć, które spośród innowacyjnych technologii sprostają konkurencji rynkowej;
- J. mając na uwadze, że zachęty podatkowe mogą stanowić pozytywne narzędzie promowania innowacji ekologicznych w Europie;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- K. mając na uwadze, że Europa jest liderem w dziedzinie rozwoju nowych technologii; mając na uwadze, że istnieje wiele przeszkód dla rozwoju oraz szerszego wykorzystania technologii ekologicznych, takich jak blokada istniejących technologii, sygnały cenowe zmierzające do faworyzowania mniej ekologicznych rozwiązań, trudny dostęp do finansowania oraz niska świadomość konsumentów; mając na uwadze, że wyzwaniem jest zatem polepszenie ogólnego poziomu ekologiczności produktów w ciągu całego cyklu życia, zwiększenie popytu na lepsze produkty i technologie produkcji oraz pomoc konsumentom w dokonywaniu świadomych wyborów;
- L. mając na uwadze, że oznakowanie wskazujące na ekologiczny charakter produktów i usług musi być źródłem jasnych i obiektywnych informacji oraz unikać wprowadzania konsumenta w błąd i pseudoekologicznego marketingu;
- M. mając na uwadze, że przemysł ekologiczny tworzy dziś 3,4 mln miejsc pracy i generuje roczne obroty szacowane na 319 mld EUR; mając na uwadze, że w wielu krajach sektor zielonej technologii już jest lub wkrótce będzie największym pracodawcą;
- N. mając na uwadze, że ekoinnowacje stanowią podstawę opracowania strategii UE na rzecz wzrostu zrównoważonego pod względem środowiskowym, gospodarczym i społecznym, tworzącego możliwości zatrudnienia wysokiej jakości w wielu sektorach;
- O. mając na uwadze, że ranking ekoinnowacji 2010 (Eco-IS) wskazuje na korzystne wyniki w dziedzinie ekoinnowacji w kilku państwach członkowskich, ale mimo tego nie ma obecnie w UE państwa lub grupy państw, które mogłyby posłużyć jako model dla wyników w dziedzinie ekoinnowacji w UE;
- P. mając na uwadze, że sprawozdanie z badania Eurobarometr Flash nr 315 z 2011 r. w sprawie podejścia europejskich przedsiębiorców do ekoinnowacji wskazuje, że MŚP mają do czynienia ze wzrostem kosztów materiałów, chociaż większość z nich wprowadziła nowe lub znacznie ulepszone ekoinnowacyjne procesy lub metody produkcyjne w celu obniżenia kosztów materiałów, a także stoją przed problemem niewystarczającego dostępu do istniejących dotacji i zachęt podatkowych oraz niepewnego popytu rynkowego;
- Q. mając na uwadze, że z inicjatywy ekologiczno-innowacyjnej, realizowanej w ramach programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji, wynika, iż spodziewane korzyści dla środowiska, gospodarki i rynku pracy zdecydowanie przewyższają koszty publiczne;
- R. mając na uwadze, że ekoinnowacje stanowią kluczowy wymóg dla monitorowania i oceny wyników oraz postępu państw członkowskich UE na drodze do inteligentnego i zrównoważonego rozwoju w Europie, jednak dostępność danych na temat ekoinnowacji jest ograniczona, a ich jakość znacznie różni się w zależności od wskaźnika;
- S. mając na uwadze, że decydenci oraz inne zainteresowane strony mają różne wyobrażenia na temat tego, czym jest ekoinnowacja i jaki powinien być jej cel;
- T. mając na uwadze, że stosuje się różne kryteria oceny w przypadku definicji pojęć takich jak „innowacje ekologiczne” i „inteligentne zielone miejsca pracy” (np. w ramach definicji MOP, UNEP, CEDEFOP, OECD lub Eurostatu), co może doprowadzić do rozbieżności w statystykach dotyczących innowacji ekologicznych, zielonych miejsc pracy oraz zielonego wzrostu;
- U. mając na uwadze, że w rezolucji Parlamentu z dnia 7 września 2010 r. w sprawie rozwoju potencjału nowej zrównoważonej gospodarki w zakresie miejsc pracy powołano się na definicję ILO dotyczącą stabilnych miejsc pracy oraz podkreślono ważną rolę ekoinnowacji we wszystkich branżach przemysłowych i wytwórczych;
- V. mając na uwadze, że w ramach programu na rzecz ekoinnowacji finansuje się obecnie ponad 240 projektów; mając na uwadze, że w maju 2013 r. Komisja ogłosiła nowe wezwanie do składania ofert, aby dokonać wyboru kolejnych 45 ekoinnowacyjnych projektów prezentujących nowatorskie rozwiązania środowiskowe; mając na uwadze, że dzięki realizacji i finansowaniu inicjatywy na rzecz ekoinnowacji w ramach programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji wspiera się obiecujące europejskie podmioty zajmujące się rozwojem ekoinnowacji, udostępniając im kapitał wysokiego ryzyka, który w innych warunkach nie byłby dla nich dostępny;
- W. mając na uwadze, że nowy program UE w zakresie badań naukowych i innowacji na lata 2014–2020 („Horyzont 2020”) stanowi instrument finansowy służący wdrożeniu Unii innowacji; mając na uwadze, że w następnych wieloletnich ramach finansowych (WRF 2014–2020) inicjatywa ekoinnowacji ujęta zostanie również w programie LIFE (Program działań na rzecz środowiska i klimatu na lata 2014–2020);

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- X. mając na uwadze niepokojący wzrost bezrobocia wśród ludzi młodych oraz zdecydowaną potrzebę podjęcia działań politycznych, które dostarczyłyby młodym ludziom większych możliwości lepszego zatrudnienia;
- Y. mając na uwadze, że Parlament przyjął z zadowoleniem inicjatywę Komisji „Nowe umiejętności w nowych miejscach pracy”, w której uznano potrzebę współpracy z państwami członkowskimi;

Ogólna polityka dotycząca zapewnienia inteligentnego, zrównoważonego rozwoju oraz tworzenia miejsc pracy

1. wzywa Komisję do kontynuowania prac nad ogólnounijną wizją ekoinnowacji w kontekście przejścia na gospodarkę zasobooszczędną, gospodarkę niskoemisyjną, ale również do skoncentrowania się na konkretnych celach, obszarach priorytetowych oraz kamieniach milowych;
2. wspiera inicjatywę przewodnią Komisji w ramach strategii „Europa 2020”, mającą na celu niezwłoczne przejście na zrównoważoną gospodarkę; podkreśla ponadto, że ukierunkowane instrumenty ekologicznej transformacji regionów UE to bardzo przydatny instrument osiągnięcia strategicznych celów konwergencji regionalnej i spójności terytorialnej;
3. zwraca uwagę na potencjał bezpośredniego i pośredniego tworzenia miejsc pracy wysokiej jakości w drodze pełnej realizacji strategii „Europa 2020”; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do wzmożenia starań w tym obszarze; wyraża zadowolenie z faktu, że Komisja promuje zintegrowaną strategię na rzecz ekologicznego wzrostu w ramach inicjatywy przewodniej „Unia innowacji”, a w szczególności plan działania w zakresie ekoinnowacji jako krok w dobrym kierunku;
4. podkreśla znaczenie przepisów prawnych jako środka służącego stymulacji popytu na technologie środowiskowe; uważa, że konkurencyjność europejskich przedsiębiorstw produkcyjnych zależy od wiodącej pozycji Europy jako globalnego lidera w produkcji wydajnie ekologicznych dóbr;
5. wzywa państwa członkowskie do opracowania strategii na rzecz dopasowania umiejętności pracowników do możliwości oferowanych w sektorze zielonej technologii przy uwzględnieniu różnych podsektorów oraz ich potrzeb w zakresie wykwalifikowanych pracowników;
6. podkreśla dwojakie korzyści środowiskowe i gospodarcze wynikające z przejścia na zrównoważoną ekologiczną gospodarkę w zakresie tworzenia trwałych miejsc pracy zarówno w UE, jak i w krajach rozwijających się, poprzez większy udział w wytwarzaniu nowatorskich paliw i materiałów, a także w zakresie tworzenia miejsc pracy w związku z przetwarzaniem i dystrybucją biomateriałów dla przedsiębiorstw oraz konsumentów publicznych, prywatnych i krajowych; podkreśla, że możliwości te powinny przyczynić się do powstania trwałych miejsc pracy dobrej jakości, zarówno dla pracowników wykwalifikowanych, jak i niewykwalifikowanych; przyznaje, że trwałe długookresowe ramy regulacyjne na rzecz wspierania zrównoważonego rozwoju powinny zostać opracowane przy wykorzystaniu dostępnych instrumentów finansowych;
7. zwraca uwagę na złożone wyzwania związane z bezpieczeństwem żywnościowym, zmianą klimatu, jakością gleby, niedostatkiem surowców, przejściem na systemy energii odnawialnej oraz efektywności energetycznej itp.; przyznaje, że ekoinnowacja może odegrać ważną rolę w odpowiedzi na wiele z tych wyzwań; przypomina, że przejście na taki model gospodarki wymaga całościowego podejścia obejmującego edukację, szkolenie, rozwój, badania i innowacje, inwestycje w sektorze prywatnym i publicznym oraz rozwój infrastruktury, przy czym każdy z tych aspektów sprzyja zróżnicowanym i zrównoważonym możliwościom w zakresie zatrudnienia;
8. uważa, że innowacyjne przedsiębiorstwa europejskie potrzebują nie tylko dotacji, lecz również lepszego prawodawstwa, lepszego dostępu do bazy naukowej oraz lepszego i bardziej różnorodnego dostępu do funduszy, od grantów po kredyty i inwestycje kapitałowe; wzywa zatem państwa członkowskie oraz Komisję do stworzenia odpowiednich warunków na poziomie krajowym oraz europejskim;
9. podkreśla, że miejsca pracy w ramach zielonej technologii nie powinny ograniczać się do produkcji energii odnawialnej, zwiększania efektywności energetycznej oraz sektora transportu, gdyż ekologiczny wzrost gospodarczy stanowi szansę dla wszystkich sektorów, a zatem należy zbadać możliwości rozwoju oraz zwiększyć świadomość konsumentów na temat znaczenia kupowania ekologicznych produktów;
10. uważa, że szybki rozwój czystej technologii jest potrzebny do poprawy konkurencyjności przedsiębiorstw; wobec tego wzywa Komisję do umieszczenia innowacji ekologicznych w centrum polityki przemysłowej;
11. wzywa Komisję do ułatwienia rozwoju standardów w zakresie oznakowania oraz opracowywania jasnych definicji z myślą o identyfikowaniu ekologicznego charakteru produktów i usług oraz informowaniu o nich;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

12. uważa, że nowa zrównoważona gospodarka UE musi zapewniać zrównoważony rozwój gospodarczy i społeczny; wzywa do realizacji ambitnej, zrównoważonej polityki przemysłowej, z naciskiem na wydajność zasobów; przypomina, że oszczędne gospodarowanie zasobami i materiałami obniży koszty ponoszone przez przemysł i gospodarstwa domowe, uwolni zasoby potrzebne w związku z innymi inwestycjami oraz obniży poziom uzależnienia gospodarki UE od ograniczonych zasobów i wysoce nieprzewidywalnych rynków surowcowych; podkreśla, że ekologiczna gospodarka powinna dawać perspektywę opłacalnego zatrudnienia na dobrych warunkach, gwarantującego równe szanse zarówno kobietom, jak i mężczyznom oraz koncentrującego się na ochronie środowiska naturalnego;

13. podkreśla, że chociaż przemysł ekologiczny tworzy dziś 3,4 mln miejsc pracy i generuje roczne obroty szacowane na 319 mld EUR, to potencjał pobudzania rozwoju regionalnego, możliwości zatrudnienia i korzyści dla środowiska pozostaje w dużym stopniu niewykorzystany; w związku z tym przypomina, że koszty wynikające z niepodjęcia działań w tej dziedzinie będą wysokie;

14. podkreśla, że sukces ekoinnowacji wymaga bardziej ukierunkowanych i długoterminowych inwestycji, obejmujących w szczególności edukację i szkolenia, badania i rozwój, jak również infrastrukturę;

15. z zadowoleniem przyjmuje istniejące programy uniwersyteckie lub programy szkoleń zawodowych skupiające się na zrównoważeniu ekologicznym, gospodarczym i społecznym; podkreśla, że pojawiły się nowe potrzeby edukacyjne, które muszą zostać spełnione ze względu na tworzenie zrównoważonych miejsc pracy;

16. jest głęboko przekonany, że oparta na gospodarce rynkowej polityka ochrony środowiska może stać się siłą napędową wzrostu i zatrudnienia we wszystkich gałęziach przemysłu; podkreśla, że przewidywalne i przyjazne inwestycjom warunki ramowe stanowią podstawę, dzięki której innowacyjne przedsiębiorstwa będą mogły optymalnie wykorzystywać te szanse z korzyścią dla środowiska i pracowników;

17. uznaje, że włączenie do gospodarki nowych niszowych gałęzi przedsiębiorczości przyciągnie młode pokolenie pracowników i stworzy nowe możliwości zatrudnienia w obszarze ekoinnowacji;

Pojęcie ekoinnowacji

18. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Innowacja na rzecz zrównoważonej przyszłości – Plan działania w zakresie ekoinnowacji (Eco-AP)” (COM(2011)0899);

19. podkreśla potencjalne efekty synergii ekoinnowacji polegające na tworzeniu trwałych i dobrych jakościowo miejsc pracy, ochronie środowiska i zmniejszeniu zależności gospodarczych;

20. podkreśla szeroki zakres pojęcia ekoinnowacji, które definiowane jest jako dowolna forma innowacji zmierzająca do zrównoważonego rozwoju poprzez ograniczanie wpływu na środowisko lub bardziej wydajne i odpowiedzialne wykorzystywanie zasobów;

21. wzywa Komisję do przedstawienia różnych wyobrażeń na temat ekoinnowacji oraz związanych z nią wyzwań, oraz do wypracowania wspólnego porozumienia w sprawie różnych możliwości strategicznych, jakie ekoinnowacja może dać w przyszłości;

22. uważa, że definicja „zielonych miejsc pracy” opracowana przez Eurostat (w sektorze ekologicznych towarów i usług), zgodnie z którą na przykład „zielone” technologie oraz produkty muszą mieć za swój główny cel ochronę środowiska lub zarządzanie zasobami, może służyć uniknięciu rozbieżności w statystykach, uważa jednak, że konieczne jest dalsze opracowanie ogólnounijnej jednolitej definicji zielonych miejsc pracy i zielonego wzrostu, która na przykład obejmowałaby również sektor transportu publicznego; uważa, że pożyteczne byłoby zastanowienie się nad bardziej kompleksową definicją „zielonych miejsc pracy”, która na dalszym etapie obejmowałaby dodatkowe miejsca pracy i dodatkową działalność;

23. zwraca uwagę na niewykorzystany, a korzystny dla środowiska potencjał ekoinnowacji, od których oczekuje się, że przyczynią się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych oraz innych zanieczyszczeń i do ograniczenia powstawania odpadów, m.in. poprzez zwiększone wykorzystanie materiałów uzyskanych z recyklingu, produkcję wyrobów wysokiej jakości przy mniejszym wpływie na środowisko oraz ułatwienie stosowania bardziej przyjaznych środowisku procesów produkcyjnych i usług; podkreśla potrzebę ukierunkowania działań na „wąskie gardła” i bariery stanowiące przeszkody w komercjalizacji ekoinnowacji oraz umiędzynarodawianiu powstających dzięki niej produktów i usług;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

24. wzywa Komisję do uwzględnienia w ramach europejskiego semestru szczegółowych zaleceń dotyczących ekoinnowacji, aby promować zrównoważony wzrost gospodarczy;
25. przyznaje, że ekoinnowacja daje zdecydowane możliwości nowym niszowym gałęziom przedsiębiorczości, dostarczając małym i średnim przedsiębiorstwom (MŚP), osobom podejmującym własną działalność i przedsiębiorcom możliwości korzystania z nowych modeli rynkowych i biznesowych oraz umożliwiając rewitalizację tradycyjnym sektorom gospodarczym poprzez możliwość przekształcenia tradycyjnych miejsc pracy w bardziej ekologiczne dzięki przyjęciu zrównoważonych i zasobooszczędnych metod produkcji i pracy;
26. wzywa Komisję do opracowania systematycznego podejścia do polityki ekoinnowacji, przy odpowiednich warunkach ramowych umożliwiających równe warunki działania dla ekoinnowacji w przedsiębiorstwach oraz infrastrukturze pozwalającej przedsiębiorstwom i konsumentom na dokonywanie zrównoważonych wyborów;
27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania standardów ekologicznych obowiązujących w zamówieniach publicznych, aby wzmocnić pozycję instytucji publicznych jako klientów;
28. zwraca szczególną uwagę na znaczenie dostępu do odpowiednich szkoleń i rozwijania umiejętności w ramach ekoinnowacji w celu zarówno zapewnienia potrzebnej wykwalifikowanej siły roboczej dla pracodawców, jak i wyposażenia młodych ludzi w niezbędną wiedzę, umiejętności i kwalifikacje gwarantujące im dostęp do nowo powstających innowacyjnych możliwości zatrudnienia oraz ułatwiające im przejście z sektorów tracących na znaczeniu do nowych ekologicznych sektorów; podkreśla w tym kontekście powstałe możliwości praktyk zawodowych dla osób z terenów wiejskich oraz inne formy szkolenia zawodowego w celu rozwijania tych nowych umiejętności;
29. zaleca wspieranie kreatywnego i innowacyjnego potencjału młodych ludzi, by przyczynić się do trwałego wzrostu, a także zapewnienie im lepszego dostępu do finansowania;

Unia Europejska, państwa członkowskie i regiony

30. zważywszy, że ekoinnowacja jest przekrojowym zagadnieniem polityki, podkreśla potrzebę włączenia koncepcji ekoinnowacji do głównego nurtu wszystkich dziedzin polityki; wzywa w związku z tym Komisję i państwa członkowskie, by wspierały nawiązywanie współpracy między ministerstwami oraz na poziomie politycznym, a także czuwały nad regularnym wdrażaniem odnośnych strategii politycznych;
31. wzywa wszystkie kluczowe podmioty do wspólnej pracy na rzecz ekologicznego rozwoju, innowacji i miejsc pracy w każdym sektorze, a także do korzystania z istniejących instrumentów, takich jak platformy technologiczne, zespoły ekspertów ds. umiejętności, wspólne inicjatywy technologiczne, rynki pionierskie, klastry i grupy przemysłowe wysokiego szczebla;
32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania nowego prawodawstwa oraz wzmocnienia istniejącego prawodawstwa w dziedzinie rozwoju oraz korzystania z energii odnawialnej, a także zwiększenia efektywności energetycznej, przy zapewnieniu pewności prawa oraz równych warunków działania, a także zwiększeniu inwestycji publicznych i prywatnych;
33. wzywa państwa członkowskie do poprawy koordynacji takiej polityki, w szczególności do wsparcia regionalnych struktur partnerstwa na rzecz rozwoju, innowacji, miejsc pracy, równych szans dla kobiet i mężczyzn, jak i inicjatyw transgranicznych;
34. zwraca uwagę na potencjał zatrudnienia związany z pojęciem ekoinnowacji w zrównoważonej gospodarce; wzywa Komisję do zapewnienia platformy umożliwiającej państwom członkowskim koordynację wysiłków podejmowanych w celu stworzenia nowych zrównoważonych miejsc pracy i generowania zrównoważonego wzrostu;
35. wzywa państwa członkowskie do wymiany doświadczenia i najlepszych praktyk w dziedzinie możliwości zatrudnienia przy prowadzeniu działań związanych z gospodarczym, społecznym i środowiskowym wpływem zmiany klimatu;
36. apeluje o horyzontalne włączenie pojęcia ekoinnowacji do funduszy strukturalnych i funduszu spójności; zaleca przyjęcie przez władze lokalne i regionalne – stosownie do prawnej i instytucjonalnej struktury każdego z państw członkowskich – strategii rozwoju zgodnych z celami strategii UE 2020 w celu stworzenia nowych miejsc pracy w zrównoważonej gospodarce;
37. jest zdania, że istniejące oraz proponowane prawodawstwo UE dotyczące ochrony środowiska daje duże możliwości w zakresie tworzenia nowych miejsc pracy w takich obszarach jak powietrze, gleba i woda, energia, usługi publiczne, rolnictwo, transport, turystyka, leśnictwo i zarządzanie środowiskiem, oraz wzywa państwa członkowskie do wdrożenia tego prawodawstwa;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

38. podkreśla pilną potrzebę podniesienia wydajności unijnego rynku dwutlenku węgla w celu zagwarantowania pewności inwestycyjnej w odniesieniu do technologii przyjaznych dla klimatu;
39. wzywa do stworzenia ściślejszych powiązań między podstawowymi badaniami naukowymi a innowacyjnością w przemyśle oraz między innowacyjnością a procesem wytwarzania; nalega, aby Komisja rozpoczęła badania naukowe/konsultacje odnośnie do ekoinnowacji dla każdego z państw członkowskich;
40. podkreśla, że ekoinnowacje UE stymulują większą efektywność korzystania z zasobów poza granicami UE, ograniczając tym samym wyczerpywanie się ogólnoswiatowych zasobów naturalnych; z tego względu wzywa państwa członkowskie, by wzmacniały krajowe strategie na rzecz efektywnego korzystania z zasobów oraz by dzieliły się wiedzą na ten temat na ogólnoswiatowych forach;
41. podkreśla znaczenie lepszego uwzględniania najlepszych praktyk w dziedzinie ekoinnowacji w gospodarce realnej, aby postępy były łatwiej dostrzegalne w codziennym życiu obywateli;
42. podkreśla, że badania naukowe są podstawą innowacji i ekoinnowacji; zwraca uwagę na to, że duży potencjał wzrostu gospodarczego ekoinnowacji oraz szansa Europy na to, aby stać się światowym liderem w tym obszarze, wiążą się z nowymi miejscami pracy wysokiej jakości;
43. uważa, że ekoinnowacje są w pełni zgodne z priorytetami inwestycyjnymi z zakresu badań i innowacji oraz klimatu i środowiska w nadchodzącym okresie programowania funduszy strukturalnych;
44. podkreśla znaczącą rolę partnerstwa i synergii między sektorem edukacji, przedsiębiorstwami oraz władzami regionalnymi i lokalnymi w zapewnieniu odpowiedniego szkolenia, w tym w obszarze nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki, zarówno dla mężczyzn, jak i kobiet, doradztwa zawodowego, jakości, finansowanych praktyk zawodowych i możliwości korzystania z dwutorowego systemu kształcenia, z myślą o zapewnieniu powszechnego dostępu do zatrudnienia i wysokiej jakości miejsc pracy powstających dzięki ekoinnowacji;
45. nawołuje państwa członkowskie do wprowadzenia zachęt dla przedsiębiorstw, w szczególności MŚP, by wspierały one większe inwestycje w działalność badawczo-rozwojową w sektorze prywatnym; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje plan działania w zakresie ekoinnowacji;
46. wzywa państwa członkowskie do zacieśniania współpracy transgranicznej w celu zapewnienia rozpowszechniania technologii i najlepszych praktyk na obszarze UE, a tym samym zwiększenia konkurencyjności Europy;
47. nawołuje do promowania wykorzystania najlepszych ekoinnowacji, szczególnie w krajach rozwijających się, gdzie np. sprawniejszy proces produkcji węgla drzewnego, toalety kompostujące, wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii, systemy uzdatniania wody i wiele innych innowacji może znacząco i przy stosunkowo niskich kosztach poprawić poziom jakości życia, polepszyć standardy zdrowotne oraz promować zrównoważoną przedsiębiorczość i zatrudnienie;
48. w związku z zapewnianiem odpowiedzialnego pod względem społecznym przejścia na wysokiej jakości ekologiczne miejsca pracy wzywa państwa członkowskie do jak najszybszego wykorzystania Europejskiego Funduszu Społecznego na cele programów ukierunkowanych na podnoszenie kwalifikacji, szkolenie i zmianę kwalifikacji pracowników;

Finansowanie ekoinnowacji

49. zwraca uwagę na korzyści wynikające z polityki podatkowej oraz wzywa państwa członkowskie do przerzucenia ciężaru podatkowego z zatrudnienia na wykorzystanie zasobów i zanieczyszczenie, aby promować ekoinnowacje;
50. wzywa Komisję do określenia dotacji szkodliwych dla środowiska jako „wyniku działania władz publicznych, które dając konsumentom lub producentom korzyść w postaci dodatkowego dochodu lub obniżenia kosztów, jest jednocześnie sprzeczne z dobrymi praktykami środowiskowymi”; wzywa Komisję i państwa członkowskie do bezzwłocznego przyjęcia konkretnych planów stopniowego wycofywania wszystkich dotacji szkodliwych dla środowiska w oparciu o powyższą definicję;
51. wzywa Komisję i państwa członkowskie do stopniowego wycofywania wszystkich dotacji szkodliwych dla środowiska do roku 2020, w tym również dotacji i wsparcia finansowego dla paliw kopalnych oraz dotacji, które wspierają nieefektywne wykorzystanie zasobów odnawialnych, a także do złożenia sprawozdania z postępów w ramach krajowych programów reform;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

52. podkreśla, że ekoinnowacje powinny korzystać z unijnych instrumentów finansowych i mechanizmów powstających w ramach inicjatyw przewodnich „Unia innowacji” oraz „Europa efektywnie korzystająca z zasobów”, a także z polityki spójności po roku 2013 oraz z programu „Horyzont 2020”;
53. uważa, że ważne jest, aby ekoinnowacje i technologie środowiskowe były w długiej perspektywie trwałe pod względem finansowym i konkurencyjnym; jest zdania, że przy udzielaniu publicznego wsparcia na rzecz inwestycji należy zachęcać do stosowania metod produkcji, które są przyjazne dla środowiska;
54. z zadowoleniem przyjmuje możliwości finansowania ekoinnowacji w ramach wspólnej polityki rolnej oraz w ramach programów COSME, „Horyzont 2020” i LIFE, a także wzywa do zwiększenia wysokości środków finansowych, tak by w większym stopniu realizować już opracowane ekoinnowacje;
55. wzywa Komisję do wdrożenia niezbędnych instrumentów oraz przeznaczenia wystarczającej ilości zasobów budżetowych w celu zapewnienia łagodnego przejścia między Programem ramowym na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP) oraz „Horyzont 2020” w zakresie ekoinnowacji, a także do ułatwienia procedur i zmniejszenia obciążeń finansowych dla małych i średnich przedsiębiorstw; przypomina, że kluczowe jest zapewnianie zrównoważonego pod względem płci udziału w podejmowaniu decyzji na wszystkich etapach i we wszystkich aspektach finansowania;
56. wzywa państwa członkowskie do uwzględniania ekoinnowacji w swoich strategiach na lata 2014–2020 jako instrumentu wspierania gospodarki ekologicznej, wzrostu i tworzenia nowych miejsc pracy, zapewniając w ten sposób większą aktywność przedsiębiorstw przy równym traktowaniu kobiet i mężczyzn, a także współpracę między oświatą, gospodarką i nauką;
57. zauważa, że chociaż obecne obszary priorytetowe konkursu „Ekoinnowacje 2012” ograniczają się do kilku dziedzin, to jednak inicjatywa ekoinnowacji jest programem przekrojowym, wspierającym ekoinnowacyjne projekty w różnych sektorach; w związku z tym ponownie zaznacza, że wszystkie sektory i rodzaje działalności gospodarczej powinny kwalifikować się do finansowania;
58. zachęca Komisję w szczególności do planowania jasno określonych, ukierunkowanych i wzmocnionych zasobów projektów powielania rynkowego, kapitału wysokiego ryzyka, tworzenia sieci kontaktów i umiędzynarodowienia na rzecz ekoinnowacji oraz ich komercjalizacji w UE przez MŚP;
59. uważa, że skoro nowe modele biznesowe zaczynają wprowadzać zmiany do tradycyjnych łańcuchów dostaw, to możliwość uwzględnienia globalizacji oraz jej skutków na gospodarkę UE oraz łańcuchy dostaw w kolejnym okresie finansowania powinny zostać lepiej odzwierciedlone w priorytetach dla inicjatywy ekoinnowacji;
60. uważa, że nie wyczerpano jeszcze potencjału MŚP i spółdzielni w zakresie promowania ekoinnowacji; wobec tego apeluje o szczególne możliwości finansowania dla MŚP i spółdzielni w związku z ekoinnowacyjnymi koncepcjami;
61. jest przekonany, że potrzebne są innowacyjne narzędzia finansowe, aby poprawić możliwości w zakresie budowania potencjału i tworzenia sieci;
62. podkreśla, że zwiększeniu środków musi towarzyszyć uproszczenie procedur finansowania;
63. zwraca uwagę, że w przyszłej polityce spójności strategia inteligentnej specjalizacji będzie dla regionów UE uwarunkowaniem *ex ante*; zachęca regiony, by uruchomiły kampanie informacyjne skierowane do wszystkich grup docelowych w celu włączenia ekoinnowacji do regionalnych i krajowych strategii inteligentnej specjalizacji;

o

o o

64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0593

Wezwanie do wymiernych i wiążących zobowiązań na rzecz zwalczania uchylania się od opodatkowania i unikania podatków w UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie wezwania do przyjęcia wymiernego i wiążącego zobowiązania do przeciwdziałania uchylaniu się od zobowiązań podatkowych oraz unikaniu płacenia podatków w UE (2013/2963(RSP))

(2016/C 468/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie planu działania zakładającego poprawę skuteczności walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania (COM(2012)0722),
 - uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie agresywnego planowania podatkowego ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie środków mających na celu zachęcenie państw trzecich do stosowania minimalnych norm dobrych rządów w dziedzinie opodatkowania ⁽²⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 czerwca 2012 r. w sprawie konkretnych sposobów usprawnienia walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania, w tym w odniesieniu do państw trzecich (COM(2012) 0351),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie walki z oszustwami podatkowymi, uchylaniem się od opodatkowania i rajami podatkowymi ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie apelu o opracowanie konkretnych sposobów walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając konkluzje Ecofin i jej sprawozdanie dla Rady Europejskiej dotyczące opodatkowania z dnia 22 czerwca 2012 r.,
 - uwzględniając konkluzje Ecofin w sprawie uchylania się od opodatkowania i oszustw podatkowych z dnia 14 maja 2013 r.,
 - uwzględniając deklarację przywódców państw grupy G20 wydaną po szczycie w Petersburgu w dniach 5 i 6 września 2013 r.,
 - uwzględniając komunikat wydany w następstwie posiedzenia ministrów finansów i gubernatorów banków centralnych państw G20, które odbyło się w Moskwie w dniach 15 i 16 lutego 2013 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie z 2013 r. Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju zatytułowane „Rozwiązanie kwestii erozji podstawy opodatkowania i przenoszenia zysków”,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że co roku w UE ok. trylion euro potencjalnych dochodów z podatków jest straconych z powodu oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i unikania płacenia podatków, a na sytuację tą nie zareagowano żadnymi konkretnymi środkami;
- B. mając na uwadze, że oszustwa podatkowe i uchylanie się od opodatkowania to działalność nielegalna polegająca na uchylaniu się od zobowiązań podatkowych, podczas gdy unikanie opodatkowania jest zgodnym z prawem wykorzystaniem systemu podatkowego w celu zmniejszenia lub uniknięcia zobowiązań podatkowych, które czasem prowadzi do agresywnego planowania podatkowego polegającego na niewłaściwym wykorzystywaniu aspektów technicznych systemu podatkowego lub rozbieżności pomiędzy dwoma systemami podatkowymi lub większą ich liczbą w celu zmniejszenia zobowiązania podatkowego;
- C. mając na uwadze, że jedynie harmonizacja podstawy podatkowej wśród państw członkowskich zapobiegłaby unikaniu opodatkowania;

⁽¹⁾ Dz.U. L 338 z 12.12.2012, s. 41.

⁽²⁾ Dz.U. L 338 z 12.12.2012, s. 37.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0205.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 258 E z 7.9.2013, s. 53.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- D. mając na uwadze, że potencjalne zyski w dochodach postawiłyby państwa członkowskie na lepszej pozycji, by równoważyć swoje budżety i zwiększać środki dostępne w celu pobudzania inwestycji, rozwoju i zatrudnienia, które stanowią kluczowe czynniki socjalno-ekonomiczne w zrównoważonej strategii UE na rzecz przezwyciężenia kryzysu;
- E. mając na uwadze, że skala oszustw podatkowych i unikania opodatkowania podważa zaufanie i pewność konsumentów, jeśli chodzi o sprawiedliwość i legitymację administracji publicznej i systemów podatkowych;
- F. mając na uwadze, że jednostronne środki krajowe w wielu przypadkach okazały się nieskuteczne i niewystarczające, pokazując potrzebę skoordynowanego i wielokierunkowego podejścia opartego na konkretnych strategiach i celach określanych na szczeblu krajowym, unijnym i międzynarodowym;
- G. mając na uwadze, że konsolidacja fiskalna wymaga wysiłków zarówno po stronie dochodów, jak i wydatków w budżetach publicznych; mając na uwadze, że właściwa równowaga między podstawą opodatkowania i stawką podatkową ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia stabilności podatkowej i konkurencyjności na szczeblu krajowym i unijnym;
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja i Rada są przygotowane do zmierzenia się z problemem luk podatkowych w Europie m.in. za pomocą skupienia się na intensyfikacji walki z oszustwami podatkowymi, uchylaniem się od opodatkowania i agresywnego planowania podatkowego;
 2. z zadowoleniem przyjmuje niedawne wnioski Komisji dotyczące rozszerzenia automatycznej wymiany informacji, walki z oszustwami w dziedzinie podatku VAT i zmiany dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, które mają ograniczyć uchylanie się od opodatkowania w Europie poprzez zapełnianie luk prawnych, wykorzystywanych przez niektóre przedsiębiorstwa do uciekania od płacenia sprawiedliwej części opłat fiskalnych;
 3. ponawia pilny apel do państw członkowskich o zobowiązanie się do ambitnego aczkolwiek realistycznego celu zmniejszenia co najmniej o połowę luk podatkowych do 2020 r.;
 4. kładzie nacisk na fakt, że w obecnym okresie wychodzenia z kryzysu konkretne cele i rzeczywiste zobowiązania w dziedzinie zwalczania uchylania się od płacenia podatków lub unikania ich przez wyeliminowanie luk podatkowych może spowodować bardzo potrzebny wzrost dochodów z podatków dzięki odzyskaniu należności podatkowych;
 5. wzywa Komisję do rozpoczęcia badania możliwych wskaźników stanowiących podstawę do ograniczenia oszustw podatkowych, uchylania się od płacenia podatków lub unikania ich oraz w stosownym przypadku do ustanowienia standardowego zestawu wskaźników służących mierzeniu skali uchylania się od płacenia podatków lub unikania ich;
 6. wzywa Komisję do wprowadzenia szeregu konkretnych celów ograniczenia luk podatkowych na szczeblu europejskim i krajowym, przy czym głównym celem powinno być ograniczenie luk podatkowych do 2020 r.;
 7. sugeruje w razie potrzeby wplecenie tych celów do strategii Europa 2020 i wzywa Komisję do zbadania, czy można im nadać wyraźny charakter w europejskim semestrze;
 8. wzywa w związku z tym Komisję do zbadania również, czy krajowe programy reform oraz programy stabilności i konwergencji mogłyby zostać poszerzone przez uwzględnienie tych celów i środków, tak by osiągnąć wymagane ograniczenie luk podatkowych;
 9. podkreśla, że zachodzi pilna potrzeba lepszej koordynacji i że wspólny kurs w kierunku ograniczania luk podatkowych umocni zobowiązania Rady do zaangażowania się w walkę z uchylaniem się od płacenia podatków i unikaniem ich;
 10. wzywa Komisję do składania co roku Parlamentowi i Radzie sprawozdania w sprawie postępów poczynionych w UE i na świecie w walce z oszustwami podatkowymi, uchylaniem się od płacenia podatków i agresywnym planowaniem podatkowym, a także do upubliczniania na swojej stronie internetowej konkretnych przykładów najlepszych praktyk w tej dziedzinie;
 11. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0594

Realizacja krajowych strategii dotyczących Romów

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie postępów w realizacji krajowych strategii integracji Romów (2013/2924(RSP))

(2016/C 468/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 3 i 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 8, 9, 10 i art. 19 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych (dalej zwaną „Kartą”), a w szczególności jej art. 21,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej z 1965 r., Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z 1979 r., konwencję ONZ o prawach dziecka z 1989 r. oraz Deklarację ONZ o prawach osób należących do mniejszości narodowych lub etnicznych, religijnych i językowych z 1992 r.,
- uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2000/43/WE wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne,
- uwzględniając dyrektywę 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie sytuacji kobiet romskich w Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2008/913/WSiSW w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych (decyzja ramowa w sprawie rasizmu i ksenofobii),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 września 2010 r. w sprawie sytuacji Romów i swobody przemieszczania się w Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie strategii UE w dziedzinie integracji Romów ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie budownictwa socjalnego w Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie zaostrzenia walki z rasizmem, ksenofobią i przestępstwami popełnianymi z nienawiści ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 kwietnia 2011 r. zatytułowany „Unijne ramy dotyczące krajowych strategii integracji Romów do 2020 r.” (COM(2011)0173) i konkluzje Rady Europejskiej z dnia 24 czerwca 2011 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 maja 2012 r. zatytułowany „Krajowe strategie integracji Romów: pierwszy etap wdrażania unijnych ram” (COM(2012)0226),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 czerwca 2013 r. zatytułowany „Postępy we wdrażaniu krajowych strategii integracji Romów” (COM(2013)0454),

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 283.

⁽²⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 73.

⁽³⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 112.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0246.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0090.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący zalecenia Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie skutecznych środków integracji Romów w państwach członkowskich (COM(2013)0460),
 - uwzględniając swoje badanie ze stycznia 2011 r. dotyczące środków na rzecz wspierania sytuacji obywateli UE pochodzenia romskiego w Unii Europejskiej,
 - uwzględniając badanie Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej zaprezentowane w maju 2012 r. i zatytułowane „Sytuacja Romów w 11 państwach członkowskich UE”,
 - uwzględniając wysłuchanie w sprawie unijnych ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów, które odbyło się w Parlamencie Europejskim w dniu 18 września 2013 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 4 września 2013 r. w sprawie nierówności zdrowotnych w Unii Europejskiej (SWD(2013)0328),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2013 r. zatytułowaną „Wpływ kryzysu na dostęp słabszych grup społecznych do usług opieki”⁽¹⁾,
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 20 lutego 2013 r. zatytułowany „Inwestowanie w zdrowie” (SWD(2013)0043),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie zmniejszania nierówności zdrowotnych w UE⁽²⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 października 2009 r. zatytułowany „Solidarność w zdrowiu: zmniejszanie nierówności zdrowotnych w UE” (COM(2009)0567),
 - uwzględniając pytanie skierowane do Komisji w sprawie postępów w realizacji krajowych strategii integracji Romów (O-000117/2013 – B7-0528/2013),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że u podstaw Unii Europejskiej leżą takie wartości jak poszanowanie ludzkiej godności, wolność, demokracja, równość, praworządność i poszanowanie praw człowieka;
- B. mając na uwadze, że Romowie są narażeni na dyskryminację w całej Europie; mając na uwadze, że sytuacja Romów odnośnie do ich praw społeczno-gospodarczych i podstawowych jest w wielu przypadkach w porównywalnych sytuacjach gorsza niż sytuacja obywateli pochodzenia nieromskiego;
- C. mając na uwadze, że niedawne wydarzenia w państwach członkowskich UE, akty przemocy wobec Romów, brak właściwych strategii politycznych na rzecz włączenia społecznego Romów, uciekanie się do tendencyjnej retoryki wymierzonej w Romów, strukturalna i systematyczna dyskryminacja, wyraźne łamanie postanowień europejskiej konwencji praw człowieka oraz Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także brak dochodzeń sądowych w przypadku pogwałcenia praw podstawowych oraz ścigania tego procederu ukazały, że w UE wciąż przeważa niechęć wobec Romów oraz że należy ją bardziej stanowczo zwalczać na wszystkich szczeblach;
- D. mając na uwadze, że ubóstwo i wykluczenie społeczne wśród Romów osiągnęły krytyczny poziom, który ogranicza perspektywy życiowe rodzin romskich i sprawia, że młodzi Romowie od najmłodszych lat są zagrożeni ubóstwem;
- E. mając na uwadze, że negatywny stosunek ludności pochodzenia nieromskiego do Romów oraz jawna dyskryminacja mogą przyczynić się do wykluczenia społecznego Romów;
- F. mając na uwadze, że postępujące wykluczenie społeczne Romów zaburza rozwój i zwiększa deficyt budżetów publicznych;
- G. mając na uwadze, że nierówności społeczne i dysproporcje regionalne skutkują pogarszaniem się jakości życia społeczności wiejskich; mając na uwadze, że złe zarządzanie rozwojem obszarów miejskich uwydatnia wzrost ubóstwa w miastach oraz przyczynia się do jego rozszerzania;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0328.

⁽²⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 25.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- H. mając na uwadze, że komunikat Komisji z 2013 r. w sprawie postępów we wdrażaniu krajowych strategii integracji Romów wskazuje na niewielki postęp poszczególnych państw członkowskich we wdrażaniu krajowych strategii integracji Romów, nawet w kwestii określenia strukturalnych warunków wstępnych skutecznego wdrażania tychże strategii;
- I. mając na uwadze, że wewnętrzna grupa zadaniowa utworzona przez Komisję w 2010 r. zbadała wykorzystanie środków na rzecz włączenia społecznego Romów w 18 państwach i wykazała, że państwa członkowskie nie wykorzystują we właściwy sposób środków UE oraz że mimo, iż fundusze UE stanowią duży potencjał do zwiększania włączenia społecznego Romów, przeszkody na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym uniemożliwiają państwom członkowskim wspieranie skutecznej integracji społeczno-gospodarczej Romów;
- J. mając na uwadze, że w większości państw członkowskich pełnoprawny udział Romów w planowaniu, wdrażaniu i monitorowaniu krajowych strategii oraz zaangażowanie odnośnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego w te dziedziny są nadal niewystarczające;
- K. mając na uwadze, że zaangażowanie lokalnych i regionalnych władz w opracowywanie, wdrażanie, monitorowanie, ocenę i przegląd strategii politycznych dotyczących Romów jest kluczowym elementem skutecznej realizacji krajowych strategii integracji Romów, biorąc pod uwagę fakt, że stanowią one poziom zarządzania obejmujący większość praktycznych zobowiązań na rzecz integracji Romów, ale że poziom zaangażowania państw członkowskich jest niski;
- L. mając na uwadze, że przydziałowi ukierunkowanych zasobów finansowych powinna towarzyszyć szczerą wolą polityczną państw członkowskich, ponieważ jest to bezwzględny warunek wstępny pomyślanej realizacji strategii; mając na uwadze, że jedynie kilka państw członkowskich stosuje zintegrowane podejście do przydziału środków pochodzących z UE oraz funduszy krajowych, natomiast w pozostałych państwach członkowskich realizacja krajowej strategii jest opóźniona ze względu na zbyt słabe wykorzystanie środków UE, zwłaszcza wskutek braku konkretnych działań;
- M. mając na uwadze, że całkowita kwota środków europejskich przeznaczonych w szczególności na integrację ludności romskiej nadal nie jest znana; mając na uwadze, że w związku z tym kluczowe jest, aby Komisja kontynuowała monitorowanie wydatkowania środków UE przez państwa członkowskie oraz uzyskała gwarancje właściwego wykorzystania tych środków;
- N. mając na uwadze, że odpowiednie monitorowanie oraz systematyczna i spójna ocena wyników wykorzystania środków na rzecz integracji Romów stanowią istotny czynnik skutecznej realizacji krajowych strategii integracji Romów; mając na uwadze, że niespełna połowa państw członkowskich opracowała mechanizm sporządzania regularnych sprawozdań i ocen;
- O. mając na uwadze, że w ramach UE przewidziano utworzenie w każdym państwie członkowskim krajowych punktów kontaktowych na rzecz integracji Romów i podkreślono, że powinny one posiadać pełne uprawnienia do skutecznego koordynowania włączenia społecznego Romów w różnych obszarach polityki;
- P. mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny podjąć wszelkie niezbędne środki, aby dopilnować, że Romowie nie są dyskryminowani oraz że przysługujące im prawa człowieka zapisane w Karcie i europejskiej konwencji praw człowieka, a także w prawodawstwie UE są przestrzegane, chronione i wspierane;
- Q. mając na uwadze, że Romowie są narażeni na dyskryminację i wykluczenie społeczne oraz że należy zwrócić szczególną uwagę na małoletnich i kobiety należące do społeczności romskich, zwłaszcza w odniesieniu do poszanowania ich praw podstawowych, w tym prawa do nauki oraz integralności cielesnej, a także zakazu niewolnictwa i pracy przymusowej, zawartych w art. 3 oraz art. 5 Karty;
- R. mając na uwadze, że skuteczne zwalczanie uprzedzeń wobec Romów oraz negatywnego nastawienia wymaga zdecydowanych kampanii podnoszących świadomość, inicjatyw wspierających dialog międzykulturowy, a także współpracę w tym zakresie, oraz dążenia do uzyskania poparcia większości na rzecz włączenia społecznego Romów;
- S. mając na uwadze, że Romowie będący obywatelami Unii Europejskiej powinni w pełni wykonywać przysługujące im prawa i obowiązki wynikające z posiadania europejskiego obywatelstwa;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

1. zdecydowanie potępia dyskryminację i rasizm wobec Romów i wyraża ubolewanie w związku z faktem, że w Unii Europejskiej prawa podstawowe Romów nadal nie są w pełni respektowane; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwalczania dyskryminacji oraz dopilnowania, by odpowiednie dyrektywy UE, takie jak dyrektywa 2000/43/WE oraz 2012/29/UE⁽¹⁾, były właściwie transponowane i wdrażane;
2. wzywa Komisję do stworzenia skutecznego i obejmującego całą UE mechanizmu nadzoru w odniesieniu do praw podstawowych Romów, incydentów antyromskich i przestępstw z nienawiści, a także do podjęcia zdecydowanych działań – w tym w stosownych przypadkach w postaci postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego – w przypadkach pogwałcenia praw podstawowych Romów w państwach członkowskich, zwłaszcza naruszeń w kwestii dostępu do praw gospodarczo-społecznych i możliwości korzystania z tych praw, a także prawa do swobodnego przemieszczania się, swobody pobytu, prawa do dostępu do opieki medycznej i nauki, prawa do równego traktowania i niedyskryminacji (w tym w przypadku dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie) prawa do ochrony danych osobowych oraz zakazu tworzenia rejestrów opartych na pochodzeniu etnicznym i rasie;
3. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji na rzecz rozwijania internetowego narzędzia umożliwiającego władzom lokalnym zrozumienie i zastosowanie prawa do swobodnego przemieszczania się obywateli UE; potępia jednak wszelkie próby bezprawnego ograniczania prawa do swobodnego przemieszczania się Romów i wzywa państwa członkowskie do położenia kresu nielegalnym wydaleniom;
4. potępia wszelkie formy niechęci wobec Cyganów, a zwłaszcza nawoływanie do nienawiści w debacie publicznej oraz dialogu politycznym; wzywa państwa członkowskie do odnowienia ich zobowiązań na rzecz walki z niechęcią wobec Cyganów oraz uznania znaczenia takiej niechęci dla skutecznego wdrażania krajowych strategii integracji Romów; wzywa wszystkie ugrupowania polityczne do powstrzymania się od wygłaszania antyromskich oświadczeń nawołujących do nienawiści;
5. wzywa państwa członkowskie do przeprowadzenia śledztwa i położenia kresu tworzeniu profili etnicznych, nadużyciom policji oraz innym naruszeniom praw człowieka wobec Romów, do dopilnowania, aby przestępstwa z nienawiści były karalne i rejestrowane oraz aby śledztwa były właściwie prowadzone, a ofiarom oferowano stosowną pomoc i ochronę, a także do utworzenia specjalnych programów szkoleniowych dla policji i innych urzędników publicznych pracujących ze społecznościami romskimi;
6. apeluje do Komisji i państw członkowskich o rozwiązanie kwestii braku rejestracji urodzeń i świadectw urodzenia dla Romów mieszkających w UE;
7. wzywa państwa członkowskie do dostarczenia skutecznego rozwiązania dla problemu wykluczenia Romów poprzez stosowanie środków zawartych w krajowych strategiach integracji Romów obejmujących konkretne cele, terminy i przyznane środki finansowe; wzywa Komisję i państwa członkowskie do czynnego zaangażowania przedstawicieli Romów i społeczeństwa obywatelskiego w rozwijanie, zarządzanie, wdrażanie, monitorowanie i ocenę polityki w odniesieniu do krajowych strategii integracji Romów oraz projektów dotyczących ich społeczności poprzez utworzenie mechanizmów regularnego i przejrzystego dialogu zgodnie z zasadami europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa; apeluje do państw członkowskich o określenie w swoich krajowych strategiach integracji Romów sposobu, w jaki zamierzają one nadać Romom uprawnienia i zaangażować ich w ten proces; wzywa Komisję do wsparcia działań państw członkowskich poprzez podniesienie wśród przedstawicieli Romów świadomości o możliwościach oferowanych przez krajowe strategie integracji Romów, a także do zachęcania ich do odgrywania bardziej aktywnej roli w procesie integracji;
8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia wystarczających środków finansowych na zbudowanie silnego romskiego społeczeństwa obywatelskiego mającego zdolność, umiejętności i wiedzę specjalistyczną do podjęcia monitorowania i oceny;
9. wzywa Komisję do zintensyfikowania dotychczasowych działań, aby podjąć pracę z państwami członkowskimi, władzami lokalnymi i innymi właściwymi podmiotami, mających na celu zapewnienie rzeczywistej komunikacji na temat realizacji krajowych strategii oraz korzyści społecznego włączenia Romów, do promowania dialogu międzykulturowego i kampanii uświadamiających dążących do położenia kresu uprzedzeniom wobec Romów i negatywnym zachowaniom poprzez zmianę nastawienia, a także do ułatwienia inicjatyw, które zdobędą poparcie większości dla polityki propagującej włączenie społeczne Romów;
10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podkreślenia wymiaru płci w krajowych strategiach integracji Romów oraz do zaangażowania kobiet romskich, a także młodzieży romskiej w proces wdrażania i monitorowania krajowych strategii integracji Romów;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

11. wzywa państwa członkowskie do zaangażowania władz lokalnych i regionalnych w przegląd, zarządzanie, wdrażanie i monitorowanie ich strategii krajowych, a także do wspierania władz lokalnych i regionalnych w środkach, jakie muszą one podjąć w celu realizacji włączenia społecznego Romów we wszystkie cztery filary krajowych strategii integracji Romów, a także we wdrażaniu środków antydyskryminacyjnych;

12. wzywa państwa członkowskie do przedstawienia przy pomocy Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju oraz Banku Światowego zdezagregowanych danych na temat sytuacji społeczno-gospodarczej Romów, stopnia doświadczanej przez nich dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne, a także popełnianych wobec nich przestępstw z nienawiści, przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu norm ochrony danych i prawa do prywatności, a także do opracowania we współpracy z Komisją wskaźników wyjściowych i wymiernych celów mających zasadnicze znaczenie dla solidnego systemu monitorowania, aby zapewnić wiarygodne informacje zwrotne na temat postępów we wdrażaniu krajowych strategii integracji Romów oraz w poprawie sytuacji Romów, ze szczególnym uwzględnieniem małoletnich i kobiet; apeluje do Komisji o zwiększenie roli koordynacyjnej Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz o pełne wykorzystanie jej zdolności;

13. wzywa Komisję do określenia terminów oraz jasnych i wymiernych celów i wskaźników realizacji krajowych strategii integracji Romów w państwach członkowskich, zgodnie ze strategią „Europa 2020”, a także do wspierania państw członkowskich w poprawie ich zdolności absorpcyjnej funduszy UE oraz do przygotowania sprawozdań w rozbiciu na poszczególne kraje i zaleceń dla poszczególnych krajów;

14. wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia wielowymiarowych i terytorialnych aspektów ubóstwa, do uruchomienia wystarczających środków finansowych z budżetów krajowych i programów unijnych – przede wszystkim z Europejskiego Funduszu Społecznego, Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich – m.in. wykorzystując rozwój kierowany przez lokalną społeczność, wspólne plany działań, zintegrowane inwestycje terytorialne i operacje zintegrowane, aby zrealizować cele określone w ich krajowych strategiach integracji Romów, opracować zintegrowane wielosektorowe i wielofunduszowe programy skierowane do najbardziej potrzebujących mikroregionów, uwzględnić włączenie społeczne Romów w porozumieniach o partnerstwie na okres programowania 2014-2020, a także opracować własne programy operacyjne propagujące równość szans i zapobieganie dyskryminacji i segregacji;

15. apeluje do Komisji i państw członkowskich o wprowadzenie specjalnych systemów dotacji w postaci niewielkich elastycznych funduszy na projekty wspólnotowe oraz mobilizację lokalnych wspólnot w kwestiach włączenia społecznego;

16. wzywa państwa członkowskie do dostosowania ich ogólnej polityki w zakresie programu nauczania, zatrudnienia, mieszkalnictwa i zdrowia do celów krajowych strategii integracji Romów;

17. wzywa Komisję i jej grupę zadaniową ds. Romów do kontynuowania oceny sposobu, w jaki państwa członkowskie wydają fundusze UE przeznaczone na włączenie społeczne Romów, a także wpływu ich polityki krajowej na życie Romów, do corocznego przedstawiania wniosków Parlamentowi i Radzie oraz do określenia w sprawozdaniach konkretnych dróg polepszenia skuteczności funduszy UE; apeluje do Komisji o ułatwienie uzyskiwania uporządkowanego wkładu ze strony ekspertów i społeczeństwa obywatelskiego oraz o zapewnienie skutecznej współpracy między platformą na rzecz integracji Romów i rotacyjnymi prezydencjami UE;

18. wzywa Komisję do przeprowadzania okresowej zewnętrznej oceny wpływu finansowania UE na włączenie społeczne Romów oraz do określenia dobrych praktyk i projektów realizowanych przy pomocy finansowania UE, a także do utrzymania ich długoterminowości;

19. wzywa państwa członkowskie do współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi w celu likwidacji segregacji przestrzennej, zaprzestania bezprawnych przymusowych eksmisji oraz zapobieżenia bezdomności doświadczanej obecnie przez Romów, a także do opracowania skutecznej i obejmującej wszystkich polityki mieszkaniowej, łącznie z zapewnieniem odpowiednich mieszkań oraz pomocy socjalnej i zdrowotnej w przypadku eksmisji;

20. apeluje do państw członkowskich o wykorzystanie planowania urbanistycznego do integracji i zniesienia segregacji, do rozwijania infrastrukturalnych i środowiskowych zalet miast w największym stopniu dotkniętych nierównościami społecznymi, a także o zacieśnienie więzi między obszarami miejskimi i wiejskimi z myślą o promowaniu rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

21. wzywa państwa członkowskie do likwidacji segregacji w dziedzinie edukacji oraz – w stosownych przypadkach – nielegalnego umieszczania dzieci romskich w szkołach specjalnych, do stworzenia niezbędnej infrastruktury i niezbędnych mechanizmów ułatwiających wszystkim dzieciom romskim dostęp do edukacji wysokiej jakości, do zajęcia się problemem wczesnego kończenia nauki przez uczniów romskich, m.in. poprzez zaangażowanie rodziców w proces edukacji, do propagowania dostępu dzieci do wczesnej edukacji i usług związanych z rozwojem, do zapewnienia szkoleń dla nauczycieli, aby byli oni w stanie reagować na szczególne sytuacje, jakie mogą wystąpić podczas pracy z dziećmi romskimi, do utworzenia integracyjnych struktur pomocy, takich jak opieka dydaktyczna i programy mentorskie dla studentów romskich, co zapobiegnie porzucaniu przez tych ostatnich szkół średnich lub wyższych, do zapewnienia im dostępu do programu Erasmus, a także do propagowania możliwości odbywania staży zawodowych umożliwiających zdobycie odpowiedniego doświadczenia zawodowego;
22. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwiązania problemu wysokiego bezrobocia wśród Romów oraz do zlikwidowania wszystkich barier w dostępie do zatrudnienia, w tym poprzez wykorzystanie istniejących mechanizmów, takich jak gwarancja dla młodzieży czy projekty przewodnie strategii „Europa 2020”; wzywa państwa członkowskie do stworzenia mechanizmów antydyskryminacyjnych, specjalistycznych programów szkoleniowych oraz programów ułatwiających dostęp do rynku pracy, łącznie z proporcjonalną reprezentacją Romów w usługach publicznych, zachęcaniem do samozatrudnienia, mobilizowaniem środków na rzecz tworzenia większej liczby miejsc pracy w sektorach o największym potencjale zatrudnienia – takich jak integracyjna ekologiczna gospodarka, usługi zdrowotne i socjalne czy gospodarka cyfrowa – oraz tworzeniem partnerstw między organami publicznymi a pracodawcami;
23. apeluje do instytucji europejskich o tworzenie programów staży i zatrudnianie Romów we wszystkich instytucjach;
24. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zajęcia się problemem istniejących nierówności w zakresie zdrowia, jakie dotyczą Romów, a także szeroko rozpowszechnionej dyskryminacji w dziedzinie dostępu do opieki zdrowotnej, do opracowania specjalnie ukierunkowanych programów oraz do przeznaczenia wystarczających środków finansowych z funduszy krajowych i unijnych, ze szczególnym uwzględnieniem zdrowia dzieci i matek;
25. wzywa państwa członkowskie do precyzyjnego określenia krajowych punktów kontaktowych ds. integracji Romów oraz obowiązków tych punktów przy realizacji krajowych strategii integracji Romów, do zapewnienia im wystarczającego autorytetu, wystarczającej zdolności oraz wystarczającego politycznego i finansowego wsparcia w skutecznym spełnianiu ich roli, a także odpowiednich związków między społecznością Romów a organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, do zadbania o dostępność punktów kontaktowych poprzez ich wyraźne oznakowanie oraz do dopilnowania, aby ich komunikowanie się z podmiotami na wszystkich szczeblach było przejrzyste;
26. przypomina państwom członkowskim, że dobre praktyki, takie jak programy rzeczników romskich czy Europejskie przymierze miast i regionów na rzecz włączenia społecznego Romów, realizowane przez Radę Europy, odnoszą sukcesy w terenie, co powinno zachęcić państwa członkowskie do okazania większej determinacji politycznej na rzecz efektywnego włączenia społecznego Romów;
27. wyraża zadowolenie z przyjęcia wniosku Komisji dotyczącego zalecenia Rady w sprawie skutecznych środków integracji Romów w państwach członkowskich i nalega, aby Rada szybko go przyjęła;
28. podkreśla, że integracja to działanie dwutorowe oraz że każdy wysiłek integracyjny zakłada wspólną, ale niesymetryczną odpowiedzialność stron zależnie od ich zdolności oraz gospodarczych, politycznych i społecznych zasobów;
29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz Radzie Europy.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0595

Wyniki szczytu w Wilnie i przyszłość Partnerstwa Wschodniego, w szczególności w odniesieniu do Ukrainy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie wyniku szczytu w Wilnie i przyszłości Partnerstwa Wschodniego, zwłaszcza w odniesieniu do Ukrainy (2013/2983(RSP))

(2016/C 468/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2013 r. w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa: dążenie do wzmocnienia partnerstwa. Stanowisko Parlamentu Europejskiego w sprawie sprawozdań za rok 2012 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2013 r. w sprawie nacisku, jaki Rosja wywiera na kraje Partnerstwa Wschodniego (w kontekście zbliżającego się szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie) ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 13 stycznia 2005 r. w sprawie wyników wyborów na Ukrainie ⁽³⁾,
 - uwzględniając wspólną deklarację przyjętą podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie w dniu 29 listopada 2013 r.,
 - uwzględniając wspólne deklaracje przyjęte podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Warszawie w dniu 30 września 2011 r. oraz podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Pradze w dniu 7 maja 2009 r.,
 - uwzględniając pogorszenie się sytuacji na Ukrainie po tym, jak władze ukraińskie postanowiły, że nie podpiszą układu o stowarzyszeniu na szczycie w Wilnie w dniach 28–29 listopada 2013 r., co doprowadziło do masowych demonstracji obywateli wspierających europejskie aspiracje Ukrainy na Majdanie Niepodległości w Kijowie i w innych miastach w całym kraju,
 - uwzględniając wspólne oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton oraz komisarza ds. rozszerzenia i polityki sąsiedztwa Štefana Fülego, potępiające nadużycie siły przez policję w Kijowie w celu rozprzędzenia demonstrantów w dniu 30 listopada 2013 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że na szczycie w Partnerstwa Wschodniego w Wilnie Ukraina i pozostali uczestnicy potwierdzili swoje zaangażowanie na rzecz zasad prawa międzynarodowego i podstawowych wartości, takich jak demokracja, praworządność i poszanowanie praw człowieka;
- B. mając na uwadze w szczególności fakt, że decyzja Armenii o wycofaniu się z negocjacji w sprawie układu o stowarzyszeniu oraz podjęta w ostatniej chwili przez Ukrainę decyzja o zawieszeniu przygotowań do podpisania układu o stowarzyszeniu udaremniła wysiłki i zniweczyła prace ostatnich kilku lat, których celem było pogłębienie stosunków dwustronnych i wzmocnienie integracji europejskiej;
- C. mając na uwadze, że decyzja rządu Ukrainy o wstrzymaniu procesu przygotowań do podpisania układu o stowarzyszeniu, obejmującego pogłębioną i kompleksową strefę wolnego handlu (DCFTA), wywołała niezadowolenie i masowe protesty w kraju; mając na uwadze, że w związku z tym ukraińskie siły bezpieczeństwa w brutalny i niedopuszczalny sposób użyły siły wobec pokojowo nastawionych demonstrantów oraz opozycyjnych partii i mediów;
- D. mając na uwadze, że podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie w dniu 29 listopada 2013 r. Gruzja i Mołdawia parafowały układy o stowarzyszeniu z UE, w tym przepisy ustanawiające pogłębione i kompleksowe strefy wolnego handlu;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0446.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0383.

⁽³⁾ Dz.U. C 247 E z 6.10.2005, s. 155.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

E. mając na uwadze, że jedynym rozwiązaniem musi być rozwiązanie pokojowe, uzgodnione ze wszystkimi stronami;

1. z zadowoleniem przyjmuje parafowanie układów o stowarzyszeniu z Gruzją i Mołdawią, w tym przepisów ustanawiających DCFTA, co wyraźnie zbliża oba te kraje do UE; oczekuje niezwłocznego podpisania i wdrożenia tych układów; w związku z tym apeluje do Komisji o ułatwienie tego wdrożenia i wspieranie odpowiednich organów obu tych państw, tak aby ich obywatele mogli wkrótce odczuć pozytywne skutki i korzyści płynące z tych układów;

2. głęboko ubolewa nad decyzją władz Ukrainy pod przewodnictwem prezydenta Janukowycza o rezygnacji z podpisania układu o stowarzyszeniu z UE podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Wilnie mimo wyraźnej woli UE, by kontynuować proces stowarzyszenia pod warunkiem spełnienia określonych wymogów; uważa tę decyzję za zaprzepaszczenie ważnej szansy w stosunkach UE-Ukraina oraz w kontekście aspiracji Ukrainy; uznaje europejskie aspiracje Ukrainy wyrażane na Majdanie Niepodległości w Kijowie i w innych miastach w całym kraju w demonstracjach ukraińskiego społeczeństwa obywatelskiego, które nie wahało się wyjść na ulicę, aby wyrazić sprzeciw wobec decyzji prezydenta Janukowycza, a także powtarza, że zacieśnienie stosunków między UE a Ukrainą oraz zaoferowanie Ukrainie europejskiej perspektywy mają ogromne znaczenie i leżą w interesie obu stron;

3. ubolewa nad dramatycznymi wydarzeniami z nocy z 9 na 10 grudnia 2013 r., kiedy siły bezpieczeństwa zaatakowały demonstrantów i wdarły się do biur partii opozycyjnych i niezależnych mediów; a także wydarzeniami z nocy z 10 na 11 grudnia 2013 r., kiedy siły bezpieczeństwa zaatakowały osoby biorące udział w pokojowej demonstracji, próbując usunąć je z Majdanu Niepodległości i sąsiednich ulic oraz przerwać barykady; zwraca uwagę, że wydarzenia te miały miejsce w momencie, kiedy w Kijowie przebywała z wizytą wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton i kiedy podejmowano starania o rozpoczęcie rozmów przy okrągłym stole; obawia się, że te wydarzenia mogą prowadzić do dalszej eskalacji już i tak napiętej sytuacji;

4. przypomina, że między UE a Ukrainą działa kilka kanałów komunikacji, czego przykładem jest misja obserwacyjna Parlamentu Europejskiego prowadzona przez przewodniczącego Coxa i prezydenta Kwaśniewskiego; podkreśla w związku z tym, że wątpliwości przedstawione przez władze Ukrainy w uzasadnieniu podjętej w ostatniej chwili decyzji o wstrzymaniu podpisania układu o stowarzyszeniu należało zgłosić wcześniej, aby można było je wyjaśnić;

5. ponownie stanowczo opowiada się za jak najszybszym podpisaniem układu o stowarzyszeniu pod warunkiem, że spełnione zostaną wszystkie wymogi określone przez Radę do Spraw Zagranicznych dnia 10 grudnia 2012 r. i poparte przez Parlament w rezolucji z dnia 13 grudnia 2012 r.; wzywa w związku z tym Radę Europejską, by na swoim grudniowym posiedzeniu w 2013 r. wysłała silny sygnał polityczny, że Unia Europejska jest nadal gotowa zaangażować się we współpracę z Ukrainą;

6. apeluje o natychmiastowe rozpoczęcie nowej, pełnoprawnej misji mediacyjnej UE na najwyższym szczeblu politycznym, której zadaniem będzie doprowadzenie do rozmów przy okrągłym stole między rządem, demokratyczną opozycją i społeczeństwem obywatelskim, a także wsparcie tych rozmów i zapewnienie pokojowego rozwiązania obecnego kryzysu;

7. wyraża całkowitą solidarność z osobami demonstrującymi poparcie dla europejskiej przyszłości Ukrainy; wzywa ukraińskie władze do pełnego poszanowania praw obywatelskich i podstawowej wolności zgromadzeń i pokojowych protestów; zdecydowanie potępia brutalne użycie siły wobec pokojowych demonstracji i podkreśla konieczność bezzwłocznego przeprowadzenia skutecznego i niezależnego śledztwa oraz ukarania winnych; domaga się natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia osób, które brały udział w pokojowych demonstracjach i zostały aresztowane w ostatnich kilku dniach; podkreśla międzynarodowe zobowiązania Ukrainy w tym względzie; podkreśla, że takie środki są wyraźnie sprzeczne z podstawowymi zasadami wolności zgromadzeń i wolności słowa, a tym samym stanowią naruszenie powszechnych i europejskich wartości; przypomina, że sytuacja w zakresie obrony i propagowania tych wartości na Ukrainie jest baczniej obserwowana, ponieważ Ukraina przewodniczy obecnie Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie;

8. raz jeszcze zdecydowanie potępia niedopuszczalne naciski polityczne i gospodarcze ze strony Rosji wobec Ukrainy, w tym groźby sankcji handlowych; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby w rozmowach z Rosją mówiły jednym głosem oraz aby opracowały i wdrożyły strategię umożliwiającą odpowiednią reakcję na tego typu środki i działania wykorzystywane przez Rosję wobec wschodnich partnerów UE, przede wszystkim w celu udzielenia Ukrainie pomocy w uzyskaniu bezpieczeństwa energetycznego, w świetle trwającego kryzysu związanego z importem gazu ziemnego z Rosji; przypomina, że układ o stowarzyszeniu to kwestia do uzgodnienia wyłącznie między dwiema stronami, oraz zdecydowanie odrzuca wszelkie propozycje zaangażowania w ten proces strony trzeciej;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

9. wzywa Komisję do zastanowienia się, jakie ewentualne środki zaradcze może zastosować Unia Europejska w przypadku, gdy z powodu krótkowzrocznych celów politycznych Rosja łamie zasady handlowe obowiązujące w Światowej Organizacji Handlu (WTO); podkreśla fakt, że polityczna wiarygodność Unii wymaga od niej zdolności do reagowania w przypadku wywierania presji politycznej i gospodarczej na samą Unię lub jej kraje partnerskie;

10. zachęca władze ukraińskie do zaangażowania się w rozmowy z protestującymi, aby uniknąć eskalacji przemocy i destabilizacji kraju, oraz wzywa wszystkie partie polityczne do zapewnienia możliwości przeprowadzenia uporządkowanej, spokojnej i przemyślanej debaty na temat sytuacji gospodarczej i politycznej oraz perspektyw przyszłej integracji z Unią Europejską; przypomina, że w każdym demokratycznym państwie obowiązuje zasada, iż w przypadku gdy potrzeba odnowionego poparcia społecznego, można zwołać nowe wybory;

11. apeluje do unijnych instytucji oraz do państw członkowskich UE, aby zobowiązały się do szerokiego otwarcia na społeczeństwo ukraińskie, w szczególności dzięki szybkiemu osiągnięciu porozumienia w sprawie ruchu bezwizowego, ściślejszej współpracy badawczej, szerszej wymianie młodzieży oraz większej dostępności stypendiów; uważa, że należy podejmować dalsze wysiłki na rzecz pełnego włączenia Ukrainy w wewnętrzny rynek energii UE;

12. podkreśla, że UE powinna wspierać zaangażowanie międzynarodowych instytucji finansowych, takich jak Międzynarodowy Fundusz Walutowy i Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju, aby dzięki wsparciu finansowemu pomóc Ukrainie zaradzić pogarszającej się sytuacji finansowej w tym kraju;

13. przypomina, że podpisanie układu o stowarzyszeniu nie jest celem samym w sobie, lecz raczej sposobem na osiągnięcie długotrwałej stabilności, postępu społeczno-gospodarczego oraz trwałej transformacji systemowej, i dlatego domaga się prawdziwego zaangażowania we właściwe i szybkie wdrożenie układu; wzywa UE do wynegocjowania z władzami Ukrainy konkretnego planu działania prowadzącego do wdrożenia układu;

14. ubolewa, że po udanym zakończeniu ponadtrzyletnich negocjacji w sprawie układu o stowarzyszeniu, w tym DCFTA, władze Armenii zdecydowały się jednak pod naciskiem Rosji przystąpić do unii celnej; przypomina władzom Armenii, że protesty i demonstracje przeciw tej decyzji są wyrazem wolnej woli obywateli, którą trzeba uszanować zgodnie ze spoczywającymi na Armenii zobowiązaniami międzynarodowymi; przypomina w związku z tym, że ściganie i zatrzymanie demonstrantów stanowią naruszenie prawa do zgromadzeń i wolności słowa, a środki represji są sprzeczne z niedawną retoryką zaangażowania na rzecz wspólnych wartości z UE; apeluje do rządu Armenii o podjęcie otwartego dialogu ze społeczeństwem obywatelskim na temat przyszłego kierunku polityki Armenii;

15. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie porozumienia o ułatwieniach wizowych między UE i Azerbejdżanem; jest zaniepokojony represjami wobec opozycjonistów, jakie miały miejsce w tym kraju po wyborach prezydenckich w październiku 2013 r. i które przybierały formę długotrwałego przetrzymywania w areszcie działaczy opozycji, aresztowań kolejnych działaczy, nękania niezależnych organizacji pozarządowych i mediów oraz usuwania z pracy osób krytykujących rząd wyłącznie z powodu ich działalności politycznej; apeluje do parlamentu Azerbejdżanu o ponowne rozważenie decyzji o zawieszeniu udziału w Zgromadzeniu Parlamentarnym Euronest po przyjęciu przez Parlament rezolucji z dnia 23 października 2013 r.;

16. przychylnie odnosi się do wniosku ustawodawczego Komisji dotyczącego zmiany rozporządzenia (WE) nr 539/2001 w celu umożliwienia bezwizowego wjazdu do strefy Schengen obywatelom Mołdawii posiadającym paszport biometryczny; uważa, że ten ważny krok ułatwi kontakty międzyludzkie i przybliży obywatele Mołdawii do UE;

17. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie umowy ramowej z Gruzją, dotyczącej jej uczestnictwa w operacjach zarządzania kryzysowego prowadzonych przez UE i ustanawiającej stałe ramy prawne zaangażowania Gruzji w bieżące i przyszłe działania z zakresu zarządzania kryzysowego prowadzone przez UE na całym świecie;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

18. uważa, że wynik i ogólny kontekst szczytu w Wilnie pokazał, że UE musi sformułować bardziej strategiczną i elastyczną politykę, aby wesprzeć partnerów wschodnich w ich staraniach na rzecz integracji z Europą, wykorzystując wszelkie dostępne narzędzia, takie jak pomoc makroekonomiczna, złagodzenie systemów handlowych, projekty służące zwiększeniu bezpieczeństwa energetycznego i modernizacji gospodarki oraz liberalizacja systemu wizowego, zgodnie z europejskimi wartościami i interesami;

19. popiera szerszy udział społeczeństwa obywatelskiego w procesach reform krajowych; zachęca do zacieśnienia współpracy międzyparlamentarnej ze Zgromadzeniem Parlamentarnym Euronest; apeluje o jak najszybsze wysłanie misji Parlamentu Europejskiego na Ukrainę; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Konferencji Władz Lokalnych i Regionalnych Partnerstwa Wschodniego;

20. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, państwom członkowskim, prezydentowi Ukrainy, rządowi i parlamentom krajów Partnerstwa Wschodniego oraz rządowi i parlamentowi Federacji Rosyjskiej, Zgromadzeniu Parlamentarnemu Euronest, Zgromadzeniu Parlamentarnemu Rady Europy oraz Zgromadzeniu Parlamentarnemu Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0596

Sprawozdanie z postępów Albanii w 2013 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Albanii w 2013 r. (2013/2879(RSP))**

(2016/C 468/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Salonikach w dniach 19–20 czerwca 2003 r. dotyczące perspektywy przystąpienia państw Bałkanów Zachodnich do Unii Europejskiej,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych z dnia 11 grudnia 2012 r. potwierdzone przez Radę Europejską w dniu 14 grudnia 2012 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. zatytułowany „Opinia Komisji w sprawie wniosku Albanii o członkostwo w Unii Europejskiej” (COM(2010)0680),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 października 2013 r. zatytułowany „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania w latach 2013–2014” (COM(2013)0700) i dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Sprawozdanie z postępów Albanii w 2013 r.” (SWD(2013)0414),
 - uwzględniając wstępne ustalenia i wnioski międzynarodowej misji obserwacji wyborów w Albanii dotyczące wyborów parlamentarnych z dnia 23 czerwca 2013 r.,
 - uwzględniając swe rezolucje z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie rozszerzenia: strategii polityczne, kryteria i strategiczne interesy UE ⁽¹⁾ oraz z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Albanii w 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2013 r. w sprawie zarządzania budżetem funduszy przedakcesyjnych Unii Europejskiej w obszarach systemów sądowych oraz walki z korupcją w krajach kandydujących i potencjalnych krajach kandydujących ⁽³⁾ oraz swoje uwagi dotyczące Albanii,
 - uwzględniając zalecenia szóstego posiedzenia Komisji Parlamentarnej ds. Stabilizacji i Stowarzyszenia UE–Albania, które odbyło się w dniach 28–29 października 2013 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Albania wykazała znaczące postępy w realizacji 12 kluczowych priorytetów wyszczególnionych w opinii Komisji z 2010 r. oraz że proces reform przebiega w zadowalający sposób; mając na uwadze, że Albania realizuje pozostałe kluczowe działania w ramach reform systemu sądownictwa, reform administracji publicznej i reform parlamentarnych przy międzypartyjnym konsensusie; mając na uwadze, że nadal istnieją wyzwania, którym należy stawić czoła szybko i skutecznie, tak aby poczynić dalsze postępy na drodze do członkostwa UE;
- B. mając na uwadze, że prawidłowe przeprowadzenie wyborów parlamentarnych w czerwcu 2013 r. oraz pokojowe przekazanie władzy wywierają pozytywny wpływ na proces demokratyzacji kraju oraz poprawiają wizerunek kraju na arenie międzynarodowej;
- C. mając na uwadze, że proces przystąpienia do UE stał się motorem dalszych reform w Albanii, a wsparcie obywateli dla tego procesu jest nadal wyjątkowo silne;
- D. mając na uwadze, że pomimo osiągniętych dotychczas postępów nowa kadencja parlamentu ponownie rozpoczęła się od tarć między frakcjami politycznymi; mając na uwadze, że wydarzenia te pokazują pilną potrzebę, by frakcje polityczne propagowały ducha dialogu, współpracy i kompromisu, przede wszystkim w odniesieniu do relacji między dwoma głównymi frakcjami politycznymi, ale także między wszystkimi innymi podmiotami uczestniczącymi w życiu społecznym kraju;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0453.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0508.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0434.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- E. mając na uwadze, że Parlament Europejski odgrywa istotną rolę w wysiłkach na rzecz stworzenia sprzyjającego klimatu politycznego w kraju; mając na uwadze, że zrównoważony dialog polityczny ma zasadnicze znaczenie dla utrzymania tempa procesu reform i realizacji programu działań UE;
- F. mając na uwadze, że UE stawia praworządność w centrum procesu rozszerzenia; mając na uwadze, że niezależność wymiaru sprawiedliwości, walka z korupcją, zorganizowaną przestępczością, handlem ludźmi, bronią i narkotykami są w dalszym ciągu kwestiami wzbudzającymi poważny niepokój; mając na uwadze, że postępy w tych dziedzinach mają zasadnicze znaczenie dla dalszego przebiegu procesu integracji europejskiej; mając na uwadze, że silne wsparcie polityczne ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia postępów w tych dziedzinach;
- G. mając na uwadze, że należy poczynić dalsze postępy w kwestii praw mniejszości, szczególnie mniejszości romskiej oraz społeczności LGBTI; mając na uwadze skrajnie złe warunki życia Romów w Albanii, które wymagają szybkiej poprawy, w szczególności w odniesieniu do dostępu Romów do rejestracji urzędowej, mieszkalnictwa i edukacji oraz objęcia romskich dzieci systemem edukacji – począwszy od przedszkoli aż po szkoły wyższe;
- H. mając na uwadze, że reformy społeczne są równie ważne jak reformy polityczne i prawne; mając na uwadze, że Albania dąży do zwiększenia poziomu spójności społecznej i, aby to osiągnąć, potrzebuje zdecydowanego wsparcia ze strony UE, a także intensywniejszych wysiłków rządu na rzecz promowania dialogu społecznego, w którym będzie on stroną trzecią obok związków zawodowych i stowarzyszeń pracodawców;
- I. mając na uwadze, że profesjonalna, skuteczna i oparta na osiągnięciach administracja publiczna ma ogromne znaczenie dla każdego kraju, który dąży do członkostwa w UE;
- J. mając na uwadze, że korupcja i bezkarność wśród przestępców są wciąż powszechne w albańskim społeczeństwie; mając na uwadze, że instytucje państwowe zajmujące się walką z korupcją są nadal podatne na naciski i wpływy polityczne; mając na uwadze, że korupcja w instytucjach wymiaru sprawiedliwości i ścigania przestępstw pozostaje szczególnie poważnym problemem;
- K. mając na uwadze, że postępy każdego kraju na drodze do członkostwa w UE zależą od wysiłków realizowanych z myślą o spełnieniu kryteriów kopenhaskich i warunków powiązanych z procesem stabilizacji i stowarzyszenia;
- L. mając na uwadze, że polityka rozszerzenia musi pozostać wiarygodna i opierać się na obiektywnych kryteriach do spełnienia; mając na uwadze, że Albania jest bliska uzyskania statusu kraju kandydującego, jako że spełniła kryteria konieczne do osiągnięcia tego celu;

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje i popiera analizę i zalecenia zawarte w sprawozdaniu dotyczącym postępów Albanii w 2013 r. i apeluje do Rady, aby uznała postępy Albanii, przyznając jej bez zbędnej zwłoki status kraju kandydującego; apeluje do władz Albanii i wszystkich albańskich sił politycznych o utrwalenie osiągniętych dotychczas postępów;
2. pochwała wszystkie siły polityczne za ogólnie prawidłowy przebieg niedawnych wyborów parlamentarnych oraz sprawne przekazanie władzy; zaleca dalsze zwiększanie zaufania publicznego do procesu wyborczego, między innymi poprzez zwiększenie niezależności instytucjonalnej centralnej komisji wyborczej oraz profesjonalizmu urzędników odpowiadających za wybory; uważa, że utrzymanie rzeczywistego dialogu politycznego oraz współpracy pomiędzy wszystkimi stronami, a także wypracowywanie porozumień mają podstawowe znaczenie dla postępu w procesach politycznych;
3. podkreśla, że wszystkie partie polityczne i podmioty działające na scenie politycznej w Albanii, w tym media i społeczeństwo obywatelskie, powinny dążyć do poprawy klimatu politycznego w tym kraju, aby umożliwić dialog i wzajemne zrozumienie; wzywa zatem wszystkie partie polityczne, organizacje pozarządowe, związki zawodowe i inne zainteresowane strony do rzeczywistego zaangażowania;
4. podkreśla fakt, że przygotowania do integracji europejskiej powinny cieszyć się szerokim poparciem politycznym i społecznym; zachęca rząd do dalszych spójnych reform na rzecz integracji, z uwzględnieniem wszystkich sił politycznych i społeczeństwa obywatelskiego; uważa, że opozycja również odgrywa ważną rolę w tym zakresie i uznaje jej dotychczasową odpowiedzialną postawę polityczną; uważa za istotne, by albańskie społeczeństwo obywatelskie, albańskie media i obywatele Albanii oczekiwali od swoich przywódców odpowiedzialności za osiągnięcie konkretnych wyników politycznych, w szczególności w odniesieniu do procesu integracji z UE;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

5. wzywa rząd Albanii do zwiększenia potencjału administracyjnego poprzez dalsze wdrażanie reform w dziedzinie administracji publicznej oraz wspieranie depolaryzacji i znajomości prawa i procesów decyzyjnych UE;
6. zwraca uwagę na zachęcające postępy w realizacji programu reform oraz ufa, że potencjał, zdolność i zaangażowanie Albanii przyniosą dalsze postępy na drodze do integracji europejskiej, jeśli siły polityczne będą kontynuować konstruktywną współpracę; chwali przyjęcie kluczowych reform legislacyjnych, takich jak przegląd regulaminu parlamentu, przyjęcie ustawy o służbie publicznej oraz zmiany ustawy o Sądzie Najwyższym; zachęca Albanie, by wykazała się dobrymi wynikami w skutecznym wdrażaniu tych reform;
7. zauważa pozostałe niedociągnięcia we wdrażaniu prawodawstwa i podkreśla, że należy intensywniej realizować program reform i wykazać się jednoznacznie dobrymi wynikami; zwraca się zarówno do rządzącej większości, jak i do opozycji o utrzymanie międzypartyjnej współpracy w zatwierdzaniu i wdrażaniu kluczowych reform;
8. wzywa Albanie do niezwłocznego i skutecznego wdrożenia ustawy o służbie publicznej, do przyjęcia w późniejszym terminie ustawy o ogólnym postępowaniu administracyjnym oraz do ulepszenia przepisów dotyczących organizacji i funkcjonowania administracji publicznej; podkreśla konieczność umocnienia departamentu administracji publicznej i osiągnięcia pełnej operacyjności systemu informacji na rzecz zarządzania zasobami ludzkimi;
9. wyraża zadowolenie, że integracja europejska i modernizacja kraju pozostają absolutnym priorytetem nowego rządu; wzywa Albanie do dalszej skutecznej realizacji kluczowych priorytetów wskazanych w opinii Komisji z 2010 r., szczególnie w kwestii poszanowania praworządności, walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną, w tym poprzez trwałe wykazanie się wynikami w zakresie wdrożenia i przyjęcia brakujących przepisów; apeluje do Albanii o usprawnienie współpracy między Ministerstwem Integracji Europejskiej a właściwymi ministerstwami, aby umocnić realizację programu reform europejskich;

Kryteria polityczne

10. domaga się od rządu i parlamentu dalszych wysiłków na rzecz wzmocnienia niezawisłości, odpowiedzialności, bezstronności i skuteczności wymiaru sprawiedliwości, w tym Najwyższej Rady Sprawiedliwości oraz niezależnego prokuratora generalnego mianowanego na podstawie przejrzystych, bezstronnych kryteriów, w oparciu o osiągnięcia; domaga się, by władze poprawiły dostęp wszystkich potrzebujących do wymiaru sprawiedliwości, także w drodze działań informacyjnych prowadzonych przez krajową komisję pomocy prawnej i poprzez utworzenie proponowanych we wniosku lokalnych biur pomocy prawnej; wzywa władze do zwiększenia niezależności, skuteczności i efektywności struktur działających na rzecz praw człowieka, takich jak biura rzecznika praw obywatelskich oraz komisarzy ds. ochrony przed dyskryminacją;
11. nalega, by albański wymiar sprawiedliwości stał się w pełni niezależny, bardziej przewidywalny, skuteczny i sprawiedliwy, tak aby cieszył się zaufaniem obywateli i środowiska przedsiębiorców; wzywa zatem władze, by zagwarantowały odpolitycznienie wymiaru sprawiedliwości poprzez ustanowienie opartego na osiągnięciach i przejrzystego systemu mianowania sędziów i prokuratorów oraz poprzez osiąganie stałych, dobrych wyników w prowadzeniu postępowań dyscyplinarnych, a także poprzez zapewnienie szybkiego wydawania wyroków i ujednoczenia orzecznictwa, publikacji wszystkich decyzji sądowych oraz łatwego dostępu do nich niezwłocznie po ich przyjęciu, a także losowego przydzielania spraw we wszystkich sądach;
12. podkreśla potrzebę utworzenia opartej na osiągnięciach, profesjonalnej administracji publicznej, która działa w sposób przejrzysty oraz jest w stanie przyjmować przepisy i je wdrażać; wzywa do przyjęcia niezbędnych przepisów wykonawczych, które zapewnią właściwe wdrażanie ustawy o służbie publicznej, oraz nowej ustawy o ogólnym postępowaniu administracyjnym; podkreśla konieczność wzmocnienia departamentu administracji publicznej, a także osiągnięcia pełnej operacyjności systemu informacji na rzecz zarządzania zasobami ludzkimi; podkreśla, że konieczne są dalsze wysiłki na rzecz odpolitycznienia administracji publicznej, walki z korupcją, umocnienia systemu merytokracji w kontekście powoływania na stanowiska, awansów i zwolnień, oraz zwiększenia skuteczności i stabilności finansowej administracji publicznej;
13. z zadowoleniem przyjmuje planowane przez rząd rozpoczęcie i przeprowadzenie poważnej reformy administracyjnej i terytorialnej przed krajowymi wyborami samorządowymi w 2015 r.; podkreśla jednak, że ważne jest zagwarantowanie właściwych konsultacji ze wszystkimi podmiotami na szczeblu lokalnym oraz zgodności reformy z postanowieniami Europejskiej karty samorządu lokalnego, w tym z zapisami dotyczącymi ochrony praw społeczności oraz zapewniającymi niezależność polityczną, administracyjną i finansową samorządów;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

14. podkreśla potrzebę dalszego zwiększenia zaangażowania politycznego na rzecz walki z korupcją na wszystkich szczeblach oraz poprawy zdolności instytucjonalnych oraz koordynacji instytucjonalnej; wzywa do dołożenia większych starań w celu wykorzenienia korupcji na szczeblu samorządowym; uznaje wyniki uzyskane w dziedzinie przyjęcia dokumentów strategicznych w zakresie walki z korupcją; wyraża zadowolenie w związku ze spełnieniem wszystkich zaleceń trzeciej rundy oceniającej GRECO, mianowaniem krajowego koordynatora ds. walki z korupcją oraz planowanym przez rząd powołaniem organu nadzorującego w każdym ministerstwie; podkreśla konieczność spójnego wdrażania obowiązujących przepisów antykorupcyjnych;

15. wzywa rząd do opracowania przejrzystego mandatu i planu/strategii działania dla krajowego koordynatora ds. walki z korupcją, oraz do rozpoczęcia prac nad nową krajową strategią antykorupcyjną, z uwzględnieniem jednoznacznych wskaźników osiągniętych rezultatów oraz mechanizmów działań następczych i monitorowania; apeluje ponadto do właściwych władz o wyjaśnienie roli Departamentu Kontroli Wewnętrznej i Działań Antykorupcyjnych oraz o zwiększenie potencjału w dziedzinie mechanizmów kontroli wewnętrznej, zapewnienie wspólnym jednostkom dochodzeniowym odpowiednich zasobów, nadzór nad wdrażaniem antykorupcyjnych planów strategicznych i planów działania, a także o dalsze wykazywanie się wynikami w dziedzinie dochodzeń, postępowań sądowych i wyroków skazujących, także w przypadku korupcji na wysokim szczeblu; zwraca się do władz Albanii o zajęcie się problemem podatności instytucji zwalczających korupcję na ataki polityczne;

16. przypomina o potrzebie stanowczego wprowadzenia reform i współpracy regionalnej w walce z przestępczością zorganizowaną, a także wykazania się solidnymi wynikami w dziedzinie dochodzeń, postępowań sądowych i wyroków skazujących na wszystkich szczeblach, w szczególności w odniesieniu do produkcji narkotyków i handlu nimi, handlu ludźmi, w tym niepełnoletnimi, oraz nielegalnego hazardu; apeluje do rządu o dążenie do osiągnięcia wyników w zakresie prowadzenia dochodzeń finansowych skupiających się na przypadkach trudnego do wytłumaczenia majątku oraz powiązania takiego majątku z działalnością przestępczą i zorganizowaną przestępczością; ponownie zaznacza, że konieczne jest dalsze zwiększenie koordynacji między organami ścigania;

17. gratuluje rzecznikowi praw obywatelskich dokonań w zakresie propagowania praw człowieka, otwartości wobec osób w najtrudniejszym położeniu oraz współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego; wyraża ubolewanie, że roczne i specjalne sprawozdania rzecznika praw obywatelskich nie zostały poddane pod dyskusję w parlamencie, a w związku z tym nie mogą zostać opublikowane i nie zostały oficjalnie uznane; wzywa rząd i parlament do lepszej współpracy z urzędem rzecznika praw obywatelskich; wyraża ubolewanie w związku z tym, że rząd nie informował dotychczas regularnie i wystarczająco szybko rzecznika praw obywatelskich ani nie konsultował się z nim w sprawie właściwych projektów ustaw; zauważa także, że budżet urzędu przyznany rzecznikowi rzecznika praw obywatelskich jest w dalszym ciągu niewystarczający i został dodatkowo zmniejszony; podkreśla, że instytucja ta potrzebuje dalszego wsparcia finansowego i politycznego zarówno parlamentu, jak i rządu, by móc dalej wykonywać swoje zadania; wzywa do przeprowadzenia szeroko zakrojonej kampanii informacyjnej w celu podkreślenia roli i znaczenia tej instytucji;

18. wzywa parlament i rząd oraz inne właściwe organy państwa do zachowania i umacniania integralności i niezawisłości najważniejszych instytucji, takich jak policja krajowa, Najwyższa Rada Sprawiedliwości, Wysoki Inspektorat ds. Oświadczeń Majątkowych i Audytu, Rada ds. Mediów Audiowizualnych, krajowy urząd statystyczny;

19. wyraża zaniepokojenie ciągłym istnieniem krwawych waśni w Albanii, które nie tylko są przyczyną zabójstw i przemocy, lecz także zmuszają wiele dzieci do pozostawania bez końca w domu, co wywiera daleko idące skutki społeczne na życie wielu tysięcy osób; zauważa rosnącą liczbę przypadków zabójstw w ramach krwawych waśni; apeluje do władz Albanii o reakcję na apel ONZ i zalecenia rzecznika praw obywatelskich, aby utworzyły wiarygodną bazę danych, uruchomiły radę koordynacyjną ds. zwalczania krwawych waśni utworzoną w 2005 r. i opracowały plan działania służący powstrzymaniu tych waśni;

20. docenia poprawę dialogu pomiędzy społeczeństwem obywatelskim a rządem oraz podkreśla potrzebę utrwalenia dokonań oraz ich pogłębienia i rozszerzenia, zarówno w dziedzinie demokracji, praw człowieka oraz swobód obywatelskich, jak i kształtowania ram prawnych dla nowych reform; podkreśla kluczową rolę społeczeństwa obywatelskiego w dziedzinie współpracy regionalnej w sprawach społecznych i politycznych; wzywa rząd do ułatwienia udziału podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w procesie kształtowania polityki;

21. z zadowoleniem przyjmuje fakt ogólnego, zasadniczo, poszanowania praw mniejszości i powszechnej swobody religijnej; zwraca się do właściwych organów o dalszą poprawę klimatu integracji i tolerancji dla wszystkich mniejszości w kraju; wyraża zaniepokojenie, że grupy takie jak Romowie, osoby niepełnosprawne oraz osoby LGBT są wciąż dyskryminowane, także przez niektóre organy państwowe; podkreśla, że wszystkie mniejszości muszą być chronione; apeluje do rządu o zapewnienie, by właściwe przepisy były wdrażane w sposób kompleksowy, oraz zachęca władze do podejmowania dalszych wysiłków na rzecz zwiększania świadomości w odniesieniu do wszelkich rodzajów dyskryminacji;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

zauważa znaczenie zwiększania świadomości społecznej w odniesieniu do środków prawnych, którymi dysponują obywatele, aby złożyć skargę w związku z różnymi formami dyskryminacji;

22. wzywa do dalszych działań w celu zagwarantowania praw mniejszości romskiej, która wciąż spotyka się z częstą dyskryminacją; wzywa w tym kontekście do szybszego wdrożenia planu działania „Dekada integracji Romów” w celu poprawy integracji Romów, przyznania wystarczających i odpowiednich środków finansowych i dokonania przeglądu ustawodawstwa; podkreśla, że kluczowe znaczenie dla rozwiązania problemów Romów w Albanii ma rejestracja urzędowa oraz dostęp do mieszkalnictwa i edukacji; wzywa rząd, by pilnie podjął zdecydowane działania w celu stworzenia koniecznych warunków;

23. wzywa do dokonania odpowiedniego przeglądu i wdrożenia ustawodawstwa na rzecz umocnienia działań uświadamiających, edukacji i innych działań na rzecz walki z dyskryminacją wobec osób LGBTI, w tym sankcji za nawoływanie do nienawiści, a także wzywa do wykazania się wynikami w tej dziedzinie;

24. podkreśla kluczowe znaczenie profesjonalnych, niezależnych i pluralistycznych mediów publicznych i prywatnych, będących podstawą ustroju demokratycznego; podkreśla znaczenie dostępu do internetu, którego poziom jest jednym z najniższych w regionie, oraz swobody cyfrowej;

25. wyraża zadowolenie w związku z poprawą ram prawnych dotyczących mediów audiowizualnych poprzez przyjęcie ustawy o mediach audiowizualnych; zauważa, że środowisko medialne jest pluralistyczne i zróżnicowane; wyraża w dalszym ciągu obawy w związku z wpływami politycznymi i ingerencją w media, a także autocenzurą, w szczególności w mediach publicznych; podkreśla, że konieczne są dodatkowe starania, aby w pełni zagwarantować niezależność organu regulującego media oraz nadawców publicznych; apeluje o zapewnienie środków ochrony dziennikarzy i ich pracy reporterskiej; podkreśla znaczenie zagwarantowania i wspierania pluralizmu mediów, aby przyczynić się do wspierania wolności wypowiedzi oraz do zapewnienia przejrzystości własności mediów i ich finansowania; zwraca uwagę na konieczność stosowania długofalowej strategii rozwoju mediów publicznych w nowym systemie medialnym;

26. z zadowoleniem przyjmuje decyzję nowej administracji dotyczącą zwiększenia liczby kobiet na stanowiskach rządowych wyższego szczebla, oraz ma nadzieję, że wywrze to pozytywny wpływ w skali ogólnospołecznej; wzywa do strategii „zero tolerancji” dla przemocy wobec kobiet, oraz do wykorzenienia wszelkiego faworyzowania ze względu na płeć w prawodawstwie i podczas jego wdrażania;

27. wzywa rząd do zwiększenia wysiłków na rzecz egzekwowania prawa i realizacji strategii politycznych w odniesieniu do praw kobiet i równouprawnienia, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony kobiet przed wszelkimi postaciami przemocy, oraz ich pełnego udziału w życiu społecznym i politycznym; zachęca do dalszych działań na rzecz uwzględniania aspektu płci na szczeblu centralnym i lokalnym;

28. podkreśla konieczność umocnienia praw i poprawy jakości życia ludzi uzależnionych od pomocy państwa, np. więźniów, sierot czy osób chorych psychicznie;

29. wzywa do dalszych działań mających na celu zapewnienie skutecznego wdrażania strategii i planu działania dotyczących praw własności, jako że jest to jedna z podstaw rozwoju gospodarczego; zauważa działania podjęte w celu rozwiązania problemu budowania nielegalnych obiektów w całym kraju; wyraża zaniepokojenie ograniczonymi postępami w dziedzinie rejestrowania i odzyskiwania mienia; wzywa rząd do przedstawienia jasnego planu i harmonogramu wykonywania orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w odniesieniu do praw własności;

30. wzywa rząd do opracowania strategii politycznych dotyczących odnawialnych źródeł energii, aby skuteczniej radził sobie z problemami gospodarki odpadami oraz rozwijał turystykę zrównoważoną pod względem środowiskowym; z zadowoleniem przyjmuje niedawną inicjatywę obywatelską dotyczącą referendum w sprawie przywozu odpadów; przyjmuje z wielkim zadowoleniem głosowanie parlamentu z dnia 10 października 2013 r. za cofnięciem zezwolenia na przywóz odpadów na mocy ustawy nr 10463 z dnia 22 września 2011 r.;

31. wzywa do podjęcia działań zapobiegających procedurom udzielania nieuzasadnionego azylu w kontekście zniesienia obowiązku wizowego w celu wjazdu na terytorium UE lub wyjazdu z terytorium UE;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Reformy społeczno-gospodarcze

32. zwraca się do właściwych organów o zdecydowane zajęcie się niskim poziomem egzekwowania prawa oraz poboru podatków, a także ogromną gospodarką nieformalną, jako że wszystkie te elementy stoją na przeszkodzie społecznej spójności kraju oraz jego perspektywom gospodarczym; zachęca nowy rząd do wdrożenia środków i ustawodawstwa wspierających zatrudnienie, zdrowie i bezpieczeństwo w miejscu pracy, prawa w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, prawo do ochrony przed dyskryminacją z jakichkolwiek względów w dziedzinie zatrudnienia, równe wynagrodzenie dla mężczyzn i kobiet oraz inne prawa w dziedzinie zatrudnienia, w szczególności w odniesieniu do młodych ludzi i kobiet;

33. zauważa z zaniepokojeniem brak postępów w dziedzinie polityki społecznej i zatrudnienia; z zadowoleniem przyjmuje deklarowany przez nowy rząd zamiar zajęcia się tą kwestią; zdaje sobie sprawę z ograniczeń budżetowych, wzywa jednak do odwrócenia tendencji do zmniejszania budżetu na realizację reform pomocy i ochrony społecznej; podkreśla pilną potrzebę zapewnienia pomocy społecznej grupom w najtrudniejszej sytuacji wśród osób bezrobotnych; zauważa z wielkim zaniepokojeniem, że praca dzieci jest wciąż znaczącym wyzwaniem i apeluje do rządu o zdecydowane zajęcie się tym problemem;

34. podkreśla, że Albania ratyfikowała osiem podstawowych konwencji prawa pracy MOP; wyraża zaniepokojenie, że w dziedzinie praw pracowniczych i związków zawodowych osiągnięto jedynie umiarkowane postępy; wzywa rząd do dodatkowego umocnienia praw pracowniczych i związkowych; nalega, by rząd zagwarantował poszanowanie prawa pracy, zarówno w sektorze prywatnym, jak i państwowym, a także aby usprawnił trójstronny dialog społeczny zarówno po to, aby rozszerzyć rolę związków zawodowych, a także po to, aby uzyskać szersze wsparcie we wdrażaniu ustawodawstwa reformującego; zauważa, że od czasu zakończenia kadencji Krajowej Rady Pracy w marcu 2013 r. przerwano rozmowy, a dwustronny dialog społeczny jest wciąż niewystarczający, zwłaszcza w sektorze prywatnym; podkreśla, że dialog społeczny i poszanowanie praw pracowniczych są podstawami społecznej gospodarki rynkowej;

35. podkreśla, że należy zwrócić szczególną uwagę na ochronę praw dziecka i wzywa do inwestycji we wczesne rozpoczynanie nauki szkolnej, szczególnie w przypadku dzieci z grup mniejszościowych lub marginalizowanych, aby zapobiec wykluczeniu; domaga się również ukierunkowanych środków gwarantujących opiekę nad dziećmi, właściwe odżywianie i wspieranie rodzin, aby zapobiec utrwalaniu się ubóstwa w kolejnych pokoleniach; podkreśla potrzebę natychmiastowej poprawy sytuacji nieletnich w postępowaniach sądowych, zgodnie ze wzorcowymi praktykami europejskimi; podkreśla znaczenie zapewnienia właściwego finansowania publicznego systemu edukacji; zwraca się do władz o przyjęcie strategii na rzecz sprawiedliwości dla dzieci; podkreśla, że korupcja w wymiarze sprawiedliwości w dalszym ciągu szczególnie utrudnia wdrażanie przepisów dotyczących handlu ludźmi oraz wysiłki na rzecz ochrony ofiar;

Współpraca regionalna

36. z zadowoleniem przyjmuje stabilizującą rolę Albanii na Bałkanach Zachodnich, szczególnie w stosunkach z krajami sąsiadującymi, spośród których część zamieszkiwana jest przez silne albańskie grupy mniejszościowe, a także jej wkład w harmonię religijną;

37. z zadowoleniem przyjmuje odrzucenie przez rząd retoryki nacjonalistycznej i planowaną politykę bezproblemowego sąsiedztwa; podkreśla, że Albania odgrywa kluczową rolę w umacnianiu stosunków dobrosąsiedzkich na Bałkanach Zachodnich; zachęca ten kraj do dalszej konstruktywnej postawy w regionie;

o

o o

38. zobowiązuje swego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi Albanii.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0597

Przygotowania do posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 19–20 grudnia 2013 r.**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie przygotowań do posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 19–20 grudnia 2013 r. (2013/2626(RSP))**

(2016/C 468/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej demokracji w przyszłej unii gospodarczej i walutowej (UGW) ⁽¹⁾, z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie przyszłych wniosków ustawodawczych dotyczących unii gospodarczej i walutowej (UGW): odpowiedź na komunikaty Komisji ⁽²⁾ oraz z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego „Wzmocnienie społecznego wymiaru unii gospodarczej i walutowej” ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że instytucje UE i państwa członkowskie podjęły zdecydowane wysiłki, aby przywrócić wiarygodność i stabilność finansową, zwłaszcza w postaci przyjęcia i wdrożenia reform strukturalnych oraz przyjęcia nowych ram zarządzania gospodarczego; mając na uwadze, że wysiłki te należy uzupełnić faktyczną unią bankową;
- B. mając na uwadze, że w celu zwiększenia konkurencyjności i stabilności oraz tworzenia większej liczby miejsc pracy w UE potrzebna jest lepsza koordynacja polityki gospodarczej;
- C. mając na uwadze, że metoda wspólnotowa jest właściwym podejściem do podejmowania wyzwań, przed którymi stoi UE i jej waluta;
- D. mając na uwadze, że podstawą wszelkich decyzji powinna być kontrola parlamentarna oraz rozliczalność na szczeblu, na którym te decyzje są podejmowane;
- E. mając na uwadze, że podstawowym elementem tej polityki jest pełne poszanowanie prawa UE i jego skrupulatne stosowanie;
- F. mając na uwadze, że w szybko zmieniającym się i niestabilnym otoczeniu geostrategicznym, które cechują pojawiające się wyzwania w sferze bezpieczeństwa, rosnące zainteresowanie USA regionem Azji i Pacyfiku oraz skutki kryzysu finansowego, UE musi przyjąć odpowiedzialność jako wiarygodny gwarant bezpieczeństwa, posiadający rzeczywistą autonomię strategiczną, zwłaszcza w swoim sąsiedztwie, co przyczyni się do zwiększenia jej własnego bezpieczeństwa;
- G. mając na uwadze, że jedynym podejściem, jakie szefowie państw lub rządów mogą przyjąć wobec tych tendencji geopolitycznych i nieskoordynowanego spadku wydatków na obronę, jest przyspieszenie koordynacji współpracy w zakresie obrony;

W sprawie unii bankowej

1. utrzymuje, że metoda wspólnotowa to właściwe podejście do wyzwań stojących przed UE i jej walutą, w tym również w kwestii regulacji usług finansowych i unii bankowej;
2. przypomina Radzie Europejskiej o zobowiązaniu politycznym, zgodnie z którym należy uzgodnić jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przed końcem obecnej kadencji; wzywa Radę Europejską, aby ponowiła swój apel do Rady Ministrów o pomyślne zakończenie negocjacji na temat dyrektywy w sprawie systemów gwarancji depozytów oraz ram naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do końca 2013 r.;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0269.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0222.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0515.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

W sprawie pogłębienia UGW

3. wzywa Radę Europejską do powzięcia zobowiązania politycznego do przygotowania pod względem legislacyjnym, w oparciu o traktaty, lepszej koordynacji polityki gospodarczej; oczekuje, że Parlament i pozostałe instytucje UE uzgodnią zasadnicze cechy tej lepszej koordynacji polityki gospodarczej przed końcem obecnej kadencji;
4. zwraca się o przyjęcie w drodze zwykłej procedury ustawodawczej – i na podstawie wspomnianej wyżej lepszej koordynacji polityki gospodarczej – aktu prawnego w sprawie „wytucznych dotyczących konwergencji”, przewidującego bardzo ograniczoną liczbę celów, odnoszących się do najpilniejszych reform, do realizacji w ustalonym okresie;
5. ponownie zwraca się do państw członkowskich o dopilnowanie, by parlamenty narodowe rozpatrzyły i przyjęły krajowe programy reform, które należy ustalić w oparciu o wyżej wspomniane wytyczne dotyczące konwergencji i które powinna zweryfikować Komisja; uważa to za niezbędny warunek pozwalający na zwiększenie odpowiedzialności oraz rozliczalności demokratycznej całego procesu;
6. jest zdania, że państwa członkowskie powinny zobowiązać się do pełnego wdrożenia – zweryfikowanych wcześniej – krajowych programów reform; proponuje, by na tej podstawie państwa członkowskie mogły zawrzeć partnerstwo na rzecz konwergencji z instytucjami UE, oferujące możliwość finansowania reform na określonych warunkach;
7. powtarza, że ściślejsza współpraca gospodarcza powinna iść w parze z mechanizmem opartym na zachętach; jest zdania, że wszelkie dodatkowe środki finansowe lub instrumenty, takie jak mechanizm solidarności, muszą stanowić integralną część budżetu UE, niepodlegającą jednak uzgodnionym pułapom wieloletnich ram finansowych (WRF);
8. przypomina, że Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej należy włączyć do prawa UE najpóźniej do dnia 1 stycznia 2018 r., na podstawie oceny doświadczeń z jego wdrażania, jak stanowi art. 16 tego traktatu;
9. przypomina swoje zasadnicze stanowisko, że wzmocniona UGW nie powinna dzielić UE, lecz – wręcz przeciwnie – powinna spowodować głębszą integrację i sprawniejsze zarządzanie, które powinny być otwarte dla wszystkich państw członkowskich spoza strefy euro na zasadzie dobrowolności;
10. wzywa Radę Europejską do przestrzegania w pełni art. 15 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE);

W sprawie polityki obronnej

11. jest zdania, że w szybko zmieniającym się i niestabilnym otoczeniu geostrategicznym, które cechują pojawiające się wyzwania w sferze bezpieczeństwa, rosnące zainteresowanie USA regionem Azji i Pacyfiku oraz skutki kryzysu finansowego, UE musi przyjąć – bez powielania obecnych działań prowadzonych w ramach NATO – odpowiedzialność jako podmiot polityczny o światowym znaczeniu i wiarygodny gwarant bezpieczeństwa – zwłaszcza w swoim sąsiedztwie – posiadający rzeczywistą autonomię strategiczną, aby propagować pokój i bezpieczeństwo w skali międzynarodowej, chronić własne interesy na świecie i zapewnić bezpieczeństwo swoich obywateli; podkreśla w związku z tym, że UE musi być konsekwentna w swojej polityce oraz szybciej i skuteczniej podejmować wspomniane wyżej obowiązki;
12. zauważa, że UE stoi obecnie w obliczu znacznych ograniczeń finansowych, a państwa członkowskie – w równej mierze z powodów finansowych, budżetowych i politycznych, które mogą, ale nie muszą, być związane z kryzysem w strefie euro – znajdują się na etapie nieskoordynowanego obniżania poziomu wydatków na obronę; zwraca uwagę na potencjalny negatywny wpływ tych środków na zdolności wojskowe państw członkowskich, a zatem na możliwość skutecznego podejmowania przez UE obowiązków w zakresie utrzymania pokoju, zapobiegania konfliktom i umacniania bezpieczeństwa międzynarodowego;
13. uważa, że w celu stawienia czoła wymienionym wyżej wyzwaniom szefowie państw lub rządów UE muszą wykorzystać możliwość stworzoną na posiedzeniu Rady w grudniu 2013 r. i wyraźnie opowiedzieć się za silniejszym europejskim systemem obrony;
14. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji z dnia 24 lipca 2013 r. zatytułowany „W kierunku bardziej konkurencyjnego i wydajnego sektora obronności i bezpieczeństwa” (COM(2013)0542) oraz końcowe sprawozdanie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/szefa Europejskiej Agencji Obrony z dnia 15 października 2013 r.;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

15. wzywa Radę Europejską, aby wprowadziła w życie propozycje Parlamentu zgłoszone w sprawozdaniach dotyczących wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) oraz europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego (EDTIB);

16. jest przekonany, że państwa członkowskie muszą najpierw zobowiązać się do przezwyciężenia operacyjnych braków WPBiO, deklarując wsparcie misji cywilnych i operacji wojskowych w ramach WPBiO, przede wszystkim przez udostępnienie potencjału;

17. zwraca uwagę na fakt, że Traktat z Lizbony wprowadził szereg nowych instrumentów związanych z WPBiO, które nie zostały jeszcze wprowadzone w życie; podkreśla w związku z tym konieczność wdrożenia tych przepisów, aby jeszcze bardziej wzmocnić WPBiO oraz wzywa Radę do wykorzystywania w pełni wspomnianych wyżej instrumentów (takich jak stała współpraca strukturalna państw członkowskich (art. 46 ust. 6 TUE), fundusz początkowy (art. 41 ust. 3 TUE) oraz możliwość powierzenia zwłaszcza takiej grupie państw członkowskich wykonania misji i operacji w ramach WPBiO (art. 42 ust. 5 i art. 44 ust. 1 TUE));

18. podkreśla znaczenie, jakie ma zapoczątkowanie procesu strategicznej refleksji w celu określenia celów i priorytetów UE oraz opracowania planu działań – wraz z harmonogramem – na rzecz pogłębienia współpracy w zakresie obrony (biała księga, która posłużyłaby za ramy do refleksji nad procesami krajowymi);

19. wzywa Radę, by zaangażowała się we wzmocnioną współpracę w dziedzinie uzbrojenia, zwłaszcza przez upoważnienie Europejskiej Agencji Obrony do całkowitego wypełniania zadań polegających na wspieraniu koordynacji, nadzorowaniu wykonania zobowiązań, ustalaniu priorytetowych inwestycji w technologie (w tym technologie strategiczne takie jak tankowanie w powietrzu, komunikacja satelitarna, strategiczny transport powietrzny, zdalnie sterowane systemy powietrzne, cyberobrona i jednolita europejska przestrzeń powietrzna), uzgadnianiu szerszego wykorzystywania koalicji ochotniczych/niewielkich grup oraz znajdowaniu realnych rozwiązań, jeśli chodzi o wykorzystanie grup bojowych;

20. wzywa państwa członkowskie, aby zadeklarowały poparcie dla solidnej EDBIT zdolnej opanować rozdrobnienie oraz zwiększyć kreatywność i siłę europejskiego przemysłu w drodze ściślejszej koordynacji planowania krajowych budżetów na obronę (ewentualnie przez ustanowienie europejskiego semestru w zakresie kwestii obronnych) oraz ściślejszą koordynację na poziomie przemysłu (harmonizacja norm i certyfikacja sprzętu obronnego); apeluje o zapewnienie dodatkowych zachęt i wsparcia dla przemysłu obronnego wraz ze zobowiązaniem się do rozwoju kluczowych technologii i systemów obronnych (zachęty podatkowe, wsparcie finansowe badań i rozwoju oraz instytucjonalizacja synergii między zdolnościami cywilnymi i wojskowymi);

21. wzywa państwa członkowskie do istotnego zacieśnienia współpracy i koordynacji w kwestiach obronnych, które mają znaczenie z punktu widzenia skutecznej wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony; wzywa państwa członkowskie do ambitniejszego podejścia do procesu łączenia i udostępniania zdolności wojskowych;

22. podkreśla, że siła UE, w porównaniu z innymi organizacjami, leży w jej jedynym w swoim rodzaju potencjale uruchomienia pełnej gamy instrumentów politycznych, gospodarczych, rozwojowych i humanitarnych w celu wsparcia cywilnego i wojskowego zarządzania kryzysowego, cywilnych i wojskowych misji i operacji prowadzonych pod egidą jednego organu politycznego – wiceprzewodniczącego Komisji/Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa – oraz że takie wszechstronne podejście, czy to za pomocą siły przekonywania, czy, w miarę konieczności, bardziej zdecydowanych działań, daje UE niepowtarzalną i powszechnie docenianą elastyczność i skuteczność;

23. popiera utworzenie Rady Ministrów Obrony, aby nadać obronności rangę, na jaką zasługuje;

24. wzywa szefów państw lub rządów, aby mając na względzie strategiczne znaczenie europejskiej obronności i skalę wyzwań, przed którymi stoi Unia, dokonali w grudniu 2015 r. przeglądu postępów poczynionych we wdrażaniu konkluzji Rady z grudnia 2013 r., na podstawie sprawozdania z wykonania sporządzonego przez wiceprzewodniczącego Komisji/Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa;

25. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją polityczną na Ukrainie zaistniałą w następstwie szczytu w Wilnie, wzywa Radę Europejską do zajęcia się tym problemem i wyraża nadzieję, że zostanie powołany specjalny zespół do zbadania tej sytuacji;

o

o o

26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej i Komisji.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0598

Problemy konstytucyjne związane z wielopoziomym sprawowaniem rządów w UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie problemów konstytucyjnych związanych z wielopoziomym sprawowaniem rządów w Unii Europejskiej (2012/2078(INI))

(2016/C 468/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Porozumienie ustanawiające Europejski Mechanizm Stabilności (EMS) ⁽¹⁾,
- uwzględniając Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej (TSCG) ⁽²⁾,
- uwzględniając tzw. „sześciopak” ⁽³⁾,
- uwzględniając tzw. „dwupak” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 12 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi ⁽⁶⁾,
- uwzględniając opublikowane dnia 5 grudnia 2012 r. sprawozdanie przewodniczących Rady Europejskiej, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i Eurogrupy pt. „W kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej” ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 listopada 2012 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz pogłębionej i rzeczywistej unii gospodarczej i walutowej – otwarcie debaty europejskiej” (COM(2012)0777),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 listopada 2012 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące sprawozdania przewodniczących Rady Europejskiej, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i Eurogrupy pt. „W kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej” ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2013 r. w sprawie przyszłych wniosków ustawodawczych dotyczących unii gospodarczej i walutowej (UGW) ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej demokracji w przyszłej unii gospodarczej i walutowej (UGW) ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, jak również Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0372/2013),

⁽¹⁾ Treaty Establishing the European Stability Mechanism (ESM)

⁽²⁾ Treaty on Stability, Coordination and Governance in the Economic and Monetary Union

⁽³⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 140 z 27.5.2013.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0372.

⁽⁷⁾ <https://www.ecb.europa.eu/ssm/pdf/4preport/fourpresidentsreport2012-12-05EN.pdf>

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0430.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0222.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0269.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- A. mając na uwadze, że zróżnicowanie stanowi konstytutywną cechę procesu integracji europejskiej oraz środek umożliwiający jej postęp i gwarantujący podstawowe poszanowanie zasady równości, rozumianej jako równe traktowanie jednakowych sytuacji oraz nierówne traktowanie odmiennych sytuacji;
- B. mając na uwadze, że zróżnicowana integracja powinna nadal stanowić zapowiedź pogłębiania integracji europejskiej, ponieważ zapoczątkowała ją podgrupa państw członkowskich, jest ona dostępna dla wszystkich państw członkowskich oraz ma na celu pełne włączenie do traktatów;
- C. mając na uwadze, że zróżnicowana integracja przybiera dwie formy: „wieloprędkościową”, polegającą na dążeniu państw do osiągnięcia tych samych celów w różnych ramach czasowych, oraz „wielopoziomową”, polegającą na tym, że państwa zgadzają się na dążenie do różnych celów;
- D. mając na uwadze, że zróżnicowanie nie może naruszać zasad obywatelstwa Unii, które stanowi podstawowy status obywateli państw członkowskich, pozwalający tym spośród nich, którzy znajdują się w takiej samej sytuacji, korzystać z takiego samego traktowania wobec prawa w ramach określonych traktatem, bez względu na przynależność państwową;
- E. mając na uwadze, że zróżnicowanie będzie zgodne z zasadami jedności europejskiego porządku prawnego i w związku z tym wzmocni jego skuteczność i spójność, zasadę niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, tworzenie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości bez granic wewnętrznych oraz funkcjonowanie rynku wewnętrznego;
- F. mając na uwadze, że zróżnicowanie może odnosić się do sytuacji, w których w danym momencie wspólne działanie jest niemożliwe lub niewykonalne;
- G. mając na uwadze, że zróżnicowanie mieści się i zawsze powinno się mieścić w jednolitych ramach instytucjonalnych Unii Europejskiej;
- H. mając na uwadze, że zróżnicowana integracja musi respektować zasadę pomocniczości zgodnie z art. 5 TUE i protokołem nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności;
- I. mając na uwadze, że traktaty oferują różnego rodzaju opcje oraz instrumenty dla zróżnicowanej integracji, w tym ograniczenie zakresu terytorialnego zastosowania, klauzule ochronne, odstępstwa, klauzule „opt-out” i „opt-in”, wzmocnioną współpracę, a także przepisy dotyczące konkretnych państw członkowskich, których walutą jest euro, z zastrzeżeniem, że takie instrumenty są zgodne z zasadami jedności, skuteczności i spójności europejskiego porządku prawnego oraz mieszczą się w jednolitych ramach instytucjonalnych (metoda wspólnotowa);
- J. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie mają prawo „opt-out” wobec różnych polityk UE, jak określono w różnych protokołach do traktatów, co może zagrozić jedności, skuteczności i spójności europejskiego porządku prawnego;
- K. mając na uwadze, że derogacje na mocy art. 27 ust. 2 TFUE pozwalają na zróżnicowanie pomiędzy określonymi państwami członkowskimi w ramach aktu prawnego adresowanego do wszystkich państw członkowskich, celem tego jest jednak stopniowe utworzenie i zapewnienie funkcjonalności rynku wewnętrznego;
- L. mając na uwadze, że Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zawiera w art. 114 ust. 4 i 5, art. 153 ust. 4, art. 168 ust. 4, art. 169 ust. 4 i art. 193 klauzule ochronne, które umożliwiają państwom członkowskim utrzymanie lub wprowadzenie bardziej rygorystycznych środków ochronnych w zakresie stosowania aktu prawnego adresowanego do wszystkich państw członkowskich;
- M. mając na uwadze, że wzmocniona współpraca wymaga udziału przynajmniej dziewięciu państw członkowskich w obszarze wchodzącym w zakres kompetencji niewyłącznych Unii, umożliwia państwom członkowskim spoza strefy euro udział w obradach, jednak bez możliwości głosowania, i jest dostępna dla wszystkich państw członkowskich;
- N. mając na uwadze, że procedura wzmocnionej współpracy umożliwia, jako ostateczność, przyjęcie środków wiążących dla podgrupy państw członkowskich po przyznaniu przez Radę upoważnienia większością kwalifikowaną, a w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) – po jednomyślnym przyznaniu upoważnienia;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- O. mając na uwadze, że z mechanizmu tego korzysta się już w odniesieniu do ogólnounijnego prawa o rozwodzie i europejskiego prawa patentowego i że mechanizm ten zatwierdził Parlament Europejski i Rada w kontekście opodatkowania w odniesieniu do ustanowienia podatku od transakcji finansowych;
- P. mając na uwadze, że w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa grupy państw mają możliwość wykonywania konkretnych zadań lub misji, a w dziedzinie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony przewiduje się utworzenie stałej podstawowej grupy państw mających zdolności wojskowe;
- Q. mając na uwadze, że z historycznego punktu widzenia układ z Schengen z 1986 r. oraz konwencja z Schengen z 1990 r., podpisane przez podgrupę państw członkowskich, które zniosły kontrole na granicach wewnętrznych, a także Porozumienie w sprawie polityki społecznej z 1991 r. pomiędzy podgrupą państw członkowskich, które rozszerzyło wcześniejsze kompetencje WE w zakresie zatrudnienia oraz praw socjalnych umożliwiając głosowanie większością kwalifikowaną oraz konwencja z Prüm z 2005 r. pomiędzy podgrupą państw członkowskich a Norwegią w sprawie wymiany danych oraz współpracy antyterrorystycznej stanowią formy zróżnicowanej integracji;
- R. mając na uwadze, że dorobek Schengen został włączony do traktatów na mocy traktatu z Amsterdamu, z klauzulami „opt-out” dla Zjednoczonego Królestwa, Irlandii i Danii;
- S. mając na uwadze, że Zjednoczone Królestwo i Irlandia mogą w dowolnym czasie ubiegać się o zastosowanie wobec nich niektórych lub wszystkich przepisów dorobku Schengen, a także mając na uwadze, że Dania pozostaje związana postanowieniami pierwotnego układu z Schengen oraz pierwotnej konwencji z Schengen;
- T. mając na uwadze, że konwencja z Prüm została częściowo włączona do ram prawnych UE;
- U. mając na uwadze, że Porozumienie w sprawie polityki społecznej zostało włączone do traktatów na mocy Traktatu z Amsterdamu bez jakiegokolwiek klauzuli „opt-out”;
- V. mając na uwadze, że traktaty zapewniają kilka sposobów działania w odniesieniu do polityki zatrudnienia i polityki społecznej, których potencjał nie został w pełni wykorzystany, w szczególności w odniesieniu do art. 9 TFUE, art. 151 TFUE i art. 153 TFUE, lecz także w szerszym sensie w odniesieniu do art. 329 TFUE; mając zatem na uwadze, że można osiągnąć wyższy stopień konwergencji społecznej przy poszanowaniu zasady pomocniczości i bez zmiany Traktatu;
- W. mając na uwadze, że Porozumienie ustanawiające Europejski Mechanizm Stabilności oraz Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej („pakt fiskalny”) zostały zawarte na poziomie międzyrządowym poza traktatami;
- X. mając na uwadze, że Europejski Instrument Stabilności Finansowej i Europejski Mechanizm Stabilności stanowią umowy podlegające przepisom prawa międzynarodowego, zawarte przez państwa członkowskie, których walutą jest euro;
- Y. mając na uwadze, że konieczne jest podjęcie niezbędnych kroków, zgodnie z postanowieniami TUE i TFUE, by najpóźniej przed upływem pięciu lat od wejścia w życie Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej – zawartego na mocy prawa międzynarodowego przez wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem Zjednoczonego Królestwa i Republiki Czeskiej – włączono treść postanowień tego Traktatu do ram prawnych Unii Europejskiej na podstawie oceny doświadczeń z jego wdrażania;
- Z. mając na uwadze konieczność włączenia paktu euro plus, strategii „Europa 2020” i Paktu na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia do prawa Unii oraz utworzenie drogi wprowadzeniu kodeksu konwergencji dla gospodarek wszystkich państw członkowskich;
- AA. mając na uwadze, że umowy międzynarodowe zawarte poza ramami prawnymi UE, zmierzające do realizacji celów określonych w traktatach, były wykorzystywane jako ostateczny instrument (ultima ratio) dla zróżnicowanej integracji, przewidujący obowiązek włączenia treści danej umowy międzynarodowej do traktatów;
- AB. mając na uwadze, że utworzenie UGW stanowiło decydujący krok w kierunku integracji, definiujący model wielopoziomowego sprawowania rządów wpływającego zarówno na instytucje, jak i na procedury;
- AC. mając na uwadze, że jedno państwo członkowskie, jeżeli takie będzie jego życzenie, dysponuje stałym odstępstwem dotyczącym przystąpienia do strefy euro (protokół nr 15), a inne państwo członkowskie – odstępstwem konstytucyjnym (protokół nr 16);

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- AD. mając na uwadze, że w dziedzinie polityki pieniężnej przepisy dotyczące EBC przewidują zróżnicowanie w strukturze instytucjonalnej, z Radą Prezesów Europejskiego Banku Centralnego jako głównym organem decyzyjnym, w skład którego wchodzi wyłącznie państwa członkowskie, których walutą jest euro, oraz Radą Ogólną zrzeszającą państwa członkowskie spoza strefy euro, jak również w strukturze finansowej, z krajowymi bankami centralnymi wszystkich państw członkowskich jako subskrybentami kapitału EBC (art. 28 ust. 1 statutu EBC), jednak wyłącznie z krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich, których walutą jest euro, spłacającymi swój subskrybowany udział w kapitale EBC (art. 48 ust. 1 statutu EBC);
- AE. mając na uwadze, że art. 127 ust. 6 TFUE upoważnia Radę do powierzania EBC szczególnych zadań w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi oraz innymi instytucjami finansowymi, z wyjątkiem zakładów ubezpieczeń, oraz był stosowany jako podstawa prawna rozporządzenia ustanawiającego jednolity mechanizm nadzorczy dla strefy euro i przewidującego dobrowolny udział państw członkowskich spoza strefy euro poprzez nawiązanie bliskiej współpracy z EBC;
- AF. mając na uwadze, że art. 139 TFUE zwalnia państwa członkowskie objęte derogacją z obowiązku stosowania szczególnych postanowień Traktatu oraz praw głosu z nimi związanych;
- AG. mając na uwadze, że art. 136 i art. 138 TFUE przewidują szczególną formę przyjęcia środków mających zastosowanie do państw członkowskich, których walutą jest euro, z głosem Rady ograniczonym do przedstawicieli tych państw członkowskich oraz, gdy wymaga tego procedura, głosem całego Parlamentu Europejskiego;
- AH. mając na uwadze, że art. 136 TFUE był już stosowany zgodnie z art. 121 ust. 6 do przyjmowania rozporządzeń;
- AI. mając na uwadze, że w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i przestrzeni kosmicznej art. 184 TFUE przewiduje programy uzupełniające do wieloletniego programu ramowego, w których mogą uczestniczyć wyłącznie podgrupy państw członkowskich, które je finansują, z zastrzeżeniem ewentualnego współuczestnictwa Unii, ale które przyjmowane są zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą obejmującą całą Radę oraz cały Parlament Europejski, za zgodą właściwych państw członkowskich, których dotyczą dane programy uzupełniające;
- AJ. mając na uwadze, że zgodnie z art. 21 rozporządzenia (EU, Euratom) nr 966/2012 zasada uniwersalności budżetu nie uniemożliwia grupie państw członkowskich przydzielenia wkładu finansowego do budżetu UE lub określonych dochodów do konkretnej pozycji wydatków, co ma już miejsce na przykład w przypadku reaktora wysokostromieniowego na mocy decyzji 2012/709/Euratom;
- AK. mając na uwadze, że art. 137 TFUE oraz Protokół nr 14 ustanawiają Eurogrupę jako organ nieformalny;
- AL. mając na uwadze, że sprawne funkcjonowanie UGW wymaga pełnego i szybkiego wdrożenia środków już uzgodnionych w ramach wzmocnionego zarządzania gospodarczego, takich jak wzmocniony pakt stabilności i wzrostu oraz europejski semestr uzupełniony o politykę na rzecz pobudzania wzrostu;
- AM. mając na uwadze, że głębsza UGW wymaga mocniejszych kompetencji, środków finansowych oraz demokratycznej rozliczalności, mając też na uwadze, że jej ustanowienie powinno poprzedzić dwuetapowe podejście opierające się, po pierwsze, na niezwłocznym pełnym wykorzystaniu możliwości istniejących traktatów, oraz, po drugie, na zmianie Traktatu, która zostanie określona przez konwent;
- AN. mając na uwadze dążenie do skutecznego, usankcjonowanego i demokratycznego zarządzania UGW, które powinno opierać się na ramach instytucjonalnych oraz prawnych Unii;
- AO. mając na uwadze, że legitymację i rozliczalność demokratyczną należy zapewnić na poziomie, na którym podejmowane są decyzje;
- AP. mając na uwadze, że UGW ustanawiana jest przez Unię, której obywatele reprezentowani są bezpośrednio na poziomie Unii przez Parlament Europejski;

A. ZASADY

- ponownie wzywa do stworzenia faktycznej UGW, wzmacniającej kompetencje Unii w szczególności w zakresie polityki gospodarczej, oraz do zwiększenia możliwości budżetowych oraz roli i rozliczalności demokratycznej Komisji i prerogatyw Parlamentu;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

2. jest zdania, że takie zwiększone możliwości budżetowe powinny być oparte na konkretnych zasobach własnych (w tym podatku od transakcji finansowych) oraz możliwościach budżetowych, które powinny – w ramach budżetu Unii – wspierać wzrost i spójność społeczną, przeciwdziałając zakłóceniom równowagi, rozbieżnościom strukturalnym i nadzwyczajnym sytuacjom finansowym związanym bezpośrednio z unią walutową, bez podważania jej tradycyjnych funkcji mających na celu finansowanie wspólnych strategii politycznych;
3. z zadowoleniem przyjmuje Plan działania Komisji; wzywa Komisję, by w ramach procedury współdecyzji – o ile to możliwe z prawnego punktu widzenia – jak najszybciej przedstawiła wnioski ustawodawcze uwzględniające dalszą koordynację budżetową, pogłębienie koordynacji polityki w zakresie opodatkowania i zatrudnienia oraz utworzenie mechanizmu zdolności fiskalnej UGW w celu wsparcia wdrażania decyzji politycznych; podkreśla, że niektóre z tych elementów będą wymagały zmiany Traktatów;
4. jest zdania, że konieczne jest natychmiastowe działanie w ramach każdego z czterech podstawowych elementów zawartych w sprawozdaniu pt. „W kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej” zaprezentowanym przez przewodniczących Van Rompuy’a, Junckera, Barroso oraz Dragiego, w szczególności w zakresie:
 - a) zintegrowanych ram finansowych mających zapewniać stabilność finansową¹, przede wszystkim w strefie euro, i minimalizować koszty upadku banków ponoszone przez obywateli Europy; rami te przenosz¹ odpowiedzialność za nadzór na szczebel europejski i zapewniaj¹ wspólne mechanizmy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków i gwarantowania depozytów konsumentów;
 - b) zintegrowanych ram polityki gospodarczej, które przewiduj¹ wystarczaj¹ce mechanizmy zapewniaj¹ce opracowywanie krajowych i europejskich strategii politycznych propaguj¹cych trwa³y wzrost, zatrudnienie i konkurencyjność oraz spójnych z prawidł³owym funkcjonowaniem UGW;
 - c) zapewnienia niezbędnej legitymacji demokratycznej i odpowiedzialności za podejmowanie decyzji w ramach UGW w oparciu o wspólne sprawowanie kierownictwa nad wspólnymi strategiami politycznymi oraz solidarności;
5. uważa, że lepszemu i jaśniejszemu podziałowi kompetencji oraz środków pomiędzy UE a państwami członkowskimi może i musi towarzyszyć większa parlamentarna odpowiedzialność i rozliczalność odnośnie do kompetencji krajowych;
6. ponownie wskazuje, że aby zarządzanie faktyczną UGW było rzeczywiście usankcjonowane i demokratyczne, musi mieścić się w ramach instytucjonalnych Unii;
7. uważa zróżnicowanie za pożyteczne i właściwe narzędzie, umożliwiające promowanie silniejszej integracji, które – pod warunkiem ochrony integralności UE – może okazać się niezbędne do osiągnięcia faktycznej UGW w ramach Unii;
8. podkreśla, że istniejące procedury zróżnicowanej integracji na mocy traktatów umożliwiają podjęcie pierwszego kroku do ustanowienia faktycznej UGW, w pełni zgodnej z wymogami dotyczącymi mocniejszej rozliczalności demokratycznej, większych środków finansowych oraz lepszej procedury decyzyjnej i apeluje do wszystkich instytucji o szybkie działanie polegające na wykorzystaniu jak największych możliwości, jakie oferują obowiązujące traktaty i ich elementy elastyczności, oraz o przygotowanie się jednocześnie na niezbędne zmiany w Traktacie w celu zagwarantowania pewności prawnej i demokratycznej legitymacji; powtarza, że należy wykluczyć wariant nowej umowy międzyrządowej;
9. podkreśla, że zmiany Traktatu niezbędne do urzeczywistnienia faktycznej UGW oraz ustanowienia Unii obywateli i państw mogą opierać się na istniejących instrumentach, procedurach, praktykach i filozofii zróżnicowanej integracji, przy jednoczesnym zwiększaniu skuteczności i spójności, oraz potwierdza, że w pełni wykorzysta prawo do przedkładania Radzie propozycji zmiany traktatów, które muszą być następnie rozpatrzone przez konwent, w celu ukończenia procesu kształtowania faktycznej UGW;
10. przypomina, że debata na temat wielopoziomowego sprawowania rządów nie pokrywa się z kwestią zarządzania wieloszczeblowego, która dotyczy równowagi sił i zaangażowania władz krajowych, regionalnych i lokalnych;
11. podkreśla, że aby zróżnicowanie było zgodne z charakterem środków służących promowaniu integracji, ochronie jedności UE i zagwarantowaniu podstawowego poszanowania zasady równości, musi ono pozostawać dostępne i ostatecznie musi zmierzać do włączenia wszystkich państw członkowskich;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

12. podkreśla, że równowaga między polityką zatrudnienia a polityką gospodarczą zgodnie z art. 121 oraz 148 TFUE jest konieczna dla zapewnienia pozytywnego rozwoju UE;

B. PROCEDURY

13. uważa, że zróżnicowanie powinno zostać dokonane wszędzie tam, gdzie to możliwe, w ramach aktu prawnego adresowanego do wszystkich państw członkowskich w drodze derogacji oraz klauzul ochronnych, zamiast wyłączenia a priori niektórych państw członkowskich z zakresu terytorialnego stosowania aktu prawnego; podkreśla jednak, że znaczna liczba derogacji i klauzul ochronnych podważa jedność UE oraz spójność i skuteczność jej ram prawnych;

14. jest zdania, że koordynacja polityki w zakresie gospodarki, zatrudnienia i kwestii społecznych należy do kategorii kompetencji dzielonych, które zgodnie z art. 4 ust. 1 TFUE obejmują wszystkie obszary, które nie zostały wskazane na pełnych listach kompetencji wyłącznych lub uzupełniających;

15. uważa, że w konsekwencji specyfika środków przyjętych na mocy art. 136 TFUE nie jest związana wyłącznie z faktem, że środki te są określone w odniesieniu do państw członkowskich, których walutą jest euro, ale również implikuje, że mogą mieć większą moc wiążącą; uważa też, że art. 136 TFUE umożliwia Radzie, na podstawie zalecenia Komisji i wyników głosowania wyłącznie państw członkowskich, których walutą jest euro, przyjmowanie wiążących wytycznych polityki gospodarczej dla państw strefy euro w ramach europejskiego semestru;

16. podkreśla, że w przypadku gdy niektóre państwa członkowskie nie chcą uczestniczyć w przyjmowaniu aktu prawnego w obszarze wchodzącym w zakres kompetencji niewyłącznych Unii, zamiast zawierania umów międzynarodowych poza ramami porządku prawnego UE należy nawiązać wzmocnioną współpracę zgodnie ze stosownym postanowieniem Traktatu;

17. uważa, że art. 352 TFUE, który upoważnia Radę do podjęcia stosownych działań zmierzających do osiągnięcia jednego z celów określonych w traktatach, jeżeli traktaty nie zapewniły niezbędnych uprawnień, może być stosowany w związku z art. 20 TUE, umożliwiając tym samym uruchomienie klauzuli elastyczności w przypadkach, w których osiągnięcie jednomyślnego porozumienia w Radzie za pośrednictwem mechanizmu wzmocnionej współpracy nie jest możliwe;

18. wzywa państwa członkowskie, aby – w przypadkach rozbieżności w kierunkach polityki państw członkowskich uniemożliwiających postępy – rozszerzyły zasadę wzmocnionej współpracy na politykę społeczną i zatrudnienia;

19. uważa, że włączenie do budżetu UE wydatków wynikających z prowadzenia wzmocnionej współpracy jako innych dochodów lub określonych zasobów własnych jest niezbędne do zapewnienia zgodności z zasadami prawa budżetowego UE oraz ochrony fundamentalnej roli Parlamentu Europejskiego jako organu władzy budżetowej;

20. wzywa do systematycznego stosowania art. 333 ust. 2 TFUE przy nawiązywaniu wzmocnionej współpracy w obszarze wchodzącym w zakres niewyłącznych kompetencji Unii odnośnie do specjalnej procedury ustawodawczej oraz wzywa Radę do przyjęcia decyzji w drodze jednomyślnego głosowania uczestniczących państw członkowskich, która określi, że do celów wzmocnionej współpracy zamierzają one działać na podstawie zwykłej procedury ustawodawczej;

21. wzywa – tam, gdzie to możliwe – do systematycznego stosowania klauzuli pomostowej art. 48 ust. 7 TUE w procedurach innych niż wzmocniona współpraca w celu zwiększenia legitymacji demokratycznej oraz skuteczności zarządzania UGW;

22. uważa, że w sytuacji, gdy zastosowanie klauzuli pomostowej nie jest możliwe, na przykład w przypadku przyjęcia polityki gospodarczej oraz wytycznych dotyczących zatrudnienia lub rocznej analizy wzrostu gospodarczego, możliwość zawarcia wiążących porozumień międzyinstytucjonalnych powinna być w pełni wykorzystana;

23. przypomina, że celem art. 48 TUE jest również zagwarantowanie legitymacji demokratycznej każdej zmiany Traktatu poprzez wymóg obowiązkowego zaangażowania Parlamentu Europejskiego w procedurę zmiany i zaangażowania parlamentów narodowych w następującą po niej procedurę ratyfikacji;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

24. nie zgadza się z pojęciem „ustaleń umownych” i zachęca do znalezienia lepszych sposobów oficjalnego powiązania funduszy udostępnianych w ramach instrumentu na rzecz konkurencyjności i konwergencji z reformami strukturalnymi oraz ponownie wskazuje, że gdy będzie to konieczne, brak kompetencji oraz uprawnień Unii można zrekomensować zastosowaniem odpowiednich procedur określonych w traktatach lub w sytuacji braku odpowiednich podstaw prawnych – zmianą traktatów;

C. DEMOKRACJA I INSTYTUCJE

25. przypomina, że zgodnie z art. 3 ust. 4 TUE UGW została ustanowiona przez Unię, a jej funkcjonowanie musi opierać się na demokracji pośredniej;

26. podkreśla, że Parlament Europejski jest jedyną instytucją UE, w której obywatele są reprezentowani bezpośrednio na poziomie Unii, oraz która jest organem parlamentarnym UGW, a jej odpowiednie zaangażowanie jest kluczowe dla zapewnienia legitymacji demokratycznej i funkcjonowania UGW oraz stanowi warunek wstępny wszelkich dalszych działań na rzecz unii bankowej, unii fiskalnej i unii gospodarczej;

27. podkreśla, że rzeczywista legitymacja i odpowiedzialność muszą zostać zapewnione na szczeblu krajowym i unijnym – odpowiednio – przez parlamenty państw członkowskich i Parlament Europejski; przypomina zasadę zawartą we wnioskach z posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w grudniu 2012 r., zgodnie z którą „[w]e wszystkich działaniach głównym celem pozostaje zapewnienie demokratycznej legitymacji i rozliczalności na szczeblu, na którym są podejmowane i wdrażane decyzje”;

28. ubolewa w związku z tym nad brakiem kontroli parlamentarnej nad trójką, Europejskim Instrumentem Stabilności Finansowej oraz EMS;

29. jest zdania, że każde formalne zróżnicowanie praw do zasiadania w Parlamencie w związku z pochodzeniem posłów do Parlamentu Europejskiego stanowi dyskryminację ze względu na przynależność państwową, której zakaz jest jedną z fundamentalnych zasad Unii Europejskiej, oraz narusza zasadę równości obywateli Unii, jak określono w art. 9 TUE;

30. uważa, że w przypadku środków przyjętych zgodnie z art. 136 TFUE lub nawiązania wzmocnionej współpracy brak symetrii wynikający z zaangażowania w Radzie z jednej strony przedstawicieli państw członkowskich, których walutą jest euro (lub przedstawicieli państw uczestniczących) oraz z drugiej strony Parlamentu Europejskiego i Komisji reprezentujących wszystkich obywateli Unii oraz promujących swój interes ogólny, jest w pełni spójny z zasadami zróżnicowania i nie ogranicza, a wręcz przeciwnie – wzmacnia legitymację tych środków;

31. podkreśla, że zasady wewnętrzne Parlamentu Europejskiego dają wystarczający margines swobody dla potrzeb organizacji określonych form zróżnicowania na podstawie porozumienia politycznego w ramach i wśród grup politycznych w celu zapewnienia odpowiedniej kontroli UGW przypomina, że art. 3 ust. 4 TUE stanowi, iż „Unia ustanawia unię gospodarczą i walutową, której walutą jest euro”, a ponadto że w Protokole (nr 14) w sprawie Eurogrupy przewidziano „konieczność ustanowienia postanowień szczególnych w celu pogłębienia dialogu między państwami członkowskimi, których walutą jest euro, w oczekiwaniu na moment, w którym euro stanie się walutą wszystkich państw członkowskich Unii”; zauważa, że jeżeli ta rzekomo przejściowa sytuacja ma nadal trwać, w Parlamencie Europejskim należy rozważyć opracowanie odpowiedniego mechanizmu ustalania odpowiedzialności w aktualnej strefie euro i państwach członkowskich, które zadeklarowały chęć przystąpienia do tej strefy;

32. uważa, że należy zacieśnić współpracę z parlamentami narodowymi na mocy art. 9 Protokołu nr 1 załączonego do traktatów oraz z zadowoleniem przyjmuje porozumienie w sprawie zorganizowania międzyparlamentarnej konferencji w celu omówienia polityki budżetowej i gospodarczej; podkreśla jednak, że współpracy takiej nie należy postrzegać jako tworzenia nowego wspólnego organu parlamentarnego, który byłby zarówno nieefektywny, jak i nieumocowany prawnie z punktu widzenia demokratycznego i konstytucyjnego, i potwierdza, że nie istnieje zastępcze rozwiązanie dla formalnego wzmocnienia pełnego umocowania Parlamentu jako organu parlamentarnego na szczeblu Unii w celu wzmocnionego i demokratycznego zarządzania UGW;

33. podkreśla, że szczyt państw strefy euro i Eurogrupa są nieformalnymi organami do prowadzenia dyskusji, a nie instytucjami decyzyjnymi w zakresie zarządzania unią gospodarczą i walutową;

34. podkreśla fundamentalną rolę Komisji w zarządzaniu UGW, co potwierdza również pakt fiskalny i porozumienia ustanawiające EMS, w zakresie gwarantowania porządku prawnego określonego w traktatach UE i działania na rzecz wspólnego interesu całej Unii;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

D. ZRÓŻNICOWANA INTEGRACJA W RAMACH ISTNIEJĄCYCH TRAKTATÓW: W KIERUNKU FAKTYCZNEJ UGW

35. jest zdania, że do wszystkich środków zmierzających do wzmocnienia europejskiej unii gospodarczej i walutowej należy stosować metodę wspólnotową; przypomina art. 16 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej, który stwierdza, że przed upływem pięciu lat od wejścia w życie niniejszego Traktatu, na podstawie oceny doświadczeń z jego wdrażania, podjęte zostaną niezbędne kroki, zgodnie z postanowieniami Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, mające na celu włączenie treści postanowień niniejszego Traktatu do ram prawnych Unii Europejskiej;

36. podkreśla, że państwa członkowskie, których walutą jest euro, jak i te państwa, które są zobowiązane do jego przyjęcia, powinny podwoić swoje wysiłki na rzecz wzmocnienia stabilności i zgodności z postanowieniami traktatowymi oraz zwiększenia konkurencyjności, wydajności, przejrzystości i demokratycznej odpowiedzialności; przypomina, że euro jest walutą Unii Europejskiej oraz że wszystkie państwa członkowskie, poza tymi objętymi odstępstwem, powinny przyjąć euro w stosownym czasie;

37. zauważa, że dla zahamowania kryzysu i w odpowiedzi na strukturalne braki w konstrukcji unii gospodarczej i walutowej rządy krajowe i instytucje europejskie podjęły szeroki zakres środków w celu zapewnienia stabilności finansowej i poprawy zarządzania gospodarczego; zauważa, że postanowienia takie jak niektóre przepisy pakietu sześciu wniosków ustawodawczych i utworzenie Europejskiego Mechanizmu Stabilności dotyczą jedynie państw należących do strefy euro;

38. z zadowoleniem przyjmuje tworzenie jednolitego mechanizmu nadzorczego obejmującego strefę euro, z którego mogą jednak korzystać wszystkie pozostałe państwa członkowskie UE; podkreśla, że stworzenie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków jest niezbędnym etapem na drodze ku powstaniu prawdziwej unii bankowej; uważa, że w celu wyeliminowania braków strukturalnych w unii gospodarczej i walutowej oraz w celu skutecznego ograniczenia pokusy nadużyć, proponowana „unia bankowa” powinna opierać się na wcześniejszej reformie sektora usług finansowych Unii, a także czerpać z umocnionego zarządzania gospodarczego, w szczególności w strefie euro, oraz z nowych ram budżetowych europejskiego semestru, w celu zapewnienia większej odporności i konkurencyjności sektora bankowego Unii, większego zaufania do tego sektora i większych rezerw kapitałowych, aby zapobiec konieczności ponoszenia w przyszłości przez budżet publiczny państw członkowskich kosztów dofinansowania banków;

39. jest skrajnie zmartwiony opóźnieniami w tworzeniu unii bankowej i praktycznymi aspektami bezpośredniego dokapitalizowywania banków w ramach EMS; jest szczególnie zaniepokojony trwającą fragmentacją systemu bankowego UE; podkreśla, że silna i ambitna unia bankowa stanowi jeden z kluczowych elementów pogłębionej i rzeczywistej UGW i jest jedną z głównych strategii politycznych, za którą Parlament opowiada się od ponad trzech lat, zwłaszcza od przyjęcia stanowiska na temat rozporządzenia w sprawie Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego;

40. uważa, że zapewnienie rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu nadzorczego, które wymaga zgody Parlamentu Europejskiego na powołanie przewodniczącego i wiceprzewodniczącego Rady Nadzorczej, stanowi istotny warunek wzmocnionej roli PE w zarządzaniu UGW w oparciu o zróżnicowanie;

41. wspiera nowe instrumenty solidarności, takie jak instrument na rzecz konwergencji i konkurencyjności; uważa, że mógłby on zwiększyć odpowiedzialność oraz skuteczność polityki gospodarczej; podkreśla, że takie instrumenty muszą być opracowywane w taki sposób, aby uniknąć jakichkolwiek niepewności prawnych oraz poszerzenia deficytu demokratycznego Unii;

42. wzywa Komisję do przedstawienia, w ramach europejskiego semestru, wniosku o przyjęcie kodeksu dotyczącego konwergencji w oparciu o strategię „Europa 2020” i stworzenie solidnego filara społecznego; nalega, aby w krajowych programach wykonawczych zapewniono, że kodeks dotyczący konwergencji zostanie wdrożony we wszystkich państwach członkowskich oraz by towarzyszył temu mechanizm oparty na zachętach;

43. podkreśla, że mechanizm zachęt zwiększyłby wiążący charakter koordynacji polityki gospodarczej;

44. wskazuje, że tworzenie opartego na zachętach mechanizmu egzekwowania, mającego na celu podniesienie poziomu solidarności, spójności i konkurencyjności, musi iść w parze z dodatkowymi nakładami na koordynację polityki gospodarczej, zgodnie z zapisem w oświadczeniu Komisji towarzyszącym „dwupakowi”, w celu przestrzegania zasady, zgodnie z którą „działania w kierunku większej odpowiedzialności i dyscypliny gospodarczej łączą się ze wzrostem solidarności”;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

45. podkreśla, że mechanizmy koordynacji ex-ante oraz instrumenty na rzecz konwergencji i konkurencyjności powinny mieć zastosowanie do wszystkich państw członkowskich, które przyjęły euro jako swoją walutę, przy czym inne państwa członkowskie mają możliwość przyłączenia się na stałe do tej grupy; wzywa Komisję do zapisania takiego obowiązkowego uprawnoczenia przez parlamenty państw członkowskich w kolejnych wnioskach ustawodawczych, a także do zapewnienia większego zaangażowania partnerów społecznych w koordynację gospodarczą;

46. jest zdania, że zaproponowany nowy instrument na rzecz konwergencji i konkurencyjności powinien opierać się na warunkowości, solidarności i konwergencji; uważa, że taki instrument powinien zostać uruchomiony dopiero po ustaleniu przypadków nierównowagi społecznej oraz konieczności znacznych, długoterminowych, zrównoważonych i pobudzających wzrost reform strukturalnych, w oparciu o ocenę spójności kodeksu konwergencji i krajowych planów wdrażania, przy formalnym zaangażowaniu Parlamentu, Rady i parlamentów państw członkowskich;

47. uważa, że instrument na rzecz konwergencji i konkurencyjności powinien być narzędziem służącym zwiększeniu zdolności budżetowych oraz powinien być ukierunkowany na warunkowe wsparcie reform strukturalnych z myślą o zwiększeniu konkurencyjności, wzrostu i spójności społecznej, zapewnieniu ściślejszej koordynacji gospodarczych strategii politycznych oraz trwałej konwergencji dokonań gospodarczych państw członkowskich, a także podejmowaniu problemu braku równowagi i różnic strukturalnych; uważa, że takie instrumenty są fundamentem prawdziwego mechanizmu zdolności fiskalnej;

48. uważa, że ustanowienie tego instrumentu stanowi początkowy etap tworzenia silniejszego mechanizmu zdolności fiskalnej UGW, oraz podkreśla, że środki finansowe instrumentu na rzecz konwergencji i konkurencyjności muszą stanowić integralną część budżetu UE, pozostającą jednak poza pułapami wieloletnich ram finansowych, aby możliwe było przestrzeganie postanowień traktatów UE oraz przepisów prawa UE, a także zapewnienie, że Parlament Europejski jest w pełni zaangażowany, jako organ władzy budżetowej, m.in. poprzez umożliwienie przyjęcia poszczególnych kwot odnośnych środków budżetowych;

49. wzywa do ujęcia nowych zasobów własnych finansowanych ze składek wpłacanych przez państwa członkowskie uczestniczące w instrumentie na rzecz konwergencji i konkurencyjności na mocy zmienionej decyzji Rady w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich oraz poprzez przeznaczenie dochodów z takich nowych zasobów własnych na wydatki związane z instrumentem na rzecz konwergencji i konkurencyjności, a także wzywa do wprowadzenia zmiany do decyzji Rady w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich lub, gdy zmiana taka nie będzie możliwa, do korzystania z dochodów z podatku od transakcji finansowych jako innych dochodów w celu zrekompensowania takich wkładów bezpośrednich;

50. nalega, aby na wiosennym szczycie Rady Europejskiej przewodniczący Parlamentu przedstawił swoje poglądy dotyczące rocznej analizy wzrostu gospodarczego; uważa, że należy przeprowadzić negocjacje w sprawie porozumienia międzyinstytucjonalnego w celu zaangażowania Parlamentu w zatwierdzenie rocznej analizy wzrostu gospodarczego oraz wytycznych dotyczących polityki gospodarczej i zatrudnienia;

51. ponownie wzywa do wzmocnienia wymiaru społecznego UGW, przy jednoczesnym potwierdzeniu, że polityka zatrudnienia oraz polityka społeczna stanowią polityki Unii;

52. przypomina, że zgodnie z traktatami podczas definiowania i wdrażania strategii politycznych i działań Unii należy uwzględnić wspieranie wysokiego poziomu zatrudnienia oraz zapewnienie odpowiedniej ochrony socjalnej; wzywa do ustanowienia wskaźników zatrudnienia i wskaźników społecznych jako uzupełnienia wskaźników fiskalnych i makroekonomicznych, a także sprawozdań z postępów reform strukturalnych, aby zapewnić właściwy i wystarczający poziom inwestycji społecznych, a co się z tym wiąże – zagwarantować trwałość modelu społecznego Unii Europejskiej w perspektywie długofalowej;

53. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż w dniu 2 lipca 2013 r. Komisja, zgodnie z porozumieniami w sprawie „dwupaku”, utworzyła grupę ekspertów pod przewodnictwem Gertrudy Trumpel-Gugerell, której powierzono zadanie gruntownej oceny głównych cech potencjalnego funduszu amortyzacji zadłużenia i bonów skarbowych strefy euro, w tym przepisów prawnych, struktury finansowej i uzupełniających ram budżetowych, oraz oświadcza, że zamierza ustosunkować się do tych spraw po przedłożeniu sprawozdania grupy ekspertów;

54. uważa, że funkcjonowanie Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej/europejskiego mechanizmu stabilności oraz wszelkich analogicznych przyszłych mechanizmów powinno podlegać regularnej kontroli demokratycznej oraz nadzorowi ze strony Parlamentu Europejskiego; jest zdania, że EMS powinien zostać całkowicie włączony w ramy Unii;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

55. zaznacza, że trojka rozliczać się ze swoich działań; jest zdania, że Komisja powinna regularnie zdawać sprawozdania w imieniu trojki przed Parlamentem Europejskim; przypomina, że udział UE w systemie „trojki” powinien podlegać demokratycznej kontroli ze strony Parlamentu i odpowiedzialności przed nim;

E. ZRÓŻNICOWANA INTEGRACJA I ZMIANY TRAKTATÓW

56. uważa, że każda przyszła zmiana Traktatu powinna potwierdzać zróżnicowaną integrację jako narzędzie osiągnięcia ściślejszej integracji przy jednoczesnej ochronie jedności Unii;

57. jest zdania, że przyszła zmiana Traktatu może wprowadzić nowy poziom członkostwa stowarzyszonego, włączając częściową integrację z określonymi obszarami polityki Unii jako środek służący wzmocnieniu europejskiej polityki sąsiedztwa;

58. uważa, że przyszła zmiana Traktatu powinna potwierdzić, iż szczyt państw strefy euro stanowi nieformalną strukturę Rady Europejskiej, jak stanowi tytuł V Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej;

59. proponuje, aby Eurogrupa stała się nieformalną strukturą Rady do Spraw Gospodarczych i Finansowych;

60. wzywa komisarza ds. gospodarczych i finansowych do pełnienia funkcji ministra skarbu oraz stałego wiceprzewodniczącego Komisji;

61. wzywa do uruchomienia, z pewnymi wyjątkami, procedur głosowania w Radzie, które wymagają jednomyślności większości kwalifikowanej, oraz do zmiany istniejących specjalnych procedur ustawodawczych na zwykłe procedury ustawodawcze;

62. wzywa do wprowadzenia podstawy prawnej w celu ustanowienia agencji Unii, które będą mogły spełniać określone funkcje wykonawcze powierzone im przez Parlament Europejski i Radę zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą;

63. uważa, że głosowanie odwróconą większością kwalifikowaną w pakcie fiskalnym stanowi raczej deklarację polityczną, a nie skuteczne narzędzie podejmowania decyzji, oraz wzywa w związku z tym do włączenia metody głosowania odwróconą większością kwalifikowaną do traktatów, zwłaszcza do art. 121, art. 126 i art. 136 w taki sposób, aby wnioski lub zalecenia przedkładane przez Komisję mogły wejść w życie w przypadku braku sprzeciwu ze strony Parlamentu lub Rady w uprzednio ustalonym terminie, w celu zagwarantowania całkowitej pewności prawa;

64. wzywa do zmiany art. 136 TFUE w celu rozszerzenia jego zakresu o dobrowolne uczestnictwo państwa członkowskiego spoza strefy euro, przewidując pełne prawa głosu zgodnie z procedurą wzmocnionej współpracy, oraz wzywa do zmniejszenia ograniczeń na mocy art. 136 TFUE oraz do zmiany tego artykułu w ogólną klauzulę dotyczącą przyjmowania aktów prawnych dotyczących współpracy oraz do ustalenia prawnie obowiązujących minimalnych standardów w zakresie polityki gospodarczej, zatrudnienia oraz polityki społecznej;

65. wzywa do rozszerzenia podstawy prawnej określonej w art. 127 ust. 6 TFUE na wszystkie instrumenty finansowe, w tym zakłady ubezpieczeń mające siedzibę w obrębie rynku wewnętrznego;

66. wzywa do włączenia Parlamentu do procedury powoływania przewodniczącego, wiceprzewodniczącego oraz innych członków Zarządu EBC na mocy art. 283 TFUE, poprzez wprowadzenie wymogu udzielenia przez Parlament zgody na zalecenia Rady;

67. wzywa kolejny konwent do zbadania możliwości wprowadzenia specjalnej procedury ustawodawczej, zgodnie z którą na mocy art. 312 TFUE do przyjęcia rozporządzenia określającego wieloletnie ramy finansowe wymagane jest uzyskanie czterech piątych głosów w Radzie oraz większości głosów posłów do Parlamentu Europejskiego;

68. wzywa kolejny konwent do zbadania możliwości wprowadzenia specjalnej procedury ustawodawczej, zgodnie z którą na mocy art. 311 ust. 3 TFUE do przyjęcia decyzji w sprawie systemu zasobów własnych wymagane jest uzyskanie czterech piątych głosów w Radzie oraz większości głosów posłów do Parlamentu Europejskiego;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

69. wzywa kolejny konwent do zbadania możliwości zagwarantowania państwom członkowskim, których walutą jest euro, oraz wszystkim państwom członkowskim, które pragną uczestniczyć w nowych wspólnych politykach, zapewnienia przez nie konkretnych zasobów własnych w ramach budżetu UE;
70. jest zdania, że środki finansowe przyznane agencjom Unii powinny stanowić integralną część budżetu Unii;
71. wzywa do wprowadzenia wymogu uzyskania zgody Parlamentu Europejskiego odnośnie do zmian Traktatu, przyznanej większością dwóch trzecich głosów posłów do Parlamentu Europejskiego;
72. nalega, aby przyszedły konwent posiadał jak największą legitymację demokratyczną dzięki udziałowi również partnerów społecznych, społeczeństwa obywatelskiego i innych zainteresowanych stron; powinien on podejmować decyzje w pełnym składzie zgodnie z całkowicie demokratycznymi zasadami; powinien dysponować odpowiednim czasem na poważne i gruntowne rozważania; powinien działać całkowicie przejrzystie, a jego posiedzenia powinny być dostępne dla obywateli;
73. popiera rozszerzenie klauzuli pomostowej przewidzianej w art. 48 ust. 7 TUE na całość traktatów;
- o
- o o
74. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i przewodniczącemu Rady Europejskiej.
-

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0599

Stosunki Parlamentu Europejskiego z instytucjami reprezentującymi rządy państw członkowskich**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie stosunków Parlamentu Europejskiego z instytucjami reprezentującymi rządy krajowe (2012/2034(INI))**

(2016/C 468/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 15 i 16 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 235 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając wnioski Rady Europejskiej z dnia 25 i 26 marca 2010 r., 17 czerwca 2010 r., 16 września 2010 r., 28 i 29 października 2010 r., 16 i 17 grudnia 2010 r., 4 lutego 2011 r., 24 i 25 marca 2011 r., 23 i 24 czerwca 2011 r., 23 października 2011 r., 9 grudnia 2011 r., 1 i 2 marca 2012 r., 28 i 29 czerwca 2012 r., 18 i 19 października 2012 r., 13 i 14 grudnia 2012 r., 7 i 8 lutego 2013 r., 14 i 15 marca 2013 r. oraz 27 i 28 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając oświadczenia szefów państw i rządów Unii Europejskiej po nieformalnych posiedzeniach członków Rady Europejskiej w dniu 26 października 2011 r. i 30 stycznia 2012 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie wpływu Traktatu z Lizbony na rozwój równowagi instytucjonalnej w Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie usprawnienia organizacji wyborów do Parlamentu Europejskiego w 2014 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 48, 110 i 127 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0336/2013),
- A. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony nadał Radzie Europejskiej status instytucji europejskiej, nie zmieniając jej roli, gdyż – zgodnie z art. 15 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej – „Rada Europejska nadaje Unii impulsy niezbędne do jej rozwoju i określa ogólne polityczne kierunki i priorytety. Nie pełni funkcji ustawodawczej”;
- B. mając na uwadze, że Parlament jest w pełni świadom niezależności Rady Europejskiej i znaczącej roli, jaką nadają jej traktaty;
- C. mając jednak na uwadze, że pod presją kryzysu Rada Europejska znacznie zwiększyła swoją rolę: odbywa coraz więcej posiedzeń wyjątkowych i rozpatruje sprawy, które zazwyczaj rozpatrywane są na poziomie Rady Ministrów; mając w tym względzie na uwadze, że Rada Europejska wykroczyła poza podstawową zasadę Traktatu, zgodnie którą nie pełni ona funkcji ustawodawczych;
- D. mając na uwadze, że pokusa szefów państw lub rządów, aby uciekać się do wybiegów międzyrządowych, stanowi zagrożenie dla metody wspólnotowej i narusza Traktaty;
- E. mając na uwadze, że aby umocnić demokratyczny charakter procesu decyzyjnego, należy wprowadzić odpowiednie zasady kontroli parlamentarnej;

⁽¹⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 82.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0323.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- F. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatem z Lizbony członkowie Rady Europejskiej odpowiadają indywidualnie przed swoimi parlamentami narodowymi, lecz ponoszą odpowiedzialność zbiorową tylko przed sobą;
- G. mając na uwadze, że przewodniczącemu Rady Europejskiej powierzono rolę wnioskodawcy, najczęściej w powiązaniu z jego odpowiednikami z innych instytucji, oraz że pełniąc tę rolę stał się on de facto głównym negocjatorem występującym w imieniu państw członkowskich w sprawach, które podlegają procedurze współdecyzji od chwili wejścia w życie Traktatu z Lizbony;
- H. mając na uwadze, że za zgodą władz Parlamentu, przede wszystkim w formie wymiany pism, przewodniczący H. Van Rompuy starał się w jak największym stopniu uwzględnić wymogi w zakresie informacji i przejrzystości: osobiście spotkał się z przewodniczącymi komisji parlamentarnych, sprawozdawcami czy tzw. „szerpami” Parlamentu, aby omówić wiele ważnych kwestii; udzielał odpowiedzi na pytania pisemne; regularnie zdawał sprawozdania z posiedzeń Rady Europejskiej zarówno na posiedzeniu plenarnym, jak i na posiedzeniach Konferencji Przewodniczących w rozszerzonym składzie oraz wielokrotnie kontaktował się z przewodniczącymi grup;
- I. mając na uwadze, że praktyka ta zasługuje na uczynienie z niej oficjalnego toku postępowania, aby mogła służyć za wzór na przyszłość, oraz że zasługuje także na usprawnienie; mając na uwadze, że jeżeli chodzi o europejski system patentowy, Rada Europejska podała w wątpliwość porozumienie legislacyjne zawarte pomiędzy Parlamentem a Radą; mając na uwadze, że jeżeli chodzi o zarządzanie gospodarcze, Rada Europejska uznała, że należy przeprowadzić ponowne negocjacje w sprawie przepisów identycznych z przepisami, które obowiązywały już na mocy wcześniejszego rozporządzenia; mając na uwadze, że Rada Europejska przyjęła w odstępnie roku dwa sprzeczne stanowiska odnośnie do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, czego mogła uniknąć uwzględniając w większym stopniu stanowisko Parlamentu; mając na uwadze, że wieloletnie ramy finansowe na okres 2014-2020 przyczyniły się do faktycznego spowolnienia prac legislacyjnych, gdyż niezbędną z prawnego punktu widzenia jednogłębność w Radzie udało się osiągnąć wyłącznie dzięki wcześniejszemu podjęciu decyzji dotyczących niektórych ważniejszych wyborów politycznych w zakresie uregulowań legislacyjnych odnoszących się do strategii politycznych, które należy sfinansować, co ograniczyło w tych dziedzinach rolę Parlamentu do wprowadzenia poprawek do przepisów dodatkowych;
- J. mając na uwadze, że w odniesieniu do tych wszystkich kwestii – z definicji najistotniejszych – brak zorganizowanego dialogu Parlamentu z Radą Europejską przeszkadza Parlamentowi w pełnym odegraniu nadanej mu na mocy traktatów roli współustawodawcy; mając na uwadze, że często okazywało się, iż oficjalni rozmówcy przedstawiciele Parlamentu nie byli uprawnieni do podejmowania decyzji wiążących dla rządów; mając na uwadze, że chociaż urzędujący przewodniczący Rady i Rada do Spraw Ogólnych⁽¹⁾ pozostają teoretycznie odpowiedzialni za przygotowywanie posiedzeń Rady Europejskiej, coraz wyraźniej widać, że odgrywają oni jedynie rolę marginalną czy techniczną; mając na uwadze, że tradycyjne wystąpienie inauguracyjne przewodniczącego Parlamentu Europejskiego na otwarciu posiedzeń Rady Europejskiej nie jest procedurą wystarczającą;
- K. mając na uwadze, że Parlament Europejski nie może wezwać przewodniczącego Rady Europejskiej na debatę przed posiedzeniem Rady Europejskiej; mając na uwadze, że Parlament sam nie jest dobrze przygotowany do debat, podczas których przewodniczący przedstawia sprawozdania z posiedzeń Rady Europejskiej;
- L. mając jednak na uwadze, że z zadowoleniem trzeba przyjąć fakt, iż kilku szefów rządów państw członkowskich UE stara się wykorzystać salę posiedzeń Parlamentu do debat na temat przyszłości Europy;
- M. mając na uwadze, że działanie Rady Ministrów budzi poważne obawy oraz że ani Rada Europejska, ani rotacyjna prezydencja nie są w stanie, jak się wydaje, narzucić działaniom Rady Ministrów pożądanym standardów w zakresie tempa pracy, strategii, konsekwencji, spójności lub przejrzystości; mając na uwadze, że takie niedociągnięcia w drugiej izbie władzy ustawodawczej utrudniają lepsze stanowienie prawa w Unii Europejskiej;
- N. mając na uwadze, że art. 17 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej zostanie po raz pierwszy zastosowany po najbliższych wyborach do Parlamentu Europejskiego; mając na uwadze, że to zasadnicze postanowienie dotyczy wyboru przewodniczącego Komisji przez obywateli za pośrednictwem wyboru posłów, zgodnie z logiką systemu parlamentarnego; mając na uwadze, że wynik ten można uzyskać tylko wtedy, gdy europejskie partie polityczne, Parlament i Rada Europejska będą działały w takim duchu, zgodnie ze swoim zakresem obowiązków, zwłaszcza w ramach konsultacji, których celem jest praktyczne zastosowanie deklaracji nr 11 załączonej do Traktatu z Lizbony;

⁽¹⁾ Por. art. 16 Traktatu o Unii Europejskiej.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

1. uważa, że w świetle czterech lat doświadczeń poprawa i formalizacja stosunków roboczych Rady Europejskiej i Parlamentu wydaje się konieczna; uważa, że proces ten może przybrać formę wspólnego oświadczenia, porozumienia międzyinstytucjonalnego lub wymiany pism;
 2. jest zdania, że, z wyjątkiem sytuacji nadzwyczajnych każde posiedzenie Rady Europejskiej powinno zostać poprzedzone debatą w Parlamencie umożliwiającą przyjęcie rezolucji, podczas której przewodniczący Rady Europejskiej osobiście przedstawi kwestie poddawane pod obrady; uważa, że Parlament i Rada Europejska powinny tak organizować swoje prace, aby Parlament mógł w odpowiednim czasie przedstawić swoje stanowisko w tych kwestiach, zaś przewodniczący Rady Europejskiej – przedstawić na posiedzeniu plenarnym sprawozdanie po każdym posiedzeniu Rady Europejskiej; podkreśla, że w miarę możliwości posiedzenia Rady Europejskiej nie powinny odbywać się w tygodniach, w których odbywa się posiedzenie plenarne Parlamentu;
 3. przypomina, że wnioski Rady Europejskiej są równoznaczne z instrukcjami negocjacyjnymi dla Rady Ministrów, nie stanowią one jednak w żadnym wypadku wytycznych niepodlegających negocjacom z Parlamentem; zwraca się o zapisanie we wnioskach Rady Europejskiej standardowej formuły przywołującej przepisy art. 15 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej;
 4. nalega na Radę Europejską, aby – w przypadku zawarcia porozumienia przez przedstawicieli Parlamentu i Rady w ramach procedury legislacyjnej – nie rozpoczynała ponownie debaty, chyba że urzędująca prezydencja zaznaczy, że porozumienie ma charakter ad referendum;
 5. proponuje, aby przewodniczący Rady Europejskiej i wysoki przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa byli raz do roku zapraszani do udziału w ogólnej debacie na temat wewnętrznej i międzynarodowej sytuacji Unii, w której uczestniczy również przewodniczący Komisji i która nie będzie nakładała się na prowadzoną już dorocznie debatę o stanie Unii, podczas której przewodniczący Komisji przedstawia Parlamentowi, przed którym jest odpowiedzialny, swój program pracy i sprawozdania z działalności;
 6. przypomina, że – w odróżnieniu od przewodniczącego Komisji – przewodniczący Rady Europejskiej nie jest odpowiedzialny przed Parlamentem oraz że należy uwzględnić ten fakt przy organizowaniu debat, w których bierze on udział, dając jednocześnie posłom innym niż przewodniczący grup możliwość prowadzenia dialogu z przewodniczącym Rady Europejskiej; uważa natomiast, że procedura pytań pisemnych nie wydaje się właściwa;
 7. zwraca się, aby za każdym razem gdy Rada Europejska rozpoczyna plan działania lub procedurę, które mogą posiadać wymiar legislacyjny, decyzja o włączeniu w prace, w odpowiednim momencie, Parlamentu Europejskiego była podejmowana we współpracy z Parlamentem w sposób najwłaściwszy dla danego przypadku; zaznacza, że przewodniczący Parlamentu powinien w pełni uczestniczyć w posiedzeniach Rady Europejskiej, na których poruszane są kwestie międzyinstytucjonalne, a Parlament i Rada Europejska powinny w związku z tym dostosować swoje regulaminy wewnętrzne, aby określić wybór swoich przedstawicieli i sposób, w jaki przedstawiciele ci otrzymują mandat negocjacyjny i składają sprawozdanie z negocjacji;
 8. wzywa Radę Europejską do jasnego określenia przed rozpoczęciem kampanii poprzedzającej wybory do Parlamentu Europejskiego, w jaki sposób zamierza – w zakresie, który ją dotyczy – respektować wybór obywateli europejskich w sprawie procedury prowadzącej do wyboru przewodniczącego Komisji, zgodnie z art. 17 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej, w ramach konsultacji, które powinny odbyć się między Parlamentem a Radą Europejską w celu praktycznego zastosowania deklaracji nr 11 załączonej do Traktatu z Lizbony; przypomina o znaczeniu, jakie ma zwiększenie widoczności i europejskiego charakteru kampanii wyborczej; wzywa wszystkich członków Rady Europejskiej do ogłoszenia z wyprzedzeniem, w jaki sposób zamierzają respektować wybór dokonany przez swoich współobywateli, jeżeli w jego wyniku pojawi się kandydat lub kilku kandydatów z ich kraju do pełnienia funkcji komisarza;
 9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie i Komisji, a także szefom państw i rządów oraz parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0600

Polityka zielonej infrastruktury

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie zielonej infrastruktury – zwiększania kapitału naturalnego Europy (2013/2663(RSP))

(2016/C 468/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając siódmy unijny program działań w zakresie środowiska,
 - uwzględniając komunikat Komisji Europejskiej zatytułowany „Zielona infrastruktura – zwiększanie kapitału naturalnego Europy” (COM (2013)0249),
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” COM(2010)2020,
 - uwzględniając plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy (COM(2011)0571),
 - uwzględniając unijną strategię ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. (COM(2011)0244),
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽²⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady ds. Środowiska z czerwca 2011 r. oraz z dnia 17 grudnia 2012 r. (punkt 14),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie różnorodności biologicznej będącej naszym ubezpieczeniem na życie i naszym naturalnym kapitałem: unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. ⁽³⁾, w szczególności jej ust. 50,
 - uwzględniając badanie zatytułowane „Ekonomia ekosystemów i różnorodności biologicznej” (The Economics of Ecosystems and Biodiversity, TEEB) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając białą księgę Komisji zatytułowaną „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” (COM (2009)0147) i jej komunikat zatytułowany „Strategia UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu” (COM (2013)0216),
 - uwzględniając pytanie do Komisji w sprawie zielonej infrastruktury – zwiększania kapitału naturalnego Europy (O-000094/2013 – B7-0525/2013),
 - uwzględniając „Agendę terytorialną Unii Europejskiej: w kierunku integrującej, inteligentnej i zrównoważonej Europy różnych regionów”,
 - uwzględniając cele z Aichi dotyczące różnorodności biologicznej określone w strategicznym planie na rzecz różnorodności biologicznej na lata 2011-2020, przyjęte przez strony Konwencji o różnorodności biologicznej w październiku 2010 r.,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że należy przeciwdziałać tendencji do zmniejszania się różnorodności biologicznej i pogarszania się stanu naszych ekosystemów, by zapewnić ciągłość usług ekosystemowych i ochronę kapitału naturalnego dla obecnych i przyszłych pokoleń;
- B. mając na uwadze, że zielona infrastruktura pomaga przyrodzie wykorzystać pełnię potencjału usług ekosystemowych, które może świadczyć na rzecz człowieka,
- C. mając na uwadze, że istnieje konieczność walki z utratą różnorodności biologicznej w celu ochrony kapitału naturalnego zarówno dla obecnych, jak i przyszłych pokoleń;

⁽¹⁾ Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ Dz.U. C 258 E z 7.9.2013, s. 99.

⁽⁴⁾ <http://www.teebweb.org>

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- D. mając na uwadze, że presja antropogeniczna zagraża różnorodności biologicznej i integralności ekosystemów w Unii Europejskiej, m.in. przez rozczłonkowanie i niszczenie siedlisk przyrodniczych, zmianę klimatu i intensywniejsze wykorzystywanie siedlisk półnaturalnych;
- E. mając na uwadze, że istnieje ścisły związek między różnorodnością biologiczną a dobrostanem człowieka;
- F. mając na uwadze, że w celu zachowania i zwiększenia różnorodności biologicznej w Unii ważne jest zminimalizowanie poziomu fragmentacji i zwiększenie spójności przyrody;
- G. mając na uwadze, że cel 11 z Aichi dotyczący różnorodności biologicznej polega na tym, że do 2020 r. co najmniej 17 % wód powierzchniowych i śródlądowych oraz 10 % obszarów przybrzeżnych i morskich, zwłaszcza obszarów o szczególnym znaczeniu dla różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych, musi zostać zachowanych, poprzez skuteczne i sprawiedliwe zarządzanie systemami obszarów chronionych, które są ekologicznie reprezentatywne i należyte połączone, oraz przez inne skuteczne środki służące ochronie dotyczące konkretnych obszarów, a także musi zostać włączonych do szerszych krajobrazów lądowych i morskich;
- H. mając na uwadze, że zielona infrastruktura i rolnictwo są ściśle powiązane pod względem wydajności rolnictwa i ochrony jego dziedzictwa oraz wpływ działalności rolniczej na planowanie przestrzenne i planowanie użytkowania gruntów;
- I. mając na uwadze, że doświadczenia pokazują, iż projekty z zakresu zielonej infrastruktury stwarzają wielką szansę na integrację przyrody z człowiekiem, m.in. w środowiskach miejskich zamieszkiwanych przez coraz większą część ludności, oraz że osoby te są narażone na poważne skutki zjawiska tzw. miejskiej wyspy ciepła;
- J. mając na uwadze, że zainteresowane strony powinny dzielić się informacjami związanymi z tworzeniem, ochroną, rozbudową i wykorzystywaniem zielonej infrastruktury w skuteczny sposób we wszystkich typach krajobrazu, a także, że informacje te powinny być publikowane;
- K. mając na uwadze, jak pokazuje doświadczenie, że planowanie i rozwój projektów infrastruktury to kluczowe etapy integracji potrzeb ekologicznych, gospodarczych i społecznych zarówno w odniesieniu do krajobrazów miejskich, jak i wiejskich;
- L. mając na uwadze, że aby zwiększyć korzyści środowiskowe, społeczne i gospodarcze współfinansowanych przez UE programów i projektów z zakresu infrastruktury regionalnej i miejskiej powinny one łączyć elementy zielonej infrastruktury i łagodzić oddziaływanie na istniejące ekosystemy;
- M. mając na uwadze, że zielona infrastruktura przynosi cały szereg korzyści ekologicznych, gospodarczych i społecznych wynikających z rozwiązań związanych z przyrodą, które są zasadniczo mniej kosztowne i bardziej zrównoważone oraz przyczyniają się do tworzenia miejsc pracy;
- N. mając na uwadze, że zwrot z inwestycji w zieloną infrastrukturę jest zazwyczaj wysoki;

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat w sprawie zielonej infrastruktury oraz zamiar aktywnej realizacji przez Komisję celów w nim wymienionych;
2. uznaje kluczowe znaczenie zielonej infrastruktury dla skutecznej ochrony naturalnego kapitału Europy, zachowania siedlisk i gatunków przyrodniczych oraz utrzymania dobrego stanu ekologicznego wód;
3. podkreśla wkład, jaki zielona infrastruktura może wnieść w realizację różnorodnych celów strategii „Europa 2020”, zwraca też uwagę na pilną potrzebę stworzenia takiej infrastruktury i uwzględnienia jej w instrumentach wdrażających wieloletnie ramy finansowe, aby skutecznie przyczynić się do osiągnięcia celów Unii w zakresie różnorodności biologicznej;
4. przyznaje, że stworzenie zielonej infrastruktury pomoże Unii wywiązać się z międzynarodowych zobowiązań wynikających z celów z Aichi dotyczących różnorodności biologicznej i strategicznego planu na rzecz różnorodności biologicznej na lata 2011-2020;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

5. z zadowoleniem przyjmuje innowacyjne podejście do zielonej infrastruktury zapewniające opłacalność poprzez liczne korzyści i rozwiązania mogące pogodzić cele środowiskowe, społeczne i ekonomiczne;

Uwzględnienie zielonej infrastruktury w różnych obszarach polityki

6. podkreśla konieczność uwzględnienia zielonej infrastruktury we wszystkich sektorowych strategiach politycznych UE i w odpowiednich ustaleniach finansowych, wykorzystując jako przykład najlepsze praktyki państw członkowskich;

7. zwraca uwagę, że zielona infrastruktura może odegrać szczególnie istotną rolę w miastach, gdzie obecnie zamieszkuje coraz większa część ludności i gdzie może ona świadczyć usługi takie jak czyste powietrze, kontrolowanie temperatury i łagodzenie lokalnego „efektu wyspy ciepła”, obszary rekreacyjne, ochrona przed powodzią, retencja wody deszczowej i zapobieganie powodziom, utrzymanie odpowiednich poziomów wód gruntowych, przywracanie różnorodności biologicznej bądź powstrzymanie jej utraty, łagodzenie przebiegu skrajnych zjawisk pogodowych i ich skutków, poprawa stanu zdrowia obywateli i ogólnie podniesienie jakości życia, m.in. przez zapewnienie dostępnych i przystępnych cenowo terenów do aktywności fizycznej; podkreśla zależność między zieloną infrastrukturą a zdrowiem publicznym i uważa, że inwestycje w zieloną infrastrukturę są również inwestycjami w zdrowie publiczne;

8. podkreśla ogromny wkład zielonej infrastruktury w sieć Natura 2000, ponieważ zwiększa ona spójność i odporność tej sieci, która służy zachowaniu najważniejszych gatunków i siedlisk przyrodniczych Europy, oraz pomaga świadczyć usługi ekosystemowe szacowane na kilkaset miliardów euro rocznie; w związku z tym zwraca uwagę na fakt, że ustawodawstwo dotyczące sieci Natura 2000 i inicjatywa związana z zieloną infrastrukturą wzajemnie się uzupełniają;

9. wzywa państwa członkowskie, aby włączyły zieloną infrastrukturę do planowania przestrzennego i planowania użytkowania gruntów oraz by traktowały ją priorytetowo poprzez prowadzenie konsultacji z zainteresowanymi stronami na miejscu i lokalnymi społecznościami oraz poprzez podnoszenie ich świadomości w drodze kampanii edukacyjnych obejmujących wszystkie szczeble decyzyjne (lokalny, regionalny i krajowy), a także zwraca się do Komisji, aby poparła opracowanie wytycznych i poziomów odniesienia w tej dziedzinie w celu dopilnowania, by zielona infrastruktura stała się standardową częścią planowania przestrzennego i rozwoju terytorialnego w całej Unii; zwraca uwagę, że procedury udzielania pozwoleń w przypadku nowych rozwiązań lub szarej infrastruktury muszą gwarantować, że dokonano pełnej oceny wszelkiego negatywnego oddziaływania na ekosystemy i istniejącą zieloną infrastrukturę w celu zapobiegania takiemu oddziaływaniu i jego ograniczania oraz zapewnienia faktycznych długofalowych korzyści społecznych;

10. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wykorzystwały wszystkie instrumenty finansowe UE, również w ramach polityki spójności i wspólnej polityki rolnej, zwłaszcza obszary proekologiczne, w celu promowania w stosownych przypadkach zielonej infrastruktury, aby zapewnić świadczenie szerokiego zakresu różnorodnych usług ekosystemowych i ochronę naturalnych procesów na obszarach wiejskich i miejskich; apeluje do Komisji, aby regularnie informowała Parlament o wykorzystaniu funduszy WPR na wspieranie zielonej infrastruktury; w związku z tym podkreśla ważną rolę zielonej infrastruktury w ochronie pszczół, a tym samym w skutecznym przebiegu procesu zapylania;

11. podkreśla pozytywne oddziaływanie zielonej infrastruktury na łagodzenie zmiany klimatu, ponieważ wpływa ona korzystnie na równowagę między zasobami węgla a emisjami gazów cieplarnianych, zwłaszcza w odniesieniu do gleb torfowych, półnaturalnych i naturalnych terenów zalesionych i lasów oraz innych ekosystemów bogatych w węgiel, przyczyniając się tym samym do realizacji polityki klimatycznej UE;

12. popiera starania na rzecz łączenia planowania przestrzennego i rozwoju zielonej infrastruktury na obszarach przybrzeżnych w celu zabezpieczenia różnorodności biologicznej i zagwarantowania zrównoważonego rozwoju obszarów o krajobrazie przybrzeżnym;

13. odnotowuje kluczową rolę zielonej infrastruktury w dostosowaniu się do zmiany klimatu, ponieważ infrastruktura ta zwiększa ekologiczną spójność między obszarami Natura 2000, ułatwia przemieszczanie się gatunków pomiędzy obszarami NATURA 2000 i sprzyja zmianom w ich rozmieszczeniu, a także zapewnia adaptację różnorodności biologicznej w skali krajobrazu, a tym samym przyczynia się do realizacji strategii UE związanych z przyrodą i sprzyja adaptacji ekosystemów do innych sektorów, w tym gospodarki wodnej i bezpieczeństwa żywnościowego;

14. uważa, że istotne jest, aby państwa członkowskie – zwłaszcza posiadające granicę morską – tworzyły zieloną infrastrukturę wokół terenów portowych i rozwijały systemy transportowe sprzyjające ekologii tych obszarów;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

15. zwraca uwagę na fakt, że zmniejszenie zagrożeń związanych z klęskami żywiołowymi – takimi jak powódzie czy pożary lasów – stanowi również pozytywny skutek tworzenia i przywracania zielonej infrastruktury, w tym obszarów zalewowych oraz terenów zalesionych i podmokłych, które mogą zwiększyć odporność na klęski, pomóc w dostosowaniu się do zmiany klimatu i obniżyć znacznie koszty społeczne;
16. podkreśla potrzebę pełnego włączenia sektora leśnego do tego obszaru polityki, by uzyskać liczne inne korzyści poza produkcją drewna i biomasy, wynikające ze zrównoważonej gospodarki leśnej i naturalnej ochrony lasów, oraz by odtworzyć rozdrobnione bądź zniszczone tereny zalesione;
17. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę polegającą na promowaniu zielonej infrastruktury jako instrumentu, który przyczynia się do filtracji wody, zapobiegania erozji, zachowania zwierciadła wody, a w konsekwencji właściwego wdrożenia ramowej dyrektywy wodnej, dyrektywy powodziowej i odnośnego prawodawstwa wodnego, jak zaproponowano w planie działania, oraz do zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną i planowania przestrzennego obszarów morskich;
18. podkreśla znaczenie właściwego włączenia wymogów dotyczących zielonej infrastruktury do wdrażania instrumentów polityki strukturalnej i polityki spójności UE, w szczególności w przypadku finansowania zielonej infrastruktury w miastach, i wzywa właściwe organy do promowania odpowiednich działań;
19. podkreśla potrzebę włączenia zielonej infrastruktury do programów operacyjnych objętych instrumentami finansowania UE na okres 2014-2020;
20. wzywa Komisję do opracowania materiałów pomocniczych w odpowiednim terminie, to jest do końca 2013 r., jak ogłoszono w komunikacie, by zwiększyć zrozumienie zielonej infrastruktury i by ją rozpowszechnić we właściwych obszarach polityki, oraz do zapewniania możliwości finansowania za pomocą programów operacyjnych;
21. apeluje do państw członkowskich oraz władz regionalnych i lokalnych o właściwe wykorzystanie istniejących możliwości w zakresie finansowania w celu promowania inwestycji w skoordynowane i spójne projekty z zakresu zielonej infrastruktury;

Rozwój strategii dotyczącej zielonej infrastruktury

22. podkreśla potrzebę większego zaangażowania sektora prywatnego w inwestycje w zieloną infrastrukturę i wzywa Komisję oraz EBI do szybkiego ustanowienia i uruchomienia instrumentu finansowego obejmującego innowacyjne mechanizmy finansowania, by wspierać inwestycje w zieloną infrastrukturę i inne projekty związane z kapitałem naturalnym, jednocześnie oceniając też rzeczywiste i długotrwałe wsparcie dla funkcji ekosystemów; zwraca uwagę, że trzeba będzie również zbadać inne źródła finansowania na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym;
23. jest przekonany, że tworzenie zielonej infrastruktury musi się opierać na solidnych danych i dogłębnej wiedzy, zachęca Komisję, aby we współpracy z Europejską Agencją Środowiska, państwami członkowskimi i innymi zainteresowanymi podmiotami dopilnowała, aby Unia zwiększyła swój potencjał w zakresie lokalizowania i oceniania ekosystemów i powiązanych usług ekosystemowych oraz aby te informacje i ta wiedza były należycie uwzględniane, m.in. w planowaniu i realizacji projektów współfinansowanych przez UE;
24. wzywa Komisję, aby promowała projekty w zakresie badań, innowacji, budowania potencjału, edukacji, rozpowszechniania, podnoszenia świadomości i informacji publicznych w tej dziedzinie oraz aby wspierała wymianę informacji i najlepszych praktyk; zwraca uwagę, że umiejętności i szkolenie personelu mogącego poradzić sobie z tym innowacyjnym podejściem oraz prawidłowo oszacować korzyści przynieszone przez ekosystemy, zwłaszcza w sektorze zaopatrzenia w wodę i oczyszczania wody, odpadów, budownictwa, zarządzania klęskami żywiołowymi, rolnictwa, turystyki i opieki zdrowotnej, ułatwiają rozwój zielonej infrastruktury;
25. jest zdania, że uwzględnienie zielonej infrastruktury we wszystkich obszarach polityki jest podstawowym warunkiem, bez którego nie można prowadzić żadnej wiarygodnej polityki związanej z zieloną infrastrukturą;
26. podkreśla rolę, jaką właściciele gruntów i osoby gospodarujące gruntami, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, obywatelskie badania naukowe, odpowiedzialność obywateli i ich uczestnictwo mogą odegrać w planowaniu, we wdrażaniu, w utrzymaniu i monitorowaniu projektów w zakresie zielonej infrastruktury na szczeblu lokalnym, i apeluje do państw członkowskich, by ułatwiały takie procesy;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

27. zgadza się na opracowanie strategii składającej się z przygotowania osi priorytetowych dotyczących projektów zielonej infrastruktury w Europie i podkreśla potrzebę tworzenia większej liczby transgranicznych, międzyregionalnych strategii i projektów;
28. wspiera TEN-G, jak ogłoszono w komunikacie, i wzywa Komisję do rozwinięcia koncepcji systemu TEN-G do 2015 r.;
29. podkreśla potencjał innowacji w odniesieniu do zielonej infrastruktury i kluczową rolę, jaką w tej dziedzinie mogą odgrywać MŚP; zaznacza, że wspólne normy, certyfikacja i znakowanie powinny wspierać inwestycje w zieloną infrastrukturę i stwarzać warunki dla tych, którzy pragną uczynić pierwszy krok w tym zakresie;
30. oczekuje przeglądu strategii różnorodności biologicznej w 2015 r., następnie przeglądu komunikatu dotyczącego zielonej infrastruktury w 2017 r. w celu dalszego włączenia zielonej infrastruktury do odnośnych inwestycji planowanych na szczeblu UE, jak również przeglądu śródkresowego stosownych obszarów polityki (kontrola stanu WPR, przeglądu śródkresowego REGIO itp.);

o

o o

31. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0601

Sprawozdanie roczne Europejskiego Banku Centralnego za rok 2012**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Centralnego za rok 2012 (2013/2076(INI))**

(2016/C 468/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając roczne sprawozdanie Europejskiego Banku Centralnego (EBC) za rok 2012,
 - uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 123, 282 i 284 ust. 3,
 - uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności jego art. 15 i 21,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie odpowiedzialności demokratycznej na trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Centralnego za rok 2011 ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi, zwane poniżej „rozporządzeniem w sprawie jednolitego mechanizmu nadzorczego”,
 - uwzględniając 83. roczne sprawozdanie Banku Rozrachunków Międzynarodowych za lata 2012–2013, opublikowane w dniu 23 czerwca 2013 r.,
 - uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0382/2013),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami służb Komisji z wiosny 2013 r. PKB strefy euro obniżył się o 0,6 % w roku 2012, a spadek ten nastąpił po wzroście w wysokości 1,4 % w roku 2011 i zmaleje o 0,4 % w 2013 r., po czym wzrośnie o 1,2 % w 2014 r.;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z tymi samymi prognozami bezrobocie w strefie euro wzrosło z 10,2 % pod koniec 2011 r. do 11,4 % pod koniec 2012 r. i może jeszcze wzrosnąć do poziomu 12,2 % w roku 2013, zanim nastąpi nieznaczny spadek w roku 2014, oraz że obserwuje się istotne różnice między krajami strefy euro, gdzie bezrobocie waha się od 4,3 % do 25 %, przy czym odsetek bezrobotnych wśród osób młodych jest jeszcze wyższy, gdyż znacznie wzrósł w tym samym okresie;
- C. mając na uwadze, że w roku 2012 EBC jeden raz obniżył stopy procentowe (o 25 punktów bazowych), co miało miejsce w lipcu, natomiast w maju 2013 r. obniżono je jeszcze bardziej do poziomu najniższego w historii i wynoszącego 0,5 %;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z prognozami służb Komisji z wiosny 2013 r. średnia stopa inflacji w strefie euro wyniosła 2,5 % w roku 2012, co oznacza spadek z poziomu 2,7 % odnotowanego w roku 2011, a wzrost agregatu M3 wyniósł 1,5 % w 2011 r., co oznacza spadek w stosunku do wartości 1,7 % odnotowanej w roku 2010;
- E. mając na uwadze, że w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym Eurosystemu wykazano pod koniec 2012 r. 3 biliony EUR, co oznacza wzrost o około 12 % w ciągu 2012 r.;
- F. mając na uwadze, że aktywa nierynkowe reprezentują największy składnik aktywów zastosowanych jako zabezpieczenie dla Eurosystemu w ciągu 2012 r., stanowiący 25 % całości; mając na uwadze, że nienotowane papiery wartościowe wraz z papierami wartościowymi zabezpieczonymi aktywami stanowią ponad 40 % całości aktywów będących zabezpieczeniem;

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 4.5.1998, s. 177.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0176.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- G. mając na uwadze, że całkowity obrót wszystkich instrumentów na rynku walutowym euro zmniejszył się o 14 % w drugim kwartale 2012 r. w porównaniu z drugim kwartałem poprzedniego roku;
- H. mając na uwadze, że linie awaryjnego wsparcia płynnościowego zapewnione przez krajowe banki centralne na podstawie pozycji „Pozostałe należności od instytucji kredytowych strefy euro w euro”, określone w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym Eurosystemu, osiągnęły bezprecedensowy poziom w 2012 r. i wyniosły 206 mld euro na koniec 2012 r.;
- I. mając na uwadze, że długoterminowe operacje refinansujące EBC za luty 2012 r. dla instytucji finansowych w strefie euro w postaci pożyczek o zapadalności trzech lat i początkowej stopie procentowej równej 1 % wynosiły 529,5 mld euro;
- J. mając na uwadze, że stopa wzrostu kredytów udzielanych rezydentom strefy euro przez instytucje finansowe znacznie spadła od grudnia 2011 do grudnia 2012 roku, mianowicie z 1 % w grudniu 2011 r. do 0,4 % w grudniu 2012 r., a kredyty dla sektora prywatnego spadły o 0,7 % w grudniu 2012 r.;
- K. mając na uwadze, że zgodnie z prognozami służb Komisji z wiosny 2013 r. średnie zadłużenie brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych w strefie euro wzrosło z 88 % w 2011 r. do 92,7 % PKB w roku 2012, a łączny deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych spadł z 4,2 do 3,7 % PKB;
- L. mając na uwadze, że w ramach dłuższych operacji refinansujących dokonanych przez EBC w grudniu 2011 r. i lutym 2012 r. przyznano bankom europejskim ponad 1 bln EUR – odpowiednio 489 mld EUR i 529,5 mld EUR – bankom europejskim w formie zabezpieczonych kredytów o maksymalnym trzyletnim terminie zapadalności oraz oprocentowaniu indeksowanym w oparciu o średnią stopę głównych operacji refinansujących EBC w stosunku do terminu zapadalności operacji;
- M. mając na uwadze, że w europejskiej prognozie gospodarczej na wiosnę 2012 r. wykazano pogorszenie nastrojów przedsiębiorców i konsumentów, wysokie bezrobocie ograniczające prywatną konsumpcję i zmniejszający się wzrost eksportu od 2010 r., co doprowadziło do obniżenia poziomu wzrostu PKB w 2011 i 2012 r.;
- N. mając na uwadze, że małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) są podstawą gospodarki w strefie euro, stanowią około 98 % wszystkich firm w strefie euro, zatrudniają około trzy czwarte pracowników w strefie euro oraz generują ok. 60 % wartości dodanej;
- O. mając na uwadze, że zdolność kredytowa i kondycja finansowa MŚP pogarsza się drastycznie niż dużych firm oraz że przeciągający się okres złych warunków gospodarczych przyczynił się do zwiększenia asymetrycznych wyzwań informacyjnych dla MŚP;
- P. mając na uwadze, że zgodnie z informacjami zebranymi na podstawie ankiety dotyczącej dostępu do finansowania przedsiębiorstw (SAFE) w okresie kryzysu zyski, płynność, bufory kapitałowe i kapitał własny MŚP rozwijały się mniej korzystnie niż w przypadku dużych firm;
- Q. mając na uwadze, że art. 282 TFUE stanowi, iż głównym celem EBC jest utrzymanie stabilności cen; mając na uwadze, że Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego pracuje pod auspicjami EBC i zajmuje się kwestią stabilności finansowej;
- R. mając na uwadze, że w rocznym sprawozdaniu Banku Rozrachunków Międzynarodowych stwierdzono, że poprzez politykę niskiego oprocentowania w strefie euro tempo wprowadzania reform w państwach członkowskich znacząco spadło;
- S. mając na uwadze, że w art. 123 TFUE i art. 21 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego zakazuje się finansowania rządów ze środków banku centralnego;
- T. mając na uwadze, że środowisko niskiej inflacji może w największym stopniu przyczynić się do stworzenia przez politykę pieniężną warunków sprzyjających wzrostowi gospodarczemu, tworzeniu miejsc pracy, spójności społecznej i stabilności finansowej;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- U. mając na uwadze, że w przypadku działań krajowych organów makroostrożnościowych powinno się brać pod uwagę odpowiedzialność Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego za makroostrożnościowy nadzór nad systemem finansowym w UE;
- V. mając na uwadze, że utrzymanie przepływu kredytów do MŚP jest szczególnie ważne, ponieważ MŚP zatrudniają 72 % siły roboczej strefy euro i tworzą (oraz likwidują) znacznie więcej miejsc pracy brutto niż duże przedsiębiorstwa;
- W. mając na uwadze, że zalecenia Parlamentu Europejskiego dotyczące przejrzystości głosowania i publikacji skróconych protokołów zawarte w poprzednich rezolucjach w sprawie sprawozdań rocznych EBC nie zostały jeszcze uwzględnione;
- X. mając na uwadze, że w dniu 28 września 2012 r. depozyt w banku centralnym na koniec dnia wynosił 315,754 mln EUR;
- Y. mając na uwadze, że kredyty w strefie euro zmniejszają się corocznie o 2 %, a w niektórych państwach spadek jest jeszcze szybszy, m.in. w Hiszpanii, gdzie roczny spadek w 2012 r. wyniósł 8 %;
- Z. mając na uwadze, że MŚP muszą ponosić znacznie wyższe koszty pożyczek w zależności od państwa strefy euro, w którym mają swoją siedzibę, co stwarza zakłócenia na jednolitym rynku;
- AA. mając na uwadze, że zapaść kredytowa, która obecnie dotyka MŚP w niektórych częściach strefy euro, jest jednym z fundamentalnych problemów opóźniających ożywienie gospodarcze;

Polityka pieniężna

1. docenia odważne środki przewidziane przez EBC w 2012 r., które przyczyniają się w sposób decydujący do stabilizacji sektora bankowego i zerwania powiązań między bankami a państwem;
2. jest głęboko zaniepokojony faktem, że utrzymujące się złe warunki gospodarcze zaczynają być normą w części UE, prowadzą do niestabilności strefy euro jako całości oraz osłabiają poparcie obywateli i poparcie polityczne dla projektu europejskiego;
3. zauważa, że główne operacje refinansujące, średnie i długoterminowe operacje refinansujące z pełnym przydziałem po stałych stopach, kredyty banku centralnego na koniec dnia, awaryjne wsparcie płynnościowe i depozyty w banku centralnym na koniec dnia pozostawały na bardzo wysokim poziomie w ciągu 2012 r., co sygnalizuje poważne zakłócenie mechanizmu transmisji polityki pieniężnej i rynku kredytów międzybankowych w strefie euro, choć sytuacja znacznie się poprawiła po stabilizacji spreadów i systemu TARGET2, co zaobserwowano w drugiej połowie roku;
4. uważa, że pozytywne efekty decyzji z lipca 2012 r. o obniżeniu kluczowych stóp procentowych przez EBC są ograniczone, ponieważ w wielu częściach strefy euro kanał transmisji polityki pieniężnej nie działa lub jest poważnie zakłócony; przypomina, że w długoterminowej perspektywie bardzo niskie stopy procentowe mogą spowodować zakłócenia w sektorze przedsiębiorstw i wpłynąć negatywnie na prywatne oszczędności i plany emerytalne;
5. zwraca uwagę, że w przemówieniu do Komisji Gospodarczej i Monetarniej Parlamentu Europejskiego w dniu 8 lipca 2013 r. prezes EBC oświadczył, że podstawowe stopy procentowe EBC powinny pozostać na obecnym poziomie lub na poziomie jeszcze niższym przez dłuższy okres z uwagi na ogólne mało optymistyczne perspektywy kształtowania się inflacji w ujęciu średnioterminowym, biorąc pod uwagę powszechne osłabienie gospodarcze oraz spowolnioną dynamikę monetarną;
6. z niepokojem zwraca uwagę, że w 2012 r. zwiększył się popyt systemu bankowego na instrumenty Eurosystemu służące zasilaniu płynności, przez co powiększyła się zależność systemu bankowego od interwencji Eurosystemu, a także ostrzega przed zagrożeniami wynikającymi z takiej zależności;
7. uważa, że trzyletnia operacja refinansująca, rozliczona do marca 2012 r., przyczyniła się do stabilizacji systemu bankowego, ale że powinien to być środek tymczasowy; zwraca uwagę, że mimo płynności wprowadzonej do systemu bankowego w ramach tej długoterminowej operacji refinansującej kredyty dostępne dla podmiotów w gospodarce realnej wciąż są na poziomie niższym niż przed kryzysem; przyznaje, że popyt na kredyty wśród przedsiębiorstw jest obecnie na bardzo niskim poziomie, co sprawia, że banki mają trudności z udzielaniem pożyczek;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

8. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu przeniesienia ryzyka z borykających się z kryzysem banków i rządów na bilans EBC w wyniku decyzji EBC dotyczącej zakupu „nieograniczonej” ilości krótkoterminowego długu publicznego; podkreśla, że długoterminowe operacje refinansujące zasadniczo nie stanowią rozwiązania kryzysu;
9. jest zdania, że krajowe banki centralne muszą wypełniać swoją funkcję w sposób, który jest w pełni zgodny z funkcjonalną, instytucjonalną i finansową niezależnością, tak aby zapewniać właściwe wykonywanie swoich zadań na podstawie traktatu i Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i EBC;
10. zaznacza, że niedostateczny wzrost w europejskim sektorze przedsiębiorstw nie jest spowodowany głównie niewystarczającą dostępnością kredytów oferowanych przez sektor bankowy;
11. jest zaniepokojony faktem, że ograniczenie dostępności kredytów jest bardzo dotkliwe dla MŚP, ponieważ zdaniem banków istnieje większe prawdopodobieństwo utraty zdolności płatniczej przez MŚP niż przez większe firmy oraz MŚP często nie mają możliwości zmiany kredytu bankowego na inne źródła finansowania zewnętrznego;
12. podkreśla swoje zastrzeżenia dotyczące znacznej fragmentacji warunków udzielania pożyczek dla MŚP w państwach strefy euro;
13. podkreśla ważną, choć ograniczoną rolę programu na rzecz rynków papierów wartościowych do września 2012 r. w rozwiązaniu problemu niewłaściwego funkcjonowania niektórych segmentów rynku instrumentów długu państwowego w strefie euro;
14. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie bezwarunkowych transakcji monetarnych bez określanych odgórnie limitów ilościowych w celu zabezpieczenia transmisji impulsów polityki pieniężnej, a także wyraża zadowolenie z powodu decyzji o uzależnieniu uruchomienia bezwarunkowych transakcji monetarnych od spełnienia rygorystycznych warunków określonych w ramach programu na rzecz Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej i Europejskiego Mechanizmu Stabilności;
15. zauważa ostrzeżenia Banku Rozrachunków Międzynarodowych dotyczące zbyt długich okresów akomodacyjnej polityki pieniężnej; jest też zainteresowany dyskusjami w większości banków centralnych na temat najlepszego harmonogramu dla zakończenia ich luźnej polityki pieniężnej; zauważa, że m.in. Rada Rezerwy Federalnej ma zamiar jak najszybciej zrezygnować z obecnej polityki; rozumie, że EBC utrzyma politykę akomodacyjną, dopóki sektor bankowy nie będzie w pełni ustabilizowany i zagrożeniem pozostają skutki uboczne w sektorze publicznym, przy czym polityka ta jest możliwa dzięki niskim stopom inflacji, które są spodziewane w perspektywie średniookresowej;
16. uważa za konieczne, aby programy EBC dotyczące płynności stawiały również czoła obawom związanym z inflacją, np. poprzez sterylizację;
17. uważa, że w świetle ostatnich postępów w USA ożywienie gospodarcze i większy wzrost gospodarczy stanowią pewne i solidne podstawy do stopniowego wycofywania się z polityki ilościowych środków łagodzących;
18. przypomina, że niestandardowe środki w zakresie polityki pieniężnej EBC miały w założeniu mieć charakter przejściowy i dlatego nie powinny być traktowane przez sektor bankowy jako stały instrument;
19. zachęca EBC do przesłania jasnych sygnałów do rynku w odniesieniu do spodziewanego okresu stosowania niestandardowych środków w zakresie polityki pieniężnej i rozpoczęcia wycofywania się z takich środków, kiedy zmniejszy się napięcie w sektorze bankowym i możliwe będzie zerwanie powiązań między bankami a państwami, a wskaźniki ekonomiczne związane ze wzrostem gospodarczym i inflacją będą uzasadniały taką decyzję;
20. uważa, że instrumenty polityki pieniężnej, którymi EBC posługuje się od początku kryzysu, z perspektywy zdestabilizowanych rynków finansowych stanowią chętnie widzianą pomoc, ale widoczne są również ich ograniczenia, jeżeli chodzi o pobudzanie wzrostu gospodarczego i poprawę sytuacji na rynku pracy; uważa zatem, że EBC mógłby zbadać możliwość zastosowania dalszych środków;
21. jest zaniepokojony bardzo wysokim poziomem linii awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielonego przez krajowe banki centralne w 2011 r. i żąda dalszych bądź uzupełniających informacji na temat dokładnego zakresu tego rodzaju linii, podstawowych operacji oraz związanych z nimi warunków;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

22. uważa, że ponieważ mechanizm transmisji monetarnej nie funkcjonuje właściwie, EBC powinien znaleźć sposoby bardziej bezpośredniego oferowania swych usług MŚP; zwraca uwagę, że obecnie podobne MŚP z całej strefy euro nie posiadają podobnego dostępu do pożyczek, pomimo że mają podobne perspektywy i ponoszą podobne ryzyko gospodarcze; zwraca się do EBC, by wprowadził politykę bezpośredniego wykupu wysokiej jakości zabezpieczonych pożyczek MŚP, szczególnie od niektórych państw członkowskich, w których mechanizm transmisji monetarnej nie działa; podkreśla, że polityka ta powinna być ograniczona w czasie i dotyczyć ograniczonych kwot, powinna być w pełni sterylizowana i nie powodować zagrożeń bilansu EBC;

23. uważa, że EBC powinien bardzo poważnie wziąć pod uwagę możliwość uruchomienia specjalnego programu pomocowego dla MŚP związanego z dostępem do kredytów w pozycjach dotyczących programu finansowania pożyczek wprowadzonego przez Bank Anglii;

24. uważa, że system rozliczeniowy TARGET2 odgrywa zasadniczą rolę w zabezpieczaniu integralności systemu finansowego strefy euro; zauważa jednak, że istotne zakłócenia równowagi w funkcjonowaniu systemu TARGET2 ujawniają niepokojące rozdrobnienie rynków finansowych w obrębie strefy euro oraz odpływ kapitału występujący w państwach członkowskich, które doświadczają poważnych trudności w związku ze swoją stabilnością finansową lub którym grożą takie trudności;

25. wzywa EBC do upublicznienia decyzji prawnej dotyczącej programu bezpośrednich transakcji monetarnych w celu umożliwienia przeprowadzenia gruntowniejszej analizy jej szczegółów i skutków;

26. podkreśla, że linie awaryjnego wsparcia płynnościowego są zgłaszane w kategorii „pozostałe należności od instytucji kredytowych strefy euro w euro” w skonsolidowanym bilansie Eurosystemu bez dalszych ujawnień i podawania bardziej szczegółowych informacji na temat tych linii, jak również na temat operacji leżących u ich podstaw i dołączonych do nich warunków; zwraca się do EBC z prośbą o usprawnienie sprawozdawczości na temat awaryjnego wsparcia płynnościowego dla każdego państwa za pośrednictwem swojej strony internetowej;

27. jest podbudowany ustabilizowaniem się poziomów zakłóceń równowagi systemu rozliczeniowego TARGET2 w drugiej połowie 2012 r.; podkreśla, że system rozliczeniowy TARGET2 odgrywa kluczową rolę w zabezpieczeniu integralności systemu finansowego strefy euro; pozostaje jednak zaniepokojony utrzymującą się fragmentacją rynków finansowych w ramach strefy euro;

28. przypomina o niezależności EBC w jego działaniach dotyczących polityki pieniężnej, która została zagwarantowana na mocy traktatów; utrzymuje, że politykę monetarną należy realizować w oparciu o zasady demokratyczne oraz że powinna ona stanowić wynik rozważań uwzględniających różne punkty widzenia i sposoby podejścia, aby w ten sposób poprawić przejrzystość i tym samym demokratyczną odpowiedzialność; w tym kontekście przypomina znaczenie dialogu w sprawie kwestii monetarnych i pytań wymagających odpowiedzi na piśmie, zadawanych przez posłów do PE;

29. jest zaniepokojony możliwymi skutkami ubocznymi przedłużającej się nadzwyczajnej akomodacyjnej polityki pieniężnej, takimi jak agresywne podejmowanie ryzyka, zwiększanie nierównowagi finansowej, zakłócenia w kształtowaniu cen na rynku finansowym i zachęty zmierzające do opóźnienia koniecznych napraw w bilansie i reform; zachęca EBC do znalezienia właściwej równowagi między ryzykiem związanym z przedwczesnym wycofaniem się z nadzwyczajnej polityki akomodacyjnej a ryzykiem związanym z dalszym opóźnieniem tego kroku;

30. podkreśla, że EBC powinien być gotowy na spełnienie najwyższych norm w zakresie rozliczalności w ramach prowadzenia swoich działań w zakresie polityki pieniężnej i zadań nadzorczych wobec Parlamentu Europejskiego i w tym kontekście przypomina znaczenie dialogu w sprawie kwestii monetarnych i pytań wymagających odpowiedzi na piśmie, zadawanych przez posłów do PE; przypomina o wciąż aktualnym wezwaniu do większej przejrzystości w EBC, która skutkowałaby większą wiarygodnością i przewidywalnością, oraz z zadowoleniem przyjmuje poprawę w tej dziedzinie, która już nastąpiła;

31. uważa, że kurs walutowy to podstawowa zmienna polityki gospodarczej, która ma wpływ na konkurencyjność strefy euro; podkreśla znaczenie, jakie ma wspieranie euro jako waluty międzynarodowej;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

32. zwraca się do EBC, aby ten we współpracy z innymi krajowymi bankami centralnymi objaśnił swoje strategie w zakresie porozumień dotyczących swapów walutowych, które mają na celu pomoc w utrzymaniu stabilności finansowej;

Unia bankowa

33. zwraca uwagę, że europejski system bankowy wciąż jest słaby, a także wymaga reform strukturalnych i konsolidacji na drodze utworzenia rzeczywistej unii bankowej;

34. z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte w ramach negocjacji w sprawie rozporządzenia dotyczącego jednolitego mechanizmu nadzorczego, na mocy którego EBC ma otrzymać prawo nadzoru nad instytucjami kredytowymi w strefie euro i tymi, które pragną do niej wstąpić; sądzi, że ustanowienie jednolitego mechanizmu nadzorczego przyczyni się do zerwania więzi łączących banki z państwami oraz umożliwi opracowanie wspólnego europejskiego podejścia do kwestii zarządzania kryzysowego;

35. z zadowoleniem przyjmuje w szczególności udział w procedurze mianowania przewodniczącego i wiceprzewodniczącego rady nadzorczej;

36. uważa, że utworzenie jednolitego mechanizmu nadzorczego powinno przyczynić się do odnowienia zaufania do sektora bankowego i do ożywienia pożyczek międzybankowych i transgranicznych przepływów kredytowych poprzez niezależny zintegrowany nadzór dla wszystkich uczestniczących państw członkowskich;

37. zachęca, aby jednolity mechanizm nadzorczy działał w sposób w pełni zgodny z jednolitym zbiorem przepisów dotyczących usług finansowych oraz aby był całkowicie spójny z zasadami stanowiącymi podstawę jednolitego rynku usług finansowych;

38. uważa, że EBC powinien z zadowoleniem przyjąć możliwość włączenia państw członkowskich nienależących do strefy euro do jednolitego mechanizmu nadzorczego, aby zapewnić lepszą harmonizację praktyk nadzorczych w ramach UE;

39. podkreśla znaczenie owocnej współpracy między EBC a właściwymi władzami krajowymi w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego w celu zapewnienia sprawnego i skutecznego nadzoru;

40. z zadowoleniem przyjmuje przygotowania do kompleksowej oceny jakości aktywów wszystkich banków, które zostaną bezpośrednio objęte jednolitym mechanizmem nadzorczym, przy czym ocena ta będzie stanowiła część ogólnego testu warunków skrajnych, który ma zostać przeprowadzony w drugim kwartale 2014 r. przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego we współpracy z jednolitym mechanizmem nadzorczym;

41. zwraca uwagę, że wzmocnienie EBC wynikające z ustanowienia jednolitego mechanizmu nadzorczego należy zrównoważyć większą odpowiedzialnością przed parlamentami narodowymi i Parlamentem Europejskim;

42. uważa, że przejrzystość w dziedzinie nadzoru bankowego ma zasadnicze znaczenie, co uzgodniono w porozumieniu międzyinstytucjonalnym między Parlamentem Europejskim a EBC;

43. zwraca uwagę, że przekazanie EBC zadań nadzorczych niesie ze sobą nowe wyzwania w zakresie konfliktu interesów oraz z zadowoleniem przyjmuje przepisy dotyczące tej kwestii, jakie przewidziano w porozumieniu międzyinstytucjonalnym między Parlamentem Europejskim a EBC; przypomina, że w celu pełnego wdrożenia tych postanowień EBC ma wprowadzić dokładniejsze przepisy obejmujące m.in. postanowienia dotyczące okresów przejściowych obowiązujących pracowników wyższego szczebla kierowniczego Eurosystemu, którzy zajmują się nadzorem bankowym;

44. przypomina, że nadrzędnym zadaniem EBC jest zapewnienie operacyjnego rozdziału swoich głównych działów przygotowujących projekty decyzji w dziedzinie polityki pieniężnej i polityki nadzorczej; podkreśla istotną konieczność zawarcia porozumienia w drodze negocjacji między EBC a Parlamentem Europejskim dotyczącego praktycznych metod służących zabezpieczeniu odpowiedzialności demokratycznej;

45. jest zdania, że w trybie pilnym należy zatwierdzić ustanowienie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu ochrony podatników i zapobiegnięcia kolejnym kryzysom systemu bankowego;

46. podkreśla, że w celu poprawy odporności systemu bankowego na wstrząsy należy zadbać o jego większą różnorodność, a to poprzez wspieranie rozwoju małych i średnich banków lokalnych;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Kwestie instytucjonalne

47. zwraca uwagę, że rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu nadzorczego przewiduje ustalenia międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim a EBC dotyczące demokratycznej odpowiedzialności i podkreślające rolę Parlamentu; apeluje do EBC o spełnienie tych nowych wymogów, zwłaszcza jeżeli chodzi o kwestię odpowiedzialności demokratycznej i przejrzystości działań nadzorczych;

48. zachęca EBC do włączenia się w krytyczną samoocenę, dotyczącą wszystkich aspektów jego działalności, w tym wpływu programów dostosowawczych, które pomagał opracować, oraz słuszności ex post założeń i scenariuszy makroekonomicznych, na podstawie których opracowano te programy;

49. zwraca się do EBC o opublikowanie skróconych protokołów z posiedzeń Rady Prezesów, łącznie z nagraniami z dyskusji i głosowania;

50. jest zaniepokojony pogardą, jaką Rada wykazała się w stosunku do rezolucji Parlamentu z dnia 25 października 2012 r. w sprawie mianowania nowego członka zarządu EBC ⁽¹⁾, a także zwraca uwagę, że w związku z powoływaniem osób na najwyższe stanowiska kierownicze w EBC należy odpowiednio uwzględnić zarówno wiedzę fachową, jak i płeć powoływanych osób; jest zdania, że instytucje UE, łącznie z EBC, powinny dawać przykład innym w dziedzinie parytetu płci oraz że ważne jest, aby reprezentacja płci na ważnych stanowiskach w EBC uległa poprawie; nie pochwala tego, że państwa członkowskie zignorowały głosowanie „przeciw” w Parlamencie Europejskim, zarówno w Komisji Gospodarczej i Monetarnej, jak i na posiedzeniu plenarnym, z powodu braku perspektywy zastosowania parytetu płci podczas powoływania Yvesa Merscha; wzywa państwa członkowskie do włączenia perspektywy zastosowania parytetu płci z możliwością podejmowania pozytywnych działań na podstawie równej reprezentacji płci w odniesieniu do powoływania członków Rady Prezesów;

51. przypomina, że choć zgodnie z art. 10 pkt 4 protokołu nr 4 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego przebieg posiedzeń Rady Prezesów jest tajny, może ona zdecydować o upublicznieniu wyników obrad; zwraca się do EBC o szczegółowe odniesienie się do sprawozdania rocznego Parlamentu Europejskiego w sprawie EBC w swoich kolejnych sprawozdaniach rocznych;

o

o o

52. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

⁽¹⁾ Tekst przyjęty, P7_TA(2012)0396.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0602

Sytuacja w Republice Środkowej Afryki

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej (2013/2980(RSP))

(2016/C 468/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 17 stycznia 2013 r. ⁽¹⁾ i 12 września 2013 r. ⁽²⁾ w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2088(2013) z dnia 24 stycznia 2013 r., nr 2121(2013) z dnia 10 października 2013 r. oraz nr 2127(2013) z dnia 5 grudnia 2013 r.,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 15 listopada 2013 r. oraz sprawozdanie przedstawiciela sekretarza generalnego i kierownika regionalnego Biura ONZ dla Afryki Środkowej Abou Moussy,
- uwzględniając apel premiera Republiki Środkowoafrykańskiej Nicolasa Tiangayego do wspólnoty międzynarodowej dotyczący udzielenia temu krajowi pomocy,
- uwzględniając pismo z dnia 20 listopada 2013 r. wysłane przez władze Republiki Środkowoafrykańskiej, w którym wzywają one do wsparcia MISCA przez francuskie siły zbrojne,
- uwzględniając informacje na temat sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej udzielone Radzie Bezpieczeństwa ONZ w dniu 25 listopada 2013 r. przez zastępcę sekretarza generalnego ONZ Jana Eliassona,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, wydane w dniach 21 grudnia 2012 r., 1 i 11 stycznia 2013 r., 25 marca 2013 r., 21 kwietnia 2013 r., 27 sierpnia 2013 r. i 5 grudnia 2013 r. i dotyczące Republiki Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając oświadczenie z dnia 21 grudnia 2012 r. dotyczące odnowienia konfliktu w Republice Środkowoafrykańskiej oraz z oświadczenie z dnia 10 września 2013 r., dotyczące pogłębienia się kryzysu w Republice Środkowoafrykańskiej, wydane przez komisarza UE ds. pomocy humanitarnej i ochrony ludności,
- uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu,
- uwzględniając fakt, że międzynarodowa grupa kontaktowa ds. Republiki Środkowoafrykańskiej została ustanowiona w maju 2013 r., aby koordynować działania regionalne, działania na skalę całego kontynentu oraz międzynarodowe w celu wypracowania trwałego rozwiązania powracających problemów tego kraju,
- uwzględniając posiedzenie międzynarodowej grupy kontaktowej, które odbyło się dnia 3 maja 2013 r. w Brazzaville (Republika Kongo) i na którym zatwierdzono plan dotyczący transformacji oraz powołano specjalny fundusz wspierający Republikę Środkowoafrykańską w tym zadaniu,
- uwzględniając oświadczenie dotyczące Republiki Środkowoafrykańskiej, przyjęte przez międzynarodową grupę kontaktową na jej trzecim posiedzeniu, które odbyło się dnia 8 listopada 2013 r. w Bangi,
- uwzględniając statut rzymskiego Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) z roku 1998, ratyfikowany przez Republikę Środkowoafrykańską w 2001 r.,
- uwzględniając protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka, dotyczący angażowania dzieci w konflikty zbrojne, który został podpisany przez Republikę Środkowoafrykańską,
- uwzględniając oświadczenie prasowe z dnia 13 listopada 2013 r. wydane przez Radę Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej i dotyczące sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0033.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0389.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- uwzględniając przyjęcie przez Radę ds. Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej w dniu 10 października 2013 r. nowej koncepcji działań,
- uwzględniając komunikat wydany przez Radę ds. Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej w dniu 13 listopada 2013 r., w którym przychylnie odniesiono się do planowanego wzmocnienia francuskiego kontyngentu wojskowego w celu lepszego wsparcia MISCA,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając oświadczenie z dnia 27 listopada 2013 r. wydane przez współprzewodniczących Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w Addis Abebie (Etiopia),
- uwzględniając konkluzje Rady UE z dnia 21 października 2013 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,

Akty przemocy

- A. mając na uwadze, że od wybuchu walk w Republice Środkowoafrykańskiej pod koniec 2012 r. oraz przejścia władzy przez rebeliantów koalicji Seleka od byłego prezydenta François Bozizego w marcu 2013 r. Republika Środkowoafrykańska jest pogrążona w chaosie, który skutkuje dotkliwymi niedoborami żywności i pomocy medycznej;
- B. mając na uwadze, że od chwili wygranej militarnej w dniu 24 marca 2013 r. i przejścia władzy oddziały koalicji Seleka coraz powszechniej dopuszczają się nadużyć, gwałtów, przestępstw, aktów przemocy fizycznej, kradzieży, grabieży oraz innych naruszeń praw człowieka, zarówno w stolicy, jak i na prowincji, unikając jakiegokolwiek kontroli; mając też na uwadze, że coraz powszechniej wykorzystuje się dzieci-żołnierzy, a przemoc seksualna nasila się;
- C. mając na uwadze, że nadużyć tych dopuszczają się także inne grupy zbrojne, a niektóre z nich twierdzą, że popierają byłego prezydenta Bozizego;
- D. mając na uwadze, że w dniu 5 grudnia 2013 r. w ciągu 72 godzin w Bangi zginęło 400 osób;
- E. mając na uwadze, że wojna ta jest instrumentalnie wykorzystywana jako wojna religijna, o czym świadczy trudne położenie wspólnot chrześcijańskich; mając też na uwadze, że pomimo wspólnych starań przywódców religijnych mających na celu uniknięcie wojny międzywyznaniowej, pomimo tradycyjnie pokojowego współistnienia różnych religii i wspólnot sytuacja może wymknąć się spod kontroli, jeżeli nie zostanie odpowiednio rozwiązana;
- F. mając na uwadze, że istnieje ryzyko powtórzenia się takiej sytuacji w regionie, ponieważ jeżeli republika Środkowoafrykańska stanie się schronieniem dla terrorystów, handlarzy narkotyków, dżihadystów i bandytów, państwa ościenne odczują wpływ tej sytuacji; mając na uwadze, że władze Kamerunu tymczasowo zamknęły granicę z Republiką Środkowoafrykańską po tym, jak rebelianci Seleki napadli na graniczne miasto Toktoyo i zabili kameruńskiego oficera służb granicznych;
- G. mając na uwadze, że wspomniane akty przemocy popełniają ugrupowania wyposażone w nowoczesną broń i pewne rodzaje broni ciężkiej;
- H. mając na uwadze, że konflikty zbrojne w coraz większym stopniu się samofinansują, ponieważ grupy rebeliantów, sieci przestępcze, najemnicy i grabieżcze elity w coraz większym zakresie wykorzystują dochody z zasobów naturalnych, aby finansować działalność zbrojną;
- I. mając na uwadze, że krajowe władze przejściowe nie są w stanie kontrolować osób odpowiedzialnych za stosowanie przemocy ani wypełniać swojego obowiązku ochrony ludności;
- J. mając na uwadze, że skala przemocy w Republice Środkowoafrykańskiej sprawia, że pilna staje się potrzeba działań, aby uniknąć popełniania masowych zbrodni wobec społeczeństwa Republiki Środkowoafrykańskiej oraz zagrożenia stabilności innych państw w tym regionie;
- K. mając na uwadze ryzyko, że sytuacja w Republice Środkowoafrykańskiej może stworzyć sprzyjające warunki do rozwoju ponadnarodowej działalności przestępczej;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Bezpieczeństwo

- L. mając na uwadze, że mimo iż w Republice Środkowoafrykańskiej rozmieszczono 1 300 żołnierzy ECCAS (Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej), nie byli oni w stanie zapobiec zapanowaniu w tym kraju bezprawia;
- M. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ w swojej jednomyślnie przyjętej rezolucji nr 2127(2013) zatwierdziła nasilenie działań wojskowych ze strony Francji i wojsk afrykańskich w celu przywrócenia bezpieczeństwa i ochrony cywilów w Republice Środkowoafrykańskiej, nałożyła embargo na broń oraz zwróciła się do ONZ o przygotowanie się na ewentualną misję pokojową;
- N. mając na uwadze, że w dniu 26 listopada 2013 r. generał Jean-Marie Michel Mokoko (Kongo) został mianowany specjalnym przedstawicielem Unii Afrykańskiej w Republice Środkowoafrykańskiej i naczelnym dowódcą wojsk afrykańskich rozlokowanych w tym kraju (MISCA);
- O. mając na uwadze, że MISCA będzie w stanie udostępnić swoich żołnierzy na okres 12 miesięcy, co będzie przedmiotem przeglądu po okresie sześciu miesięcy, a w zakres ich mandatu wchodzi ochrona ludności cywilnej, przywrócenie porządku i bezpieczeństwa, stabilizacja kraju oraz stworzenie warunków sprzyjających przekazywaniu pomocy humanitarnej;
- P. mając na uwadze, że rozpoczęcie misji pokojowej ONZ, czego oczekuje Unia Afrykańska i co jest rozważane przez Radę Bezpieczeństwa ONZ w rezolucji nr 2127(2013), umożliwiłoby zapewnienie bieżącego wsparcia finansowego tej operacji;
- Q. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem sekretarza generalnego ONZ operacja prowadzona przez ONZ wymagałaby mobilizacji sił pokojowych w liczbie od sześciu do dziewięciu tysięcy osób, jeżeli miałyby okazać się skuteczna;

Prawa człowieka

- R. mając na uwadze, że załamanie się porządku publicznego i bezpieczeństwa w Republice Środkowoafrykańskiej powoduje klęskę humanitarną i stanowi znaczne zagrożenie dla bezpieczeństwa regionalnego;
- S. mając na uwadze, że zabójstwa ludności cywilnej, palenie domostw i niszczenie podstawowej infrastruktury zmusiło pół miliona osób – z populacji kraju liczącej 4,6 mln osób – do ucieczki;
- T. mając na uwadze, że dnia 4 września 2013 r. prokurator Trybunału w Bangi zażądał kary 10 lat pozbawienia wolności dla 24 byłych rebeliantów Seleki postawionych przed sądem w pierwszym procesie dotyczącym nadużyć, jakich dopuszczono się w Republice Środkowoafrykańskiej,
- U. mając na uwadze, że wielu sprawców łamania praw człowieka i zbrodni wojennych nie jest ściganych; mając na uwadze, że sprzyja to klimatowi bezkarności i zachęca do popełniania kolejnych zbrodni;

Aspekty humanitarne

- V. mając na uwadze, że z niedawnej analizy EFSA wynika, że 484 000 osób w tym kraju znalazło się w sytuacji braku bezpieczeństwa żywnościowego;
- W. mając na uwadze, że z racji braku bezpieczeństwa i nieodpowiedniego poziomu finansowania – zważywszy na skalę kryzysu – organizacje humanitarne prowadzą swoje działania wyłącznie w miastach;
- X. mając na uwadze, że brak stabilności sprawił, że 70 % dzieci przestało uczęszczać do szkół;
- Y. mając na uwadze, że Unia Europejska nadal angażuje się w regularny dialog polityczny z Republiką Środkowoafrykańską i pozostaje głównym darczyńcą pomocy dla tego kraju dzięki zwiększeniu swojej pomocy humanitarnej z 8 mln euro do 20 mln euro; mając na uwadze, że pomoc UE w takiej wysokości jest nadal niewystarczająca i że inni partnerzy międzynarodowi również muszą się zaangażować;

Rozwój

- Z. mając na uwadze fakt, że złożoność kryzysu wymaga konsekwentnej, kompleksowej, zintegrowanej i wielowymiarowej reakcji, jako że sama interwencja wojskowa nie jest w stanie rozwiązać problemów;
- AA. mając na uwadze znaczenie przyjęcia szerokiego i całościowego podejścia, które uwzględnia wzajemne powiązania między zarządzaniem zasobami naturalnymi Republiki Środkowoafrykańskiej a kwestiami pokoju, bezpieczeństwa i rozwoju w perspektywie osiągnięcia trwałego rozwiązania;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- AB. uwzględniając potrzebę znacznej międzynarodowej pomocy gospodarczej;
- AC. mając na względzie decyzję procesu Kimberley o zawieszeniu Republiki Środkowoafrykańskiej;
- AD. mając na uwadze, że pomimo niepewnej sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej UE nigdy nie zawiesiła współpracy rozwojowej z tym krajem i pozostaje największym darczyńcą pomocy humanitarnej; mając na uwadze, że dnia 5 grudnia 2013 r. UE podarowała 50 mln EUR na rzecz Międzynarodowej Misji Wsparcia dla Republiki Środkowoafrykańskiej pod przewodnictwem Afryki, aby wnieść wkład w stabilizację kraju i ochronę lokalnej ludności, a także w tworzenie warunków umożliwiających świadczenie pomocy humanitarnej oraz reformę sektora bezpieczeństwa i obrony;

Akty przemocy

1. stanowczo potępia poważne przypadki naruszania prawa humanitarnego oraz powszechne naruszanie praw człowieka – szczególnie ze strony byłej Seleki i ugrupowań bojowych, zwłaszcza tych znanych pod nazwą „anti-balaka” – w tym egzekucje pozasądowe i doraźne, przymusowe zniknięcia, arbitralne aresztowania i przetrzymywanie, tortury, przemoc na tle seksualnym i płciowym oraz rekrutowanie dzieci-żołnierzy; wyraża głębokie zaniepokojenie nową dynamiką przemocy i odwetu, która ogarnia Republikę Środkowoafrykańską i stwarza ryzyko zapanowania niekontrolowanej sytuacji, w tym najpoważniejszych zbrodni w świetle prawa międzynarodowego, takich jak zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości; jest równie mocno zaniepokojony możliwością rozprzestrzenienia się kryzysu, co grozi destabilizacją całego regionu;
2. ponownie wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją w Republice Środkowoafrykańskiej, która charakteryzuje się całkowitym załamaniem porządku prawnego, brakiem rządów prawa oraz przemocą na tle religijnym; potępia niedawne akty przemocy, które jeszcze silniej ograniczyły nawet najbardziej podstawowe usługi w kraju oraz pogorszyły już i tak tragiczną sytuację humanitarną, w jakiej znajduje się całe społeczeństwo;
3. w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem decyzję Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie nałożenia na Republikę Środkowoafrykańską embarga na broń;

Bezpieczeństwo

4. przyjmuje z zadowoleniem przyjęcie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2127(2013) zgodnie z rozdziałem VII Karty NZ i wzywa do jej szybkiego wdrożenia, tak aby oszczędzić ludności Republiki Środkowoafrykańskiej dalszej przemocy i braku bezpieczeństwa;
5. przyjmuje z zadowoleniem szybkie rozmieszczenie francuskich oddziałów wojskowych w następstwie zezwolenia wydanego przez Radę Bezpieczeństwa ONZ oraz ich starania na rzecz powstrzymania przemocy, ochrony ludności cywilnej i rozbrojenia bojówek;
6. składa hołd dwóm francuskim żołnierzom odbywającym służbę razem z siłami afrykańskimi, którzy zginęli pierwszego dnia misji polegającej na ochronie ludności cywilnej w Republice Środkowoafrykańskiej;
7. przyjmuje z zadowoleniem obecne starania międzynarodowe na rzecz przywrócenia ładu, w tym wzmocnienie sił pokojowych MICOPAX – misji ECCAS – oraz ich przekształcenie w siły pokojowe Międzynarodowej Misji Wsparcia dla Republiki Środkowoafrykańskiej (MISCA) pod egidą Unii Afrykańskiej;
8. wzywa wspólnotę międzynarodową, aby wniosła wszelki niezbędny wkład finansowy, wojskowy i inny we wzmocnienie międzynarodowych sił bezpieczeństwa, mających głównie afrykański charakter, oraz aby zapewniła wdrażanie ich mandatu; w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem udostępnienie przez UE kwoty 50 mln EUR na wsparcie misji AFISMA-CAR;
9. ubolewa nad powolnym tempem powoływania misji pokojowej ONZ i czasem, jakiego Rada Bezpieczeństwa potrzebuje do nadania jej mandatu zgodnie z rozdziałem VII Karty NZ;
10. uważa też, że niezbędne jest zajęcie się konsekwencjami konfliktów, w szczególności poprzez reformę sił zbrojnych i sił bezpieczeństwa, demilitaryzację, demobilizację i reintegrację byłych żołnierzy, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2121(2013), repatriację uchodźców, powrót wewnętrznych przesiedleńców do swoich domów oraz wprowadzenie w życie trwałych programów rozwoju;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

11. wzywa Radę Unii Europejskiej do zbadania możliwości zorganizowania szkoleń i wsparcia dla MISCA, jak miało to miejsce w przypadku AMISOM, tak aby zwiększyć zdolność sił afrykańskich do zarządzania planowaniem i prowadzeniem operacji w celu samodzielnego zapewnienia bezpieczeństwa;
12. zauważa, że niedawne kryzysy w Mali i w Republice Środkowoafrykańskiej wskazują na potrzebę ustanowienia na kontynencie afrykańskim odpowiedniego instrumentu bezpieczeństwa kontynentalnego; mając to na uwadze, wzywa UE i jej państwa członkowskie do intensyfikacji wsparcia na rzecz faktycznego ustanowienia afrykańskiego instrumentu natychmiastowej reakcji na kryzys (CARIC) zainicjowanego w czerwcu 2013 r., będącego nieodłącznym następstwem szybkiego uruchomienia afrykańskich sił szybkiego reagowania (ASF) Unii Afrykańskiej, planowanego początkowo na 2010 r.;
13. wzywa do ściślejszej współpracy regionalnej w celu zwalczania Armii Bożego Oporu;

Prawa człowieka

14. podkreśla, że sprawcy rażących naruszeń praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego nie mogą pozostać bezkarni; wzywa do tego, aby sprawcy takich czynów byli zgłaszani, identyfikowani, ścigani i karani zgodnie z krajowym i międzynarodowym prawem karnym; w związku z tym zaznacza, że sytuacja w Republice Środkowoafrykańskiej była już podnoszona przed MTK i że zgodnie z jego statutem przedawnienie nie obowiązuje w odniesieniu do ludobójstwa, zbrodni przeciw ludzkości lub zbrodni wojennych, oraz przyjmuje z zadowoleniem oświadczenie prokuratora MTK z dnia 7 sierpnia 2013 r.;
15. wzywa do pilnego podjęcia działań w celu zwalczania przemocy wobec kobiet i dziewcząt, zapewnienia im ochrony i położenia kresu bezkarności sprawców takich przestępstw;
16. przyjmuje ze szczególnym zadowoleniem powołanie przez Radę Bezpieczeństwa ONZ komisji śledczej do zbadania doniesień o naruszeniach międzynarodowego prawa humanitarnego i nadużyciach praw człowieka popełnianych w Republice Środkowoafrykańskiej przez wszystkie strony od stycznia 2013 r.; wzywa wszystkie strony do pełnej współpracy z tą komisją w celu zapewnienia, że sprawcy tych haniebnych czynów zostaną pociągnięci do odpowiedzialności;
17. zachęca do pełnej współpracy z Komitetem ds. Sankcji ustanowionym na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2127(2013);
18. wzywa władze Republiki Środkowoafrykańskiej do wypełnienia zobowiązań zawartych w Rzymskim Statucie MTK, których kraj ten się podjął;
19. wzywa do utrzymania krajowych i międzynarodowych zobowiązań dotyczących zakazu rekrutacji i wykorzystywania dzieci w siłach i grupach zbrojnych;

Aspekty humanitarne

20. przyjmuje z zadowoleniem ustanowienie przez UE powietrznego mostu humanitarnego w postaci lotów ECHO – powietrznej humanitarnej służby transportowej – od dnia 9 grudnia, mające na celu przyspieszenie międzynarodowych starań na rzecz ustabilizowania Republiki Środkowoafrykańskiej poprzez zapewnienie, że pomoc humanitarna trafi do osób najpilniej jej potrzebujących; pochwala starania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i komisarza ds. pomocy humanitarnej na rzecz szybkiej odpowiedzi na tę sytuację;
21. wzywa wspólnotę międzynarodową do priorytetowego traktowania Republiki Środkowoafrykańskiej i do wspierania tego niestabilnego kraju; w związku z tym podkreśla, że także wspólnota humanitarna musi podtrzymać swoje zaangażowanie w Republice Środkowoafrykańskiej pomimo obecnej sytuacji politycznej i dotyczącej bezpieczeństwa, a także przeznaczyć odpowiednie zasoby w reakcji na kryzys medyczny i humanitarny panujący w kraju; jest zaniepokojony ograniczonym dostępem organizacji humanitarnych i potępia ataki na pracowników tych organizacji; wzywa wszystkie strony konfliktu, a w szczególności koalicję Seleka, aby umożliwiły bezpieczny i nieograniczony dostęp organizacjom humanitarnym i pomocowym;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

22. przychylnie odnosi się do większego wsparcia na rzecz zaradzenia kryzysowi humanitarnemu w Republice Środkowoafrykańskiej i wzywa UE i jej państwa członkowskie – jako wiodących darczyńców dla tego państwa – do poprawy koordynacji działań z innymi darczyńcami i instytucjami międzynarodowymi w celu odpowiedniego zaspokojenia pilnego zapotrzebowania humanitarnego oraz złagodzenia cierpienia ludności Republiki Środkowoafrykańskiej;

Rozwój

23. wzywa międzynarodową grupę kontaktową ds. Republiki Środkowoafrykańskiej do zapewnienia temu krajowi wsparcia finansowego niezbędnego do zaprowadzenia trwałego rozwoju gospodarczego, przywrócenia funkcjonującej administracji i usług publicznych oraz ustanowienia działających instytucji demokratycznych zdolnych do ochrony obywateli;

24. podkreśla, że wszechstronne rozwiązanie polityczne, obejmujące sprawiedliwy podział dochodów poprzez budżet państwa, jest kluczowe dla znalezienia rozwiązania kryzysu i wytyczenia drogi dla zrównoważonego rozwoju tego regionu;

25. potępia nielegalną eksploatację zasobów naturalnych w Republice Środkowoafrykańskiej;

26. uważa, że przejrzystość i kontrola publiczna w sektorze górnictwa ma kluczowe znaczenie dla skutecznego zarządzania górnictwem oraz dla upublicznienia działań i przychodów przedsiębiorstw górniczych i eksportowych;

27. wzywa do podjęcia z pomocą wspólnoty międzynarodowej działań w celu wzmocnienia starań na rzecz rozwiązania kryzysu politycznego oraz budowy systemu sprawiedliwości i infrastruktury administracyjnej, z silnym naciskiem na przywrócenie podstawowych usług w zakresie sprawiedliwości, służby zdrowia i szkolnictwa; wzywa do podjęcia działań dla zapewnienia i promowania prawa do edukacji oraz do zwiększenia starań rządu na rzecz wdrożenia planu działań w zakresie edukacji dla wszystkich;

28. potępia niszczenie dziedzictwa naturalnego, zwłaszcza poprzez kłusownictwo;

Proces polityczny

29. potwierdza swoje poparcie dla suwerenności, jedności i integralności terytorialnej Republiki Środkowoafrykańskiej;

30. wzywa władze Republiki Środkowoafrykańskiej do niezwłocznego wdrożenia porozumień dotyczących transformacji politycznej, tak aby umożliwić przeprowadzenie wyborów i przywrócenie porządku konstytucyjnego do lutego 2015 r.;

31. ponawia swoje poparcie dla premiera Nicolasa Tiangayego, cieszącego się poparciem wspólnoty międzynarodowej;

32. wzywa do odbudowy służby cywilnej Republiki Środkowoafrykańskiej w celu zorganizowania wiarygodnych i bezspornych wyborów krajowych, w perspektywie dalszego prowadzenia kraju ścieżką demokracji; zauważa, że pomimo starań premiera Tiangayego struktury państwa i kontrola zostały niemal doszczętnie zniszczone; zachęca do udziału społeczeństwa obywatelskiego w debatach nad przyszłością Republiki Środkowoafrykańskiej;

33. wzywa władze tymczasowe do zapewnienia pełnego zaangażowania kobiet we wszystkie etapy tego procesu;

34. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że ONZ zobowiązała się do dokładnego monitorowania zarządzania transformacją;

o

o o

35. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji Catherine Ashton, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, instytucjom Unii Afrykańskiej, ECCAS, Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE i państwom członkowskim UE oraz Tymczasowej Radzie Narodowej Republiki Środkowoafrykańskiej.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0603

Nielegalne pobieranie organów do przeszczepów w Chinach

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie pobierania narządów w Chinach (2013/2981(RSP))

(2016/C 468/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 7 września 2006 r.⁽¹⁾ i 14 marca 2013 r.⁽²⁾ w sprawie stosunków UE-Chiny, z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2011 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie⁽³⁾, z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2009 i polityki UE w tej dziedzinie⁽⁴⁾ oraz z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego: Plan działania dotyczący dawstwa i przeszczepiania narządów (2009-2015): zacieśnianie współpracy między państwami członkowskimi⁽⁵⁾,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza jej art. 3, dotyczący prawa do integralności osoby,
 - uwzględniając wysłuchania, które przeprowadziła Podkomisja Praw Człowieka w dniu 21 listopada 2009 r., 6 grudnia 2012 r. i 2 grudnia 2013 r., oraz świadectwa Davida Kilgoura, byłego kanadyjskiego sekretarza stanu ds. Azji i Pacyfiku, oraz Davida Matasa, prawnika zajmującego się prawami człowieka, dotyczące prowadzonego w Chinach od 2000 r. i zakrojonego na dużą skalę pobierania narządów od osób praktykujących Falun Gong,
 - uwzględniając Konwencję przeciwko torturom i innemu okrutnemu, niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu lub karaniu, ratyfikowaną przez Chiny w dniu 4 października 1988 r.,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w Chińskiej Republice Ludowej wykonuje się co roku ponad 10 000 operacji przeszczepu organów, a 165 chińskich ośrodków transplantacji reklamuje się, że może znaleźć odpowiednie organy w ciągu dwóch do czterech tygodni, mimo że Chiny nie mają obecnie zorganizowanego i skutecznego publicznego systemu dawstwa lub dystrybucji narządów; mając na uwadze, że chiński system transplantacji nie spełnia wymogów Światowej Organizacji Zdrowia dotyczących przejrzystości i identyfikowalności pochodzenia organów, a także mając na uwadze, że chiński rząd sprzeciwia się przeprowadzeniu niezależnej kontroli tego systemu; mając na uwadze, że warunkiem koniecznym etycznego dawstwa organów jest dobrowolna i świadoma zgoda;
- B. mając na uwadze, że ze względu na tradycyjne przekonania poziom dobrowolnego dawstwa organów w Chińskiej Republice Ludowej jest niezwykle niski; mając na uwadze, że w 1984 r. Chiny wdrożyły przepisy pozwalające na pobieranie narządów więźniów, na których wykonano egzekucję;
- C. mając na uwadze, że rząd Chińskiej Republiki Ludowej nie wyjaśnił należycie, skąd pochodzi nadwyżka organów, kiedy informacji takiej zażądał były specjalny sprawozdawca ONZ ds. tortur i innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania Manfred Nowak, a także kanadyjscy badacze David Matas, adwokat zajmujący się prawami człowieka, i David Kilgour, były kanadyjski sekretarz stanu ds. Azji i Pacyfiku;
- D. mając na uwadze, że Huang Jiefu, dyrektor chińskiego komitetu ds. dawstwa narządów i były wiceminister zdrowia, oświadczył w 2010 r. na madryckiej konferencji poświęconej dawstwu i transplantacji organów, że ponad 90 % pobranych od zmarłych dawców organów do przeszczepów pochodzi od więźniów, na których wykonano w Chinach egzekucję, i powiedział, że do połowy 2014 r. wszystkie szpitale upoważnione do transplantacji będą musiały zaprzestać wykorzystywania organów więźniów, na których wykonano egzekucję, i stosować wyłącznie narządy z dobrowolnego dawstwa przyznane w powstającym systemie krajowym;

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 219.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0097.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0503.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 81.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 65.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- E. mając na uwadze, że Chińska Republika Ludowa ogłosiła, iż do 2015 r. zamierza stopniowo wycofać się z pobierania organów od więźniów, na których wykonano egzekucję, i wprowadzić skomputeryzowany system przydziału organów zwany chińskim systemem reakcji na zapotrzebowanie na organy (COTRS), co jest sprzeczne ze zobowiązaniem się, że do połowy 2014 r. od wszystkich szpitali upoważnionych do transplantacji będzie się wymagać, by zaprzestały korzystania z narządów więźniów, na których wykonano egzekucję;
- F. mając na uwadze, że w lipcu 1999 r. Komunistyczna Partia Chin zainicjowała intensywną ogólnokrajową falę prześladowań mającą na celu wykorzenienie praktyk duchowych Falun Gong, która doprowadziła do aresztowania i uwięzienia setek tysięcy osób praktykujących Falun Gong; mając na uwadze, że według doniesień przymusowe pobieranie organów do przeszczepów dotyczy również ujgurskich i tybetańskich więźniów;
- G. mając na uwadze, że Komitet ONZ przeciwko Torturom oraz specjalny sprawozdawca ONZ ds. tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania wyrazili zaniepokojenie z powodu doniesień o pobieraniu narządów od więźniów i wezwali rząd Chińskiej Republiki Ludowej do poprawy rozliczalności i przejrzystości w systemie transplantacji, a także do ukarania osób winnych nadużyć; mając na uwadze, że zabijanie więźniów religijnych lub politycznych w celu sprzedaży ich organów do przeszczepów to rażące i niedopuszczalne naruszenie podstawowego prawa do życia;
- H. mając na uwadze, że w dniu 12 listopada 2013 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ wybrało Chiny na członka Rady Praw Człowieka ONZ na okres trzech lat, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r.;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu stałych wiarygodnych doniesień o systematycznym, usankcjonowanym przez państwo pobieraniu organów od niewyrażających na to zgody więźniów sumienia w Chińskiej Republice Ludowej, w tym od wielu osób praktykujących Falun Gong uwięzionych za przekonania religijne, a także od członków innych mniejszościowych grup wyznaniowych i etnicznych;
 2. podkreśla, że stopniowe wycofanie się z pobierania narządów od więźniów, na których wykonano egzekucję, dopiero od 2015 r. jest nie do przyjęcia; wzywa rząd Chińskiej Republiki Ludowej do natychmiastowego zaprzestania praktyk polegających na pobieraniu organów od więźniów sumienia oraz członków mniejszościowych grup wyznaniowych i etnicznych;
 3. wzywa UE i państwa członkowskie, by poruszyły sprawę pobierania organów w Chinach; zaleca, by Unia i jej państwa członkowskie publicznie potępiły nadużycia dotyczące transplantacji w Chinach oraz by uczuły na tę kwestię swoich obywateli podróżujących do Chin; wzywa UE do przeprowadzenia pełnego i przejrzystego dochodzenia w sprawie praktyk związanych z transplantacją organów w Chinach, a także do ścigania osób zamieszanych w takie nieetyczne praktyki;
 4. wzywa chińskie władze, by odpowiedziały rzeczowo na pytania specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania oraz specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wolności wyznania i przekonań, którzy chcą, by chiński rząd wyjaśnił, skąd pochodzi nadwyżka organów w związku ze wzrostem liczby operacji przeszczepu narządów, oraz by umożliwił im przeprowadzenie dochodzenia w sprawie praktyk związanych z transplantacją w Chinach;
 5. wzywa do niezwłocznego uwolnienia wszystkich więźniów sumienia w Chinach, w tym osób praktykujących Falun Gong;
 6. wzywa swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ, rządowi Chińskiej Republiki Ludowej oraz Ogólnochińskiemu Zgromadzeniu Przedstawicieli Ludowych.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0604

Sytuacja na Sri Lance

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie sytuacji w Sri Lance (2013/2982(RSP))

(2016/C 468/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 22 października 2009 r. ⁽¹⁾ i 12 maja 2011 r. ⁽²⁾ w sprawie sytuacji w Sri Lance,
 - uwzględniając sprawozdanie końcowe lankijskiej komisji ds. doświadczenia historycznego i pojednania z listopada 2011 r.,
 - uwzględniając rezolucje Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 18 marca 2013 r. i 22 marca 2012 r. w sprawie promowania pojednania i odpowiedzialności w Sri Lance,
 - uwzględniając sprawozdanie wewnętrznego panelu przeglądowego sekretarza generalnego ONZ z listopada 2012 r. na temat działań ONZ w Sri Lance pod koniec wojny w tym kraju oraz jej skutków, w którym bada się kwestię niezapewnienia przez społeczność międzynarodową ochrony ludności cywilnej przed powszechnym łamaniem prawa humanitarnego i praw człowieka,
 - uwzględniając oświadczenie wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka Navi Pillay z dnia 31 sierpnia 2013 r. oraz jej sprawozdanie dla Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 25 września 2013 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie francuskiej organizacji charytatywnej Action against Hunger (ACF) poświęcone dokonanej w 2006 r. egzekucji 17 spośród jej lokalnych współpracowników w położonej na północy miejscowości Mutur,
 - uwzględniając oświadczenie Unii Europejskiej z dnia 5 grudnia 2012 r. na temat praworządności w Sri Lance ⁽³⁾,
 - uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton z dnia 18 stycznia 2013 r., wydane w imieniu UE i dotyczące usunięcia z urzędu byłej lankijskiej przewodniczącej sądu najwyższego Shirani Bandaranayake,
 - uwzględniając niedawne posiedzenie szefów rządów państw Wspólnoty Narodów w Kolombo oraz apel premiera Wielkiej Brytanii Davida Camerona o niezależne dochodzenie w sprawie oskarżeń o zbrodnie wojenne,
 - uwzględniając konwencje, których stroną jest Sri Lanka, zwłaszcza Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, Konwencję w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa, Konwencję o prawach dziecka, Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w maju 2009 r. trwający od dziesięcioleci konflikt między rządem Sri Lanki a separatystycznymi Tygrysami Wyzwolenia Tamijskiego Ilamu (LTTE) na północy kraju zakończył się porażką i poddaniem się Tamijskich Tygrysów oraz śmiercią ich przywódcy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 265 E z 30.9.2010, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 156.

⁽³⁾ http://eeas.europa.eu/delegations/sri_lanka/documents/press_corner/20121205_en.pdf.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- B. mając na uwadze, że według szacunków w ostatnich miesiącach konfliktu w wyniku intensywnej walk na obszarach cywilnych dziesiątki tysięcy osób cywilnych poniosło śmierć lub odniosło obrażenia, a około 6 tysięcy osób zaginęło;
- C. mając na uwadze, że w dniu 23 maja 2009 r. sekretarz generalny ONZ Ban Ki-moon oraz prezydent Sri Lanki Mahinda Rajapaksa podpisali wspólne oświadczenie, w którym rząd lankijski zgodził się podjąć środki gwarantujące odpowiedzialność za domniemane zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości popełnione w końcowej fazie tego trwającego 26 lat konfliktu wewnętrznego;
- D. mając na uwadze, że w dniu 15 maja 2010 r. prezydent Rajapaksa powołał komisję ds. doświadczenia historycznego i pojednania (LLRC); mając na uwadze, że duża liczba osób, które – jak wynika z doniesień – z własnej inicjatywy zgłosiły się do komisji LLRC, dowodzi istnienia silnego pragnienia i potrzeby narodowego dialogu na temat konfliktu;
- E. mając na uwadze, że grupa ekspertów ONZ w sprawozdaniu z 26 kwietnia 2011 r. stwierdziła, że istnieją wiarygodne relacje dotyczące zbrodni wojennych popełnionych zarówno przez siły rządowe, jak i Tamilskie Tygrysy w miesiącach poprzedzających maj 2009 r., kiedy to siły rządowe ogłosiły zwycięstwo nad separatystami;
- F. mając na uwadze, że poważny charakter oskarżeń zawartych w sprawozdaniu oraz nieustająca międzynarodowa kampania na rzecz dokładnej oceny wydarzeń, w tym również na marginesie niedawnego szczytu państw Wspólnoty Narodów, wskazują na potrzebę rozwiązania tej kwestii, aby umożliwić trwałe pojednanie w Sri Lance;
- G. mając na uwadze, że w Sri Lance rozpoczął się narodowy spis powszechny mający na celu dokładne ustalenie liczby rannych i zabitych, okoliczności, w jakich wydarzenia te miały miejsce, oraz skali zniszczeń mienia w wyniku konfliktu, co jest zgodne z kluczowym zaleceniem zawartym w sprawozdaniu komisji LLRC;
- H. mając na uwadze, że w sierpniu 2013 r. powołano prezydencką komisję śledczą, która ma zbadać zaginięcia osób w północnych i wschodnich prowincjach w latach 1990–2009 oraz opracować sprawozdanie na ten temat;
- I. mając na uwadze, że w dniu 25 września 2013 r. Navi Pillay wezwała rząd Sri Lanki do wykorzystania czasu, jaki pozostał do przedstawienia przez nią sprawozdania na temat kraju w Radzie Praw Człowieka ONZ na posiedzeniu w marcu 2014 r., aby „zaangażować się w wiarygodny proces narodowy z myślą o konkretnych wynikach”, co obejmowałoby postawienie w stan oskarżenia indywidualnych sprawców, gdyż w przeciwnym razie społeczność międzynarodowa będzie mieć obowiązek ustanowienia własnych mechanizmów dochodzeniowych;
- J. mając na uwadze, że wewnętrzny panel przeglądowny zajmujący się działaniami ONZ w Sri Lance w końcowej fazie wojny doszedł do wniosku, że niezdolność instytucji ONZ do obrony praw ludności, której miały nieść pomoc, doprowadziła do zbiorowego niepodejmowania działań przez ONZ w ramach mandatu instytucjonalnego zobowiązującego do zapewnienia ochrony;
1. wyraża uznanie dla odbudowy pokoju w Sri Lance, co stanowi wielką ulgę dla całej ludności, a także docenia wysiłki podejmowane przez rząd lankijski przy wsparciu społeczności międzynarodowej w celu odbudowy infrastruktury i udzielenia pomocy większości spośród 400 tysięcy uchodźców wewnętrznych w kraju w ponownym osiedleniu się;
 2. zwraca uwagę na postępy osiągnięte w zakresie realizacji milenijnych celów rozwoju, w związku z polityką trójjęzyczności, zwłaszcza w odniesieniu do nauczania urzędników państwowych jęz. syngaleskiego, tamilskiego i angielskiego, a także na podjętą niedawno decyzję o przeprowadzeniu narodowego spisu powszechnego w celu ustalenia strat w ludziach i strat materialnych spowodowanych wojną domową;
 3. wyraża zadowolenie z pierwszych wyborów do rady prowincji w prowincji północnej, które odbyły się w dniu 21 września 2013 r. i zakończyły zwycięstwem zdecydowanej większości przez Tamilski Sojusz Narodowy;
 4. wyraża nadzieję, że korzyści płynące z pokoju będą sprzyjać programowi rozwoju kraju oraz pozwolą jego obywatelom i rosnącej liczbie zagranicznych gości w pełni korzystać z potencjału tego kraju pod względem walorów naturalnych i kulturalnych; podkreśla, że trwała stabilizacja wymaga prawdziwego pojednania przy pełnym udziale ludności lokalnej;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

5. z niepokojem zauważa, że w dawnych strefach konfliktu wciąż stacjonują znaczne siły wojskowe rządu, co prowadzi do łamania praw człowieka, w tym grabieży ziemi, w wyniku której w sądach toczy się ponad tysiąc spraw właścicieli gruntów, którzy utracili swoją własność, a także jest skutkiem niepokojąco wysokiej liczby zgłaszanych napaści seksualnych i innych rodzajów seksualnego wykorzystywania kobiet, przy czym należy również pamiętać o szczególnie trudnej sytuacji dziesiątków tysięcy wdów wojennych;
 6. pochwała narodowy plan działań na rzecz wdrożenia zaleceń komisji LLRC oraz wzywa rząd do jeszcze większych wysiłków w celu pełnego wprowadzenia tych zaleceń w życie, mianowicie do przeprowadzenia wiarygodnych dochodzeń w sprawie powszechnych zarzutów o egzekucje pozasądowe i wymuszone zaginięcia, do dalszej demilitaryzacji północnej części Sri Lanki, do ostatecznego wprowadzenia mechanizmów bezstronnego rozstrzygnięcia sporów o ziemię, do dokonania ponownej oceny polityki w zakresie zatrzymań, do wzmocnienia niezależnych wcześniej instytucji obywatelskich takich jak siły policyjne, sądownictwo i komisja praw człowieka, a także do osiągnięcia trwałego porozumienia w sprawie dalszego przekazywania władzy prowincjom; wzywa prezydencką komisję śledczą do zajęcia się zaginięciami osób nie tylko w północnych i wschodnich prowincjach, ale również w pozostałej części kraju;
 7. wyraża poważne zaniepokojenie pojawiającymi się wciąż doniesieniami o zastraszaniu i łamaniu praw człowieka (w tym również przez siły bezpieczeństwa), egzekucjach pozasądowych, torturach i naruszaniu swobody wypowiedzi, stowarzyszenia się i pokojowych zgromadzeń, o represaliach wobec obrońców praw człowieka, przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i dziennikarzy, zagrożeniach dla niezależności sądownictwa i praworządności, a także dyskryminacji z powodu religii bądź wyznania; wzywa rząd Sri Lanki do podjęcia niezbędnych działań;
 8. wyraża zadowolenie z powodu niedawnych kroków podjętych przez administrację w celu zbadania domniemanego udziału sił rządowych w zabójstwie 17 lokalnych pracowników francuskiej organizacji charytatywnej ACF w położonej na północy miejscowości Mutur, a także śmierci pięciu młodych osób w Trikunamalaji w 2006 r.; wzywa władze do uczynienia wszystkiego, co w ich mocy, aby osoby odpowiedzialne za te masakry odpowiedziały za swoje czyny;
 9. wzywa rząd Sri Lanki do podejmowania działań w odpowiedzi na apele o odpowiedzialność za domniemane akty łamania międzynarodowych praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego w czasie wojny poprzez wszczęcie niezależnych i wiarygodnych dochodzeń w sprawie domniemanych wykroczeń do marca 2014 r. oraz uważa, że w przeciwnym razie powinno się rozpocząć międzynarodowe dochodzenie pod auspicjami ONZ;
 10. zachęca rząd Sri Lanki do uchwalenia skutecznej ustawy o ochronie świadków, aby świadkowie takich zbrodni byli wystarczająco chronieni;
 11. pochwała działania podejmowane przez armię lankijską i międzynarodowe organizacje pozarządowe w zakresie rozminowywania, np. w ramach projektu Halo Trust, oraz dostrzega znaczne środki udostępnione przez UE, a także dodatkowe fundusze zapowiedziane przez Wielką Brytanię; wzywa rząd Sri Lanki i siły zbrojne, a także UE i jej państwa członkowskie do kontynuowania pomocy w postaci zasobów niezbędnych do dalszego usuwania min lądowych, które stanowią poważną przeszkodę dla odbudowy i rewitalizacji gospodarczej; ponownie apeluje do Sri Lanki o przystąpienie do konwencji ottawskiej o zakazie stosowania min przeciwpiechotnych;
 12. z niepokojem zauważa, że według ostatniego sprawozdania Europolu dotyczącego sytuacji i tendencji w dziedzinie terroryzmu w UE Tamilskie Tygrysy, które w przeszłości na masową skalę przeprowadzały ataki terrorystyczne, wciąż prowadzą działalność międzynarodową;
 13. wzywa ONZ i należące doń państwa do przeprowadzenia starannej analizy błędów, jakich społeczność międzynarodowa dopuściła się w Sri Lance, a także do podjęcia odpowiednich kroków gwarantujących, że w przypadku wystąpienia podobnej sytuacji w przyszłości ONZ będzie w stanie dużo lepiej wywiązać się ze swoich obowiązków w zakresie ochrony i pomocy humanitarnej;
 14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz rządowi i parlamentowi Sri Lanki.
-

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2013)0550

Sprawozdania z misji informacyjnych do celów rozpatrywania petycji (interpretacja art. 202 ust. 5 Regulaminu)**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie sprawozdań z misji informacyjnych do celów rozpatrywania petycji (interpretacja art. 202 ust. 5 Regulaminu) (2013/2258(REG))**

(2016/C 468/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego Komisji Spraw Konstytucyjnych z dnia 26 listopada 2013 r.,
- uwzględniając art. 211 Regulaminu,

1. przyjmuje następującą wykładnię art. 202 ust. 5 Regulaminu:

„Jedynym celem misji informacyjnych i sprawozdań z tych misji jest dostarczenie komisji informacji niezbędnych do dalszego rozpatrywania petycji. Za sporządzanie takich sprawozdań odpowiedzialni są wyłącznie uczestnicy misji, którzy dążą do osiągnięcia konsensusu. W braku takiego konsensusu w sprawozdaniu przedstawia się rozbieżne wnioski dotyczące faktów i oceny. Sprawozdanie przedkłada się komisji do zatwierdzenia w jednym głosowaniu, chyba że przewodniczący zezwoli, w uzasadnionych przypadkach, na składanie poprawek do poszczególnych części sprawozdania. Art. 52 nie ma zastosowania do sprawozdań ani bezpośrednio, ani odpowiednio. W przypadku niezatwierdzenia sprawozdania przez komisję sprawozdanie nie zostaje przekazane Przewodniczącemu Parlamentu.”;

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji do wiadomości Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2013)0519

Program „Sprawiedliwość” na lata 2014-2020 *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego na lata 2014–2020 program „Sprawiedliwość” (COM(2011)0759 – C7-0439/2011 – 2011/0369(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0759),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 81 ust. 1 i ust. 2, art. 82 ust. 1 oraz art. 84 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0439/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 lipca 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 18 lipca 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 6 listopada 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Prawnej oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zgodnie z art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, a także opinie Komisji Budżetowej oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0396/2013),
1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 299 z 4.10.2012, s. 103.

⁽²⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 43.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TC1-COD(2011)0369

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 ustanawiającego program „Sprawiedliwość” na lata 2014–2020

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1382/2013.)

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0520

Program „Prawa i obywatelstwo” na lata 2014-2020 *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego na lata 2014-2020 program „Prawa i obywatelstwo” (COM(2011)0758 – C7-0438/2011 – 2011/0344(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2011)0758),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 19 ust. 2, art. 21 ust. 2, art. 114, art. 168, art. 169 oraz art. 197 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0438/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 26 kwietnia 2012 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 18 lipca 2012 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 6 listopada 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Prawnej, Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz Komisji Petycji (A7-0397/2013),
1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0344

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 ustanawiającego program „Prawa, równość i obywatelstwo” na lata 2014–2020

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1381/2013.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 29.6.2012, s. 108.

⁽²⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 43.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0521

Autonomiczne preferencje handlowe dla Republiki Mołdowy *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 55/2008 wprowadzające autonomiczne preferencje handlowe dla Republiki Mołdowy (COM(2013)0678 – C7-0305/2013 – 2013/0325(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0678),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 207 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0305/2013),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 5 grudnia 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0422/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2013)0325

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 55/2008 wprowadzające autonomiczne preferencje handlowe dla Republiki Mołdowy

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1384/2013.)

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0522

Umowa o partnerstwie w sprawie połowów między UE a Marokiem – protokół ustalający uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, protokołu między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Unią Europejską a Królestwem Marokańskim (14165/2013 – C7-0415/2013 – 2013/0315(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 468/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14165/2013),
 - uwzględniając projekt protokołu między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Marokańskim (14162/2013),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 43 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) oraz art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0415/2013),
 - uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 14 grudnia 2011 r. dotyczącą projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu między Unią Europejską a Królestwem Maroka ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przyszłego Protokołu między Unią Europejską a Królestwem Maroka ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej (A7-0417/2013),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. przypomina o prawie Parlamentu Europejskiego do bycia na czas i wyczerpująco informowanym o stosowaniu protokołu i jego skutkach, dlatego ponownie kładzie nacisk na umożliwianie udziału przedstawicieli Parlamentu Europejskiego w charakterze obserwatorów w posiedzeniach wspólnego komitetu przewidzianego w art. 10 umowy w sprawie połowów. Domaga się tym samym, by udostępniono mu dokumentację dotyczącą orientacji, celów i wskaźników odnośnie do rozdziału poświęconego wsparciu polityki sektora rybołówstwa Maroka, a także wszelkich niezbędnych informacji pozwalających na odpowiednie śledzenie aspektów zawartych w art. 6 protokołu, w tym sprawozdania końcowego, które ma przedłożyć Maroko w sprawie realizacji programu wsparcia sektorowego. Ponawia również swój apel do Komisji o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu – przed rozpoczęciem negocjacji nad nowym protokołem – pełnego sprawozdania dotyczącego wyników i funkcjonowania obowiązującego protokołu.
 3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Królestwa Marokańskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 155.

⁽²⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 8.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0523

Konwencja Międzynarodowej Organizacji Pracy dotycząca bezpieczeństwa przy używaniu substancji i preparatów chemicznych w pracy ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej bezpieczeństwa przy używaniu substancji i preparatów chemicznych w pracy z 1990 r. (konwencja nr 170) (11463/2013 – C7-0236/2013 – 2012/0320(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 468/37)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (11463/2013),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 114 ust. 2 w powiązaniu z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) pkt v) oraz art. 218 ust. 8 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0236/2013),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0400/2013),
1. wyraża zgodę na projekt decyzji Rady;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich.
-

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0524

Nielegalne wytwarzanie i obrót bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniającego Konwencję przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej (12324/2013 – C7-0379/2013 – 2013/0083(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 468/38)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12324/2013),
 - uwzględniając Protokół przeciwko nielegalnemu wytwarzaniu i obrotowi bronią palną, jej częściami i komponentami oraz amunicją, uzupełniający Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 114 ust. 1 i art. 207 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0379/2013),
 - uwzględniając program sztokholmski i plan działań służący jego realizacji ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2013 r. w sprawie drugiego sprawozdania dotyczącego realizacji strategii bezpieczeństwa wewnętrznego Unii Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2013 r. w sprawie przestępczości zorganizowanej, korupcji i prania pieniędzy: zalecenia dotyczące potrzebnych działań i inicjatyw (sprawozdanie końcowe) ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0359/2013),
1. wyraża zgodę na podpisanie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Europolowi i Eurojustowi.

⁽¹⁾ COM(2010)0171.

⁽²⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P7_TA(2013)0384.

⁽³⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P7_TA(2013)0444.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0525

Porozumienie UE-Chiny odnoszące się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do UE ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Chińską Republiką Ludową na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej (16112/2012 – C7-0285/2013 – 2012/0304(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 468/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (16112/2012),
 - uwzględniając projekt porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Chińską Republiką Ludową na podstawie art. XXIV ust. 6. oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. odnoszącego się do zmian list koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej (16118/2012),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4 akapit pierwszy oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0285/2013),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0332/2013),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Chińskiej Republiki Ludowej.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0526

Przywóz wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększone cła nakładane przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty z Unii Europejskiej ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia zmienionego protokołu ustaleń ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczącego przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i zwiększonych ciał nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty z Unii Europejskiej (14374/2013 – C7-0377/2013 – 2013/0324(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 468/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (14374/2013),
 - uwzględniając zmieniony protokół ustaleń ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczący przywozu wołowiny pochodzącej ze zwierząt, którym nie podawano niektórych hormonów wzrostu, i podwyższonych ciał nakładanych przez Stany Zjednoczone na niektóre produkty z Unii Europejskiej (14375/2013),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 207 ust. 4 akapit pierwszy oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0377/2013),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0427/2013),
1. wyraża zgodę na zawarcie zmienionego protokołu ustaleń;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0527

Umowa o partnerstwie w sprawie połowów między Wspólnotą Unią Europejską a Wybrzeżem Kości Słoniowej: protokół określający wielkości dopuszczalne połowów oraz rekompensatę finansową ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w umowie między Unią Europejską a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej (lata 2013-2018) (08701/2013 – C7-0216/2013 – 2013/0102(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 468/41)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (08701/2013),
 - uwzględniając projekt protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w umowie między Unią Europejską a Republiką Wybrzeża Kości Słoniowej (lata 2013-2018) (08699/2013),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 43 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0216/2013),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej (A7-0416/2013),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zwraca się do Komisji o przekazanie Parlamentowi Europejskiemu informacji dotyczących posiedzeń wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 umowy, w tym odpowiednich protokołów i wniosków, a także rocznego sprawozdania w sprawie wyników faktycznej realizacji wieloletniego programu wsparcia sektorowego, o którym mowa w art. 3 protokołu; zwraca się również do Komisji, aby w ostatnim roku obowiązywania protokołu i przed rozpoczęciem rokowań w celu jego odnowienia przestawiła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny ex post zawierające analizę kosztów i korzyści związanych z wdrażaniem tego protokołu;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republici Wybrzeża Kości Słoniowej.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0528

Przywóz niektórych produktów rybołówstwa na Wyspy Kanaryjskie w okresie od 2014 do 2020 r. *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady otwierającego autonomiczne kontyngenty taryfowe Unii na przywóz niektórych produktów rybołówstwa na Wyspy Kanaryjskie w okresie od 2014 do 2020 r. i ustanawiającego zarządzenie tymi kontyngentami (COM(2013)0552 – C7-0262/2013 – 2013/0266(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2016/C 468/42)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2013)0552),
 - uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0262/2013),
 - uwzględniając art.55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0415/2013),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.
-

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0529

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji – wniosek EGF/2013/001 FI/Nokia, Finlandia

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/001 FI/Nokia Salo z Finlandii) (COM(2013)0707 – C7-0359/2013 – 2013/2264(BUD))

(2016/C 468/43)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0707 – C7-0359/2013),
 - uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0411/2013),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im reintegracji na rynku pracy,
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG),
- C. mając na uwadze, że Finlandia złożyła wniosek EGF/2013/001 FI/Nokia w sprawie wkładu finansowego z EFG w związku ze zwolnieniem 4 509 pracowników Nokii w okresie referencyjnym od dnia 1 sierpnia 2012 r. do 30 listopada 2012 r., przy czym wobec 3 719 pracowników przewidziano środki współfinansowane z EFG;
- D. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Finlandia ma prawo do pomocy finansowej na mocy tego rozporządzenia;
 2. odnotowuje, że w dniu 1 lutego 2013 r. władze fińskie przedłożyły wniosek o wkład finansowy z EFG, a w dniu 16 października 2013 r. Komisja przedstawiła ocenę tego wniosku; ubolewa nad tak długimi okresami oceny wniosków i dopytuje, dlaczego do oceny tego konkretnego wniosku potrzeba było aż ośmiu miesięcy, podczas gdy poprzedni wniosek z 2012 r. dotyczący przedsiębiorstwa Nokia Salo został oceniony w ciągu trzech miesięcy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

3. jest zdania, że zwolnienia w Nokia plc, Nokia Siemens Networks i w 30 przedsiębiorstwach z branży telefonii komórkowej będących ich dostawcami i podwykonawcami są powiązane z poważnymi zmianami w strukturze handlu światowego spowodowanymi globalizacją, w szczególności przenoszenia funkcji w ramach tego sektora do państw trzecich oraz zmniejszenia się udziału Nokii w rynku podstawowych modeli telefonów komórkowych i smartfonów;
4. zauważa, że w 2012 r. w przedsiębiorstwie Nokia Finland (region Salo) przeprowadzono już wcześniej zwolnienia na dużą skalę (EGF/2012/006 FI/Nokia Salo), a wskutek najnowszej fali zwolnień liczba zwolnionych pracowników wzrosła do ponad 6 000, co stanowi ogromne wyzwanie dla miejscowości w regionie i dla całej fińskiej gospodarki;
5. ubolewa nad tym, że zwolnienia w Nokii są spowodowane korporacyjną decyzją tej firmy dotyczącą przeniesienia zakładów produkcyjnych oraz działań związanych z projektowaniem i rozwojem produktów do Azji oraz są częścią jej planu zmniejszenia globalnego zatrudnienia w korporacji Nokia o 17 000 pracowników do końca 2013 r.; zauważa, że decyzja ta doprowadziła już do trzykrotnego uruchomienia EFG na rzecz 6 138 pracowników Nokii;
6. przypomina, że EFG już interweniował na rzecz 1 337 pracowników zwolnionych w wyniku przeniesienia Nokii z Niemiec do Rumunii w 2008 r.; zauważa, że obecnie, tj. po pięciu latach, EFG jest uruchamiany po raz czwarty z powodu zwolnień w firmie Nokia;
7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że władze fińskie rozpoczęły wdrażanie skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług już kiedy zaczęły się zwolnienia w dniu 1 sierpnia 2012 r., aby udzielić wsparcia pracownikom przed zakończeniem przez nich pracy w Nokii;
8. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług, które mają być współfinansowane, obejmuje środki służące reintegracji zawodowej 3 719 zwolnionych pracowników, takie jak działania opiekuńczo-doradcze i inne działania przygotowawcze, szkolenie i przekwalifikowanie, promowanie przedsiębiorczości i usługi dla początkujących przedsiębiorców, wsparcie z tytułu rozpoczęcia własnej działalności gospodarczej, wsparcie z tytułu kosztów podróży, służby zatrudnienia w punkcie świadczenia usług, dopłaty do wynagrodzeń i program gromadzenia danych umiejscowiony w przedsiębiorstwie;
9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że pakiet ten zawiera nowatorskie środki, takie jak usługa Protomo dla podmiotów rozpoczynających działalność gospodarczą;
10. stwierdza, że dotacje finansowe pokrywane ze środków EFG są ograniczone, a większość pomocy zostanie przeznaczona na szkolenia i promowanie przedsiębiorczości;
11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przeprowadzono konsultacje w sprawie przygotowania wniosku o wsparcie z EFG z partnerami społecznym, tj. z Radą Fińskich Związków Zawodowych (m.in. związku zawodowego Pro, Związku Zawodowego Fińskich Pracowników Metalurgii), oraz że na kolejnych etapach wdrażania EFG i w zakresie dostępu do EFG realizowana będzie polityka równości kobiet i mężczyzn oraz zasada niedyskryminacji;
12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zarówno kwestią zwolnień, jak i przygotowaniem skoordynowanego pakietu wyspecjalizowanych usług zajmuje się specjalnie w tym celu utworzona grupa robocza, w której skład wchodzi partnerzy społeczni (w tym przedstawiciele Nokii) i władze regionalne;
13. przypomina, jak ważne jest zwiększanie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznawanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracownika w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
14. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; podkreśla, że władze fińskie potwierdzają, iż działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą w ramach innych instrumentów finansowych UE; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych w sprawozdaniach rocznych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania powielaniu usług finansowanych przez Unię;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

15. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych działań na rzecz poprawy przepisów proceduralnych w celu szybszego uruchamiania środków z EFG; docenia ulepszoną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej dokonanej przez Komisję oceny kwalifikowalności wniosku o wsparcie z EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie środków z EFG; wyraża nadzieję, że w nowym rozporządzeniu w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) zostaną wprowadzone dalsze usprawnienia procedury oraz że uda się osiągnąć większą skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
16. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał reintegrację na rynku pracy poszczególnych zwolnionych pracowników w ramach stabilnego zatrudnienia; ponadto podkreśla, że w ramach pomocy z EFG można współfinansować jedynie aktywne środki na rynku pracy prowadzące do stabilnego, długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
17. z zadowoleniem przyjmuje osiągnięte w Radzie porozumienie co do ponownego wprowadzenia do rozporządzenia w sprawie EFG na lata 2014–2020 kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, które pozwala na objęcie pomocą finansową, oprócz pracowników tracących pracę z powodu zmian w strukturze handlu światowego, również pracowników zwalnianych w wyniku obecnego kryzysu finansowego i gospodarczego;
18. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania niniejszej decyzji wraz z przewodniczącym Rady i do zarządzenia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/001 FI/Nokia Salo z Finlandii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2013/788/UE.)

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0530

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji – wniosek EGF/2013/003 DE/First Solar, Niemcy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/003 DE/First Solar z Niemiec) (COM(2013)0706 – C7-0358/2013 – 2013/2263(BUD))

(2016/C 468/44)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0706 – C7-0358/2013),
 - uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.)⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0408/2013),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im reintegracji na rynku pracy,
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG),
- C. mając na uwadze, że Niemcy złożyły wniosek EGF/2013/003 DE/First Solar w sprawie wkładu finansowego z EFG w związku ze zwolnieniem 959 pracowników w First Solar Manufacturing GmbH w okresie referencyjnym od dnia 15 listopada 2012 r. do 15 marca 2013 r., przy czym wobec 875 pracowników przewidziano środki współfinansowane z EFG;
- D. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Niemcy mają prawo do pomocy finansowej na mocy tego rozporządzenia;
 2. odnotowuje, że władze niemieckie przedłożyły wniosek o wkład finansowy z EFG w dniu 12 kwietnia 2013 r., a Komisja przedstawiła ocenę tego wniosku w dniu 16 października 2013 r.; z zadowoleniem przyjmuje krótki okres oceny wynoszący 6 miesięcy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

3. zauważa, że zwolnienia w przedsiębiorstwie First Solar Manufacturing GmbH prowadzą do natychmiastowego wzrostu stopy bezrobocia o 4 punkty procentowe, podczas gdy w przedmiotowym regionie (Brandenburgia) stopa bezrobocia już wcześniej kształtowała się powyżej średniej (11,3 % w porównaniu ze średnią krajową wynoszącą w lutym 2013 r. 7,4 %);
4. jest zdania, że zwolnienia w przedsiębiorstwie First Solar Manufacturing GmbH zajmującym się produkcją energii słonecznej są powiązane z poważnymi zmianami w strukturze światowego handlu, z budową olbrzymiej nadwyżki potencjału modułów fotowoltaicznych w Chinach i ze spadkiem popytu na świecie, co doprowadziło do spadku cen o około 40 % w stosunku do ubiegłego roku, a w konsekwencji do zamknięcia dwóch zakładów w 2013 r.;
5. zwraca uwagę, że zwolnienia, o których mowa, stanowią część szeroko zakrojonego planu restrukturyzacji, w ramach którego ogólną liczbę pracowników w przedsiębiorstwie First Solar Manufacturing GmbH zredukowano o 30 %, aby drastycznie ograniczyć jego całkowite zdolności produkcyjne, oraz który skutkowałam zamknięciem obydwu fabryk w Niemczech; podkreśla wartość dodaną działań w ramach EFG stanowiących odpowiedź na zwolnienia spowodowane nieoczekiwanymi zmianami na rynku, które są związane z globalizacją;
6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze niemieckie postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 1 stycznia 2013 r., jeszcze na długo przed zapadnięciem ostatecznej decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet; zauważa, że zwolnieni pracownicy skorzystali również ze wsparcia z EFS, zanim zostali objęci środkami w ramach EFG; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że władze niemieckie potwierdziły, iż podjęto konieczne środki zapobiegawcze, aby uniknąć podwójnego finansowania z funduszy Unii;
7. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług, który ma być współfinansowany, obejmuje środki na rzecz reintegracji 875 zwolnionych pracowników na rynku pracy, takie jak szkolenia umożliwiające uzyskanie kwalifikacji, zarządzanie szkoleniami, warsztaty i zajęcia grupowe, usługi wsparcia i poszukiwanie pracy za granicą, szczegółowe doradztwo przy zakładaniu przedsiębiorstw, poszukiwanie pracy, dodatek motywacyjny, działania następcze i późniejsza opieka, świadczenia krótkoterminowe;
8. zwraca uwagę, że ponad połowa wsparcia w ramach EFG zostanie przeznaczona na zasiłki: 875 pracowników ma otrzymywać dietę na utrzymanie (szacowany koszt to 2 714 EUR na jednego pracownika w ciągu dziewięciu miesięcy) podczas aktywnego korzystania z proponowanych środków; ponadto zauważa, że wniosek obejmuje ryczałtową kwotę w wysokości 1 869 EUR jako premię aktywacyjną dla 200 pracowników, którzy szybko znajdą pracę bez dalszej pomocy po skorzystaniu z proponowanych środków;
9. przypomina, że wsparcie z EFG należy przeznaczać głównie na poszukiwanie zatrudnienia i programy szkoleniowe, a nie na bezpośrednie świadczenia finansowe; zauważa, że jeżeli wsparcie z EFG zostanie uwzględnione w pakiecie, powinno ono mieć charakter uzupełniający i nigdy nie powinno zastępować świadczeń, za które odpowiadają państwa członkowskie lub przedsiębiorstwa na mocy prawa krajowego lub umów zbiorowych; podkreśla w tym kontekście, że nowe rozporządzenie w sprawie EFG na lata 2014–2020 ograniczy uwzględnianie w pakiecie świadczeń finansowych do 35 % kosztów związanych z proponowanymi środkami oraz że niewspółmierny poziom świadczeń nie powtórzy się podczas obowiązywania nowego rozporządzenia;
10. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że partnerzy społeczni przyjęli plan socjalny w związku ze zwolnieniami w przedsiębiorstwie First Solar Manufacturing GmbH oraz że spółka transferowa przygotowuje skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług i będzie nim zarządzać; zwraca uwagę, że w pierwszych sześciu miesiącach koszty jej działalności ponoszą First Solar Manufacturing GmbH i EFS za pośrednictwem programu federalnego oraz że usługi świadczone przez spółkę transferową będą również obejmować nowe środki finansowane z EFG; zwraca uwagę, że na kolejnych etapach wdrażania EFG i w zakresie dostępu do EFG wdrażana będzie polityka równości kobiet i mężczyzn oraz zasada niedyskryminacji;
11. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie dzięki dostosowanym szkoleniom oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracownika w trakcie całej kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
12. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; podkreśla, że władze niemieckie potwierdzają, iż działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą w ramach innych instrumentów finansowych UE; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych w sprawozdaniach rocznych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania powielaniu usług finansowanych przez Unię;

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

13. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych działań na rzecz poprawy przepisów proceduralnych w celu szybszego uruchamiania środków z EFG; docenia usprawnioną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej dokonanej przez Komisję oceny kwalifikowalności wniosku o wsparcie z EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie środków z EFG; ma nadzieję, że dalsze usprawnienia procedury zostaną włączone do nowego rozporządzenia w sprawie EFG (2014–2020) oraz że zostanie osiągnięta większa skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
14. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał reintegrację na rynku pracy poszczególnych zwolnionych pracowników w ramach stabilnego zatrudnienia; ponadto podkreśla, że w ramach pomocy z EFG można współfinansować jedynie aktywne środki na rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
15. z zadowoleniem przyjmuje osiągnięte w Radzie porozumienie co do ponownego wprowadzenia do rozporządzenia w sprawie EFG na lata 2014–2020 kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, które pozwala na objęcie pomocą finansową, oprócz pracowników tracących pracę z powodu zmian w strukturze handlu światowego, również pracowników zwalnianych w wyniku obecnego kryzysu finansowego i gospodarczego;
16. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania niniejszej decyzji wraz z przewodniczącym Rady i do zarządzenia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2013/003 DE/First Solar z Niemiec)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2013/789/UE.)

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0531

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2012/011 DK/Vestas – Dania)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2012/011 DK/Vestas z Danii) (COM(2013)0703 – C7-0357/2013 – 2013/2262(BUD))

(2016/C 468/45)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0703 – C7-0357/2013),
 - uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), a w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z 17 maja 2006 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0410/2013),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im reintegracji na rynku pracy,
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu środków z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG),
- C. mając na uwadze, że Dania złożyła wniosek EGF/2012/011 DK/Vestas w sprawie wkładu finansowego z EFG w związku ze zwolnieniem 611 pracowników w przedsiębiorstwie Vestas Group w okresie referencyjnym od dnia 18 września do 18 grudnia 2012 r., przy czym wobec 611 pracowników przewidziano środki współfinansowane z EFG,
- D. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Dania ma prawo do pomocy finansowej na mocy tego rozporządzenia;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

2. odnotowuje, że w dniu 21 grudnia 2012 r. władze duńskie przedłożyły wniosek o uruchomienie środków finansowych z EFG i że Komisja przedstawiła ocenę tego wniosku w dniu 16 października 2013 r.; zwraca uwagę, że ocena tego wniosku trwała o wiele dłużej niż w przypadku wniosku przedłożonego przez Danię w sprawie Vestas w maju 2012 r.;
3. uważa, że zwolnienia w przedsiębiorstwie Vestas Group produkującym turbiny wiatrowe wynikają z poważnych zmian w strukturze handlu światowego będących następstwem globalizacji, w szczególności stagnacji popytu na instalację turbin wiatrowych w Unii oraz rozwoju rynku azjatyckiego, penetracji rynku Unii przez chińskich producentów turbin wiatrowych oferujących swoje produkty po bardziej konkurencyjnych cenach oraz znacznego zmniejszenia udziału Unii w rynku (odnośnie do całkowitych zdolności produkcyjnych) z 66 % w 2006 r. do 27,5 % w roku 2012 ⁽¹⁾;
4. uważa, że rynek energii wiatrowej w Unii będzie w dalszym ciągu wzrastał i generował popyt na wyroby unijnych producentów turbin wiatrowych i powiązanych branż dzięki stałej promocji energii ze źródeł odnawialnych na szczeblu unijnym; w związku z tym zwraca uwagę na obowiązkowe cele krajowe w zakresie wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020; wyraża wobec tego zaniepokojenie z powodu tego szczególnego przeniesienia zakładów i podkreśla ryzyko importowania na rynek unijny turbin wiatrowych produkowanych w Azji;
5. zwraca uwagę, że przedmiotowe zwolnienia są bezpośrednim skutkiem strategicznej decyzji o zmianie swojej struktury i przybliżeniu się do klientów na rynkach regionalnych, zwłaszcza w Chinach, podjętej przez grupę Vestas w listopadzie 2011 r.; zauważa, że dotknięty region Ringkøbing-Skjern poczynił znaczące inwestycje w infrastrukturę w celu przyciągnięcia innowacyjnego przedsiębiorstwa, jakim jest Vestas, wobec czego decyzja Vestas Group oznacza trudności dla tego regionu;
6. zwraca uwagę, że w przedsiębiorstwie Vestas Group już w latach 2009–2010 doszło do zwolnień na dużą skalę, a nowa fala zwolnień zapoczątkowana w 2012 r. sprawiła, że liczba zwolnionych pracowników Vestas doszła do ok. 2 000, co stanowi poważne wyzwanie dla władz samorządowych już i tak borykających się z problemem szybko rosnącego bezrobocia ⁽²⁾;
7. zauważa, że to już trzeci wniosek do EFG dotyczący Vestas Group oraz czwarty w związku z branżą produkcji turbin wiatrowych (EGF/2012/003 DK/Vestas ⁽³⁾, EGF/2010/022 DK/LM Glasfiber ⁽⁴⁾, EGF/2010/017 DK/Midtjylland Machinery ⁽⁵⁾);
8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze Danii postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 1 marca 2013 r., jeszcze na długo przed zapadnięciem ostatecznej decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet;
9. zwraca uwagę, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług, który ma być przedmiotem współfinansowania, obejmuje środki dotyczące ponownej integracji 611 zwolnionych pracowników na rynku pracy, takie jak poradnictwo, opieka i doradztwo, indywidualne i ukierunkowane pakiety szkoleniowe (kursy kompetencji międzykulturowych, kursy językowe, szkolenie z zakresu przedsiębiorczości, kursy standardowe i programy szkoleniowe), dodatki na rzecz przedsiębiorczości, środki dla pracowników mających 55 lub więcej lat przewidujące specjalną opiekę i zwolnienie monitorowane oraz diety na utrzymanie;
10. wyraża zadowolenie, że pracownicy będą mogli skorzystać z indywidualnych i ukierunkowanych pakietów szkoleniowych dopasowanych do ich potrzeb, które określono na etapie doradztwa i opieki;
11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w skoordynowanym pakiecie przewidziano środki obejmujące specjalną opiekę i zwolnienie monitorowane dla pracowników w wieku co najmniej 55 lat, którzy z uwagi na swój wiek najprawdopodobniej będą mieli szczególne trudności ze znalezieniem nowej pracy;
12. zwraca uwagę, że pakiet zawiera istotne zachęty finansowe do podejmowania własnej działalności gospodarczej (w wysokości do 25 tys. EUR), które będą ściśle uzależnione od udziału w kursach przedsiębiorczości i od wyników kontroli pod koniec realizacji projektu EFG;

⁽¹⁾ World Wind Energy association, The World Wind Energy Association 2012 Annual Report, Bonn, maj 2013 r. (Roczne sprawozdanie Światowego Stowarzyszenia Energetyki Wiatrowej za rok 2012); http://www.wwindea.org/webimages/WorldWindEnergyReport2012_final.pdf.

⁽²⁾ www.dst.dk.

⁽³⁾ COM(2012)0502 – decyzja 2012/731/UE (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 19).

⁽⁴⁾ COM(2011)0258 – decyzja 2011/469/UE (Dz.U. L 195 z 27.7.2011, s. 53).

⁽⁵⁾ COM(2011)0421 – decyzja 2011/725/UE (Dz.U. L 289 z 8.11.2011, s. 31).

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

13. ubolewa jednak, że ponad połowa wsparcia z EFG zostanie przeznaczona na świadczenia finansowe, gdyż wszyscy pracownicy mają otrzymać dietę na utrzymanie, której wysokość szacuje się na 10 400 EUR na jednego pracownika;
14. przypomina, że wsparcie z EFG należy przeznaczać głównie na poszukiwanie zatrudnienia i programy szkoleniowe, a nie na bezpośrednie świadczenia finansowe; zwraca uwagę, że w przypadku uwzględnienia ich w pakiecie świadczenia takie powinny mieć charakter uzupełniający i nigdy nie powinny zastępować świadczeń, za które odpowiadają państwa członkowskie lub przedsiębiorstwa na mocy prawa krajowego lub umów zbiorowych; podkreśla w tym kontekście, że nowe rozporządzenie w sprawie EFG na lata 2014–2020 ograniczy maksymalną wysokość świadczeń finansowych, które nie będą mogły przekraczać 35 % kosztów pakietu, oraz że w związku z tym nieproporcjonalny poziom świadczeń nie powtórzy się podczas obowiązywania nowego rozporządzenia;
15. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że z partnerami społecznymi, w tym związkami zawodowymi, przeprowadzono konsultacje na etapie przygotowywania wniosku o wsparcie z EFG oraz że na kolejnych etapach wdrażania środków w ramach EFG i w zakresie dostępu do nich prowadzona będzie polityka równości kobiet i mężczyzn oraz stosowana zasada niedyskryminacji;
16. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracownika w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
17. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat komplementarności z działaniami finansowanymi z europejskich funduszy strukturalnych; podkreśla, że władze Danii potwierdzają, iż działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą w ramach innych instrumentów finansowych Unii; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych w sprawozdaniach rocznych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania powielaniu usług finansowanych przez Unię;
18. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych działań na rzecz poprawy przepisów proceduralnych celem szybszego uruchamiania środków z EFG; docenia usprawnioną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej dokonanej przez Komisję oceny kwalifikowalności wniosku o wsparcie z EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie środków z EFG; ma nadzieję, że dalsze usprawnienia procedury zostaną włączone do nowego rozporządzenia w sprawie EFG na lata 2014–2020 oraz że zostanie osiągnięta większa skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
19. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał reintegrację na rynku pracy poszczególnych zwolnionych pracowników w ramach stabilnego zatrudnienia; ponadto podkreśla, że w ramach pomocy z EFG można współfinansować jedynie aktywne środki na rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
20. wyraża zadowolenie z porozumienia wypracowanego w Radzie w kwestii ponownego wprowadzenia do rozporządzenia EFG na okres 2014–2020 kryterium uruchomienia związanego z kryzysem, które oprócz pracowników tracących pracę z powodu zmian strukturalnych w handlu światowym pozwala na objęcie pomocą finansową również pracowników zwalnianych w wyniku obecnego kryzysu finansowego i gospodarczego;
21. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
22. zobowiązuje swego przewodniczącego do podpisania niniejszej decyzji wraz z przewodniczącym Rady i do zarządzenia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2012/011 DK/Vestas z Danii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2013/787/UE.)

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0537

Wspólna polityka rybołówstwa *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu z myślą o przyjęciu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 639/2004 i decyzję Rady 2004/585/WE (12007/3/2013 – C7-0375/2013 – 2011/0195(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2016/C 468/46)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (12007/3/2013 – C7-0375/2013),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 28 marca 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 4 marca 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽³⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi i Radzie (COM(2011)0425),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art.72 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Rybołówstwa (A7-0409/2013),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu i Rady oraz wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji, które załączono do niniejszej rezolucji;
 3. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze wspólnym stanowiskiem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 5. zobowiązuje sekretarza generalnego do podpisania aktu po stwierdzeniu należytego zakończenia wszystkich procedur oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji aktu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ**Oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie gromadzenia danych**

Parlament Europejski i Rada zwracają się do Komisji o przyspieszenie przyjęcia wniosku zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 199/2008, tak aby zasady i cele gromadzenia danych, które mają podstawowe znaczenie dla wsparcia zreformowanej wspólnej polityki rybołówstwa i są zawarte w nowym rozporządzeniu w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, mogły jak najszybciej zostać zastosowane w praktyce.

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 183.

⁽²⁾ Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s. 20.

⁽³⁾ Teksty przyjęte dnia 6.2.2013, P7_TA(2013)0040.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie planów wieloletnich

Parlament Europejski, Rada i Komisja zobowiązują się do współpracy na rzecz rozwiązania kwestii międzyinstytucjonalnych i uzgodnienia działań, które uwzględniłyby sytuację prawną zarówno Parlamentu, jak i Rady, by uprościć opracowywanie i wprowadzanie planów wieloletnich na zasadach priorytetowych zgodnie ze wspólną polityką rybołówstwa.

Parlament Europejski, Rada i Komisja powołały międzyinstytucjonalną grupę zadaniową w składzie przedstawicieli trzech instytucji z myślą o pomocy w znalezieniu rozwiązań praktycznych i określeniu najodpowiedniejszego sposobu dalszego działania.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0538

Wspólna organizacja rynków produktów rybołówstwa i akwakultury *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. dotyczące stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 (12005/2/2013 – C7-0376/2013 – 2011/0194(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2016/C 468/47)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (12005/2/2013 – C7-0376/2013),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 28 marca 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 4 maja 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽³⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi i Radzie (COM(2011)0416),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art.72 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Rybołówstwa (A7-0413/2013),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu i Rady załączone do niniejszej rezolucji;
 3. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 5. zobowiązuje sekretarza generalnego do podpisania aktu po stwierdzeniu należytego zakończenia wszystkich procedur oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji aktu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 183.

⁽²⁾ Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s. 20.

⁽³⁾ Teksty przyjęte dnia 12.9.2012, P7_TA(2012)0333.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zasad kontroli w dziedzinie identyfikowalności produktów i informacji dla konsumentów

Jako działanie w następstwie reformy rozporządzenia w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, Parlament Europejski i Rada zwracają się do Komisji Europejskiej o przekazanie im wniosku mającego na celu zmianę rozporządzenia w sprawie kontroli (rozporządzenie (WE) nr 1224/2009). Taka zmiana powinna uwzględniać potrzebę uregulowania przekazywania informacji o rodzaju narzędzi stosowanych w połowach ryb dziko żyjących.

Parlament Europejski i Rada zwracają się również do Komisji, aby w odpowiednim czasie przyjęła niezbędne zmiany do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 404/2011 w odniesieniu do informacji, jakie należy obowiązkowo podać do wiadomości konsumenta, aby uwzględnić przepisy niniejszego rozporządzenia, zmienionego rozporządzenia w sprawie kontroli oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0539

Szczegółowe warunki dotyczące połowów stad głębinowych na północno-wschodnim Atlantyku oraz przepisy dotyczące połowów na wodach międzynarodowych północno-wschodniego Atlantyku *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego szczegółowe warunki dotyczące połowów stad głębinowych na północno-wschodnim Atlantyku oraz przepisy dotyczące połowów na wodach międzynarodowych północno-wschodniego Atlantyku i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2347/2002 (COM(2012)0371 – C7-0196/2012 – 2012/0179(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/48)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2012)0371),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0196/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 13 lutego 2013 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO oraz Kodeks zrównoważonych i odpowiedzialnych praktyk rybołówstwa Komisji Europejskiej,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0395/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2012)0179

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego szczegółowe warunki dotyczące połowów stad głębinowych na północno-wschodnim Atlantyku oraz przepisy dotyczące połowów na wodach międzynarodowych północno-wschodniego Atlantyku i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2347/2002

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 133 z 9.5.2013, s. 41.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2371/2002 ⁽³⁾ należy ustanawiać wspólnotowe środki, które regulują dostęp do wód i zasobów oraz zrównoważone prowadzenie działalności połowowej i są niezbędne do zapewnienia racjonalnej i odpowiedzialnej eksploatacji zasobów zgodnie z zasadami zrównoważenia. W art. 2 tego rozporządzenia nałożono obowiązek stosowania podejścia ekosystemowego i zasady ostrożnego zarządzania zasobami przy podejmowaniu środków, tak aby jak najbardziej ograniczyć oddziaływanie działalności połowowej na ekosystemy morskie.
- (1a) **Zgodnie z art. 11 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przy ustalaniu i realizacji polityki i działań Unii, w tym ochrony łowisk głębinowych, muszą być brane pod uwagę wymogi ochrony środowiska, w szczególności w celu wspierania zrównoważonego rozwoju; [Popr. 1]**
- (2) Unia zamierza wprowadzić rezolucje przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne ONZ – zwłaszcza rezolucje 61/105 i 64/72, w których wezwano państwa i regionalne organizacje ds. rybołówstwa do zapewnienia ochrony wrażliwych ekosystemów głębinowych przed ~~niszczycielskim~~ oddziaływaniem dennych narzędzi połowowych, jak również do zrównoważonej eksploatacji głębinowych stad ryb. **Zalecenia wraz ze środkami opracowanymi i przyjętymi przez Komisję ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku (NEAFC) z myślą o ochronie wrażliwych głębinowych ekosystemów morskich przed niekorzystnym oddziaływaniem dennych narzędzi połowowych, zgodnie z ust. 83 lit. a) rezolucji 61/105 oraz ust. 119 lit. a) i 120 rezolucji 64/72, powinny zostać formalnie włączone do ogółu prawodawstwa Unii. [Popr. 2]**
- (2a) **Unia powinna ponadto działać na arenie międzynarodowej jako lider w zakresie ustanawiania i wdrażania środków związanych z dobrymi rządami na rzecz zrównoważonego zarządzania połowami głębinowymi, zgodnie z rezolucjami przyjętymi przez Zgromadzenie Ogólne ONZ oraz FAO i odzwierciedlonymi w niniejszym rozporządzeniu. [Popr. 3]**
- (3) Komisja poddała ocenie rozporządzenie Rady (WE) nr 2347/2002 ⁽⁴⁾. W szczególności Komisja stwierdziła, że zakres odnośnej floty jest zbyt duży, że brakuje wytycznych w zakresie kontroli w wyznaczonych portach i programów pobierania prób, a także że jakość sprawozdawczości państw członkowskich dotyczącej poziomów nakładu połowowego jest zbyt zróżnicowana.
- (3a) **Zdolność połowowa statków mających zezwolenia na połowy głębinowe jest ograniczona od 2002 r. do łącznej zdolności wszystkich statków, które zловиły ponad 10 ton dowolnej mieszanki gatunków głębinowych w roku 1998, 1999 lub 2000. Ocena Komisji wykazała, że ten limit zdolności połowowych nie przyniósł istotnych pozytywnych skutków. Biorąc pod uwagę przeszłe doświadczenia oraz brak dokładnych danych w odniesieniu do wielu połowów głębinowych, nie należy zarządzać tymi połowami, wykorzystując jedynie ograniczenia nakładów połowowych. [Popr. 4]**
- (4) Aby zachować niezbędne ograniczenia zdolności połowowej, które do tej pory wprowadzono w połowach głębinowych, należy ustanowić przepisy nakładające obowiązek posiadania upoważnienia do połowów gatunków głębinowych, w którym ogranicza się zdolność połowową statków mogących wyładowywać gatunki głębinowe. Aby środki zarządzania dotyczyły tej części floty, która prowadzi połowy głębinowe, upoważnienia do połowów należy

⁽¹⁾ Dz.U. C 133 z 9.5.2013, s. 41.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2347/2002 z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiające szczególne wymagania dostępu oraz warunki z tym związane mające zastosowanie do połowów zasobów głębinowych (Dz.U. L 351 z 28.12.2002, s. 6).

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

wydawać zgodnie z połowami docelowymi lub przyłowami. **Należy jednak uwzględnić obowiązek wyładunku wszystkich połowów ustanowiony w rozporządzeniu (UE) nr .../2013 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ tak aby statki, które połowią niewielkie ilości gatunków głębinowych, a które nie są obecnie objęte zezwoleniem na połowy głębinowe, nie były pozbawione możliwości dalszego prowadzenia swoich tradycyjnych działań połowowych.** [Popr. 5]

- (5) Posiadacze upoważnienia do połowów głębinowych powinni współpracować w ramach działań naukowo-badawczych zmierzających do dokładniejszego oceniania stad głębinowych i **badania** ekosystemów głębinowych. [Popr. 6]
- (6) W przypadku poławiania innych gatunków na obszarach stoku kontynentalnego, gdzie zezwala się również na połowy głębinowe, właściciele statków powinni posiadać upoważnienie do połowów dopuszczające przyłowy gatunków głębinowych.
- (7) Połowy głębinowe przy pomocy włoków dennych wiążą się z najwyższym zagrożeniem dla wrażliwych ekosystemów morskich spośród różnych stosowanych narzędzi i ~~odznaczają się najwyższymi poziomami niepożądanych połowów gatunków głębinowych. Należy zatem bezterminowo zakazać stosowania włoków dennych do ukierunkowanych połowów gatunków głębinowych.~~ [Popr. 7]
- (8) Stosowanie sieci skrzelowych stawnych jest obecnie ograniczone w połowach głębinowych rozporządzeniem Rady (WE) nr 1288/2009 ustanawiającym przejściowe środki techniczne na okres od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 30 czerwca 2011 r.⁽²⁾ Z uwagi na wysokie poziomy niepożądanych połowów wskutek stosowania wspomnianych sieci na dużych głębokościach w sposób niezapewniający zrównowazenia oraz ze względu na oddziaływanie utraconych i porzuconych narzędzi połowowych na środowisko należy również bezterminowo zakazać stosowania tych narzędzi połowowych w połowach gatunków głębinowych. [Popr. 8]
- (9) Jednak aby zapewnić **Konieczne jest zapewnienie** rybakom ~~odpowiedni czas~~ **odpowiedniego czasu** na dostosowanie się do nowych wymogów, obecne upoważnienia do połowów włokami dennymi i sieciami skrzelowymi stawnymi powinny zachować ważność przez określony okres, **co zmniejszy negatywne skutki dla floty zaangażowanej w tę działalność połowową.** [Popr. 9]
- (10) Ponadto statki, które ~~muszą~~ **chcą** zmienić narzędzia połowowe, aby ~~móc nadal prowadzić odnośne połowy,~~ powinny kwalifikować się do objęcia pomocą finansową z Europejskiego Funduszu Rybackiego, pod warunkiem że nowe narzędzia zmniejszą oddziaływanie połowów na gatunki niekomercyjne oraz że krajowy program operacyjny umożliwi wnoszenie wkładu w takie środki. [Popr. 10]
- (11) Statki prowadzące połowy gatunków głębinowych ~~przy użyciu innych narzędzi dennych~~ nie powinny poszerzać pola działania zgodnie z upoważnieniem **do połowów** na wodach Unii, chyba że ~~uzna się~~ **po przeprowadzeniu oceny zgodnie z Międzynarodowymi wytycznymi FAO dotyczącymi zarządzania połowami dalekomorskimi z 2008 r. („wytyczne FAO z 2008 r.”) udowodni się,** iż rozszerzenie nie powoduje znacznego zagrożenia związanego ze szkodliwym oddziaływaniem na wrażliwe ekosystemy morskie. [Popr. 11]
- (12) Opinie naukowe dotyczące niektórych stad ryb występujących w głębokich warstwach morza wskazują, że takie stada są szczególnie wrażliwe na skutki eksploatacji, oraz że w ramach środka ostrożności połowy tych stad powinny zostać ograniczone lub zredukowane i **powinny mieć na celu osiągnięcie poziomów wyższych, niż te umożliwiające uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu.** Uprawnienia do połowów stad głębinowych nie powinny przekraczać poziomów zalecanych przez naukowców jako poziomy zapobiegawcze. Jeżeli z powodu braku wystarczających informacji o stadach lub gatunkach nie można sporządzić opinii naukowej, nie należy przyznawać żadnych uprawnień do połowów. **Należy jednak zaznaczyć, że szereg stad gatunków głębinowych o dużym znaczeniu komercyjnym, takich jak buławik czarny (*Coryphaenoides rupestris*), molwa niebieska (*Molva dypterigia*) i palasz czarny (*Aphanopus carbo*) według ICEF ustabilizowało się w ostatnich trzech latach.** [Popr. 12]

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 z dnia ... o wspólnej polityce rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 oraz (WE) nr 639/2004 i decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L ...).

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 24.12.2009, s. 6.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- (13) ~~Opinie naukowe wskazują również, że ograniczenia nakładu połowowego stanowią właściwe narzędzie określania uprawnień do połowów w przypadku połowów głębinowych. Z uwagi na dużą różnorodność narzędzi i metod połowowych w zakresie połowów głębinowych oraz na konieczność opracowania środków wspomagających dotyczących słabych punktów pod względem ochrony środowiska w poszczególnych rodzajach połowów ograniczenia nakładu połowowego powinny zastąpić limity połowowe dopiero gdy można zapewnić ich dostosowanie do konkretnych połowów. Brak dokładnych danych w odniesieniu do większości połowów głębinowych oraz mieszany charakter większości z nich sprawia, że konieczne jest wdrożenie uzupełniających środków w zakresie zarządzania. W stosownych przypadkach limity połowowe należy połączyć z ograniczeniami nakładu połowowego. Powinny być one ustanowione na poziomach, które minimalizują wpływ, lub zapobiegają mu, na gatunki niedocelowe i wrażliwe ekosystemy morskie. [Popr. 13]~~
- (14) Aby zapewnić zindywidualizowane zarządzanie konkretnym rodzajem rybołówstwa, zainteresowane państwa członkowskie powinny mieć uprawnienia do podejmowania wspomagających środków ochrony oraz do corocznej oceny zgodności poziomów nakładu połowowego z opiniami naukowymi dotyczącymi zrównoważonej eksploatacji zasobów. Ponadto ograniczenia nakładu przyjmowane na poziomie regionalnym powinny zastąpić obecne globalne ograniczenie nakładu połowowego uzgodnione przez NEAFC.
- (15) Jako że informacje biologiczne najlepiej gromadzić za pomocą zharmonizowanych norm gromadzenia danych, należy zintegrować gromadzenie danych dotyczących metier połowów głębinowych z ogólnymi ramami gromadzenia danych naukowych, zapewniając jednocześnie dodatkowe informacje niezbędne do zrozumienia dynamiki sektora połowów. W celu uproszczenia należy zrezygnować ze sprawozdawczości dotyczącej nakładu w podziale na gatunki i zastąpić ją analizą danych naukowych przesyłanych systematycznie przez państwa członkowskie, zawierających odrębną część dotyczącą metier połowów głębinowych. **Państwa członkowskie powinny zapewnić przestrzeganie zobowiązań w zakresie gromadzenia danych i sprawozdawczości, w szczególności tych związanych z ochroną wrażliwych ekosystemów morskich.** [Popr. 14]
- (15a) **W połowach głębinowych pozyskuje się dużą liczbę gatunków, w tym wrażliwe gatunki rekinów głębinowych. Należy zatem zagwarantować, by obowiązek wyładowywania wszystkich połowów głębinowych obejmował gatunki niepodlegające limitom połowowym oraz by postanowienia de minimis nie miały zastosowania do tych połowów. Całkowite wdrożenie obowiązku wyładunku może znacznie przyczynić się do uzupełnienia niepełnych danych dotyczących tych połowów oraz do lepszego zrozumienia wpływu tych połowów na szerokie spektrum poławianych gatunków.** [Popr. 15]
- (16) W rozporządzeniu Rady (WE) nr 1224/2009 ⁽¹⁾ określono wymogi w zakresie kontroli i egzekwowania dotyczące planów wieloletnich. Gatunkom głębinowym, które ze względu na swoje cechy są wrażliwe na skutki eksploatacji, należy poświęcać taką samą uwagę pod względem kontroli jak innym gatunkom objętym ochroną, dla których uzgodniono wieloletni plan zarządzania.
- (17) Jeżeli posiadacze upoważnienia do połowów dopuszczającego połowy gatunków głębinowych nie przestrzegają odpowiednich środków ochrony, powinni tracić upoważnienie w zakresie połowów gatunków głębinowych.
- (18) Decyzją Rady 81/608/EWG ⁽²⁾ zatwierdzono Konwencję o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku, która weszła w życie w dniu 17 marca 1982 r. Konwencja stanowi właściwe ramy dla wielostronnej współpracy w zakresie racjonalnej ochrony zasobów ryb i zarządzania nimi w wodach międzynarodowych północno-wschodniego Atlantyku. Środki zarządzania przyjęte przez NEAFC obejmują środki techniczne w zakresie ochrony gatunków regulowanych przez NEAFC i zarządzania nimi oraz w zakresie ochrony wrażliwych siedlisk morskich – w tym środki zapobiegawcze.
- (19) Komisja powinna posiadać uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE, aby określić środki uzupełniające roczne ograniczenia nakładu połowowego, jeżeli państwa członkowskie ich nie przyjmą lub jeżeli przyjęte przez nie środki uznano za niezgodne z celami niniejszego rozporządzenia lub niewystarczające w odniesieniu do celów wskazanych w niniejszym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającym wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 81/608/EWG z dnia 13 lipca 1981 r. dotycząca zawarcia Konwencji o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku (Dz.U. L 227 z 12.8.1981, s. 21).

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- (20) Komisja powinna posiadać uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE, które mogą być konieczne do zmiany lub uzupełnienia innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia w przypadku braku lub niewystarczającego zakresu środków wspomagających przyjętych przez państwa członkowskie i związanych z rocznymi ograniczeniami nakładu połowowego, jeżeli zastępują one limity połowowe.
- (21) Należy zatem wprowadzić nowe przepisy regulujące połowy stad głębinowych na północno-wschodnim Atlantyku oraz uchylić rozporządzenie (WE) nr 2347/2002.
- (22) Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Cele

Cele niniejszego rozporządzenia polegają na:

- a) zapewnieniu **zrównoważonego zarządzania i** zrównoważonej eksploatacji gatunków głębinowych przy jak największym ograniczeniu oddziaływania połowów głębinowych na środowisko morskie; **[Popr. 16]**
- aa) zapobieganiu znaczącemu niekorzystnemu oddziaływaniu na wrażliwe ekosystemy morskie i zapewnieniu długotrwałej ochrony głębinowych stad ryb; [Popr. 17]**
- b) poszerzeniu wiedzy naukowej dotyczącej gatunków głębinowych i ich siedlisk do celów, o których mowa w lit. a);
- ba) zminimalizowaniu przyłowów i, tam gdzie to możliwe, ich ograniczeniu; [Popr. 18]**
- c) wprowadzeniu środków technicznych dotyczących zarządzania rybołówstwem zalecanych przez Komisję ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku (NEAFC);
- ca) stosowaniu w zarządzaniu rybołówstwem podejścia ostrożnościowego i ekosystemowego oraz zapewnieniu tego, by środki Unii służące ochronie wrażliwych ekosystemów morskich i zrównoważonemu zarządzaniu głębinowymi stadami ryb były zgodne z rezolucjami przyjętymi przez Zgromadzenie Ogólne ONZ, zwłaszcza rezolucjami 61/105 i 64/72. [Popr. 19]**

Artykuł 2

Zakres

Rozporządzenie ma zastosowanie do działań połowowych lub planowanych działań połowowych na następujących wodach:

- a) wody Unii podobszarów II-XI Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES) oraz obszary 34.1.1, 34.1.2 i 34.2 Komitetu ds. Rybołówstwa na Środkowym i Wschodnim Atlantyku (CECAF), **w tym działania połowowe prowadzone lub planowane przez statki rybackie pływające pod banderą państw trzecich lub w nich zarejestrowane; [Popr. 20]**

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- b) wody międzynarodowe obszarów CECAF 34.1.1, 34.1.2 i 34.2 oraz
- c) obszar podlegający regulacji NEAFC.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje znajdujące się w art. ~~3~~ **4** rozporządzenia (WE) nr ~~2371/2002~~ **2013 [w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa]** i art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 734/2008 ⁽¹⁾. **[Popr. 21]**
2. Ponadto stosuje się następujące definicje:
 - a) „obszary, **podobszary, rejony i podrejony** ICES” w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 218/2009 ⁽²⁾; **[Popr. 22]**
 - b) „obszary, **podobszary i rejony** CECAF” w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2009 ⁽³⁾; **[Popr. 23]**
 - c) „obszar podlegający regulacji NEAFC” oznacza wody objęte Konwencją o przyszłej wielostronnej współpracy w rybołówstwie na północno-wschodnim Atlantyku, które leżą poza wodami podlegającymi jurysdykcji w zakresie rybołówstwa umawiających się stron konwencji;
 - d) „gatunki głębinowe” oznaczają gatunki wymienione w załączniku I;
 - e) „najbardziej wrażliwy gatunek” oznacza gatunek głębinowy oznaczony w trzeciej kolumnie „Najbardziej wrażliwy gatunek (x)” tabeli w załączniku I;
 - f) „metier” oznacza działania połowowe ukierunkowane na określone gatunki i prowadzone przy użyciu określonych narzędzi na określonym obszarze;
 - g) „metier połowów głębinowych” oznacza metier ukierunkowany na gatunki głębinowe zgodnie z wyznacznikami określonymi w art. 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;
 - h) „centrum monitorowania rybołówstwa” oznacza centrum operacyjne utworzone przez państwo członkowskie bandery i wyposażone w sprzęt i oprogramowanie komputerowe pozwalające na automatyczne odbieranie danych, ich przetwarzanie i elektroniczne przesyłanie;
 - i) „naukowy organ doradczy” oznacza międzynarodowy organ naukowy zajmujący się rybołówstwem, który spełnia międzynarodowe normy w zakresie doradztwa naukowego opartego na badaniach;
 - ia) „zrównoważone zarządzanie” oznacza eksploatację stada lub grupy stad w sposób umożliwiający odbudowanie i zachowanie populacji stad ryb powyżej poziomów umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu oraz niewywierający negatywnego wpływu na ekosystemy morskie; [Popr. 24]**
 - ~~j) „maksymalny podtrzymywalny połów” oznacza maksymalny połów, jaki można ustawicznie uzyskiwać ze stada.~~ **[Popr. 25]**

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 734/2008 z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie ochrony wrażliwych ekosystemów morskich na pełnym morzu przed niekorzystnym wpływem przydennych narzędzi połowowych (Dz.U. L 201 z 30.7.2008, s. 8).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 218/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie przekazywania przez państwa członkowskie prowadzące połowy na północno-wschodnim Atlantyku danych statystycznych dotyczących połowów nominalnych (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 70).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie przekazywania przez państwa członkowskie prowadzące połowy na określonych obszarach, innych niż północny Atlantyk, danych statystycznych o połowach nominalnych (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 1).

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Artykuł 3a

Przejrzystość, udział społeczeństwa i dostęp do wymiaru sprawiedliwości

1. Przy wdrażaniu niniejszego rozporządzenia stosuje się postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE⁽¹⁾ oraz rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1049/2001/WE⁽²⁾ i nr 1367/2006/WE⁽³⁾ dotyczących dostępu do informacji o środowisku.

2. Komisja i państwa członkowskie zapewniają, by wszelkie zarządzanie danymi i podejmowanie decyzji na mocy niniejszego rozporządzenia było w pełni zgodne z Konwencją Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska („konwencja z Aarhus”), zatwierdzoną w imieniu Unii decyzją Rady 2005/370/WE⁽⁴⁾. [Popr. 26]

Artykuł 3b

Identyfikacja gatunków głębinowych i najbardziej wrażliwych gatunków

1. Do dnia ...(*), a następnie co dwa lata Komisja dokonuje przeglądu wykazu gatunków głębinowych w załączniku I, w tym wskazuje na najbardziej wrażliwe gatunki.

2. Komisja jest upoważniona do przyjęcia zgodnie z art. 20 aktów delegowanych zmieniających wykaz gatunków głębinowych w załączniku I, w tym wskazujących najbardziej wrażliwe gatunki, aby uwzględnić nową informację naukową pochodzącą z państw członkowskich, od naukowego organu doradczego oraz z innych istotnych źródeł informacji, w tym z Czerwonej księgi IUCN. Przyjmując takie akty delegowane Komisja bierze pod uwagę w szczególności kryteria Czerwonej księgi IUCN, rzadkość występowania gatunków, ich wrażliwość na eksploatację oraz fakt zalecenia przez naukowy organ doradczy zerowego przyłowu.[Popr. 27]

ROZDZIAŁ II

UPOWAŻNIENIA DO POŁOWÓW

Artykuł 4

Rodzaje upoważnień do połowów

1. Działania połowowe ukierunkowane na gatunki głębinowe i prowadzone przez statek rybacki Unii podlegają wymogowi posiadania upoważnienia do połowów, **wydanego przez państwo członkowskie bandery**, na którym wskazano gatunki głębinowe jako gatunki docelowe. [Popr. 28]

2. Na potrzeby ust. 1 działania połowowe uważa się za ukierunkowane na gatunki głębinowe, jeżeli:

- a) gatunki głębinowe figurują jako gatunki docelowe w kalendarzu połowów statku, lub
- b) na statku znajdują się narzędzia przeznaczone wyłącznie do połowów gatunków głębinowych lub narzędzia takie stosuje się na obszarze działania, lub

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. (Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 1).

^(*) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

c) kapitan statku odnotowuje w dzienniku odsetek gatunków głębinowych **określonych w załączniku I, który łowiony jest na wodach objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, i który jest** równy lub wyższy od **±0% jednego z następujących progów:**

— 15 % łącznej masy połowów w danym dniu połowów, **lub**

— 8 % łącznej masy połowów w danym rejsie połowowym, **lub**

wybór progów wedle uznania kapitana statku, lub [Popr. 29]

ca) statek korzysta z narzędzi dennych na głębokości równej lub większej niż 600 metrów. [Popr. 30]

2a. Do celów określenia wartości procentowych, o których mowa w ust. 2 lit. c), gatunki w załączniku I objęte odroczone stosowaniem, zaznaczone w jego czwartej kolumnie, są uwzględniane tylko od dnia ... (*). [Popr. 31]

3. Działania połowowe nieukierunkowane na gatunki głębinowe ale poławiające gatunki głębinowe jako przyłów, ~~prowadzone przez statek rybacki Unii~~, podlegają obowiązkowi posiadania upoważnienia do połowów, na którym wskazano gatunki głębinowe jako przyłów. [Popr. 32]

4. Dwa rodzaje upoważnień do połowów, o których mowa odpowiednio w ust. 1 i 3, muszą być łatwe do odróżnienia w elektronicznej bazie danych, o której mowa w art. 116 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

5. Niezależnie od przepisów ust. 1 i 3 statki rybackie mogą poławiać, zatrzymywać na burcie, przeladowywać lub wyładowywać dowolną ilość gatunków głębinowych bez upoważnienia do połowów, jeżeli ilość ta nie przekracza progu, który wynosi 100 kg dowolnej mieszanki gatunków głębinowych na rejs połowowy. **Szczegółowe informacje dotyczące wszystkich takich połowów, niezależnie od tego, czy połów zostaje zatrzymany na burcie, czy odrzucony, w tym skład gatunkowy, masę i rozmiar, rejestruje się w dzienniku połowowym statku i przekazuje właściwym organom.** [Popr. 33]

Artykuł 5

Zarządzanie zdolnością połowową

1. Łączna zdolność połowowa ~~mierzona w pojemności brutto i w kilowatach~~ wszystkich statków rybackich posiadających upoważnienie do połowów wydane przez dowolne państwo członkowskie i dopuszczające połów gatunków głębinowych – jako gatunków docelowych lub jako przyłów – w żadnym momencie nie może przekroczyć łącznej zdolności połowowej statków tego państwa członkowskiego, które wyładowały co najmniej 10 ton gatunków głębinowych w ciągu dowolnego roku z dwóch lat kalendarzowych poprzedzających wejście niniejszego rozporządzenia w życie **latach 2009-2011**, w zależności od tego, w którym roku odnotowano wyższą ilość. [Popr. 34]

1a. Aby osiągnąć cel określony w ust. 1, państwa członkowskie przeprowadzają doroczną ocenę zdolności zgodnie z art. 22 rozporządzenia (UE) nr .../2013 [w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa]. W sprawozdaniu na ten temat, określonym w ust. 2 niniejszego artykułu, należy dążyć do określenia zdolności strukturalnych w podziale na segmenty i ocenić długoterminową rentowność w podziale na segmenty. Sprawozdania te są podawane do wiadomości publicznej. [Popr. 35]

1b. W przypadku gdy oceny zdolności połowowych, o których mowa w art. 1 lit. a), wykazują, że śmiertelność połowowa stad głębinowych przekracza zalecane poziomy, dane państwo członkowskie przygotowuje i uwzględnia w sprawozdaniu plan działania dotyczący właściwego segmentu floty, tak aby zapewnić to, że śmiertelność połowowa, która charakteryzuje stada, jest zgodna z założeniami art. 10. [Popr. 36]

1c. Oceny zdolności połowowej i plany działania, o których mowa w niniejszym artykule, podawane są do wiadomości publicznej. [Popr. 37]

1d. W przypadku dokonania wymiany uprawnień do połowów dla gatunków głębinowych pomiędzy państwami członkowskimi, zdolność połowowa odpowiadająca wymienionym uprawnieniom przyznawana jest, do celów ustanowienia łącznej zdolności połowowej zgodnie z ust. 1., przekazującemu państwu członkowskiemu. [Popr. 38]

(*) Pięć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

1e. *Niezależnie od przepisów ust. 1, w regionach najbardziej oddalonych, gdzie nie istnieje szelf kontynentalny i właściwie nie istnieją alternatywy dla połowów stad głębinowych, w odniesieniu do gatunków głębinowych zezwala się flotom regionalnym na łączną zdolność połowową, która w żadnym momencie nie może przekroczyć łącznej zdolności połowowej aktualnej floty każdego z regionów najbardziej oddalonych. [Popr. 39]*

Artykuł 6

Wymogi ogólne dotyczące wniosków o wydanie upoważnień do połowów

1. *Każdy wniosek o wydanie upoważnienia do połowów dopuszczającego połów gatunków głębinowych – jako gatunków docelowych lub jako przyłów – oraz wniosek o jego coroczne odnowienie musi zawierać opis planowanego obszaru prowadzenia działań połowowych, wskazując wszystkie objęte nim podobszary, rejonu i podrejonu ICES i CECAF, rodzaju i ilości narzędzi, głębokości, na których będą prowadzone działania i poszczególnych gatunków docelowych, a także planowanej częstotliwości i długości działalności połowowej. Informacje te są podawane do wiadomości publicznej. [Popr. 40]*

1a. *Wszystkim wnioskom o upoważnienie do połowów towarzyszy rejestr przeprowadzonych w latach 2009-2011 przez dane statki rybackie połowów gatunków głębinowych w obszarze, którego dotyczy wniosek. [Popr. 41]*

Artykuł 6a

Wymogi szczegółowe dotyczące ochrony wrażliwych ekosystemów morskich

1. *Państwa członkowskie wykorzystują najlepsze dostępne informacje naukowe i techniczne, w tym informacje biogeograficzne, w celu określenia miejsca występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich. Ponadto naukowy organ doradczy przeprowadza coroczną ocenę miejsca występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich.*

2. *W przypadku określenia – na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1 – obszarów występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich, państwa członkowskie i naukowy organ doradczy powiadamiają Komisję w odpowiednim terminie.*

3. *Do dnia ... (*), przy wykorzystaniu najlepszych dostępnych informacji naukowych i technicznych oraz w oparciu o oceny i identyfikację przeprowadzone przez państwa członkowskie i naukowy organ doradczy, Komisja ustanawia wykaz obszarów występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich. Komisja co roku dokonuje przeglądu tego wykazu, na podstawie zaleceń otrzymanych od naukowego organu doradczego.*

4. *Połowy za pomocą narzędzi dennych są zakazane na obszarach określonych zgodnie z ust. 3.*

5. *Zamknięcie, o którym mowa w ust. 4 ma zastosowanie do wszystkich unijnych statków, jeśli wprowadza się je na morzu pełnym, oraz do wszelkich statków w przypadku zamknięcia na wodach unijnych.*

6. *W drodze odstępstwa od postanowień ust. 4, jeżeli Komisja – w oparciu o ocenę skutków i po zasięgnięciu opinii naukowego organu doradczego – podejmie decyzję, iż wystarczająco dowiedziono, że wrażliwe ekosystemy morskie nie występują w danym obszarze uwzględnionym w wykazie, o którym mowa w ust. 3, lub iż przyjęto wystarczające środki ochrony i zarządzania zapobiegające znaczącemu niekorzystnemu oddziaływaniu na wrażliwe ekosystemy morskie w tym obszarze, może ponownie zezwolić na prowadzenie w tym obszarze połowów z wykorzystaniem narzędzi dennych.*

7. *W przypadku gdy w trakcie prowadzenia operacji połowowych statek rybacki napotka dowód występowania wrażliwego ekosystemu morskiego, niezwłocznie zaprzestaje połowów na danym stanowisku. Statek rybacki wznawia działania jedynie po dotarciu do alternatywnego stanowiska znajdującego się w odległości nie mniejszej niż 5 mil morskich od miejsca odkrycia ekosystemu.*

8. *Statek rybacki niezwłocznie zgłasza każdy przypadek napotkania wrażliwego ekosystemu morskiego właściwym organom krajowym, które z kolei niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.*

(*) Jeden rok od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

9. **Obszary, o których mowa w ust. 4 i 7, pozostają zamknięte dla połowów do chwili przeprowadzenia przez naukowy organ doradczy oceny obszaru i stwierdzenia przez niego braku wrażliwych ekosystemów morskich, lub że przyjęto wystarczające środki ochrony i zarządzania zapobiegające znaczącemu niekorzystnemu oddziaływaniu na wrażliwe ekosystemy morskie w tym obszarze, po czym Komisja może ponownie zezwolić na prowadzenie połowów w tym obszarze.** [Popr. 42]

Artykuł 7

Wymogi szczegółowe dotyczące wniosków o wydanie upoważnień do połowów dopuszczających stosowanie narzędzi dennych w działaniach połowowych ukierunkowanych na gatunki głębinowe oraz dotyczące wydawania takich upoważnień

1. Oprócz wymogów określonych w art. 6 każdy wniosek o upoważnienie do połowów ~~ukierunkowanych gatunków głębinowych, o którym mowa w art. 4 ust. 1~~ **wydane zgodnie z art. 4**, umożliwiające stosowanie narzędzi dennych na wodach Unii, o których mowa w art. 2 lit. a), **lub na wodach międzynarodowych, o których mowa w art. 2 lit. b) i c)**, obejmuje dostępny do wiadomości publicznej szczegółowy plan połowów określający: [Popr. 43]

a) miejsca planowanych działań ~~ukierunkowanych na gatunki głębinowe w metier połowów głębinowych. Miejsca związanych z połowami gatunków głębinowych, które~~ muszą być określone za pomocą współrzędnych zgodnie z globalnym geocentrycznym układem odniesienia 1984 **oraz zawierać wskazanie wszystkich podobszarów, rejonów i podrejonów ICES i CECAF uwzględnionych w planie;** [Popr. 44]

b) jeżeli dotyczy – miejsca działań w metier połowów głębinowych ~~podczas ostatnich pełnych trzech lat kalendarzowych. Miejsca w latach 2009-2011, które~~ muszą być określone za pomocą współrzędnych zgodnie z globalnym geocentrycznym układem odniesienia 1984, które muszą możliwie najdokładniej ograniczać operacje połowowe **oraz zawierać wskazanie wszystkich podobszarów, rejonów i podrejonów ICES i CECAF uwzględnionych w planie;** [Popr. 45]

ba) rodzaj narzędzi połowowych oraz głębokość, na jakiej będą one stosowane, wykaz gatunków docelowych oraz środków technicznych, które mają być zastosowane, zgodnych ze środkami technicznymi dotyczącymi zarządzania rybołówstwem zalecanymi przez Komisję ds. Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku (NEAFC) i środkami na mocy rozporządzenia (WE) nr 734/2008, a także konfigurację profilu batymetrycznego dna morskiego na łowiskach, na których planuje się połowy, jeśli informacja ta nie jest już dostępna właściwym organom zainteresowanego państwa bandery. [Popr. 46]

1a. Przed wydaniem upoważnienia państwa członkowskie sprawdzą w dotyczącym danego statku wpisie w satelitarnym systemie monitorowania statków (VMS), czy informacje dostarczone zgodnie z ust. 1 lit. b) są poprawne. Jeżeli informacje dostarczone zgodnie z ust. 1 lit. b) nie są zgodne z informacjami zawartymi we wpisie w systemie VMS, upoważnienie nie zostanie wydane. [Popr. 47]

1b. Dozwolone działania połowowe są ograniczone do istniejących obszarów połowowych ustanowionych na mocy ust. 1 lit. b). [Popr. 48]

1c. Wszelkie zmiany w planie połowów podlegają ocenie państwa członkowskiego bandery. Zmieniony plan połowów przyjmowany jest przez państwo członkowskie bandery tylko wtedy, jeżeli nie pozwala na operacje połowowe w obszarach, w których występują wrażliwe ekosystemy morskie, lub zachodzi prawdopodobieństwo ich wystąpienia. [Popr. 49]

1d. Nieprzestrzeganie planu połowów skutkuje wycofaniem przez państwo członkowskie bandery upoważnienia do połowów wydanego przedmiotowemu statkowi rybackiemu. [Popr. 50]

1e. Statki prowadzące połowy na małą skalę, które ze względu na czynniki techniczne, takie jak rodzaj stosowanych narzędzi lub zdolność połowowa statku, nie mają zdolności do złowienia więcej niż 100 kg gatunków głębinowych na dany rejs połowowy, są zwolnione z obowiązku przedstawienia planu połowów. [Popr. 51]

1f. W odniesieniu do wniosku o odnowienie upoważnienia do połowów ukierunkowanych na gatunki głębinowe, przedstawienie szczegółowego planu połowów nie jest obowiązkowe, chyba że planowane są zmiany w operacjach połowowych, co wymaga przedłożenia zmienionego planu połowów. [Popr. 52]

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

2. W każdym upoważnieniu do połowów wydanym na podstawie wniosku złożonego zgodnie z ust. 1 należy określić stosowane narzędzia dennie i ograniczyć dozwolone działania połowowe do obszaru, na którym planowane działanie połowowe, o którym mowa w ust. 1 lit. a), pokrywa się z prowadzonym działaniem połowowym, o którym mowa w ust. 1 b). Obszar planowanego działania połowowego może zostać jednak rozszerzony poza obszar prowadzonego działania połowowego, jeżeli państwo członkowskie oceniło i udokumentowało na podstawie opinii naukowych – że takie rozszerzenie nie spowodowałoby znaczącego niekorzystnego oddziaływania na wrażliwe ekosystemy morskie. **Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1, połowy przy użyciu narzędzi dennych, które mają mieć miejsce na wodach, na których połowy głębinowe nie były prowadzone w latach 2009-2011, określonych w ust. 1 lit. b), wymagają upoważnienia do połowów ustanowionego zgodnie z art. 4. Nie wydaje się upoważnień do połowów na gatunki głębinowe, o ile państwo członkowskie nie przeprowadziło oceny i nie udokumentowało – na podstawie najlepszych dostępnych danych i opinii naukowych – że dana działalność połowowa nie będzie miała znaczących niekorzystnych skutków dla ekosystemów morskich. Tę ocenę przeprowadza się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i wytycznymi FAO z 2008 r. oraz podaje się do wiadomości publicznej. Komisja w porozumieniu z danym państwem członkowskim i naukowym organem doradczym dokonuje przeglądu tej oceny, tak aby zagwarantować, że wyznaczono wszystkie obszary występowania lub prawdopodobnego występowania wrażliwych ekosystemów morskich oraz że proponowane środki w zakresie łagodzenia wpływu i zarządzania są wystarczające, by zapobiec znaczącemu niekorzystnemu oddziaływaniu na wrażliwe ekosystemy morskie. [Popr. 53]**

2a. **Do dnia ... (*) nie wydaje się i nie odnawia się upoważnień do połowów ukierunkowanych na gatunki głębinowe, w tym w obszarach, o których mowa w ust. 1 lit. b), o ile państwo członkowskie nie przeprowadziło oceny i nie udokumentowało – na podstawie najlepszych dostępnych opinii naukowych – że dana działalność połowowa nie będzie miała znaczących niekorzystnych skutków dla ekosystemów morskich. Ocenę prowadzi się zgodnie z wytycznymi FAO z 2008 r., w tym zgodnie z zapisami załącznika IIa, oraz podaje się ją do publicznej wiadomości. [Popr. 54]**

2b. **Przy sporządzaniu swoich ocen skutków państwa członkowskie stosują podejście ostrożnościowe. Zakazuje się stosowania narzędzi dennych w obszarach, w których nie przeprowadzono oceny skutków lub w których ocena skutków nie została przeprowadzona zgodnie z wytycznymi FAO z 2008 r. [Popr. 55]**

2c. **Nie udziela się upoważnienia do połowów na mocy art. 4 w odniesieniu do obszarów, w których występują lub prawdopodobnie występują wrażliwe ekosystemy morskie, chyba że Komisja, po zasięgnięciu opinii naukowego organu doradczego, stwierdzi, że wystarczająco dowiedziono, iż przyjęto odpowiednie środki ochrony i zarządzania zapobiegające znaczącym niekorzystnym skutkom dla wrażliwych ekosystemów morskich. [Popr. 56]**

2d. **Wymagane są nowe oceny skutków, jeżeli występują znaczące zmiany w sposobie prowadzenia działań połowowych przy użyciu narzędzi dennych lub wykorzystywanej technologii, lub w przypadku pojawienia się nowych informacji naukowych wskazujących na występowanie wrażliwego ekosystemu morskiego na danym obszarze. [Popr. 57]**

2e. **Oprócz spełnienia wymogów określonych w art. 6, przekazywane są szczegółowe informacje dotyczące wszystkich połowów gatunków głębinowych, niezależnie od tego, czy połów zostaje zatrzymany na burcie, czy odrzucony, w tym skład gatunkowy, masę i rozmiar. [Popr. 58]**

Artykuł 8

Udział statków w gromadzeniu danych dotyczących połowów głębinowych

Państwa członkowskie przyjmują środki zapewniające, by wszystkie statki prowadzące połowy gatunków głębinowych, bez względu na to, czy odbywa się to zgodnie z upoważnieniem do połowów wydanym na mocy art. 4, rejestrowały wszystkie połowy takich gatunków i przedstawiały sprawozdania o nich odnośnym właściwym organom. [Popr. 59]

Państwa członkowskie włączają do wszystkich upoważnień do połowów wydanych zgodnie z art. 4 warunki niezbędne, aby zapewnić udział odnośnego statku – we współpracy z odpowiednią instytucją naukową – w każdym programie gromadzenia danych, którego zakres obejmowałby działania połowowe, których dotyczą upoważnienia.

Państwa członkowskie tworzą niezbędne systemy w celu zapewnienia, by – o ile to możliwe – gromadzone dane były przekazywane odnośnym właściwym organom równoległe do ich gromadzenia, aby zmniejszyć zagrożenia dla wrażliwych ekosystemów morskich, jak najbardziej ograniczyć przyłów oraz umożliwić lepsze zarządzanie połowami dzięki „monitorowaniu w czasie rzeczywistym”. [Popr. 60]

(*) Dwa lata od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Właściwe dane, rejestrowane i przekazywane zgodnie z niniejszym artykułem, obejmują co najmniej masę i skład gatunkowy wszystkich połowów głębinowych. [Popr. 61]

Artykuł 9

Wygasanie upoważnień do połowów ukierunkowanych na gatunki głębinowe dla statków stosujących włoki denne lub sieci skrzelowe stawne

Upoważnienia do połowów, o których mowa w art. 4 ust. 1, dla statków stosujących włoki denne lub sieci skrzelowe stawne wygasają najpóźniej dwa lata po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie. Po tym terminie upoważnienia do połowów ukierunkowanych na gatunki głębinowe przy użyciu powyższych narzędzi nie mogą być wydawane ani odnawiane. **Do dnia ... (*) Komisja dokonuje oceny wdrożenia niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 21. Stosowanie wszystkich rodzajów narzędzi połowowych ukierunkowanych na gatunki głębinowe oceniane jest ze szczególnym uwzględnieniem wpływu na najbardziej wrażliwe gatunki i wrażliwe ekosystemy morskie. Jeżeli ocena ta wykazuje, że stada głębinowe wymienione w załączniku I, z wyłączeniem gatunków w załączniku I objętych odroczonym stosowaniem art. 4 ust. 2 lit. c), nie są eksploatowane na poziomie maksymalnego podtrzymywalnego poziomu odpowiedniego dla odbudowy i utrzymania stad gatunków głębinowych powyżej poziomów umożliwiających uzyskanie maksymalnego podtrzymywalnego połowu, i że wrażliwe systemy morskie nie są chronione przed znaczącym niekorzystnym oddziaływaniem, do dnia ... (***) Komisja przedkłada wniosek dotyczący zmiany niniejszego rozporządzenia. Wniosek ten zapewnia, że upoważnienia do połowów dla statków ukierunkowanych na połów gatunków głębinowych, o których mowa w art. 4, stosujących włoki denne i sieci skrzelowe stawne, wygasają i nie są odnawiane, oraz że wszelkie niezbędne środki w odniesieniu do narzędzi dennych, w tym sznury haczykowe, są stosowane w celu zagwarantowania ochrony najbardziej wrażliwych gatunków. [Popr. 62]**

ROZDZIAŁ III

UPRAWNIENIA DO POŁOWÓW ORAZ ŚRODKI WSPOMAGAJĄCE

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 10

Zasady

1. Uprawnienia do połowów ustanawia się na takim poziomie eksploatacji odnośnych gatunków głębinowych, który ~~jest zgodny z maksymalnym podtrzymywalnym~~ **zapewnia stopniową odbudowę stad gatunków głębinowych i utrzymanie na poziomach biomasy mogących zapewnić maksymalny podtrzymywalny połów. Ten poziom eksploatacji przyczynia się do osiągnięcia i utrzymania dobrego stanu ekologicznego w środowisku morskim Unii do 2020 r. oraz opiera się na najlepszych dostępnych informacjach naukowych. [Popr. 63]**
2. Jeżeli na podstawie najlepszych dostępnych informacji naukowych nie można określić poziomów eksploatacji zgodnych z ~~maksymalnym podtrzymywalnym~~ **ust. 1**, uprawnienia do połowów ustanawia się w następujący sposób: **[Popr. 64]**
 - a) jeżeli zgodnie z najlepszymi dostępnymi informacjami naukowymi określono poziom eksploatacji odpowiadające zasadzie ostrożnego zarządzania zasobami rybołówstwa, nie można ustanowić uprawnień do połowów na odnośny okres zarządzania rybołówstwem, które są wyższe niż wspomniane poziomy;
 - b) jeżeli z powodu braku wystarczających danych o danym stadzie lub gatunku zgodnie z najlepszymi dostępnymi informacjami naukowymi nie można określić poziomów eksploatacji zgodnych z zasadą ostrożnego zarządzania zasobami rybołówstwa, ~~w odniesieniu do tych połowów nie można przyznać żadnych uprawnień do połowów~~ **uprawnienia do połowów na dany okres zarządzania połowami nie przekraczają wskaźników ustanowionych w ramach podejścia ICES w odniesieniu do stad, dla których dostępne są jedynie ograniczone dane. [Popr. 65]**

(*) Cztery lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Pięć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

2a. Jeżeli ICES nie jest w stanie określić poziomów eksploatacji, o których mowa w ust. 2 lit. a) lub b), w tym dla stad lub gatunków, dla których dostępne są jedynie ograniczone dane, w odniesieniu do tych połowów nie przyznaje się żadnych uprawnień do połowów. [Popr. 66]

2b. Przy wydawaniu uprawnień do połowów gatunków głębinowych uwzględnia się prawdopodobny skład połowów i zapewnia długotrwałą ochronę wszystkich poławianych gatunków. [Popr. 67]

2c. Przy przyznawaniu uprawnień do połowów dostępnych gatunków głębinowych państwa członkowskie przestrzegają kryteriów określonych w art. 17 rozporządzenia (UE) nr .../2013 [w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa]. [Popr. 68]

2d. Środki w zakresie zarządzania, w tym przyznawanie uprawnień do połowów dotyczących gatunków docelowych lub poławianych jako przyłów w połowach gatunków mieszanych, zakazy połowów w określonych obszarach lub okresach oraz stosowanie selektywnych narzędzi, są opracowywane i ustanawiane w celu jak największego ograniczenia przyłowu gatunków głębinowych, zapobiegania mu i eliminowania go, oraz zapewnienia długoterminowego zachowania wszystkich gatunków, na które działalność połowowa ma niekorzystny wpływ. [Popr. 69]

Artykuł 10a

Środki ochronne

1. Państwa członkowskie stosują w zarządzaniu rybołówstwem podejścia ostrożnościowe i ekosystemowe oraz przyjmują środki zapewniające długoterminową ochronę głębinowych stad ryb i gatunków niedocelowych oraz zrównoważone zarządzanie nimi. Celem tych środków jest odbudowa uszczuplonych stad, jak największe ograniczenie przyłowu, zapobieganie mu i – o ile to możliwe – eliminowanie go, aby chronić tarliska oraz zapewnić odpowiednią ochronę i zapobieganie znaczącym niekorzystnym skutkom dla wrażliwych ekosystemów morskich. Takie środki mogą obejmować wydawane w czasie rzeczywistym, sezonowe lub trwałe zakazy prowadzenia niektórych rodzajów działalności połowowej lub stosowania narzędzi w niektórych obszarach.

2. Niniejsze rozporządzenie przyczynia się do wdrażania dyrektywy Rady 92/43/EWG⁽¹⁾ i dyrektywy Parlamentu Europejskiego 2009/147/WE⁽²⁾ oraz do osiągnięcia i utrzymania najpóźniej do 2020 r. dobrego stanu środowiska, jak określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE⁽³⁾, w tym w szczególności by wszystkie zasoby gatunków odławianych wykazywały rozmieszczenie ze względu na wiek i rozmiar populacji świadczące o dobrym zdrowiu zasobów, oraz wskaźniki 1, 2, 3, 4, 6, 9 i 10. [Popr. 70]

Artykuł 10b

Obowiązek wyładunku wszystkich połowów

W drodze odstępstwa od art. 15 rozporządzenia Rady (UE) nr .../2013 [w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa] wszystkie połowy ryb i innych organizmów morskich, niezależnie od tego, czy są one objęte limitami połowowymi, dokonane przez statek rybacki mający upoważnienie do połowów gatunków głębinowych przyznane na mocy art. 4 ust. 1 lub art. 4 ust. 3 wprowadza się na burtę statków rybackich, zatrzymuje na niej, odnotowuje w dzienniku połowowym oraz wyładowuje. Postanowienia de minimis nie mają zastosowania do tych statków. [Popr. 71]

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz. U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz. U. L 164 z 25.6.2008, s. 19).

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Sekcja 2

~~Zarządzanie za pomocą ograniczeń~~ **Ograniczenia** nakładu połowowego **i środki wspomagające** [Popr. 72]

Artykuł 11

Uprawnienia **Ustalenie uprawnień** do połowów wyłącznie na podstawie ograniczeń nakładu połowowego

1. Rada ~~działając zgodnie z Traktatem~~ może podjąć decyzję o zmianie ustanawiania rocznych uprawnień **Uprawnienia** do połowów dla gatunków głębinowych na podstawie zarówno ograniczeń nakładu połowowego jak i limitów połowowych na ustanawianie wyłącznie ograniczeń nakładu połowowego dla określonych rodzajów rybołówstwa **odpowiadają całkowitym dopuszczalnym połowom (TACs)**. [Popr. 74]

1a. Oprócz całkowitych dopuszczalnych połowów mogą zostać ustanowione ograniczenia nakładu połowowego. [Popr. 75]

1b. Przyznawanie uprawnień do połowów na mocy ust. 1 i 1a jest zgodne z celami określonymi w art. 16 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr .../2013 [w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa]. [Popr. 76]

2. Na potrzeby ust. 1 **1a** poziomy nakładu połowowego dla każdego metier połowów głębinowych, które stosuje się jako poziom odniesienia dla wszelkich dostosowań wymaganych w celu przestrzegania zasad określonych w art. 10, stanowią poziomy nakładu połowowego uznane – na podstawie informacji naukowych – za zgodne z połowami dokonanymi w ramach metier połowów głębinowych w ciągu dwóch poprzednich lat kalendarzowych **latach 2009-2011**.

W celu oceny poziomów nakładu połowowego, o których mowa w pierwszym akapicie, gatunki w załączniku I objęte odroczone stosowaniem art. 4 ust. 2 lit. c), zaznaczone w czwartej kolumnie tego załącznika, są uwzględniane tylko od dnia ... (*). [Popr. 77]

2a. W ograniczeniach nakładu połowowego ustalonych dla gatunków głębinowych uwzględnia się prawdopodobny skład połowów i ustanawia poziom pozwalający na zapewnienie długotrwałej ochrony wszystkich poławianych gatunków. [Popr. 78]

3. Ograniczenia nakładu połowowego ustanowione zgodnie z ust. 1 i 2 określają:

a) konkretne metier połowów głębinowych, do których ograniczenie nakładu połowowego ma zastosowanie, poprzez odesłanie do narzędzia regulowanego **rodzaju i ilości narzędzi, gatunków i konkretnych stad** docelowych, **głębokości** i obszarów ICES lub obszarów CECAF, na których można stosować dozwolony nakład; ~~oraz~~ [Popr. 79]

b) jednostkę nakładu połowowego ~~stosowaną~~ **lub połączenie jednostek stosowanych** do celów zarządzania; ~~oraz~~ [Popr. 80]

ba) metody i protokoły odnoszące się do monitorowania i raportowania poziomów nakładu połowowego w danym okresie zarządzania połowami. [Popr. 81]

Artykuł 12

Środki wspomagające

1. W przypadku gdy roczne ograniczenia nakładu połowowego zastępują limity połowowe zgodnie z art. 11 ust. 1, Państwa członkowskie utrzymują lub wprowadzają następujące środki wspomagające w odniesieniu do statków pływających pod ich banderą: [Popr. 82]

a) środki zapobiegające wzrostowi ogólnej **przełowieniu i nadmiernej** zdolności połowowej odnośnych statków za pomocą ograniczeń nakładu połowowego **połowowe oraz likwidujące je**; [Popr. 83]

b) środki zapobiegające wzrostowi przyłowów **przyłowom i jak najbardziej zmniejszające je, szczególnie przyłowy** najbardziej wrażliwych gatunków; oraz [Popr. 84]

(*) **Pięć lat po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

c) warunki skutecznego zapobiegania odrzutom. Warunki te powinny zmierzać do **zapobiegania przede wszystkim odławianiu niechcianych gatunków i wymogu** wyładowywania wszystkich ryb na burcie, chyba że byłoby to sprzeczne z obowiązującymi przepisami wspólnej polityki rybołówstwa **lub jeżeli gatunki charakteryzują się dowiedzionym wysokim wskaźnikiem długoterminowej przeżywalności po odrzuceniu**; [Popr. 85]

ca) środki zapobiegające nielegalnym, nieuregulowanym i nieraportowanym połowom w metier połowów głębinowych oraz powstrzymujące i eliminujące takie połowy. [Popr. 86]

2. Środki obowiązują, dopóki występuje konieczność zapobiegania zagrożeniom określonym w ust. 1 ~~lit. a), b) i c)~~ lub łagodzenia ich skutków. [Popr. 87]

2a. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o środkach przyjętych zgodnie z ust. 1. [Popr. 88]

3. Po przyjęciu przez państwa członkowskie środków wspomagających, **a następnie co roku**, Komisja ocenia ich skuteczność. [Popr. 89]

Artykuł 13

Środki podejmowane przez Komisję w przypadku braku lub niewystarczalności środków wspomagających przyjętych przez państwa członkowskie

1. Komisja posiada uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 20, aby określić środki wspomagające roczne ograniczenia nakładu połowowego, o których mowa w art. 12 ust. 1 lit. a), b) lub c):

a) jeżeli dane państwo członkowskie nie zgłosi Komisji żadnych środków przyjętych na podstawie art. 12 w ciągu trzech miesięcy od dnia ... (*) [Popr. 90]

b) jeżeli środki przyjęte na podstawie art. 12 tracą ważność, pomimo że nadal występuje konieczność zapobiegania zagrożeniom określonym w art. 12 ust. 1 lit. a), b) i c) lub łagodzenia ich skutków.

2. Komisja posiada uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 20, aby określić środki wspomagające roczne ograniczenia nakładu połowowego, o których mowa w art. 12 lit. a), b) lub c), jeżeli na podstawie oceny przeprowadzonej zgodnie z art. 12 ust. 3:

a) środki państw członkowskich uznano za niezgodne z celami niniejszego rozporządzenia; lub

b) środki państw członkowskich uznano za niewystarczające w odniesieniu do celów określonych w art. 12 ust. 1 lit. a), b) lub c).

3. Środki wspomagające przyjęte przez Komisję zmierzają do zapewnienia osiągnięcia zadań i celów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. Z chwilą przyjęcia przez Komisję aktu delegowanego wszelkie przyjęte środki państwa członkowskiego przestają obowiązywać.

Artykuł 13a

Szczególne środki unijne

W celu zapobiegania przyłowom oraz jak największego ich zmniejszenia, szczególnie przyłowów najbardziej wrażliwych gatunków, może zostać podjęta decyzja o zmianie narzędzi lub wydawaniu w czasie rzeczywistym zakazów połowów w obszarach o wysokim poziomie przyłowu. [Popr. 91]

ROZDZIAŁ IV

KONTROLA

Artykuł 14

Stosowanie przepisów dotyczących kontroli w przypadku planów wieloletnich

1. Niniejsze rozporządzenie odczytuje się jako „plan wieloletni” do celów rozporządzenia ~~(WE) nr 1224/2009 (UE) nr .../2013 [w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa]~~. [Popr. 92]

(*) Trzy miesiące od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

2. Gatunki głębinowe traktuje się jak „gatunki objęte planem wieloletnim” oraz „stada objęte planem wieloletnim” do celów rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 (UE) nr .../2013 [w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa]. [Popr. 93]

Artykuł 15

Wyznaczone porty

1. Państwa członkowskie wyznaczają porty, w których odbywa się wyladunek lub przeladunek gatunków głębinowych w ilości przekraczającej 100 kg. Do dnia ... (*) państwa członkowskie przekazują Komisji listę wyznaczonych portów. [Popr. 94]

2. Nie można dokonywać wyladunków jakiegokolwiek ilości mieszanki gatunków głębinowych przekraczającej masę 100 kg w miejscach innych niż porty, które wyznaczono do wyladunku gatunków głębinowych państwa członkowskie wyznaczyły na mocy ust. 1. [Popr. 95]

3. Dla poprawy spójności i koordynacji w całej Unii Komisja ustanawia środki w odniesieniu do statków, wyznaczonych portów i odnośnych właściwych organów w zakresie procedur kontroli i nadzoru niezbędnych dla wyladunku lub przeladunku gatunków głębinowych oraz rejestrowania i przekazywania danych dotyczących wyladunku i przeladunku, w tym co najmniej masy i składu gatunkowego. [Popr. 96]

4. Statki, na których dokonuje się wyladunku lub przeladunku gatunków głębinowych, przestrzegają zasad i warunków rejestrowania i przekazywania informacji o masie i składzie gatunkowym wyladowywanych lub przeladowywanych gatunków głębinowych oraz wszystkich procedur inspekcji i nadzoru związanych z wyladunkiem lub przeladunkiem gatunków głębinowych. [Popr. 97]

Artykuł 16

Zgłoszenie z wyprzedzeniem

W drodze odstępstwa od art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 Kapitanowie wszystkich statków rybackich Unii, niezależnie od ich długości, zamierzający wyladować co najmniej 100 kg gatunków głębinowych — niezależnie od długości statku — muszą zgłosić ten zamiar właściwemu organowi swojego państwa bandery oraz organowi państwa portu. Kapitan lub inna osoba odpowiedzialna za działanie statku mającego co najmniej 12 metrów długości powiadamia właściwe organy na co najmniej 4 godziny przed szacowanym terminem wejścia do portu, zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009. Niezależnie od tego statki prowadzące połowy na małą skalę nieposiadające elektronicznych dzienników połowowych oraz tradycyjne statki rybackie są zwolnione z obowiązku dokonywania takich zgłoszeń. [Popr. 98]

Artykuł 17

Wpisy w dzienniku połowowym na głębokich wodach

Nie naruszając przepisów art. 14 i 15 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009, kapitanowie statków rybackich posiadających upoważnienie zgodnie z art. 4 ust. 1 lub 3 niniejszego rozporządzenia, uczestnicząc w metier połowów głębinowych lub podczas połowów poniżej 400 m:

- wprowadzają w papierowym dzienniku połowowym nowy wiersz po każdym zaciągu; lub
- jeżeli podlegają elektronicznemu systemowi rejestracji i raportowania – rejestrują dane osobno po każdym zaciągu.

Artykuł 18

Wycofywanie upoważnień do połowów

1. Nie naruszając przepisów art. 7 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009, upoważnienia do połowów, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 3 niniejszego rozporządzenia, wycofuje się na co najmniej rok w **każdym** z następujących przypadkach **przypadków**: [Popr. 99]

(*) 60 dni od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- a) nieprzestrzeganie warunków określonych w upoważnieniu do połowów w odniesieniu do ograniczeń stosowania narzędzi, dozwolonych obszarów operacji lub ~~w odpowiednich przypadkach~~ limitów połowowych lub ograniczeń nakładu połowowego dotyczących dozwolonych gatunków docelowych; ~~lub~~ [Popr. 100]
- b) nieprzyjęcie na statek obserwatora naukowego lub niedopuszczenie do pobrania prób połowów do celów naukowych zgodnie z art. 19;
- ba) niezbianie, nierejestrowanie i nieprzekazywanie danych zgodnie z art. 8; [Popr. 101]**
- bb) niespełnianie wymogów wspólnej polityki rybołówstwa; [Popr. 102]**
- bc) jakikolwiek przypadek określony w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1005/2008⁽¹⁾, w szczególności określony w rozdziałach VII-IX. [Popr. 103]**
2. ~~Nie stosuje się ust. 1, jeżeli sytuacje, o których w nim mowa, zostały spowodowane działaniem siły wyższej.~~ [Popr. 104]

ROZDZIAŁ V GROMADZENIE DANYCH

Artykuł 19

Zasady dotyczące gromadzenia i sprawozdawczości danych

1. Państwa członkowskie gromadzą dane dotyczące każdego metier połowów głębinowych zgodnie z zasadami dotyczącymi gromadzenia danych i poziomów dokładności określonymi w wieloletnim wspólnotowym programie gromadzenia danych biologicznych, technicznych, ekologicznych i społeczno-gospodarczych, zarządzania tymi danymi i ich wykorzystywania przyjętym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 199/2008⁽²⁾ oraz w innych środkach przyjętych na podstawie wspomnianego rozporządzenia. **Państwa członkowskie zapewniają istnienie niezbędnych systemów ułatwiających składanie sprawozdań o gatunkach docelowych i poławianych jako przyłów oraz o dowodach napotkania wrażliwych ekosystemów morskich. Składanie sprawozdań odbywa się, o ile to możliwe, w czasie rzeczywistym.** [Popr. 106]
- 1a. Państwa członkowskie ustanawiają program obecności obserwatorów, aby zapewnić gromadzenie wiarygodnych, aktualnych i rzetelnych danych o połowach i przyłowach gatunków głębinowych, sytuacjach napotkania wrażliwych ekosystemów morskich oraz innych istotnych kwestiach z myślą o skutecznym wdrażaniu niniejszego rozporządzenia. Na statkach stosujących włoki denne i sieci skrzelowe stawne, które posiadają upoważnienie do połowów gatunków głębinowych – jako połowów ukierunkowanych – wymaga się stuprocentowej obecności obserwatorów. Na wszystkich innych statkach posiadających upoważnienie do połowów gatunków głębinowych wymagana jest dziesięcioprocentowa obecność obserwatorów.** [Popr. 107]
2. Kapitan statku lub każda inna osoba odpowiedzialna za działania statku musi przyjąć na statek obserwatora naukowego, którego państwo członkowskie oddelegowało na ten statek, ~~chyba że ze względów bezpieczeństwa nie jest to możliwe zgodnie z warunkami określonymi w ust. 4.~~ Kapitan umożliwia obserwatorowi naukowemu wykonywanie jego zadań. [Popr. 108]
3. Obserwatorzy naukowci:
- a) ~~prowadzą zadania polegające na systematycznym gromadzeniu danych zgodnie z ust. 1~~ **posiadają kwalifikacje do wykonywania swoich obowiązków i zadań jako obserwatorzy naukowci, w tym umiejętność identyfikacji gatunków występujących w ekosystemach głębinowych;** [Popr. 109]
- aa) odnotowuje niezależnie w takim samym formacie, jak stosowany w dzienniku połowowym, informacje na temat połowów, zalecane w rozporządzeniu (WE) nr 1224/2009;** [Popr. 110]

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 199/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowych ram gromadzenia danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz w sprawie wspierania doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 60 z 5.3.2008, s. 1).

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- ab) odnotowuje wszelkie przypadki zmiany planu połowowego, o których mowa w art. 7; [Popr. 111]
 - ac) dokumentuje wszelkie przypadki nieprzewidzianego napotkania wrażliwych ekosystemów morskich, w tym zbiera informacje, które mogą być użyteczne w odniesieniu do ochrony danego obszaru; [Popr. 112]
 - ad) odnotowuje głębokości, na jakich stosowane są narzędzia; [Popr. 113]
 - ae) w ciągu 20 dni po zakończeniu okresu obserwacji przedstawia sprawozdanie właściwym organom państwa członkowskiego bandery, a kopia tego sprawozdania przesyłana jest do Komisji przez te organy w terminie 30 dni od otrzymania pisemnego wniosku Komisji; [Popr. 114]
- b) określają i dokumentują masę wszystkich koralowców kamiennych, korkowców, gąbek lub innych organizmów należących do tego samego ekosystemu, złowionych przez narzędzia połowowe statku.

3a. Obserwator naukowy nie może być:

- (i) krewnym kapitana statku lub innego oficera pracującego na statku, na który obserwator został przydzielony;
- (ii) pracownikiem kapitana statku, na który został przydzielony;
- (iii) pracownikiem przedstawiciela kapitana statku;
- (iv) pracownikiem przedsiębiorstwa kontrolowanego przez kapitana statku lub jego przedstawiciela;
- (v) krewnym przedstawiciela kapitana statku. [Popr. 115]

4. Oprócz obowiązków, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie obowiązują szczegółowe wymogi dotyczące gromadzenia i sprawozdawczości danych określone w załączniku II w odniesieniu do metier połowów głębinowych.

4a. Gromadzenie danych może umożliwiać ustanawianie partnerstwa między naukowcami i rybakami oraz wносить wkład w dziedzinie badań naukowych w zakresie środowiska morskiego, biotechnologii, nauki o żywności, przetwórstwa i gospodarki. [Popr. 116]

5. Dane gromadzone w związku z metier połowów głębinowych, w tym wszystkie dane gromadzone zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia, traktuje się zgodnie z procesem zarządzania danymi ustanowionym w rozdziale III rozporządzenia (WE) nr 199/2008.

6. Na wniosek Komisji państwa członkowskie składają miesięczne sprawozdania dotyczące wykorzystanego nakładu połowowego lub połowów, w podziale na poszczególne metier. **Sprawozdania te są publicznie dostępne.** [Popr. 117]

ROZDZIAŁ Va

POMOC FINANSOWA [Popr. 118]

Artykuł 19a

Pomoc finansowa na zmianę narzędzi połowowych

1. Statki rybackie korzystające z włoków dennych lub sieci skrzelowych stawnych w metier połowów głębinowych są uprawnione do otrzymania pomocy finansowej z Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego na zmianę narzędzi połowowych i związane z tym modyfikacje statku oraz na uzyskanie niezbędnej wiedzy praktycznej i szkoleń, pod warunkiem, że nowe narzędzia charakteryzują się wyraźnie lepszą selektywnością pod względem wielkości i składu gatunkowego, niższym i ograniczonym oddziaływaniem na środowisko morskie i wrażliwe ekosystemy morskie oraz nie zwiększają zdolności połowowej statku, ocenianej przez Komisję po zasięgnięciu opinii właściwego niezależnego organu naukowego.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

2. *Statki rybackie są uprawnione do otrzymania pomocy finansowej z Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego do celów jak największego ograniczenia i – o ile to możliwe – eliminacji niepożądanego połowu gatunków głębinowych, zwłaszcza najbardziej wrażliwych.*
3. *Pomocy danemu statkowi Unii nie udziela się więcej niż jednokrotnie.*
4. *Dostęp do pomocy finansowej z Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego jest uwarunkowany pełną zgodnością z niniejszym rozporządzeniem, wspólną polityką rybołówstwa i postanowieniami Unii w zakresie ochrony środowiska. [Popr. 119]*

ROZDZIAŁ VI

AKTY DELEGOWANE

Artykuł 20

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w **art. 3b ust. 2 i** art. 13, powierza się Komisji na ~~czas nieokreślony~~ **okres trzech lat od ... (*)**. **Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazanych uprawnień najpóźniej dziewięć miesięcy przed upływem okresu trzech lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.** [Popr. 120]
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w **art. 3b ust. 2 i** art. 13, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie **art. 3b ust. 2 i** art. 13 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

ROZDZIAŁ VII

OCENA I PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 21

Ocena

1. ~~W ciągu sześciu lat od wejścia niniejszego rozporządzenia w życie~~ **Do dnia ... (**)** Komisja – na podstawie sprawozdań państw członkowskich i opinii naukowych, o które Komisja się zwraca w tym celu – ocenia oddziaływanie środków określonych w niniejszym rozporządzeniu i określa, w jakim stopniu zrealizowano cele, o których mowa w art. 1 lit. a) i b). [Popr. 121]

(*) **Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

(**) **Cztery lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

2. Ocena obejmuje tendencje dotyczące następujących kwestii:
 - a) statki, które zaczęły stosować narzędzia połowowe o ograniczonym oddziaływaniu na dno morskie, oraz ~~zmiany w poziomach odrzutów dokonywanych przez te statki~~ **postępy w zakresie zapobiegania, jak największego ograniczania oraz – o ile to możliwe – eliminacji niepożądaných połowów**; [Popr. 122]
 - b) zakres działania statków uczestniczących w każdym metier połowów głębinowych;
 - c) kompletność i wiarygodność danych, które państwa członkowskie przesyłają do organów naukowych w celu oceny stada lub do Komisji w ramach wniosku o przesłanie danych szczegółowych;
 - d) stada głębinowe, w przypadku których poprawiono dokładność opinii naukowych;
 - e) ~~rodzaje połowów, które są zarządzane jedynie na podstawie ograniczeń nakładu połowowego, oraz skuteczność środków wspomagających w eliminowaniu odrzutów i ograniczaniu połowów najbardziej wrażliwych gatunków~~; [Popr. 123]
 - ea) **jakość oceny skutków przeprowadzonej zgodnie z art. 7**; [Popr. 124]
 - eb) **ilość statków i portów Unii bezpośrednio dotkniętych przez wejście w życie niniejszego rozporządzenia**; [Popr. 125]
 - ec) **skuteczność środków przyjętych w celu zapewnienia długoterminowego zachowania głębinowych stad ryb oraz zapobiegania przyłomom gatunków niedocelowych, zwłaszcza przyłomom najbardziej wrażliwych gatunków**; [Popr. 126]
 - ed) **zakres skutecznej ochrony wrażliwych ekosystemów morskich dzięki ograniczeniu dozwolonych działań połowowych do istniejących obszarów połowów głębinowych, zamykaniu obszarów, zasadzie oddalenia się i/lub innym środkom**; [Popr. 127]
 - ee) **stosowanie ograniczenia głębokości do 600 metrów**. [Popr. 128]
- 2a. **W oparciu o oceny, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja do dnia ... (*) przedstawia w razie potrzeby wnioski dotyczące zmian do niniejszego rozporządzenia**. [Popr. 129]

Artykuł 22

Środki przejściowe

Specjalne upoważnienia do połowów wydane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2347/2002 zachowują ważność do czasu zastąpienia ich upoważnieniami do połowów dopuszczającymi połów gatunków głębinowych wydanymi zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, ale w żadnym wypadku nie są ważne po dniu ~~30 września 2012 r.~~ ... (**). [Popr. 130]

Artykuł 23

Uchylenie

1. Rozporządzenie (WE) nr 2347/2002 traci moc.
2. Odesłania do uchylonego rozporządzenia są traktowane jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku III.

(*) Pięć lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Rok od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Artykuł 24
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

[...]

W imieniu Rady

Przewodniczący

[...]

—
Załącznik I

Sekcja 1: Gatunki głębinowe

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Najbardziej wrażliwy gatunek (x)	Odroczone stosowanie art. 4 ust. 2 lit. c)
<i>Centrophorus granulosus</i>	Kewaczo	x	
<i>Centrophorus squamosus</i>	Koleń czerwony	x	
<i>Centroscyllium fabricii</i>	Koleń czarny	x	
<i>Centroscymnus coelolepis</i>	Koleń iberyjski	x	
<i>Centroscymnus crepidater</i>	Koleń długonosy	x	
<i>Dalatias licha</i>	Liksa	x	
<i>Etmopterus princeps</i>	Koleń długopłetwy	x	
<i>Apristuris spp</i>	brak polskiej nazwy		
<i>Chlamydoselachus anguineus</i>	Chlamida		
<i>Deania calcea</i>	Koleń kolcobrody		
<i>Galeus melastomus</i>	Piłogon		
<i>Galeus murinus</i>	brak polskiej nazwy		
<i>Hexanchus griseus</i>	Sześciopar	x	
<i>Etmopterus spinax</i>	Kolczak czarny		
<i>Oxynotus paradoxus</i>	Kolcoskór		
<i>Scymnodon ringens</i>	brak polskiej nazwy		
<i>Somniosus microcephalus</i>	Rekin polarny		
<i>Alepocephalidae</i>	brak polskiej nazwy		

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Najbardziej wrażliwy gatunek (x)	Odroczone stosowanie art. 4 ust. 2 lit. c)
<i>Alepocephalus Bairdii</i>	Alepocefal		
<i>Alepocephalus rostratus</i>	brak polskiej nazwy		
<i>Aphanopus carbo</i>	Pałasz czarny		
<i>Argentina silus</i>	Argentyna wielka		
<i>Beryx spp.</i>	Beryksy		
<i>Chaceon (Geryon) affinis</i>	brak polskiej nazwy		x
<i>Chimaera monstrosa</i>	Przeraza		x
	brak polskiej nazwy		
<i>Hydrolagus mirabilis</i>	brak polskiej nazwy		x
<i>Rhinochimaera atlantica</i>	brak polskiej nazwy		x
<i>Coryphaenoides rupestris</i>	Buławik czarny		
<i>Epigonus telescopus</i>	Gonustel	x	
<i>Helicolenus dactilopterus</i>	Sebdak		
<i>Hoplostethus atlanticus</i>	Gardłosz atlantycki	x	
<i>Macrourus berglax</i>	Buławik siwy		
<i>Molva dypterygia</i>	Molwa niebieska		
<i>Mora moro</i>	Mora atlantycka		x
<i>Antimora rostrata</i>			x
<i>Pagellus bogaraveo</i>	Morlesz bogar		
<i>Phycis blennoides</i>	Widlak biały		
<i>Polyprion americanus</i>	Wrakoń		
<i>Reinhardtius hippoglossoides</i>	Halibut niebieski		
<i>Cataetyx laticeps</i>			x
<i>Hoplosthetus mediterraneus</i>	Gardłosz		x
<i>Macrouridae</i>	Buławikowate		
other than <i>Coryphaenoides rupestris</i> and <i>Macrourus berglax</i>	poza buławikiem czarnym i buławikiem siwym		
<i>Nesiarchus nasutus</i>	brak polskiej nazwy		
<i>Notocanthus chemnitzii</i>	brak polskiej nazwy		
<i>Raja fyllae</i>	Raja listnik		x

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Nazwa systematyczna	Nazwa zwyczajowa	Najbardziej wrażliwy gatunek (x)	Odroczone stosowanie art. 4 ust. 2 lit. c)
<i>Raja hyperborea</i>	Raja arktyczna		
<i>Raja nidarosiensis</i>	Raja czarnobrzucha		
<i>Trachyscorpia cristulata</i>	brak polskiej nazwy		

Sekcja 2: gatunki dodatkowo regulowane przez NEACF

Brosme brosmo	Brosma	
Conger conger	Konger	
<i>Lepidopus caudatus</i>	Pałasz ogoniasty	x
<i>Lycodes esmarkii</i>	brak polskiej nazwy	
Molva molva	Molwa	
<i>Sebastes viviparus</i>	Karmazynek	

[Popr. 131]

Załącznik II

Szczegółowe wymogi dotyczące gromadzenia i sprawozdawczości danych, o których mowa w art. 18 ust. 4

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dane gromadzone dla obszaru, który obejmuje zarówno wody Unii jak i wody międzynarodowe, były następnie dzielone tak, aby odnosiły się osobno do wód Unii albo do wód międzynarodowych.
2. Jeżeli działanie w metier połowów głębinowych pokrywa się z działaniem w innym metier na tym samym obszarze, gromadzenie danych dotyczących tego pierwszego działania należy prowadzić osobno w stosunku do gromadzenia danych dotyczących drugiego działania.
3. We wszystkich metier połowów głębinowych pobiera się próby odrzutów. Strategia pobierania prób w przypadku wyładunków i odrzutów obejmuje wszystkie gatunki wymienione w załączniku I jak również gatunki należące do ekosystemu dna morskiego, takie jak korale głębinowe, gąbki lub inne organizmy należące do tego samego ekosystemu.
4. Jeżeli odpowiedni wieloletni plan gromadzenia danych wymaga gromadzenia danych dotyczących nakładu połowowego w ujęciu godzin poławiania włokami oraz czasu zanurzenia narzędzi biernych, państwo członkowskie gromadzi i jest gotowe przedstawić – wraz z takimi danymi dotyczącymi nakładu połowowego – następujące dane dodatkowe:
 - a) położenie geograficzne działań połowowych w podziale na poszczególne zaciągi, na podstawie danych z systemu monitorowania statków przekazywanych przez statek do centrum monitorowania rybołówstwa;
 - b) głębokości połowu, na których stosuje się narzędzia, w przypadku gdy statek podlega sprawozdawczości za pomocą elektronicznego dziennika połowowego. Kapitan statku musi zgłosić głębokość połowu zgodnie ze standardowym formatem sprawozdawczości.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

- 4a. Komisja zapewnia gromadzenie danych w sposób terminowy i ujednolicony we wszystkich państwach członkowskich oraz dokładny, rzetelny i obszerny. [Popr. 132]
- 4b. Komisja zapewnia bezpieczne przechowywanie gromadzonych danych, upubliczniając je z wyjątkiem sytuacji, w których wymagana jest stosowna ochrona i w których przedstawiono powody takich ograniczeń. [Popr. 133]

Załącznik IIa

Oceny skutków, o których mowa w art. 7 ust. 2

Oceny skutków służące ustanowieniu głębiny działalności połowowej, o których mowa w art. 7 ust. 2, omawiają między innymi:

1. rodzaj(-e) prowadzonych połowów, w tym rodzaje statków i narzędzi połowowych, obszary połowowe i zakres głębokości, na których prowadzona będzie działalność, poszczególne gatunki docelowe i gatunki potencjalnego przyłowu, poziomy nakładu połowowego i czas trwania połowów;
 2. najlepsze dostępne informacje naukowe na temat aktualnego stanu stad ryb i podstawowe informacje na temat ekosystemów i siedlisk w obszarach połowowych, z którymi porównywane będą przyszłe zmiany;
 3. określenie, opis i rozmieszczenie wrażliwych ekosystemów morskich, które występują lub prawdopodobnie występują na obszarze połowów;
 4. dane i metody stosowane do określenia, opisanie i przeprowadzenia oceny skutków działalności, identyfikację luk w wiedzy oraz ocenę wątpliwości co do informacji przedstawionych w ocenie;
 5. identyfikację, opis i ocenę występowania, skali i czasu trwania prawdopodobnych skutków działalności połowowej, w tym skumulowanych skutków działań połowowych, zwłaszcza dla wrażliwych ekosystemów morskich i zasobów ryb o niskiej produktywności na danym obszarze połowowym;
 6. proponowane środki ograniczające ryzyko i środki w zakresie zarządzania, jakie należy stosować, aby zapobiec znacznym niekorzystnym skutkom dla wrażliwych ekosystemów morskich i zapewnić długotrwałą ochronę i zrównoważone zarządzanie zasobami ryb o niskiej produktywności, a także środki, które mają być wykorzystane do monitorowania wpływu działalności połowowej. [Popr. 134]
-

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0540

Unijny mechanizm ochrony ludności *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności (COM(2011)0934 – C7-0519/2011 – 2011/0461(COD))****(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)**

(2016/C 468/49)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0934),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 196 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0519/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 19 lipca 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu przekazane przez przedstawiciela Rady pismem z dnia 9 października 2013 r. zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Budżetowej i Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0003/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0461**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2013/UE w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności***(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 1313/2013/UE.)*

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 164.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji

Parlament Europejski, Rada i Komisja odnotowują podejście przedstawione w art. 19a UST. 4-6 i w załączniku I, które stanowi odpowiedź na szczególny charakter niniejszej decyzji i nie ustanawia precedensu w odniesieniu do innych instrumentów finansowych.

Oświadczenie Komisji

Nie naruszając rocznej procedury budżetowej, Komisja ma zamiar przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu – począwszy od stycznia 2015 roku – roczne sprawozdania dotyczące wdrażania przedmiotowej decyzji, w tym podziału środków budżetowych określonego w załączniku I. Podejście to wynika ze szczególnego charakteru polityki dotyczącej ochrony ludności i nie ustanawia precedensu w odniesieniu do innych instrumentów finansowych

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0541

Umowy o kredyt związane z nieruchomościami mieszkalnymi *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi (COM(2011)0142 – C7-0085/2011 – 2011/0062(COD))****(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)**

(2016/C 468/50)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0142),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0085/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 18 sierpnia 2011 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 lipca 2011 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu przekazane przez przedstawiciela Rady pismami z dnia 8 maja 2013 r. i z dnia 27 listopada 2013 r. zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, jak również Komisji Prawnej (A7-0202/2012),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽³⁾;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz parlamentom państw członkowskich.

P7_TC1-COD(2011)0062**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/.../UE w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającej dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz Rozporządzenie (UE) nr 1093/2010**

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2014/17/UE.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 240 z 18.8.2011, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 318 z 29.10.2011, s. 133.

⁽³⁾ Niniejsze stanowisko zastępuje poprawki przyjęte dnia 10 września 2013 r. (Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0341).

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0542

Przywóz ryżu pochodzącego z Bangladeszu ***I

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przywozu ryżu pochodzącego z Bangladeszu (COM(2012)0172 – C7-0102/2012 – 2012/0085(COD))⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/51)

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Tytuł

Tekst proponowany przez Komisję

Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przywozu ryżu pochodzącego z Bangladeszu

Poprawka

Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przywozu ryżu pochodzącego z Bangladeszu *i uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3491/90*

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 3

Tekst proponowany przez Komisję

(3) W celu zapewnienia wiarygodności i skuteczności preferencyjnych ustaleń dotyczących przywozu, uprawnienia do **przyjmowania** aktów zgodnie z art. 290 Traktatu **powinny zostać przekazane Komisji**, aby ustanowić przepisy, które uzależnią udział w preferencyjnych ustaleniach dotyczących przywozu od wniesienia zabezpieczenia. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Poprawka

(3) W celu zapewnienia wiarygodności i skuteczności preferencyjnych ustaleń dotyczących przywozu, **należy przekazać Komisji** uprawnienia do **przyjęcia** aktów zgodnie z art. 290 Traktatu, aby ustanowić przepisy, które uzależnią udział w preferencyjnych ustaleniach dotyczących przywozu od wniesienia zabezpieczenia **zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1964/2006 z dnia 22 grudnia 2006 r. ustanawiającym szczegółowe zasady otwierania i zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz ryżu pochodzącego z Bangladeszu, zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3491/90⁽¹⁾**. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

⁽¹⁾ Dz.U..L 408 z 30.12.2006, s. 21.

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi regulaminu (A7-0304/2013).

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 4**

Tekst proponowany przez Komisję

- (4) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania **przepisów** niniejszego rozporządzenia należy **pryżnać** Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te, o ile przepisy wyraźnie nie stanowią inaczej, należy wykonywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję. Ponadto, jeżeli konieczne będzie zawieszenie preferencyjnych ustaleń dotyczących przywozu, Komisja powinna **być upoważniona do przyjęcia aktów wykonawczych** bez stosowania rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Poprawka

- (4) W celu zapewnienia jednolitych warunków **przyjmowania niektórych środków dla celów** wykonywania niniejszego rozporządzenia należy **powierzyć** Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te, o ile przepisy wyraźnie nie stanowią inaczej, należy wykonywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję. Ponadto, jeżeli konieczne będzie zawieszenie preferencyjnych ustaleń dotyczących przywozu, Komisja powinna **przyjąć akt wykonawczy** bez stosowania rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 7**

Tekst proponowany przez Komisję

- (7) Aby zapewnić, że korzyści związane z preferencyjnymi ustaleniami dotyczącymi przywozu są ograniczone wyłącznie do ryżu pochodzącego z Bangladeszu, **państwo wywozu** powinno **wystawić** świadectwo pochodzenia oraz **pobrać podatek wywozowy w kwocie odpowiadającej wysokości obniżonego cła przywozowego**;

Poprawka

- (7) Aby zapewnić, że korzyści związane z preferencyjnymi ustaleniami dotyczącymi przywozu są ograniczone wyłącznie do ryżu pochodzącego z Bangladeszu, powinno **zostać wystawione** świadectwo pochodzenia.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 7 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7a) *Niniejsze rozporządzenie jest elementem wspólnej polityki handlowej Unii i musi być spójne z celami unijnej polityki w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju, określonymi w art. 208 traktatu i dotyczącymi w szczególności eliminacji ubóstwa oraz wspierania zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów w krajach rozwijających się. W związku z tym powinno ono być też zgodne z wymogami Światowej Organizacji Handlu (WTO), w szczególności z decyzją w sprawie zróżnicowanego i bardziej uprzywilejowanego wzajemnego traktowania oraz pełniejszego uczestnictwa krajów rozwijających się („klauzula dopuszczająca”) przyjętą na mocy Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) w 1979 r., zgodnie z którą członkowie WTO mogą przyznać zróżnicowane i korzystniejsze traktowanie krajom rozwijającym się.*

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 7 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7b) *Podstawą niniejszego rozporządzenia jest również uznanie prawa drobnych producentów rolnych i pracowników z obszarów wiejskich do godnych zarobków oraz bezpiecznego i zdrowego środowiska pracy, które to prawo ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia ogólnych celów związanych z udzielaniem preferencji handlowych krajom rozwijającym się, w szczególności krajom najslabiej rozwiniętym. Celem Unii jest określenie wspólnych strategii politycznych i prowadzenie wspólnych działań wspierających zrównoważony rozwój gospodarczy, społeczny i środowiskowy krajów rozwijających się, przy czym celem nadrzędnym jest eliminacja ubóstwa. W tym kontekście niezwykle ważna jest ratyfikacja i skuteczne wdrożenie kluczowych międzynarodowych konwencji dotyczących praw człowieka i praw pracowniczych, ochrony środowiska oraz dobrego zarządzania, co odzwierciedla szczególne rozwiązanie motywacyjne zapewniające dodatkowe preferencje taryfowe zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzającym ogólny system preferencji taryfowych⁽¹⁾.*

⁽¹⁾ Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Poprawka 13
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 7 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7c) Przepisami niniejszego rozporządzenia powinien być objęty jedynie ryż produkowany, zbierany i przetwarzany zgodnie z konwencjami Międzynarodowej Organizacji Pracy wymienionymi w załączniku VIII do rozporządzenia (UE) nr 978/2012, w szczególności z Konwencją dotyczącą pracy przymusowej lub obowiązkowej (nr 29), Konwencją dotyczącą wolności związkowej i ochrony praw związkowych (nr 87), Konwencją dotyczącą stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych (nr 98), konwencją dotyczącą jednakowego wynagrodzenia (nr 100), Konwencją dotyczącą zniesienia pracy przymusowej (nr 105), Konwencją dotyczącą dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu (nr 111) oraz konwencją dotyczącą najgorszych form pracy dzieci (nr 182) w celu zapewnienia, że niniejsze rozporządzenie jest zgodne z ogólnymi postanowieniami określonymi w art. 208 TFUE.

Poprawka 7
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 1a. W niniejszym rozporządzeniu uznaje się prawo drobnych producentów rolnych i pracowników z obszarów wiejskich do godnych zarobków oraz bezpiecznego i zdrowego środowiska pracy, a poszanowanie tego prawa uważa się za podstawową kwestię w osiąganiu ogólnych celów związanych z udzielaniem preferencji handlowych krajom rozwijającym się, w szczególności krajom najslabiej rozwiniętym.

Poprawka 8
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3. **Ma mocy aktu wykonawczego przyjętego bez wsparcia Komitetu, o którym mowa w art. 323 ust. 1 rozporządzenia nr XXXX/XXXX**, Komisja **zawiesza** stosowanie preferencyjnych ustaleń dotyczących przywozu, określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, z chwilą stwierdzenia, że w czasie danego roku przywóz kwalifikowalny zgodnie z wspomnianymi warunkami osiągnął ilość wskazaną w ust. 2.

3. Komisja **przyjmuje akt wykonawczy zawieszający** stosowanie preferencyjnych ustaleń dotyczących przywozu, określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, z chwilą stwierdzenia, że w czasie danego roku przywóz kwalifikowalny zgodnie z wspomnianymi warunkami osiągnął ilość wskazaną w ust. 2 **niniejszego artykułu. Ten akt wykonawczy przyjmuje się bez zastosowania procedury, o której mowa w art. 5a ust. 2.**

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Poprawka 9

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 2 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

a) przedstawiono dowód pobrania przez Bangladesz podatku wywozowego w kwocie odpowiadającej obniżce, o której mowa w ust. 1.

Poprawka

skreślona

Poprawka 10

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Uprawnienia do **przyjmowania** aktów delegowanych, o których mowa w art. 3, powierza się Komisji na **czas nieokreślony** od dnia **wejścia w życie niniejszego rozporządzenia**.

Poprawka

2. Uprawnienia do **przyjęcia** aktów delegowanych, o których mowa w art. 3, powierza się Komisji na **okres pięciu lat** od dnia ... (*). **Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.**

(*) **Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

Poprawka 11

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyrażą sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o **dwa** miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Poprawka

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyrażą sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o **cztery** miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

Poprawka 12
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

*Poprawka***Artykuł 5a****Procedura komitetowa**

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych ustanowiony na mocy art. [323 ust. 1] rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr [xxxx/yyyy] z dnia ... ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku)⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. Jeżeli opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, gdy przed upływem terminu na wydanie opinii zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to większość zwykła członków komitetu.

⁽¹⁾ COD 2010/0385.

Wtorek, 10 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0543

Harmonogram aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu wyjaśnienia przepisów dotyczących harmonogramu aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych (COM(2012)0416 – C7-0203/2012 – 2012/0202(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/52)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0416),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 192 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0203/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 listopada 2012 r. ⁽¹⁾,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 20 listopada 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0046/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu ⁽³⁾;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2012)0202

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 10 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2013/UE zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu wyjaśnienia przepisów dotyczących harmonogramu aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 1359/2013/UE.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 87.

⁽²⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 75.

⁽³⁾ Niniejsze stanowisko odpowiada poprawce przyjętej dnia 3 lipca 2013 r. (Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0310).

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0551

Decyzja o niewyrażeniu sprzeciwu wobec aktu delegowanego: warunki udostępniania deklaracji właściwości użytkowych wyrobów budowlanych na stronach internetowych**Decyzja Parlamentu Europejskiego w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego z dnia 30 października 2013 r. w sprawie warunków udostępniania deklaracji właściwości użytkowych wyrobów budowlanych na stronach internetowych (C(2013)7086 – 2013/2928(DEA))**

(2016/C 468/53)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2013)7086),
 - uwzględniając pismo Komisji z dnia 14 listopada 2013 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyrazi on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
 - uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG ⁽¹⁾ (CPR), a w szczególności jego art. 7 ust. 3 i art. 63 ust. 1,
 - uwzględniając art. 87a ust. 6 Regulaminu,
 - uwzględniając fakt, iż nie wyrażono żadnego sprzeciwu w terminie określonym w art. 87a ust. 6 tiret trzecie i czwarte Regulaminu, który to termin upłynął z dniem 10 grudnia 2013 r.,
- A. mając na uwadze, że należy zadbać o to, by rozporządzenie delegowane w sprawie e-zamówień weszło w życie jak najszybciej, zważywszy że istotne przepisy podstawowego aktu ustawodawczego, w tym przepisy dotyczące deklaracji właściwości użytkowych, są stosowane od dnia 1 lipca 2013 r.;
- B. mając na uwadze, że możliwość udostępniania tych deklaracji w internecie, zgodnie z wolą prawodawcy, umożliwiłaby producentom wyrobów budowlanych zmniejszenie kosztów oraz poprawę elastyczności w sektorze budowlanym jako takim;
- C. mając na uwadze, że rozporządzenie delegowane powinno było zostać przygotowane przez Komisję wcześniej, aby uniknąć godnych pożałowania opóźnień w wydawaniu pozwoleń na odstępstwo od obowiązku dostarczenia przez producentów elektronicznych wersji deklaracji właściwości użytkowych dla każdego wyrobu wprowadzanego do obrotu;
- D. mając na uwadze, że szczególnie ważne jest, by zarówno Parlament, jak i Rada mogły skorzystać z określonych w traktatach praw, które czynią z nich współprawodawców, w tym z prawa do orzekania o tym, jakie elementy będą delegowane Komisji w przyszłych podstawowych aktach ustawodawczych, a także to, by Parlament mógł uczestniczyć, wraz z ekspertami państw członkowskich i innymi zainteresowanymi podmiotami, w prowadzonych w przejrzysty sposób konsultacjach poprzedzających przyjęcie aktu delegowanego;
1. oświadcza, że nie wyraża sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 5.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0552

Program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles 2020”) *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles 2020”) (COM(2011)0913 – C7-0510/2011 – 2011/0449(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/54)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0913),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 133 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0510/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 2 marca 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu przekazane przez przedstawiciela Rady pismem z dnia 21 listopada 2013 r. zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0423/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0449

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego program wymiany, pomocy i szkoleń w dziedzinie ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles 2020”) i uchylającego decyzje Rady 2001/923/WE, 2001/924/WE, 2006/75/WE, 2006/76/WE, 2006/849/WE oraz 2006/850/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 331/2014.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 12.5.2012, s. 7.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0553

Zmiana rozporządzenia (UE) nr 99/2013 w sprawie Europejskiego programu statystycznego 2013–2017 *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 99/2013 w sprawie Europejskiego programu statystycznego 2013–2017 (COM(2013)0525 – C7-0224/2013 – 2013/0249(COD))****(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)**

(2016/C 468/55)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0525),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 338 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0224/2013),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 27 listopada 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0401/2013),
1. zatwierdza swoje stanowisko w pierwszym czytaniu, przyjmując wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2013)0249**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 99/2013 w sprawie Europejskiego programu statystycznego 2013–2017***(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1383/2013.)*

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0554

Konwencja Międzynarodowej Organizacji Pracy dotycząca godnej pracy dla osób pracujących w gospodarstwie domowym ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej godnej pracy dla osób pracujących w gospodarstwie domowym z 2011 r. (konwencja nr 189) (11462/2013 – C7-0234/2013 – 2013/0085(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 468/56)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (11462/2013),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę zgodnie z art. 153 w związku z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) pkt v) oraz art. 218 ust. 8 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0234/2013),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0394/2013),
1. wyraża zgodę na projekt decyzji Rady;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich.
-

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0555

Umowa między Unią Europejską a Republiką Armenii dotycząca zasad udziału Republiki Armenii w programach unijnych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Armenii z drugiej strony, w sprawie umowy ramowej między Unią Europejską a Republiką Armenii dotyczącej zasad udziału Republiki Armenii w programach unijnych (16469/2012 – C7-0009/2013 – 2012/0247(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 468/57)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (16469/2012),
 - uwzględniając projekt Protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Armenii z drugiej strony (16472/2012),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody skierowany przez Radę zgodnie z art. 114, art. 168, art. 169, art. 172, art. 173 ust. 3, art. 188, art. 192 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0009/2013),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0406/2013),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Armenii.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0556

Umowa między Unią Europejską a Republiką Francuską w sprawie stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy prawodawstwa unijnego dotyczącego opodatkowania *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Unią Europejską a Republiką Francuską w sprawie stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy prawodawstwa unijnego dotyczącego opodatkowania dochodów z oszczędności i współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (COM(2013)0555 – C7-0360/2013 – 2013/0269(NLE))

(Procedura konsultacji)

(2016/C 468/58)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2013)0555),
 - uwzględniając projekt umowy między Unią Europejską a Republiką Francuską w sprawie stosowania do wspólnoty terytorialnej Saint-Barthélemy prawodawstwa unijnego dotyczącego opodatkowania dochodów z oszczędności i współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania,
 - uwzględniając art. 113 i 115, w związku z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. b) oraz ust. 8 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0360/2013),
 - uwzględniając art. 55, art. 90 ust. 7 oraz art. 46 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0404/2013),
1. zatwierdza zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0557

Zmiana decyzji 2002/546/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania ***Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zmieniającej decyzję 2002/546/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania (COM(2013)0781 – C7-0420/2013 – 2013/0387(CNS))****(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)**

(2016/C 468/59)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2013)0781),
 - uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0420/2013),
 - uwzględniając art. 55 oraz art. 46 ust.1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0431/2013),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.
-

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0559

Mianowanie członka Trybunału Obrachunkowego (Phil Wynn Owen – Zjednoczone Królestwo)

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie powołania Phila Wynn Owena na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0313/2013 – 2013/0811(NLE))

(Konsultacja)

(2016/C 468/60)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0313/2013),
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0438/2013),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2013 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego,
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Phila Wynn Owena na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0560

Mianowanie członka Trybunału Obrachunkowego (Alex Brenninkmeijer – Holandia)**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie powołania Alexa Brenninkmeijera na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0312/2013 – 2013/0810(NLE))****(Konsultacja)**

(2016/C 468/61)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0312/2013),
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0433/2013),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2013 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Alexa Brenninkmeijera na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0561

Mianowanie członka Trybunału Obrachunkowego (Henri Grethen – Luksemburg)

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie powołania Henriego Grethena na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0309/2013 – 2013/0807(NLE))

(Konsultacja)

(2016/C 468/62)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0309/2013),
 - uwzględniając art.108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0439/2013),
- A. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2013 r. Komisja Kontroli Budżetowej przeprowadziła przesłuchanie kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
- B. mając na uwadze, że Henri Grethen spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Henriego Grethena na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0562

Mianowanie członka Trybunału Obrachunkowego (Nikolaos Milionis – Grecja)**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie powołania Nikolaosa Milionisa na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0310/2013 – 2013/0808(NLE))****(Konsultacja)**

(2016/C 468/63)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0310/2013),
 - uwzględniając art.108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0436/2013),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2013 r. Komisja Kontroli Budżetowej przeprowadziła przesłuchanie kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Nikolaosa Milionisa na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.
-

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0563

Mianowanie członka Trybunału Obrachunkowego (Danièle Lamarque – Francja)

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie powołania Danièle Lamarque na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0311/2013 – 2013/0809(NLE))

(Konsultacja)

(2016/C 468/64)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0311/2013),
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0437/2013),
- A. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego dokonała oceny kwalifikacji kandydata, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniu 7 listopada 2013 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego;
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Danièle Lamarque na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0564

Mianowanie przewodniczącego Rady ds. Nadzoru Europejskiego Banku Centralnego**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku Europejskiego Banku Centralnego dotyczącego mianowania przewodniczącego Rady ds. Nadzoru Europejskiego Banku Centralnego (N7-0103/2013 – C7-0424/2013 – 2013/0901(NLE))****(Zatwierdzenie)**

(2016/C 468/65)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Europejskiego Banku Centralnego z dnia 22 listopada 2013 r. dotyczący mianowania przewodniczącego Rady ds. Nadzoru Europejskiego Banku Centralnego (N7-0103/2013),
 - uwzględniając art. 26 ust. 3 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi ⁽¹⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim a Europejskim Bankiem Centralnym w sprawie praktycznych zasad egzekwowania demokratycznej odpowiedzialności i sprawowania nadzoru nad wykonywaniem zadań powierzonych EBC w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego ⁽²⁾,
 - uwzględniając swój regulamin,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0452/2013),
- A. mając na uwadze, że art. 26 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 stanowi, iż Europejski Bank Centralny (EBC) przedkłada Parlamentowi wniosek dotyczący mianowania przewodniczącego Rady ds. Nadzoru EBC oraz że przewodniczącego wyłania się w drodze otwartej procedury kwalifikacyjnej spośród osób o uznanej pozycji i z doświadczeniem w sprawach bankowości i finansów, które nie są członkami Rady Prezesów;
- B. mając na uwadze, że art. 26 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 stanowi, iż skład Rady ds. Nadzoru zgodnie z tym rozporządzeniem powinien odzwierciedlać zasady równowagi płci, doświadczenia i kwalifikacji;
- C. mając na uwadze, że pismem z dnia 22 listopada 2013 r. EBC przekazał Parlamentowi wniosek dotyczący mianowania Danièle Nouy przewodniczącą Rady ds. Nadzoru EBC na pięcioletnią kadencję;
- D. mając na uwadze, że Komisja Gospodarcza i Monetarna Parlamentu dokonała następnie oceny kwalifikacji kandydatki, zwłaszcza pod kątem wymogów określonych w art. 26 ust. 2 i 3 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013; mając na uwadze, że w procesie oceny komisja otrzymała życiorys kandydatki, a także jej odpowiedzi na pytania pisemne;
- E. mając na uwadze, że w dniu 27 listopada 2013 r. w komisji odbyło się przesłuchanie kandydatki, podczas którego wygłosiła ona oświadczenie wstępne, a następnie udzieliła odpowiedzi na pytania członków komisji;
1. zatwierdza wniosek EBC dotyczący mianowania Danièle Nouy przewodniczącą Rady ds. Nadzoru EBC;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przedłożenia niniejszej decyzji Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Radzie, a także rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63.⁽²⁾ Dz.U. L 320 z 30.11.2013, s. 1.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0565

Wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz działań zewnętrznych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady określającego wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz działań zewnętrznych (COM(2011)0842 – C7-0494/2011 – 2011/0415(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/66)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0842),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 209 ust. 1 oraz art. 212 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0494/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 października 2012 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 4 grudnia 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Budżetowej (A7-0447/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza oświadczenie Parlamentu załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0415

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego wspólne zasady i procedury wdrażania unijnych instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 236/2014.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 110.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie stosowania aktów wykonawczych ustanawiających przepisy w celu wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Europejski Instrument Sąsiedztwa i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II)

Komisja Europejska uznaje, że przepisy w celu wdrażania programów współpracy transgranicznej określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym wspólne zasady i procedury wdrażania instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych UE i innych specjalnych, bardziej szczegółowych przepisów wykonawczych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym Europejski Instrument Sąsiedztwa i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) mają na celu uzupełnienie aktu podstawowego i powinny być w związku z tym aktami delegowanymi przyjmowanymi na podstawie art. 290 TFUE. Komisja Europejska nie wniesie sprzeciwu wobec przyjęcia tekstu uzgodnionego przez współprawodawców. Komisja Europejska przypomina jednak, że kwestia rozgraniczenia między art. 290 a 291 TFUE jest obecnie rozpatrywana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie dotyczącej produktów biobójczych.

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie środków powracających

Zgodnie ze zobowiązaniami określonymi w art. 21 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 Komisja Europejska umieści w projekcie budżetu linię budżetową obejmującą wewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel i — w miarę możliwości — określi kwotę takich dochodów.

Władza budżetowa będzie powiadamiana o kwocie zgromadzonych zasobów corocznie w trakcie planowania budżetu. Wewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel zostaną ujęte w projekcie budżetu jedynie w zakresie, w jakim ich kwota jest pewna.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie zawieszenia pomocy przyznawanej na mocy instrumentów finansowych

Parlament Europejski zauważa, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) nie zawierają żadnego wyraźnego odwołania do możliwości zawieszenia pomocy, w przypadku gdy państwo beneficjent nie przestrzega podstawowych zasad określonych w odnośnym instrumencie, a przede wszystkim zasad demokracji, rządów prawa i poszanowania praw człowieka.

Parlament Europejski uważa, że każde zawieszenie pomocy w ramach tych instrumentów prowadziłyby do modyfikacji ogólnego systemu finansowego uzgodnionego w drodze zwykłej procedury ustawodawczej. Jako współprawodawca i jeden z dwóch organów władzy budżetowej Parlament Europejski jest w związku z tym uprawniony do pełnego korzystania w tym zakresie ze swoich prerogatyw, gdyby taka decyzja miała zostać podjęta.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0566

Instrument na rzecz Stabilności *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument na rzecz Stabilności (COM(2011)0845 – C7-0497/2011 – 2011/0413(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/67)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0845),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 i art. 212 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0497/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 4 grudnia 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Budżetowej (A7-0451/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0413

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego Instrument na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 230/2014.)

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie strategicznego dialogu z Parlamentem Europejskim ⁽¹⁾

Na podstawie art. 14 TUE Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim przed okresem programowania w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 230/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju oraz w stosowanych przypadkach po wstępnych konsultacjach z odpowiednimi beneficjentami. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu

⁽¹⁾ Komisja Europejska będzie reprezentowana przez właściwego komisarza.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające przewidywane orientacyjne przydziały środków na państwo/region oraz — w odniesieniu do państwa/regionu — priorytety, możliwe wyniki, przewidywane orientacyjne przydziały środków na priorytet w przypadku programów geograficznych oraz wybór rodzajów wsparcia ⁽¹⁾. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające priorytety tematyczne, możliwe wyniki, wybór rodzajów wsparcia ⁽¹⁾ oraz przydziały środków finansowych na priorytety przewidziane w programach tematycznych. Komisja Europejska uwzględni stanowisko zajęte przez Parlament Europejski w tej sprawie.

Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim podczas przygotowań do przeglądu śródkresowego oraz przed wszelkimi zasadniczymi zmianami dokumentów programowych w okresie obowiązywania rozporządzenia.

Komisja Europejska wyjaśni, na wezwanie Parlamentu Europejskiego, w których miejscach uwagi Parlamentu Europejskiego zostały uwzględnione w dokumentach programowych oraz wszelkich innych działaniach następczych podjętych w wyniku strategicznego dialogu.

⁽¹⁾ W stosownych przypadkach.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0567

Europejski Instrument Sąsiedztwa ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Instrument Sąsiedztwa (COM(2011)0839 – C7-0492/2011 – 2011/0405(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/68)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0839),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 i art. 212 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0492/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 listopada 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 października 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 4 grudnia 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0449/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza oświadczenie Parlamentu Europejskiego załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 77.

⁽²⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 110.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TC1-COD(2011)0405

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego Europejski Instrument Sąsiedztwa

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 232/2014.)

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ**Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie strategicznego dialogu z Parlamentem Europejskim ⁽¹⁾**

Na podstawie art. 14 TUE Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim przed okresem programowania w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Europejski Instrument Sąsiedztwa oraz w stosowanych przypadkach po wstępnych konsultacjach z odpowiednimi beneficjentami. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające przewidywane orientacyjne przydziały środków na państwo/region oraz — w odniesieniu do państwa/regionu — priorytety, możliwe wyniki, przewidywane orientacyjne przydziały środków na priorytet w przypadku programów geograficznych oraz wybór rodzajów wsparcia ⁽²⁾. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające priorytety tematyczne, możliwe wyniki, wybór rodzajów wsparcia² oraz przydziały środków finansowych na priorytety przewidziane w programach tematycznych. Komisja Europejska uwzględni stanowisko zajęte przez Parlament Europejski w tej sprawie.

Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim podczas przygotowań do przeglądu śródkresowego oraz przed wszelkimi zasadniczymi zmianami dokumentów programowych w okresie obowiązywania rozporządzenia.

Komisja Europejska wyjaśni, na wezwanie Parlamentu Europejskiego, w których miejscach uwagi Parlamentu Europejskiego zostały uwzględnione w dokumentach programowych oraz wszelkich innych działaniach następczych podjętych w wyniku strategicznego dialogu.

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie stosowania aktów wykonawczych ustanawiających przepisy w celu wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Europejski Instrument Sąsiedztwa i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II)

Komisja Europejska uznaje, że przepisy w celu wdrażania programów współpracy transgranicznej określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym wspólne zasady i procedury wdrażania instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych UE i innych specjalnych, bardziej szczegółowych przepisów wykonawczych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym Europejski Instrument Sąsiedztwa i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady

⁽¹⁾ Komisja Europejska będzie reprezentowana przez właściwego komisarza.

⁽²⁾ W stosownych przypadkach.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

(UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) mają na celu uzupełnienie aktu podstawowego i powinny być w związku z tym aktami delegowanymi przyjmowanymi na podstawie art. 290 TFUE. Komisja Europejska nie wniosła sprzeciwu wobec przyjęcia tekstu uzgodnionego przez współprawodawców. Komisja Europejska przypomina jednak, że kwestia rozgraniczenia między art. 290 a 291 TFUE jest obecnie rozpatrywana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie dotyczącej produktów biobójczych.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie zawieszenia pomocy przyznawanej na mocy instrumentów finansowych

Parlament Europejski zauważa, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) nie zawierają żadnego wyraźnego odwołania do możliwości zawieszenia pomocy, w przypadku gdy państwo beneficjent nie przestrzega podstawowych zasad określonych w odnośnym instrumencie, a przede wszystkim zasad demokracji, rządów prawa i poszanowania praw człowieka.

Parlament Europejski uważa, że każde zawieszenie pomocy w ramach tych instrumentów prowadziłoby do modyfikacji ogólnego systemu finansowego uzgodnionego w drodze zwykłej procedury ustawodawczej. Jako współprawodawca i jeden z dwóch organów władzy budżetowej Parlament Europejski jest w związku z tym uprawniony do pełnego korzystania w tym zakresie ze swoich prerogatyw, gdyby taka decyzja miała zostać podjęta.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0568

Instrument Pomocy Przedakcesyjnej *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) (COM(2011)0838 – C7-0491/2011 – 2011/0404(COD))****(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)**

(2016/C 468/69)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0838),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 212 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0491/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 listopada 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 października 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 4 grudnia 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0445/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza oświadczenia Parlamentu oraz wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0404**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II)***(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 231/2014.)*⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 77.⁽²⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 110.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie strategicznego dialogu z Parlamentem Europejskim⁽¹⁾

Na podstawie art. 14 TUE Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim przed okresem programowania w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) oraz w stosowanych przypadkach po wstępnych konsultacjach z odpowiednimi beneficjentami. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające przewidywane orientacyjne przydziały środków na państwo/region oraz — w odniesieniu do państwa/regionu — priorytety, możliwe wyniki, przewidywane orientacyjne przydziały środków na priorytet w przypadku programów geograficznych oraz wybór rodzajów wsparcia⁽²⁾. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające priorytety tematyczne, możliwe wyniki, wybór rodzajów wsparcia² oraz przydziały środków finansowych na priorytety przewidziane w programach tematycznych. Komisja Europejska uwzględni stanowisko zajęte przez Parlament Europejski w tej sprawie.

Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim podczas przygotowań do przeglądu śródkresowego oraz przed wszelkimi zasadniczymi zmianami dokumentów programowych w okresie obowiązywania rozporządzenia.

Komisja Europejska wyjaśni, na wezwanie Parlamentu Europejskiego, w których miejscach uwagi Parlamentu Europejskiego zostały uwzględnione w dokumentach programowych oraz wszelkich innych działaniach następczych podjętych w wyniku strategicznego dialogu.

Wspólna deklaracja Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej w sprawie finansowania programów horyzontalnych na rzecz mniejszości

Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej oraz Komisja Europejska zgadzają się, że art. 2 ust. 1 lit. a) pkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) należy interpretować jako pozwolenie na finansowanie programów mających na celu zwiększenie poszanowania i ochrony mniejszości zgodnie z kryteriami kopenhaskimi, tak samo jak na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1085/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiającego instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA).

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie stosowania aktów wykonawczych ustanawiających przepisy w celu wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Europejski Instrument Sąsiedztwa i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II)

Komisja Europejska uznaje, że przepisy w celu wdrażania programów współpracy transgranicznej określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym wspólne zasady i procedury wdrażania instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych UE i innych specjalnych, bardziej szczegółowych przepisów wykonawczych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym Europejski Instrument Sąsiedztwa i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) mają na celu uzupełnienie aktu podstawowego i powinny być w związku z tym aktami delegowanymi przyjmowanymi na podstawie art. 290 TFUE. Komisja Europejska nie wniesie sprzeciwu wobec przyjęcia tekstu uzgodnionego przez współprawodawców. Komisja Europejska przypomina jednak, że kwestia rozgraniczenia między art. 290 a 291 TFUE jest obecnie rozpatrywana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie dotyczącej produktów biobójczych.

⁽¹⁾ Komisja Europejska będzie reprezentowana przez właściwego komisarza.

⁽²⁾ W stosownych przypadkach.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie zawieszenia pomocy przyznawanej na mocy instrumentów finansowych

Parlament Europejski zauważa, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) nie zawierają żadnego wyraźnego odwołania do możliwości zawieszenia pomocy, w przypadku gdy państwo beneficjent nie przestrzega podstawowych zasad określonych w odnośnym instrumencie, a przede wszystkim zasad demokracji, rządów prawa i poszanowania praw człowieka.

Parlament Europejski uważa, że każde zawieszenie pomocy w ramach tych instrumentów prowadziłyby do modyfikacji ogólnego systemu finansowego uzgodnionego w drodze zwykłej procedury ustawodawczej. Jako współprawodawca i jeden z dwóch organów władzy budżetowej Parlament Europejski jest w związku z tym uprawniony do pełnego korzystania w tym zakresie ze swoich prerogatyw, gdyby taka decyzja miała zostać podjęta.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie beneficjentów wymienionych w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II)

Parlament Europejski zauważa, że w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającym Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) termin „beneficjenci wymienieni w załączniku I” stosuje się w całym tekście rozporządzenia. Parlament Europejski uznaje, że termin ten ma zastosowanie do państw.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0569

Instrument Partnerstwa na rzecz współpracy z państwami trzecimi *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument partnerstwa na rzecz współpracy z państwami trzecimi (COM(2011)0843 – C7-0495/2011 – 2011/0411(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/70)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0843),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 207 ust. 2, art. 209 ust.1 oraz art. 212 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0495/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 października 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 4 grudnia 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Rozwoju, Komisji Budżetowej oraz Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0446/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza oświadczenie Parlamentu załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0411

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 234/2014.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 110.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie strategicznego dialogu z Parlamentem Europejskim⁽¹⁾

Na podstawie art. 14 TUE Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim przed okresem programowania w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi oraz w stosowanych przypadkach po wstępnych konsultacjach z odpowiednimi beneficjentami. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające przewidywane orientacyjne przydziały środków na państwo/region oraz — w odniesieniu do państwa/regionu — priorytety, możliwe wyniki, przewidywane orientacyjne przydziały środków na priorytet w przypadku programów geograficznych oraz wybór rodzajów wsparcia⁽²⁾. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające priorytety tematyczne, możliwe wyniki, wybór rodzajów wsparcia² oraz przydziały środków finansowych na priorytety przewidziane w programach tematycznych. Komisja Europejska uwzględni stanowisko zajęte przez Parlament Europejski w tej sprawie.

Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim podczas przygotowań do przeglądu śródkresowego oraz przed wszelkimi zasadniczymi zmianami dokumentów programowych w okresie obowiązywania rozporządzenia.

Komisja Europejska wyjaśni, na wezwanie Parlamentu Europejskiego, w których miejscach uwagi Parlamentu Europejskiego zostały uwzględnione w dokumentach programowych oraz wszelkich innych działaniach następczych podjętych w wyniku strategicznego dialogu.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie zawieszenia pomocy przyznawanej na mocy instrumentów finansowych

Parlament Europejski zauważa, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) nie zawierają żadnego wyraźnego odwołania do możliwości zawieszenia pomocy, w przypadku gdy państwo beneficjent nie przestrzega podstawowych zasad określonych w odnośnym instrumencie, a przede wszystkim zasad demokracji, rządów prawa i poszanowania praw człowieka.

Parlament Europejski uważa, że każde zawieszenie pomocy w ramach tych instrumentów prowadziłoby do modyfikacji ogólnego systemu finansowego uzgodnionego w drodze zwykłej procedury ustawodawczej. Jako współprawodawca i jeden z dwóch organów władzy budżetowej Parlament Europejski jest w związku z tym uprawniony do pełnego korzystania w tym zakresie ze swoich prerogatyw, gdyby taka decyzja miała zostać podjęta.

⁽¹⁾ Komisja Europejska będzie reprezentowana przez właściwego komisarza.

⁽²⁾ W stosownych przypadkach.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0570

Instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (COM(2011)0844 – C7-0496/2011 – 2011/0412(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/71)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0844),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 209 oraz art. 212 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0496/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 15 listopada 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 października 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 4 grudnia 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Budżetowej i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0448/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0412

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 235/2014.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 81.

⁽²⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 110.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie strategicznego dialogu z Parlamentem Europejskim⁽¹⁾

Na podstawie art. 14 TUE Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim przed okresem programowania w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 235/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Finansowy na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka na Świecie oraz w stosowanych przypadkach po wstępnych konsultacjach z odpowiednimi beneficjentami. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające przewidywane orientacyjne przydziały środków na państwo/region oraz — w odniesieniu do państwa/regionu — priorytety, możliwe wyniki, przewidywane orientacyjne przydziały środków na priorytet w przypadku programów geograficznych oraz wybór rodzajów wsparcia⁽²⁾. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające priorytety tematyczne, możliwe wyniki, wybór rodzajów wsparcia² oraz przydziały środków finansowych na priorytety przewidziane w programach tematycznych. Komisja Europejska uwzględni stanowisko zajęte przez Parlament Europejski w tej sprawie.

Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim podczas przygotowań do przeglądu śródkresowego oraz przed wszelkimi zasadniczymi zmianami dokumentów programowych w okresie obowiązywania rozporządzenia.

Komisja Europejska wyjaśni, na wezwanie Parlamentu Europejskiego, w których miejscach uwagi Parlamentu Europejskiego zostały uwzględnione w dokumentach programowych oraz wszelkich innych działaniach następczych podjętych w wyniku strategicznego dialogu.

Wspólna deklaracja Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej w sprawie misji obserwacji wyborów

Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska podkreślają istotny wkład misji obserwacji wyborów z ramienia UE w unijną politykę stosunków zewnętrznych w zakresie wspierania demokracji w krajach partnerskich. Unijne misje obserwacji wyborów przyczyniają się do zwiększenia przejrzystości i wiarygodności procesów wyborczych oraz zapewniają przemyślaną ocenę procesów wyborczych i zalecenia dotyczące dalszego usprawnienia tych procesów w kontekście współpracy i dialogu politycznego UE z krajami partnerskimi. W tym kontekście Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska zgadzają się, że do 25 % budżetu na lata 2014–2020 w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 235/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Finansowy na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka na Świecie należy przeznaczyć na finansowanie misji obserwacji wyborów z ramienia UE, w zależności od wyborów uznanych za priorytetowe w poszczególnych latach.

⁽¹⁾ Komisja Europejska będzie reprezentowana przez właściwego komisarza.

⁽²⁾ W stosownych przypadkach.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0571

Ustanowienie instrumentu finansowania współpracy w zakresie rozwoju *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (COM(2011)0840 – C7-0493/2011 – 2011/0406(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/72)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0840),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0493/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 października 2012 r. ⁽¹⁾
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 4 grudnia 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Budżetowej oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0450/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza oświadczenie Parlamentu oraz wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji, które załączono do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0406

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014-2020

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 233/2014.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 391 z 18.12.2012, s. 110.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZE

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie strategicznego dialogu z Parlamentem Europejskim ⁽¹⁾

Na podstawie art. 14 TUE Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim przed okresem programowania w ramach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020 oraz w stosowanych przypadkach po wstępnych konsultacjach z odpowiednimi beneficjentami. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające przewidywane orientacyjne przydziały środków na państwo/region oraz — w odniesieniu do państwa/regionu — priorytety, możliwe wyniki, przewidywane orientacyjne przydziały środków na priorytet w przypadku programów geograficznych oraz wybór rodzajów wsparcia ⁽²⁾. Komisja Europejska przedstawi Parlamentowi Europejskiemu odpowiednie dostępne dokumenty dotyczące programowania, zawierające priorytety tematyczne, możliwe wyniki, wybór rodzajów wsparcia² oraz przydziały środków finansowych na priorytety przewidziane w programach tematycznych. Komisja Europejska uwzględni stanowisko zajęte przez Parlament Europejski w tej sprawie.

Komisja Europejska będzie prowadzić strategiczny dialog z Parlamentem Europejskim podczas przygotowań do przeglądu śródkresowego oraz przed wszelkimi zasadniczymi zmianami dokumentów programowych w okresie obowiązywania rozporządzenia.

Komisja Europejska wyjaśni, na wezwanie Parlamentu Europejskiego, w których miejscach uwagi Parlamentu Europejskiego zostały uwzględnione w dokumentach programowych oraz wszelkich innych działaniach następczych podjętych w wyniku strategicznego dialogu.

Deklaracja Parlamentu Europejskiego, Rady Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej w sprawie art. 5 ust. 2 lit. b) pkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020

W odniesieniu do stosowania art. 5 ust. 2 lit. b) pkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020 w momencie wejścia tego rozporządzenia w życie uznaje się, że następujące kraje partnerskie kwalifikują się do współpracy dwustronnej jako przypadki wyjątkowe, w tym w kontekście stopniowego znoszenia pomocy rozwojowej: Kuba, Kolumbia, Ekwador, Peru i RPA.

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020

Komisja Europejska zwróci się do Parlamentu Europejskiego o opinię przed zmianą stosowania art. 5 ust. 2 lit. b) pkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego Instrument Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020.

Deklaracja Komisji Europejskiej w sprawie przydziału środków na podstawowe usługi

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020 powinno umożliwić Unii przyczynienie się do wypełnienia wspólnego zobowiązania UE w zakresie udzielania stałego wsparcia na rzecz rozwoju społecznego, by podnieść poziom życia ludzi zgodnie z milenijnymi celami rozwoju. Co najmniej 20 % środków przydzielonych na mocy tego rozporządzenia zostanie przeznaczony na podstawowe usługi socjalne, ze szczególnym uwzględnieniem zdrowia i edukacji oraz kształcenia

⁽¹⁾ Komisja Europejska będzie reprezentowana przez właściwego komisarza.

⁽²⁾ W stosownych przypadkach.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

średniego, pamiętając jednocześnie, że pewna elastyczność musi być normą, np. w przypadkach gdy udzielana jest pomoc nadzwyczajna. Informacje dotyczące przestrzegania tej deklaracji zostaną ujęte w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiającego wspólne zasady i procedury wdrażania instrumentów na rzecz finansowania działań zewnętrznych UE.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie zawieszenia pomocy przyznawanej na mocy instrumentów finansowych

Parlament Europejski zauważa, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 232/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Europejski Instrument Sąsiedztwa, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 234/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 231/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) nie zawierają żadnego wyraźnego odwołania do możliwości zawieszenia pomocy, w przypadku gdy państwo beneficjent nie przestrzega podstawowych zasad określonych w odnośnym instrumencie, a przede wszystkim zasad demokracji, rządów prawa i poszanowania praw człowieka.

Parlament Europejski uważa, że każde zawieszenie pomocy w ramach tych instrumentów prowadziłoby do modyfikacji ogólnego systemu finansowego uzgodnionego w drodze zwykłej procedury ustawodawczej. Jako współprawodawca i jeden z dwóch organów władzy budżetowej Parlament Europejski jest w związku z tym uprawniony do pełnego korzystania w tym zakresie ze swoich prerogatyw, gdyby taka decyzja miała zostać podjęta.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0572

Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) *I****Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) (COM(2011)0608 – C7-0319/2011 – 2011/0269(COD))****(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)**

(2016/C 468/73)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0608),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 175, 42 i 43 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy których Komisja przedłożyła wniosek Parlamentowi (C7-0319/2011),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 175 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez parlament Danii, Pierwszą i Drugą Izbę Parlamentu Niderlandzkiego i szwedzki Riksdag, w których to opiniach uznano, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 23 lutego 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 3 maja 2012 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 18 października 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 i art. 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Budżetowej, Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Rozwoju Regionalnego oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0005/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 42.⁽²⁾ Dz.U. C 225 z 27.7.2012, s. 159.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TC1-COD(2011)0269

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1309/2013.)

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0573

Obowiązkowa automatyczna wymiana informacji w dziedzinie opodatkowania ***Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (COM(2013)0348 – C7-0200/2013 – 2013/0188(CNS))****(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)**

(2016/C 468/74)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2013)0348),

 - uwzględniając art. 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0200/2013),

 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,

 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0376/2013),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;

 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;

 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;

 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Poprawka 1
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 1

Tekst proponowany przez Komisję

- (1) W ostatnich latach wyzwania związane z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania znacznie wzrosły oraz budzą duże obawy w Unii i na całym świecie. Niezgłoszony i nieopodatkowany dochód znacznie uszczupla krajowe dochody podatkowe. Istnieje zatem pilna potrzeba zwiększenia wydajności i skuteczności poboru podatków. Automatyczna wymiana informacji stanowi ważne narzędzie w tym względzie, a Komisja w swoim komunikacie z dnia 6 grudnia 2012 r. zawierającym plan działania zakładający poprawę skuteczności walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania⁽⁸⁾ podkreśliła potrzebę zdecydowanego promowania automatycznej wymiany informacji jako przyszłego europejskiego i międzynarodowego standardu przejrzystości i wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania. **Podczas posiedzenia Rady Europejskiej** w dniu 22 maja 2013 **wezvano** do rozszerzenia automatycznej wymiany informacji na poziomie UE i globalnym w celu zwalczania oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i agresywnego planowania podatkowego.

⁽⁸⁾ COM(2012)0722 final.

Poprawka

- (1) W ostatnich latach wyzwania związane z oszustwami podatkowymi, uchylaniem się od opodatkowania **oraz agresywnym planowaniem podatkowym** znacznie wzrosły oraz budzą duże obawy w Unii i na całym świecie, **szczególnie w dobie kryzysu**. Niezgłoszony i nieopodatkowany dochód znacznie uszczupla krajowe dochody podatkowe, **stwarzając warunki dla nieuczciwej konkurencji oraz powodując straty**. Istnieje zatem pilna potrzeba zwiększenia wydajności i skuteczności poboru podatków. **Powinny zostać stworzone skuteczne systemy służące poprawie skuteczności poboru podatków oraz ustalaniu w każdym przypadku właściwego prawa podatkowego państwa członkowskiego**. Automatyczna wymiana informacji stanowi ważne narzędzie w tym względzie, a Komisja w swoim komunikacie z dnia 6 grudnia 2012 r. zawierającym plan działania zakładający poprawę skuteczności walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania⁽⁸⁾ podkreśliła potrzebę zdecydowanego promowania automatycznej wymiany informacji jako przyszłego europejskiego i międzynarodowego standardu przejrzystości i wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania. **Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie walki z oszustwami podatkowymi, uchylaniem się od opodatkowania i rajami podatkowymi⁽⁹⁾ oraz Rada Europejska na posiedzeniu w dniu 22. maja 2013 r. wezwały** do rozszerzenia automatycznej wymiany informacji na poziomie UE i globalnym w celu zwalczania oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i agresywnego planowania podatkowego.

⁽⁸⁾ COM(2012)0722 final

⁽⁹⁾ **Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0205.**

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 1 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1a) *W przeszłości polityka podatkowa była postrzegana jako kwestia leżąca wyłącznie w gestii państw członkowskich, w której Unia nie uczestniczy. Obecnie w wyniku globalizacji podatki muszą być także rozpatrywane na szczeblu Unii. Z punktu widzenia Komisji koordynowanie wymiany informacji podatkowych w imieniu państw członkowskich byłoby bardziej skuteczne i efektywne niż zawarcie szeregu dwustronnych umów między państwami członkowskimi. Każde państwo posiada inne standardy automatycznej wymiany informacji. Jest to sytuacja niepotrzebnie skomplikowana, nakładająca niepotrzebnie wysokie koszty zarówno na państwa członkowskie, jak i na instytucje finansowe w obrębie Unii.*

Poprawka 3**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 1 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1b) *Definicje dotyczące dyrektywy 2011/16/UE powinny zostać opracowane przy uwzględnieniu prac Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju w tej dziedzinie w celu dostarczenia wyjaśnień, uproszczenia ram prawnych i zwiększenia spójności poprawek do tej dyrektywy.*

Poprawka 4**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 3**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3) Jak wskazano we wniosku Rady Europejskiej, należy zaproponować rozszerzenie automatycznej wymiany informacji, która była już przewidziana w art. 8 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE. Inicjatywa Unii zapewnia spójne, zgodne i kompleksowe podejście w całej UE do automatycznej wymiany informacji w ramach rynku wewnętrznego, **które doprowadzi do oszczędności dla administracji podatkowych oraz podmiotów gospodarczych.**

- (3) Jak wskazano we wniosku Rady Europejskiej, należy zaproponować rozszerzenie automatycznej wymiany informacji, która była już przewidziana w art. 8 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE. Inicjatywa Unii zapewnia spójne, zgodne i kompleksowe podejście w całej UE do automatycznej wymiany informacji w ramach rynku wewnętrznego **i jest istotna dla zwiększenia skuteczności systemów podatkowych oraz dla wzmocnienia rynku wewnętrznego, w ramach którego współlistnienie 28 krajowych systemów podatkowych rodzi takie problemy jak podwójne opodatkowanie i zakłócenie konkurencji. Państwa członkowskie czerpałyby korzyści z wymiany informacji na równych warunkach, a Unia mogłaby odegrać przewodnią rolę w promowaniu podobnych standardów na szczeblu międzynarodowym.**

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3a) *Państwa członkowskie powinny wdrożyć współpracę administracyjną i wymianę informacji, która nie narusza proceduralnych praw podatników ani ich prawa do prywatności.*

Poprawka 6

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 3 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3b) *Zgodnie z raportem OECD z dnia 19 czerwca 2013 r. i z deklaracją G20 z Petersburga z dnia 6 września 2013 r. automatyczna wymiana informacji ma opierać się na wspólnym globalnym modelu, który zapewni adekwatną poufność i zagwarantuje właściwe wykorzystywanie informacji. Rozszerzenie zakresu automatycznej wymiany informacji podatkowych stanowić będzie wkład UE w prace OECD i powinno zwiększyć prawdopodobieństwo stworzenia spójnego systemu globalnego, którego podstawą ma być nowy standard OECD, który ma zostać przedstawiony w lutym 2014 r.*

Poprawka 7

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 3 c (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3c) *Gdy dane są przekazywane do organów podatkowych w celu wymiany informacji z innymi państwami, ważne jest, by sprecyzować, w jaki sposób te organy mogą te dane wykorzystywać.*

Poprawka 9

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 4 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (4a) *W celu wyeliminowania niejednoznaczności i niespójności oraz uzyskania oszczędności istotne jest, by wprowadzanie w życie niniejszej dyrektywy było skoordynowane z wdrażaniem FATCA.*

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 5**

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) Zawarcie równoległych i nieskoordynowanych umów przez państwa członkowskie na podstawie art. 19 dyrektywy 2011/16/UE doprowadziłoby do zakłóceń niekorzystnych dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Rozszerzona AWI na podstawie ogólnounijnego instrumentu prawnego usunęłaby potrzebę i zachętę dla państw członkowskich do powoływania się na wymieniony wyżej artykuł w celu zawarcia dwustronnych lub wielostronnych umów, które mogą być uważane za właściwe w tej samej sprawie wobec braku odpowiedniego prawodawstwa unijnego.

Poprawka

- (5) Zawarcie równoległych i nieskoordynowanych umów przez państwa członkowskie na podstawie art. 19 dyrektywy 2011/16/UE doprowadziłoby do zakłóceń niekorzystnych dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego **i dla całego podejścia unijnego**. Rozszerzona AWI na podstawie ogólnounijnego instrumentu prawnego usunęłaby potrzebę i zachętę dla państw członkowskich do powoływania się na wymieniony wyżej artykuł w celu zawarcia dwustronnych lub wielostronnych umów, które mogą być uważane za właściwe w tej samej sprawie wobec braku odpowiedniego prawodawstwa unijnego. **Dlatego Unia byłaby też w lepszej pozycji negocjacyjnej, by dążyć do wyższych standardów wymiany informacji podatkowych na szczeblu światowym.**

Poprawka 11**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 5 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

- (5a) **Pod egidą OECD trwają prace nad zredagowaniem dwustronnych i wielostronnych wzorców umów o wymianie informacji. Ponadto między Stanami Zjednoczonymi a wieloma innymi krajami toczą się negocjacje nad wdrożeniem FATCA w drodze umów dwustronnych. Proponowane zmiany w dyrektywie 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania w dużym stopniu regulują wymianę tych samych informacji, które są przedmiotem zainteresowania FATCA oraz prac w ramach OECD. Relacje pomiędzy tymi przepisami wykonawczymi muszą zostać doprecyzowane przez Komisję, aby krajowe organy podatkowe i instytucje finansowe odpowiedzialne za wprowadzenie tych zmian były w stanie wprowadzić je w życie.**

Poprawka

Poprawka 12**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 6 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

- (6a) **Nowe kategorie dochodu i kapitału, w zakresie których niniejsza dyrektywa wprowadza obowiązek wymiany informacji, powinny zostać wprowadzone zgodnie z ich wykładnią w prawie państwa członkowskiego przekazującego informacje.**

Poprawka

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Poprawka 13

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 7 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (7a) *Celem obecnego przekazywania krajowym organom podatkowym informacji w zakresie dochodów kapitałowych i dochodów z działalności zawodowej jest dostarczenie m.in. podstawy do objęcia podatkiem oraz podstawy do wymiany informacji z innymi państwami. Jeżeli obowiązek dostarczenia informacji ulegnie zmianie i informacje będą zbierane wyłącznie do celów wymiany informacji, istotne jest wyjaśnienie, w jaki sposób organy podatkowe mają prawo wykorzystywać te informacje.*

Poprawka 15

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 9 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (9a) *Każde państwo członkowskie powinno nakładać kary za naruszenie przepisów niniejszej dyrektywy i podejmować odpowiednie środki w celu zadbania o ich przestrzeganie.*

Poprawka 16

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 10

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (10) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w **Karcie** praw podstawowych Unii Europejskiej.

- (10) *Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w art. 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i w art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Zważywszy na wrażliwy charakter gromadzonych danych, szczególną uwagę należy zwrócić na poszanowanie prawa do prywatności oraz uzasadnione wnioski o zachowanie poufności, szczególnie w trakcie prowadzonych postępowań.*

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Poprawka 17**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – litera b**

Dyrektywa 2011/16/UE

Artykuł 8 – ustęp 3a – akapit pierwszy – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

3a. Właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazuje w drodze automatycznej wymiany właściwemu organowi któregokolwiek z pozostałych państw członkowskich informacje obejmujące okresy rozliczeniowe, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., dotyczące następujących pozycji, które są wypłacone, zabezpieczone lub utrzymywane przez instytucję finansową bezpośrednio lub pośrednio na rzecz faktycznego odbiorcy, który jest osobą fizyczną zamieszkałą w tym innym państwie członkowskim:

Poprawka

3a. Właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazuje w drodze automatycznej wymiany właściwemu organowi któregokolwiek z pozostałych państw członkowskich informacje obejmujące okresy rozliczeniowe, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., dotyczące **zgodnie z przepisami prawa krajowego** następujących pozycji, które są wypłacone, zabezpieczone lub utrzymywane przez instytucję finansową bezpośrednio lub pośrednio na rzecz faktycznego odbiorcy, który jest osobą fizyczną zamieszkałą w tym innym państwie członkowskim:

Poprawka 18**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – litera b a (nowa)**

Dyrektywa 2011/16/UE

Artykuł 8 – ustęp 4

Tekst obowiązujący

4. Przed 1 lipca 2016 r. państwa członkowskie co roku przekazują Komisji statystyki dotyczące rozmiaru automatycznej wymiany informacji oraz – w zakresie, w jakim jest to możliwe – informacje dotyczące administracyjnych i wszelkich innych istotnych kosztów i korzyści związanych z dokonaną wymianą informacji oraz informacje na temat wszelkich ewentualnych zmian, zarówno dla organów podatkowych, jak i stron trzecich.

*Poprawka***ba) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:**

„4. Przed 1 lipca 2016 r. państwa członkowskie co roku przekazują Komisji statystyki dotyczące rozmiaru automatycznej wymiany informacji oraz – w zakresie, w jakim jest to możliwe – informacje dotyczące administracyjnych i wszelkich innych istotnych kosztów i korzyści związanych z dokonaną wymianą informacji oraz informacje na temat wszelkich ewentualnych zmian, zarówno dla organów podatkowych, jak i stron trzecich. **Komisja powiadamia Parlament Europejski o otrzymanych informacjach.**”

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Poprawka 19

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – litera c

Dyrektywa 2011/16/UE

Artykuł 8 – ustęp 5 – akapit pierwszy

Tekst proponowany przez Komisję

5. Przed dniem 1 lipca 2017 r. Komisja przedłoży sprawozdanie, w którym przedstawi ogólny zarys i ocenę otrzymanych statystyk i informacji, dotyczące takich kwestii, jak koszty administracyjne oraz inne istotne koszty i korzyści wynikające z funkcjonowania automatycznej wymiany informacji, jak również praktyczne aspekty z tym związane. Stosownie do sytuacji Komisja przedłoży Radzie wniosek dotyczący kategorii i warunków określonych w ust. 1, uwzględniając warunek, zgodnie z którym informacje na temat osób zamieszkałych w innych państwach członkowskich muszą być dostępne, lub dotyczący pozycji określonych w ust. 3a **lub obu tych elementów**.

Poprawka

5. Przed dniem 1 lipca 2017 r. Komisja przedłoży **Parlamentowi Europejskiemu i Radzie** sprawozdanie, w którym przedstawi ogólny zarys i ocenę **skutków** otrzymanych statystyk i informacji, dotyczące takich kwestii, jak koszty administracyjne oraz inne istotne koszty i korzyści wynikające z funkcjonowania automatycznej wymiany informacji, jak również praktyczne aspekty z tym związane. Stosownie do sytuacji Komisja przedłoży **Parlamentowi Europejskiemu i Radzie** wniosek dotyczący kategorii **dochodu i kapitału**, warunków określonych w ust. 1, **lub obu tych zagadnień**, uwzględniając warunek, zgodnie z którym informacje na temat osób zamieszkałych w innych państwach członkowskich muszą być dostępne, lub dotyczący pozycji określonych w ust. 3a.

Poprawka 21

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – ustęp 1 a (nowy)

Dyrektywa 2011/16/UE

Artykuł 18 – ustęp 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1a. w art. 18 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie nakładają kary za naruszenie przepisów niniejszej dyrektywy i podejmują środki niezbędne w celu zadbania o ich przestrzeganie. Kary te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.”

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Poprawka 22**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 b (nowy)**

Dyrektywa 2011/16/UE

Artykuł 19 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1b. dodaje się artykuł w brzmieniu:**„Artykuł 19a****Mandat do negocjacji z państwami trzecimi**

Od dnia [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy] jedynie Komisja jest uprawniona do prowadzenia w imieniu Unii negocjacji z państwami trzecimi w sprawie umów dotyczących automatycznej wymiany informacji (AWI). Od tego dnia państwa członkowskie nie będą mogły angażować się w umowy dwustronne.”

Poprawka 23**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 c (nowy)**

Dyrektywa 2011/16/UE

Artykuł 22 – ustęp 1 – litera c a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1c. w art. 22 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„ca) udostępnienia, poczynając od dnia 1 stycznia 2015 r., zasobów ludzkich, technicznych i finansowych niezbędnych do wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy ze względu na ilość i złożony charakter informacji podlegających automatycznej wymianie.”

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Poprawka 24**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1 d (nowy)**

Dyrektywa 2011/16/UE

Artykuł 23 – ustęp 3

Tekst obowiązujący

Poprawka

1d. art. 23 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji roczną ocenę skuteczności automatycznej wymiany informacji, o której mowa w art. 8, a także jej praktyczne wyniki. Forma i warunki przekazywania tej rocznej oceny są ustanawiane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2.

„3. Państwa członkowskie przekazują Komisji roczną ocenę skuteczności automatycznej wymiany informacji, o której mowa w art. 8, a także jej praktyczne wyniki. Forma i warunki przekazywania tej rocznej oceny są ustanawiane przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ust. 2. **Komisja corocznie informuje Parlament Europejski o ocenach przeprowadzonych przez państwa członkowskie.**”

Poprawka 25**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 –ustęp 1 e (nowy)**

Dyrektywa 2011/16/UE

Artykuł 25

Tekst obowiązujący

Poprawka

1e. art. 25 otrzymuje brzmienie:

Artykuł 25

„Artykuł 25

Ochrona danych

Ochrona danych

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Tekst obowiązujący

Wszelka wymiana informacji na mocy niniejszej dyrektywy podlega przepisom wykonawczym do dyrektywy 95/46/WE. Niemniej jednak do celów właściwego stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie ograniczają zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 10, art. 11 ust. 1 oraz w art. 12 i 21 dyrektywy 95/46/WE w takim stopniu, w jakim jest to konieczne do zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. e) wspomnianej dyrektywy.

Poprawka

1. Wszelka wymiana informacji na mocy niniejszej dyrektywy podlega przepisom wykonawczym do dyrektywy 95/46/WE. Niemniej jednak do celów właściwego stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie ograniczają zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 10, art. 11 ust. 1 oraz w art. 12 i 21 dyrektywy 95/46/WE w takim stopniu, w jakim jest to **szczególnie** konieczne do zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. e) wspomnianej dyrektywy.
2. **Państwa członkowskie podejmą właściwe środki w celu ochrony wymienianych informacji przed nieuprawnionym dostępem ze strony podmiotów trzecich lub państw trzecich.”**

Poprawka 31

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – ustęp 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2a. Do dnia ...* [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja dokonuje przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy i, w stosownych przypadkach, przedkłada wniosek ustawodawczy Radzie, aby zapewnić przejrzystość wymiany informacji.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0574

System rejestracji przewoźników materiałów promieniotwórczych ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego wspólnotowy system rejestracji przewoźników materiałów promieniotwórczych (COM(2012)0561 – C7-0320/2012 – 2011/0225(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/75)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2012)0561),
 - uwzględniając art. 31 i 32 traktatu Euratom, na którego mocy Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0320/2012),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 91 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 22 lutego 2012 r. ⁽¹⁾
 - uwzględniając art. 55 i art. 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0385/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę opracowanego przez nią wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P7_TC1-COD(2011)0225

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2014 ustanawiającego wspólnotowy system rejestracji przewoźników materiałów promieniotwórczych [Popr. 1]

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ~~ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej~~ **o funkcjonowaniu Unii Europejskiej**, w szczególności jego art. ~~31~~ **akapit drugi** i art. ~~32~~ **91**, [Popr. 2]

uwzględniając wniosek Komisji ~~sporządzony po uzyskaniu opinii grupy osób powołanej przez Komitet Naukowo-Techniczny~~ **Europejskiej**, [Popr. 3]

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom krajowym,

⁽¹⁾ Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 110.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

~~uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego~~ **stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą** ⁽²⁾, [Popr. 4]

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 33 Traktatu wymaga, aby państwa członkowskie ustanowiły odpowiednie przepisy w celu zapewnienia zgodności z podstawowymi normami bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego.
- (2) Podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego określone są w dyrektywie Rady 96/29/Euratom ⁽³⁾. Wspomniana dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich rodzajów działalności, które wiążą się z ryzykiem promieniowania jonizującego emanującego ze sztucznego lub z naturalnego źródła promieniowania, w tym transportu.
- (3) W celu zapewnienia zgodności z podstawowymi normami bezpieczeństwa osoby, organizacje lub przedsiębiorstwa podlegają kontroli regulacyjnej przez organy państw członkowskich. W tym celu dyrektywa 96/29/Euratom zobowiązuje państwa członkowskie do objęcia niektórych rodzajów działalności związanych z zagrożeniem promieniowaniem jonizującym systemem sprawozdawczości oraz wcześniejszymi zezwoleniami lub do zakazania pewnych rodzajów działalności.
- (4) Ponieważ transport jest jedynym rodzajem działalności związanym z częstym przekraczaniem granic, przewoźnicy materiałów promieniotwórczych mogą być zobowiązani do przestrzegania wymagań w zakresie sprawozdawczości i wydawania zezwoleń w kilku państwach członkowskich. Niniejsze rozporządzenie zastępuje wspomniane systemy sprawozdawczości i wydawania zezwoleń w państwach członkowskich jednym systemem rejestracji ważnym dla całej Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (zwanej dalej „Wspólnotą”).
- (4a) **Konieczne jest zapewnienie wydajnego i jednolitego wdrażania niniejszego rozporządzenia poprzez określenie wspólnych kryteriów, jakie państwa członkowskie powinny stosować przy wydawaniu certyfikatów rejestracji oraz poprzez ustanowienie mechanizmu możliwej i obowiązkowej wymiany informacji z innymi państwami członkowskimi w celu zapewnienia kontroli przewoźników, sprawdzenia przestrzegania przepisów, a także skutecznego reagowania na sytuacje nadzwyczajne.** [Popr. 5]
- (5) Dla przewoźników lotniczych i morskich takie systemy rejestracji i certyfikacji już istnieją. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 ⁽⁴⁾ stanowi, że przewoźnicy lotniczy muszą posiadać specjalne certyfikaty przewoźnika lotniczego do celów transportu towarów niebezpiecznych. Do celów transportu drogą morską dyrektywa 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawia wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków ⁽⁵⁾. Uznaje się, że certyfikaty wydawane przez urzędy lotnictwa cywilnego oraz system monitorowania i informacji o ruchu statków w zadowalający sposób wdrażają wymagania w zakresie sprawozdawczości i wydawania zezwoleń określone w dyrektywie 96/29/Euratom. Rejestracja przewoźników lotniczych i morskich na mocy niniejszego rozporządzenia nie jest zatem konieczna, aby umożliwić państwom członkowskim zagwarantowanie zgodności z podstawowymi normami bezpieczeństwa dla tych rodzajów transportu.
- (6) Przewoźnicy materiałów promieniotwórczych podlegają wielu wymogom zawartym w przepisach Unii i Euratomu, jak również w międzynarodowych instrumentach prawnych. Przepisy Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA) dotyczące bezpiecznego transportu materiałów promieniotwórczych, seria norm bezpieczeństwa MAEA nr TS-R-1 oraz rozporządzenia modalne dotyczące transportu towarów niebezpiecznych nadal stosuje się bezpośrednio lub są one wdrażane przez państwa członkowskie na mocy dyrektywy 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁶⁾ w odniesieniu do transportu drogowego, kolejowego i transportu wodnego śródlądowego. Przepisy tej dyrektywy pozostają bez uszczerbku dla stosowania innych przepisów w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ochrony środowiska naturalnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 110.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego (Dz.U. L 159 z 29.6.1996, s. 1.)

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3922/91 z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie harmonizacji wymagań technicznych i procedur administracyjnych w dziedzinie lotnictwa cywilnego (Dz.U. L 373 z 31.12.1991, s. 4).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków i uchylająca dyrektywę Rady 93/75/EWG (Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 10).

⁽⁶⁾ Dyrektywa 2008/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 września 2008 r. w sprawie transportu lądowego towarów niebezpiecznych (Dz.U. L 260 z 30.9.2008, s. 13).

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- (6a) *W celu uwzględnienia możliwego, związanego z normami bezpieczeństwa ryzyka dla ochrony środowiska oraz zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do ustanowienia wspólnych kryteriów, które będą musieli spełnić przewoźnicy materiałów promieniotwórczych w celu uzyskania certyfikatu rejestracji. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. [Popr. 6]*
- (7) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem (UE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 182/2011⁽¹⁾.
- (7a) *Z uwagi na ogólny cel, jakim jest zmniejszenie obciążenia regulacyjnego przemysłu, Komisja powinna dalej monitorować wpływ gospodarczy niniejszego rozporządzenia na wiele małych przedsiębiorstw, które dokonują transportu materiałów promieniotwórczych w obrębie terytorium jednego państwa członkowskiego, [Popr. 7]*

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólnotowy system **zezwoleń i rejestracji** przewoźników materiałów promieniotwórczych, ~~co ułatwia państwom członkowskim spełnienie obowiązku zapewnienia przestrzegania podstawowych norm bezpieczeństwa dla ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego, ustanowionych w dyrektywie w oparciu o dyrektywę 2008/68/WE i dyrektywę 96/29/Euratom. [Popr. 8]~~

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich przewoźników przewożących materiały promieniotwórcze **w transporcie drogowym, kolejowym i wodnym śródlądowym** na terytorium Wspólnoty, z państw trzecich do Wspólnoty oraz ze Wspólnoty do państw trzecich. ~~Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do przewoźników przewożących materiały promieniotwórcze drogą powietrzną i morską. [Popr. 9]~~

2a. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla przepisów krajowych dotyczących ochrony transportu materiałów promieniotwórczych przed kradzieżą, sabotażem lub innymi czynami dokonanymi w złym zamiarze. [Popr. 10]

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) „przewoźnik” oznacza osobę, organizację lub przedsiębiorstwo ~~państwowe~~ prowadzące działalność w zakresie transportu materiałów promieniotwórczych za pomocą wszelkich środków transportu we Wspólnocie. Obejmuje to przewoźników prowadzących działalność na podstawie umów wynajmu lub za wynagrodzeniem i przewoźników pracujących na własny rachunek; [Popr. 11]
- b) „właściwy organ” oznacza wszelki organ wyznaczony przez państwo członkowskie do wykonywania zadań przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
- ba) „wspólne kryteria” oznaczają zbiór norm bezpieczeństwa oparty na regulacjach modalnych dotyczących transportu towarów niebezpiecznych (Europejska umowa dotycząca międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), Regulamin międzynarodowego przewozu kolejami towarów niebezpiecznych (RID) oraz Europejskie porozumienie w sprawie międzynarodowych przewozów materiałów niebezpiecznych śródlądowymi drogami wodnymi (ADN)), na dyrektywie 96/29/Euratom i dyrektywie 2008/68/WE, których przepisów muszą przestrzegać przewoźnicy materiałów promieniotwórczych, aby otrzymać certyfikat rejestracji; [Popr. 12]**
- c) „transport” oznacza wszelkie czynności **podjęwane przez przewoźnika** związane z transportem z miejsca pochodzenia do miejsca przeznaczenia ~~wraz z załadunkiem, przechowywaniem podczas transportu i rozładunkiem materiałów promieniotwórczych; [Popr. 13]~~

⁽¹⁾ Rozporządzenie (UE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- d) „materiał promieniotwórczy” oznacza każdy materiał zawierający pierwiastki promieniotwórcze, w których zarówno stężenie aktywności oraz aktywność całkowita w przesyłce przekracza wartości podane w pkt 402–407 przepisów MAEA dotyczących bezpiecznego transportu materiałów promieniotwórczych, wymagania bezpieczeństwa MAEA nr TS R 1, 2009, Wiedeń **ma takie samo znaczenie jak w regulacjach modalnych dotyczących transportu towarów niebezpiecznych (ADR, RID i ADN) wdrażanych przez państwa członkowskie na mocy dyrektywy 2008/68/WE; [Popr. 14]**
- e) „towary niebezpieczne dużego ryzyka – materiały promieniotwórcze” oznaczają materiały promieniotwórcze, które mogą być **przypadkowo uwolnione do środowiska lub** użyte niezgodnie z przeznaczeniem w akcie terrorystycznym, co może w rezultacie spowodować poważne konsekwencje, takie jak masowe ofiary wśród ludności lub masowe zniszczenia określone w załączniku A.9. do dokumentu MAEA z serii ochrona fizyczna materiałów jądrowych nr 9 pt. „Ochrona fizyczna w transporcie materiałów promieniotwórczych” (IAEA Nuclear Security Series, Security in the Transport of Radioactive Material), Wiedeń, 2008; **[Popr. 15]**
- f) „przesyłka wyłączona” oznacza dowolną przesyłkę w której dozwolona aktywność promieniotwórcza zawartości nie przekracza poziomów aktywności określonych w tabeli V sekcji IV przepisów MAEA dotyczących bezpiecznego **zawierającą materiał promieniotwórczy, która spełnia wymogi przesyłki sklasyfikowanej jako „przesyłka wyłączona” zgodnie z regulacjami modalnymi dotyczącymi transportu materiałów promieniotwórczych, wymagania bezpieczeństwa MAEA nr TS R 1, 2009, Wiedeń lub jednej dziesiątej tych limitów w przypadku transportu drogą pocztową przesyłek oznakowanych jako UN nr 2908, 2909, 2910 lub 2911 towarów niebezpiecznych (ADR, RID i ADN) wdrażanymi przez państwa członkowskie na mocy dyrektywy 2008/68/WE; [Popr. 16]**
- g) „materiał rozszczepialny” oznacza uran-233, uran-235, pluton - 239 i pluton - 241 lub dowolną kombinację tych pierwiastków promieniotwórczych.

Artykuł 3

Przepisy ogólne

1. Przewoźnicy materiałów promieniotwórczych powinni mieć ważny certyfikat rejestracji uzyskany zgodnie z art. 5. Rejestracja umożliwia przewoźnikowi prowadzenie działalności transportowej w całej Unii.
2. Poszczególnym operacjom transportowym musi towarzyszyć kopia certyfikatu rejestracji przewoźnika ~~lub zezwolenie lub rejestracja uzyskane zgodnie z obowiązującymi krajowymi procedurami w przypadku transportu, o którym mowa w ust. 3. [Popr. 17]~~
3. ~~Posiadacz ważnych zezwoleń lub rejestracji wydanych zgodnie z dyrektywą 96/29/Euratom w odniesieniu do przewozu materiałów promieniotwórczych lub stosowania sprzętu zawierającego materiały promieniotwórcze lub źródła może transportować te materiały lub źródła bez rejestracji na mocy niniejszego rozporządzenia, jeżeli transport jest objęty zezwoleniami lub rejestracjami dla wszystkich państw członkowskich, w których odbywa się transport. [Popr. 18]~~
4. Krajowe wymagania w zakresie sprawozdawczości i wydawania zezwoleń, które są dodatkowe w stosunku do wymagań przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu mają, **mogą mieć** zastosowanie jedynie w odniesieniu, **choć nie tylko**, do przewoźników następujących materiałów:
 - a) materiałów rozszczepialnych, z wyjątkiem naturalnego lub zubożonego uranu, który został napromieniony jedynie w reaktorach termicznych; **[Popr. 52]**
 - b) towarów niebezpiecznych dużego ryzyka – materiałów promieniotwórczych.
5. Rejestracja nie jest wymagana w przypadku przewoźników przewożących wyłącznie przesyłki wyłączone.

5a. Wszelki transport materiałów promieniotwórczych musi być zgodny z ustanowionymi przez UNECE międzynarodowymi zasadami i normami dotyczącymi niebezpiecznych i zanieczyszczających ładunków, jak również z odpowiednimi ADR, RID oraz ADN, jak określono w dyrektywie 2008/68/WE. [Popr. 19]

Środa, 11 grudnia 2013 r.

5b. Przy składaniu wniosku o rejestrację wnioskodawca musi udowodnić, że posiada finansowe możliwości wypłaty odszkodowania i zadośćuczynienia w razie wypadku z udziałem konwoju, za który ponosi on odpowiedzialność, zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”. [Popr. 53]

5c. Transport materiałów promieniotwórczych w konwoju przewożącym materiały wybuchowe jest zabroniony. [Popr. 54]

Artykuł 4

Elektroniczny system rejestracji przewoźników (ESCREg)

1. Do celów nadzoru i kontroli ~~transportu~~ **rejestracji przewoźników** materiałów promieniotwórczych Komisja powinna ustanowić i ~~utrzymywać~~, **utrzymywać** i **zabezpieczać** elektroniczny system rejestracji przewoźników (ESCREg). Komisja określa informacje, które mają zostać zawarte w systemie, specyfikacje techniczne i wymagania ESCREg. **W celu uniknięcia błędów w interpretacji specyfikacje te muszą być kompletne i jednoznaczne.** [Popr. 20]

1a. ESCREg musi być zabezpieczony, sprawny i w pełni operacyjny przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia. Ponadto należy stworzyć mechanizm wymiany informacji między właściwymi organami a ESCREg, aby ułatwić przynajmniej transport transgraniczny. [Popr. 21]

2. ESCREg umożliwia ograniczony i bezpieczny dostęp do właściwych organów państw członkowskich, zarejestrowanych przewoźników oraz do wnioskodawców, z zastrzeżeniem przestrzegania odpowiednich przepisów dotyczących ochrony danych osobowych, ustanowionych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾. Właściwe organy mają dostęp do wszystkich dostępnych danych. **ESCREg zapewnia publiczny dostęp do wykazu zarejestrowanych przewoźników.** [Popr. 22]

3. ~~Komisja nie ponosi odpowiedzialności~~ **Odpowiedzialność** za treść i ~~prawdziwość~~ **prawdziwość** informacji przekazywanych za pomocą ESCREg, ~~które muszą być dokładne, dostarczane na czas i przejrzyste, ponoszą właściwe organy państw członkowskich.~~ [Popr. 23]

Artykuł 5

Procedura rejestracji

1. ~~Przewoźnik składa~~ **Przewoźnik kieruje** wniosek o rejestrację za pomocą ESCREg **do właściwego organu, o którym mowa w ust. 3.** [Popr. 24]

Przewoźnik składający wniosek jest zobowiązany do złożenia wypełnionego elektronicznego formularza wniosku określonego w załączniku I. **Jako pomoc służą wnioskodawcy dostępne cały czas w internecie wytyczne zawierające dane kontaktowe i informacje dotyczące sposobów skontaktowania się z punktem kontaktowym lub właściwym organem.** [Popr. 25]

Aby wszyscy przewoźnicy wystąpili o certyfikat rejestracji na mocy niniejszego rozporządzenia i uzyskali go, przez rok od dnia ... (*) będzie obowiązywał okres przejściowy. W trakcie tego okresu mają zastosowanie przepisy dyrektywy 96/29/Euratom i dyrektywy 2008/68/WE. [Popr. 26]

2. Po wypełnieniu i złożeniu wniosku, wnioskodawca otrzyma automatyczne potwierdzenie odbioru wraz z numerem wniosku. **Właściwy organ otrzymuje to samo potwierdzenie. Komisja ponosi odpowiedzialność za zapewnienie przestrzegania postanowień ust. 3 niniejszego artykułu. W przypadku odrzucenia wniosku do wnioskodawcy wysyłana jest wiadomość zwrotna z podaniem powodów odrzucenia wniosku.** [Popr. 27]

3. Jeżeli wnioskodawca ma siedzibę w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, wniosek rozpatruje właściwy organ państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca ma siedzibę zarządu.

Jeżeli wnioskodawca ma siedzibę w państwie trzecim, wniosek rozpatruje właściwy organ państwa członkowskiego, w którym przewoźnik zamierza po raz pierwszy wjechać na terytorium Unii.

Właściwy organ państwa członkowskiego, który wydał pierwszy certyfikat rejestracji przewoźnika, wydaje również nowy certyfikat w przypadku zmiany danych zgodnie z art. 6.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

^(*) **Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

Środa, 11 grudnia 2013 r.

4. W ciągu ośmiu tygodni od wydania potwierdzenia odbioru, właściwy organ wydaje certyfikat rejestracji przewoźnika, jeżeli uzna, że przedstawione informacje są kompletne i zgodne z niniejszym rozporządzeniem, ~~dyrektywą 96/29/Euratom i dyrektywą 2008/68/WE~~ **oraz że wnioskodawca spełnia wymogi wspólnych kryteriów.** [Popr. 28]

5. Certyfikat rejestracji przewoźnika zawiera informacje określone w załączniku II i jest on wydawany w formie znormalizowanego certyfikatu rejestracji za pomocą ESCReg.

Kopia certyfikatu rejestracji przewoźnika jest automatycznie dostarczana za pomocą ESCReg ~~wszystkim~~ właściwym organom **wszystkich** państw członkowskich, ~~w których przewoźnik zamierza prowadzić działalność.~~ [Popr. 29]

6. **Właściwy organ zwraca się do wnioskodawcy, aby w razie potrzeby w ciągu trzech tygodni od wpłynięcia tego wniosku naniósł niezbędne poprawki lub przedstawił informacje uzupełniające.** Jeżeli właściwy organ odmawia wydania certyfikatu rejestracji przewoźnika, ze względu na to, że wniosek nie jest kompletny lub zgodny z obowiązującymi wymogami, powiadamia o tym wnioskodawcę na piśmie w terminie ośmiu tygodni od wydania potwierdzenia odbioru. ~~Przed podjęciem decyzji o odmowie właściwy organ wzywa wnioskodawcę do poprawienia lub uzupełnienia wniosku w terminie trzech tygodni od daty otrzymania tego wniosku. Właściwy organ przedstawia uzasadnienie przyczyn odmowy.~~ [Popr. 30]

Kopia odmowy i uzasadnienie przyczyn odmowy rejestracji przewoźnika są automatycznie dostarczane za pomocą ESCReg ~~wszystkim~~ właściwym organom **wszystkich** państw członkowskich, ~~w których przewoźnik zamierza prowadzić działalność.~~ [Popr. 31]

7. W przypadku odmowy wydania certyfikatu rejestracji przewoźnika, wnioskodawca może złożyć odwołanie zgodnie z obowiązującymi krajowymi wymogami prawnymi.

8. Ważny certyfikat rejestracji jest uznawany przez wszystkie państwa członkowskie.

9. Certyfikat rejestracji przewoźnika jest ważny pięć lat i może być odnowiony na wniosek przewoźnika.

9a. Właściwy organ przechowuje wszystkie dane historyczne dotyczące wszystkich wnioskodawców, aby zapewnić ich identyfikowanie, ułatwiać lepsze monitorowanie i zapobiegać fałszowaniu. [Popr. 32]

Artykuł 6

Zmiana danych

1. Przewoźnik jest odpowiedzialny za zapewnienie ciągłej aktualności danych podanych w formularzu wniosku wspólnotowego systemu rejestracji przewoźników złożonego za pomocą ESCReg. **Wnioskodawca jest zatem upoważniony do łatwego aktualizowania własnych danych przy niewielkim obciążeniu administracyjnym.** [Popr. 33]

1a. Właściwy organ, który wydał certyfikat, jest odpowiedzialny za monitorowanie, w drodze inspekcji, ciągłego przestrzegania przez zarejestrowanego przewoźnika wymogów niniejszego rozporządzenia przez okres ważności certyfikatu. [Popr. 34]

2. Przewoźnik występuje o nowy certyfikat w przypadku zmiany danych zawartych w części A formularza wniosku wspólnotowego systemu rejestracji przewoźników.

2a. W celu zapewnienia równego traktowania wszystkich wnioskodawców właściwe organy dopilnowują, by kryteria przedkładania certyfikatu rejestracji były identyczne i zgodne z definicjami MAEA oraz by proces rejestracji został zharmonizowany. [Popr. 35]

Artykuł 7

Zapewnienie zgodności

1. Jeżeli przewoźnik nie spełnia wymogów niniejszego rozporządzenia, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym niezgodność została ujawniona, stosuje środki egzekucyjne wchodzące w zakres ram prawnych danego państwa członkowskiego, takie jak pisemne upomnienia, szkolenia i środki edukacyjne, ~~zawieszenie, cofnięcie lub zmiana rejestracji~~ ~~lub~~ ścisłe sądowne, w zależności od wagi niezgodności z przepisami dla bezpieczeństwa oraz udokumentowanego dotychczasowego przestrzegania przepisów przez przewoźnika.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Państwo członkowskie, które wydało certyfikat, jest niezwłocznie powiadamiane o środkach egzekucyjnych. Najpóźniej w ciągu czterech tygodni powiadomione państwo członkowskie modyfikuje, odnawia lub cofa rejestrację. Decyzja o tym jest wydawana za pośrednictwem ESCReg właściwym organom wszystkich państw członkowskich. [Popr. 36]

1a. W zależności od znaczenia niezgodności dla bezpieczeństwa oraz od dotychczasowego przestrzegania przepisów przez przewoźnika państwo członkowskie, w którym ujawniono niezgodność, może zawiesić rejestrację przewoźnika.

Państwo członkowskie, które wydało certyfikat, jest niezwłocznie powiadamiane o zawieszeniu rejestracji. Najpóźniej w ciągu czterech tygodni powiadomione państwo członkowskie modyfikuje, odnawia lub cofa rejestrację. Decyzja o tym jest wydawana za pośrednictwem ESCReg właściwym organom wszystkich państw członkowskich. [Popr. 37]

2. Wspomniany właściwy organ państwa członkowskiego, w którym wykryto brak zgodności powiadamia przewoźnika i właściwe organy zainteresowanych **wszystkich** państw członkowskich, na których terytorium miał odbywać się transport materiałów promieniotwórczych, **i Komisję** o planowanych działaniach egzekucyjnych oraz uzasadnieniu ich zastosowania. Jeżeli przewoźnik nie podporządkuje się działaniom egzekucyjnym zastosowanym zgodnie z ust. 1, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym wnioskodawca ma siedzibę zarządu lub, jeśli przewoźnik ma siedzibę w państwie trzecim, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym przewoźnik zamierza po raz pierwszy wjechać na terytorium Unii, cofają rejestrację. [Popr. 38]

3. ~~Właściwy organ przekazuje przewoźnikowi oraz pozostałym zainteresowanym właściwym organom decyzję o cofnięciu rejestracji wraz z jej uzasadnieniem. [Popr. 39]~~

3a. O wszystkich przypadkach niezgodności informuje się Komisję i rejestruje się je w ESCReg. [Popr. 40]

Artykuł 8

Właściwe organy i krajowy punkt kontaktowy

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ i krajowy punkt kontaktowy do celów ~~transportu~~ **rejestracji przewoźników** materiałów promieniotwórczych. **Informacje te są udostępniane na rejestracyjnej stronie wnioskodawcy. [Popr. 41]**

Państwa członkowskie przekazują Komisji, nie później niż miesiąc po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia, nazwy, adresy oraz wszelkie inne dane niezbędne do szybkiej wymiany informacji z właściwymi organami i z krajowym punktem kontaktowym do celów transportu materiałów promieniotwórczych, a także wszelkie kolejne zmiany tych danych.

Komisja przekazuje te dane oraz wszelkie kolejne ich zmiany wszystkim właściwym organom we Wspólnocie za pomocą ESCReg **oraz udostępnia je publicznie w internecie. [Popr. 42]**

2. ~~Przewoźnicy powinni mieć za pomocą punktów kontaktowych łatwy dostęp do informacji~~ **Informacje** na temat krajowych zasad dotyczących ochrony przed promieniowaniem mających zastosowanie do transportu materiałów promieniotwórczych **powinny być łatwo dostępne za pośrednictwem punktów kontaktowych. [Popr. 43]**

3. Na wniosek przewoźnika punkt kontaktowy i właściwy organ odpowiedniego państwa członkowskiego przekazują pełne informacje na temat wymogów dotyczących transportu materiałów promieniotwórczych na terytorium danego państwa członkowskiego.

Informacje te są łatwo dostępne na odległość i drogą elektroniczną oraz uaktualniane.

Punkty kontaktowe oraz właściwe organy odpowiadają tak szybko jak to możliwe na wszelkie wnioski dotyczące podania informacji, a w przypadkach gdy wniosek jest nieprawidłowy lub nieuzasadniony ~~niezwłocznie~~ informują o tym wnioskodawcę **w ciągu dwóch tygodni. [Popr. 44]**

Artykuł 9

Współpraca między właściwymi organami

Właściwe organy państw członkowskich współpracują ze sobą w celu zharmonizowania swoich wymogów w zakresie rejestracji oraz w celu zapewnienia jednolitego stosowania i egzekwowania niniejszego rozporządzenia.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

W przypadku, gdy w danym państwie członkowskim istnieje kilka właściwych organów, kontaktują się one ze sobą i ściśle współpracują na podstawie zawartych porozumień prawnych lub formalnych, obejmujących zakres odpowiedzialności każdego z tych organów. Komunikują się one ze sobą i przekazują informacje sobie nawzajem, krajowemu punktowi kontaktowemu oraz innym organizacjom rządowym i pozarządowym, które mają powiązany zakres odpowiedzialności.

Artykuł 9a

Akty delegowane

Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 9b ustanawiające wspólne kryteria, o których mowa w art. 2 lit. ba). [Popr. 58]

Artykuł 9b

Wykonywanie przekazanych uprawnień

- 1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.**
- 2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 9a, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 1 stycznia 2014 r.**
- 3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 9a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.**
- 4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.**
- 5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 9a wchodzi w życie tylko wtedy, kiedy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub kiedy przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady. [Popr. 59]**

Artykuł 10

Wykonanie

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające elektroniczny system rejestracji przewoźników (ESCREg), określony w art. 4.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 11 ust. 2.

Artykuł 11

Komitet Doradczy

- 1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.**
- 2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.**
- 3. Wspomniany komitet doradza Komisji i wspiera ją przy wykonywaniu zadań przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.**
- 4. Komitet składa się z ekspertów wyznaczonych przez państwa członkowskie i ekspertów powołanych przez Komisję, a przewodniczy mu przedstawiciel Komisji.**

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Artykuł 11a

Przegląd

Komisja dokonuje przeglądu niniejszego rozporządzenia do dnia ... (*), aby ocenić jego skuteczność, a w razie konieczności zaproponować dalsze środki w celu zapewnienia bezpiecznego transportu materiałów promieniotwórczych na terytorium Wspólnoty i z państw trzecich. [Popr. 47]

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Stosowanie niniejszego rozporządzenia uwzględnia dostępność zatwierdzonego i sprawnego systemu rejestracji. [Popr. 49]

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

FORMULARZ WNIOSKU WSPÓLNOTOWEGO SYSTEMU REJESTRACJI PRZEWOŹNIKÓW

NINIEJSZY WNIOSEK NALEŻY PRZESŁAĆ WYŁĄCZNIE PRZY UŻYCIU BEZPIECZNEGO ELEKTRONICZNEGO SYSTEMU REJESTRACJI PRZEWOŹNIKÓW (ESCReg) KOMISJI EUROPEJSKIEJ

W PRZYPADKU JAKICHKOLWIEK ZMIAN W INFORMACJACH PODANYCH W CZĘŚCI A, WYMAGANA JEST NOWA REJESTRACJA. Przewoźnik jest odpowiedzialny za zapewnienie prawidłowości danych podanych w formularzu wniosku wspólnotowego systemu rejestracji przewoźników złożonego za pośrednictwem tego systemu.

Informacje podane w niniejszym formularzu wniosku będą przetwarzane przez Komisję Europejską zgodnie z dyrektywą 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

- NOWY CERTYFIKAT REJESTRACJI
- ZMIANA ISTNIEJĄCEJ REJESTRACJI
- ODNOWIENIE ISTNIEJĄCEJ REJESTRACJI

Numer/y certyfikatu rejestracji:

Proszę uzasadnić wniosek o zmianę istniejącej rejestracji.

(*) **Dwa lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.**

Środa, 11 grudnia 2013 r.

1. IDENTYFIKACJA WNIOSKODAWCY:

CZĘŚĆ A	CZĘŚĆ B
<p>NAZWA PRZEDSIĘBIORSTWA:</p> <p>PEŁNY ADRES:</p> <p>KRAJOWY NUMER EWIDENCYJNY:</p>	<p>1. Nazwisko, stanowisko, pełny adres, numer telefonu komórkowego i stacjonarnego oraz i adres poczty elektronicznej odpowiedzialnego przedstawiciela organizacji przewoźnika (osoby upoważnionej do podejmowania zobowiązań w imieniu organizacji przewoźnika):</p> <p>2. Nazwisko, stanowisko, pełny adres, numer telefonu komórkowego i stacjonarnego oraz i adres poczty elektronicznej osoby reprezentującej organ, z którym należy się kontaktować w kwestiach technicznych/administracyjnych (która jest odpowiedzialna za zgodność z przepisami w odniesieniu do działalności prowadzonej przez przedsiębiorstwo przewoźnika):</p> <p>3. Nazwisko, stanowisko oraz, pełny adres, numer telefonu komórkowego i stacjonarnego oraz adres poczty elektronicznej doradcy ds. bezpieczeństwa (wyłącznie w odniesieniu do transportu śródlądowego oraz jeżeli różni się od podanych w pkt 1 lub 2):</p> <p>4. Nazwisko, stanowisko oraz, pełny adres, numer telefonu komórkowego i stacjonarnego oraz adres poczty elektronicznej osoby odpowiedzialnej za wdrożenie programu ochrony przed promieniowaniem, jeśli różni się od podanych w pkt 1 lub 2 lub 3: [Popr. 50]</p>

2. RODZAJ TRANSPORTU:

CZĘŚĆ A	CZĘŚĆ B
<p>☐ DROGOWY</p> <p>☐ KOLEJOWY</p> <p>☐ WODNY ŚRÓDLĄDOWY</p>	<p>1 Personel zaangażowany i przeszkolony do celów transportu (informacja)</p> <p>☐ 1 do 5</p> <p>☐ 5 do 10</p> <p>☐ 10 do 20</p> <p>☐ >20</p> <p>2 Przeznaczenie transportowych przesyłek: ogólny opis charakteru czynności transportowych, które będą podejmowane (informacja)</p> <p>☐ do użytku medycznego</p> <p>☐ do użytku przemysłowego, badania nieniszczące, badania naukowe</p> <p>☐ do zastosowania w jądrowym cyklu paliwowym</p> <p>☐ odpady</p> <p>☐ towary niebezpieczne dużego ryzyka – materiały promieniotwórcze</p>

Środa, 11 grudnia 2013 r.

3. ZASIĘG GEOGRAFICZNY

Proszę zaznaczyć na poniższej liście państwa członkowskie, do których planowany jest przewóz materiałów promieniotwórczych i wybrać rodzaj działalności.

<p>Jeżeli działania prowadzone są również w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, w którym został złożony wniosek o rejestrację, należy podać bardziej szczegółowe informacje dla każdego kraju, tj. jedynie tranzyt lub główne miejsca załadunku/rozładunku na terytorium danego kraju, częstotliwość:</p>	
CZĘŚĆ A	CZĘŚĆ B
☐ Austria ☐ Belgia ☐ Bułgaria ☐ Cypr ☐ Republika Czeska ☐ Dania ☐ Estonia ☐ Finlandia ☐ Francja ☐ Niemcy ☐ Grecja ☐ Węgry ☐ Irlandia ☐ Włochy ☐ Łotwa ☐ Litwa ☐ Luksemburg ☐ Malta ☐ Niderlandy ☐ Polska ☐ Portugalia ☐ Rumunia ☐ Słowacja ☐ Słowenia ☐ Hiszpania ☐ Szwecja ☐ Zjednoczone Królestwo	☐ tranzyt ☐ rozładunek ☐ załadunek główne miejsca załadunku: główne miejsca rozładunku: częstotliwość: ☐ dziennie ☐ tygodniowo ☐ miesięcznie ☐ rzadziej

Środa, 11 grudnia 2013 r.

4. RODZAJ PRZESYŁEK

Wniosek o rejestrację w odniesieniu do:

CZĘŚĆ A RODZAJ PRZESYŁKI – klasyfikacja według TS-R-1	CZĘŚĆ B: Szacunkowa liczba przesyłek/rok
UN 2908 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI WYŁĄCZONA – PRÓŻNE OPAKOWANIE	
UN 2909 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI WYŁĄCZONA – PRZEDMIOTY WYKONANE Z URANU NATURALNEGO lub URANU ZUBOŻONEGO lub TORU NATURALNEGO	
UN 2910 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI WYŁĄCZONA – ILOŚĆ MATERIAŁU OGRANICZONA	
UN 2911 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI WYŁĄCZONA – PRZYRZĄDY lub PRZEDMIOTY	
UN 2912 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY O NISKIEJ AKTYWNOŚCI WŁAŚCIWEJ (LSA-I), nierozszczepialny lub rozszczepialny-wyłączony	
UN 2913 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY PRZEDMIOT SKAŻONY POWIERZCHNIOWO (SCO-I lub SCO-II), nierozszczepialny lub rozszczepialny wyłączony	
UN 2915 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI TYPU A, w postaci innej niż specjalna, nierozszczepialny lub rozszczepialny wyłączony	
UN 2916 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI TYPU B(U), nierozszczepialny lub rozszczepialny wyłączony	
UN 2917 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI TYPU B(M), nierozszczepialny lub rozszczepialny wyłączony	
UN 2919 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, PRZEWOŻONY NA WARUNKACH SPECJALNYCH, nierozszczepialny lub rozszczepialny wyłączony	
UN 2977 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZEŚCIOFLUOREK URANU, ROZSZCZEPIALNY	
UN 2978 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZEŚCIOFLUOREK URANU, nierozszczepialny lub rozszczepialny wyłączony	
UN 3321 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY O NISKIEJ AKTYWNOŚCI WŁAŚCIWEJ (LSA-II), nierozszczepialny lub rozszczepialny-wyłączony	
UN 3322 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY O NISKIEJ AKTYWNOŚCI WŁAŚCIWEJ (LSA-III), nierozszczepialny lub rozszczepialny-wyłączony	
UN 3323 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI TYPU C, nierozszczepialny lub rozszczepialny-wyłączony	
UN 3324 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, O NISKIEJ AKTYWNOŚCI WŁAŚCIWEJ (LSA-II) ROZSZCZEPIALNY	
UN 3325 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, O NISKIEJ AKTYWNOŚCI WŁAŚCIWEJ (LSA-III) ROZSZCZEPIALNY	
UN 3326 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, PRZEDMIOT SKAŻONY POWIERZCHNIOWO (SCO-I LUB SCO-II), ROZSZCZEPIALNY	

Środa, 11 grudnia 2013 r.

CZĘŚĆ A RODZAJ PRZESYŁKI – klasyfikacja według TS-R-1	CZĘŚĆ B: Szacunkowa liczba przesyłek/rok
UN 3327 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI TYPU A, ROZSZCZEPIALNY, w postaci innej niż specjalna UN 3328 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI TYPU B(U), ROZSZCZEPIALNY UN 3329 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI TYPU B(M), ROZSZCZEPIALNY UN 3330 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI TYPU C, ROZSZCZEPIALNY UN 3331 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, PRZEWOŻONY NA WARUNKACH SPECJALNYCH, ROZSZCZEPIALNY UN 3332 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI TYPU A, W POSTACI SPECJALNEJ, nierozszczepialny lub rozszczepialny-wyłączony UN 3333 MATERIAŁ PROMIENIOTWÓRCZY, SZTUKA PRZESYŁKI TYPU A, W POSTACI SPECJALNEJ, ROZSZCZEPIALNY	

5. PROGRAM OCHRONY PRZED PROMIENIOWANIEM (RPP)

CZĘŚĆ A: ☐ Zaznaczając tę rubrykę: Oświadczam, że posiadamy program ochrony przed promieniowaniem, który jest w pełni wdrożony i ściśle stosowany.	CZĘŚĆ B: odniesienia do dokumentu opisującego program ochrony przed promieniowaniem i data Załadowanie programu ochrony przed promieniowaniem
---	---

6. PROGRAM ZAPEWNIANIA JAKOŚCI (QAP)

Wspomniany program zapewniania jakości musi być udostępniony do kontroli prowadzonej przez właściwy organ (zgodnie z art. 1 ust. 7 pkt 3 Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych).

CZĘŚĆ A: ☐ Zaznaczając tę rubrykę: Oświadczam, że posiadamy program zapewniania jakości, który jest w pełni wdrożony i ściśle stosowany.	CZĘŚĆ B: Odniesienia do dokumentu i data
---	---

7. Oświadczenie

- Ja niżej podpisany, przewoźnik, niniejszym oświadczam, że spełniam wymogi wszystkich stosownych międzynarodowych, wspólnotowych i krajowych przepisów dotyczących transportu materiałów promieniotwórczych.
- Ja niżej podpisany, przewoźnik, niniejszym oświadczam, że informacje podane w niniejszym formularzu są prawdziwe.

Data

Nazwisko

Podpis.....

Środa, 11 grudnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK II**ELEKTRONICZNY CERTYFIKAT REJESTRACJI PRZEWOŹNIKA DO CELÓW TRANSPORTU MATERIAŁÓW PROMIENIOTWÓRCZYCH**

UWAGA:

KOPIA NINIEJSZEGO CERTYFIKATU REJESTRACJI TOWARZYSZY KAŻDEMU PRZEWOZOWI OBJĘTEMU ZAKRESEM NINIEJSZEGO ROZPORZĄDZENIA.

Niniejszy certyfikat rejestracji został wydany zgodnie z rozporządzeniem Rady (Euratom) xxxxx

Niniejszy certyfikat nie zwalnia przewoźnika z obowiązku zgodności z innymi obowiązującymi przepisami transportowymi.

- 1) NUMER REFERENCYJNY REJESTRACJI BE/xxxx/dd-mm-rrrr
- 2) NAZWA ORGANU/PAŃSTWA:
- 3) NAZWA I ADRES PRZEDSIĘBIORSTWA
- 4) RODZAJ TRANSPORTU
 - DROGOWY
 - KOLEJOWY
 - WODNY ŚRÓDLĄDOWY
- 7) PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, w których certyfikat ma zastosowanie
- 8) RODZAJ OPAKOWANIA – NUMER UN (zob. załącznik 1 – ten sam formularz)
- 9) DATA

PODPIS ELEKTRONICZNY

OKRES WAŻNOŚCI: DATA + 5 lat

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0581

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej: liczba sędziów w Sądzie ***I

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 12 grudnia 2013 r. w sprawie projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Protokół w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej poprzez zwiększenie liczby sędziów w Sądzie (02074/2011 – C7-0126/2012 – 2011/0901B(COD)) ⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/76)

Poprawka 1

POPRAWKI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (*)

do projektu Trybunału Sprawiedliwości

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniające **Protokół w sprawie Statutu** Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej **poprzez zwiększenie liczby sędziów w Sądzie**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 19 ust. 2 akapit drugi,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 254 akapity pierwszy oraz art. 281 akapit drugi,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a ust. 1,

uwzględniając wniosek Trybunału Sprawiedliwości,

uwzględniając opinię Komisji,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (5) W konsekwencji stopniowego rozszerzania właściwości Sądu od chwili jego utworzenia liczba wnoszonych do niego spraw obecnie stale się zwiększa.
- (6) Liczba spraw wnoszonych do Sądu jest **każdego roku coraz** wyższa, co **w dłuższej perspektywie** skutkuje wzrostem liczby spraw przed nim zawisłych i wydłużeniem czasu trwania postępowań.
- (7) Wspomniane wydłużenie czasu trwania postępowań jest trudne do zaakceptowania dla podmiotów prawa, w szczególności w świetle wymogów art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- (8) Obecna sytuacja Sądu uwarunkowana jest względami o charakterze strukturalnym, te zaś wynikają zarówno z intensyfikacji i dywersyfikacji działalności prawodawczej w zakresie przepisów ustawodawczych i wykonawczych przyjętych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, jak i wolumenu i złożoności spraw wniesionych do Sądu, w szczególności w dziedzinie konkurencji i pomocy państwa.

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi regulaminu (A7-0252/2013).

(*) Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- (9) W konsekwencji należy przyjąć środki niezbędne w celu zaradzenia opisanej sytuacji; przewidziana przez traktaty możliwość zwiększenia liczby sędziów Sądu może pozwolić na ograniczenie w krótkim czasie zarówno wolumenu zawisłych spraw, jak i zbyt długiego czasu trwania postępowań przed Sądem.
- (9a) *Środki te powinny również zawierać przepisy, w których przewiduje się trwałe rozwiązanie problemu związanego z pochodzeniem sędziów, ponieważ obecnie obowiązujący podział składu sędziowskiego między poszczególne państwa członkowskie nie ma zastosowania w sytuacji, gdy liczba sędziów przewyższa liczbę państw członkowskich.*
- (9b) *Zgodnie z art. 19 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej w skład Sądu wchodzi co najmniej jeden sędzia z każdego państwa członkowskiego. Ponieważ w ten sposób zapewnia się już równowagę geograficzną i uwzględnienie porządku prawnego poszczególnych państw, dodatkowi sędziowie powinni być mianowani wyłącznie na podstawie ich kwalifikacji zawodowych i umiejętności osobistych, przy uwzględnieniu ich wiedzy na temat krajowych porządków prawnych oraz porządku prawnego Unii Europejskiej. Na dane państwo członkowskie nie powinno jednak przypadać więcej niż dwóch sędziów.*

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W Protokole nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wprowadza się następujące zmiany:

- 6a) **art. 47 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:**

„Artykuł 9a, artykuły 14 i 15, artykuł 17 akapity pierwszy, drugi, czwarty i piąty oraz artykuł 18 stosują się do Sądu i jego członków.”

- 7) **art. 48 otrzymuje brzmienie:**

„W skład Sądu wchodzi jeden sędzia z każdego państwa członkowskiego i dwunastu dodatkowych sędziów. Na dane państwo członkowskie przypada nie więcej niż dwóch sędziów.

Wszyscy sędziowie mają taki sam status, a także takie same uprawnienia i obowiązki.

Gdy co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego, dotyczy ono w przypadku parzystej liczby sędziów przemiennie każdorazowo połowy sędziów; a w przypadku nieparzystej liczby sędziów przemiennie parzystej liczby sędziów i pomniejszonej o jeden nieparzystej liczby sędziów.”

- 7a) **dodaje się artykuł w brzmieniu:**

„Artykuł 48a

Rząd każdego z państw członkowskich posiada uprawnienia w zakresie mianowania sędziego z danego państwa członkowskiego.”

- 7b) **dodaje się artykuł w brzmieniu:**

„Artykuł 48b

1. Dodatkowe miejsca w składzie sędziowskim są obsadzone niezależnie od pochodzenia kandydatów z określonego państwa członkowskiego.

2. W procesie obsadzania co najmniej jednego z dwunastu dodatkowych miejsc w składzie sędziowskim wszystkie rządy państw członkowskich mogą wskazywać swoich kandydatów. Ponadto sędziowie Sądu przechodzący na emeryturę mogą osobiście przedłożyć przewodniczącemu komitetu ustanowionego na mocy art. 255 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej pisemne wnioski w sprawie swoich kandydatur.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

3. W procesie obsadzania co najmniej jednego z dwunastu dodatkowych miejsc w składzie sędziowskim komitet ustanowiony na mocy art. 255 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wydaje opinię, czy kandydat jest odpowiedni do pełnienia funkcji sędziego Sądu. Komitet dołącza do tej opinii listę kandydatów o najbardziej odpowiednim doświadczeniu na najwyższym poziomie, uszeregowaną pod względem ich osiągnięć. Lista taka zawiera co najmniej dwukrotnie większą liczbę kandydatów od liczby sędziów, którzy mają być mianowani przez rządy państw członkowskich za wspólnym porozumieniem, pod warunkiem że zgłosi się wystarczająca liczba odpowiednich kandydatów.”

Artykuł 3

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie pierwszego **dnia miesiąca** następującego po **jego** opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
2. Dwunastu dodatkowych sędziów mianowanych na podstawie i w wyniku wejścia w życie niniejszego rozporządzenia obejmuje funkcje bezzwłocznie po złożeniu ślubowania.

Kadencja sześciu sędziów wybranych w drodze losowania kończy się po upływie sześciu lat od pierwszego częściowego odnowienia składu Sądu po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Kadencja pozostałych sześciu sędziów kończy się po upływie sześciu lat od drugiego częściowego odnowienia składu Sądu następującego po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ... dnia ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0582

Zmiana niektórych dyrektyw w odniesieniu do francuskich regionów najbardziej oddalonych, a w szczególności Majotty ***Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. na temat wniosku w sprawie dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywy 2006/112/WE i 2008/118/WE w odniesieniu do francuskich regionów najbardziej oddalonych, a w szczególności Majotty (COM(2013)0577 – C7-0268/2013 – 2013/0280(CNS))****(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)**

(2016/C 468/77)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2013)0577),
 - uwzględniając art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0268/2013),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 55, art. 46 ust. 1 oraz art. 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0405/2013),
1. zatwierdza wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.
-

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0583

Zmiana dyrektywy Rady 2010/18/UE ze względu na zmianę statusu Majotty *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie projektu dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę Rady 2010/18/UE w związku ze zmianą statusu Majotty (14220/2013 – C7-0355/2013 – 2013/0189(NLE))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2016/C 468/78)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2013)0413) i projekt Rady (14220/2013),
 - uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0355/2013),
 - uwzględniając art. 155 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, będący podstawą prawną, którą Komisja wybrała dla swojego wniosku,
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 55 i art. 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0414/2013),
1. zatwierdza po poprawkach projekt Rady;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do projektu Rady;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

Poprawka 1

Projekt dyrektywy

Tytuł

Projekt Rady

Wniosek **DYREKTYWA** RADY zmieniająca dyrektywę Rady 2010/18/UE w związku ze zmianą statusu Majotty

Poprawka

Wniosek **DECYZJA** RADY zmieniająca dyrektywę Rady 2010/18/UE w związku ze zmianą statusu Majotty

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 2
Projekt dyrektywy
Umocowanie 1

Projekt Rady

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 349,

Poprawka

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. **155 ust. 2 i art. 349**,

Poprawka 4
Projekt dyrektywy
Motyw 1

Projekt Rady

(1) Decyzją 2012/419/UE ⁽¹⁾ Rada Europejska postanowiła zmienić status Majotty względem Unii Europejskiej ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. Od tego dnia Majotta przestanie być zatem terytorium zamorskim i otrzyma status unijnego regionu najbardziej oddalonego w rozumieniu art. 349 i art. 355 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu UE. W związku ze wspomnianą zmianą statusu prawnego Majotty, od dnia [...] 1 stycznia 2014 r. stosować się do niej będzie prawo unijne. Należy jednak ustanowić pewne szczególne środki uzasadnione specyficzną strukturalną sytuacją gospodarczą i społeczną Majotty – nowego regionu należącego do regionów najbardziej oddalonych – **dotyczące szczególnych warunków stosowania prawa Unii.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 31.7.2012, s. 131.

Poprawka

(1) Decyzją 2012/419/UE ⁽¹⁾ Rada Europejska postanowiła zmienić status Majotty względem Unii Europejskiej ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. Od tego dnia Majotta przestanie być zatem terytorium zamorskim i otrzyma status unijnego regionu najbardziej oddalonego w rozumieniu art. 349 i art. 355 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu UE. W związku ze wspomnianą zmianą statusu prawnego Majotty, od dnia [...] 1 stycznia 2014 r. stosować się do niej będzie prawo unijne. Należy jednak ustanowić pewne szczególne środki uzasadnione specyficzną strukturalną sytuacją gospodarczą i społeczną Majotty – nowego regionu należącego do regionów najbardziej oddalonych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 31.7.2012, s. 131.

Poprawka 5
Projekt dyrektywy
Solemn form

Projekt Rady

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ **DYREKTYWĘ**:

Poprawka

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ **DECYZJĘ**:

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 6

Projekt dyrektywy

Artykuł 1

Dyrektywa 2010/18/UE

Artykuł 3 – ustęp 2 – akapit drugi

Projekt Rady

W art. 3 ust. 2 dyrektywy 2010/18/UE dodaje się akapit w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego dodatkowy okres, o którym mowa w tym akapicie, zostaje przedłużony w odniesieniu do Majotty – jednego z regionów najbardziej oddalonych w rozumieniu art. 349 TFUE – do dnia 31 grudnia 2018 r.”.

Poprawka

W art. 3 ust. 2 dyrektywy 2010/18/UE dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku francuskiego regionu najbardziej oddalonego Majotty dodatkowy okres, o którym mowa w akapicie pierwszym, zostaje przedłużony do dnia 31 grudnia 2018 r.”.

Poprawka 7

Projekt dyrektywy

Artykuł 2

Projekt Rady

Niniejsza **dyrektywa** skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Poprawka

Niniejsza **decyzja** skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Poprawka 8

Projekt dyrektywy

Artykuł 3

Projekt Rady

Niniejsza **dyrektywa** wchodzi w życie w dniu 1 stycznia 2014 r.

Poprawka

Niniejsza **decyzja** wchodzi w życie dnia 1 stycznia 2014 r.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0585

Zmiana niektórych rozporządzeń dotyczących wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do procedur przyjmowania niektórych środków *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. dotyczące stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do procedur przyjmowania niektórych środków (13283/1/2013 – C7-0411/2013 – 2011/0039(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2016/C 468/79)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (13283/1/2013 – C7-0411/2013),
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0082),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 72 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Handlu Międzynarodowego (A7-0421/2013),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenie państw członkowskich i oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 6. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wraz ze wszystkimi oświadczeniami załączonymi do niniejszej rezolucji;
 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Wspólne oświadczenie w sprawie art. 15 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 oraz art. 25 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 597/2009

Zdaniem Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji włączenie art. 15 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 oraz art. 25 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 jest podyktowane wyłącznie specyfiką tych rozporządzeń sprzed ich zmiany niniejszym rozporządzeniem. Dlatego włączenie danego przepisu (jak w przypadku wspomnianych artykułów) dotyczy wyłącznie tych dwóch rozporządzeń i nie stanowi precedensu w opracowywaniu przyszłych aktów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 126.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Dla jasności, zdaniem Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji artykuł 15 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 ani artykuł 25 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 nie wprowadzają procedur decyzyjnych, które różniłyby się od procedur określonych w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011 lub te procedury uzupełniały.

Oświadczenie państw członkowskich w sprawie stosowania art. 3 ust. 4 oraz art. 6 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem w przedmiocie cła wyrównawczego, o których mowa w rozporządzeniach (WE) nr 1225/2009 i (WE) nr 597/2009

Gdy państwo członkowskie zaproponuje zmianę projektu środka dotyczącego cła antydumpingowego albo wyrównawczego przewidzianego w rozporządzeniach (WE) nr 1225/2009 i (WE) nr 597/2009 („rozporządzenia podstawowe”) zgodnie z art. 3 ust. 4 lub art. 6 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, państwo to:

- a) dopilnuje, aby zmiana została zaproponowana w odpowiednim terminie, nienaruszającym terminów określonych w rozporządzeniach podstawowych i zapewniającym Komisji odpowiedni czas na wszczęcie ewentualnie koniecznej procedury ujawniania informacji i należytą weryfikację propozycji, a komitetowi – na analizę projektu proponowanego zmienionego środka;
- b) dopilnuje, aby proponowana zmiana była spójna z rozporządzeniami podstawowymi w jego wykładni dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej i z odnośnymi zobowiązaniami międzynarodowymi;
- c) dostarczy pisemne uzasadnienie, w którym co najmniej wskaże, jak proponowana zmiana odnosi się do rozporządzeń podstawowych i do faktów ustalonych w postępowaniu, ale może też podać wszelkie inne, jego zdaniem właściwe argumenty.

Oświadczenie Komisji

w sprawie postępowania antydumpingowego i postępowania w przedmiocie cła wyrównawczego, o których mowa w rozporządzeniach (WE) nr 1225/2009 i (WE) nr 597/2009

Komisja rozumie, jak ważne jest, aby państwa członkowskie otrzymywały informacje zgodnie z wymogami rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 i (WE) nr 597/2009 („rozporządzenia podstawowe”) i dzięki temu mogły współkształtować dobrze podbudowane merytorycznie decyzje, i będzie w działać na rzecz realizacji tego celu.

* * *

Aby uniknąć wszelkich wątpliwości, Komisja zaznacza, że jej zdaniem wyraz „konsultacje” w art.8 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 obliuguje ją (poza wyjątkowo nagłą sytuacją) do uzyskania opinii państw członkowskich przed przyjęciem tymczasowego cła antydumpingowego lub wyrównawczego.

* * *

Komisja dopilnuje, aby procedura antydumpingowa i procedura w przedmiocie cła wyrównawczego, przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1225/2009 i (WE) nr 597/2009, przebiegały skutecznie we wszystkich swoich aspektach, w tym aby państwa członkowskie miały możliwość zaproponowania zmian – po to aby terminy i obowiązki wobec zainteresowanych stron określone w rozporządzeniach podstawowych zostały dotrzymane, a wszelkie ostatecznie nałożone środki były spójne ze stanem faktycznym stwierdzonym w postępowaniu i z rozporządzeniami podstawowymi w ich wykładni dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Oświadczenie Komisji w sprawie ujednoczenia

Przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do procedur przyjmowania niektórych środków, a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 38/2014 zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do przyznania przekazanych uprawnień oraz uprawnień wykonawczych do przyjmowania niektórych środków pociągnie za sobą znaczną liczbę poprawek do przedmiotowych aktów. Aby zwiększyć czytelność tych aktów, Komisja jak najszybciej proponuje ich ujednoczenie, gdy oba rozporządzenia zostaną już przyjęte, jednak nie później niż do dnia 1 czerwca 2014 r.

Oświadczenie Komisji w sprawie aktów delegowanych

W kontekście rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do procedur przyjmowania niektórych środków, a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 38/2014 zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do przyznania przekazanych uprawnień oraz uprawnień wykonawczych do przyjmowania niektórych środków Komisja przypomina o swoim zobowiązaniu, określonym w ust. 15 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, do udostępniania Parlamentowi wszelkich informacji i pełnej dokumentacji na temat posiedzeń z udziałem ekspertów krajowych w ramach prac przygotowawczych związanych z aktami delegowanymi.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0586

Zmiana niektórych rozporządzeń dotyczących wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do przyznania Komisji przekazanych uprawnień oraz uprawnień wykonawczych do przyjmowania niektórych środków *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do przyznania uprawnień przekazanych i wykonawczych do przyjmowania niektórych środków (13284/1/2013 – C7-0408/2013 – 2011/0153(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2016/C 468/80)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (13284/1/2013 – C7-0408/2013),
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi i Radzie (COM(2011)0349),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art.72 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Handlu Międzynarodowego (A7-0419/2013),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 6. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wraz ze wszystkimi oświadczeniami załączonymi do niniejszej rezolucji;
 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Wspólne oświadczenie w sprawie rozporządzenia (EWG) nr 3030/93 i rozporządzenia (WE) nr 517/94

Przyjmuje się do wiadomości, że procedury przewidziane w art. 2 ust. 6, art. 6 ust. 2, art. 8, art. 10, art. 13 ust. 3, art. 15 ust. 3, 4 i 5 oraz art. 19 rozporządzenia (EWG) nr 3030/93, w art. 4 ust. 3 załącznika IV do rozporządzenia (EWG) nr 3030/93, w art. 2, art. 3 ust. 1 i 3 załącznika VII do tegoż rozporządzenia, a także w art. 3 ust. 3, art. 5 ust. 2, art. 12 ust. 3, art. 13 i art. 28 rozporządzenia (WE) nr 517/94 zostają przekształcone w procedury przyjmowania aktów delegowanych. Przyjmuje się do wiadomości, że niektóre z wymienionych artykułów dotyczą procedur decyzyjnych służących przyjmowaniu środków ochronnych w dziedzinie obrony handlowej.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte dnia 22.11.2012, P7_TA(2012)0447.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Zdaniem Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji środki ochronne należy traktować jak środki wykonawcze. Wyjątkowo – w obu istniejących rozporządzeniach wskazanych powyżej – środki te przyjmują postać aktów delegowanych, gdyż środek ochronny zostaje w nich wprowadzony w drodze zmiany odpowiednich załączników do rozporządzeń podstawowych. Wynika to z konkretnej struktury, właściwej dla obu wspomnianych rozporządzeń, i dlatego nie będzie stanowiło precedensu w opracowywaniu przyszłych instrumentów obrony handlowej ani innych środków ochronnych.

Oświadczenie Komisji w sprawie ujednoczenia

Przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do procedur przyjmowania niektórych środków, a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 38/2014 zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do przyznania przekazanych uprawnień oraz uprawnień wykonawczych do przyjmowania niektórych środków pociągnie za sobą znaczną liczbę poprawek do przedmiotowych aktów. Aby zwiększyć czytelność tych aktów, Komisja jak najszybciej zaproponuje ich ujednoczenie, gdy oba rozporządzenia zostaną już przyjęte, jednak nie później niż do dnia 1 czerwca 2014 r.

Oświadczenie Komisji w sprawie aktów delegowanych

W kontekście rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do procedur przyjmowania niektórych środków, a także rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 38/2014 zmieniającego niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do przyznania przekazanych uprawnień oraz uprawnień wykonawczych do przyjmowania niektórych środków Komisja przypomina o swoim zobowiązaniu, określonym w ust. 15 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, do udostępniania Parlamentowi wszelkich informacji i pełnej dokumentacji na temat posiedzeń z udziałem ekspertów krajowych w ramach prac przygotowawczych związanych z aktami delegowanymi.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0587

Rachunki płatnicze ***I

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 12 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie porównywalności opłat za prowadzenie rachunku płatniczego, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (COM(2013)0266 – C7-0125/2013 – 2013/0139(COD))⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/81)

Poprawka 1, o ile nie wskazano inaczej

POPRAWKI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO (*)

do wniosku Komisji

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie porównywalności opłat za prowadzenie rachunku płatniczego, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

[...]

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 26 ust. 2 TFUE rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału. Fragmentacja rynku wewnętrznego jest szkodliwa dla konkurencyjności, wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w Unii. Do utworzenia rynku wewnętrznego niezbędne jest wyeliminowanie bezpośrednich i pośrednich przeszkód w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Działania podejmowane na szczeblu Unii w odniesieniu do rynku wewnętrznego w sektorze detalicznych usług finansowych przyczyniły się już w znacznym stopniu do rozwoju działalności transgranicznej dostawców usług płatniczych, zwiększając wybór dostępny konsumentom oraz poprawiając jakość i przejrzystość ofert.
- (2) W tym względzie w dyrektywie 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE⁽²⁾ („dyrektywa w sprawie usług płatniczych”) ustanowiono podstawowe wymogi przejrzystości w odniesieniu do opłat pobieranych przez dostawców usług płatniczych za usługi oferowane w ramach rachunków płatniczych. Ustanowienie tych wymogów znacznie ułatwiło prowadzenie

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi regulaminu (A7-0398/2013).

(*) Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

działalności dostawcom usług płatniczych dzięki stworzeniu jednolitych zasad w zakresie świadczenia usług płatniczych i udzielanych informacji oraz zmniejszeniu obciążeń administracyjnych, przynosząc jednocześnie oszczędności dostawcom usług płatniczych.

- (2a) *Sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego i rozwój nowoczesnej gospodarki sprzyjającej włączeniu społecznemu zależy w coraz większym stopniu od powszechnego świadczenia usług płatniczych. Zważywszy że dostawcy usług płatniczych, działając zgodnie z logiką rynku, koncentrują się na konsumentach atrakcyjnych z perspektywy komercyjnej, w efekcie pozostawiając konsumentów wrażliwych bez takiego samego wyboru produktów, nowe przepisy w tym zakresie muszą stanowić część strategii inteligentnej gospodarki dla Unii Europejskiej.*
- (3) Wciąż należy jednak podjąć dodatkowe działania, aby ulepszyć i rozwinąć rynek wewnętrzny bankowości detalicznej, **na co wskazał Parlament Europejski w rezolucji z dnia 4 lipca 2012 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie dostępu do podstawowych usług bankowych** ⁽¹⁾. **Działaniom takim powinny towarzyszyć działania sprawiające, że sektor finansowy w Unii będzie służyć przedsiębiorstwom i konsumentom.** Obecnie brak przejrzystości i porównywalności opłat, jak również trudności z przenoszeniem rachunków płatniczych w dalszym ciągu uniemożliwiają powstanie w pełni zintegrowanego rynku. **Należy zająć się problemem rozbieżnej jakości produktów i niewielkiej konkurencji w sektorze bankowości detalicznej i doprowadzić do osiągnięcia wysokiej jakości standardów.**
- (4) Obecne warunki na rynku wewnętrznym mogą zniechęcać dostawców usług płatniczych do korzystania ze swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług na terytorium Unii ze względu na trudności w pozyskiwaniu klientów przy wchodzeniu na nowy rynek. Wchodzenie na nowe rynki często wiąże się z dużymi inwestycjami. Inwestycje takie są uzasadnione jedynie wówczas, gdy dostawca przewiduje wystarczające szanse biznesowe i odpowiedni popyt ze strony konsumentów. Niski poziom mobilności konsumentów w przypadku detalicznych usług finansowych jest w dużej mierze spowodowany brakiem przejrzystości i porównywalności opłat i oferowanych usług, a także trudnościami związanymi z przenoszeniem rachunków płatniczych. Czynniki te ograniczają również popyt. Dotyczy to w szczególności sytuacji transgranicznych.
- (5) Co więcej, rozdrobnienie istniejących krajowych ram regulacyjnych może tworzyć znaczne bariery uniemożliwiające osiągnięcie rynku wewnętrznego w obszarze rachunków płatniczych. Istniejące przepisy krajowe dotyczące rachunków płatniczych, a zwłaszcza porównywalności opłat oraz przenoszenia rachunku płatniczego, są zróżnicowane. Jeżeli chodzi o przenoszenie rachunku, brak jednolitych wiążących środków na szczeblu Unii doprowadził do istnienia rozbieżnych praktyk i środków na szczeblu krajowym. Różnice te są jeszcze bardziej widoczne w obszarze porównywalności opłat, gdzie na szczeblu Unii nie istnieją żadne środki, nawet o charakterze samoregulacyjnym. Z uwagi na fakt, iż banki na ogół dostosowują swoje praktyki do rynków krajowych, ewentualne dalsze pogłębienie tych różnic w przyszłości doprowadzi do zwiększenia kosztów działalności transgranicznej w porównaniu z kosztami ponoszonymi przez dostawców krajowych, a tym samym sprawi, że prowadzenie działalności transgranicznej będzie mniej atrakcyjne. Przeszkody, jakie napotyka konsument otwierający rachunek płatniczy za granicą, utrudniają prowadzenie działalności transgranicznej na rynku wewnętrznym. Istniejące restrykcyjne kryteria kwalifikowalności mogą uniemożliwiać obywatelom Unii swobodne przemieszczanie się na terytorium Unii. Zapewnienie wszystkim konsumentom dostępu do rachunku płatniczego pozwoli im na udział w rynku wewnętrznym oraz umożliwi czerpanie korzyści z rynku wewnętrznego.
- (6) Ponadto ponieważ niektórzy potencjalni konsumenci nie otwierają rachunków ze względu na odmowę dostawcy usług albo brak odpowiednich produktów w ofercie, potencjalny popyt na usługi świadczone w ramach rachunków płatniczych w Unii nie jest obecnie w pełni wykorzystywany. Większe uczestnictwo konsumentów w rynku wewnętrznym stanowiłoby dodatkową zachętę dla dostawców usług płatniczych do wchodzenia na nowe rynki. Co więcej, stworzenie warunków, które zapewniłyby wszystkim konsumentom dostęp do rachunku płatniczego, jest konieczne, aby zwiększyć ich udział w rynku wewnętrznym i umożliwić im czerpanie z korzyści wynikających z rynku wewnętrznego.

⁽¹⁾ **Teksty przyjęte P7_TA(2012)0293.**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- (7) Kwestie przejrzystości i porównywalności opłat podjęto w ramach inicjatywy samoregulacyjnej zainicjowanej przez sektor bankowy. Nie osiągnięto jednak ostatecznego porozumienia odnośnie do odpowiednich wytycznych. Jeżeli chodzi o przenoszenie rachunku, wspólne zasady ustanowione w 2008 r. przez Komitet Europejskiego Sektora Bankowego zawierają wzorcowy mechanizm przenoszenia rachunku bankowego między dostawcami usług płatniczych, którzy są zlokalizowani w tym samym państwie członkowskim. Z uwagi jednak na niewiążący charakter te wspólne zasady stosowano na terytorium Unii w sposób niespójny, w związku z czym nie przyniosły one oczekiwanych wyników. Ponadto wspólne zasady dotyczą jedynie przenoszenia rachunku bankowego na poziomie krajowym, natomiast nie dotyczą przenoszenia transgranicznego. Jeżeli chodzi o dostęp do podstawowego rachunku płatniczego, w zaleceniu 2011/442/UE ⁽¹⁾ Komisja zachęciła państwa członkowskie do podjęcia środków niezbędnych, aby zapewnić jego stosowanie najpóźniej sześć miesięcy po dacie publikacji tego zalecenia. Do tej pory zaledwie kilka państw członkowskich stosuje się do głównych zasad określonych w zaleceniu.
- (8) W celu umożliwienia skutecznej i sprawnej mobilności finansowej w perspektywie długoterminowej zasadnicze znaczenie ma stworzenie jednolitego zbioru przepisów w celu rozwiązania problemu niskiej mobilności konsumentów oraz w szczególności w celu ułatwienia porównywania usług i opłat w zakresie rachunków płatniczych, zachęcenia do przenoszenia rachunków płatniczych, jak również uniknięcia sytuacji, w których konsumenci, którzy zamierzają otworzyć rachunek płatniczy za granicą, są dyskryminowani ze względu na miejsce pobytu. Ponadto konieczne jest przyjęcie odpowiednich środków w celu zwiększenia uczestnictwa konsumentów w rynku usług rachunków płatniczych. Środki te będą stanowiły zachętę dla dostawców usług płatniczych do wchodzenia na rynek wewnętrzny oraz zapewnią równe warunki działania, wzmacniając tym samym konkurencję i wydajną alokację zasobów na detalicznym rynku finansowym Unii z korzyścią dla przedsiębiorstw i konsumentów. Dzięki przejrzystym informacjom na temat opłat i możliwości przenoszenia rachunku w połączeniu z prawem dostępu do usług świadczonych w ramach podstawowego rachunku płatniczego obywatele Unii będą mogli ponadto łatwiej przemieszczać się i dokonywać zakupów na terytorium Unii, a tym samym czerpać korzyści z w pełni funkcjonującego rynku wewnętrznego w obszarze detalicznych usług finansowych i przyczynić się do wzrostu handlu elektronicznego i dalszego rozwoju rynku wewnętrznego.
- (8a) **Zasadnicze znaczenie ma również zapewnienie tego, aby niniejsza dyrektywa nie hamowała innowacji w obszarze detalicznych usług finansowych. Każdego roku rentowność osiągają nowe technologie, które mogą zdezaktualizować obecny model rachunków płatniczych. W szczególności jako alternatywy dla tradycyjnych usług bankowych wspierać należy usługi bankowości mobilnej, usługi typu peer-to-peer oraz karty z zapisaną wartością.**
- (9) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do rachunków płatniczych posiadanych przez konsumentów. W rezultacie zakres dyrektywy nie obejmuje rachunków posiadanych przez przedsiębiorstwa, nawet małe przedsiębiorstwa lub mikroprzedsiębiorstwa, chyba że są to rachunki osobiste. Ponadto niniejsza dyrektywa nie obejmuje rachunków oszczędnościowych, które mogą mieć bardziej ograniczone funkcje płatnicze. **Niniejsza dyrektywa nie obejmuje również kart kredytowych, które nie są centralnym elementem służącym osiągnięciu jej celów polegających na poprawie włączenia społecznego pod względem finansowym, jak również funkcjonowania rynku wewnętrznego.**
- (10) Definicje zawarte w dyrektywie są dostosowane do definicji zawartych w innych przepisach Unii, w szczególności w dyrektywie 2007/64/WE i rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 ⁽²⁾.
- (11) Kluczowe jest, aby opłaty były zrozumiałe dla konsumentów, tak aby mogli oni porównać oferty różnych dostawców usług płatniczych i świadomie wybrać ten rachunek, który najbardziej odpowiada ich potrzebom. Porównanie opłat jest niemożliwe w przypadku, gdy dostawcy usług płatniczych stosują różną terminologię w odniesieniu do tych samych usług i udzielają informacji w różnych formatach. Ujednolicona terminologia w połączeniu z informacjami na temat opłat za świadczenie najbardziej reprezentatywnych usług związanych z rachunkami płatniczymi przedstawionymi w jednolitym formacie mogą pomóc konsumentom w zrozumieniu i porównaniu opłat.

⁽¹⁾ Dz.U. L 190 z 21.7.2011, s. 87.

⁽²⁾ Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- (12) Konsumentom najbardziej pomocne byłyby informacje, które są jak najbardziej zwarte, ujednolicone i umożliwiają porównanie różnych dostawców usług płatniczych. Narzędzia udostępniane konsumentom w celu porównania ofert rachunków płatniczych powinny być liczne i należy przeprowadzać badania konsumenckie. Na tym etapie terminologię dotyczącą opłat należy ujednolicić jedynie w odniesieniu do najbardziej reprezentatywnych terminów i definicji w obrębie państw członkowskich w celu ułatwienia szybkiego wdrożenia.
- (13) Terminologię dotyczącą opłat powinny ustalać właściwe organy krajowe, co pozwoli na uwzględnienie specyfiki rynków lokalnych. Ponadto w miarę możliwości terminologię dotyczącą opłat należy ujednolicić na szczeblu Unii, umożliwiając tym samym dokonywanie porównań w całej Unii. Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Bankowego) (EUNB) powinien opracować wytyczne, aby pomóc państwom członkowskim w ustalaniu, **które usługi są najczęściej używane i generują najwyższe koszty dla konsumenta** na szczeblu krajowym. **W celu osiągnięcia skutecznego stosowania ujednoliconej terminologii definicje takie powinny być wystarczająco szerokie.**
- (14) Po sporządzeniu przez właściwe organy krajowe tymczasowego wykazu najbardziej reprezentatywnych usług **powiązanych z rachunkami płatniczymi** na szczeblu krajowym wraz z terminami i definicjami Komisja powinna dokonać ich przeglądu w celu wskazania, za pomocą aktów delegowanych, tych usług, które są wspólne dla większości państw członkowskich, i zaproponowania ujednoliconych terminów w zakresie tych usług na szczeblu Unii.
- (15) By ułatwić konsumentom porównywanie opłat za prowadzenie rachunku płatniczego na całym obszarze rynku wewnętrznego, dostawcy usług płatniczych powinni przedstawić konsumentom **kompleksowy dokument zawierający informacje na temat opłat za wszystkie usługi związane z rachunkiem płatniczym zawarte w wykazie najbardziej reprezentatywnych usług oraz wszelkich innych opłat, które mogą mieć zastosowanie do rachunku. Dokument zawierający informacje na temat opłat powinien w miarę możliwości zawierać standardowe terminy i definicje ustalone na szczeblu unijnym.** Przyczyniłoby się to również do ustanowienia równych warunków działania dla instytucji kredytowych konkurujących na rynku rachunków płatniczych. Aby pomóc konsumentom zrozumieć opłaty należne za prowadzenie rachunku płatniczego, należy im udostępnić słowniczek pojęć zawierający **jasne, niespecjalistyczne i jednoznaczne** wyjaśnienie przynajmniej usług **związanych z rachunkiem płatniczym i odpowiednie definicje i wyjaśnienia.** Słowniczek pojęć powinien służyć jako użyteczne narzędzie pozwalające lepiej zrozumieć znaczenie opłat i przyczyniające się do wzmocnienia pozycji konsumentów w zakresie dokonywania wyboru z szerszej oferty rachunków płatniczych. Dostawcy usług płatniczych powinni być również zobowiązani do **bezpłatnego i co najmniej corocznego** informowania konsumentów o wszystkich **opłatach i odsetkach mających zastosowanie do ich rachunku.** Informacje ex post należy zawrzeć w specjalnym zestawieniu. Powinno ono zapewniać dokładny przegląd **uzyskanych odsetek**, poniesionych opłat oraz **uprzedniego zawiadomienia o zmianach opłat lub oprocentowania.** Konsumentowi **należy udzielać informacji koniecznych** do zrozumienia, do czego odnoszą się wydatki poniesione na opłaty i odsetki, oraz oceny, czy należy zmienić własne zachowania konsumpcyjne, czy też zmienić dostawcę usług.
- (16) W celu zaspokojenia potrzeb konsumentów konieczne jest zapewnienie dokładnych, jasnych i porównywalnych informacji na temat opłat za prowadzenie rachunków płatniczych. **EUNB powinien zatem, po przeprowadzeniu konsultacji z organami krajowymi i po badaniach konsumenckich opracować projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących ujednoliconego formatu prezentowania dokumentu zawierającego informacje na temat opłat oraz w zestawieniu opłat i wspólnych symboli** w celu dopilnowania, aby były one zrozumiałe i porównywalne dla konsumentów. Dokument zawierający informacje na temat opłat i zestawienie opłat powinny być łatwe do odróżnienia od innych komunikatów.
- (17) Aby zapewnić jednolite stosowanie określonej na szczeblu Unii terminologii w całej Unii, państwa członkowskie powinny nałożyć na dostawców usług płatniczych obowiązek stosowania terminologii określonej na szczeblu Unii oraz pozostałej ujednoliconej terminologii krajowej określonej w tymczasowym wykazie przy komunikowaniu się z konsumentami, w tym w dokumencie zawierającym informacje na temat opłat i w zestawieniu opłat. **Dostawcy usług płatniczych powinni móc stosować oznaczenia handlowe** w dokumencie zawierającym informacje na temat opłat **lub w zestawieniu opłat w celu określenia swoich usług lub rachunków płatniczych, pod warunkiem że będą one używane wraz z ujednoliconą terminologią jako drugorzędne oznaczenie oferowanych usług lub rachunku.**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- (18) **Niezależne** porównywarki internetowe stanowią dla konsumentów skuteczny środek umożliwiający ocenę zalet różnych ofert rachunków płatniczych w jednym miejscu. **Tego rodzaju** strony internetowe mogą zapewniać właściwą równowagę między zapotrzebowaniem na jasne i zwięzłe, a zarazem kompletne i wyczerpujące informacje, ponieważ umożliwiają użytkownikom dostęp do bardziej szczegółowych informacji na temat interesujących ich zagadnień. Strony te mogą również zmniejszyć koszty wyszukiwania, gdyż konsumenci nie będą musieli oddzielnie gromadzić informacji od poszczególnych dostawców usług płatniczych. **Ważne jest, żeby informacja podawana na takich stronach była wiarygodna, bezstronna i przejrzysta oraz by konsumenci byli świadomi jej istnienia. W związku z tym odpowiednie władze powinny aktywnie informować opinię publiczną o takich stronach.**
- (19) Aby uzyskać obiektywne informacje na temat **stosowanych opłat i oprocentowania mającego zastosowanie do rachunku płatniczego**, konsumenci powinni mieć dostęp do porównywarek internetowych, które są **ogólnodostępne i niezależne** od dostawców usług płatniczych. Państwa członkowskie powinny więc zapewnić, **by konsumenci posiadali na ich terytorium swobodny dostęp do co najmniej jednej niezależnej i publicznie dostępnej strony internetowej**. Takie porównywarki internetowe mogą prowadzić właściwe organy, inne organy publiczne lub akredytowane podmioty prywatne **albo inne podmioty w ich imieniu. W celu zwiększenia zaufania konsumentów do dostępnych porównywarek** państwa członkowskie powinny ustanowić system dobrowolnej akredytacji umożliwiający prywatnym podmiotom prowadzącym porównywarki internetowe ubieganie się o akredytację zgodnie z określonymi kryteriami jakości. Jeżeli żadna porównywarka internetowa prowadzona przez podmiot prywatny nie uzyska akredytacji, należy stworzyć porównywarkę prowadzoną przez właściwe organy lub inne organy publiczne **albo inne podmioty w ich imieniu**. Również takie strony internetowe powinny spełniać kryteria jakości.
- (20) Dla dostawców usług płatniczych powszechną praktyką jest oferowanie rachunku płatniczego w pakiecie z innymi produktami lub usługami finansowymi. Praktyka ta może służyć dostawcom usług płatniczych jako sposób dywersyfikacji oferty i konkurowania z innymi dostawcami, a ostatecznie może przynosić korzyści konsumentom. Z przeprowadzonego przez Komisję w 2009 r. badania dotyczącego praktyk sprzedaży wiązanej w sektorze finansowym, a także z odnośnych konsultacji i skarg konsumentów wynika jednak, że dostawcy usług płatniczych mogą oferować rachunki bankowe w pakiecie z produktami, którymi konsumenci nie byli zainteresowani i które nie są niezbędne do prowadzenia rachunków płatniczych, jak np. ubezpieczenie mieszkania. Ponadto zaobserwowano, że praktyki te mogą zmniejszać przejrzystość i porównywalność cen, ograniczać warianty zakupu dostępne konsumentom i negatywnie wpływać na ich mobilność. Dlatego też państwa członkowskie powinny dopilnować, aby konsumenci byli informowani o **tym, czy jest możliwe zakupienie rachunku płatniczego oddzielnie, a jeżeli tak, to o kosztach i opłatach związanych z innymi produktami lub usługami finansowymi zawartymi w pakiecie**, w przypadku gdy dostawcy usług płatniczych oferują rachunki płatnicze w formie pakietu.
- (21) Konsumenci rozważają możliwość przeniesienia rachunku jedynie wówczas, gdy proces ten nie wiąże się z nadmiernymi obciążeniami administracyjnymi i finansowymi. Procedura przeniesienia rachunku płatniczego do innego dostawcy usług płatniczych powinna być jasna, szybka i **bezpieczna. Jeżeli** opłaty są pobierane przez dostawców usług płatniczych w odniesieniu do usługi przeniesienia, powinny być **one adekwatne i** zgodne z **art. 45 ust. 2 dyrektywy 2007/64/WE**. Aby wywrzeć pozytywny wpływ na konkurencję, przenoszenie rachunku płatniczego należy uprościć również na poziomie transgranicznym. Z uwagi na fakt, że przeniesienie transgraniczne może być bardziej skomplikowane niż przeniesienie na poziomie krajowym oraz może wymagać od dostawców usług płatniczych dostosowania i udoskonalenia procedur wewnętrznych, **należy przewidzieć dłuższe okresy przejściowe w odniesieniu do usługi przeniesienia rachunku między dostawcami usług płatniczych zlokalizowanymi w różnych państwach członkowskich.**
- (21a) **Państwa członkowskie powinny mieć możliwość w odniesieniu do przeniesienia rachunku między dostawcami usług zlokalizowanymi na ich terytorium ustanowienia lub utrzymania przepisów różniących się od przepisów dyrektywy, jeżeli jest to wyraźnie w interesie konsumenta.**
- (22) W miarę możliwości należy jak najbardziej uprościć proces przeniesienia rachunku dla konsumenta. W związku z tym państwa członkowskie powinny dopilnować, aby otrzymujący dostawca usług płatniczych ponosił odpowiedzialność za wszczęcie procesu i zarządzanie nim w imieniu konsumenta.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- (23) **Zasadniczo i pod warunkiem, że konsument udzielił zgody**, otrzymujący dostawca usług płatniczych powinien **w imieniu konsumenta** przeprowadzić **przeniesienie** regularnych płatności, jak również dokonać przelewu **każdego** pozostałego salda **dodatniego**, najlepiej w ciągu jednego spotkania z otrzymującym dostawcą usług płatniczych. W tym celu konsumenci powinni mieć możliwość podpisania jednego upoważnienia w celu **wyrażenia lub wycofania** zgody na wspomniane działania. Przed udzieleniem upoważnienia konsument powinien otrzymać informacje na temat wszystkich etapów procedury, które są niezbędne do zakończenia procesu przeniesienia rachunku.
- (24) Aby przeniesienie rachunku zakończyło się powodzeniem, konieczna jest współpraca ze strony przekazującego dostawcy usług płatniczych. Otrzymujący dostawca usług płatniczych powinien **mieć możliwość zwrócenia się do konsumenta lub w razie potrzeby do** przekazującego dostawcy usług płatniczych **o przekazanie wszystkich informacji**, jakie uzna za konieczne do przywrócenia regularnych płatności na nowym rachunku płatniczym. Informacje te nie powinny jednak wykraczać poza informacje niezbędne do dokonania przeniesienia rachunku, a otrzymujący dostawca usług płatniczych nie powinien prosić o zbędne informacje.
- (25) Konsumenci nie powinni podlegać karom finansowym ani ponosić żadnych innych strat finansowych w związku z niewłaściwym kierowaniem przychodzących na rachunek poleceń przelewu lub poleceń zapłaty. Jest to szczególnie istotne w przypadku niektórych kategorii płatników i odbiorców płatności, takich jak dostawcy mediów, którzy wykorzystują środki elektroniczne (np. bazy danych) do przechowywania szczegółowych danych o rachunkach konsumentów i wykonywania licznych regularnych transakcji z udziałem dużej liczby konsumentów.
- (26) Państwa członkowskie powinny zagwarantować, że konsumenci zamierzający otworzyć rachunek płatniczy nie są dyskryminowani ze względu na przynależność państwową lub miejsce pobytu. Chociaż istotne jest dopilnowanie przez dostawców usług płatniczych, aby ich klienci nie wykorzystywali systemu finansowego do celów niezgodnych z prawem, takich jak oszustwo, pranie pieniędzy czy finansowanie terroryzmu, nie powinni oni stwarzać przeszkód konsumentom, którzy chcą czerpać korzyści z rynku wewnętrznego poprzez otwieranie rachunków płatniczych za granicą.
- (27) Konsumenci, którzy przebywają legalnie na terytorium Unii **nie mogą być dyskryminowani ze względu na swoją narodowość lub miejsce zamieszkania ani z innych przyczyn, o których mowa w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej przy składaniu wniosku o rachunek płatniczy i w dostępie do niego na terenie Unii. Ponadto dostęp do** podstawowego rachunku płatniczego **państwa członkowskie powinny zapewniać bez względu na sytuację finansową konsumenta, taką jak jego sytuacja pod względem zatrudnienia, poziom dochodów, historia kredytowa czy upadłość konsumencka.**
- (28) Państwa członkowskie powinny dopilnować, **aby wszyscy dostawcy usług płatniczych działający na rynku detalicznym usług płatniczych oferowali konsumentom podstawowy rachunek płatniczy, o jakim mowa w niniejszej dyrektywie, i oferowali rachunki płatnicze jako integralną część swojej działalności.** Dostęp do rachunku nie powinien być zbyt trudny i nie powinien się wiązać z nadmiernymi kosztami dla konsumentów. **Prawo dostępu do podstawowego rachunku płatniczego w każdym państwie członkowskim powinno być przyznawane zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, w szczególności w zakresie stosowania procedur należytej staranności wobec klienta. Równocześnie przepisy niniejszej dyrektywy jako takie nie mogą być używane jako przyczyna odrzucania klientów mniej atrakcyjnych dla dostawcy usług.. Należy ustanowić mechanizm wspierania konsumentów bez stałego adresu zamieszkania, ubiegających się o azyl i konsumentów, którzy nie mają pozwolenia na pobyt, ale których wydalenie jest niemożliwe ze względu na wymogi rozdziału II dyrektywy 2005/60/WE.**
- (28a) **Aby zapewnić prawidłową obsługę użytkowników podstawowych rachunków płatniczych, państwa członkowskie powinny wymagać od dostawców, aby odpowiedni personel był właściwie przeszkolony oraz aby dopilnowali oni, by potencjalne konflikty interesów nie miały negatywnego wpływu na tych klientów.**

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- (29) *Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wymagania, by dostawcy usług płatniczych sprawdzali, czy konsument posiada już aktywny i równoważny rachunek płatniczy na tym samym terytorium i wymagali od konsumenta podpisania stosownego oświadczenia. Dostawcy usług płatniczych nie powinni móc odrzucić wniosku o uzyskanie dostępu do podstawowego rachunku płatniczego, z wyjątkiem przypadków określonych w niniejszej dyrektywie.*
- (29a) *Państwa członkowskie dopilnowują, aby proces przetwarzania wniosków o udzielenie dostępu do podstawowego rachunku płatniczego przez dostawców usług płatniczych odbywał się w terminach ustanowionych niniejszą dyrektywą oraz żeby w przypadku odmowy dostawcy usług płatniczych informowali konsumenta o szczegółowych przyczynach, chyba że taka informacja naruszałaby cele związane z bezpieczeństwem krajowym lub przestępstwami finansowymi.*
- (30) *Konsumenci powinni mieć zagwarantowany dostęp do szeregu podstawowych usług płatniczych. Państwa członkowskie powinny dopilnowywać, aby – jeżeli konsument korzysta z podstawowego rachunku płatniczego do celów prywatnych nie istniały ograniczenia liczby operacji, jakich może dokonać konsument zgodnie ze specjalną taryfą prowizji i opłat określoną w niniejszej dyrektywie. Określając definicję celów prywatnych, państwa członkowskie powinny uwzględniać istniejące zachowania konsumentów i powszechne praktyki handlowe. Usługi powiązane z podstawowymi rachunkami płatniczymi powinny obejmować możliwość umieszczania środków pieniężnych na rachunku i ich wypłacania z rachunku. Konsumentom powinni mieć możliwość wykonywania podstawowych transakcji płatniczych, takich jak otrzymywanie dochodów lub świadczeń, płacenie rachunków lub podatków oraz nabywanie towarów i usług, w tym za pośrednictwem polecenia zapłaty, polecenia przelewu oraz za pomocą karty płatniczej. Usługi takie powinny umożliwiać zakup towarów i usług w internecie oraz dawać konsumentom możliwość inicjowania zleceń płatniczych za pośrednictwem narzędzi bankowości internetowej zapewnianych przez dostawcę usług płatniczych, jeżeli są one dostępne. Podstawowy rachunek płatniczy nie powinien być jednak ograniczony do zastosowań internetowych, ponieważ stwarzałoby to przeszkodę dla konsumentów nieposiadających dostępu do internetu. W przypadku podstawowego rachunku płatniczego konsumenci nie powinni mieć dostępu do kredytu w rachunku bieżącym. Państwa członkowskie mogą jednak zezwolić dostawcom usług płatniczych na oferowanie kredytu w rachunku bieżącym i innych produktów kredytowych jako usług odrębnych konsumentom korzystającym z podstawowych rachunków płatniczych, pod warunkiem że dostęp do rachunku płatniczego i korzystanie z niego nie jest w żaden sposób ograniczone lub uwarunkowane zakupem takich odrębnych produktów lub usług. Wszelkie opłaty za takie usługi powinny być przejrzyste i przynajmniej na poziomie równie korzystnym jak ten, który przewiduje zwykła polityka cenowa dostawcy.*
- (31) *Aby zapewnić dostęp do podstawowych rachunków płatniczych dla możliwie najszerszego grona konsumentów, rachunki te powinny być oferowane nieodpłatnie lub za adekwatną opłatą. Państwa członkowskie powinny wymagać od dostawców usług płatniczych, aby podstawowy rachunek płatniczy był zawsze rachunkiem płatniczym o najniższych opłatach z tytułu uzyskania dostępu do minimalnego pakietu usług określonych w danym państwie członkowskim. Ponadto wszelkie dodatkowe opłaty pobierane od konsumenta z tytułu niewypełnienia przez niego warunków określonych w umowie również powinny być adekwatne i nie wyższe niż opłaty wynikające z regularnej polityki cenowej dostawcy.*
- (32) *Dostawca usług płatniczych powinien odmówić otwarcia rachunku lub powinien rozwiązać umowę podstawowego rachunku płatniczego wyłącznie w szczególnych okolicznościach, na przykład w przypadku niezgodności z prawodawstwem w zakresie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu czy zapobiegania przestępstwom i prowadzenia dochodzeń w ich sprawie. Nawet w wymienionych przypadkach odmowę można uznać za uzasadnioną jedynie wówczas, gdy konsument nie przestrzega przepisów wspomnianego prawodawstwa, a nie z powodu zbyt uciążliwej lub kosztownej procedury sprawdzania zgodności z prawodawstwem.*
- (33) *Państwa członkowskie powinny zapewniać wprowadzenie odpowiednich środków mających na celu zwiększenie świadomości opinii publicznej w zakresie dostępności podstawowych rachunków płatniczych, procedur i warunków korzystania z nich ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Państwa członkowskie dopilnowują, aby środki komunikacji były odpowiednie, właściwie ukierunkowane i skierowane w szczególności konsumentów nieposiadających rachunku, konsumentów wrażliwych i mobilnych. Dostawcy usług płatniczych powinni aktywnie udostępniać konsumentom przystępne informacje na temat szczególnych cech oferowanych podstawowych rachunków płatniczych, wiążących się z nimi opłat oraz warunków korzystania z takich rachunków, a także odpowiednią pomoc. Konsumentom powinni zostać w szczególności poinformowani o tym, że wykupienie dodatkowych usług nie jest wymagane w celu uzyskania dostępu do podstawowego rachunku płatniczego. Aby zminimalizować ryzyko wykluczenia społecznego konsumentów pod względem finansowym,*

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

państwa członkowskie powinny zadbać o lepszą edukację finansową, w tym również w szkołach, oraz zwalczać nadmierne zadłużanie się. Ponadto państwa członkowskie powinny wspierać stosowne inicjatywy dostawców usług płatniczych, tak aby udostępnianiu podstawowych rachunków płatniczych towarzyszyły działania w zakresie niezależnej edukacji finansowej.

- (34) Państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy, które są uprawnione do zapewnienia egzekwowania przepisów niniejszej dyrektywy oraz które posiadają uprawnienia w zakresie prowadzenia dochodzeń i egzekwowania prawa. Wyznaczone właściwe organy **powinny być niezależne od dostawców usług płatniczych i powinny** dysponować odpowiednimi zasobami do wykonywania swoich obowiązków. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyznaczania różnych właściwych organów, aby móc egzekwować wypełnianie szerokiego zakresu obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie.
- (35) Konsumenci powinni mieć dostęp do skutecznych i wydajnych procedur **składania skarg i dochodzenia roszczeń w ramach** pozasądowego rozstrzygania sporów dotyczących praw i obowiązków ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy. **Dostęp do procedur pozasądowego rozstrzygania sporów powinien być łatwy, a właściwe organy powinny spełniać szereg kryteriów, takich jak równe reprezentowanie dostawców usług i użytkowników.** W odniesieniu do odpowiednich sporów umownych dostęp taki zapewnia już dyrektywa 2013/.../UE. Konsumenci powinni mieć jednak także prawo dostępu do procedur pozasądowego rozstrzygania sporów w przypadku sporów wynikłych przed zawarciem umowy, dotyczących praw i obowiązków ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy, np. w przypadku odmowy dostępu do podstawowego rachunku płatniczego. Zapewnienie zgodności z przepisami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie wymaga przetwarzania danych osobowych konsumentów. Przetwarzanie danych osobowych reguluje dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾. W związku z tym niniejsza dyrektywa powinna być zgodna z zasadami ustanowionymi w dyrektywie 95/46/WE, jak również z krajowymi przepisami wdrażającymi te zasady.
- (36) Aby osiągnąć cele określone w niniejszej dyrektywie należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do określenia na szczeblu Unii ujednoliconej terminologii w zakresie usług płatniczych, wspólnej dla szeregu państw członkowskich, wraz z definicjami tych terminów.
- I**
- (38) **Każdego roku, przy czym po raz pierwszy** w ciągu trzech lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny sporządzać wiarygodne roczne statystyki dotyczące funkcjonowania środków wprowadzonych na mocy niniejszej dyrektywy. W tym celu powinny one korzystać z wszelkich odpowiednich źródeł informacji i przekazywać zgromadzone informacje Komisji. **Komisja na podstawie otrzymanych informacji powinna przedstawiać roczne sprawozdanie.**
- (39) Przegląd niniejszej dyrektywy należy przeprowadzić **cztery lata** po jej wejściu w życie w celu uwzględnienia zmian rynkowych, takich jak pojawienie się nowych rodzajów rachunków płatniczych i usług płatniczych, jak również zmian w innych obszarach prawa unijnego oraz doświadczeń państw członkowskich. W ramach przeglądu należy ocenić, czy wprowadzone środki zwiększyły wiedzę konsumentów na temat opłat za prowadzenie rachunku płatniczego i porównywalność rachunków płatniczych oraz czy ułatwiły one przenoszenie rachunków. Podczas przeglądu należy również określić liczbę otwartych podstawowych rachunków płatniczych, w tym przez konsumentów nieposiadających wcześniej rachunku, **okres posiadania takiego rachunku, liczbę odpowiedzi odmownych na wniosek o otwarcie podstawowego rachunku płatniczego i rozwiązań umów o prowadzenie takiego rachunku wraz z uzasadnieniami, jak również wysokość kosztów z tym związanych.** Ponadto należy ocenić zasadność utrzymania wydłużonych terminów dla dostawców usług płatniczych na dokonanie transgranicznego przeniesienia rachunku. W ramach przeglądu należy także ocenić, czy przepisy dotyczące informacji, których muszą dostarczać dostawcy usług płatniczych przy oferowaniu produktów w pakietach, są wystarczające, czy też konieczne jest wprowadzenie dodatkowych środków. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, dołączając do niego, w stosownych przypadkach, wnioski ustawodawcze.
- (40) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej zgodnie z art. 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- (41) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (41a) *Pod warunkiem zgody ze strony Komisji państwo członkowskie powinno móc podjąć decyzję o zwolnieniu dostawców usług płatniczych z obowiązku oferowania podstawowych rachunków płatniczych. Komisja powinna wyrażać zgodę na zwolnienia jedynie wówczas, gdy wszystkim dostawcom usług zagwarantowane zostaną równe warunki prowadzenia działalności, gdy nie będzie podważane prawo dostępu przysługujące konsumentom oraz gdy klienci korzystający z podstawowych rachunków płatniczych nie będą stygmatyzowani. Zgoda Komisji nie może przyczynić się do powstania sytuacji, w której tylko jeden dostawca usług płatniczych będzie mógł oferować tego rodzaju podstawowy rachunek płatniczy w państwie członkowskim,*

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące przejrzystości i porównywalności opłat pobieranych od konsumentów w odniesieniu do rachunków płatniczych posiadanych przez nich na terytorium Unii Europejskiej i prowadzonych przez dostawców usług płatniczych zlokalizowanych w Unii, jak również przepisy dotyczące przenoszenia rachunków płatniczych w obrębie Unii.
2. W niniejszej dyrektywie określa się także ramy przepisów i warunków, zgodnie z którymi państwa członkowskie gwarantują konsumentom prawo do otwierania podstawowych rachunków płatniczych w Unii oraz do korzystania z takich rachunków.
3. Otwarcie podstawowego rachunku płatniczego i korzystanie z niego na mocy niniejszej dyrektywy musi być zgodne z przepisami rozdziału II dyrektywy 2005/60/WE.

3a. Bez uszczerbku dla art. 15 – 19 podstawowy rachunek płatniczy uznaje się na potrzeby niniejszej dyrektywy za rachunek płatniczy.

4. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do dostawców usług płatniczych zlokalizowanych w Unii.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „konsument” oznacza każdą osobę fizyczną, która działa w celach innych niż jej działalność handlowa, gospodarcza, rzemieślnicza lub zawodowa;
- aa) „przebywający legalnie” odnosi się do każdego obywatela Unii lub państwa trzeciego, który przebywa legalnie na terytorium Unii, a także osoby ubiegające się o azyl na podstawie konwencji genewskiej z dnia 28 lipca 1951 r. dotyczącej statusu uchodźców, protokołu do niej z dnia 31 stycznia 1967 r. i innych odpowiednich umów międzynarodowych;
- b) „rachunek płatniczy” oznacza rachunek prowadzony w imieniu co najmniej jednego użytkownika usług płatniczych, który jest wykorzystywany do wykonywania transakcji płatniczych;
- c) „usługa płatnicza” oznacza usługę płatniczą zgodnie z definicją w art. 4 pkt 3 dyrektywy 2007/64/WE;
- ca) „usługi powiązane z rachunkiem płatniczym” oznaczają wszelkie usługi powiązane z prowadzeniem rachunku płatniczego, w tym usługi płatnicze i transakcje płatnicze objęte art. 3 lit. g) dyrektywy 2007/64/WE;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- d) „transakcja płatnicza” oznacza działanie zainicjowane przez płatnika lub odbiorcę, polegające na lokowaniu, transferze lub wycofaniu środków pieniężnych, niezależnie od rodzaju leżących u jego podstawy zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą;
- e) „dostawca usług płatniczych” oznacza dostawcę usług płatniczych zgodnie z definicją w art. 4 pkt 9 dyrektywy 2007/64/WE, **lecz dla celów rozdziału IV „dostawca usług płatniczych” oznacza wszystkich dostawców usług płatniczych zlokalizowanych na terytorium państw członkowskich, którzy prowadzą działalność w zakresie ogólnych detalicznych usług płatniczych i którzy w ramach swojej regularnej działalności gospodarczej oferują rachunki płatnicze jako integralną część oferty;**
- f) „instrument płatniczy” oznacza instrument płatniczy zgodnie z definicją w art. 4 pkt 23 dyrektywy 2007/64/WE;
- g) „przekazujący dostawca usług płatniczych” oznacza dostawcę usług płatniczych, który przekazuje informacje na temat wszystkich lub niektórych regularnych płatności;
- h) „otrzymujący dostawca usług płatniczych” oznacza dostawcę usług płatniczych, który otrzymuje informacje na temat wszystkich lub niektórych regularnych płatności;
- i) „płatnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest posiadaczem rachunku płatniczego i która składa zlecenie płatnicze z tego rachunku płatniczego, lub – w przypadku braku rachunku płatniczego płatnika – osobę fizyczną lub prawną, która składa dyspozycję realizacji zlecenia płatniczego na rachunek płatniczy odbiorcy;
- j) „odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest zamierzonym odbiorcą środków pieniężnych stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;
- k) „opłaty” oznaczają **wszelkie** ewentualne opłaty **i kary** należne dostawcy usług płatniczych od konsumenta za świadczenie usług powiązanych z rachunkiem płatniczym **lub w związku z nimi;**
- ka) „oprocentowanie” oznacza odsetki wypłacane konsumentowi w związku z przechowywaniem funduszy na rachunku płatniczym;**
- l) „trwały nośnik informacji” oznacza dowolny instrument umożliwiający konsumentowi lub dostawcy usług płatniczych przechowywanie informacji adresowanych osobiście do *tego konsumenta* w sposób umożliwiający dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;
- m) „przeniesienie rachunku” oznacza dokonanie na wniosek konsumenta przeniesienia od jednego do innego dostawcy usług płatniczych informacji na temat wykonywanych na rachunku płatniczym wszystkich lub niektórych stałych zleceń dotyczących poleceń przelewu, regularnych poleceń zapłaty oraz regularnie przychodzących na rachunek poleceń przelewu, któremu może towarzyszyć przekazanie dodatkowego salda z jednego rachunku płatniczego na inny lub zamknięcie poprzedniego rachunku; **Przeniesienie rachunku nie oznacza przeniesienia umowy od przekazującego dostawcy usług płatniczych do otrzymującego dostawcy usług płatniczych;**
- n) „polecenie zapłaty” oznacza usługę płatniczą polegającą na obciążeniu rachunku płatniczego płatnika, w przypadku gdy transakcja płatnicza została zainicjowana przez odbiorcę na podstawie zgody udzielonej przez płatnika;
- o) „polecenie przelewu” oznacza usługę płatniczą polegającą na uznaniu rachunku płatniczego odbiorcy, w przypadku gdy transakcja płatnicza lub seria transakcji płatniczych z rachunku płatniczego płatnika są dokonywane przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek płatniczy płatnika, na podstawie dyspozycji udzielonych przez płatnika;
- p) „zlecenie stałe” oznacza usługę płatniczą polegającą na regularnym uznawaniu rachunku płatniczego odbiorcy, w przypadku gdy seria transakcji płatniczych z rachunku płatniczego płatnika jest dokonywana przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek płatniczy płatnika, na podstawie dyspozycji udzielonych przez płatnika;
- q) „środki pieniężne” oznaczają banknoty, monety oraz pieniądź w postaci zapisu księgowego, a także pieniądź elektroniczny w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE;
- r) „umowa ramowa” oznacza umowę o usługę płatniczą, która reguluje wykonywanie w przyszłości zarówno pojedynczych, jak i następujących po sobie transakcji płatniczych i która może zawierać obowiązek i warunki otwarcia rachunku płatniczego;
- ra) „dzień roboczy” oznacza dzień roboczy określony w art. 4 ust. 27 dyrektywy 2007/64/WE;**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Artykuł 3

Ujednolicona terminologia związana z rachunkami płatniczymi

1. Państwa członkowskie zapewniają sporządzenie przez właściwe organy, o których mowa w art. 20, tymczasowego wykazu **najbardziej reprezentatywnych usług płatniczych związanych z rachunkami płatniczymi na szczeblu krajowym. Wykaz powinien obejmować co najmniej 10 najbardziej reprezentatywnych usług dostępnych na szczeblu krajowym.** Wykaz ten zawiera terminy i definicje dotyczące każdej ze wskazanych usług, **a w każdym języku urzędowym państwa członkowskiego używa się tylko jednego terminu dla każdej usługi.**

2. Na potrzeby ust. 1 właściwe organy uwzględniają następujące usługi:

- a) najczęściej wykorzystywane przez konsumentów w odniesieniu do ich rachunku płatniczego;
- b) generujące najwyższe koszty dla konsumentów, **zarówno w ujęciu ogólnym, jak i jednostkowym;**

W celu zapewnienia starannego stosowania tych kryteriów dla celów ust. 1, EUNB opracowuje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, aby wesprzeć właściwe organy.

3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tymczasowych wykazach, o których mowa w ust. 1, **do dnia ... [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Państwa członkowskie dostarczają Komisji na jej wniosek dodatkowe informacje dotyczące danych, na podstawie których sporządziły takie wykazy w odniesieniu do kryteriów, o których mowa w ust. 2.**

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 24 określających – na podstawie tymczasowych wykazów przekazanych zgodnie z ust. 3 – ujednoliconą terminologię Unii dla tych usług **związanych z usługami płatniczymi**, które są wspólne co najmniej dla większości państw członkowskich. Ujednolicona terminologia Unii **ma być jasna i spójna oraz** obejmować wspólne terminy i definicje dotyczące wspólnych usług. **W każdym języku urzędowym państwa członkowskiego używa się tylko jednego terminu dla każdej usługi.**

5. Po publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej aktów delegowanych, o których mowa w ust. 4, każde państwo członkowskie niezwłocznie, **a najpóźniej w ciągu jednego miesiąca** włącza ujednoliconą terminologię Unii, przyjętą zgodnie z ust. 4, do tymczasowego wykazu, o którym mowa w ust. 1, i publikuje ten wykaz.

Artykuł 4

Dokument zawierający informacje na temat opłat i słowniczek pojęć

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby **w odpowiednim czasie** przed zawarciem umowy rachunku płatniczego z konsumentem dostawcy usług płatniczych przekazywali konsumentowi **wyczerpujący** dokument zawierający informacje na temat opłat. **Dokument zawierający informacje na temat opłat określa wszystkie dostępne usługi związane z rachunkiem płatniczym zawarte w wykazie** najbardziej reprezentatywnych usług, o którym mowa w art. 3 ust. 5, oraz powiązanych opłat za świadczenie każdej usługi. **Zawiera także wszelkie pozostałe opłaty i odsetki, które mogą mieć zastosowanie do rachunku. Aby odróżnić dokument zawierający informacje na temat opłat od dokumentów handlowych lub dotyczących umowy, powinien on być opatrzony wspólnym symbolem na górze pierwszej strony.** Państwa członkowskie dopilnowują, by dostawcy usług płatniczych informowali konsumentów o zmianach opłat i udostępniali im zaktualizowane dokumenty zawierające informacje na temat opłat w stosownych przypadkach.

Jeżeli opłata za usługę jest ważna tylko dla niektórych kanałów komunikacyjnych, np. dla płatności przez internet albo w oddziale, lub kiedy opłata ma różną wysokość w zależności od używanego kanału, jest to wyraźnie zaznaczone w dokumencie zawierającym informacje na temat opłat.

1a. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawcy usług płatniczych nie nakładali opłat ani prowizji niewymienionych w dokumencie zawierającym informacje na temat opłat.

2. W przypadku gdy co najmniej jedna usługa płatnicza **■** jest oferowana w ramach pakietu usług **płatniczych**, w dokumencie zawierającym informacje na temat opłat wskazuje się **opłatę za cały pakiet**, usługi które wchodzą w zakres pakietu, **ich liczbę**, jak również opłaty za świadczenie każdej usługi, **która nie jest uwzględniona w pakiecie ■**.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

5. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawcy usług płatniczych udostępniali konsumentom słowniczek pojęć **obejmujący wszystkie usługi**, o których mowa w ust. 1, jak również powiązane definicje **i wyjaśnienia**.

Państwa członkowskie dopilnowują, aby słowniczek udostępniony zgodnie z akapitem pierwszym był napisany językiem jasnym, jednoznacznym i bez sformułowań specjalistycznych oraz aby nie wprowadzał w błąd.

6. Dostawcy usług płatniczych **stale** udostępniają **klientom i potencjalnym klientom** dokument zawierający informacje na temat opłat i słowniczek pojęć **w formie elektronicznej** na swoich stronach internetowych, **gdzie jest łatwo dostępny także dla osób, które nie są klientami**. Dostawcy usług płatniczych nieodpłatnie udostępniają dokument zawierający informacje na temat opłat **na trwałym nośniku w miejscu dostępnym dla konsumentów, a słowniczek jest dostępny na trwałym nośniku na żądanie**.

7. **EUNB po konsultacji z organami krajowymi i po przeprowadzeniu badania konsumentckiego, opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących ujednoliconego formatu prezentowania** dokumentu zawierającego informacje na temat opłat i jego wspólnego symbolu.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych w terminie do ... [12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 5

Zestawienie opłat

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawcy usług płatniczych **nieodpłatnie** przekazywali konsumentom **co najmniej raz do roku zestawienie wszystkich opłat i odsetek mających zastosowanie do rachunku płatniczego**.

Umawiające się strony uzgadniają kanał komunikacyjny służący do przekazywania konsumentowi zestawienia opłat. Zestawienie udostępnia się w formie papierowej na żądanie konsumenta.

2. Zestawienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje:

a) jednostkową opłatę pobieraną za każdą usługę **i** liczbę przypadków skorzystania z danej usługi w odnośnym okresie oraz **w przypadku gdy usługi są połączone w pakiet, opłatę za cały pakiet;**

b) całkowitą kwotę opłat pobranych za każdą usługę świadczoną w odnośnym okresie, **uwzględniając w stosownych przypadkach konkretne struktury opłat związane z pakietami usług;**

ba) **stopę odsetek od salda debetowego mająca zastosowanie do rachunku, liczbę dni, podczas których rachunek był obciążony kredytem w rachunku bieżącym, oraz całkowitą kwotę odsetek z tytułu kredytu w rachunku bieżącym w odnośnym okresie;**

bb) **oprocentowanie mające zastosowanie do rachunku, średnie saldo oraz całkowitą kwotę odsetek uzyskanych w odnośnym okresie;**

c) **całkowite saldo (dodatnie lub ujemne) po odliczeniu wszystkich opłat i zastosowaniu odsetek uzyskanych w związku z korzystaniem z rachunku w odnośnym okresie**

ca) **zawiadomienia dotyczące planowanych zmian opłat i oprocentowania w kolejnym okresie.**

4. **EUNB po konsultacji z organami krajowymi i po przeprowadzeniu badania konsumentckiego, opracowuje wykonawcze standardy techniczne dotyczące ujednoliconego formatu prezentowania** zestawienia opłat i jego wspólnego symbolu.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

EUNB przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych w terminie do ... [12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

Komisja jest uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 6

Komunikaty z wykorzystaniem ujednoliconej terminologii

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby w stosownych przypadkach dostawcy usług płatniczych stosowali **we wszystkich komunikatach kierowanych do konsumentów, w tym w komunikatach umownych i marketingowych ujednoliconą terminologię** zawartą w wykazie, o którym mowa w art. 3 ust. 5, zawierającym najbardziej reprezentatywne usługi płatnicze związane z rachunkiem płatniczym.
2. Dostawcy usług płatniczych mogą stosować w swoich informacjach **marketingowych kierowanych do konsumentów** własne oznaczenia handlowe w celu opatrzenia nimi świadczonych przez siebie usług **lub oferowanych rachunków płatniczych**, pod warunkiem że w stosownych przypadkach **dokładnie** zidentyfikują odpowiadający im termin **korzystając z ujednoliconej terminologii zawartej w pełnym wykazie**, o którym mowa w art. 3 ust. 5. Dostawcy usług płatniczych **mogą stosować tego rodzaju oznaczenia handlowe** w dokumencie zawierającym informacje na temat opłat **lub** w zestawieniu opłat, **pod warunkiem że będą one używane wraz z ujednoliconą terminologią jako drugorzędne oznaczenie oferowanych usług lub rachunku.**

Artykuł 7

Krajowe porównywarki internetowe

1. Państwa członkowskie zapewniają konsumentom **nieodpłatny** dostęp do co najmniej jednej strony internetowej utworzonej **zgodnie z ust. 2 lub 3, która zawiera co najmniej następujące informacje:**
 - a) **porównanie odsetek wypłacanych lub naliczanych na rachunku płatniczym, opłat pobieranych** przez dostawców usług płatniczych za usługi oferowane w ramach rachunków płatniczych na szczeblu krajowym **;**
 - b) **porównanie wyznaczników poziomu usług świadczonych przez dostawców usług płatniczych, w tym takich wskaźników, jak liczba i lokalizacja oddziałów oraz liczba bankomatów oferujących dostęp do tych usług;**
 - c) **porównanie dodatkowych informacji dotyczących ujednoliconej terminologii unijnej, dostępu do rachunków płatniczych, w tym podstawowych rachunków płatniczych, oraz na temat procedur przeniesienia rachunku dostępnych na poziomie Unii i na poziomie krajowym. Do takich informacji mogą kierować linki do zewnętrznych stron internetowych.**
2. Państwa członkowskie ustanawiają system dobrowolnej akredytacji dla prowadzonych przez podmioty prywatne stron internetowych porównujących **elementy wymienione w art. 7 ust. 1 lit. a) i b)**, oferowane w ramach rachunków płatniczych. Aby uzyskać akredytację, porównywarki internetowe prowadzone przez podmioty prywatne muszą:
 - a) być **niezależne pod względem prawnym, finansowym i operacyjnym** od jakiegokolwiek dostawcy usług płatniczych;
 - aa) **w sposób niebudzący wątpliwości ujawniać właścicieli i źródła finansowania;**
 - ab) **określać jasne i obiektywne kryteria porównywania;**
 - ac) **być bezstronne poprzez nieumieszczanie na stronie głównej lub stronach porównywarek cenowych reklam dostawców usług płatniczych, ich agentów, podmiotów stowarzyszonych lub oznaczeń handlowych;**
 - b) zawierać treści napisane prostym **i jednoznacznym** językiem, a w stosownych przypadkach – stosować **ujednoliconą terminologię UE, o której** mowa w art. 3 ust. 5;
 - c) dostarczać **dokładnych i aktualnych** informacji z **podaniem czasu ostatniej aktualizacji;**
 - d) **dostarczać użytkownikom obiektywne i wyczerpujące wyniki, w pełni uwzględniające kryteria wyszukiwania wskazane przez użytkowników oraz, w przypadku gdy prezentowane informacje nie stanowią pełnego przeglądu rynku, jasne zestawienie danych rynkowych przed pokazaniem wyników;**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

(da) **akceptować wnioski o umieszczenie na stronie każdego z dostawców usług płatniczych świadczącego usługi w danym państwie członkowskim;**

e) stosować skuteczną procedurę rozpatrywania zapytań i skarg.

Jeżeli od dostawców usług płatniczych pobierane są opłaty z tytułu umieszczenia ich na takich stronach, opłaty te są niedyskryminujące i są publikowane na stronie.

3. Jeżeli żadna strona internetowa nie uzyskała akredytacji zgodnie z ust. 2, państwa członkowskie zapewniają stworzenie strony internetowej prowadzonej przez właściwe organy **lub w imieniu właściwych organów**, o których mowa w art. 20, lub inny właściwy organ publiczny. Jeżeli istnieje strona internetowa akredytowana zgodnie z ust. 2, państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o stworzeniu dodatkowej strony internetowej prowadzonej przez właściwe organy, o których mowa w art. 20, lub inny właściwy organ publiczny. Strony internetowe prowadzone przez właściwy organ zgodnie z ust. 1 muszą być zgodne z przepisami ust. 2 lit. a)–e).

4. Państwa członkowskie **odmawiają** udzielenia akredytacji lub **wycofują akredytację** dla podmiotów prywatnych w przypadku **powtarzającego się lub uporczywego** niewywiązywania się z obowiązków określonych w ust. 2.

4a. Dostawcy usług płatniczych nie odpowiadają za nieprawdziwe lub nieaktualne informacje na swój temat lub na temat świadczonych przez nich usług, przedstawiane przez akredytowane lub nieakredytowane porównywarki internetowe, jeżeli dostawca strony nie poprawił tych informacji na żądanie dostawcy usług płatniczych.

4b. Państwa członkowskie dopilnowują, aby konsumenci uzyskiwali informacje na temat dostępności stron internetowych, o których mowa w ust. 1, oraz o stronach internetowych akredytowanych zgodnie z ust. 2 lub 3.

Artykuł 7a

Unijna porównywarka internetowa

1. Państwa członkowskie powiadamiają EUNB o porównywarkach internetowych działających zgodnie z art. 7 ust. 1, 2 i 3.

2. Do dnia ... [trzy lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] EUNB wprowadzi publicznie dostępną unijną porównywarkę internetową, która umożliwi konsumentom porównywanie rachunków płatniczych oferowanych na rynku wewnętrznym. W celu uzupełnienia podawanych informacji unijna porównywarka internetowa powinna zawierać słownik ujednoliconej terminologii UE przyjętej zgodnie z art. 3 ust. 5 oraz praktyczne wytyczne dotyczące transgranicznego przenoszenia rachunków płatniczych.

Artykuł 8

Rachunki płatnicze oferowane w pakiecie

Nie naruszając art. 4 ust. 2, państwa członkowskie dopilnowują, aby w przypadku gdy rachunek płatniczy jest oferowany łącznie z inną usługą **finansową** lub innym produktem w ramach pakietu, dostawca usług płatniczych informował konsumenta o możliwości nabycia rachunku płatniczego oddzielnie **i – jeżeli jest taka możliwość** – przekazywał oddzielne informacje na temat kosztów i opłat związanych z **wszystkimi innymi** produktami i usługami **finansowymi** oferowanymi w ramach pakietu.

ROZDZIAŁ III

PRZENIESIENIE RACHUNKU

Artykuł 9

Świadczenie usługi przeniesienia rachunku

Państwa członkowskie zapewniają świadczenie przez dostawców usług płatniczych usługi przeniesienia rachunku określonej w art. 10 każdemu konsumentowi, który posiada rachunek płatniczy u **innego** dostawcy usług płatniczych zlokalizowanego w Unii **i który podjął kroki w celu otwarcia nowego rachunku płatniczego u otrzymującego dostawcy usług płatniczych.**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Państwa członkowskie mogą – w odniesieniu do przeniesienia rachunku między dostawcami usług zlokalizowanymi na ich terytorium – ustanowić lub utrzymać przepisy różniące się od przepisów określonych w art. 10, jeżeli jest to wyraźnie w interesie konsumenta i przeniesienie rachunku nastąpi w (maksymalnie) takim samym terminie, jaki przewidziano w art. 10.

Artykuł 10

Usługa przeniesienia rachunku

1. Państwa członkowskie zapewniają inicjowanie usługi przeniesienia rachunku przez otrzymującego dostawcę usług płatniczych oraz świadczenie jej zgodnie z przepisami ustanowionymi w ust. 2–7.
2. Usługę przeniesienia rachunku inicjuje otrzymujący dostawca usług płatniczych. **W tym celu** otrzymujący dostawca usług płatniczych **uzyskuje od** konsumenta **pisemne upoważnienie** do wykonania usługi przeniesienia rachunku. **W przypadku wspólnych rachunków pisemne upoważnienie muszą wydać wszyscy właściciele rachunku.**

Upoważnienie sporządza się w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym zainicjowano usługę przeniesienia rachunku, lub w każdym innym języku uzgodnionym przez strony.

Upoważnienie to umożliwia konsumentowi udzielenie przekazującemu dostawcy usług płatniczych wyraźnej zgody na prowadzenie każdego z działań wymienionych w ust. 3 lit. e) i f) **lub wycofanie takiej zgody** oraz udzielenie otrzymującemu dostawcy usług płatniczych wyraźnej zgody na prowadzenie każdego z działań wymienionych w ust. 4 lit. c) i d) oraz ust. 5 **lub wycofanie takiej zgody**. Upoważnienie umożliwia także konsumentowi wyraźne zażądanie od przekazującego dostawcy usług płatniczych przekazania informacji wymienionych w ust. 3 lit. a) i b).

W upoważnieniu określa się również datę, od której regularne płatności mają być obsługiwane za pośrednictwem rachunku otwartego u otrzymującego dostawcy usług płatniczych. **Datę tą ustala się na co najmniej siódmy dzień roboczy od dnia otrzymania przez przekazującego dostawcę usług płatniczych wniosku o wykonanie przeniesienia rachunku od otrzymującego dostawcy usług płatniczych zgodnie z art. 10 ust. 6.**

3. W ciągu **dwóch dni roboczych** od otrzymania upoważnienia, o którym mowa w ust. 2, otrzymujący dostawca usług płatniczych zwraca się do przekazującego dostawcy usług płatniczych o przeprowadzenie następujących działań:
 - a) przekazanie otrzymującemu dostawcy usług płatniczych oraz – jeżeli konsument wyraźnie tego zażądał zgodnie z ust. 2 – konsumentowi wykazu wszystkich istniejących zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz zleconych przez dłużnika poleceń zapłaty, **o ile występują**;
 - b) przekazanie otrzymującemu dostawcy usług płatniczych oraz – jeżeli konsument wyraźnie tego zażądał zgodnie z ust. 2 – konsumentowi dostępnych informacji na temat przychodzących na rachunek poleceń przelewu oraz zleconych przez wierzyciela poleceń zapłaty realizowanych na rachunku konsumenta w ciągu ostatnich 13 miesięcy;
 - c) przekazanie otrzymującemu dostawcy usług płatniczych **takich** dodatkowych informacji, które **dla otrzymującego dostawcy** usług płatniczych **są** niezbędne w celu dokonania przeniesienia rachunku;
 - d) **zaprzeszanie obsługiwanie przychodzących na rachunek poleceń przelewu** i zaprzestanie akceptowania poleceń zapłaty od daty określonej w upoważnieniu, o ile przekazujący dostawca usług płatniczych nie zapewnia mechanizmu automatycznego przekierowywania przychodzących na rachunek **poleceń przelewu** i poleceń zapłaty na rachunek posiadany przez konsumenta u otrzymującego dostawcy usług płatniczych;
 - e) w przypadku gdy konsument udzielił wyraźnej zgody zgodnie z ust. 2, przekazanie ewentualnego pozostałego salda dodatniego na rachunek otwarty lub posiadany u otrzymującego dostawcy usług płatniczych w dniu określonym przez konsumenta; ■
 - f) w przypadku gdy konsument udzielił wyraźnej zgody zgodnie z ust. 2, zamknięcie rachunku posiadanego u przekazującego dostawcy usług płatniczych w dniu określonym przez konsumenta;

fa) anulowanie zleceń stałych i poleceń przelewu obowiązujące od daty określonej w upoważnieniu.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

4. Po otrzymaniu informacji, o które zwrócono się do przekazującego dostawcy usług płatniczych i o których mowa w ust. 3, otrzymujący dostawca usług płatniczych przeprowadza następujące działania:

a) w ciągu siedmiu dni **roboczych** ustanawia zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu, o których ustanowienie wystąpił konsument, i realizuje je od daty określonej w upoważnieniu;

b) akceptuje polecenia zapłaty od daty określonej w upoważnieniu;

ba) w stosownych przypadkach informuje konsumentów o prawach przysługujących im w związku z poleceniami zapłaty w ramach jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA) zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 260/2012;

c) w przypadku gdy konsument udzielił wyraźnej zgody zgodnie z ust. 2, informuje płatników dokonujących regularnych poleceń przelewu na rachunek płatniczy konsumenta o szczegółach rachunku konsumenta prowadzonego przez otrzymującego dostawcę usług płatniczych. Jeżeli otrzymujący dostawca usług płatniczych nie posiada wszystkich niezbędnych informacji, aby poinformować płatnika, zwraca się **w ciągu dwóch dni** do konsumenta lub, **w razie potrzeby i z zastrzeżeniem zgody konsumenta, do** przekazującego dostawcy usług płatniczych **po zapytaniu konsumenta o zgodę** o przekazanie brakujących informacji;

d) w przypadku gdy konsument udzielił wyraźnej zgody zgodnie z ust. 2, informuje odbiorców stosujących polecenie zapłaty do pobierania środków pieniężnych z rachunku konsumenta o szczegółach rachunku konsumenta prowadzonego przez otrzymującego dostawcę usług płatniczych oraz o dacie, od której polecenia zapłaty należy realizować z tego rachunku. Jeżeli otrzymujący dostawca usług płatniczych nie posiada wszystkich niezbędnych informacji, aby poinformować odbiorcę, zwraca się **w ciągu dwóch dni** do konsumenta lub, **w razie potrzeby i z zastrzeżeniem zgody konsumenta, do** przekazującego dostawcy usług płatniczych o przekazanie brakujących informacji;

e) **w przypadku gdy konsument jest proszony o udzielenie brakujących informacji do celów**, o których mowa w lit. c) i d), dostarcza konsumentowi standardowe pisma, **sporządzone się w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym zainicjowano usługę przeniesienia rachunku, lub w każdym innym języku uzgodnionym przez strony**, zawierające szczegóły nowego rachunku oraz datę wskazaną w upoważnieniu.

4a. Państwa członkowskie dopilnowują, by dla płatników i odbiorców wyznaczono na szczeblu krajowym terminy rozpatrzenia nowych danych dotyczących rachunku konsumenta przekazanych przez otrzymującego dostawcę usług płatniczych. Państwa członkowskie dopilnowują także, by konsumenci byli powiadamiani o takich terminach i wynikających z nich obowiązkach.

5. W przypadku gdy konsument udzielił wyraźnej zgody zgodnie z ust. 2, otrzymujący dostawca usług płatniczych może przeprowadzić wszelkie dodatkowe działania, które są niezbędne do dokonania przeniesienia rachunku.

6. Na wniosek otrzymującego dostawcy usług płatniczych przekazujący dostawca usług płatniczych przeprowadza następujące działania:

a) przekazuje otrzymującemu dostawcy usług płatniczych informacje, o których mowa w ust. 3 lit. a), b) i c), w ciągu siedmiu dni **roboczych** od otrzymania wniosku;

b) **zaprzestaje obsługiwanie przychodzących na rachunek poleceń przelewu** i zaprzestaje akceptowania poleceń zapłaty na rachunku płatniczym od dnia wskazanego przez otrzymującego dostawcę usług płatniczych, o ile przekazujący dostawca usług płatniczych nie zapewni mechanizmu automatycznego przekierowywania **przychodzących na rachunek poleceń przelewu** i poleceń zapłaty na rachunek posiadany przez konsumenta u otrzymującego dostawcy usług płatniczych;

c) przekazuje **całe** pozostałe saldo dodatnie z rachunku płatniczego na rachunek posiadany u otrzymującego dostawcy usług płatniczych;

d) **po przeprowadzeniu działań wymienionych w lit. a), b) i c)** zamyka rachunek płatniczy;

e) przeprowadza wszelkie dodatkowe działania niezbędne do dokonania przeniesienia rachunku zgodnie z ust. 5.

6a. Przekazujący dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku zamknięcia rachunku płatniczego zgodnie z ust. 6 lit. d), w przypadku gdy konsument posiada nieuregulowane zobowiązania względem dostawcy usług płatniczych. Dostawca usług płatniczych niezwłocznie informuje konsumenta, w sytuacji gdy nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiają zamknięcie rachunku płatniczego.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

7. Nie naruszając art. 55 ust. 2 dyrektywy 2007/64/WE, przekazujący dostawca usług płatniczych nie blokuje instrumentów płatniczych przed datą uzgodnioną z otrzymującym dostawcą usług płatniczych, **tak aby nie przerywać świadczenia usług płatniczych na rzecz konsumenta podczas procesu przeniesienia rachunku.**

8. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie **wszystkich** przepisów określonych w ust. 1–7 z **wyjątkiem przepisów zawartych w ust. 4 lit. c) i d)** także wówczas, gdy usługę przeniesienia rachunku inicjuje dostawca usług płatniczych zlokalizowany w innym państwie członkowskim.

9. W przypadku określonym w ust. 8 obowiązują terminy dwa razy dłuższe niż wskazano w ust. 3, 4 i 6, z **wyjątkiem transakcji wchodzących w zakres art. 1 rozporządzenia (UE) nr 260/2012, jeżeli rachunki prowadzone przez przekazującego i otrzymującego dostawcę usług płatniczych są denominowane w euro.** Niniejszy przepis podlega przeglądowi zgodnie z art. 27.

Artykuł 11

Opłaty związane z usługą przeniesienia rachunku

1. Państwa członkowskie zapewniają konsumentom możliwość nieodpłatnego dostępu do danych osobowych dotyczących istniejących zleceń stałych i poleceń zapłaty posiadanych przez przekazującego lub otrzymującego dostawcę usług płatniczych.

2. Państwa członkowskie zapewniają przekazanie przez przekazującego dostawcę usług płatniczych informacji wymaganych przez otrzymującego dostawcę usług płatniczych zgodnie z art. 10 ust. 6 lit. a) bez pobierania jakichkolwiek opłat od konsumenta lub otrzymującego dostawcy usług płatniczych.

3. Państwa członkowskie dopilnowują, aby ewentualne opłaty pobierane przez przekazującego dostawcę usług płatniczych od konsumenta za zamknięcie posiadanego u niego rachunku płatniczego były określane zgodnie z art. 45 ust. 2 dyrektywy 2007/64/WE.

4. Państwa członkowskie dopilnowują, aby ewentualne opłaty pobierane przez przekazującego lub otrzymującego dostawcę usług płatniczych od konsumenta za dowolną usługę świadczoną zgodnie z art. 10, inną niż usługi, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, były **adekwatne.**

Artykuł 11a

Automatyczne przekierowywanie

O ile Komisja nie postanowi inaczej po przeprowadzeniu oceny skutków regulacji, państwa członkowskie dopilnowują, by do dnia ... [sześć lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] wprowadzono mechanizm automatycznego przekierowywania płatności z jednego rachunku płatniczego na drugi w tym samym państwie członkowskim, w połączeniu z systemem automatycznego powiadamiania płatników i odbiorców o przekierowywaniu ich płatności.

Artykuł 12

Strata finansowa dla konsumentów

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawca usług płatniczych **uczestniczący w procesie przeniesienia rachunku** wyrównał każdą **opłatę lub inną** stratę finansową poniesioną przez konsumenta w wyniku niewywiązania się przez **tego** dostawcę ze swoich obowiązków określonych w art. 10 **w ciągu trzech dni roboczych od stwierdzenia tego faktu. Ciężar dowodu leży po stronie dostawcy usług płatniczych, który musi wykazać, że warunki określone w art. 10 zostały spełnione.**

2. Konsument nie ponoszą żadnych strat finansowych wynikających z błędów lub opóźnień w aktualizacji danych dotyczących ich rachunku płatniczego po stronie płatnika lub odbiorcy. **Państwa członkowskie dopilnowują, by płatnicy i odbiorcy byli pociągani do odpowiedzialności, jeżeli nie dotrzymują terminów ustalonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 4a.**

Artykuł 13

Informacje na temat usługi przeniesienia rachunku

1. Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie konsumentom przez dostawców usług płatniczych następujących informacji na temat usługi przeniesienia rachunku:

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- a) role, jakie odgrywają przekazujący i otrzymujący dostawca usług płatniczych na każdym etapie procesu przeniesienia rachunku, które określono w art. 10;
 - b) terminy zakończenia poszczególnych etapów;
 - c) ewentualne opłaty pobierane w związku z procesem przeniesienia rachunku;
 - d) wszelkie informacje, które konsument będzie musiał przedstawić;
 - e) system procedur związanych z alternatywnymi metodami rozwiązywania sporów, o których mowa w art. 21.
2. Informacje są przekazywane nieodpłatnie na trwałym nośniku we wszystkich oddziałach dostawców usług płatniczych dostępnych dla konsumentów oraz są stale dostępne w formie elektronicznej na ich stronach internetowych.

ROZDZIAŁ IV

DOSTĘP DO RACHUNKÓW PŁATNICZYCH

Artykuł 14

Niedyskryminacja

Państwa członkowskie dopilnowują, aby konsumenci przebywający legalnie na terytorium Unii nie byli dyskryminowani ze względu na przynależność państwową lub ze względu na miejsce pobytu *ani z innych przyczyn, o których mowa w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej*, w przypadku otwierania rachunku płatniczego na terytorium Unii lub korzystania z takiego rachunku. Warunki mające zastosowanie do *posiadania podstawowego rachunku płatniczego nie powinno w żaden sposób być dyskryminujące. Zabrania się dyskryminacji na przykład przez inny wygląd karty, inny rachunek czy numer karty.*

Artykuł 15

Prawo dostępu do podstawowego rachunku płatniczego

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby *wszyscy dostawcy usług płatniczych, którzy prowadzą działalność w zakresie ogólnych detalicznych usług płatniczych i którzy w ramach swojej regularnej działalności gospodarczej oferują rachunki płatnicze jako integralną część oferty, oferowali* konsumentom podstawowy rachunek płatniczy. Państwa członkowskie dopilnowują, aby podstawowe rachunki płatnicze nie były oferowane jedynie przez dostawców usług płatniczych prowadzących rachunek wyłącznie *przez narzędzia internetowe.*

Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o zwolnieniu dostawców usług płatniczych z obowiązku, o którym mowa w akapicie pierwszym pod warunkiem zgody ze strony Komisji. Wszelkie zwolnienia opierają się na obiektywnych i restrykcyjnych kryteriach. Komisja wyraża zgodę na zwolnienia jedynie wówczas, gdy są zagwarantowane równe warunki prowadzenia działalności dla wszystkich dostawców usług, gdy nie będzie podważane prawo dostępu przysługujące konsumentom oraz gdy zwolnienie nie prowadzi w danym państwie członkowskim do sytuacji, w której klienci korzystający z podstawowych rachunków płatniczych są stygmatyzowani.[Popr. 4/rev i 5/rev]

1a. *Państwa członkowskie mogą znieść obowiązek określony w ust. 1, jeżeli dostawcy usług płatniczych:*

- a) *zostali wymienieni w art. 2 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady* ⁽¹⁾;
- b) *prowadzą działalność o charakterze niezarobkowym;*
- c) *wymagają członkostwa w oparciu o określone kryteria, takie jak wykonywany zawód.*

Zniesienie tego obowiązku pozostaje bez uszczerbku dla przysługującego konsumentom prawa dostępu do podstawowego rachunku płatniczego.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

2. Państwa członkowskie zapewniają **wprowadzenie na swoim terytorium systemu, który zapewni konsumentom prawo do otwarcia i korzystania z podstawowego rachunku płatniczego, o którym mowa w art. 14, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:**

a) prawo to przysługuje niezależnie od miejsca pobytu konsumenta, **nie naruszając ust. 2a;**

aa) **należy wprowadzić mechanizm, dzięki któremu konsumenci bez stałego adresu, osoby ubiegające się o azyl oraz konsumenci, którym nie przyznano zezwolenia na pobyt, ale których wydalenie jest niemożliwe z przyczyn prawnych, będą mogli spełnić wymogi rozdziału II dyrektywy 2005/60/WE;**

b) korzystanie z tego prawa przez konsumenta **nie może się wiązać** z nadmiernymi trudnościami lub obciążeniami;

ba) **należy wprowadzić mechanizm, dzięki któremu konsumenci nieposiadający rachunku, konsumenci wrażliwi oraz konsumenci mobilni będą informowani o dostępności rachunków podstawowych;**

bb) **usługa przeniesienia rachunku, o której mowa w art. 10 i 11 niniejszej dyrektywy, ma również zastosowanie, jeżeli w ramach usługi przeniesienia rachunku konsument pragnie przejść z innego rachunku płatniczego na podstawowy rachunek płatniczy.**

2a. **Z myślą o umożliwieniu korzystania z prawa ustanowionego w ust. 2, państwa członkowskie wymagają od konsumentów realnego powiązania z państwem członkowskim, w którym chcą oni otworzyć podstawowy rachunek płatniczy i z niego korzystać.**

Jeżeli wymaga się od konsumenta wykazania takiego powiązania, państwa członkowskie dopilnowują, by nie wiązało się to z obciążeniami dla konsumenta. W tym celu państwa członkowskie dokładają starań, by właściwe organy sporządziły wykaz określający, jaką formę może przyjąć takie powiązanie. Wykaz ten powinien obejmować przynajmniej obywatelstwo, powiązania rodzinne, ośrodek interesów życiowych, miejsce pracy, odbywania stażu lub nauki zawodu, przyjęcie oferty pracy lub inne powiązania zawodowe, miejsce studiów lub szkolenia zawodowego, miejsce zamieszkania, nieruchomości oraz wszelkie nierozpatrzone wnioski azylowe lub imigracyjne.

Aby wesprzeć właściwe organy przy wykonywaniu niniejszego ustępu, EUNB opracowuje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Dostawcy usług płatniczych uwzględniają informacje uzyskane od konsumenta i mogą wymagać od konsumenta, aby w celu otwarcia rachunku był osobiście obecny w najbliższym oddziale lub reprezentowany prawnie przez osobę trzecią.

Państwa członkowskie dopilnowują, by konsument mógł wykazać realne powiązanie w ciągu miesiąca po otwarciu rachunku z wyprzedzeniem na odległość. Przed dokonaniem takiej weryfikacji, łącznie z osobistą obecnością w razie konieczności, dostawca usług płatniczych może ograniczyć korzystanie z rachunku.

2b. **Państwa członkowskie mogą wprowadzić wymóg, aby przed otwarciem podstawowego rachunku płatniczego dostawcy usług płatniczych sprawdzali, czy konsument posiada aktywny i równoważny rachunek płatniczy na terytorium tego państwa członkowskiego, oraz mogą wprowadzić wymóg by konsument podpisał stosowne oświadczenie.**

3. Dostawcy usług płatniczych nie mogą odrzucić wniosku o uzyskanie dostępu do podstawowego rachunku płatniczego, z wyjątkiem następujących przypadków:

a) **jeżeli środki należytej staranności zastosowane wobec klienta zgodnie z rozdziałem II dyrektywy 2005/60/WE wykażą znaczne ryzyko, że będzie on korzystał z rachunku niezgodnie z prawem Unii;**

b) **w przypadku gdy państwo członkowskie skorzystało z możliwości przewidzianej w ust. 2b niniejszego artykułu, jeżeli konsument posiada już rachunek płatniczy u dostawcy usług płatniczych zlokalizowanego na terytorium tego państwa, który umożliwia mu korzystanie z usług płatniczych wymienionych w art. 16 ust. 1.**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

4. Państwa członkowskie dopilnowują, aby proces przetwarzania wniosków o udzielenie dostępu do podstawowego rachunku płatniczego przez dostawców usług płatniczych nie trwał dłużej niż siedem dni roboczych od daty otrzymania kompletnego wniosku, w tym dokumentu tożsamości. Państwa członkowskie dopilnowują, aby w przypadkach wymienionych w ust. 3 dostawca usług płatniczych niezwłocznie i nieodpłatnie informował konsumenta na piśmie o odrzuceniu wniosku **i konkretnych przyczynach tego odrzucenia**, chyba że przekazanie takiej informacji byłoby sprzeczne z celami związanymi z bezpieczeństwem narodowym lub **przestępstwami finansowymi**. Ponadto należy wskazać konsumentowi co najmniej jeden bezpłatny lub przystępny cenowo środek odwoławczy albo bezpłatną lub przystępną cenowo usługę doradztwa, a także dostępne alternatywne mechanizmy rozstrzygnięcia sporów.

5. Państwa członkowskie dopilnowują, aby w przypadkach wymienionych w ust. 3 lit. b) dostawca usług płatniczych podjął odpowiednie środki zgodnie z rozdziałem III dyrektywy 2005/60/WE.

6. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostęp do podstawowego rachunku płatniczego nie był uzależniony od wykupienia dodatkowych usług **lub udziałów dostawcy usług płatniczych**.

Artykuł 16

Charakterystyka podstawowego rachunku płatniczego

1. Państwa członkowskie zapewniają świadczenie w ramach podstawowego rachunku płatniczego następujących usług :

a) usług umożliwiających wszelkie działania niezbędne do otwarcia, prowadzenia i zamknięcia rachunku płatniczego;

b) usług umożliwiających wpłatę środków pieniężnych na rachunek płatniczy;

c) usług umożliwiających wypłatę gotówki z rachunku płatniczego w obrębie Unii **w kasie banku lub w bankomacie w godzinach pracy banku lub poza nimi**;

d) dokonywania następujących transakcji płatniczych w obrębie Unii:

(i) poleceń zapłaty **SEPA i poleceń zapłaty w walucie innej niż euro**;

(ii) transakcji płatniczych **SEPA i transakcji płatniczych w walucie innej niż euro** przy użyciu **instrumentu płatniczego (np. karty płatniczej lub oprogramowania)**, w tym płatności online;

(iii) poleceń przelewu **SEPA i poleceń przelewu w walucie innej niż euro, w tym zleceń stałych, w terminalach, w kasie banku oraz za pośrednictwem narzędzi internetowych dostawcy usług płatniczych**.

2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby – jeżeli konsument korzysta z podstawowego rachunku płatniczego do celów prywatnych – nie istniały ograniczenia liczby operacji, jakich może dokonać konsument zgodnie ze specjalną taryfą prowizji i opłat określoną w art. 17. Określając definicję celów prywatnych, państwa członkowskie uwzględniają istniejące zachowania konsumentów i powszechne praktyki handlowe.

3. Państwa członkowskie zapewniają konsumentowi możliwość zarządzania transakcjami płatniczymi i ich inicjowania w ramach podstawowego rachunku płatniczego **w oddziałach dostawcy usług płatniczych lub** za pośrednictwem narzędzi **internetowych**, jeżeli są one dostępne.

4. Państwa członkowskie dopilnowują, aby **podstawowy rachunek płatniczy nie oferował** kredytu w rachunku bieżącym **poza tymczasowymi środkami buforowymi dla niewielkich kwot w stosownych przypadkach**. Państwa członkowskie mogą zezwolić dostawcom usług płatniczych na oferowanie konsumentom korzystającym z podstawowych rachunków płatniczych kredytu w rachunku bieżącym oraz innych produktów kredytowych jako wyraźnie odrębnych usług. Dostęp do podstawowego rachunku płatniczego lub korzystanie z tego rachunku nie może być w żaden sposób ograniczone lub uwarunkowane zakupem takich usług kredytowych. Opłaty za takie usługi powinny być przejrzyste i przynajmniej na poziomie równie korzystnym jak ten, który przewiduje zwykła polityka cenowa dostawcy.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

4a. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 24 w celu dokonania aktualizacji wykazu usług oferowanych w ramach podstawowego rachunku płatniczego z uwagi na zmiany w zakresie środków płatniczych i postęp techniczny.

Artykuł 17

Opłaty

1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawcy usług płatniczych oferowali usługi wymienione w art. 16 nieodpłatnie lub za adekwatną opłatą. **Państwa członkowskie wymagają od dostawców usług płatniczych dopilnowania, by spośród oferowanych przez nich produktów podstawowy rachunek płatniczy był zawsze rachunkiem płatniczym o najniższych opłatach z tytułu uzyskania dostępu do minimalnego pakietu usług płatniczych określonych w danym państwie członkowskim zgodnie z art. 16 ust. 1 i 2.**

2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby opłaty pobierane od konsumenta w wyniku niewypełnienia przez konsumenta zobowiązań określonych w umowie ramowej były adekwatne **i nie wyższe niż opłaty wynikające ze zwyczajowej polityki cenowej dostawcy.**

I

Artykuł 18

Umowy ramowe i ich rozwiązanie

1. Umowy ramowe zapewniające dostęp do podstawowego rachunku płatniczego podlegają przepisom dyrektywy 2007/64/WE, o ile nie określono inaczej w ust. 2 i 3.

2. Dostawca usług płatniczych może jednostronnie rozwiązać umowę ramową **jedynie wtedy**, gdy jest spełniony co najmniej jeden z następujących warunków:

- a) konsument umyślnie wykorzystał rachunek do **nielegalnych celów**;
- b) przez ponad 24 kolejnych miesięcy na rachunku nie dokonywano żadnych transakcji, **a dostawca usług płatniczych nie otrzymywał należnych opłat**;
- c) konsument celowo podał nieprawidłowe informacje w celu uzyskania dostępu do podstawowego rachunku płatniczego, mając świadomość, że podanie prawidłowych informacji **skutkowałoby odrzuceniem wniosku**;
- ca) **konsument nie jest w stanie udowodnić realnego powiązania z danym państwem członkowskim, o którym mowa w art. 15 ust. 2a, w ciągu miesiąca po otwarciu rachunku z wyprzedzeniem na odległość**;
- d) konsument nie przebywa legalnie na terytorium Unii lub otworzył drugi rachunek płatniczy w państwie członkowskim, w którym posiada już podstawowy rachunek płatniczy.

3. Państwa członkowskie dopilnowują, aby w przypadku rozwiązania umowy podstawowego rachunku płatniczego dostawca usług płatniczych nieodpłatnie poinformował na piśmie konsumenta o przyczynach i uzasadnieniu rozwiązania takiej umowy **oraz wskazał co najmniej jeden bezpłatny lub przystępny cenowo środek odwoławczy albo bezpłatną lub przystępną cenowo usługę doradztwa, a także dostępne alternatywne mechanizmy rozstrzygania sporów**, co najmniej miesiąc przed datą, w której rozwiązanie umowy staje się skuteczne, **chyba że przekazanie takich informacji byłoby sprzeczne z celami związanymi z bezpieczeństwem narodowym.**

Artykuł 19

Ogólne informacje na temat podstawowych rachunków płatniczych

1. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie **odpowiednich** środków mających na celu zwiększenie świadomości w zakresie dostępności podstawowych rachunków płatniczych, ich warunków cenowych, procedur, które należy przeprowadzić w celu skorzystania z prawa dostępu do podstawowych rachunków płatniczych oraz metod uzyskania dostępu do alternatywnych metod rozwiązywania sporów. **Państwa członkowskie dopilnowują, aby środki komunikacji były odpowiednie, właściwie ukierunkowane i skierowane w szczególności konsumentów nieposiadających rachunku, konsumentów wrażliwych i mobilnych.**

2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawcy usług płatniczych **aktywnie** udostępniali konsumentom **przystępne** informacje na temat szczególnych cech oferowanych podstawowych rachunków płatniczych, wiążących się z nimi opłat oraz warunków korzystania z takich rachunków, **a także by zapewniali odpowiednią pomoc.** Ponadto państwa członkowskie dopilnowują, aby konsument był informowany o tym, że uzyskanie dostępu do podstawowego rachunku płatniczego nie wymaga wykupienia dodatkowych usług.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

2a. Państwa członkowskie wymagają od placówek edukacyjnych i punktów doradztwa wprowadzenia usług wsparcia dla najbardziej wrażliwych grup, aby pomóc im w odpowiedzialnym zarządzaniu własnym budżetem. Państwa członkowskie wspierają inicjatywy podejmowane w tym celu oraz dążą do poprawy edukacji finansowej w szkołach i poza nimi. Należy zminimalizować zagrożenie wykluczenia finansowego dla wszystkich konsumentów. Ponadto państwa członkowskie powinny wspierać inicjatywy dostawców usług płatniczych, które dążą do tego, by udostępnianiu podstawowych rachunków płatniczych towarzyszyły niezależne działania w zakresie edukacji finansowej.

2b. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawcy usług płatniczych, którzy mają obowiązek oferować podstawowe rachunki płatnicze, publikowali co roku dane o liczbie wniosków o takie rachunki, wniosków odrzuconych, rachunków otworzonych i zamkniętych w czasie odnośnego roku. Odnośne dane są gromadzone i publikowane na szczeblu oddziału i na szczeblu korporacji.

2c. Państwa członkowskie dopilnowują, by właściwe organy publikowały – w tym również na swojej stronie internetowej – informacje na temat kontroli wyników każdego dostawcy usług płatniczych pod względem spełniania wymogu dotyczącego prawa dostępu. W tym celu odnośni dostawcy usług płatniczych są niezależnie oceniani na podstawie osiągniętych wyników pod względem zapewniania podstawowych rachunków płatniczych. Co roku publikowany jest ranking dziesięciu najlepszych banków według udziału w rynku. Wszystkie odnośne dane są składane do Komisji i EUNB.

ROZDZIAŁ V

WŁAŚCIWE ORGANY I ALTERNATYWNE METODY ROZWIĄZYWANIA SPORÓW

Artykuł 20

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy w celu zapewnienia i monitorowania skutecznego przestrzegania niniejszej dyrektywy. Wyznaczone właściwe organy podejmują wszelkie niezbędne działania, aby zapewnić skuteczne przestrzeganie niniejszej dyrektywy. Organy te są niezależne od dostawców usług płatniczych. Są one właściwymi organami w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

2. Organy, o których mowa w ust. 1, są niezależne od dostawców usług płatniczych i posiadają wszystkie uprawnienia i zasoby niezbędne do wykonywania ich obowiązków. W przypadku gdy do zapewnienia i monitorowania skutecznego przestrzegania niniejszej dyrektywy uprawniony jest więcej niż jeden właściwy organ, państwa członkowskie zapewniają ścisłą współpracę pomiędzy tymi organami, tak aby mogły one skutecznie wykonywać swoje obowiązki. **Organy te ściśle współpracują z właściwymi organami innych państw członkowskich w celu zapewnienia prawidłowego i pełnego stosowania środków ustanowionych w niniejszej dyrektywie.**

2a. **Organy określone w ust. 1 regularnie konsultują się z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, łącznie z przedstawicielami konsumentów, aby zapewnić i monitorować efektywną zgodność z niniejszą dyrektywą, bez uszczerbku dla wymogu niezależności, o którym mowa w ust. 1.**

3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wyznaczonych właściwych organach, o których mowa w ust. 1, do dnia ... [jeden roku po wejściu w życie niniejszej dyrektywy]. Państwa członkowskie informują Komisję o każdym podziale obowiązków między tymi organami. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o każdej późniejszej zmianie w zakresie wyznaczenia i odpowiednich kompetencji tych organów.

Artykuł 21

Alternatywne metody rozstrzygania sporów

1. Państwa członkowskie ustanawiają adekwatne i skuteczne procedury składania skarg i dochodzenia roszczeń w ramach pozasądowego rozstrzygania sporów między konsumentami a dostawcami usług płatniczych dotyczących praw i obowiązków ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie wyznaczają w tym celu istniejące organy lub, w stosownych przypadkach, ustanawiają nowe organy.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

1a. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawcy usług płatniczych zwracali się do przynajmniej jednego organu zajmującego się alternatywnym rozstrzygnięciem sporów, spełniającego następujące kryteria:

- a) bieg terminu do wniesienia sporu do sądu ulega zawieszeniu na czas trwania procedury alternatywnego rozstrzygnięcia sporów;
- b) procedura jest bezpłatna lub wiąże się z umiarkowanymi kosztami, co zostało określone w przepisach krajowych;
- c) środki elektroniczne nie stanowią jedynych środków, za pomocą których strony mogą uzyskać dostęp do procedury;
- d) zapewniono równe reprezentowanie dostawców, konsumentów i innych użytkowników.

1b. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawcy usług płatniczych zobowiązali się do współpracy z przynajmniej jednym organem ds. alternatywnego rozstrzygnięcia sporów.

1c. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNB o organach, o których mowa w ust. 1, do dnia ... [sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o każdej późniejszej zmianie dotyczącej tych organów.

1d. Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawcy usług płatniczych informowali konsumentów o organach ds. alternatywnego rozstrzygnięcia sporów, które są dla nich właściwe i uprawnione do rozwiązywania potencjalnych sporów między nimi i konsumentami. Muszą oni również określić, czy sami zobowiązali się, czy też zostali zobowiązani do korzystania z usług tych organów w celu rozwiązywania sporów z konsumentami.

1e. Informacje, o których mowa w ust. 1b, podaje się w sposób jasny, zrozumiały i łatwo dostępny na stronie internetowej dostawców, jeśli taka istnieje, oraz w ogólnych warunkach umowy sprzedaży lub umowy o świadczenie usług między dostawcą a konsumentem.

ROZDZIAŁ VI

SANKCJE

Artykuł 22

Środki administracyjne oraz nakładanie kar administracyjnych i innych środków administracyjnych

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar administracyjnych i innych środków administracyjnych mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wdrożenia. Wspomniane sankcje administracyjne i inne środki administracyjne muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Wszelkie kary pieniężne nalicza się w miarę możliwości na szczeblu Unii, aby zapewnić skuteczne wdrożenie przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę.

2. EUNB wydaje wytyczne przeznaczone dla właściwych organów zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, dotyczące rodzajów kar administracyjnych i innych środków administracyjnych oraz wysokości pieniężnych sankcji administracyjnych.

3. Państwa członkowskie dopilnowują, aby właściwe organy bez zbędnych opóźnień podawały do publicznej wiadomości informacje o nałożeniu wszelkich kar lub innych środków z tytułu naruszenia przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę, w tym informacje o rodzaju i charakterze naruszenia.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o przepisach dotyczących kar do dnia ... [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] oraz o każdej późniejszej zmianie tych przepisów.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 23

Akty delegowane

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących art. 3 ust. 4 zgodnie z art. 24.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Artykuł 24

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 23, powierza się Komisji na czas nieokreślony od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 23, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 23 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie **trzech** miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o **trzy** miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 26

Ocena

1. Po raz pierwszy **do dnia ... [trzy lata** od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy], a następnie co **roku** państwa członkowskie przekazują Komisji informacje na temat następujących kwestii:
 - a) przestrzegania przez dostawców usług płatniczych przepisów art. 3–6;
 - b) liczby akredytowanych porównywarek internetowych ustanowionych zgodnie z art. 7 **oraz najlepszych praktyk w zakresie satysfakcji użytkowników porównywarek internetowych**;
 - c) liczby przeniesionych rachunków płatniczych, **średniego czasu realizacji przeniesienia**, średniej **całkowitej** opłaty pobieranej za przeniesienie rachunku, liczby przypadków odmowy przeniesienia rachunku, **najczęstszych problemów, których doświadczają konsumenci podczas przenoszenia rachunku**;
 - d) liczby otwartych podstawowych rachunków płatniczych, **okresu posiadania takiego rodzaju rachunku**, liczby przypadków odmowy otwarcia takiego **rachunku i jego zamknięcia, a także** przyczyn takiej odmowy oraz powiązanych opłat;

da) podjętych działań mających na celu wspieranie szczególnie wrażliwych grup społecznych w kwestiach budżetowych i związanych z nadmiernym zadłużeniem.
2. **Komisja przedstawia sprawozdanie roczne w oparciu o informacje przekazane przez państwa członkowskie.**

Artykuł 27

Klauzula przeglądu

1. Do dnia ... [cztery lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednim wnioskiem ustawodawczym.

Sprawozdanie zawiera:

- a) **zestawienie wszystkich postępowań wszczętych przez Komisję w związku z niewłaściwym lub niepełnym wykonaniem niniejszej dyrektywy;**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- b) ocenę wpływu niniejszej dyrektywy na harmonizację i integrację bankowości detalicznej w UE oraz na konkurencję i średni poziom opłat w państwach członkowskich;
- c) strategię poprawy jakości, przejrzystości i porównywalności usług płatniczych oferowanych w całej UE, w tym przejrzystości modeli biznesowych i strategii inwestycyjnych oraz społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;
- d) ocenę kosztów i korzyści związanych z wdrożeniem możliwości pełnego przenoszenia numerów rachunków płatniczych w całej UE, w tym plan działania, w którym określa się konkretne kroki, jakie należy podjąć w związku z tego rodzaju wdrożeniem;
- e) ocenę charakterystyki konsumentów, którzy otworzyli podstawowe rachunki płatnicze po transpozycji dyrektywy;
- f) przykłady najlepszych praktyk z państw członkowskich w zakresie ograniczania wykluczenia konsumentów z dostępu do usług płatniczych;
- g) ocenę opłat pobieranych w związku z podstawowymi rachunkami płatniczymi, przy uwzględnieniu kryteriów określonych w art. 17 ust. 3;
- h) ocenę możliwości ustanowienia górnego limitu sumy opłat rocznych z tytułu otwarcia i korzystania z podstawowego rachunku płatniczego, obowiązującego w całej UE, oraz sposobów dostosowania tego limitu do specyfiki krajowej;
- i) ocenę wpływu udostępnienia podstawowych rachunków płatniczych na rynek innych rachunków płatniczych, w ramach których oferuje się podobne usługi.

2. W ramach przeglądu przeprowadza się ocenę, między innymi w oparciu o informacje otrzymane od państw członkowskich zgodnie z art. 26, konieczności zmiany i aktualizacji wykazu usług oferowanych w ramach podstawowego rachunku płatniczego z uwagi na zmiany w zakresie środków płatniczych i postęp techniczny.

3. Ponadto w ramach przeglądu przeprowadza się ocenę zasadności wprowadzenia dodatkowych środków poza środkami przyjętymi zgodnie z art. 7 i 8 w odniesieniu do porównywarek internetowych oraz ofert pakietowych.

Artykuł 28

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia ... [dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy], przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Jeśli dokumenty dołączone do notyfikacji o środkach transpozycji dostarczone przez państwa członkowskie są niewystarczające, aby w pełni ocenić zgodność tych środków z określonymi przepisami dyrektywy, Komisja może na prośbę EUNB oraz w ramach prowadzenia swoich zadań zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010, lub z własnej inicjatywy, wymagać od państw członkowskich dostarczenia bardziej szczegółowych informacji na temat transpozycji niniejszej dyrektywy i wdrożenia środków w niej zawartych.

2. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia ... [rok od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie stosują przepisy rozdziału III od dnia ... [18 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] w odniesieniu do usług przeniesienia rachunku między dostawcami usług płatniczych zlokalizowanymi w tym samym państwie członkowskim oraz – w przypadku rachunków płatniczych denominowanych w euro – między dostawcami usług płatniczych zlokalizowanymi w Unii w odniesieniu do usług płatniczych denominowanych w euro.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego oraz jeżeli Komisja nie postanowi inaczej na podstawie wstępnej oceny skutków regulacji państwa członkowskie stosują przepisy rozdziału III od dnia ... [48 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] w odniesieniu do usług przeniesienia rachunku między dostawcami usług płatniczych zlokalizowanymi w Unii w przypadku rachunków płatniczych denominowanych w innej walucie niż euro.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie stosują przepisy art. 4 ust. 1–6, art. 5 ust. 1 i 2 oraz art. 6 ust. 1 i 2 w ciągu 18 miesięcy od daty publikacji wykazu, o którym mowa w art. 3 ust. 5.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie, które do dnia 1 stycznia 2014 r. posiadają krajowe przepisy zapewniające dostęp do podstawowych rachunków płatniczych konsumentom przebywającym legalnie na ich terytorium, stosują przepisy rozdziału IV od dnia ... [24 miesiące od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

3. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego przyjmowanych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 29

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 30

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w [...]

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0588

Planowanie przestrzenne obszarów morskich oraz zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną ***I

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski w dniu 12 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy planowania przestrzennego obszarów morskich oraz zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną (COM(2013)0133 – C7-0065/2013 – 2013/0074(COD))⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/82)

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy

Umocowanie 1 a (nowe)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

uwzględniając decyzję Rady 2010/631/UE z dnia 13 września 2010 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Protokołu dotyczącego zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną Morza Śródziemnego do Konwencji o ochronie środowiska morskiego i regionu przybrzeżnego Morza Śródziemnego⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. L 279 z 23.10.2010, s. 1.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (1) Wysoki i szybko rosnący popyt na przestrzeń morską do wykorzystania w różnych celach, takich jak instalacje w celu eksploatacji odnawialnych źródeł energii, transport morski i działalność połowowa, ochrona ekosystemu i turystyka oraz urządzenia akwakultury, jak również występowanie licznych presji na zasoby przybrzeżne, wymagają zintegrowanego podejścia w zakresie planowania i zarządzania.

- (1) Wysoki i szybko rosnący popyt na przestrzeń morską do wykorzystania w różnych celach, takich jak instalacje w celu eksploatacji odnawialnych źródeł energii, **poszukiwanie i eksploatacja ropy naftowej i gazu**, transport morski i działalność połowowa, ochrona ekosystemu i **różnorodności biologicznej, wydobycie surowców**, turystyka oraz urządzenia akwakultury, jak również występowanie licznych presji na zasoby przybrzeżne, wymagają zintegrowanego podejścia w zakresie planowania i zarządzania.

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi regulaminu (A7-0379/2013).

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 2**

Tekst proponowany przez Komisję

- (2) Takie podejście do zarządzania oceanami zostało opracowane w Zintegrowanej polityce morskiej Unii Europejskiej, obejmującej – jako filar środowiskowy – dyrektywę 2008/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego. Celem zintegrowanej polityki morskiej jest wspieranie zrównoważonego rozwoju mórz i oceanów oraz rozwijanie skoordynowanego, spójnego i przejrzystego procesu decyzyjnego w odniesieniu do unijnych polityk sektorowych dotyczących oceanów, mórz, wysp, obszarów przybrzeżnych i regionów najbardziej oddalonych oraz sektorów morskich, w tym poprzez strategie dotyczące basenów morskich lub strategie makroregionalne.

Poprawka

- (2) Takie podejście do zarządzania oceanami **i morzami** zostało opracowane w Zintegrowanej polityce morskiej Unii Europejskiej, obejmującej – jako filar środowiskowy – dyrektywę 2008/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego. Celem zintegrowanej polityki morskiej jest wspieranie zrównoważonego rozwoju mórz i oceanów oraz rozwijanie skoordynowanego, spójnego i przejrzystego procesu decyzyjnego w odniesieniu do unijnych polityk sektorowych dotyczących oceanów, mórz, wysp, obszarów przybrzeżnych i regionów najbardziej oddalonych oraz sektorów morskich, w tym poprzez strategie dotyczące basenów morskich lub strategie makroregionalne.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 3**

Tekst proponowany przez Komisję

- (3) **W** zintegrowanej polityce morskiej wskazano planowanie przestrzenne obszarów morskich oraz zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną jako przekrojowy instrument polityczny, adresowany do władz publicznych i zainteresowanych stron, który należy stosować w sposób skoordynowany i zintegrowany. Stosowanie podejścia ekosystemowego przyczyni się do propagowania zrównoważonego wzrostu gospodarki morskiej i przybrzeżnej oraz zrównoważonego wykorzystania zasobów morskich i przybrzeżnych.

Poprawka

- (3) **W** zintegrowanej polityce morskiej wskazano planowanie przestrzenne obszarów morskich oraz zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną jako przekrojowy instrument polityczny, adresowany do władz publicznych i zainteresowanych stron, który należy stosować w sposób skoordynowany, zintegrowany i **transgraniczny**. Stosowanie podejścia ekosystemowego przyczyni się do propagowania zrównoważonego wzrostu gospodarki morskiej i przybrzeżnej oraz zrównoważonego wykorzystania zasobów morskich i przybrzeżnych.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 5

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) **W** swoim niedawnym komunikacie „Niebieski wzrost» szanse dla zrównoważonego wzrostu w sektorach morskich” Komisja wskazała liczne realizowane inicjatywy UE, które służą realizacji strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu gospodarczego. **W** komunikacie określono również pewną liczbę działań sektorowych, na których inicjatywy „niebieskiego wzrostu” powinny się koncentrować w przyszłości i które należy odpowiednio wspierać za pomocą planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną.

Poprawka

- (5) **W** swoim niedawnym komunikacie „Niebieski wzrost» szanse dla zrównoważonego wzrostu w sektorach morskich” Komisja wskazała liczne realizowane inicjatywy UE, które służą realizacji strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu gospodarczego. **W** komunikacie określono również pewną liczbę działań sektorowych, na których inicjatywy „niebieskiego wzrostu” powinny się koncentrować w przyszłości i które należy odpowiednio wspierać za pomocą planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną. **Wyraźne wsparcie udzielone przez państwa członkowskie tym wskazanym strategicznym obszarom pozwoli zapewnić bezpieczeństwo prawne oraz przewidywalność realizowanych przez podmioty publiczne i prywatne inwestycji, które będą działały stymulująco na wszelkie sektorowe działania polityczne związane z obszarami morskimi i przybrzeżnymi.**

Poprawka 6

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 7

Tekst proponowany przez Komisję

- (7) Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) stanowi w preambule, że kwestie odnoszące się do wykorzystania obszarów morskich są ściśle ze sobą powiązane i wymagają rozpatrywania jako całość. Planowanie obszarów morskich stanowi logiczny postęp i element porządkujący korzystanie z praw przyznanych na mocy konwencji UNCLOS i jest praktycznym narzędziem wspierania państw członkowskich w wypełnianiu ich obowiązków.

Poprawka

- (7) Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) stanowi w preambule, że kwestie odnoszące się do wykorzystania obszarów morskich są ściśle ze sobą powiązane i wymagają rozpatrywania jako całość. Planowanie obszarów morskich stanowi logiczny postęp i element porządkujący korzystanie z praw przyznanych na mocy konwencji UNCLOS i jest praktycznym narzędziem wspierania państw członkowskich **i władz niższego szczebla** w wypełnianiu ich obowiązków.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 10

Tekst proponowany przez Komisję

- (10) **W** celu zapewnienia spójności i jasności prawnej należy określić zasięg geograficzny planowania przestrzennego obszarów morskich oraz **strategii** zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną zgodnie z istniejącymi instrumentami prawnymi Unii oraz międzynarodowym prawem morskim.

Poprawka

- (10) **W** celu zapewnienia spójności i jasności prawnej należy określić zasięg geograficzny planowania przestrzennego obszarów morskich oraz zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną zgodnie z istniejącymi instrumentami prawnymi Unii oraz międzynarodowym prawem morskim, **zwłaszcza konwencją UNCLOS.**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 8**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 12**

Tekst proponowany przez Komisję

- (12) **O** ile zadaniem Unii jest ustanowienie **przepisów** dotyczących planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną, o tyle państwa członkowskie i ich właściwe organy są nadal odpowiedzialne za wytworzenie i określenie, w granicach swoich wód morskich i w strefach przybrzeżnych, zawartości takich planów i strategii, w tym rozdziału przestrzeni morskiej między różne działania sektorowe.

Poprawka

- (12) **O** ile zadaniem Unii jest ustanowienie **przejrzystych i spójnych zasad ramowych** dotyczących planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną, o tyle państwa członkowskie i ich właściwe organy są nadal odpowiedzialne za wytworzenie i określenie, w granicach swoich wód morskich i w strefach przybrzeżnych, zawartości takich planów i strategii, w tym rozdziału przestrzeni morskiej między różne działania sektorowe **i sposoby wykorzystania przestrzeni morskiej**.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 13**

Tekst proponowany przez Komisję

- (13) **W** celu poszanowania zasady proporcjonalności i pomocniczości, jak również zminimalizowania dodatkowych obciążeń administracyjnych, transpozycja i wdrożenie niniejszej dyrektywy powinny w jak największym stopniu opierać się na istniejących przepisach i mechanizmach krajowych. Strategie zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną powinny opierać się na zasadach i elementach określonych w zaleceniu **Rady** 2002/413/WE oraz decyzji Rady 2010/631/UE.

Poprawka

- (13) **W** celu poszanowania zasady proporcjonalności i pomocniczości, jak również zminimalizowania dodatkowych obciążeń administracyjnych, transpozycja i wdrożenie niniejszej dyrektywy powinny w jak największym stopniu opierać się na istniejących przepisach i mechanizmach krajowych **oraz przewidzianych w regionalnych konwencjach morskich**. Strategie zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną powinny opierać się na zasadach i elementach określonych w zaleceniu 2002/413/WE **Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2002 r. dotyczącym wdrożenia zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w Europie** ^(18 bis) oraz decyzji Rady 2010/631/UE.

^(18 bis) Dz.U. L 148 z 6.6.2002, s. 24.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 10
Wniosek dotyczący dyrektywy
Motyw 15

Tekst proponowany przez Komisję

- (15) **W** planowaniu przestrzennym obszarów morskich oraz zintegrowanym zarządzaniu strefą przybrzeżną należy stosować podejście ekosystemowe, o którym mowa w art. 1 ust. 3 dyrektywy 2008/56/WE, w celu zapewnienia, że zbiorowa presja wszystkich działań utrzymuje się w granicach poziomów odpowiadających osiągnięciu dobrego stanu środowiska oraz że zdolność adaptacyjna ekosystemów morskich do reagowania na zmiany antropogeniczne nie ulega osłabieniu, przy jednoczesnym umożliwieniu zrównoważonego użytkowania zasobów i usług morskich przez obecne i przyszłe pokolenia.

Poprawka

- (15) **W** planowaniu przestrzennym obszarów morskich oraz zintegrowanym zarządzaniu strefą przybrzeżną należy stosować podejście ekosystemowe, o którym mowa w art. 1 ust. 3 dyrektywy 2008/56/WE, **uwzględnić zasadę pomocniczości, zasadę ostrożności oraz zasadę działania zapobiegawczego określone w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w** celu zapewnienia, że zbiorowa presja wszystkich działań **morskich i przybrzeżnych** utrzymuje się w granicach poziomów odpowiadających osiągnięciu dobrego stanu środowiska **i zachowaniu zasobów naturalnych** oraz że zdolność adaptacyjna ekosystemów morskich do reagowania na zmiany antropogeniczne nie ulega osłabieniu, przy jednoczesnym umożliwieniu zrównoważonego użytkowania zasobów i usług morskich przez obecne i przyszłe pokolenia.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 11

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 16

Tekst proponowany przez Komisję

- (16) Planowanie przestrzenne obszarów morskich oraz zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną będzie się między innymi przyczyniać do osiągnięcia celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych⁽¹⁹⁾, rozporządzenia Rady nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa⁽²⁰⁾, decyzji nr 884/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej decyzję nr 1692/96/WE w sprawie wspólnotowych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej⁽²¹⁾, dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego, strategii UE w zakresie różnorodności biologicznej na 2020 r.⁽²²⁾, planu działania na rzecz zasobooszczędnej Europy⁽²³⁾, strategii UE dotyczącej dostosowania się do zmiany klimatu⁽²⁴⁾ oraz, w stosownych przypadkach, również polityki regionalnej UE, w tym strategii dotyczących basenów morskich oraz strategii makroregionalnych.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16-62.

⁽²⁰⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59-80.

⁽²¹⁾ Dz.U. L 167 z 30.4.2005, s. 1-38.

⁽²²⁾ COM(2011) 244 final.

⁽²³⁾ COM(2011) 571 final.

⁽²⁴⁾ COM(2013) XXX.

Poprawka

- (16) Planowanie przestrzenne obszarów morskich oraz zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną będzie się między innymi przyczyniać do osiągnięcia celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych⁽¹⁹⁾, rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa⁽²⁰⁾, **dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa^(20 bis), dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory^(20 ter)**, decyzji nr 884/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającej decyzję nr 1692/96/WE w sprawie wspólnotowych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej⁽²¹⁾, dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego, strategii UE w zakresie różnorodności biologicznej na 2020 r.⁽²²⁾, planu działania na rzecz zasobooszczędnej Europy⁽²³⁾, strategii UE dotyczącej dostosowania się do zmiany klimatu⁽²⁴⁾, **komunikatu Komisji COM(2009)0008 zatytułowanego „Strategiczne cele i zalecenia w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r.”** oraz, w stosownych przypadkach, również polityki regionalnej UE, w tym strategii dotyczących basenów morskich oraz strategii makroregionalnych.

⁽¹⁹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

⁽²⁰⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

^(20 bis) **Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.**

^(20 ter) **Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.**

⁽²¹⁾ Dz.U. L 167 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²²⁾ COM(2011)0244.

⁽²³⁾ COM(2011)0571.

⁽²⁴⁾ COM(2013)XXXX.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 17**

Tekst proponowany przez Komisję

- (17) Działalność morska i przybrzeżna są często ściśle ze sobą powiązane. Wymaga to koordynacji lub połączenia planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w celu zagwarantowania zrównoważonego wykorzystania przestrzeni morskiej oraz zarządzania obszarami przybrzeżnymi z uwzględnieniem czynników społecznych, gospodarczych i środowiskowych.

Poprawka

- (17) Działalność morska i przybrzeżna są często ściśle ze sobą powiązane **i wzajemnie od siebie uzależnione**. Wymaga to koordynacji, **powiązania** lub połączenia planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w celu zagwarantowania zrównoważonego wykorzystania przestrzeni morskiej oraz zarządzania obszarami przybrzeżnymi z uwzględnieniem czynników **i celów** społecznych, gospodarczych i środowiskowych.

Poprawka 13**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 18**

Tekst proponowany przez Komisję

- (18) **W** celu osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną powinny obejmować cały cykl identyfikacji problemu, zbierania informacji, planowania, podejmowania decyzji, wdrażania oraz monitorowania wdrażania **i** opierać się na najlepszej dostępnej wiedzy naukowej. Należy jak najlepiej wykorzystać mechanizmy określone w aktualnych i przyszłych przepisach prawnych, w tym w decyzji 2010/477/UE w sprawie kryteriów i standardów metodologicznych dotyczących dobrego stanu środowiska wód morskich lub inicjatywy Komisji „Wiedza o morzu 2020”⁽²⁵⁾.

⁽²⁵⁾ COM(2010) 461 final.

Poprawka

- (18) **W** celu osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną powinny obejmować cały cykl identyfikacji problemu, zbierania informacji, planowania, podejmowania decyzji, wdrażania oraz monitorowania wdrażania, **przeeglądu lub aktualizacji, a także powinny** opierać się na najlepszej **i najnowszej** dostępnej wiedzy naukowej. Należy jak najlepiej wykorzystać mechanizmy określone w aktualnych i przyszłych przepisach prawnych, w tym w decyzji 2010/477/UE w sprawie kryteriów i standardów metodologicznych dotyczących dobrego stanu środowiska wód morskich lub inicjatywy Komisji „Wiedza o morzu 2020”⁽²⁵⁾.

⁽²⁵⁾ COM(2010)0461.**Poprawka 14****Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 19**

Tekst proponowany przez Komisję

- (19) **Głównym celem** planowania przestrzennego obszarów morskich **jest** zdefiniowanie form wykorzystania przestrzeni **oraz** konfliktów **w** obszarach morskich i **zarządzanie nimi**. Aby osiągnąć **ten cel**, państwa członkowskie powinny przynajmniej zapewnić, że wynikiem procesu lub procesów planowania jest kompleksowa mapa przedstawiająca różne sposoby wykorzystania przestrzeni morskiej, uwzględniające długotrwałe zmiany spowodowane zmianą klimatyczną.

Poprawka

- (19) **Do głównych celów** planowania przestrzennego obszarów morskich **należy** zdefiniowanie form wykorzystania przestrzeni **i zarządzanie nimi, zminimalizowanie międzysektorowych** konfliktów **na** obszarach morskich **i zwiększenie trwałego rozwoju w sektorze morskim**. Aby osiągnąć **te cele**, państwa członkowskie powinny przynajmniej zapewnić, że wynikiem procesu lub procesów planowania jest kompleksowa mapa przedstawiająca różne sposoby wykorzystania przestrzeni morskiej, uwzględniające długotrwałe zmiany spowodowane zmianą klimatyczną.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 15

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 20

Tekst proponowany przez Komisję

- (20) Państwa członkowskie powinny konsultować i koordynować swoje plany i strategie z właściwymi organami państw członkowskich lub państw trzecich w regionie lub podregionie morskim bądź odnośnej strefie przybrzeżnej zgodnie z prawami i zobowiązaniami tych państw członkowskich oraz państw trzecich wynikającymi z prawa europejskiego i międzynarodowego. Skuteczna współpraca transgraniczna między państwami członkowskimi oraz z sąsiadującymi państwami trzecimi wymaga wskazania właściwych organów w każdym państwie członkowskim. Państwa członkowskie wyznaczają w tym celu **właściwy organ lub** właściwe organy odpowiedzialne za współpracę z innymi państwami członkowskimi lub państwami trzecimi. Ze względu na różnice pomiędzy poszczególnymi regionami lub podregionami morskimi i strefami przybrzeżnymi nie jest właściwe szczegółowe ustanawianie w niniejszej dyrektywie mechanizmów współpracy.

Poprawka

- (20) Państwa członkowskie powinny konsultować i w **miarę możliwości** koordynować swoje plany i strategie z właściwymi organami państw członkowskich lub państw trzecich w regionie lub podregionie morskim bądź odnośnej strefie przybrzeżnej zgodnie z prawami i zobowiązaniami tych państw członkowskich oraz państw trzecich wynikającymi z prawa europejskiego i międzynarodowego. Skuteczna współpraca transgraniczna między państwami członkowskimi oraz z sąsiadującymi państwami trzecimi wymaga wskazania właściwych organów w każdym państwie członkowskim. Państwa członkowskie wyznaczają w tym celu właściwe organy odpowiedzialne za współpracę z innymi państwami członkowskimi lub państwami trzecimi. Ze względu na różnice pomiędzy poszczególnymi regionami lub podregionami morskimi i strefami przybrzeżnymi nie jest właściwe szczegółowe ustanawianie w niniejszej dyrektywie mechanizmów współpracy.

Poprawka 16

Wniosek dotyczący dyrektywy

Motyw 21 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (21a) *Aby strefy przybrzeżne przystosowały się do zmian klimatu, aby zwalczać zjawisko erozji lub zbytniego postępowania linii brzegowej czy ryzyko zatapiania przez morze bądź pogarszania stanu środowiska i utraty różnorodności biologicznej ekosystemów przybrzeżnych, ważne jest właściwe – zrównoważone i przyjazne dla środowiska – zarządzanie osadami przybrzeżnymi w celu zrównoważenia sytuacji na obszarach nadzwyczaj narażonych na ten problem. Osady podmorskie znajdujące się na platformie kontynentalnej mogą być wykorzystywane w tych strefach przybrzeżnych, gdzie odczuwane są braki takich zasobów.*

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 17**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 22**

Tekst proponowany przez Komisję

- (22) Zarządzanie obszarami morskimi i przybrzeżnymi jest złożone i angażuje na różnych poziomach organy, podmioty gospodarcze i inne zainteresowane strony. **W celu skutecznego zagwarantowania zrównoważonego rozwoju istotne są konsultacje z zainteresowanymi stronami, organami i społeczeństwem na odpowiednim etapie opracowywania planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w ramach niniejszej dyrektywy, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa UE. **Dobry przykład przepisów dotyczących konsultacji publicznych można znaleźć w art. 2 ust. 2 dyrektywy 2003/35/WE.****

Poprawka

- (22) Zarządzanie obszarami morskimi i przybrzeżnymi jest złożone i angażuje na różnych poziomach organy, podmioty gospodarcze i inne zainteresowane strony. **W celu skutecznego zagwarantowania zrównoważonego rozwoju istotne są konsultacje z zainteresowanymi stronami, organami i społeczeństwem na odpowiednim etapie opracowywania planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w ramach niniejszej dyrektywy, zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa UE.**

Poprawka 18**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 25**

Tekst proponowany przez Komisję

- (25) **W celu zapewnienia, że ustanowienie planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną opiera się na wiarygodnych danych, oraz uniknięcia dodatkowych obciążeń administracyjnych konieczne jest gromadzenie przez państwa członkowskie najlepszych dostępnych danych i informacji poprzez wykorzystanie istniejących instrumentów i narzędzi gromadzenia danych, takich jak normy opracowane w ramach inicjatywy „Wiedza o morzu 2020”.**

Poprawka

- (25) **W celu zapewnienia, że ustanowienie planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną opiera się na wiarygodnych danych, oraz uniknięcia dodatkowych obciążeń administracyjnych konieczne jest gromadzenie i wykorzystywanie przez państwa członkowskie najlepszych dostępnych danych i informacji poprzez **zachęcanie odpowiednich zainteresowanych stron do dzielenia się danymi i informacjami oraz poprzez** wykorzystanie istniejących instrumentów i narzędzi gromadzenia danych, takich jak normy opracowane w ramach inicjatywy „Wiedza o morzu 2020”.**

Poprawka 19**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 25 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (25a) **Aby wspierać powszechne i skoordynowane stosowanie niniejszej dyrektywy na terytorium Unii, celowe byłoby znalezienie wśród istniejących instrumentów finansowych środków na wsparcie programów demonstracyjnych oraz na wymianę dobrych praktyk i doskonałych procesów w strategiach i planach zarządzania strefami przybrzeżnymi i obszarami morskimi.**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 20**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 28**

Tekst proponowany przez Komisję

(28) Terminowa transpozycja przepisów niniejszej dyrektywy ma podstawowe znaczenie, gdyż UE przyjęła liczne inicjatywy polityczne, które winny być zrealizowane do roku 2020 i których wsparcie jest celem niniejszej dyrektywy. Dlatego należy przyjąć możliwie najkrótszy termin transpozycji niniejszej dyrektywy,

Poprawka

(28) Terminowa transpozycja przepisów niniejszej dyrektywy ma podstawowe znaczenie, gdyż UE przyjęła liczne inicjatywy polityczne, które winny być zrealizowane do roku 2020 i których wsparcie **i uzupełnienie** jest celem niniejszej dyrektywy. Dlatego należy przyjąć możliwie najkrótszy termin transpozycji niniejszej dyrektywy,

Poprawka 21**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 1**

Tekst proponowany przez Komisję

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy planowania przestrzennego obszarów morskich **oraz zintegrowanego zarządzania** strefą przybrzeżną mające na celu propagowanie zrównoważonego rozwoju gospodarki morskiej i nadbrzeżnej oraz zrównoważonego wykorzystania zasobów morskich i przybrzeżnych.

Poprawka

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia ramy planowania przestrzennego obszarów morskich **obejmujące zintegrowane zarządzanie** strefą przybrzeżną mające na celu propagowanie zrównoważonego rozwoju gospodarki morskiej i nadbrzeżnej oraz zrównoważonego wykorzystania zasobów morskich i przybrzeżnych, **przy szczególnym wsparciu priorytetowych dziedzin określonych w komunikacie Komisji z dnia 13 września 2012 r. zatytułowanym „Niebieski wzrost – szanse dla zrównoważonego wzrostu w sektorach morskich”**.

Poprawka 22**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – ustęp 2**

Tekst proponowany przez Komisję

2. **W** ramach zintegrowanej polityki morskiej Unii Europejskiej **niniejsze** zasady ramowe **przewidują ustanowienie i wdrożenie** przez państwa członkowskie planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną z zamiarem osiągnięcia celów określonych w art. 5.

Poprawka

2. **W** ramach zintegrowanej polityki morskiej Unii Europejskiej **niniejsza dyrektywa przewiduje** zasady ramowe **dotyczące ustanowienia i wdrożenia** przez państwa członkowskie planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną z zamiarem osiągnięcia celów określonych w art. 5, z **uwzględnieniem interakcji między lądem a morzem oraz wzmocnionej współpracy transgranicznej na podstawie odpowiednich przepisów UNCLOS**.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 23

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się do wód morskich i strefy przybrzeżnej.

Poprawka

1. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się do **wszystkich** wód morskich i strefy przybrzeżnej **Unii zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem europejskim i prawem krajowym.**

Poprawka 24

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do działań, których wyłącznym celem jest obrona lub bezpieczeństwo narodowe. **Każde państwo** członkowskie **dąży** jednak do zapewnienia, że takie działania są prowadzone w sposób zgodny z celami niniejszej dyrektywy.

Poprawka

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do działań, których wyłącznym celem jest obrona lub bezpieczeństwo narodowe. **Państwa** członkowskie **dążą** jednak do zapewnienia, że takie działania są prowadzone w sposób, **który – w stopniu, w jakim jest to rozsądne i wykonalne – jest** zgodny z celami niniejszej dyrektywy.

Poprawka 25

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 3 – punkt 1

Tekst proponowany przez Komisję

1) „strefa przybrzeżna” oznacza geomorfologiczny obszar po obu stronach **brzegu morskiego**, ograniczony od strony morza **morską granicą zewnętrzną mórz terytorialnych państw członkowskich, a od strony lądu granicą określoną przez państwa członkowskie w ich strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną;**

Poprawka

1) „strefa przybrzeżna” oznacza **brzeg morski i** geomorfologiczny obszar po **jego** obu stronach, **określony przez państwa członkowskie w odpowiednich przepisach prawa**, ograniczony od strony morza granicą **niewykraczającą poza ich morza terytorialne;**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 26**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 3 – punkt 2**

Tekst proponowany przez Komisję

- 2) „zintegrowana polityka morską” (Integrated Maritime Policy, zwana dalej IMP) oznacza politykę Unii **ukierunkowaną na wspieranie** skoordynowanego i spójnego **procesu podejmowania decyzji** w celu osiągnięcia maksymalnego zrównoważonego rozwoju, wzrostu gospodarczego i spójności społecznej państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do przybrzeżnych, wyspiarskich i najbardziej oddalonych regionów Unii, a także sektorów morskich, poprzez spójne strategie polityczne związane z sektorem morskim oraz odpowiednią współpracę międzynarodową;

Poprawka

- 2) „zintegrowana polityka morską” (Integrated Maritime Policy, zwana dalej IMP) oznacza politykę Unii **ustanowioną w celu wspierania** skoordynowanego i spójnego **międzysektorowego i transgranicznego zarządzania obszarami morskimi** w celu osiągnięcia maksymalnego zrównoważonego rozwoju, wzrostu gospodarczego i spójności społecznej państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do przybrzeżnych, wyspiarskich i najbardziej oddalonych regionów Unii, a także sektorów morskich, poprzez spójne strategie polityczne związane z sektorem morskim oraz odpowiednią współpracę międzynarodową;

Poprawka 27**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 3 – punkt 2 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

- 2a) „**plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich**” oznaczają plan lub plany opracowane w otwartym procesie analizy oraz planowania przestrzennego i czasowego rozłożenia działań człowieka na obszarach morskich, prowadzących do osiągnięcia celów gospodarczych, środowiskowych i społecznych określonych w niniejszej dyrektywie oraz, zgodnie z odnośnymi krajowymi strategiami politycznymi, w celu określenia wykorzystania obszarów morskich do różnych celów, w szczególności promując różnorodne wykorzystanie danego obszaru.

Poprawka

Poprawka 28**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 3 – punkt 2 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

- 2b) „strategie zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną” oznaczają formalne i nieformalne praktyki i/lub strategie, które mają na celu zintegrowane zarządzanie wszystkimi procesami politycznymi mającymi wpływ na strefę przybrzeżną i pozwalające ująć w sposób skoordynowany wynikające z działalności przybrzeżnej interakcje między lądem i morzem, a zmierzające do zapewnienia zrównoważonego rozwoju obszarów przybrzeżnych i morskich. Dzięki takim strategiom decyzje dotyczące zarządzania lub rozwoju są podejmowane w sposób spójny w różnych sektorach i pozwalają uniknąć konfliktów wynikających z korzystania z obszarów przybrzeżnych i morskich lub przynajmniej ograniczyć te konflikty.

Poprawka

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Głosowanie odrębne
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – punkt 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. „region **lub podregion** morski” oznacza regiony **i podregiony morskie**, o których mowa w art. 4 dyrektywy 2008/56/WE;

Poprawka

3. „region morski” oznacza regiony morskie, o których mowa w art. 4 dyrektywy 2008/56/WE;

Poprawka 29
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – punkt 4

Tekst proponowany przez Komisję

4) „wody morskie” oznaczają wody, dno morskie i skałę macierzystą **jak określono w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2008/56/WE**;

Poprawka

4) „wody morskie” oznaczają wody, dno morskie i skałę macierzystą **znajdujące się od strony morza od linii podstawowej, od której mierzona jest szerokość wód terytorialnych, aż do najdalej położonego obszaru, na którym państwo członkowskie ma i/lub wykonuje prawa jurysdykcyjne, zgodnie z konwencją UNCLOS, z wyjątkiem wód przylegających do krajów i terytoriów, o których mowa w załączniku II do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, oraz francuskich departamentów i zbiorowości zamorskich;**

Poprawka 31
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 3 – punkt 7

Tekst proponowany przez Komisję

7) „dobry stan środowiska” oznacza stan środowiska, o którym mowa w art. 3 ust. 5 dyrektywy 2008/56/WE.

Poprawka

7) „dobry stan środowiska” oznacza stan środowiska, o którym mowa w art. 3 ust. 5 dyrektywy 2008/56/WE **oraz w decyzji Komisji 2010/477/UE.**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 32**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 4 – ustęp 1**

Tekst proponowany przez Komisję

1. Każde państwo członkowskie **ustanawia i wprowadza** w życie **plan lub** plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i **strategię lub** strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną. **Mogą one zostać przygotowane w postaci odrębnych dokumentów.**

Poprawka

1. Każde państwo członkowskie **określa procedury dotyczące ustanawiania i wprowadzania** w życie **planowania przestrzennego obszarów morskich. Jeżeli państwo członkowskie nie uwzględni interakcji między lądem i morzem w swoim planie zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, interakcjami tymi należy się zająć w ramach zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną. Państwa członkowskie mogą zdecydować, czy zastosują podejście zintegrowane, czy ustanowią plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną oddzielnie.**

Poprawka 33**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 4 – ustęp 1 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

1a. **Państwa członkowskie lub właściwe organy regionalne bądź lokalne pozostają odpowiedzialne za określenie i opracowanie treści takich planów i strategii, w tym podziału przestrzeni morskiej między poszczególne działania sektorowe i formy wykorzystania obszarów morskich.**

Poprawka

Poprawka 34**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 4 – ustęp 3**

Tekst proponowany przez Komisję

3. Przy sporządzaniu planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną państwa członkowskie powinny uwzględnić w należyty sposób specyfikę regionów i podregionów, odnośną działalność sektorową, wody morskie i strefy przybrzeżne, których dotyczą dokumenty, oraz **potencjalne** skutki zmiany klimatu.

Poprawka

3. Przy sporządzaniu planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną państwa członkowskie powinny uwzględnić w należyty sposób specyfikę **i potrzeby** regionów i podregionów **morskich i przybrzeżnych oraz szanse, jakie się z nimi wiążą**, odnośną działalność sektorową, **zarówno bieżącą, jak i przyszłą**, wody morskie i strefy przybrzeżne, których dotyczą dokumenty, oraz skutki zmiany klimatu.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 35

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 4 – ustęp 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a. Szczególnie w przypadku regionów najbardziej oddalonych Unii przestrzega się art. 349 TFUE, z uwzględnieniem cech i ograniczeń szczególnych dla tych regionów.

Poprawka 36

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 5

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

W planach zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategiach zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną stosuje się podejście ekosystemowe w celu ułatwienia współistnienia konkurujących ze sobą działalności sektorowych w wodach morskich i w strefach przybrzeżnych oraz zapobiegania konfliktom między nimi; ich celem jest przyczynić się do:

1. W planach zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategiach zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną stosuje się podejście ekosystemowe oraz kryteria gospodarcze, społeczne i środowiskowe na tym samym szczeblu w celu wspierania zrównoważonego rozwoju i trwałego wzrostu w sektorze morskim. Promuje się w nich harmonijne współistnienie różnych rodzajów działalności sektorowej, minimalizuje konflikty między tymi rodzajami działalności na wodach morskich i w strefach przybrzeżnych oraz propaguje współpracę transgraniczną i różnorodne wykorzystanie tej samej przestrzeni morskiej przez różne sektory.

2. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich oraz strategie zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną powinny przyczynić się do osiągnięcia następujących celów Unii:

- a) zapewnienia Unii dostaw energii poprzez propagowanie rozwoju morskich źródeł energii, rozwoju nowych i odnawialnych form energii oraz łączenia sieci energetycznych, a także efektywności energetycznej;
- b) propagowania rozwoju transportu morskiego i wytyczenia wydajnych i opłacalnych szlaków żeglugowych w całej Europie, w tym zapewnienia dostępności portu i bezpieczeństwa transportu;
- c) wspierania zrównoważonego rozwoju i wzrostu sektora rybołówstwa i akwakultury, w tym zatrudnienia w rybołówstwie i związanych z nim sektorach;

- a) zapewnienia Unii dostaw energii poprzez propagowanie rozwoju morskich źródeł energii, rozwoju nowych i odnawialnych form energii oraz łączenia sieci energetycznych, a także efektywności energetycznej;
- b) propagowania rozwoju transportu morskiego w całej Europie, w tym zapewnienia dostępności portów, bezpieczeństwa transportu, połączeń multimodalnych i zrównoważenia;
- c) wspierania zrównoważonego rozwoju sektora rybołówstwa i trwałego wzrostu sektora akwakultury, w tym zatrudnienia w rybołówstwie i związanych z nim sektorach;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

- d) zapewnienia zachowania, ochrony i poprawy stanu środowiska naturalnego oraz rozsądnego i racjonalnego wykorzystania zasobów naturalnych, zwłaszcza w celu osiągnięcia dobrego stanu środowiska, powstrzymania utraty różnorodności biologicznej i degradacji funkcji ekosystemu oraz zmniejszenia zagrożeń związanych z zanieczyszczeniem mórz;
- e) zapewnienia obszarom przybrzeżnym i morskim odporności na skutki zmiany klimatu.

Poprawka

- d) zapewnienia zachowania, ochrony i poprawy stanu środowiska naturalnego za pomocą reprezentatywnej i spójnej sieci obszarów chronionych oraz rozsądnego, ostrożnego i racjonalnego wykorzystania zasobów naturalnych, zwłaszcza w celu osiągnięcia dobrego stanu środowiska, powstrzymania utraty różnorodności biologicznej i degradacji funkcji ekosystemu oraz zmniejszenia zagrożeń związanych z zanieczyszczeniem mórz i obszarów przybrzeżnych, a także zapobiegania im;
- e) zapewnienia obszarom przybrzeżnym i morskim większej odporności na skutki zmiany klimatu w celu ochrony wrażliwych obszarów przybrzeżnych;

3. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich oraz strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną mogą przyczyniać się do osiągnięcia następujących dalszych celów krajowych:

- a) **propagowania zrównoważonego wydobycia surowców;**
- b) **propagowania zrównoważonej turystyki;**
- c) **zapewnienia zachowania i ochrony dziedzictwa kulturowego;**
- d) **zagwarantowania korzystania z tych obszarów przez obywateli, w tym w celach rekreacyjnych;**
- e) **zachowania tradycyjnych cech gospodarczych i społecznych sektora morskiego.**

Poprawka 37

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 6 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. **Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną ustanawiają** działania **operacyjne** zmierzające do osiągnięcia celów określonych w art. 5, z uwzględnieniem **wszystkich** istotnych działań i środków, które mają do nich zastosowanie.

Poprawka

1. **Każde państwo członkowskie ustanawia** działania **proceduralne** zmierzające do osiągnięcia celów określonych w art. 5, z uwzględnieniem istotnych działań, **metod** i środków, które mają do nich zastosowanie.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 38

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 6 – ustęp 2 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

- b) zapewniają **skuteczną współpracę transgraniczną między państwami członkowskimi, a także między organami krajowymi i zainteresowanymi stronami** odpowiednich polityk sektorowych;

Poprawka

- b) zapewniają **skuteczny udział zainteresowanych stron** odpowiednich polityk sektorowych **zgodnie z art. 9;**

Poprawka 39

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 6 – ustęp 2 – litera b a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

- ba) **zapewniają skuteczną współpracę transgraniczną między państwami członkowskimi zgodnie z art. 12;**

Poprawka 40

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 6 – ustęp 2 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

- c) określają transgraniczne skutki planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w odniesieniu do wód morskich i stref przybrzeżnych będących pod władzą lub jurysdykcją państw trzecich tego samego regionu lub podregionu morskiego i związanych z nim stref przybrzeżnych oraz podejmują te kwestie we współpracy z właściwymi organami tych państw zgodnie z art. 12 i 13.

Poprawka

- c) określają transgraniczne skutki planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w odniesieniu do wód morskich i stref przybrzeżnych będących pod władzą lub jurysdykcją państw trzecich tego samego regionu lub podregionu morskiego i związanych z nim stref przybrzeżnych oraz podejmują te kwestie we współpracy z właściwymi organami tych państw zgodnie z art. 13.

Poprawka 41

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 6 – ustęp 2 – litera c a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

- ca) **z jednej strony opierają się na najlepszych dostępnych danych a z drugiej strony gwarantują niezbędną elastyczność umożliwiającą uwzględnianie przyszłych zmian;**

Poprawka

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 42**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 7 – ustęp 1***Tekst proponowany przez Komisję*

1. Aby zapewnić osiągnięcie celów określonych w art. 5, plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich zawierają przynajmniej zmapowane przedstawienie wód morskich, które określa rzeczywiste i potencjalne rozłożenie czasowe i przestrzenne wszystkich odnośnych działań sektora morskiego.

Poprawka

1. Aby zapewnić osiągnięcie celów **Unii** określonych w art. 5, plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich zawierają przynajmniej zmapowane przedstawienie wód morskich, które określa rzeczywiste, **zamierzone** i potencjalne rozłożenie czasowe i przestrzenne wszystkich odnośnych **form wykorzystania obszarów morskich i** działań sektora morskiego **oraz ważnych elementów ekosystemu.**

Poprawka 43**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 7 – ustęp 2 – wprowadzenie***Tekst proponowany przez Komisję*

2. Przy opracowywaniu planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich państwa członkowskie uwzględniają **przynajmniej** wymienione poniżej formy działalności:

Poprawka

2. Przy opracowywaniu planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich państwa członkowskie uwzględniają **między innymi** wymienione poniżej formy **wykorzystania i** działalności:

Poprawka 44**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 7 – ustęp 2 – litery a do g***Tekst proponowany przez Komisję*

- a) instalacje do pozyskiwania energii i produkcji energii ze źródeł odnawialnych,
- b) urządzenia i **infrastruktury** do wydobywania ropy naftowej i **gazu**,
- c) morskie szlaki transportowe,
- d) przebieg podwodnych kabli i rurociągów,
- e) łowiska,
- f) **miejsca** hodowli ryb,

Poprawka

- a) instalacje do pozyskiwania energii i produkcji energii ze źródeł odnawialnych **oraz jej transportu na ląd**,
- b) urządzenia i **infrastruktura** do **poszukiwania i** wydobywania ropy naftowej, **gazu i innych surowców**,
- c) morskie szlaki transportowe,
- d) przebieg podwodnych kabli i rurociągów,
- e) **istniejące i potencjalne** łowiska,
- f) **obszary** hodowli ryb,

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

g) obszary chronione.

Poprawka

g) *obszary ochrony i zachowania środowiska naturalnego i gatunków, obszary sieci Natura 2000, inne wrażliwe ekosystemy morskie oraz obszary sąsiadujące zgodnie z prawem unijnym i krajowym;*

h) *turystyka morska i nadmorska;*

i) *chronione obiekty dziedzictwa kulturowego;*

j) *poligony wojskowe.*

Poprawka 45

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Aby zapewnić osiągnięcie celów określonych w art. 5, strategie zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną zawierają przynajmniej wykaz istniejących środków stosowanych w strefie przybrzeżnej oraz analizę potrzeb w zakresie dodatkowych działań. Strategie zapewniają zintegrowane i międzysektorowe wdrażanie polityki oraz uwzględniają interakcje między działaniami lądowymi i morskimi.

Poprawka

1. Ustanawiając zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną, państwa członkowskie decydują, czy korzystać z zestawu praktyk czy też z jednej lub większej liczby strategii. Wskazują istniejące środki stosowane w strefie przybrzeżnej oraz przeprowadzają analizę potrzeby podjęcia dodatkowych działań w celu osiągnięcia założeń określonych w art. 5. Zintegrowane zarządzanie strefą przybrzeżną sprzyja zintegrowanemu i międzysektorowemu wdrażaniu polityki oraz uwzględnia interakcje między działaniami lądowymi i morskimi w celu zapewnienia powiązań między lądem a morzem.

Poprawka 46

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 2 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

2. Przy opracowywaniu strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną państwa członkowskie uwzględniają **przynajmniej wymienione poniżej formy działalności:**

Poprawka

2. Przy opracowywaniu strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną państwa członkowskie uwzględniają:

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 47**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 8 – ustęp 2 – litera a**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) wykorzystanie konkretnych zasobów naturalnych, w tym instalacji do pozyskiwania energii i produkcji energii ze źródeł odnawialnych,

skreślona

Poprawka 48**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 8 – ustęp 2 – litera a a (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

aa) istniejące już praktyki i strategie zgodne z zaleceniem 2002/413/WE;

Poprawka 49**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 8 – ustęp 2 – litera a b (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ab) istniejące formalne i nieformalne praktyki, sieci i mechanizmy współpracy transgranicznej;

Poprawka 50**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 8 – ustęp 2 – litera a c (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ac) odpowiednie działania, instalacje, urządzenia i infrastrukturę;

Poprawka 51**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 8 – ustęp 2 – litera b**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

b) rozwój infrastruktury, zakładów energetycznych, transportu, portów, zakładów i obiektów morskich oraz innych obiektów, w tym także zielonej infrastruktury,

skreślona

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 52

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 2 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

c) **rolnictwo i przemysł,**

skreślona

Poprawka 53

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 2 – litera d

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

d) **rybołówstwo i akwakulturę,**

skreślona

Poprawka 54

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 2 – litera e

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

e) ochronę i odtworzenie ekosystemów przybrzeżnych i zarządzanie nimi, usługi ekosystemowe i przyrodę, krajobraz przybrzeżny i wyspy,

e) ochronę, **zachowanie** i odtworzenie ekosystemów przybrzeżnych, **chronionych delt rzek i chronionych obszarów podmokłych oraz** zarządzanie nimi, usługi ekosystemowe i przyrodę, krajobraz przybrzeżny i wyspy,

Poprawka 55

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 8 – ustęp 2 – litera f

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

f) łagodzenie skutków zmiany klimatu i dostosowanie się do niej.

f) łagodzenie skutków zmiany klimatu i dostosowanie się do niej, **właścucha w drodze zwiększenia odporności ekosystemu;**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 56

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Państwa członkowskie ustanawiają środki zapewniające udział **wszystkich** zainteresowanych stron na wczesnym etapie opracowywania planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną.

Poprawka

Państwa członkowskie ustanawiają środki zapewniające udział **społeczeństwa poprzez informowanie odnośnych** zainteresowanych stron, **organów i podmiotów publicznych oraz poprzez przeprowadzanie z nimi konsultacji** na wczesnym etapie opracowywania planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną. **Państwa członkowskie dopilnowują też, aby te zainteresowane strony, organy i podmioty publiczne miały dostęp do wyników, gdy tylko zakończą się prace nad tymi planami i strategiami.**

Poprawka 57

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. **Udział społeczeństwa zapewni odpowiednim zainteresowanym stronom i organom, a także zainteresowanej społeczności, wgląd do projektu planów i strategii oraz dostęp do wyników, w momencie gdy staną się one dostępne.**

Poprawka

skreślony

Poprawka 58

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 9 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. **Przy ustalaniu sposobów konsultacji społecznych państwa członkowskie działają zgodnie z odpowiednimi regulacjami zawartymi w innych przepisach prawa UE.**

Poprawka

skreślony

Poprawka 59

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 10 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Państwa członkowskie organizują gromadzenie najlepszych dostępnych danych oraz wymianę informacji niezbędnych do sporządzenia planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną.

Poprawka

1. Państwa członkowskie organizują gromadzenie **i wykorzystanie** najlepszych dostępnych danych oraz wymianę informacji niezbędnych do sporządzenia planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i **realizacji** strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 60

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 10 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Przy organizacji gromadzenia i wymiany danych, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie wykorzystują, w miarę możliwości, instrumenty i narzędzia opracowane w ramach zintegrowanej polityki morskiej.

Poprawka

3. Przy organizacji gromadzenia i wymiany danych, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie wykorzystują, w miarę możliwości, instrumenty i narzędzia opracowane w ramach zintegrowanej polityki morskiej **i innych odnośnych strategii politycznych Unii, jak te określone w dyrektywie 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14. marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) ^(27 bis).**

^(27 bis) Dz.U. L 108 z 25.4.2007, s. 1.

Poprawka 61

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 11

Tekst proponowany przez Komisję

Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich oraz strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną podlegają przepisom dyrektywy 2001/42/WE.

Poprawka

Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich oraz strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną podlegają przepisom dyrektywy 2001/42/WE **oraz w stosownych przypadkach art. 6 dyrektywy 92/43/EWG.**

Poprawka 62

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 12 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Każde państwo członkowskie, do którego przylega strefa przybrzeżna lub obszar morski innego państwa członkowskiego **współpracuje** z tym państwem w celu zagwarantowania, że plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną **są** spójne i skoordynowane w całej odnośnej strefie przybrzeżnej lub regionie bądź podregionie morskim. Współpraca ta uwzględnia w szczególności kwestie ponadnarodowe, takie jak infrastruktura transgraniczna.

Poprawka

1. Każde państwo członkowskie, do którego przylega strefa przybrzeżna lub obszar morski innego państwa członkowskiego, **podejmuje wszelkie niezbędne kroki, by współpracować** z tym państwem w celu zagwarantowania, **by** plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną **były** spójne i skoordynowane w całej odnośnej strefie przybrzeżnej lub regionie bądź podregionie morskim. Współpraca ta uwzględnia w szczególności kwestie ponadnarodowe, takie jak infrastruktura transgraniczna, **i ma na celu wspólną wizję dla każdej istniejącej i przyszłej strategii dotyczącej basenów morskich.**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 63**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 12 – ustęp 1 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1a. Aby umożliwić współpracę, państwo członkowskie powinny, w miarę możliwości, skoordynować harmonogramy nowych planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich lub dokonać przeglądu cykli dotychczasowych planów.

Poprawka 64**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 12 – ustęp 2 – litera a**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) regionalne struktury współpracy instytucjonalnej obejmujące strefę przybrzeżną lub dany region bądź podregion morski; lub

a) **regionalne konwencje morskie lub inne** regionalne struktury współpracy instytucjonalnej obejmujące strefę przybrzeżną lub dany region bądź podregion morski; lub

Poprawka 65**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 12 – ustęp 2 – litera b**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

b) sieci **dedykowane** właściwych organów państw członkowskich obejmujące dany region lub podregion morski.

b) sieci właściwych organów państw członkowskich obejmujące **daną strefę przybrzeżną**, dany region lub podregion morski;

Poprawka 66**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 12 – ustęp 2 – litera b a (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ba) wszelkie inne podejście spełniające wymogi ust. 1.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 67

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 13

Tekst proponowany przez Komisję

Państwa członkowskie, do **którego** przylega strefa przybrzeżna lub obszar morski państwa trzeciego **powinny dołożyć** wszelkich starań, aby uzgodnić swoje plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną z tym państwem trzecim w danym regionie lub podregionie morskim i związanej z nim strefie przybrzeżnej.

Poprawka

Zgodnie z międzynarodowym prawem morskim i odpowiednimi konwencjami państwa członkowskie, do **których** przylega strefa przybrzeżna lub obszar morski państwa trzeciego, **zasięgają opinii tego państwa oraz dokładają** wszelkich starań, aby **współpracować i** uzgodnić swoje plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną z tym państwem trzecim w danym regionie lub podregionie morskim i związanej z nim strefie przybrzeżnej.

Poprawka 87

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 14

Tekst proponowany przez Komisję

1. Każde państwo członkowskie wyznacza w odniesieniu do każdej strefy przybrzeżnej oraz każdego regionu **lub podregionu** morskiego organ lub organy **właściwe w sprawach dotyczących wdrożenia** niniejszej dyrektywy, także w celu zapewnienia współpracy z innymi państwami członkowskimi, jak określono w art. 12, i współpracy z państwami trzecimi, jak określono w art. 13.

2. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji wykaz **właściwych** organów wraz z informacjami wymienionymi w załączniku I do niniejszej dyrektywy.

3. Jednocześnie państwa członkowskie przesyłają do Komisji wykaz swoich właściwych organów przy tych organach międzynarodowych, w których pracach uczestniczą i które są właściwe do spraw wdrażania niniejszej dyrektywy.

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach dotyczących informacji przekazanych zgodnie z ust. 1 w ciągu sześciu miesięcy od daty wprowadzenia w życie takiej zmiany.

Poprawka

1. Każde państwo członkowskie wyznacza w odniesieniu do każdej strefy przybrzeżnej oraz każdego regionu morskiego organ lub organy **odpowiedzialne za wdrożenie** niniejszej dyrektywy, także w celu zapewnienia współpracy z innymi państwami członkowskimi, jak określono w art. 12, i współpracy z państwami trzecimi, jak określono w art. 13.

2. Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji wykaz **odpowiedzialnych** organów wraz z informacjami wymienionymi w załączniku I do niniejszej dyrektywy.

3. Jednocześnie państwa członkowskie przesyłają do Komisji wykaz swoich właściwych organów przy tych organach międzynarodowych, w których pracach uczestniczą i które są właściwe do spraw wdrażania niniejszej dyrektywy.

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach dotyczących informacji przekazanych zgodnie z ust. 1 w ciągu sześciu miesięcy od daty wprowadzenia w życie takiej zmiany.

4a. Zgodnie z zasadą pomocniczości, każde państwo członkowskie może wyznaczyć swoje odpowiedzialne organy przy poszanowaniu poszczególnych szczebli instytucjonalnych i poziomów zarządzania.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 68**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 15 – ustęp 2**

Tekst proponowany przez Komisję

2. Sprawozdanie to musi zawierać przynajmniej informacje o wykonaniu art. 6–13.

Poprawka

2. Sprawozdanie to musi zawierać przynajmniej informacje o wykonaniu art. 6–13. **W miarę możliwości treść i formę sprawozdania należy zharmonizować z odpowiednimi specyfikacjami przewidzianymi w dyrektywie 2008/56/WE.**

Poprawka 69**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 15 – ustęp 3**

Tekst proponowany przez Komisję

3. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat postępów we wdrażaniu niniejszej dyrektywy.

Poprawka

3. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat postępów we wdrażaniu niniejszej dyrektywy **najpóźniej rok po terminie, w którym należy ustanowić plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i zintegrowane strategie zarządzania strefą przybrzeżną.**

Poprawka 70**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 16 – ustęp 1 – wprowadzenie**

Tekst proponowany przez Komisję

1. Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć przepisy dotyczące:

Poprawka

1. **Bez uszczerbku dla specyfikacji dotyczących istotnych powiązanych planów i strategii** Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć przepisy dotyczące:

Poprawka 71**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 16 – ustęp 1 – litera a – wprowadzenie**

Tekst proponowany przez Komisję

a) specyfikacji **eksploatacyjnych** w zakresie zarządzania danymi, o których mowa w art. 10, pod warunkiem że nie zostały ustanowione za pomocą innych aktów prawnych **UE**, takich jak dyrektywy 2007/2/WE i 2008/56/WE,

Poprawka

a) specyfikacji **proceduralnych** w zakresie zarządzania danymi, o których mowa w art. 10, pod warunkiem że nie zostały ustanowione za pomocą innych aktów prawnych **Unii**, takich jak dyrektywy 2007/2/WE i 2008/56/WE,

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 72

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 16 – ustęp 1 – litera a – tiret pierwsze

Tekst proponowany przez Komisję

— w sprawie udostępniania danych oraz łączenia z istniejącymi procesami **zarządzania i** gromadzenia **danych**; oraz

Poprawka

— w sprawie **skutecznego** udostępniania danych oraz łączenia z istniejącymi **systemami zarządzania danymi i** procesami **ich** gromadzenia; oraz

Poprawka 73

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 16 – ustęp 1 – litera b – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

b) etapów **operacyjnych prowadzących** do ustanowienia planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną oraz sprawodawczości odnoszące się do

Poprawka

b) etapów **proceduralnych przyczyniających się** do ustanowienia planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategii zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną oraz sprawodawczości **na ich temat**, odnoszące się do:

Poprawka 74

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 16 – ustęp 1 – litera b – tiret trzecie

Tekst proponowany przez Komisję

— współpracy transgranicznej;

Poprawka

— **najsukuteczniejszej** współpracy transgranicznej;

Poprawka 75

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 16 – ustęp 1 – litera b – tiret czwarte

Tekst proponowany przez Komisję

— **konsultacji społecznych**.

Poprawka

skreślone

Poprawka 76

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 17 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. **W** przypadku **odesłania** do ustępu **1** stosuje się art. 5 rozporządzenia nr 182/2011.

Poprawka

2. **W** przypadku **odniesienia** do **niniejszego** ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia **(UE)** nr 182/2011.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 77**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 18 – ustęp 2***Tekst proponowany przez Komisję*

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Poprawka

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, przyjęte przez państwa członkowskie **po wejściu w życie niniejszej dyrektywy** zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Poprawka 78**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 18 – ustęp 4***Tekst proponowany przez Komisję*

4. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną, o których mowa w art. 4 ust. 1, należy opracować w ciągu **36** miesięcy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Poprawka

4. Plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich i strategię zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną, o których mowa w art. 4 ust. 1, należy opracować w ciągu **48** miesięcy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Poprawka 79**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 18 – ustęp 5***Tekst proponowany przez Komisję*

5. Sprawozdanie, o którym mowa w art. 15 ust. 1, przedkłada się najpóźniej po upływie **42** miesięcy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy, a następnie co sześć lat.

Poprawka

5. Sprawozdanie, o którym mowa w art. 15 ust. 1, przedkłada się najpóźniej po upływie **54** miesięcy od wejścia w życie niniejszej dyrektywy, a następnie co sześć lat.

Poprawka 80**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 18 – ustęp 6***Tekst proponowany przez Komisję*

6. Sprawozdanie na temat postępów we wdrażaniu dyrektywy, o którym mowa w art. 15 ust. 3, przedkłada się najpóźniej po upływie sześciu miesięcy od daty, o której mowa w ust. 5, a następnie co **sześć lat**.

Poprawka

6. Sprawozdanie na temat postępów we wdrażaniu dyrektywy, o którym mowa w art. 15 ust. 3, przedkłada się najpóźniej po upływie sześciu miesięcy od daty, o której mowa w ust. 5, a następnie co **cztery lata**.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Poprawka 81

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 18 – ustęp 6 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

6a. Obowiązki dotyczące transpozycji zawarte w niniejszej dyrektywie nie mają zastosowania do państw śródlądowych.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0589

Zmiana niektórych dyrektyw w obszarze środowiska, rolnictwa, polityki społecznej i zdrowia publicznego ze względu na zmianę statusu Majotty *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej niektóre dyrektywy w obszarze środowiska, rolnictwa, polityki społecznej i zdrowia publicznego ze względu na zmianę statusu Majotty względem Unii Europejskiej (COM(2013)0418 – C7-0176/2013 – 2013/0192(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/83)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0418),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2, art. 43 ust. 2, art. 114, art. 153 ust. 2, art. 168 oraz 192 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0176/2013),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając pismo Rady z dnia 10 października 2013 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 września 2013 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 55 i 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0399/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2013)0192

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/.../UE zmieniającej niektóre dyrektywy w obszarze środowiska, rolnictwa, polityki społecznej i zdrowia publicznego ze względu na zmianę statusu Majotty względem Unii Europejskiej

PARLAMENT EUROPEJSKI ORAZ RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

⁽¹⁾ Punkt 4 protokołu z dnia 21 października 2013 r. (P7_PV(2013)10-21).

⁽²⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 97.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2, art. 114, art. 153 ust. 2, art. 168 oraz art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją 2012/419/UE⁽³⁾ Rada Europejska podjęła decyzję o zmianie statusu Majotty względem Unii Europejskiej ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. Od tego dnia Majotta przestaje być zatem **krajem lub** terytorium zamorskim **w rozumieniu art. 198 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)** i otrzymuje status regionu najbardziej oddalonego w rozumieniu art. 349 i art. 355 ust. 1 ~~Traktatu. Prawo~~ **TFUE. W związku ze wspomnianą zmianą statusu prawnego Majotty, od dnia 1 stycznia 2014 r. stosować się do niej będzie prawo** Unii ~~będzie miało zastosowanie do Majotty od wspomnianej daty.~~ W wielu obszarach należy wprowadzić pewne środki szczególnie uzasadnione szczególną **strukturalną** sytuacją **społeczną, środowiskową i gospodarczą** Majotty, **a także jej nowym statusem regionu najbardziej oddalonego.** [Popr. 1]
- (2) Właściwe jest uwzględnienie szczególnej sytuacji Majotty w zakresie stanu środowiska, który wymaga znacznej poprawy, w celu zapewnienia zgodności z celami środowiskowymi określonymi w prawie Unii, na co potrzeba więcej czasu. Szczególne środki służące stopniowej poprawie stanu środowiska powinny zostać wprowadzone w określonych terminach.
- (3) W celu spełnienia wymogów dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych⁽⁴⁾ należy wprowadzić na Majotcie środki, tak aby zapewnić wyposażenie aglomeracji w systemy zbierania ścieków komunalnych. Środki takie wymagają przeprowadzenia prac w zakresie infrastruktury, które powinny zostać poprzedzone odpowiednimi procedurami administracyjnymi i procedurami planowania, jak również ustanowienia systemów pomiaru i monitorowania zrzutów ścieków komunalnych. W związku z tym należy przyznać Francji wystarczająco dużo czasu na spełnienie wspomnianych wymogów.
- (4) W obszarze rolnictwa, w odniesieniu do dyrektywy Rady 1999/74/WE z dnia 19 lipca 1999 r. ustanawiającej minimalne normy ochrony kur niosek⁽⁵⁾, należy zauważyć, że na Majotcie kury nioski są odchowywane w klatkach nieulepszonych. ~~Ponieważ~~ **Ze względu na ograniczenia gospodarcze i społeczne na Majotcie oraz na znaczne nakłady inwestycyjne i prace przygotowawcze, jakich wymaga** zastąpienie klatek nieulepszonych klatkami ulepszonymi lub systemami alternatywnymi ~~wymaga znacznych nakładów inwestycyjnych i przeprowadzenia prac przygotowawczych,~~ konieczne jest odłożenie w czasie wprowadzenia zakazu stosowania klatek nieulepszonych w odniesieniu do kur niosek będących w okresie nieśności w dniu 1 stycznia 2014 r. na okres maksymalnie ~~12~~ **czterech lat**, począwszy od tej daty. Należy tym samym uniknąć zastępowania wspomnianych klatek w cyklu nieśności kur. Aby zapobiec zakłócaniu konkurencji, jaja pochodzące z ferm stosujących klatki nieulepszone powinny być wprowadzane do obrotu wyłącznie na lokalnym rynku Majotty. Aby ułatwić przeprowadzanie niezbędnych kontroli, jaja produkowane w klatkach nieulepszonych powinny być opatrzone specjalnym znakiem. [Popr. 2]
- (5) Jeżeli chodzi o dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽⁶⁾, właściwe wdrożenie tej dyrektywy w odniesieniu do planów gospodarowania wodami w dorzeczu zależy od przyjęcia i wdrożenia przez Francję planów gospodarowania zawierających środki techniczne i administracyjne służące do uzyskania dobrego stanu wód wszystkich części wód powierzchniowych oraz zapobieżenia pogorszeniu się ich stanu. Należy przyznać wystarczająco dużo czasu na przyjęcie i wdrożenie takich środków.

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 97.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 204 z 31.7.2012, s. 131.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 135 z 30.5.1991, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 203 z 3.8.1999, s. 53.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- (6) Jeżeli chodzi o dyrektywę 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącą zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylającą dyrektywę 76/160/EWG⁽¹⁾, obecny stan wód powierzchniowych na Majotcie wymaga znacznej poprawy, aby spełnić wymogi tej dyrektywy. Jakość wód w kąpieliskach zależy bezpośrednio od oczyszczania ścieków komunalnych, a zgodność z przepisami dyrektywy 2006/7/WE można zapewnić jedynie stopniowo po dostosowaniu się aglomeracji wpływających na jakość ścieków komunalnych do wymogów dyrektywy 91/271/EWG. Należy zatem przyjąć określone terminy, aby umożliwić Francji spełnienie norm unijnych w zakresie jakości wód w kąpieliskach na Majotcie – **nowym regionie należącym do regionów najbardziej oddalonych – ze względu na jej specyficzną sytuację społeczną, środowiskową i gospodarczą.** [Popr. 3]
- (7) W obszarze polityki społecznej należy zwrócić uwagę na trudności związane z ~~wykonaniem dyrektywy~~ **zapewnieniem zgodności z dyrektywą** 2006/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (sztucznym promieniowaniem optycznym)⁽²⁾ na Majotcie od dnia 1 stycznia 2014 r. **Z uwagi na aktualną specyficzną sytuację społeczną i gospodarczą** Majotty nie dysponuje zapleczem technicznym pozwalającym na wdrożenie środków niezbędnych do ~~wykonania tej dyrektywy~~ **zapewnienia zgodności z tą dyrektywą** w dziedzinie sztucznego promieniowania optycznego. Dlatego też ~~istnieje możliwość przyznania~~ **należy przyznać** Francji ~~odstępstwo~~ **odstępstwo** od stosowania niektórych przepisów wspomnianej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2017 r., pod warunkiem że ~~struktury~~ **struktury** takie nie są dostępne na Majotcie oraz że przyznane odstępstwo ~~pozostaje~~ **pozostanie** bez uszczerbku dla ogólnych zasad ochrony i zapobiegania w obszarze zdrowia i bezpieczeństwa pracowników. [Popr. 4]
- (8) Aby zagwarantować wysoki poziom ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników w miejscu pracy, należy zapewnić przeprowadzenie konsultacji z partnerami społecznymi, ograniczyć do minimum ryzyko wynikające z odstępstwa oraz zapewnić zainteresowanym pracownikom czerpanie korzyści ze wzmożonej kontroli warunków zdrowotnych. Istotne jest, aby możliwie maksymalnie ograniczyć czas trwania takiego odstępstwa. W związku z tym krajowe środki stanowiące odstępstwo powinny być co roku poddawane przeglądowi oraz wycofane niezwłocznie po ustaniu okoliczności uzasadniających ich istnienie.
- (9) Transpozycja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej⁽³⁾ wymaga przeprowadzenia szeregu dostosowań w celu zapewnienia ciągłości opieki świadczonej na rzecz pacjentów oraz przekazywanych im informacji. Właściwe jest zatem przyznanie Francji dodatkowego okresu 30 miesięcy, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., na wprowadzenie przepisów niezbędnych do wykonania wspomnianej dyrektywy w odniesieniu do Majotty.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 91/271/EWG, 1999/74/WE, 2000/60/WE, 2006/7/WE, 2006/25/WE i 2011/24/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 91/271/EWG

W dyrektywie 91/271/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 akapit pierwszy i drugi Francja zapewnia w odniesieniu do Majotty wyposażenie wszystkich aglomeracji w systemy zbierania ścieków komunalnych:

— najpóźniej do dnia 31 grudnia 2020 r. w odniesieniu do aglomeracji o RLM ponad ~~10 000~~ **15 000**, które generują co najmniej 70 % zrzutów na Majotcie; [Popr. 5]

— najpóźniej do dnia 31 grudnia 2027 r. w odniesieniu do wszystkich aglomeracji **o RLM ponad 2 000.**”; [Popr. 6]

2) w art. 4 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

⁽¹⁾ Dz.U. L 64 z 4.3.2006, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 38.

⁽³⁾ Dz.U. L 88 z 4.4.2011, s. 45.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

„1a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 Francja zapewnia w odniesieniu do Majotty poddawanie ścieków komunalnych przed odprowadzeniem wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu:

— najpóźniej do dnia 31 grudnia 2020 r. w odniesieniu do aglomeracji o RLM ponad 15 000, które łącznie z aglomeracjami, o których mowa w art. 5 ust. 2a, wygenerują co najmniej 70 % zrzutów na Majotcie;

— najpóźniej do dnia 31 grudnia 2027 r. w odniesieniu do wszystkich aglomeracji **o RLM ponad 2 000.**”; [Popr. 7]

3) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 Francja zapewni w odniesieniu do Majotty poddawanie ścieków komunalnych przed odprowadzeniem do obszarów wrażliwych bardziej rygorystycznemu oczyszczaniu niż to, o którym mowa w art. 4:

— najpóźniej do dnia 31 grudnia 2020 r. w odniesieniu do aglomeracji o RLM ponad ~~10 000~~**15 000**, które łącznie z aglomeracjami, o których mowa w art. 4 ust. 1a, wygenerują co najmniej 70 % zrzutów na Majotcie; [Popr. 8]

— najpóźniej do dnia 31 grudnia 2027 r. w odniesieniu do wszystkich aglomeracji **o RLM ponad 2 000.**”; [Popr. 9]

3a) w artykule 7 dodaje się następujący akapit:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, w odniesieniu do Majotty terminem określonym w akapicie pierwszym jest dzień 31 grudnia 2027 r.”. [Popr. 10]

4) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego do dnia 30 czerwca 2014 r. Francja ustanowi program wykonania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do Majotty.”;

b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego do dnia 31 grudnia 2014 r. Francja przekaze Komisji informacje o programie w odniesieniu do Majotty.”.

Artykuł 2

Zmiana w dyrektywie 1999/74/WE

W art. 5 dyrektywy 1999/74/WE dodaje się ustęp 3 w brzmieniu:

„3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 kury nioski na Majotcie, ~~które w dniu 1 stycznia 2014 r. będą w okresie nieśności i będą w tym dniu~~ **mogą nadal być** chowane w klatkach, o których mowa w niniejszym rozdziale, ~~mogą być nadal chowane w takich klatkach~~ **do dnia 31 grudnia 2014 2017 r.** [Popr. 11]

Od dnia 1 stycznia 2014 r. nie można budować klatek, o których mowa w niniejszym rozdziale, ani wprowadzać ich po raz pierwszy do użytku na Majotcie.

Jaja pochodzące z ferm zajmujących się chowem kur w klatkach, o których mowa w niniejszym rozdziale, wprowadza się do obrotu wyłącznie na lokalnym rynku Majotty. Wspomniane jaja oraz ich opakowania muszą być wyraźnie opatrzone specjalnym znakiem, co pozwoli na przeprowadzenie niezbędnych kontroli. Do dnia 1 stycznia 2014 r. należy przekazać Komisji dokładny opis wspomnianego specjalnego znaku.”.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2000/60/WE

W dyrektywie 2000/60/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do Majotty terminem, o którym mowa w lit. a) pkt (ii) oraz (iii), lit. b) pkt (ii) oraz lit. c), jest dzień 22 grudnia 2021 r.”;

b) zdanie wprowadzające w ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„Terminy ustalone na mocy ust. 1 mogą być przedłużone dla stopniowego osiągnięcia celów dla części wód, pod warunkiem, że nie zachodzi dalsze pogarszanie się stanu zmienionej części wód, gdy wszystkie z następujących warunków są spełnione:”;

2) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 7 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do Majotty terminami, o których mowa w akapicie pierwszym, są odpowiednio dni 22 grudnia 2015 r. oraz 22 grudnia 2018 r.”;

b) w ust. 8 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do Majotty terminem, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest dzień 22 grudnia 2021 r.”;

3) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 6 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do Majotty terminem, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest dzień 22 grudnia 2015 r.”;

b) w ust. 7 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do Majotty terminem, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest dzień 22 grudnia 2021 r.”.

Artykuł 4

Zmiany w dyrektywie 2006/7/WE

W dyrektywie 2006/7/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do Majotty terminem, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest dzień 31 grudnia 2019 r.”;

b) w ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do Majotty terminem, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest dzień 31 grudnia 2031 r.”;

2) w art. 6 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do Majotty terminem, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest dzień 30 czerwca 2015 r.”;

3) w art. 13 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do Majotty terminem, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest dzień 30 czerwca 2014 r.”.

Artykuł 5

Zmiana w dyrektywie 2006/25/WE

W dyrektywie 2006/25/WE dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Artykuł 14a

1. Bez uszczerbku dla ogólnych zasad ochrony i zapobiegania w obszarze zdrowia i bezpieczeństwa pracowników do dnia 31 grudnia 2017 r. Francja może odstąpić od stosowania przepisów niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy na Majotcie, pod warunkiem że stosowanie tych przepisów wymaga szczególnego zaplecza technicznego, które nie jest dostępne na Majotcie.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania do obowiązków określonych w art. 5 ust. 1 niniejszej dyrektywy, jak również do tych przepisów niniejszej dyrektywy, które odzwierciedlają ogólne zasady określone w dyrektywie 89/391/EWG.

2. Konsultacje z partnerami społecznymi zgodnie z krajowymi przepisami i praktyką poprzedzają przyznanie wszystkich odstępstw od stosowania niniejszej dyrektywy wynikających ze stosowania środków istniejących w dniu 1 stycznia 2014 r. lub z wprowadzenia nowych środków. Odstępstwa takie stosuje się na warunkach, które, uwzględniając szczególne okoliczności panujące na Majotcie, gwarantują ograniczenie ryzyka dla pracowników do minimum oraz zapewniają zainteresowanym pracownikom czerpanie korzyści ze wzmożonej kontroli warunków zdrowotnych.

3. Krajowe środki stanowiące odstępstwo poddaje się przeglądowi co roku po przeprowadzeniu konsultacji z partnerami społecznymi oraz wycofuje niezwłocznie po ustaniu okoliczności uzasadniających ich istnienie.”.

Artykuł 6

Zmiany w dyrektywie 2011/24/UE

W art. 21 dyrektywy 2011/24/UE dodaje się ustęp 3 w brzmieniu:

„3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 zdanie pierwsze Francja wprowadzi w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do Majotki do dnia 30 czerwca 2016 r.”.

Artykuł 7

Transpozycja

1. Francja przyjmuje i publikuje przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w następujących terminach:

- a) w odniesieniu do art. 1 ust. 1, 2 i 3 do dnia 31 grudnia 2018 r.;
- b) w odniesieniu do art. 1 ust. 4 w terminach określonych odpowiednio w jego lit. a) i b);
- c) w odniesieniu do art. 2 do dnia 1 stycznia 2014 r.;
- d) w odniesieniu do art. 3 ust. 1, do dnia 31 grudnia 2018 r.;
- e) w odniesieniu do art. 3 ust. 2 i 3 w terminach w nich określonych;
- f) w odniesieniu do art. 4 ust. 1 lit a) do dnia 31 grudnia 2018 r.;
- g) w odniesieniu do art. 4 ust. 1 lit b) do dnia 30 czerwca 2021 r.;
- h) w odniesieniu do art. 4 ust. 2 i 3 w terminach w nich określonych;
- i) w odniesieniu do art. 5 do dnia 1 stycznia 2014 r., o ile Francja nie skorzysta z możliwości przewidzianej w tym artykule;
- j) w odniesieniu do art. 6 w terminie w nim określonym.

Francja niezwłocznie przekazuje Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez Francję zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Francję.

2. Francja przekazuje Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Artykuł 8

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie ~~dwudziestego~~ **następnego** dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą dyrektywę stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r. [Popr. 12]

Artykuł 9

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w ...,

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0590

Działanie Unii na rzecz Europejskich Stolic Kultury na lata 2020–2033 *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej działanie Unii na rzecz Europejskich Stolic Kultury na lata 2020–2033 (COM(2012)0407 – C7-0198/2012 – 2012/0199(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/84)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2012)0407),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 167 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0198/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinie Komitetu Regionów z dnia 15 lutego 2012 r.⁽¹⁾ oraz 30 listopada 2012 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A7-0226/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2012)0199

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2014/UE ustanawiającej działanie Unii na rzecz Europejskich Stolic Kultury na lata 2020–2033 i uchylająca decyzję 1622/2006/WE

[Poprawka84] (*)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 167 ust. 5 tiret pierwsze,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinie Komitetu Regionów⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 18.4.2012, s. 17.

⁽²⁾ Dz.U. C 17 z 19.1.2013, s. 97.

(*) Poprawki: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 18.4.2012, s. 17 i Dz.U. C 17 z 19.1.2013, s. 97.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) ma na celu tworzenie coraz ściślejszego związku między narodami Europy i powierza Unii zadania w zakresie, między innymi, przyczyniania się do rozkwitu kultur państw członkowskich, w poszanowaniu ich różnorodności narodowej i regionalnej, równocześnie podkreślając znaczenie wspólnego dziedzictwa kulturowego. W tym względzie Unia – jeśli to niezbędne – wspiera i uzupełnia działania państw członkowskich na rzecz pogłębienia znajomości i usprawnienia rozpowszechniania kultury i historii narodów europejskich.
- (2) W komunikacie Komisji **■** dotyczącym Europejskiej agendy kultury w dobie globalizacji świata **■**, który Rada potwierdziła rezolucją z dnia 16 listopada 2007 r. **■**⁽²⁾, a **Parlament Europejski rezolucją z dnia 10 kwietnia 2008 r.**⁽³⁾, wyznacza się cele przyszłych działań Unii w dziedzinie kultury. Działania te powinny promować różnorodność kulturową oraz dialog międzykulturowy. Powinny one również propagować kulturę jako katalizator kreatywności w kontekście wzrostu gospodarczego i miejsc pracy, a także jako istotny element stosunków międzynarodowych Unii.
- (2a) **Celem Konwencji UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego, która weszła w życie z dniem 18 marca 2007 r. i której Unia jest stroną, jest ochrona i promowanie różnorodności kulturowej, sprzyjanie interkulturowości i uświadamianie wartości różnorodności kulturowej na płaszczyźnie lokalnej, krajowej i międzynarodowej.**
- (3) Decyzja nr 1622/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾ **■** ustanowiła działanie Wspólnoty na rzecz obchodów „Europejskiej Stolicy Kultury” w latach 2007-2019.
- (4) Z ocen działania na rzecz obchodów Europejskich Stolic Kultury oraz z konsultacji społecznej dotyczącej przyszłego działania po 2019 r. wynika, że stolice kultury stały się stopniowo jedną z najambitniejszych inicjatyw kulturalnych w Europie, a zarazem jedną z najbardziej cenionych przez obywateli Europy.
- (5) Miasta, którym przyznano tytuł Europejskiej Stolicy Kultury, stopniowo dodają do pierwotnych celów tego tytułu – czyli podkreślenia bogactwa i różnorodności kultur europejskich i cech im wspólnych oraz pogłębienia wzajemnego zrozumienia między obywatelami Europy – nowy wymiar: wykorzystując efekt dźwigni związany z tytułem, stymulują szerzej pojęty rozwój miasta **zgodnie z jego strategią i priorytetami.**
- (6) Cele **niniejszego działania na rzecz Europejskich Stolic Kultury** są w pełni zgodne z celami programu „Kreatywna Europa” ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1295/2013⁽⁵⁾, który w swym założeniu zmierza do **zachowania, rozwijania i** propagowania europejskiej różnorodności kulturowej i językowej, **promowania dziedzictwa kulturowego Europy** oraz wzmocnienia konkurencyjności **europejskiego** sektora kultury i sektora kreatywnego, **zwłaszcza sektora audiowizualnego**, by w ten sposób wspierać inteligentny, trwały wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu. **Pomagają one także wzmocnić poczucie przynależności do wspólnego obszaru kulturowego oraz stymulować dialog międzykulturowy i wzajemne zrozumienie.**
- (6a) **Do realizacji tych celów ważne jest rozwijanie przez miasta, którym przyznano tytuł Europejskiej Stolicy Kultury, kontaktów między ich sektorami kulturalnymi i kreatywnymi a takimi sektorami, jak edukacja, badania, środowisko naturalne, rozwój obszarów miejskich czy turystyka kulturalna. Przeszłość pokazuje zwłaszcza możliwości Europejskich Stolic Kultury w działaniu jako siła napędzająca rozwój lokalny i turystykę kulturalną,**

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r.

⁽²⁾ Dz.U. C 287 z 29.11.2007, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 247 E z 15.10.2009, s. 32.

⁽⁴⁾ Decyzja nr 1622/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiająca działanie Wspólnoty na rzecz obchodów „Europejskiej Stolicy Kultury” w latach 2007–2019 (Dz.U. L 304 z 3.11.2006, s. 1).

⁽⁵⁾ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1295/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające program „Kreatywna Europa” (2014-2020) i uchylające decyzje nr 1718/2006/WE, nr 1855/2006/WE i nr 1041/2009/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 221).**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

co podkreślono w komunikacie Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. pt. „Europa jako najpopularniejszy kierunek turystyczny na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego”, który został przyjęty z zadowoleniem przez Radę w rezolucji z dnia 12 października 2010 r. ⁽¹⁾ oraz potwierdzony przez Parlament Europejski w rezolucji z dnia 27 września 2011 r. ⁽²⁾

- (6b) *Dla miast, którym przyznano tytuł Europejskiej Stolicy Kultury, ważne jest także wspieranie włączenia społecznego i równości szans oraz dokładanie wszelkich starań, aby zapewnić możliwie najszersze zaangażowanie wszystkich części składowych społeczeństwa obywatelskiego w przygotowanie i realizację programu kulturalnego, ze szczególnym uwzględnieniem grup marginalizowanych i znajdujących się w niekorzystnej sytuacji społecznej.*
- (7) Przeprowadzone oceny oraz konsultacja społeczna **zdecydowanie pokazały**, że Europejskie Stolicy Kultury niosą ze sobą wiele potencjalnych korzyści, pod warunkiem że starannie je zaplanowano. Pozostają one w pierwszym rzędzie inicjatywą kulturalną, ale mogą **przynieść** również znaczące korzyści społeczne i gospodarcze, zwłaszcza gdy zostają wpisane w długoterminową i opartą na kulturze strategię rozwoju danego miasta.
- (8) *Niniejsze działanie Europejskie Stolicy Kultury wiąże się również z wieloma wyzwaniem. Organizacja rocznego programu działań kulturalnych wiąże się z dużym wysiłkiem. Wykorzystanie związanego z tym potencjału udało się niektórym Europejskim Stolicom Kultury bardziej niż innym. Dlatego też należy wzmocnić działanie na rzecz Europejskich Stolic Kultury, aby pomóc wszystkim miastom w najlepszym wykorzystaniu zdobytego tytułu.*
- (9) Tytuł Europejskiej Stolicy Kultury powinien być nadal zastrzeżony dla miast, **niezależnie od ich wielkości**, ale – celem dotarcia do szerszego kręgu odbiorców i dla zwiększenia oddziaływania inicjatywy – miasta te powinny mieć nadal możliwość zaangażowania **otaczającej je strefy**.
- (10) Tytuł Europejskiej Stolicy Kultury powinien być nadal przyznawany w oparciu o program kulturalny przygotowany specjalnie **dla** Europejskiej Stolicy Kultury i posiadający bardzo silny wymiar europejski ■■■. Program ten powinien być **również** częścią bardziej długoterminowej strategii **o trwałym wpływie na rozwój lokalnego środowiska gospodarczego, kulturalnego i społecznego**.
- (11) Dwuetapowy proces wyboru oparty na uporządkowanym chronologicznie wykazie państw członkowskich i przeprowadzony przez ■■■ zespół niezależnych ekspertów („zespół ekspertów”) sprawdził się jako uczciwy i przejrzysty. Proces ten umożliwił miastom udoskonalenie złożonych wniosków między etapem wyboru wstępnego a etapem ostatecznego wyboru w oparciu o porady fachowe otrzymane od **zespołu ekspertów**. Pozwolił on również na równomierne rozmieszczenie **Europejskich Stolic Kultury** we wszystkich państwach członkowskich. **Ponadto aby zapewnić ciągłość działania i uniknąć utraty doświadczeń i know-how, jaka miałyby miejsce w przypadku jednoczesnej wymiany wszystkich członków, wymiana członków zespołu ekspertów powinna odbywać się stopniowo.**
- (11a) *Należy zapewnić państwom członkowskim dostęp do krajowej wiedzy specjalistycznej poprzez umożliwienie państwom członkowskim powoływania maksymalnie dwóch ekspertów do zespołu ekspertów odpowiedzialnego za wybór i monitorowanie miast.*
- (12) Kryteria wyboru powinny zostać uściślone, poprzez co miasta otrzymałyby **lepsze wytyczne na temat celów i wymogów do spełnienia, aby uzyskać tytuł Europejskiej Stolicy Kultury**. Kryteria wyboru powinny też być **łatwiejsze do mierzenia**, aby wesprzeć ■■■ zespół ekspertów w wyborze i monitorowaniu miast. **W związku z tym szczególną uwagę należy zwrócić na plany miast kandydujących dotyczące działań odnoszących się do spuścizny, wpisanych w długoterminową strategię polityki kulturalnej, co może mieć trwały wpływ kulturalny, gospodarczy i społeczny.**
- (13) Etap przygotowawczy, mający miejsce między wyznaczeniem miasta a rokiem obchodów, ma zasadnicze znaczenie dla powodzenia obchodów Europejskiej Stolicy Kultury. Zainteresowane strony są w dużym stopniu zgodne co do tego, że wprowadzone decyzją nr 1622/2006/WE środki towarzyszące były bardzo przydatne dla miast. Środki te należy dodatkowo rozbudować, w szczególności w drodze częstszych posiedzeń i wizyt monitorujących przeprowadzanych przez członków zespołu ekspertów w miastach, a także w drodze dalszego pogłębienia wymiany doświadczeń między byłymi, obecnymi i przyszłymi **Europejskimi Stolicami Kultury**, włączając w to miasta kandydujące. **Wyznaczone miasta mogą także rozwijać dodatkowe więzi z innymi Europejskimi Stolicami Kultury.**

⁽¹⁾ 14944/10.

⁽²⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 41.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- (14) Nagroda im. Meliny Mercouri osiągnęła silną wartość symboliczną, o wiele większą od rzeczywistej kwoty pieniężnej, która w ramach nagrody może zostać przyznana przez Komisję. Należy jednak uściślić i zaostrzyć warunki wypłaty nagrody, by w ten sposób zapewnić wypełnienie przez wyznaczone miasta spoczywających na nich zobowiązań.
- (14a) **Miasta kandydujące powinny zbadać możliwości – w miarę potrzeby – wykorzystania wsparcia finansowego ze strony programów i funduszy unijnych.**
- (15) Zainteresowane miasta muszą zadbać o to, aby ze wszystkich materiałów informacyjnych jasno wynikało, że Europejskie Stolic Kultury są **działaniem unijnym**.
- (16) Z przeprowadzonych przez Komisję ocen wyników poprzednich obchodów Europejskich Stolic Kultury nie można uzyskać danych źródłowych dotyczących wpływu obchodów. Oceny te opierają się na danych zgromadzonych na szczeblu lokalnym. W związku z tym kluczową rolę w procesie oceny powinny odgrywać miasta, które powinny wprowadzić skuteczne mechanizmy pomiaru.
- (17) Doświadczenia z **przeszłości** pokazały, że udział krajów kandydujących może **pomóc im zbliżyć się** do Unii Europejskiej poprzez podkreślenie wspólnych aspektów kultur europejskich. Dlatego też działanie na rzecz Europejskich Stolic Kultury powinno znów być otwarte na udział krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących po 2019 r.
- (17a) **Aby zachować jednak zasadę równości wobec miast w państwach członkowskich, każde miasto w krajach kandydujących, jak i w potencjalnych krajach kandydujących powinno mieć prawo do udziału tylko w jednym konkursie w okresie od 2020 r. do 2033 r. Ponadto, również aby zachować zasadę równości wobec państw członkowskich, każdy kraj kandydujący lub potencjalny kraj kandydujący powinien móc być gospodarzem obchodów jedynie jeden raz w okresie od 2020 r. do 2033 r. Z tego względu miasta z krajów kandydujących lub potencjalnych krajów kandydujących, którym przyznano już organizację obchodów w okresie objętym niniejszą decyzją, nie mogą uczestniczyć w kolejnych konkursach w tym samym okresie.**
- (18) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania niniejszej decyzji, a w szczególności przepisów dotyczących wyznaczania Europejskich Stolic Kultury, Komisji powinny zostać przyznane uprawnienia wykonawcze.
- (19) Decyzję nr 1622/2006/WE należy uchylić i zastąpić niniejszą decyzją. Jej przepisy powinny jednak obowiązywać w odniesieniu do wszystkich Europejskich Stolic Kultury do 2019 r., które zostały już wyznaczone lub w stosunku do których trwa proces wyznaczania.
- (20) Ponieważ cele niniejszej decyzji, tj. **ochrona i propagowanie różnorodności kultur w Europie, podkreślanie cech im wspólnych oraz wspieranie wkładu kultury w długoterminowy rozwój miast**, nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie z uwagi w szczególności na potrzebę wspólnych, jasnych i przejrzystych kryteriów i procedur związanych z wyborem i monitorowaniem Europejskich Stolic Kultury, a także na potrzebę głębszej koordynacji między państwami członkowskimi, natomiast możliwe jest, z **uwagi na skalę i oczekiwane skutki niniejszego działania**, lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Ustanowienie

Niniejszym ustanawia się działanie Unii zatytułowane „Europejskie Stolic Kultury” (zwane dalej „niniejszym działaniem”) na lata 2020–2033.

Artykuł 2

Cele

1. Ogólne cele działania są następujące:

- a) ochrona i propagowanie różnorodności kultur w Europie oraz podkreślanie cech im wspólnych, a także zwiększenie wśród obywateli poczucia przynależności do wspólnej przestrzeni kulturalnej;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- b) wspieranie wkładu kultury w długoterminowy rozwój miast **zgodnie z ich strategiami i priorytetami**.
2. Cele szczegółowe działania są następujące:
- a) zwiększenie zakresu, różnorodności i europejskiego wymiaru oferty kulturalnej w miastach, także w drodze współpracy transnarodowej;
- b) poszerzenie dostępu do kultury i zwiększenie uczestnictwa w kulturze;
- c) wzmocnienie potencjału sektora kultury oraz jego powiązań z innymi sektorami;
- d) podniesienie międzynarodowej rangi miast dzięki kulturze.

Artykuł 3

Dostęp do działania

-1. Konkurs na tytuł Europejskiej Stolicy Kultury jest otwarty jedynie dla miast, które mogą zaprosić do udziału otaczające je obszary.

-1a. Liczba Europejskich Stolic Kultury w danym roku (zwanym dalej „rokiem obchodów”) nie przekracza trzech.

Co roku wyznaczone zostaje maksymalnie po jednym mieście z każdego z dwóch państw członkowskich wyszczególnionych w harmonogramie prac (zwanym dalej „harmonogramem”) przedstawionym w załączniku oraz, w określonych latach, najwyżej jedno miasto z kraju kandydującego lub potencjalnego kraju kandydującego lub najwyżej jedno miasto z państwa, które przystąpiło do Unii w okolicznościach przedstawionych w ust. 3a.

1. Miasta z państw członkowskich mają prawo zostać wyznaczone na Europejską Stolicę Kultury na okres jednego roku **zgodnie z harmonogramem**.

3. Miasta w krajach kandydujących i potencjalnych krajach kandydujących, **które w dniu opublikowania zaproszenia do składania wniosków określonego w art. 10 uczestniczą w programie „Kreatywna Europa” lub w kolejnych programach unijnych na rzecz kultury**, mogą się ubiegać o tytuł Europejskiej Stolicy Kultury **na okres jednego roku** w ramach konkursu otwartego organizowanego co trzy lata **zgodnie z harmonogramem**.

W latach 2020–2033 miasta w krajach kandydujących i potencjalnych krajach kandydujących **mają prawo do udziału jedynie w jednym konkursie**.

Ponadto w latach 2020–2033 każdy kraj kandydujący lub potencjalny kraj kandydujący może być gospodarzem obchodów tylko jeden raz.

3a. Państwa, które przystąpią do Unii po przyjęciu niniejszej decyzji, ale przed dniem 31 grudnia 2026 r., siedem lat po przystąpieniu zyskują prawo bycia gospodarzem obchodów Europejskiej Stolicy Kultury zgodnie z przepisami i procedurami, które mają zastosowanie do państw członkowskich. Harmonogram zostaje odpowiednio zaktualizowany. Państwom, które przystąpią do Unii po dniu 31 grudnia 2026 r., nie przysługuje prawo do uczestnictwa w niniejszym działaniu na rzecz Europejskich Stolic Kultury jako państwom członkowskim.

Jednak w latach, dla których wyznaczono już zgodnie z harmonogramem trzy Europejskie Stolicy Kultury, miasta w państwach, które przystąpiły do Unii, zyskują prawo – w kolejności przystępowania – do bycia gospodarzem obchodów Europejskiej Stolicy Kultury dopiero w kolejnym wolnym roku w harmonogramie.

Jeżeli miasto w państwie, które przystąpiło do Unii, uczestniczyło uprzednio w konkursie dla krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących, nie może uczestniczyć w kolejnych konkursach dla państw członkowskich. Jeżeli miasto w państwie, które przystąpiło do Unii, zostało wyznaczone na Europejską Stolicę Kultury w latach 2020–2033 zgodnie z ust. 3, państwo to nie zyskuje po swoim przystąpieniu prawa do nominowania na Europejską Stolicę Kultury kolejnego ze swoich miast w ramach niniejszego działania.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Jeżeli do Unii z tą samą datą przystąpiło więcej niż jedno państwo i jeżeli pomiędzy tymi państwami nie ma porozumienia co do kolejności ich uczestnictwa w niniejszym działaniu, Rada organizuje losowanie.

Artykuł 4

Wnioski

■

2. W oparciu o kryteria określone w art. 5 Komisja przygotowuje wspólny formularz wniosku (zwany dalej „**formularzem wniosku**”), który jest stosowany przez wszystkie miasta kandydujące. **Jeżeli miasto zaprasza do udziału otaczający je obszar, wniosek jest składany w imieniu miasta.**

3. Każdy wniosek opiera się na programie kulturalnym o wyraźnym wymiarze europejskim. Program **kulturalny** obejmuje okres jednego roku i powstaje specjalnie w związku z tytułem Europejskiej Stolicy Kultury, zgodnie z kryteriami określonymi w art. 5. ■

Artykuł 5

Kryteria

Kryteria oceny wniosków (zwane dalej „**kryteriami**”) dzielą się na sześć kategorii: „**wkład w strategię długoterminową**”, „wymiar europejski”, „**treści kulturalne i artystyczne**”, „**zdolność wypełnienia roli**”, „zasięg” i „zarządzanie”.

1. W odniesieniu do „**wkładu w strategię długoterminową**” **bierze się pod uwagę** następujące czynniki:
 - a) fakt, że strategia kulturalnego rozwoju miasta została wprowadzona przed złożeniem wniosku, włącznie z **działaniem na rzecz Europejskich Stolic Kultury oraz** z planami dotyczącymi ■ wsparcia ■ działalności kulturalnej po roku obchodów;
 - b) plany służące wzmocnieniu potencjału sektora kultury **i sektora kreatywnego, w tym tworzeniu długotrwałych powiązań między sektorem kultury a sektorami gospodarczym i społecznym w danym mieście;**
 - d) przewidywane długoterminowe skutki obchodów dla miasta **i jego rozwoju** w wymiarze kulturalnym, społecznym i gospodarczym;
 - e) plany dotyczące monitorowania oraz oceny skutków obchodów dla miasta, **a także rozpowszechniania wyników tej oceny.**

■

4. Następujące czynniki podlegają ocenie w odniesieniu do „wymiaru europejskiego”:
 - a) zakres i jakość działań promujących różnorodność kulturową Europy, **dialog międzykulturowy i większe wzajemne zrozumienie między obywatelami Europy;**
 - b) zakres i jakość działań podkreślających wspólne aspekty kultur europejskich, dziedzictwa i historii Europy, jak również integrację europejską **oraz bieżącą tematykę europejską;**
 - c) zakres i jakość działań prezentujących artystów europejskich, współpraca z podmiotami lub miastami w różnych państwach, **w tym w stosownych przypadkach z innymi Europejskimi Stolicami Kultury** oraz partnerstwa transnarodowe;
 - d) strategia mająca na celu przyciągnięcie uwagi szerokich kręgów europejskiej **i międzynarodowej** opinii publicznej;

4a. Następujące czynniki podlegają ocenie w odniesieniu do „treści kulturalnych i artystycznych”:

- a) **jasna i spójna wizja i strategia artystyczna leżąca u podstaw programu kulturalnego na rok obchodów;**
- b) **zaangażowanie lokalnych artystów i organizacji kulturalnych w tworzenie i realizację programu kulturalnego;**
- c) **zakres i różnorodność proponowanych działań oraz ich ogólna wartość artystyczna;**

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

d) **zdolność łączenia lokalnej spuścizny kulturowej i tradycyjnych form sztuki z nowymi, innowacyjnymi i eksperymentalnymi formami ekspresji kulturalnej.**

4b. **W odniesieniu do „zdolności do wypełnienia roli” miasta kandydujące wykazują, że:**

a) **wniosek ma szerokie wsparcie polityczne oraz zapewnione trwałe zaangażowanie ze strony władz lokalnych, regionalnych i krajowych;**

b) **miasto posiada lub będzie posiadało odpowiednią i sprawną infrastrukturę umożliwiającą goszczenie obchodów.**

5. Następujące czynniki podlegają ocenie w odniesieniu do „zasięgu”:

a) zaangażowanie społeczności lokalnej i lokalnego społeczeństwa obywatelskiego w przygotowanie wniosku i realizację obchodów Europejskiej Stolicy Kultury;

b) tworzenie dla szerokich kręgów społeczeństwa – w szczególności dla osób młodych, **wolontariuszy** oraz osób zmarginalizowanych i znajdujących się w trudnym położeniu, w tym mniejszości – nowych, trwałych możliwości biernego lub czynnego udziału w działaniach kulturalnych. ■ Szczególną uwagę poświęca się także kwestiom dostępności tych działań dla osób niepełnosprawnych i osób starszych;

c) ogólna strategia pozyskiwania odbiorców, a w szczególności powiązania z kształceniem i z uczestnictwem ze strony szkół.

6. Następujące czynniki podlegają ocenie w odniesieniu do „zarządzania”:

a) realność **strategii gromadzenia funduszy i** proponowanego budżetu, **w tym – w stosownych przypadkach – planowane starania o wsparcie finansowe ze strony unijnych programów i funduszy.** Budżet ten obejmuje etap przygotowawczy, sam rok obchodów, ocenę i zapewnienie działań związanych ze spuścizną obchodów **oraz plan postępowania awaryjnego;**

b) planowana struktura zarządcza i wykonawcza związana z obchodami Europejskiej Stolicy Kultury, **która przewiduje m.in. właściwą współpracę między władzami lokalnymi a strukturą wykonawczą, w tym zespołem artystycznym;**

c) **procedury** mianowania i **zakresy** działania dyrektora **generalnego i** dyrektora artystycznego;

d) strategia **marketingowa i** komunikacyjna, która jest kompleksowa i uwypukla fakt, że Europejskie Stolicy Kultury to **działanie unijne.**

da) **istnienie struktury wykonawczej, której pracownicy posiadają właściwe umiejętności i doświadczenie, które pozwolą zaplanować program kulturalny na rok obchodów, zarządzać nim i go realizować.**

Artykuł 6

Zespół ekspertów

1. Tworzy się zespół niezależnych ekspertów (zwany dalej „zespołem ekspertów”) w celu przeprowadzania procedur wyboru i monitorowania.

1a. **W skład zespołu ekspertów wchodzi 10 ekspertów mianowanych przez instytucje i organy Unii zgodnie z ust. 2 (zwanymi dalej „ekspertami europejskimi”).**

Ponadto w przypadku wyboru i monitorowania miasta z państwa członkowskiego danemu państwu członkowskiemu przysługuje prawo mianowania maksymalnie dwóch ekspertów (zwanymi dalej „ekspertami krajowymi”), zgodnie z własnymi procedurami i w porozumieniu z Komisją.

2. ■

Po przeprowadzeniu zaproszenia do wyrażenia zainteresowania Komisja proponuje grupę potencjalnych ekspertów europejskich.

Parlament Europejski, Rada i Komisja wybierają następnie z tej grupy po trzech ekspertów i mianują ich zgodnie ze swoimi procedurami. Komitet Regionów wybiera z **tej grupy** jednego eksperta i mianuje **go** zgodnie ze swoimi procedurami.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Przy wyborze ekspertów europejskich każda z tych instytucji i każdy z tych organów Unii starają się zadbać o komplementarność kompetencji, zrównoważone pochodzenie geograficzne i równowagę płci w całym zespole ekspertów.

2a. Wszyscy eksperci posiadają obywatelstwo Unii. Są oni niezależni i posiadają znaczne doświadczenie i wiedzę fachową w zakresie sektora kultury, rozwoju kulturalnego miast, lub organizacji obchodów Europejskiej Stolicy Kultury lub międzynarodowego wydarzenia kulturalnego o podobnym zakresie i podobnej skali. Eksperci są ponadto w stanie poświęcić pracom w zespole ekspertów odpowiednią liczbę dni roboczych w roku.

Zespół ekspertów wyznacza swojego przewodniczącego.

3. Ekspertów europejskich mianuje się na okres trzech lat.

Niezależnie od akapitu pierwszego, podczas tworzenia pierwszego zespołu ekspertów Parlament Europejski mianuje swoich ekspertów na okres trzech lat, Rada – na okres jednego roku, Komisja – na okres dwóch lat, a Komitet Regionów – na okres jednego roku.

4. Wszyscy członkowie zespołu ekspertów deklarują wszelkie faktyczne lub potencjalne konflikty interesów dotyczące określonego miasta kandydującego. W przypadku takiej deklaracji ze strony eksperta lub w przypadku ujawnienia takiego konfliktu interesów ekspert ten składa rezygnację, a stosowna instytucja lub stosowny organ Unii lub państwo członkowskie zastępują go inną osobą na pozostały okres kadencji, zgodnie z odpowiednią procedurą.

5. Komisja publikuje na swojej stronie internetowej wszelkie sprawozdania zespołu ekspertów.

Artykuł 7

Składanie wniosków w państwach członkowskich

1. Każde państwo członkowskie odpowiada za zorganizowanie konkursu dla swoich miast zgodnie z harmonogramem.
2. Państwo członkowskie publikuje zaproszenie do składania wniosków co najmniej sześć lat przed rokiem obchodów.

W drodze odstępstwa państwa członkowskie uprawnione do wyznaczenia Europejskiej Stolicy Kultury na 2020 r. publikują takie zaproszenie możliwie najwcześniej po ... (*)

Zaproszenie do składania wniosków skierowane do miast kandydujących do tytułu zawiera formularz wniosku.

Termin składania przez miasta kandydujące wniosków w ramach zaproszenia do składania wniosków przypada najwcześniej 10 miesięcy po opublikowaniu zaproszenia.

3. Zainteresowane państwo członkowskie przekazuje wnioski Komisji.

Artykuł 8

Wybór wstępny w państwach członkowskich

1. Co najmniej pięć lat przed rokiem obchodów każde zainteresowane państwo członkowskie zwołuje posiedzenie zespołu ekspertów i miast kandydujących poświęcone wyborowi wstępnemu.
2. Po dokonaniu oceny wniosków zgodnie z kryteriami zespół ekspertów ustala krótką listę miast kandydujących i sporządza sprawozdanie z wyboru wstępnego, w którym odnosi się do wszystkich wniosków i proponuje między innymi zalecenia dla miast kandydujących umieszczonych na krótkiej liście.
3. Zespół ekspertów przedkłada sprawozdanie z wyboru wstępnego zainteresowanym państwom członkowskim i Komisji. Każde z zainteresowanych państw członkowskich formalnie zatwierdza krótką listę opartą na sprawozdaniu zespołu ekspertów.

(*) Data wejścia w życie niniejszej decyzji.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Artykuł 9

Wybór w państwach członkowskich

1. Miasta kandydujące umieszczone na krótkiej liście uzupełniają **i modyfikują** swoje wnioski, **aby spełnić kryteria i uwzględnić zalecenia zamieszczone w sprawozdaniu z wyboru wstępnego**, i **przedkładają** je zainteresowanemu państwu członkowskiemu, które następnie przekazuje je Komisji.
2. **Nie później niż dziewięć** miesięcy po posiedzeniu poświęconym wyborowi wstępnemu każde **zainteresowane państwo członkowskie** organizuje posiedzenie z zespołu ekspertów i miast kandydujących umieszczonych na krótkiej liście poświęcone wyborowi ostatecznemu.

W razie potrzeby zainteresowane państwo członkowskie może w porozumieniu z Komisją przedłużyć ten termin o rozsądny okres.

3. Zespół ekspertów dokonuje oceny uzupełnionych **i zmodyfikowanych** wniosków.
4. Zespół ekspertów sporządza sprawozdanie z **wyboru ostatecznego** odnośnie do tych wniosków wraz z rekomendacją dotyczącą nominowania na Europejską Stolicę Kultury jednego miasta z zainteresowanego państwa członkowskiego. Jednak jeśli żadne miasto kandydujące nie spełnia **wszystkich** kryteriów, zespół ekspertów może zalecić nieprzyznawanie tytułu w danym roku.

Sprawozdanie **dotyczące wyboru ostatecznego** zawiera również zalecenia dla **wyłonionego** miasta dotyczące postępów, jakie mają zostać osiągnięte do roku obchodów.

Zespół ekspertów przedkłada sprawozdanie z **wyboru ostatecznego** zainteresowanemu państwu członkowskiemu i Komisji.

Artykuł 10

Wybór wstępny i wybór ostateczny w krajach kandydujących i potencjalnych krajach kandydujących

1. Komisja Europejska odpowiada za organizację konkursu dla miast w krajach kandydujących i potencjalnych krajach kandydujących.
2. **Co najmniej** sześć lat przed **rokiem** obchodów Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zaproszenie do składania wniosków.

Zaproszenie do składania wniosków skierowane do miast kandydujących do tytułu zawiera formularz wniosku.

Ostateczny termin składania wniosków w ramach zaproszenia do składania wniosków przypada najwcześniej 10 miesięcy po opublikowaniu zaproszenia.

4. **Co najmniej** pięć lat przed **rokiem** obchodów zespół ekspertów dokonuje wyboru wstępnego miast w oparciu o **formularz wniosku**. Nie organizuje się posiedzeń z udziałem miast kandydujących.

Po dokonaniu oceny wniosków zgodnie z kryteriami zespół ekspertów ustala krótką listę miast kandydujących i sporządza sprawozdanie z **wyboru wstępnego**, w którym odnosi się do **wszystkich** wniosków i **proponuje między innymi** zalecenia dla miast kandydujących umieszczonych na krótkiej liście. **Zespół ekspertów przedkłada Komisji** sprawozdanie **dotyczące wyboru wstępnego**.

5. Miasta kandydujące umieszczone na krótkiej liście uzupełniają **i modyfikują** swoje wnioski, **aby spełnić kryteria i uwzględnić zalecenia zamieszczone w sprawozdaniu z wyboru wstępnego**, i **przedkładają** je Komisji.

Nie później niż dziewięć miesięcy po posiedzeniu poświęconym wyborowi wstępnemu Komisja organizuje posiedzenie z zespołu ekspertów i miast kandydujących umieszczonych na krótkiej liście poświęcone wyborowi ostatecznemu. **W razie potrzeby Komisja może przedłużyć ten termin o rozsądny okres.**

Zespół ekspertów dokonuje oceny uzupełnionych **i zmodyfikowanych** wniosków.

Sporządza on sprawozdanie z **wyboru ostatecznego** odnośnie do wniosków miast kandydujących umieszczonych na krótkiej liście wraz z rekomendacją dotyczącą nominowania na Europejską Stolicę Kultury maksymalnie jednego miasta z jednego kraju kandydującego lub potencjalnego kraju kandydującego.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Jednak jeśli żadne miasto kandydujące nie spełnia **wszystkich** kryteriów, ▯ zespół ekspertów może zalecić nieprzyznawanie tytułu w danym roku.

Sprawozdanie z **wyboru ostatecznego** zawiera również zalecenia dla wyłonionego miasta na temat tego, jakie postępy ▯ ma osiągnąć do roku obchodów.

Zespół ekspertów przedkłada Komisji sprawozdanie z **wyboru ostatecznego**.

Artykuł 11

Wyznaczenie

Komisja Europejska oficjalnie wyznacza aktem wykonawczym Europejskie Stolice Kultury, uwzględniając przy tym w należyty sposób zalecenia ▯ zespołu ekspertów. Komisja informuje o wyznaczeniu Parlament Europejski, Radę i Komitet Regionów.

Artykuł 12

Współpraca między wyznaczonymi miastami

Miasta wyznaczone na ten sam rok starają się stworzyć powiązania między swoimi programami kulturalnymi, a w ramach procesu monitorowania określonego w art. 13 **mogą rozważyć** współpracę ze sobą.

Artykuł 13

Monitorowanie

1. Od momentu wyznaczenia miast na stolice kultury do rozpoczęcia roku obchodów ▯ zespół ekspertów monitoruje przygotowania do obchodów oraz udziela miastom wsparcia i wytycznych.
2. W tym celu Komisja zwołuje trzy posiedzenia z udziałem ▯ zespołu ekspertów i **wyznaczonych** miast, pierwsze posiedzenie odbywa się trzy lata przed ▯ **roku** obchodów, drugie posiedzenie odbywa się 18 miesięcy przed ▯ **roku** obchodów, a trzecie posiedzenie odbywa się dwa miesiące przed ▯ **roku** obchodów. Zainteresowane państwo członkowskie lub **zainteresowany kraj kandydujący lub potencjalny kraj kandydujący** może wyznaczyć obserwatora do uczestnictwa w tych posiedzeniach.

Miasta przekazują Komisji sprawozdania z postępów sześć tygodni przed każdym z posiedzeń.

W trakcie posiedzeń ▯ zespół ekspertów zapoznaje się ze stanem przygotowań i udziela miastom porad, aby wspomóc je w opracowaniu wysokiej jakości programu **kulturalnego** i skutecznej strategii. Zespół ekspertów zwraca szczególną uwagę na zalecenia zawarte w sprawozdaniu zawierającym zalecenie wyboru oraz w poprzednich sprawozdaniach z monitorowania.

3. Po każdym posiedzeniu ▯ zespół ekspertów sporządza sprawozdanie na temat stanu przygotowań i niezbędnych dalszych działań.

Zespół ekspertów przekazuje swoje sprawozdania ▯ Komisji, **a także** zainteresowanym miastom i zainteresowanym państwom członkowskim **lub krajom**. ▯

4. Oprócz posiedzeń monitorujących Komisja może w razie konieczności organizować wizyty członków ▯ zespołu ekspertów w wyznaczonych miastach.

Artykuł 14

Nagroda

1. ▯ Komisja Europejska **może przyznać wyznaczonemu miastu nagrodę pieniężną** imienia Meliny Mercouri (**zwaną dalej „nagrodą”**) **zależną od środków finansowych udostępnionych w stosownych wieloletnich ramach finansowych**.

Prawne i finansowe aspekty nagrody podlegają ramom odpowiednich unijnych programów na rzecz kultury.

2. ▯ Nagroda jest wypłacana nie później niż do końca **marca** w roku obchodów, pod warunkiem że **zainteresowane** miasto dotrzymuje zobowiązań podjętych na etapie składania wniosku, **spełnia kryteria oraz uwzględnia** zalecenia zawarte w sprawozdaniu z wyboru ostatecznego i w sprawozdaniach z monitorowania.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Zobowiązania podjęte przez wyznaczone miasto na etapie składania wniosków uznaje się za dotrzymane, jeśli w programie i strategii nie wprowadzono żadnych istotnych zmian w okresie między etapem składania wniosków a rokiem obchodów, w szczególności jeśli:

- a) budżet **został utrzymany na poziomie pozwalającym zrealizować wysokiej jakości program kulturalny zgodnie z wnioskiem i kryteriami;**
- b) **odpowiednio** respektowana jest niezależność zespołu artystycznego;
- c) wymiar europejski jest nadal wystarczająco silny w ostatecznej wersji programu kulturalnego;
- d) w strategii **marketingowej i** komunikacyjnej i w materiałach informacyjnych wykorzystywanych przez **wyznaczone** miasto wyraźnie odzwierciedlany jest fakt, że tytuł Europejskiej Stolicy Kultury to **działanie unijne;**
- e) wprowadzono plany dotyczące monitorowania oraz oceny skutków obchodów dla danego miasta.

Artykuł 15

Ustalenia praktyczne

Komisja w szczególności:

- a) zapewnia ogólną spójność działania;
- b) zapewnia koordynację między państwami członkowskimi a [] zespołem ekspertów;
- c) sporządza – na podstawie celów i kryteriów niniejszego działania oraz w ścisłej współpracy z zespołem [] ekspertów – wytyczne mające stanowić pomoc przy procedurze wyboru i procedurze monitorowania;
- d) **dostarcza technicznego wsparcia zespołowi ekspertów;**
- e) podaje do wiadomości publicznej wszystkie stosowne informacje i przyczynia się do nagłaśniania działania na szczeblu europejskim **i międzynarodowym;**
- f) wspiera wymianę doświadczeń i **dobrych** praktyk między byłymi, obecnymi i przyszłymi **Europejskimi** Stolicami Kultury oraz miastami kandydującymi, **a także promuje szersze rozpowszechnianie sprawozdań z oceny danych miast i wyciągniętych wniosków.**

Artykuł 16

Ocena

1. Za ocenę rezultatów obchodów Europejskiej Stolicy Kultury odpowiada zainteresowane miasto.

Aby zapewnić spójne podejście do procedury oceny, Komisja opracowuje wspólne wytyczne i wskaźniki dla miast w oparciu o cele i kryteria [].

Miasta **sporządzają** swoje sprawozdania z oceny **i przekazują je** Komisji [] do dnia 31 **grudnia** roku następującego po roku obchodów. Komisja publikuje [] sprawozdania z **oceny na swojej stronie internetowej.**

2. Niezależnie od ocen sporządzanych przez miasta Komisja **dba także o to, by** regularnie **sporządzane były** niezależne zewnętrzne oceny rezultatów **niniejszego działania.** []

Niezależna zewnętrzna ocena koncentruje się na ujęciu wszystkich dotychczasowych obchodów Europejskiej Stolicy Kultury w kontekście europejskim, umożliwiając przyszłym Europejskim Stolicom Kultury i wszystkim europejskim miastom dokonywanie porównań i wyciąganie użytecznych wniosków. Elementem tej oceny jest również ocena niniejszego działania w ujęciu całościowym, w tym ocena efektywności procesów związanych z prowadzeniem działania, jego wpływu oraz możliwości jego usprawnienia.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Regionów **następujące sprawozdania z oceny, do których w stosownych przypadkach załącza się odpowiednie wnioski:**

- a) pierwsze sprawozdanie okresowe – do 31 grudnia 2024 r.,
- b) drugie sprawozdanie okresowe – do 31 grudnia 2029 r.,
- c) sprawozdanie ex post – do 31 grudnia 2034 r.

Artykuł 17

Uchylenie i przepisy przejściowe

Niniejszym uchyla się decyzję nr 1622/2006/WE. Stosuje się ją jednak nadal w odniesieniu do miast, które zostały już wyznaczone lub są wyznaczane na Europejską Stolicę Kultury na lata od 2012 r. do 2019 r.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Harmonogram prac

2020	Chorwacja	Irlandia	
2021	Rumunia	Grecja	Kraj kandydujący lub potencjalny kraj kandydujący
2022	Litwa	Luksemburg	
2023	Węgry	Wielka Brytania	
2024	Estonia	Austria	Kraj kandydujący lub potencjalny kraj kandydujący
2025	Słowenia	Niemcy	
2026	Słowacja	Finlandia	
2027	Łotwa	Portugalia	Kraj kandydujący lub potencjalny kraj kandydujący
2028	Republika Czeska	Francja	

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

2029	Polska	Szwecja	█
2030	Cypr	Belgia	<i>Kraj kandydujący lub potencjalny kraj kandydujący</i>
2031	Malta	Hiszpania	
2032	Bułgaria	Dania	█
2033	Holandia	Włochy	<i>Kraj kandydujący lub potencjalny kraj kandydujący</i>

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0591

Zmiana niektórych rozporządzeń w obszarze rybołówstwa i zdrowia zwierząt ze względu na zmianę statusu Majotty ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego niektóre rozporządzenia w obszarze rybołówstwa i zdrowia zwierząt ze względu na zmianę statusu Majotty względem Unii Europejskiej (COM(2013)0417 – C7-0175/2013 – 2013/0191(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 468/85)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0417),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 i art. 168 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0175/2013),
 - uwzględniając art. 349 i art. 355 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając pismo Rady z dnia 10 października 2013 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 września 2013 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 55 i 37 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0425/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2013)0191

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego niektóre rozporządzenia w obszarze rybołówstwa i zdrowia zwierząt ze względu na zmianę statusu Majotty względem Unii Europejskiej

PARLAMENT EUROPEJSKI ORAZ RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 ~~oraz~~, art. 168 ust. 4 lit. b i art. 349, [Popr. 1]

⁽¹⁾ Punkt 4 protokołu z dnia 21 października 2013 r. (P7_PV(2013)10-21).

⁽²⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 97.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją 2012/419/UE ⁽³⁾ Rada Europejska zmieniła status Majotty względem Unii Europejskiej ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. Od tego dnia Majotta przestaje być zatem terytorium zamorskim i otrzymuje status regionu najbardziej oddalonego w rozumieniu art. 349 i art. 355 ust. 1 **Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)**. **W związku ze wspomnianą zmianą statusu prawnego Majotty** Prawo Unii będzie miało do niej zastosowanie do Majotty od dnia 1 stycznia 2014 r. ~~W wielu obszarach~~ Należy wprowadzić pewne środki szczególnie uzasadnione ~~szeregiem~~ **specyficzną** sytuacją **strukturalną, gospodarczą i społeczną** Majotty, **którą to sytuację komplikują oddalenie, wyspiarski charakter, niewielkie rozmiary, trudne warunki topograficzne i klimatyczne**. [Popr. 2]
- (2) W odniesieniu do obszarów rybołówstwa i zdrowia zwierząt należy zmienić rozporządzenia wymienione poniżej.
- (3) Jeżeli chodzi o rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich ⁽⁴⁾, należy włączyć wody otaczające Majottę w zakres stosowania tego rozporządzenia oraz zakazać używania okrężnic do połowu ławic tuńczyka oraz ryb tuńczykopodobnych wewnątrz obszaru w obrębie 24 mil **morskich** od linii podstawowej wyspy w celu ochrony ławic dużych migrujących gatunków ryb w pobliżu wyspy Majotta. [Popr. nie dotyczy wszystkich wersji językowych]
- (4) Jeżeli chodzi o rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury ⁽⁵⁾ oraz biorąc pod uwagę bardzo fragmentaryczne i niedostatecznie rozwinięte majotyjskie strategie wprowadzania do obrotu, zastosowanie przepisów dotyczących etykietowania produktów rybołówstwa oznaczałoby dla detalistów obciążenie nieproporcjonalne do informacji, które będą przekazywane konsumentowi. W związku z tym właściwe jest zapewnienie czasowego odstępstwa od stosowania przepisów dotyczących etykietowania produktów rybołówstwa oferowanych konsumentowi finalnemu w sprzedaży detalicznej na Majotcie.
- (5) Jeżeli chodzi o rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽⁶⁾, należy wprowadzić szczególnie środki w odniesieniu do rejestru floty rybackiej oraz systemu dostępu.
- (6) Po pierwsze, istotna część floty pływającej pod banderą Francji i wypływającej z francuskiego departamentu Majotty składa się ze statków o długości nieprzekraczającej ~~9~~ **10** metrów, rozmieszczonych wokół wyspy i nieposiadających określonych miejsc wyładunku, które nadal wymagają identyfikacji, pomiarów i wyposażenia w narzędzia zapewniające minimalny poziom bezpieczeństwa, aby mogły być włączone do rejestru statków rybackich UE; w związku z tym Francja nie będzie mogła uzupełnić wspomnianego rejestru do dnia 31 grudnia ~~2016~~ **2020** r. Francja powinna jednak wprowadzić tymczasowy rejestr floty rybackiej gwarantujący minimalną identyfikację statków z tego segmentu, tak aby uniknąć szybkiego wzrostu liczby niezarejestrowanych statków rybackich. [Popr. 4]
- (7) Po drugie, z punktu widzenia ochrony **ekologicznie** i biologicznie wrażliwego stanu wód otaczających Majottę oraz ochrony lokalnej gospodarki tej wyspy, a także uwzględniając jej sytuację strukturalną, społeczną i gospodarczą, konieczne jest ograniczenie określonej działalności połowowej na tych wodach do statków zarejestrowanych w portach Majotty. [Popr. 5]

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 97.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 204 z 31.7.2012, s. 131.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 125 z 27.4.1998, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 17 z 21.1.2000, s. 22.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 320 z 5.12.2001, s. 7.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- (8) Jeżeli chodzi o rozporządzenie Rady (WE) nr 639/2004 z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie zarządzania flotami rybackimi zarejestrowanymi w najbardziej oddalonych regionach Wspólnoty ⁽¹⁾, szczególna sytuacja Majotty polega na tym, że nie ustalono żadnego celu w odniesieniu do jej floty, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, odnoszącego się do wieloletniego programu orientacji 1997–2002. Z punktu widzenia ochrony zasobów ryb właściwe jest zamrożenie zdolności połowowej floty na obecnych poziomach, w szczególności w segmencie dużych statków o znacznej zdolności połowowej. W odniesieniu do mniejszych statków, biorąc pod uwagę fakt, że Francja przedstawiła Komisji ds. Tuńczyka na Oceanie Indyjskim (IOTC) plan rozwoju, w którym określiła przewidywany rozwój floty zlokalizowanej na Majotcie, którego nie zakwestionowała żadna z umawiających się stron IOTC, w tym UE, **w związku z obecną szczególną sytuacją społeczną i gospodarczą Majotty** właściwe jest jednak wykorzystanie celów tego planu jako poziomów odniesienia dla zdolności połowowej floty zarejestrowanej w portach Majotty oraz zezwolenie Francji na zwiększenie jej floty do poziomu celów określonych we wspomnianym planie rozwoju. **[Popr. 6]**
- (9) Jeżeli chodzi o rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 ⁽²⁾, należy zauważyć, że Majotta nie posiada obecnie żadnej zdolności przemysłowej do przetwarzania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego. Należy zatem przyznać Francji pięcioletni okres na stworzenie infrastruktury niezbędnej do identyfikacji, przewozu, obróbki i usuwania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego oraz prowadzenia czynności związanych z tymi produktami na Majotcie z zachowaniem pełnej zgodności z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009.
- (10) Jeżeli chodzi o rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 ⁽³⁾, wydaje się, że Francja nie będzie w stanie zapewnić zgodności ze wszystkimi unijnymi obowiązkami dotyczącymi kontroli w segmencie „Majotta. Gatunki pelagiczne i denne. Długość < ~~9 m~~ 10 m” floty Majotty do dnia uzyskania przez Majottę statusu regionu najbardziej oddalonego. Statki należące do tego segmentu, rozmieszczone wokół wyspy, nie posiadają określonych miejsc wyładunku i nadal wymagają identyfikacji. Ponadto konieczne jest zorganizowanie szkoleń dla rybaków i kontrolerów oraz ustanowienie odpowiedniej infrastruktury administracyjnej i fizycznej. Dlatego też konieczne jest wprowadzenie czasowego odstąpienia od stosowania niektórych przepisów dotyczących kontroli statków rybackich i ich właściwości, działalności prowadzonej przez nie na morzu, stosowanych przez nie narzędzi oraz osiągniętych połowów na wszystkich etapach, począwszy od statku, a na rynku kończąc, w odniesieniu do wspomnianego segmentu floty. Aby osiągnąć przynajmniej niektóre z najważniejszych celów rozporządzenia (WE) nr 1224/2009, Francja powinna jednak ustanowić krajowy system kontroli pozwalający jej na kontrolę i monitorowanie działalności prowadzonej w tym segmencie floty oraz zapewnić zgodność z międzynarodowymi obowiązkami sprawozdawczymi Unii. **[Popr. 7]**
- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 850/98, (WE) nr 104/2000, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 639/2004, (WE) nr 1069/2009 oraz (WE) nr 1224/2009,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany wprowadzone w rozporządzeniu (WE) nr 850/98

W rozporządzeniu (WE) nr 850/98 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 ust. 1 lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) Region 8:

Wszystkie wody u wybrzeży francuskich departamentów Reunion i Majotty będące pod władzą lub jurysdykcją Francji.”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 102 z 7.4.2004, s. 9.⁽²⁾ Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

1a) w art. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„3a) »Morski Park Majotty« oznacza całą wyłączną strefę ekonomiczną (w.s.e.) Majotty (68 381 km²). Od strony lądu park ten rozciąga się do wysokości przybrzeża odpowiadającej granicy publicznego obszaru morskiego.” [Popr. 8]

2) po art. 34 dodaje się art. 34a w brzmieniu:

„Artykuł 34a

Ograniczenia w działalności połowowej w obrębie 24-milowej strefy wokół wyspy Majotta

W odniesieniu do statków zakazane jest używanie jakichkolwiek okrężnic do połowu ławic tuńczyka oraz ryb tuńczykopodobnych wewnątrz obszaru w obrębie 24 mil **morskich** od wybrzeży wyspy Majotta, mierzonych od linii podstawowej, od której mierzone są wody terytorialne. [Popr. nie dotyczy wszystkich wersji językowych]

Połowy z użyciem dryfujących urządzeń do sztucznej koncentracji ryb i połowy ryb gromadzących się pod wielkimi ssakami morskimi i rekinami wielorybimi są zabronione na całym obszarze Parku Morskiego Majotty.”. [Popr. 10]

Artykuł 2

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 104/2000

W art. 4 rozporządzenia (WE) nr 104/2000 po ustępie 3 dodaje się ustęp 3a w brzmieniu:

„3a. Do dnia ~~16~~31 grudnia ~~2016~~2021 r. ust. 1, 2 i 3 nie mają zastosowania do produktów oferowanych konsumentom finalnym w sprzedaży detalicznej na wyspie Majotta.”. [Popr. 11]

Artykuł 3

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 2371/2002

W rozporządzeniu (WE) nr 2371/2002 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 15 dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 Francja jest zwolniona do dnia 31 grudnia ~~2016~~ 2021 r. z obowiązku włączenia do swojego rejestru unijnych statków rybackich tych statków, których długość całkowita nie przekracza ~~9~~ 10 metrów i które wypływają z Majotty. [Popr. 12]

6. Do dnia 31 grudnia ~~2016~~ 2021 r. Francja prowadzi tymczasowy rejestr statków rybackich, których długość całkowita nie przekracza ~~9~~ 10 metrów i które wypływają z Majotty. Rejestr ten zawiera co najmniej nazwę, długość całkowitą i kod identyfikacyjny każdego statku.”; [Popr. 13]

2) po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„Artykuł 18a

Majotta

Na zasadzie odstępstwa od art. 17 w pasach wodnych do 100 mil morskich od linii podstawowej Majotty **oraz na obszarze całego Parku Morskiego Majotty** Francja może **przyjąć środki ochronne uznane za niezbędne do celów ochrony zasobów naturalnych podlegających ochronie na mocy przepisów ustanawiających Park Morski Majotty** i ograniczyć połowy do statków rybackich zarejestrowanych w portach Majotty i figurujących w rejestrze statków unijnych albo w rejestrze tymczasowym, o którym mowa w art. 15 ust. 6, z wyjątkiem statków unijnych, które w ciągu dwóch lat przed datą 1 stycznia 2014 r. prowadziły połowy na tych wodach przez co najmniej 40 dni, o ile nie przekraczają tradycyjnie wykorzystywanych nakładów połowowych.”. [Popr. 14]

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

Artykuł 4

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 639/2004

W rozporządzeniu (WE) nr 639/2004 po art. 1 dodaje się art. 1a w brzmieniu:

„Artykuł 1a

Flota Majotty

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 1 ust. 1 lit. a) za poziomy odniesienia dla statków rybackich zarejestrowanych w portach Majotty i figurujących w rejestrze statków unijnych albo w rejestrze tymczasowym, o którym mowa w art. 15 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002, uznaje się zdolność połowową tej floty na dzień 31 grudnia 2013 r.

W odniesieniu do statków rybackich, których długość całkowita wynosi 8–12 metrów i które stosują takle, oraz statków rybackich, których długość całkowita nie przekracza 910 metrów, za poziom odniesienia uznaje się zdolność połowową przewidzianą w planie rozwoju przedstawionym przez Francję Komisji ds. Tuńczyka na Oceanie Indyjskim w dniu 7 stycznia 2011 r. [Popr. 15]

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 13 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002 Francja jest uprawniona do wprowadzenia nowej zdolności połowowej w segmentach floty określonych w odniesieniu do statków rybackich, których długość całkowita wynosi 8–12 metrów i które stosują takle, oraz statków rybackich, których długość całkowita nie przekracza 910 metrów, bez wycofania równoważnej zdolności połowowej.”. [Popr. 16]

Artykuł 5

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1069/2009

Artykuł 56 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 56

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 4 marca 2011 r.

Niemniej art. 4 ma zastosowanie do Majotty ze skutkiem od dnia 1 stycznia 20192021 r. Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego oraz produkty pochodne wytworzone na Majotcie przed dniem 1 stycznia 2019 2021 r. usuwa się zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. b). [Popr. 17]

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.”.

Artykuł 6

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1224/2009

W rozporządzeniu (WE) nr 1224/2009 po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Artykuł 2a

Stosowanie wspólnotowego systemu kontroli do niektórych segmentów floty francuskiego departamentu zamorskiego Majotty regionu najbardziej oddalonego Majotta [Popr. 18]

1. Do dnia 31 grudnia 2016 2021 r. art. 5 ust. 3 oraz art. 6, 8, 41, 56, 58 to 62, 66, 68 i 109 nie mają zastosowania do Francji w odniesieniu do statków rybackich, których długość całkowita nie przekracza 9 10 metrów i które wypływają z Majotty, prowadzonej przez nie działalności oraz osiągniętych przez nie połowów. [Popr. 19]

2. Do dnia 1 stycznia 2014 2015 r. Francja ustanowi krajowy system kontroli mający zastosowanie do statków rybackich, których długość całkowita nie przekracza 9 10 metrów i które wypływają z Majotty. System ten musi spełniać następujące wymogi: [Popr. 20]

a) jeden organ, zlokalizowany na wyspie Majotta, koordynuje działania kontrolne wszystkich organów lokalnych;

b) kontrola, inspekcja i egzekwowanie prawa odbywają się na zasadzie niedyskryminacyjnej;

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

- c) system zapewnia kontrolę połowów gatunków objętych zarządzaniem w ramach Komisji ds. Tuńczyka na Oceanie Indyjskim oraz gatunków podlegających ochronie;
 - d) system zapewnia kontrolę dostępu do wód otaczających Majottę, w szczególności do obszarów podlegających ograniczeniom dostępu mających zastosowanie do niektórych segmentów floty;
 - e) priorytetem systemu jest osiągnięcie celu polegającego na sporządzeniu mapy działalności połowowej prowadzonej wokół wyspy w celu przygotowania podstaw do podejmowania ukierunkowanych działań w zakresie kontroli.
3. Do dnia 30 września ~~2014~~ **2015** r. Francja przedstawi Komisji plan działania, określając w nim środki, które zostaną wprowadzone w celu zapewnienia pełnego wykonania rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 od dnia 1 stycznia ~~2017~~ **2018** r. w odniesieniu do statków rybackich, których długość całkowita nie przekracza ~~9~~ **10** metrów i które wypływają z francuskiego departamentu Majotta **regionu najbardziej oddalonego Majotta**. Plan działania jest przedmiotem dialogu między Francją a Komisją. Francja podejmie wszelkie niezbędne środki, aby zrealizować ten plan działania.". [**Popr. 21**]

Artykuł 7

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie ~~dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej~~ z **dniem 1 stycznia 2014 r.** [**Popr. 22**]

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 12 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0592

Rozporządzenie delegowane Komisji zmieniające załączniki I, II i IV do rozporządzenia (UE) nr 978/2012 wprowadzającego plan ogólnych preferencji taryfowych

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie niewyrażania sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 30 października 2013 r. zmieniającego załączniki I, II i IV do rozporządzenia (UE) nr 978/2012 wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych (C(2013)07167 – 2013/2929(DEA))

(2016/C 468/86)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (C(2013)07167),
 - uwzględniając pismo Komisji z dnia 25 listopada 2013 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyraża on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
 - uwzględniając pismo Komisji Handlu Międzynarodowego z dnia 2 grudnia 2013 r. skierowane do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji,
 - uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008⁽¹⁾, w szczególności jego art. 3 ust. 2, art. 5 ust. 3 i art. 17 ust. 2,
 - uwzględniając art. 87a ust. 6 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Komisja podkreśliła, iż Parlament powinien koniecznie przyjąć decyzję do dnia 16 grudnia 2013 r., ponieważ rozporządzenie delegowane należy opublikować do dnia 1 stycznia 2014 r., dzięki czemu możliwe będzie terminowe przywrócenie Mjanmy/Birmy do ogólnego systemu preferencji taryfowych oraz włączenie Sudanu Południowego do tego systemu;
1. oświadcza, że nie wyraża sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL